

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

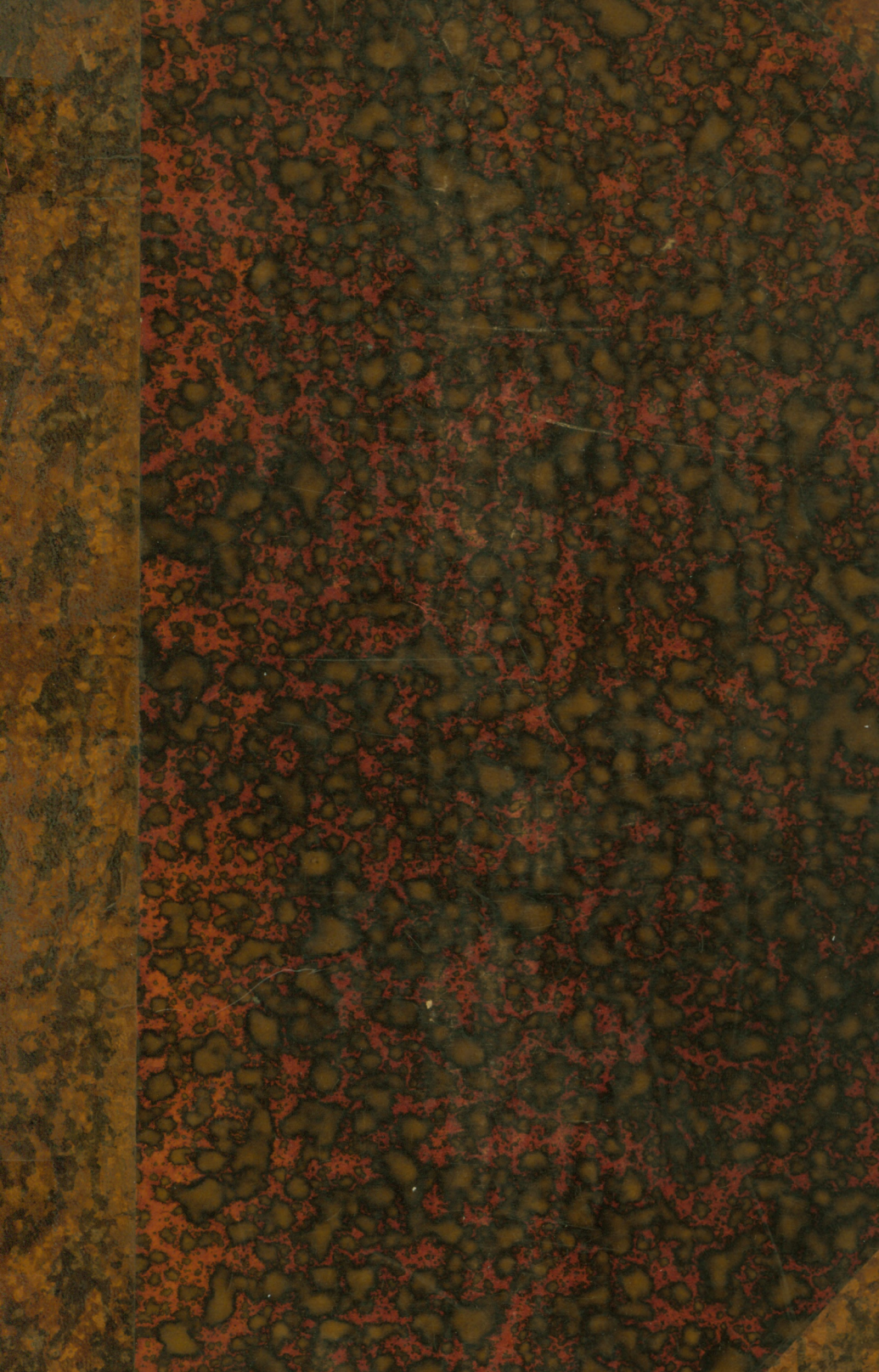
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

Høiesteretsaaret 1898.

42. Aargang.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel).

1899.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Ahlers, H. L. A., forhenværende Proprietær, Fabrikant	485	Christiansen, Jens Christian kal- det Jensen, hans Dødsbo . .	157
Andersen, Lars, Indsidder .	536, 541	Christiansen, Jørgen, forhenvæ- rende Gartner, hans Kon- kursbo	617
Andersen, Marie, Tjenestepige . .	533	Colding, P., Kjøbmand	572
Andersen, N. C., Konsul	692	Dahl, W. F. J. S.	279
Andersen, P., Lods, som Bestyrer for Rødvig Brugsforening . .	272	Damm, Chr., Urtekræmmer . . .	349
Andersen, Peder, Husmand . . .	157	Det forenede Dampskibsselskab .	241
Bendix, Brødrene, Firma	645	Deurs, H. van, Proprietair, Forst- kandidat	536, 541
Bernstorff Mylius, Hofjægermester, Greve	178	P. Dinesen & Co., Interessentskab	502
Bigler, V. J., Grosserer	685	Elsass, L. N., Firma 's Sønner .	617
Bjerre, Herredsfoged, som Skifte- forvalter i afdøde Else Chri- stiansens og Niels Marcussens Fællesbo	455	Espersen, Søren, Grosserer 177, 178 742, 743	
Bokkenheuser, L. C., Bogholder .	654	Ferslev, W. E.	286
Brolund, Ulrikke Christine	297	Finantsministeriet	629, 633
Bryggerier, De forenede	230	Finsen, J., som Exekutor i afdøde Etatsraad O. T. E. Finsens Dødsbo	549
Christensen, Else, hendes og Niels Marcussens Fællesbo .	455	Foreningen Fremtiden	299
Christensen, Jens P., Forvalter, som Bestyrer for Rødvig Brugsforening	272	Frandsen, Signe, Enke	729
Christensen, P. T., Vandsynsmand, hans Enke Nielsine Jensen .	189	Frederiksberg Kommunalbesty- relse	195, 467
Christensen, Th., Vandsynsmand	189	Frederiksborg Amt	513
Christiansen, Dyrslæge	200	Friis, Chr. F. L., Kommerceraad	195
Christiansen, A., Kunsthandler .	299	Færgeselskabet Havnen, Aktie- selskab	423

	Pag.		Pag.
Fønss, Axel, Fuldmægtig	178	Jensen, Hans Christian, Overgraver ved Garnisons Kirken	629
Gatzwiller, C., Partikulier	690	Jensen, H. P., Grosserer	272
Generaldirektoratet for Skattevæsenet	471, 683, 709	Jensen, S., Husejer	218
Green, Theodor, Vexellerer	738	Jensen & Co., Philip, Firma	303
Mammer, N. V.	729	Jenssen, Valdemar, Sagfører	483
Handelsbanken, Kjøbenhavns, Aktieselskab	218	Johnsen, Overretssagfører	502
Hansen, Anders, Husejer	513	Johnsen, P. A., Proprietær	502
Hansen, C. K., som Befuldmægtiget for Kaptajn Hole	630	Jonsdatter, Ragnheidur, Præstenke	58
Hansen, H. Chr. & Co., Firma	780	Jonsson, Sigurdur, Odelsbonde	58
Hansen, H. P., Sagfører	423	Jørgensen, Arild, Gaardejer	533
Hansen, Marie, Enke	669	Jørgensen, Chr., Værtshusbestyrelser	349
Hansen, Martin, Murrnester	752	Jørgensen, Jørgen, Hestehandler	510
Hansen, P. A., Hattefabrikant	586	Jørgensen, L., Overretssagfører	471
Harboe, H. G. C., Borgmester	572	Kalkværker, De jydsk, Aktieselskab	713
Hassager, Marie	743	Kjøbenhavns Magistrat	199
Hauerslev, Chr., pensioneret Lærer	740	Kjøbenhavns Magistrat paa Kjøbenhavns Kommunes Vegne	263
Helsingør Byraad	669	Kliim, Jørgen, Gaardmand, hans Enke	685
Henriques, Rolf Wilhelm, Grosserer	184	Knudsen, C. J., Sagfører, som Mandatarius for Teglværksejer Chr. Lund	286
Herskind, F. A. D. født Rathje, Enke	177	Knudsen, J.	729
Herstedernes Sogneraad	522	Koefoed & Hauberg, Aktieselskab	546
Heymann, Otto Ph., Grosserer	545	Korn, Pastor	502
Holbæk Amsraad	685	Krabbe, A., Jægermester	645
Holstebro Landmandsbank, Aktieselskab	638	Krag-Juel-Vind-Frijs, Lehnsgreve	654
Howden-Rønnenkamp, Chr., Hofjægermester	683	Kristensen, Th. Gungaard, Skolelærer	189
Ingerslev, C. V. M., Birkedommer, som Retsskriver i Frederiksberg Birk	90, 195	Kristjansson, Benedikt, pastor emeritus	58
Jansen & Co., Firma, som Befuldmægtiget for Kaptajn Bergh	630	Kromann, J. A., Direktør	423
Jensen, Carl, Gaardfæster	157	Landbrugsministeriet paa Statskovvæsenets Vegne	513
Jensen & Co., Carl F., Handelsfirma	272	Landmandsbank, den danske, Hypothek- og Vexelbank	740
Jensen, Carl F., Grosserer, som tidligere Indehaver af det nu ophævede Firma Carl F. Jensen & Co.	272	Langballe, J., Prokurator	743
		Langlands Bank, Aktieselskab	483
		Larsen, J. J., Malermester	303
		Larsen, N. P., Gaardejer	522
		Lassen, J. L., Overretsprokurator	179
		Laursen, Hans, Gaardejer	212
		Laursen, Hans, Gaardejer	425
		Laursen, Laust, Husmand	713

Pag.	Pag.
Lehmann, R. B., som executor testamenti i Reiersens Dødsbo	Nähmaschinenfabrik und Eissen- giesserei vormals Seidel & Naumann, Dresden
279	690
Lehmann, R. B., Overretsproku- rator	Olsen, Hans Chr., forhenværende Proprietær, nu Grosserer
720	485
Lerche, Hofjægermester, Lehns- greve	Pahl, Herman, Grosserer
507	778
Levin & Co., S., Handelsfirma	Pedersen, A., Kjøbmand
344	638
Levin & Sønners Efterfølger, Firma	Pedersen, Jens, Gaardejer, hans Enke Maren Rasmussen
37	189
Levin, B., Leopold, Grosserer	Petersen, A. Chr., Tømmerhandler
37	752
Levithan & Co., Hermann, Han- delsfirma	Petersen, Eugen, Politidirektør
742	263
Levysohn, Adolph C., Grosserer	Petersen Niels, Tømrer
178	81
Loldrup, Fr., Entreprenør	Petersen, O., Grosserer
692	721
Lund, Chr., Teglværksejer	Politidirektøren i Kjøbenhavn
286	372
Mac Donald, Archibald, Glasgow	Pontoppidan, A. R.
37	279
Madsen, L., Skræddermester	Pontoppidan, C. F., Boghandler
709	279
Marcussen, Niels, hans og Else Christensens Fællesbo	Præstø Amtsraad
455	200
Matthiassen, Johan, Grosserer	Ramm, P. G., Oberstlieutenant
439	90
Matthiesen, J. H.	Rask, N. C., Missionær
729	391
Meieriet »Gjeddesdal«	Rasmussen, C. A., Undersøminør
439	297
Melin, W. E., Cigararbejder	Rasmussen, K., Handlende
199	545
Meyer, H., Inspektør	Rasmussen, S. P., Skræddermester
179	344
Meyer, H. C., Enke, født Dons	Rieffesthal, Harding B., cand. pharm.
179	286
Meyer, Th., Partikulier, hans og efterlevende Enke H. C. Meyer født Dons's Bo	Roos's Legat for trængende sjæl- landske Præstedøtre
179	549
Mikkelsen, C. L., Skibstegner	Rost, H. & Co., Handelsfirma
669	176
Mikkelsen, Inger Marie, Enke efter Gaardmand Niels Chr. Chri- stensen	Rødvig Brugsforening
455	272
Mogensen, Chr., Konsul	Salomon, Julius, Fuldmægtig, Rigsdagsstenograf
546	467
Mohr, T. F., Theaterejer	Sander, Axel, Grosserer
179	685
Mortensen, Kristen, Kreaturhand- ler	Schmidt, N. H. Grosserer
241	620
Møller, Carl Emil, Grosserer	Schneider, Chr., Urtekræmmer
592	586
Møller, N., Grosserer	Schultz, Henrik, Sagfører
346	690
Møller, Peder Pedersen	Seith, Marie Rosaline, født Peter- sen, Postkontrollør Seiths Enke
439	663
Møller, Pentz, Kjøbmand	Severin, P., Vexelmægler
563	738
Møller, Theodor, Pastor	Sjællands Stiftsøvrighed
502	154
Møller-Frederiksen, J. L., Lærer	Skibsted, Carl, Overretssagfører
391	720
Nathansen, Wulff, Hestehandler	Skibsted, Ch. de F., Overretssag- fører
510	195
Nielsen, J., Vognmand	Sperling, J. H. A., fhv. Politibe- tjent
669	263
Nielsen, Johanne, Enke efter Gaardfæster Martin Nielsen	Stannius, N. W., Partikulier
81	346
Nielsen, R. H., Vandsynsmand	
189	

	Pag.		Pag.
Stephansen, Marie	53	Tuxen & Hammerich, Aktieselskabet	611
Strøier, W. & Co., Handelsfirma	177	Tuxen & Hammerichs Maskinfabrik, Aktieselskabet . . .	611
Struve eller Strufve, F. V., Bogholder	778	Udflytternes Brandforsikringsforening i Sjællands Stift . . .	34
Svendsen, Jan, Gaardejer	620	Union assurance society, Livsforsikringsselskab	592
Sørensen, J. C., Provst	154	Vejle Bank	53
Sørensen, N., Murmester	286	Vestergaard, Albert Philip, Bogholder	372
Sørensen, Niels Møller, Gaardejer	212	Wegener, Julie Andrea Marie, gift Dahl	279
Sørensen, Niels Møller, Gaardejer	425	Willesen, J. E., Handelsrejsende	177
Sørensen, Peder, Gaardfæster . .	34	Wittrup, Hans, Overretssagfører	194
Sørensen, Søren, Indsidder	536, 541	Zachariae, F., Grosserer	563
Søtofte, Sørensen, N., Tømmermester	654	Zander, A. H.	743
Tatarinowa, A. M., Enke, hendes Konkursbo	780	Ørum, J. & Ankerstjerne, Fabrikantfirma	176
Thiele & Dirksen, Firma	721	Østberg & Sønner, Carl, Handelsfirma	230
Thillerup, A., Fisker	507		
Thrane, Herredsfoged, som Skifteforvalter i Fjends og Nørlyng Herreder paa Husejer Jens Christian Christiansen kaldet Jensens Dødsboes Vegne	157		
Tillisch, Stiftamtmand, Kammerherre, som Formand for Præstø Amtsraad	200		
Tre Kroner, Forsikringsaktieselskab	729		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Aakjær, Ferdinand	382	Andersen, Hans Christian	265
Aalborg, Jens Christensen	433	Andersen, Hans Peder	63
Amdrup, Valdemar Michael, Overretssagfører	238	Andersen, Jørgen	320
Andersen, Anders	168	Andersen, Niels	105
Andersen, Anders Peter	99	Andersen, Peter	222
Andersen, født Rasmussen, Andersine	105	Andersen, Søren Peter	598
Andersen, Carl	117	Andreassen, Lars Peder	767
Andersen, Christen, kaldet Frost	473	Andreassen, Peder	356
Andersen, Christian Edward . . .	705	Andrew, Augustus	367
Andersen, Christian Jacob, kaldet Kylling Jacob	749	Bandsholm, Jens Mathiasen . . .	276
		Bech, Søren Peter Jensen, Kapitajn	282
		Bekker, Johan Peter Johansen . .	727

	Pag.		Pag.
Bjarnarson, Halldor, Provst	489	Hansen, Carl Christian	249
Breil, Hans Peter Markvond	774	Hansen, Carl Frederik Theodor	370
Breuning, Alexander Ferdinand	300	Hansen, Christian Schiøtz	583
Brinkmann, Frantz Joseph	679	Hansen, Else Margrethe Hansine Petrine	61
Buch, Peter Johan	707	Hansen, Frederik Wilhelm Theodor	247
Carlsen, Bernhardine Gustava	406	Hansen, Hans	115
Caspersen, Lars Peter	329	Hansen, Jens Peter	302
Christensen, Anders Vilhelm Edvard	520	Hansen, Jens Peter	625
Christensen, Andrea	162	Hansen, Johan Peder	493
Christensen, Andreas Peter	111	Hansen, Julius Christian	248
Christensen, Carl Rudolph	171	Hansen, Jørgen	11
Christensen, Christen	162	Hansen, Jørgen	676
Christensen, Christen	627	Hansen, Konise Manuella Char- lotte, Hansens Hustru	232
Christensen, Jens, kaldet Aalborg	433	Hansen, Lars	14
Christensen, Jens Peter	756	Hansen, Lars	232
Christensen, Laust Christian	162	Hansen, Lauritz Christian	28
Christiansen, Broder Christian	315	Hansen, kaldet Krog, Marie Sofie	44
Christiansen, Hans	479	Hansen, Mathilde Bolette, Ander- sens Hustru	265
Christiansen, Hans Christian	87	Hansen, Niels	6
Christiansen, Hans Christian	253	Hansen, Ole	479
Christiansen, Karen Kristine, Hansens Hustru	203	Hansen, Rasmus	681
Christophersen, Thorvald Jense- nius	567	Hansen, kaldet Krog, Søren	44
Cohen, Ludvig	136	Henningsen, Carl August	138
Conrad, Johann Ludwig Theodor	466, 665	Holm, Hans, Direktør	560
Cordosa, Louis	67	Hübenbekker, Frits Carl David	22
Danielsen, Thora Henriette	3	Høegh, Rasmus Pedersen	259
Ditlefsen, Christian	598	Ingerslev, Georg Valdemar Ernst	771
Eliassen, Lars	24	Jacobsen, Christian Nissen	734
Frederiksen, Ane Kristine	530	Jacobsen, Marius Emanuel	92
Frederiksen, Jens Peder	94	Jensdatter, Ane Margrethe, Chri- stensens Hustru	433
Frederiksen, Niels Peter	464	Jensen, Albert Frederik Ludvig	142
Friis, Theodor Hansen	400	Jensen, Anesine Bolette, Hansens Hustru	406
Frost, Christen Andersen	473	Jensen, Anker Johannes	35
Gade, Niels Peter Andersen, sus- penderet Sognepræst	119	Jensen, Christen	235
Gjørdvad, Ludvig Christian	596	Jensen, Christen Enevold	267
Groth, Jens Madsen	726	Jensen, Christian Peder med Til- navn Theiltoft	762
Hansen, Alfred Georg	703	Jensen, Christian Peter	287
Hansen, Anders	375	Jensen, Christian Peter	500
		Jensen, Elvine Kirstine Marie	562
		Jensen, Hans	711
		Jensen, Hans Peter	143

	Pag.		Pag.
Jensen, Jacob	582	Laustsen Anders, med Tilnavn Skaaning	312
Jensen, Jens Christian	222	Madsen, Karen Sofie	356
Jensen, Jens Frederik	698	Madsen, Mads Georg	1
Jensen, Karen Kristine	378	Madsen, Niels	476
Jensen, Marius	267	Mann, Richardt Johann Bernhardt	504
Jensen, Niels Peter	354	Martin, Joseph eller Joseph Chri- stoffer eller Joseph Chester- field	363
Jensen, Søren	707	Michaelsen, Jens Martinus	395
Jensen, Søren Christian	267	Mikkelsen, Marius	435
Jensen, Thomas Laurits Peter ..	222	Mod, Emma Augusta Gustafsdotter	20
Jeppesen, Carl	183	Mortensen, Carl, Fuldmægtig ...	412
Jessen, Peter	447	Mortensen, Hans Henrik	274
Johansen, Karen Kristine, Sten- holdts Hustru	337	Mortensen, Johan, Handelsbetjent	412
Johansen, Ventzel Peter	727	Mortensen, Jørgen Peter	602
Johnsen, Magnus Edvard, kaldet Wulff	251	Mortensen, Peter	43
Jønsson (Jensen) Per	415	Møgelberg, Hans Ferdinand Vil- helm Aunar	111
Jørgensen, Christen Mikkell ...	672	Møller, Alfred Marius	317
Jørgensen, Frederik	96	Nielsen, Anders Peter	332
Jørgensen, Frederik Niels Anders Jørgen	498	Nielsen, Andreas Henrik	244
Jørgensen, Hans Christian	85	Nielsen, August Sofus Vilhelm .	418
Jørgensen, Jens Anthon Marius.	403	Nielsen, Axel Peder	222
Jørgensen, Johannes Peter ...	325	Nielsen, Christiane, Olsens fra- separerede Hustru	589
Jørgensen, Julius	320	Nielsen, Christian Peder	207
Jørgensen, Kristine Hansine, født Hansen	108	Nielsen, Hans Peter	245
Jørgensen, Peter Johannes Mathias	403	Nielsen, Jens Valdemar	387
Jørgensen, Peter Marinius	373	Nielsen, Karl Kristian	111
Kjelnæs, Jacob, Fuldmægtig ...	412	Nielsen, Lars Peter	758
Kjær, Waldemar Ferdinand An- dreas	275	Nielsen, Marie Caroline Ragnhild, Jensens Hustru	518
Knudsen, Martin Kristian	222	Nielsen, Niels Christian	525
Knudsen, Søren	11	Nielsen, Niels Marinus	174
Krog, Hans Peter Hansen	44	Nielsen, Peder, kaldet Kværkeby	383
Kværkeby, Peder Nielsen	383	Nielsen, Peder	449
Kyhl, Peder Mathiesen	419	Olsen, Anders	495
Køedt, Andreas Pesche Mathiesen	238	Olsen, Carl	666
Larsdatter, Lise Kirstine, Ras- mussens Hustrn	215	Olsen, Christian Martin	148
Larsen, Christen	373	Olsen, Gjertrud Marie	444
Larsen, Christen	576	Olsen, Hans Julius	479
Larsen, Dorthea Marie	389	Olsen, Rasmus	677
Larsen, Hans Christian	495	Olsen, Theodor Andreas	198
Larsen, Lars Peter	11	Payne, Peter	8
Larsen, Niels	732		
Larsen, Niels	756		

Pag.	Pag.		
Pedersen, August	401	Samuelsson, Hans	594
Pedersen, Christian, kaldet Friis	251	Schmidt, Albrecht Emil	442
Pedersen, Christian Larsen Juel	222	Schmidt, Frantz	145
Pedersen, Jens Peter	31	Shennery, Joseph	326
Pedersen, Jens Peter Karl	213	Sienknecht, Lauritz Theodor Carl	308
Pedersen, Johannes	148	Simonsen, Simon	361
Pedersen, Julius	26	Skaaning, Anders Laustsen	312
Pedersen, kaldet Møller, Jørgen		Stærk, Rasmine Caroline, født	
Christian	44	Rasmussen	407
Pedersen, Karen Marie, Wentzel		Svendsen, Carl Julius Valdemar	651
Bekkers Enke	732	Svendsen, Carl Severin	527
Pedersen, Mettinus Marinus	337	Søegaard, Ib Nielsen	211
Pedersen, Søren	15	Sørensdatter, Johanne Margrethe,	
Peitersen, Søren	166	Isaksens Enke	410
Peters, Lars Christian	385	Sørensen, Eskild	437
Petersen, Anna Margrethe Bo-		Sørensen, Helene, Wormstrups	
thilde Marie	417	Hustru	226
Petersen, Birthe Mathilde Juliane,		Sørensen, Henning Valdemar	320
Niensens Hustru	215	Sørensen, Jens	604
Petersen, Holger Kristian	751	Sørensen, Jens	604
Petersen, Laura Johanne, For-		Sørensen, Jens Peter	580
bedringshusfange	215	Sørensen, Johannes	153
Petersen, Rudolph	152	Sørensen, Julius	103
Petersen, Victor	661	Sørensen, Søren	756
Petersen, Vilhelm Christoffer	642	Sørensen, Søren Peder Møller	458
Pristed, Johannes Theodor Jensen	529		
Rasmussen, Andersine, Andersens		Tang, Christen	554
Hustru	105	Thomsen, Albertus Kristian Ludvig	21
Rasmussen, Carl	604	Thorsen, Jens Viggo	430
Rasmussen, Carl Henrik	140	Troelsen, Troels	460
Rasmussen, Jens Kristian	215		
Rasmussen, Niels	352	Wagner, Henrik Theodor Vilhelm	
Reslow, Lars Lorenz	67	Marius	609
Russow, Johan Vilhelm	172	Westengaard, Johannes Knud	
		Overretssagfører	67
		Wiehr, Johan Christian	402
Saabye, Hans Laurits	2	Wætjen, Louis William Johan	701

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Aager.	Eneret.
Aarsag.	Erstatning.
Afkræftelse.	Fallit (svigagtig).
Afvisning.	Falsk.
Aktieselskaber.	Fattigvæsenet.
Aktion.	Firmaanmeldelse.
Aktionens Omkostninger.	Fiskeri.
Angivelse (falsk).	Forbrydelser i Embedsforhold.
Anker (Opfiskning af).	Forbrydelse af Næringsrettighed.
Appel.	Forbud.
Arrest (civil).	Forsøg.
Arrest (Varetægts-).	Forudsætning.
Assuranceforhold.	Frihedskrænkelse.
Auktion.	Fuldmagtsforhold.
Barnefødsel (uforsvarlig Omgang med sin).	Færøerne.
Bedrageri.	Gjentagelse.
Betaling.	Gjæld.
Betingelse.	Grundloven.
Betleri.	Handel.
Bevis.	Handelsbøger.
Brandstiftelse.	Hittegods (ulovlig Omgang med).
Bygningsvæsen.	Hjemvisning.
Culpa.	Hæleri.
Dans (offentlig).	Hærværk.
Drab (Stf.s Cap. 17).	Højtidsoffer.
Dyrlæger.	Indiciebevis.
Dyrplageri.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Ed.	Interessentskab.
Ejendomsret.	Island.
Embedsforbrydelse.	Jagt.
Embedsmænd.	Kaution.
	Kjendelse.

- Kjøb og Salg
 Kommissionsforhold.
 Kompetence.
 Competence (Domstolenes).
 Competence (Retternes indbyrdes).
 Konfiskation.
 Konkurs.
 Konkursus necessarius.
 Kontrakt.
 Kvittering.
 Laan.
 Legat.
 Lejeforhold.
 Levering.
 Lodsvesenet.
 Lotteri.
 Løfte.
 Lønningsforhold.
 Løsgænger.
 Margarine.
 Meddelagtighed.
 Medikamenthandel.
 Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
 Misligholdelse.
 Myndighed og Orden (Forbrydelser imod den offentlige).
 Næringsbrug (ulovligt).
 Nødværge.
 Omløben med Varer.
 Opsigelse.
 Paasejling.
 Paatale.
 Penge.
 Pension.
 Polititilhold (Overtrædelse af).
 Processuelle Forhold i Almindelighed.
 Præmieobligationer.
 Præskription.
 Prævention.
 Ran.
 Realbyrde.
 Rekognition.
 Renter.
 Rettens Pleje.
 Røveri og Trusler.
 Sagførere.
 Selvtægt.
 Servitut.
 Skatter og Afgifter.
 Skoveffekter.
 Spil.
 Status.
 Straf.
 Stævning.
 Sundhedsvæsenet.
 Sædeligheden (Forbrydelser imod).
 Søfartsforhold.
 Testament.
 Tid.
 Tilbagesøgning.
 Tilhold.
 Tilregnelighed.
 Tilstaaelse.
 Tinglæsning.
 Tort og Kreditspilde.
 Transport.
 Troessamfund.
 Tyende- og dermed beslægtede Forhold.
 Tyveri.
 Uagtsomhed.
 Udeblivelsesdomme.
 Udlæg.
 Udlændinge.
 Udpantning.
 Udvisning.
 Undladelsesforbrydelser.
 Unødig Trætte.
 Vandløb.
 Varefalsk.
 Varemærkeloven.
 Veje og Stier.
 Vestindien.
 Vexelforhold.
 Vidner.
 Vindikation.
 Vold.
 Ægteskab.
 Ærefornærmelser.

SAGREGISTER.

	Pag.
Aager.	
Se under Laan.....	740
Aarsag.	
Se under Vold	395
Afkræftelse.	
<p>Under en Sag til Afkræftelse af et Udlæg med en paa Grundlag af dette afholdt Auktion blev en Afvisningspaastand, støttet paa, at Sagen var anlagt efter Udløbet af den i Konkurslovens § 30 ommeldte 4 Ugers Frist, idet Stævning i Sagen først var udtaget over 4 Uger efter den til Fordringernes Prøvelse afholdte Skiftesamling, forkastet, da Forligsklage i Sagen var udtaget og forkyndt inden den nævnte Fristes Udløb, og Sagen derefter var forfulgt med behørig Hurtighed. Udtalt, at den i Konkurslovens § 23 givne Bestemmelse angaaende Udlæg til Forauktionering, hvorefter enhver af Udlæget flydende særlig Ret mod Boet under de deri nævnte Forudsætninger bortfalder, efter de brugte Udtryk ikke omfatter og ikke heller kunde udstrækkes til et Tilfælde, hvor Udlæget førend Konkursens Begyndelse var afløst af en lovhjemlet Forauktionering, og hvor som Følge heraf Skyldneren allerede, da Konkursen indtraadte, havde ophørt at være Ejer af de udlagte og derefter bortsolgte Løsøregjenstande, og den Retsfølgende havde erhvervet en Ret til af Auktionsforvalteren at faa udbetalt den ham tilkommende Del af Auktionspengene. Bemeldte Retsfølgende, hvem der herefter ikke havdes Lovhjemmel til at paalægge at indbetale det paagældende Beløb i Konkursboet, som Følge heraf frifunden under en mod ham af dette til Betaling af det nævnte Beløb anlagt Sag</p>	617
Afvisning.	
<p>En af et Andelsmejeri mod en kjøbenhavnsk Grosserer ved Lands-over- samt Hof og Stadsretten anlagt Sag angaaende Betaling for Smør, leveret ham i en gros Partier, afvist fra nævnte Ret som hørende under Sø- og Handelsretten, idet Mejeriet fandtes at</p>	

maatte ansees som Fabrikant i den Betydning, hvori dette Udtryk er taget i Loven af 19 Februar 1861 om Oprettelse af en Sø- og Handelsret m. v. § 13 Nr. 2.....	439
En Høiesteretsstævning afvist, fordi Stævningen ikke var forkyndt for Overretten	513
En paa Konkurslovens § 30 støttet Paastand om Afvisning af en Afkræftelsessag ikke tagen til Følge. Se under Afkræftelse	617
En efter Tiltaltes Begjæring for Høiesteret indanket Sag om Overtrædelse af Strfl.s § 210 og af Jagtlovgivningens Bestemmelser ex officio afvist, forsaavidt den Paagjældende var dømt for det sidstnævnte Forhold, da den ham herfor idømte Bøde ikke havde summa appellabilis	625
Spørgsmaal om Hof- og Stadsretten havde havt Hjemmel til at afvise en Sag. Se under Udlæg	720

Aktieselskaber.

En Aktionær i Københavns Handelsbank antagen ikke i sammes Statuter at have Hjemmel for sin Paastand om at deltage til pari i Forhold til sin Aktiekapital i en af Banken foretagen Emission af nye Aktier til Kurs 115 pCt.	218
---	-----

Aktion.

En her hjemmehørende Undersaat i Henhold til Strfl.s § 6 aktioneret for et i Udlandet begaaet Falsk	253
En for Meddelagtighed i Barnemord og for Overtrædelse af Strfl.s § 197 aktioneret Tiltalt dømt efter § 199	356

Aktionens Omkostninger.

Disse paalagte en for Tyveri tiltalt, der frifandtes, og som havde sat sig i Besiddelse af et i en sovende Mands Værge værende Uhr, men hvis Anbringende om at være gaaet ud fra, at det tilhørte en Trediemand, og senere at have afkjøbt denne Uhret, det fandtes betænkeligt at forkaste	383
Disse paalagte det Offentlige i en Sag, hvorunder en for Assurance-svig tiltalt Person, der under sin Arrest havde afgivet Tilstaaelse om denne Forbrydelse, frifandtes. Se under Bedrageri	758

Angivelse (falsk).

En Tiltalt straffet efter § 224 for at have bevirket, at Politiet satte sig i Virksomhed ved en falsk Anmeldelse om et forøvet Tyveri ..	698
En Tiltalt dømt for falsk Angivelse og Mishandling af sin Hustru ..	174

Anker (Opfiskning heraf).

Tilegnelse af en Fortøjning til et Lystfartøj straffet som Tyveri. Se under Tyveri.	756
--	-----

Appel.

I et Tilfælde, hvor en for Brandstiftelse domfældt Person, efterat have erklæret sig tilfreds med Dommen og udstaaet Straffen, havde	
--	--

	Pag.
anmodet om at Kommissionsdommen maatte blive Gjenstand for ny Prøvelse for Høiesteret, blev Sagen efter Ordre af Justitsministeriet indstævnet for Høiesteret, der ved kongeligt Reskript bemyndigedes til at tage denne under Paakjendelse	235
Arrest (civil).	
Se under Eneret	346
Arrest (Varetægts-).	
Se under Straf	6
Straf efter § 147, 2det Stk., bortfalden under Hensyn til en Tiltalte overgaaet Arrest. Se under Mened	44
En for Tyveri forskyldt Forbedringshússtraf nedsat i Medfør af Strfl.s § 58	389
Assuranceforhold.	
En Brandforsikringsforening tilpligtet at udrede Brandskadeerstatning for de ved en Gaards Brand brændte, hos Foreningen forsikrede Løsøreffekter, idet det ikke ved de af Foreningen fremlagte Akter fra det i Anledning af Branden optagne Forhør fandtes godtgjort, at Ilden havde været paasat af den Forsikrede selv	84
Antaget bevist, at en Stambusbesidder, hvis Liv faa Maaneder før hans Død af et udenlandsk Livsforsikringsselskab i Henhold til et af ham til dette indgivet Forsikringsandragende var forsikret for 50000 Kr., ved Indgivelsen af bemeldte Andragende og Besvarelsen af de ham, der i længere Tid havde lidt af en Nyresygdom, af den undersøgende Læge forelagte Spørgsmaal mod bedre Vidende havde besvaret flere Spørgsmaal paa en urigtig Maade. Da Forsikringskontrakten var indgaaet paa Grundlag af de af den Forsikrede gjorte Angivelser, og det ikke var godtgjort, at de af ham fordulgte Omstændigheder ikke havde kunnet indvirke væsentligt paa Risikoen, hvorimod i alt Fald den Omstændighed, at han urigtigt havde opgivet, at han var og altid havde været ædruelig, efter det oplyste maatte antages i væsentlig Grad at have forøget Risikoen, statueredes det, at Forsikringen som Følge heraf var ugyldig, hvorfor Livsforsikringsselskabet frifandtes under en mod det af en Person, der ved Transport var bleven Ejer af Policen, til Betaling af dennes Paalydende anlagt Sag	592
Om Stempel til Opsigelse af en Police se under Skatter og Afgifter i et Tilfælde, hvor nogle Personer havde kaveret for en kjøbenhavnsk Rodemesters Oppebørsler, og et Forsikringsselskab havde forsikret disse Personers Risiko derved, at Rodemesteren paa retstridig Maade forbrugte Midler, betroede ham i denne Egenskab, alt under de i Policen anførte Betingelser, samt hvor Selskabet havde vægret sig ved at erstatte Kautionisterne det Beløb, de i Anledning af Rodemesterens Kassemangel havde maattet betale Magistraten, under Henvisning til at Tabet, for at dækkes af Forsikringen, skulde efter Policens øvrige Indhold være paaført direkte ved den Forsikredes ogsaa overfor Forsikringens Indehavere retstridige Forhold,	709

udtaltes det, at selv om Policen maatte antages at hvile paa den Forudsætning, at Forsikringen afsluttes med den Person, der ved at betro Andenmand Penge i Hænde, løber en Risiko, maatte det i alt Fald ved den foreliggende Kontrakts Indgaaelse fra begge Sider have været forudsat, at en saadan Begrænsning af Forsikringen ikke skulde finde Anvendelse i nærværende Tilfælde, hvor Selskabet havde paataget sig Forsikringen ikke overfor Magistraten, men overfor Kautionisterne, fra hvis Side der, som Selskabet bekendt, ikke var Tale om at betro Rodemesteren Penge i Hænde. Da der ikke iøvrigt af Selskabet var anført noget, som kunde fritage det for at svare til den indgaaede Forpligtelse, i hvilken Henseende bemærkedes, at Rodemesteren ikke ved Policens Tegning havde fordulgt nogen Omstændighed, som af ham med Føje kunde antages at være af Betydning for Selskabet ved Bedømmelsen af Risikoen, blev Selskabet dømt til at betale Kautionisterne det af dem udrede Beløb og efter Sagens Beskaffenhed idømt Mulkt for unødigt Trætte.....	729
Se under Bedrageri.....	758

Auktion.

I en fra Kjøbenhavns Auktionsret indanket Disput mellem Forretningsføreren for et ophørt Aktiefærgeselskab og Panthaverne i de dette tilhørende Dampbaade angaaende Fordelingen af Auktionsprovenuet for disse, udover hvilket Selskabet intet ejede, udtalt, at efter Omfanget af den Myndighed, som var tillagt førstnævnte som Forretningsfører for det omhandlede Aktieselskab, hvis Stifter han selv var, og hvis Forretningsfører han blev ifølge Lovene, kunde det ham af Selskabet tillagte maanedlige Honorar, der til lige var Vederlag, fordi han havde haft Ideen til Selskabets Danelse, gjort Forarbejderne hertil og overdraget sin Bevilling til Selskabet, ikke betragtes som en Tjenendes Løn, der, kfr. Konkurslovens § 33 Nr. 2f, kunde være berettiget til Dækning forud for anden Gjæld. Som Følge heraf kjendtes Forretningsføreren uberettiget til som privilegeret Kreditor at faa Andel i det omhandlede Auktionsprovenu.....	423
Om Betydningen af en Banks Overtagelse af nogle faste Ejendomme for det højeste Bud paa Tvangsauktioner se under Kaution....	483
Om Tilbagesøgning af et Auktionsgebyr se under Tilbagesøgning...	683
Fortolkning af Ordet »Fordring« i Auktionsloven af 9 April 1891 § 18 se under Udlæg.....	720

Barnefødsel (uforsvarlig Omgang med sin).

En gift Kone, som var besvangret af en anden end sin Mand, anset efter § 194 for Barnefødsel i Dølgmaal.....	108
--	-----

Bedrageri.

En Tiltalt, som var sigtet for at have skaffet sig et mindre Laan under urigtigt Foregivende, frifunden, da hans Forklaring om ikke at have havt svigagtig Hensigt ikke kunde forkastes.....	666
Et for Mened og Bedrageri ved Fragaalelse af en Underskrift paa et Arveafkald tiltalt Fruentimmer frifunden af Mangel paa Bevis...	513

	Pag.
En for Pantsætning af lejede Ting sigtet Person frifunden, da man ikke kunde forkaste hans Forklaring om, at han var bleven Ejer af de paagjældende Effekter, der iøvrig senere vare indløste	666
En tiltalt Gaardejer og Hestehandler, der havde solgt en Hoppe, der led af Staldkrampe, uden at underrette Kjøberen om denne Fejl, fandtes efter de foreliggende Omstændigheder ikke herved at have paadraget sig Strafansvar	464
En Tiltalt, som var sigtet for at have gjort Forsøg paa at tilsnige sig Alderdomsunderstøttelse ved at undlade at opgive, at han for ca. 11 Aar siden havde afhændet en Ejendomsgaard til en Søn, hvorved han skulde have gjort sig selv fattig, frifunden, idet han ikke antoges i svigagtig Hensigt at have undladt at opgive Omstændigheder, der efter Lov af 9 April 1891 vilde betage ham Adgang til Alderdomsforsørgelse, ligesom han heller ikke fandtes ved de af ham overfor Sogneraadet og Amtet afgivne Erklæringer at have gjort sig skyldig i et Forhold, der faldt ind under Straffelovens § 154	479
En Tiltalt, som havde tilstaaet med Hensyn til en hans Hustru tilkommende Brandskade at have overfor vedkommende Assurance-selskab ikke blot ansat enkelte Poster for højt, men gennemgaaende anslaaet de ødelagte Værdier højere end Brandskaden, frifunden under en imod ham for Assurancesvig anlagt Sag, idet den tilstedeværende mindre betydelige Afgivelse mellem Tiltaltes Opgivende og en senere foretagen Overtaxation ikke med Nødvendighed behøvede at forudsætte nogen Hensigt til at besvige Selskabet, særlig da Værdiansættelserne af de ødelagte Gjenstande for den væsentligste Del beroede paa et Skjøn, og Overskridelsen fordelte sig paa et større Antal Poster. Den af Tiltalte, da han sad arresteret, aflagte, men senere tilbagekaldte Tilstaaelse ikke, uanset D. L. 1—15—1, funden at kunne lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, idet den delvis var i Strid med Overtaxationen. Aktionens Omkostninger paalagte det Offentlige	758
En Tiltalt, som var aktioneret for Bedrageri med Hensyn til, at han havde til Skade for sine Kreditorer afhændet sit Hovedaktiv til sin daværende Forlovede, hvorefter Aktivet ved Ægtepagt skulde holdes udenfor Formuefællesskabet, frifunden, idet hans Forklaring om at have forudsat, at hans tilkommende Svigerforældre vilde dække hans daværende Kreditorer, ikke kunde forkastes, og det herefter fandtes betænkeligt at statuere, at han, da Transaktionen foretoges, maatte forudse en Exekutionsforretning eller sin Fallit som forestaaende eller iøvrigt forbundet nogen svigagtig Hensigt dermed	672
En Afbyggers i uskiftet Bo hensiddende Enke, der, efter at der ved Stævningssmændene var blevet forkyndt hende en Rekvisition med Fogdens Berammelsespaategning, hvorefter der Andendagen efter Forkyndelsen i Henhold til Lov 29 Marts 1873 § 15 paa Grund af Udeblivelse med Renter vilde blive foretaget Udlæg i Boets faste Ejendom til Fyldestgjørelse af en i samme prioriteret Obligation, havde disponeret over en Del af den paa Ejendommen værende	

- Afgrøde og det til samme hørende Inventarium, der var indbefattet under Sikkerheden for ovennævnte Obligation, frifunden for Tiltale efter Strfl. § 260 jfr. Konkurslovens § 168, idet hendes Forklaring om, at hun, da hun foretog de omhandlede Dispositioner, dels havde været bekendt med, at den rekvirerede Exekutionsforretning ikke kunde foretages paa den berammede Dag, fordi hun havde faaet for kort Varsel, dels var gaaet ud fra, at det paagjældende Rentebeløb, med hvis Erlæggelse der af Kreditor var givet hende en Henstand af en mellem Parterne omtvistet Længde, endnu ikke var forfaldet, efter Omstændighederne ikke fandtes at kunne forkastes, og det saaledes maatte forudsættes, at hun havde handlet i den Tro, at der til det paagjældende Tidspunkt ikke lovligt kunde foretages Exekution for Pantegjælden, hvorhos det ikke kunde ansees godtgjort, at hun ved at foretage de ommeldte Dispositioner havde handlet i egennyttig Hensigt..... 410
- En Tiltalt, som under en Exekutionsforretning havde, efterat være foreholdt Konkurslovens § 167, fortiet sit Forhold til to Sodavandsmaskiner, som han havde i Kommission, saaledes at han kunde beholde det Overskydende, naar den sidste var solgt for mindst 150 Kr., og hvoraf han paa Udlægets Tid havde solgt den ene, frifunden 476
- En Kjøbmand i en Kjøbstad, i hvis Bogføring der havde været forskellige Uregelmæssigheder, og som en Del af Tiden ingen Kassebog havde ført, men forskellige andre Bøger, navnlig autoriseret Hovedbog og Journal, ikke anseet med Straf efter § 262, da han overhovedet ikke var pligtig at føre Kassebog og ikke kunde antages at have forbundet svigagtig Hensigt med fornævnte Uregelmæssigheder 485
- En Tiltalt, som ved falske Foregivender og urigtige Oplysninger om sin Stilling og Formueforhold havde forskaffet sig Smaalaan, som han ikke havde nogen rimelig Udsigt til ad lovlig Vej at kunne tilbagebetale, hvad der maatte forudsættes at have været ham indlysende, straffet efter Strfl.s § 251..... 253
- I et Tilfælde, hvor en Kontorist hos en Birkedommer, der tillige havde Stempelpapirforhandling, havde tilvendt sig ca. 11,000 Kr., idet han dels undlod at nedlægge de ved det ham betroede Stempelpapirsalg indkomne Penge i Kassen, dels udtog Penge af samme Kasse, og uden Bemyndigelse havde dels rekvireret Stempelpapir hos, dels kvitteret for sammes Modtagelse af Stempelpapirforhandleren ved at underskrive P. B. V. (paa Birkedommerens Vegne), hvilket Stempelpapir han derefter undlod at indføre i den af ham førte Hovedbog for Stempelpapirforhandlingen, blev Kontoristen anseet efter Strfl.s §§ 251 og 253. Tillige anseet efter § 274 cfr. § 270, forsaavidt han i enkelte Tilfælde havde forfalsket de af Birkedommeren eller hans Fuldmægtig underskrevne Regnskaber. (Kriminalretten havde tillige anvendt § 228)..... 317
- En Tjenestepige anseet efter Strfl.s § 251 for at have skaffet sig Varer udleverede dels i eget Navn paa Kredit uden Hensigt at be-

	Pag.
tale dem, dels paa andres Navn under det urigtige Foregivende at være bemyndiget dertil	530
En Tiltalt anseet efter § 251 for at have taget et Par Sko paa Kredit uden Hensigt at betale dem	774
En Tiltalt straffet efter § 251 for at have ladet sig udlevere Penge og nogle Redskaber under urigtigt Foregivende om dertil at være bemyndiget og i svingagtig Hensigt	774
En Tiltalt, for ulovlig Disposition over en paa Afbetaling kjøbt Cykle, der ifølge Kontrakten skulde forblive Sælgerens Ejendom, indtil Kjøbesummen var fuldt betalt, anseet efter Strfl.s § 253	28
En Tiltalt, som svingagtig havde disponeret over en laant Klædning, straffet efter Strfl.s § 253	87
En Tiltalt, som havde disponeret over et laant Uhr, straffet efter § 253	253
En Tiltalt, for at have pantsat et lejet Uhr, som skulde blive hans Ejendom, naar han i Leje havde betalt et vist Beløb, og en ham til Reparation laant Kappe, anseet efter § 253	594
En Kasserer for en Fagforening anseet efter § 253 for at have forbrugt de ham betroede Midler	627
En Tiltalt anseet efter § 253 for at have hævet en mundtlig Fordring, hvori der var gjort Udlæg, og med Hensyn til hvilken Kreditor efter Udlæget havde undladt at foretage en Denunciatio	677
En Tiltalt anseet efter § 253 for uden Tilladelse til egen Fordel at have disponeret over en Prøvekollektion	726
En Tiltalt for svingagtig Disposition over en lejet Cykle straffet efter § 253	767
En Tiltalt straffet efter § 253 for at have disponeret over et laant Uhr Strfl.s § 255 anvendt paa fire Tiltalte, som havde ladet nogle Sømænd indgaa Paréer om at kunne paavise et blandt fire udvalgt Kort, der kastedes paa Bordet under Anvendelse af et Fif, og paa denne Maade fravendt dem Penge. (Kriminalretten havde anvendt § 257)	320
En Opvarter anseet efter Strfl.s § 255 jfr. § 48 for i en Beværtning at have laant en Medtaltalt Penge, for at denne kunde benytte dem som Indsats i Paréer med en Tredjemand om at paavise et bestemt blandt flere paa Bordet kastede Kort, uagtet han var paa det rene med, at det var den Medtaltaltes Hensigt at lokke Penge fra den Paagjældende ved at kaste Kortene paa Bordet under Benyttelse af et Fif	583
En Tiltalt for at have pantsat en ham til Reparation leveret Frakke, som det dog var hans Hensigt at indløse, saasnart han fik Penge dertil, anseet efter Strfl.s § 256	248
En Tiltalt, som havde disponeret over udlagte Besætningsdele, men hvis Forklaring om at have havt til Hensigt at benytte det indkomne Beløb til Dækning af Renter til en foranstaaende Prioritetshaver ikke kunde forkastes, straffet efter Strfl.s § 256 cfr. § 253	259
En Tiltalt, som havde udgivet sig for Liebhaber til en Ejendom og derved skaffet sig gratis Traktement af Sælgeren, straffet efter § 257	253

	Pag.
En Husmand, som havde solgt en blind Hest, fordølgende denne Egenskab ved Hesten, anset efter Strfl.s § 257. Da Tabets Størrelse ikke var oplyst, tilkjendtes ingen Erstatning under den kriminelle Sag	473
En Tjenestekarl straffet efter § 257 for at have solgt en hans Husbond tilhørende Hest — om hvilken denne havde sagt, at den skulde sælges, som den var, da den fejlede noget — uden for Kjøberen at omtale, at Hesten, der var saa stædig, at den var ubrugelig, led af en Fejl, som betydelig forringede dens Værdi, hvad han godt indsaa, at den gjorde. En Medtalt straffet for at have medvirket ved samme Handel og for anden svingagtig Adfærd efter samme §	598
En Tiltalt anset efter § 257 for at have forskaffet sig nogle Smaalaaen, som det maatte staa ham klart, at han ikke havde Udsigt til at tilbagebetale til Forfaldstid	666
En Tiltalt straffet efter § 257 for at have forhandlet udenlandske Østers under Navn af Limfjordsøsters og til de for sidstnævnte Vareklasse i Samhandlen gjældende højere Priser	679
To Slagtere, som i Kjøbenhavn havde forhandlet ukontrolleret Kjød af selvdøde Heste til samme Priser som Kjød af slagtede Heste, holdende skjult for Kjøberne, at Kjødet ikke skrev sig fra saadanne Dyr, og af hvilke den ene havde erkjendt, medens det trods den anden Benægtelse statueredes, at det havde staaet ham klart, at det var en Forudsætning hos de fleste af Kjøberne, at Kjødet skrev sig fra slagtede Heste, ansete efter § 257. Da de derimod vare gaaede ud fra, at Kjødet var uskadeligt som Menneskeføde, hvad det ogsaa maatte antages at have været, bleve de frifundne for Overtrædelse af § 290	727
En Enke og dennes Medhjælper for Salg af ukontrolleret Kjød af selvdøde Heste dømte og frifundne paa samme Maade	732
En Tiltalt straffet efter § 257 for at have forskaffet sig eller søgt at skaffe sig Kredit ved Forevisning af værdiløse Dokumenter, som han udgav for Dokumenter af retlig Betydning	762
En Tiltalt straffet efter § 257 for at have absenteret sig med et ham laant Beløb uden at opgive sin nye Adresse. Straffet paa samme Maade for at forlade Gjæstgiversteder uden at betale sine Regninger eller opgive sine nye Opholdssteder	774
En Tiltalt, som under en Udlægsforretning til Fyldestgjørelse af en ham i en Jagtsag idømt Bøde — hvilken Udlægsforretning imidlertid senere annulleredes som Følge af formelle Fejl ved den paa gjældende Politiretsdom — havde i Strid med Sandheden forklaret at have forbrugt en ham tilfalden Arv, anset efter Strfl.s § 260 jfr. Konkurslovens § 168. Tiltaltes Kurator ikke fundet at kunne straffes for hans under en hos ham stedfunden Ransagning udviste Forhold, idet Oplysningerne om hans mentale Tilstand gjorde det betænkeligt at statuere, at hans Optræden skyldtes Hensyn til at fordølge en Tiltalte hos ham tilkommende Fordring	44
Et Ægtepar anset efter Strfl.s § 260 for svingagtige Forstikkelser overfor et Konkursbo	232

- En Tiltalt, som under en Eksekutionsforretning havde unddraget en Hest fra Udlæg ved usandfærdigen at foregive, at den tilhørte en Trediemand, hvem han skyldte Penge og vilde forskaane for Tab, og med hvem han nogle Dage efter oprettede et Dokument om, at han havde faaet Hesten paa Foder med Ret til at bruge den, anseet efter § 260, jfr. Konkurslovens § 168, da han efter hans egen Forklaring og Indholdet af fornævnte Dokument maatte forudsættes at have villet forebygge, at Hestens Brug betoges ham, samt da den repræsenterede et større Beløb, end han skyldte bemeldte Trediemand 677
- En Fallent anseet efter Strfl.s § 261 for paa en Tid, da han forudsaa sit forestaaende Fallissement, at have givet enkelte Kreditorer Dækning for deres Krav enten ved Penge, han fik ind ved Salg eller Pantsætning af sit Lager, eller ved Midler, som en Trediemand forstrakte ham med, og for hvis Dækning denne gennem et Forlig erholdt en gunstigere Retsstilling. Forsaavidt derimod Dækning var sket ved Hjælp af Penge, han laante til dette Øjemed af en Slægtning, ikke antaget at foreligge en Overtrædelse af § 261, da der ikke herved kunde antages bevirket nogen Forrykkelse af Boets Status. En Overretssagfører, mod hvis Forklaring om, at han udelukkende var optraadt som Repræsentant for en af Tiltaltes Kreditorer, det fandtes at maatte statuere, at Tiltalte helt igjennem havde handlet efter hans Raad og Anvisning, anseet dels efter Strfl.s § 261 jfr. § 54, dels efter Strfl.s § 144 jfr. § 141 67
- En Detailhandler, som faa Dage førend sin Fallit, som han den Gang ansaa for umiddelbart forestaaende, havde disponeret over Størstedelen af sine Ejendele til Fordel for to Kreditorer, anseet efter § 261. Bemeldte Kreditorer, som med Kjendskab til Debtors Forfatning havde forskaffet sig Dækning for deres Fordringer paa en imod § 261 stridende Maade, navnlig ved at udtage af Debtors Varebeholdning og lade ham meddele Transport paa samtlige udestaaende Fordringer, straffede efter § 261, jfr. § 48, hvorved bemærkedes, at en Deklaration, som Debitor havde udstedt nogle Aar forinden, gaaende ud paa at alle Varer, Kontanter og udestaaende Fordringer, som til enhver Tid fandtes i Forretningen, var hans fornævnte to Kreditors Ejendom, ikke i og for sig gav dem nogen Ret til fortrinsvis Fyldestgjørelse i Konkursboet og ikke kunde give dem Hjemmel til paa den Maade, som skeet, at formaa Debitor til umiddelbart før Falliten at skille sig af med Størstedelen af sine Aktiver til deres Fyldestgjørelse 604

Betaling.

- En Skræddermester, som paastod at have erlagt Betalingen for et ham af et Handelsfirma direkte tilsendt Vareparti til den Agent, der havde modtaget Bestillingen, ikke anseet frigjort ved denne Betaling til Agenten, som ikke havde havt nogen særlig Hjemmel til at modtage samme 344
- Se under Laan 740

Betingelse.

En skriftlig indgaaet Kautionsforpligtelse tilsidesat, da en mundtlig stillet Betingelse ikke var opfyldt. Se under Kaution 230

Betleri.

Straf herfor idømt . . 43, 152, 153, 245, 265, 302, 315, 329, 370, 382, 402

En Mand, der havde udsendt sin Hustru for at betle, og sidstnævnte, der havde betlet, straffede efter Lov 3 Marts 1860 § 3 265

Bevis.

Spørgsmaal, om et Butiksinventarium hørte til Ejendommen eller var Lejerens. Se under Ejendomsret 586

Et Spørgsmaal afgjort, om en Grosserer ved Afvikling af en Forretning var optraadt som Kjøber af det paagjældende Parti eller som Forretningsfører for en Exportforening. Se under Kjøb og Salg 620

Brandstiftelse.

En Kommissionsdom, hvorved en Tiltalt var dømt for Brandstiftelse, og som, efterat Straffen var udstaaet, efter Begjæring af Domfældte var indanket for Høiesteret, der ved kongeligt Reskript var bemyndiget til at paakjende Sagen, stadfæstet, idet det udtaltes, at ligesom der under de nye Forhør, under hvilke Tiltalte havde fastholdt sin Benægtelse af at være skyldig, intet var oplyst, der kunde gjøre det usandsynligt, at Branden var foraarsaget paa den af Tiltalte, da han afgav Tilstaaelsen om forsætlig at have bevirket Branden, angivne Maade, saaledes havde Tiltalte under disse Forhør ikke kunnet give nogen rimelig Forklaring om Grunden til, at han afgav en urigtig Tilstaaelse eller i alt Fald ikke tidligere tilbagekaldte den 235

Kjendelse afsagt om, at en Sag paany vilde være at indstævne for Høiesteret, efterat en for Brandstiftelse Tiltalt havde været indlagt til Observation paa en Sindssygeanstalt. Se under Kjendelse 287

Se under Vestindien 326

En for denne Forbrydelse og Tyveri Tiltalt i Medfør af Strfl.s § 38 ikke anset med Straf, hvorimod det bestemtes, at der skulde træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod ham 352

I et Tilfælde, hvor en en Kjøbmandsgaard paa Landet overgaaet Ildsvaade antoges bevirket af en sammesteds tjenende Handelsbetjent, der under sit Arbejde paa Husets Loft med at opbære et større Parti Tændstikker havde benyttet et brændende Talglys, som han ved Hjælp af smeltet Talg havde sat fast paa den ene Side af en Trækasse, og ved sin Bortgang fra Loftet under anden Beskjæftigelse i Butiken havde efterladt brændende, hvorefter Lyset var brændt ned og maatte antages at have antændt den nævnte Trækasse, fandtes der efter Omstændighederne ikke aldeles tilstrækkelig Grund til at statuere, at Handelsbetjenten havde udvist en strafbar Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed 430

En Tiltalt, der ved Nattetid havde sat Ild paa en beboet af 4 sammen-

	Pag.
byggede straatækte Længer bestaaende Bondegaard, der derefter fuldstændig nedbrændte, anseet efter Strfl.s § 280	447
En Tilstaaelse om forsættelig at have paasat en Ildebrand tilsidesat, da Tiltalte var sindssyg, da han afgav Tilstaaelsen, og da denne paa flere Punkter var i Strid med det iøvrigt Oplyste. Da der ikke — afseet fra Tilstaaelsen — var tilvejebragt aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte havde paasat Ilden, i hvilken Henseende navnlig bemærkedes, at der ikke strax efter Branden, og medens alt endnu var uforandret, var skaffet nøjagtig Oplysning om de faktiske Forhold, frifandtes Tiltalte	500
Bygningsvæsen.	
Ejerne af nogle Grunde paa Frederiksberg, der efter foregaaende Forhandling med Kommunalbestyrelsen havde forpligtet sig til at udlægge en 10 Alen bred Strimmel af de paagældende Grunde til Vej, ikke antagne at kunne træde tilbage fra denne Forpligtelse, fordi en senere Byggeslov havde medført, at de nu ikke kunde bebygge Grundene lige ud til Vejskjellet, idet det ikke kunde ansees at have været en for Kommunalbestyrelsen kjendelig Forudsætning hos Grundejerne, af hvilke disse vilde have gjort deres Forpligtelse afhængig, at de omhandlede Grunde uanseet eventuelle Forandringer i Bygningslovgivningen kunde bebygges paa en bestemt Maade og i et bestemt Omfang	195
Culpa.	
Om en Fabrikants Ansvar for culpa in eligendo vel instruendo ved Antagelse af en Fyrbøder se under Erstatning	546
Dans (offentlig).	
Offentlig Dans antaget at foreligge i et Tilfælde, hvor der til en af en Klub paa Færøerne afholdt Dans i vidt Omfang i Strid med Klubbens Love var givet Ikke-Medlemmer, der havde faaet Billetter leverede af Medlemmerne, Adgang til at deltage. Medlemmerne af Klubbens Bestyrelse bleve derfor mulkerede arbitrer for i Strid med en af Landfogden paa Færøerne derom udstedt, i Lovgivningen hjemlet Bekjendtgjørelse at have undladt at søge Politiets Tilladelse til Afholdelse af den omhandlede Dans	412
Drab (Straffelovens Kap. 17).	
En sindssyg Person, som havde forøvet et Drab, ikke anseet med Straf, men udtalt i Dommen, at der vilde være at træffe passende Sikkerhedsforanstaltninger imod ham af Øvrigheden	138
En Tjenestekarl, som havde dræbt en Pige ved Slag i Hovedet med en Hammer og derpaa foretaget en Strangulering, men hvis Forklaring om, at hun forinden var bleven overkjørt af en Vogn, og at han havde dræbt hende, som han troede ikke kunde leve længere, af Medlidenhed og for at forkorte hendes Lidelser, ikke fandtes at kunne forkastes, straffet efter § 186; men da han var Epileptiker, om end intet tydede paa, at han i Gjærningens Øje-	

blik havde havt et epileptisk Anfald, og den Mulighed efter Sundhedskollegiets Erklæring ikke kunde benægtes, at Epilepsien hos ham havde fremkaldt en uklar, maaske halvbevidst Tilstand med brutal voldsom Ophidselse, ligesom han efter Sindssygelægens Erklæring, naar hans Forklaring lagdes til Grund, kunde have handlet under Indflydelse af en, sandsynligvis i hans epileptiske Lidelse begrundet abnorm Sindstilstand, blev Strfl.s § 39 anvendt	767
Et udenfor Ægteskab besvangret Fruentimmer, som ca. 12 Timer efter sin hemmelige Fødsel og efter i Mellemtiden at have forrettet sin daglige Gjerning, havde foretaget en Drabshandling overfor sit Barn, hvorefter hun forlod Barnet, anset efter Strfl.s § 186, men da Døden efter hendes Forklaring ved hendes Tilbagekomst fandtes indtraadt uafhængig af hendes Handling, og det ikke var bevist, at hendes Handling virkelig havde bevirket Døden, blev § 46 anvendt. Barnefaderen, som i Moderens Fraværelse havde forefundet Barnet i en, som det forekom ham, død Tilstand, og fjærnet sig uden at foretage noget, straffet efter § 199	356
En Tiltalt straffet for Forsøg paa denne Forbrydelse og Røveri. Se under Røveri	698
En Tiltalt, der i Harme over den af en Slagtersvend saavel ved den paagjældende Lejlighed som tidligere mod ham udviste truende, fredsforstyrrende og udæskende Adfærd paa kort Afstand havde affyret et med Høsehagl ladet Gevær mod denne i den Hensigt at skyde ham i Benene, uden dog at tage egentligt Sigte, men i Stedet derfor ramte ham i venstre Side, hvilket Skud medførte Døden, anset efter Strfl.s § 189	183
En Tiltalt dømt for Forsøg paa overlagt Drab og Røveri	282
I et Tilfælde, hvor et udenfor Ægteskab besvangret Fruentimmer havde paa en Retirade født et Barn, som kort Tid efter Fødslen fandtes dødt i Latrintønden, og om hvilket det ikke kunde ansees oplyst, at dets Død var indtraadt før Fødslen, idet navnlig Muligheden af, at dets Liv ved hensigtsmæssig Behandling kunde være bevaret, ikke kunde betragtes som udelukket, blev Moderen straffet efter § 195	226
En Tiltalt, som paa en Beværtning af Kaadhed havde givet en beruset Person Skraasauce at drikke og derved foraarsaget hans Død, anset efter Strfl.s § 198	498
Dyrlæger.	
Se under Sundhedsvæsen	200
Dyrplageri.	
En Gartner, som for at faa en stædig Hest til at gaa frem, et Øjeblik havde holdt en brændende Halmvisk ind under dens i Forvejen opbundne Hale — ved hvilken Behandling der ikke tilføjedes Hesten nogen Skade, ligesom det heller ikke var oplyst, at Behandlingen var foretagen paa en saadan Maade, at der derved tilføjedes Hesten stærk Smerte — frifunden for Tiltale for Dyrplageri	418

	Pag.
En Tiltalt, som, da en Ko kælvende og Kalven var død, havde lagt et Reb om Kalvens Forpart og ladet et Par Heste trække i dette for at skille Kalven fra Koen, hvilket dog ikke lykkedes, medens Koen bag efter maatte slaas ihjel, frifunden under en imod ham for Dyrplageri anlagt Justitssag	527
Ed.	
I et Tilfælde, hvor en Enke efter hendes Mands Død havde anerkjendt en ham paahvilende Restgjæld, hidrørende fra Kjøbesummen for en ham meddelt Transport paa en Obligation, hvilken Transport indeholdt, at Cedenten var fyldestgjort for Obligationens Paa-lydende, tillodes det ikke Enken at afgjøre Sagen ved at beedige, at hun ikke, forinden Sagen rejstes, havde kjendt denne Bestemmelse i Transporten. Se under Gjæld	81
Misbilligelse af en unødigt Edfæstelse. Se under Rettens Pleje . . .	734
Ejendomsret.	
Antaget bevist, at et i en Kjælderbutik i en københavnsk Ejendom beroende Butiksinventarium, der af en fraflyttet Lejer af Butiken under Paaheraabelse af, at han havde kjøbt det af sin Forgjænger i Lejemaalet, sammen med dennes Varelager og Forretning, var nedbrudt og henført til et andet Lokale, oprindeligt havde hørt til Ejendommen. Da der endvidere intet forelaa om, at vedkommende Ejer af Ejendommen skulde have afhændet Inventariet til Lejeren, antoges dette ved et stedfundet Salg af Ejendommen med denne at være gaaet over til den nuværende Ejer. Som Følge heraf fandtes Lejeren at være pligtig til at tilbagelevere Inventariet, men da dette efter Proceduren maatte antages ikke længere at kunne tilbageføres, dømtes han til at betale Ejeren dets Værdi. Denne efter de foreliggende Oplysninger bestemt af Retten	586
Embedsforbrydelse.	
Se under Embedsmænd	119 og 663
Embedsmænd.	
En Præst, der ved sit Liv havde vakt Forargelse, i Henhold til D. L. 2—11—1, jfr. Reskr. 7 Oktober 1740 dømt til at have sit Kald og Embede forbrudt og kjendt uværdig til at bære den for Folkekirkens Præster anordnede Embedsdragt og befatte sig med gejstlige Forretninger i Folkekirken.	119
Om deres Pensionering se under Pension	154, 629, 663
Eneret.	
En Partikulier, som af en Grosserer havde kjøbt Eneretten til i Fyens Stift at forhandle en Annoncesøjle, frifunden under en til Købesummens Betaling anlagt Sag, idet der i Medfør af Lov 31 Marts 1864 § 6 b ikke kunde antages at være erhvervet nogen Eneret for Grosserereren paa den ommeldte Annoncesøjle, som intet originalt Kunstværk repræsenterede, ligesaa lidt som der ved dens Forarbejdelse var benyttet noget Kunstarbejde, hvis Anvendelse var overladt Vedkommende af paagjældende Kunstner. Den for Kjø-	

besummen foretagne Arrestforretning ophævet og Partikulieren til- lagt Erstatning for Tort og Kreditspilde.....	346
--	-----

Erstatning.

I et Tilfælde, hvor en Partikulier, der som ufyldstgjort Pant- og Udlægshaver havde erklæret at ville lade sig en Ejendom udlægge ved Fogden, havde borttransporteret denne sin Ret, uden at Kjø- besummen blev berigtiget, paa forskellige i Transporten og to Deklarationer indeholdte Vilkaar, og havde sagsøgt Cessionaren til Erstatning for Misligholdelse ved ikke at yde de kontraktmæssige Udbetalinger, frifandtes denne, da Cedenten antoges paa sin Side at have misligholdt Kontrakten ved pure at nægte Cessionaren sin Medvirksomhed til at opfylde et af Fogden stillet Krav om, at visse Udlæget vedrørende, i Cedentens Besiddelse værende Oblig- ationer skulde foreligge i kvitteret Stand, førinden Udlægsskjødet kunde meddeles, idet dette Krav ikke kunde antages at ville have nødvendiggjort at Cedenten kvitterede Obligationerne paa en saa- dan Maade, at hans Pantesikkerhed gik tabt.....	179
Se under Udpantning	189
Et Dampskibsselskab, som i Strid med vedkommende Afsenders Ordre havde expederet en Transport Kreaturer til Hamborg i Stedet for til Altona, antaget paa Grund af sin egenraadige Be- stemmelse i saa Henseende at maatte tilsvare det ved den ugan- stede Rejse til Hamborg og ved Opholdet i Staldene dér foraar- sagede Tab, medens saadant Tab ikke vilde være lidt, hvis Krea- turerne vare sendte med Skibet, som afgik til Altona.....	241
Erstatning for Tort og Kreditspilde i Anledning af en ulovlig Arrest. Se under Eneret.....	346
En Gaardejer, som egenmægtig havde afspærret en Vej, paalagt at udrede Erstatning for sammes Afsavn. Se under Veje.....	425
Se under Bedrageri.....	473
En Sælger af en fast Ejendom, som efterat Salget havde fundet Sted, paa Foranledning af Kjøberen havde erkjendt at have ved Salget garanteret et Areal af ca. 130 Tdr. Land, dog med den udtrykkelige Bemærkning, at han ikke havde Arealberegning, men at Arealet var ham saaledes garanteret af hans Formand, frifun- den under en imod ham af Kjøberen anlagt Erstatningssag i An- ledning af, at Arealet havde vist sig ikkun at udgjøre ca. 113 Tdr., idet det udtaltes, at da Kjøberen ikke havde foranlediget nogen Bestemmelse optaget i Kjøbekontrakten om Arealets Størrelse, laa det nærmest at antage, at han ved Handelens Indgaaelse ikke havde lagt afgjørende Vægt paa Sælgerens alene paa en Tredie- mands Opgivende støttede Forsikring vedrørende dette Punkt. Selv om der maatte tillægges Garantierklæringen den Betydning, at Kjøberen efter Forudsætningssynspunktet kunde være traadt tilbage fra Handelen, fandtes det ubeføjet paa Grundlag af Er- klæringen, som ikke indeholdt Bestemmelse om, hvilket Ansvar der skulde indtræde i Tilfælde af, at Ejendommens Areal skulde vise sig mindre, at paalægge Sælgeren, der var ubekjendt med,	

	Pag.
at Arealet var mindre end af ham opgivet, et Erstatningsansvar.	485
En Fisker, som efterat et hos ham nedlagt Forbud imod at udøve Fiskeri ved Ruser paa nærmere angivne Steder udfor Grevskabet Lerchenborg var ophævet under Justifikationssagen, fordi det ikke var bevist, at han havde givet Anledning til Nedlæggelse af et saadant Forbud, havde søgt Grevskabet til Erstatning, ikke tillagt saadan, da Forbudet efter sit hele Indhold ikke havde forbudt ham andet end hvad allerede ifølge Lov af 5 April 1888 § 3 var ham forment, og den Omstændighed, at Forbudet ophævedes af den ovenanførte Grund, ikke i og for sig kunde hjemle ham Erstatning	507
Et Aktieselskab, for hvis Regning en elektrisk Lysstation dreves, anset ansvarlig for et en Nabo ved Explosion af en Dampkedel tilføjet Tab, da Explosionen skyldtes Fyrbøderens Ukyndighed og Forsømmelighed, og Aktieselskabet ikke havde udvist tilbørlig Omhu ved at vælge og instruere ham. Under Tabet indbefattet Arbejdsløn og Avancetab i de Dage, Naboens Fabrik havde maattet staa stille	546
En Stiftsforvalter, som i Henhold til en ham meddelt Fuldmagt til at anbringe en Legatkapital efter Reglerne for Umyndiges Midler, havde udlaaet 53000 Kr. paa oprykkende 2den Prioritet efter en Arvefæsteafgift kapitaliseret til 62000 Kr. og 300000 Kr. Kreditforeningsmidler i en til 728000 Kr. taxeret Ejendom, saaledes at Kapitalen skulde henstaa uopsigelig fra Ejer til Ejer fra Kreditors Side, ikke antagen at have overskredet Fuldmagten, idet denne ikke formentes at referere sig til de formelle Regler for Umyndiges Midlers Anbringelse, og Udlaanet var indenfor halv Vurdering, idet Arvefæsteafgiften i Overensstemmelse med Instrux for Vurderingsmænd af 23 August 1869 § 7 var i Vurderingen anført blandt Ejendommens Udgifter, og Ejendommen under Hensyn til denne taxeret som ommeldt. Stiftsforvalteren derfor frifunden under en af Legatbestyrelsen imod ham anlagt Erstatningssag i Anledning af, at Legatkapitalen var gaaet tabt ved Tvangsauktionen	549
Se under Ejendomsret	586
Se under Paasejling	680
Et Firma, som havde forpligtet sig til at bringe nogle Landbrugsmaskiner i brugbar Stand inden Høsten 1895, og som trods gentagne i betimelig Tid givne Paamindelser fra vedkommende Proprietærs Side først havde ladet de paagældende Arbejder udføre nogle Dage efterat Rugen paa hans Gaard var moden til Indhøstning, tilpligtet at tilsvare Proprietæren det ham paaførte Tab ved, at Rughøsten paa Grund af den ommeldte Forsinkelse var bleven udsat for skadelige Følger af Vejrliget, hvilke vilde have været undgaaede, hvis Firmaet havde efterkommet sin Forpligtelse	645
Tab, Tort og Kreditpilde ikke antaget at være lidt ved en i en fast Ejendom foretagen Exekutionsforretning, som ophævedes, og som var foretaget for en tidligere Ejer paahvilende Gjæld. Se under Udlæg	654
Erstatning for uhjemlet Nedlæggelse af Vandværk til Kommunens	

	Pag.
Vandledning under en privat Sti ikke tilkjendt vedkommende Lodsejere. Se under Veje og Stier	669
I et Tilfælde, hvor en Kjøber af et Jordstykke ved Deklaration havde overfor Sælgeren forbundet sig til i 2 Aar ikke at sælge videre under 1 Kr pr. □ Alen, saaledes at, hvis der kunde opnaas højere Pris, det overskydende skulde tilkomme hans Sælger som altsaa i nævnte Tidsrum skal give sit Samtykke til ethvert-somhelst Salg, hvor Jordstykket i bemeldte Tidsrum var mageskiftet for en ansat Pris af 1.01 Øre pr. □ Alen, hvor Kjøberen havde tilstillet Sælgeren et Beløb svarende til 1 Øre pr. □ Alen, og Sælgeren, uden hvis Samtykke Mageskiftet havde fundet Stød, havde anlagt Sag til Erstatning i Anledning af, at Jordstykket skulde have større Værdi end i Mageskiftehandelen angivet, og til Udbetaling af dette større Beløb, udtaltes det, at selv om det maatte antages, at Afhændelsen af det omhandlede Grundstykke uden den oprindelige Sælgers Samtykke var stridende imod Deklarationen, fandtes Kjøberen dog at maatte frifindes som Følge af, at det ikke af Sælgeren var godtgjort eller blot bragt til Sandsynlighed, at Grundstykket til den omspurgte Tid kunde være afhændet til højere Pris end den ved Mageskiftet opnaaede, og at Sælgeren saaledes havde lidt noget Tab ved Afhændelsen	692
Erstatning af 5000 Kr. uden Renter tilkjendt for Tort, Kreditspilde og Tab i Anledning af et som ulovligt nedlagt ophævet Forbud	713
Om Erstatning for manglende Levering af et Parti russiske Gæs se under Kjøb og Salg	780

Fallit (svigagtig).

Se under Bedrageri	67,	604
------------------------------	-----	-----

Falsk.

En Tiltalt, som efter Anmodning af en Medtalt og efter dennes Diktat havde skrevet en med en Forpagters Navn underskreven anbefaling for den Medtaltte, frifunden, idet man maatte gaa ud fra, at Tiltalte havde troet, at den, for hvem han skrev anbefalingen, havde været i Besiddelse af en med den af Tiltalte skrevne enslydende anbefaling, som den Medtaltte angav bortkommen. (Overretten havde anvendt § 270).	94
Et Ægtepar for at have udfærdiget to falske Fuldmagter til at hæve nogle paa en Sparekassebog indestaaende Beløb anset efter Strfl.s § 268, Hustruen for at have udfærdiget en falsk anbefalingskrivelse med opdigtet Underskrift tillige efter § 270, jfr. § 275	105
Udfærdigelse af falske Rekvisitionssedler til Handlende henført under Strfl.s § 268	300
Strfl.s § 268 anvendt. Se under Tyveri (simpelt)	338
En Husmands Hustru, der til Udgifter til den fælles Husholdning, hvortil Manden sjælden eller aldrig gav hende Penge, 2 Gange havde hævet Penge paa Mandens Sparekassebog ved Hjælp af Fuldmagter, hvilke hun falskeligt udfærdigede og underskrev med	

	Pag.
hans Navn, og som, for at dække sig selv mod Mistanke i denne Anledning, falskelig havde skrevet og med en bortrejst Persons Navn underskrevet et Brev, hvori det udtaltes, at sidstnævnte havde hævet Pengene, hvilket Brev hun henlagde i Sparekassen-bogen, anseet efter Strfl.s §§ 268 og 270	407
En Kvinde anseet efter Strfl.s § 268 for at have skaffet sig Varer udleverede ved falske Rekvisitionssedler fra Personer, hos hvem hun udgav sig for at tjene	530
En Tiltalt anseet efter § 269 for falskelig at have underskrevet en Vexel med en andens Navn og uden Bemyndigelse	762
Tre Tiltalte ansete efter Straffelovens § 269, 1ste Stykke, for Forfalskning af 2 Vexler, medens en fjerde Tiltalt, for hvis Vedkommende det efter det Foreliggende fandtes betænkeligt at gaa ud fra, at hun, da hun efter en af de Medtiltaltes Anmodning skrev en Tredjemands Navn som Endossent paa de samme to Vexler, var sig bevidst, at hun savnede Bemyndigelse til at gjøre dette, frifandtes	215
Strfl.s § 274, jfr. § 270, anvendt paa en Kontorist paa et Birkekonto, som havde forfalsket de af Birkedommeren eller Fuld-mægtigen underskrevne Stempelpapirregnskaber. Se under Be-drageri	317
En Person, som i Udlandet havde udfærdiget en falsk Daabsattest og Attest om Altergang med opdigtet Underskrift, anseet efter Strfl.s § 275, kfr. § 270	253
En Kasserer for en Fagforening straffet efter § 275, jfr. § 268, for at have forsynet en Kontrabog med falske Anførsler om paa Bo-gen indskudte Beløb og underskrevet disse med fingerede Navne i den Hensigt at skjule for Revisionen sit Forbrug af de ham be-troede Penge. Dette sidste Forhold tilregnet ham efter § 253 . . .	627
En Tiltalt, som havde udfærdiget falske Kautionsdokumenter med opdigtede Underskrifter straffet efter § 275, jfr. § 268	767
 Fattigvæsenet	
Antaget, at en Sygehjælp, der af Kjøbenhavns Kommune var ydet en i Udlandet født Person, der inden Fattigloven af 9 April 1891 traadte i Kraft, havde erhvervet Forsørgelsesret i Danmark, i Medfør af nævnte Lovs § 63 ikke kunde betragtes som Fattighjælp	199
Se under Udlændinge	665

Firmaanmeldelse.

En af Aktieselskabet Tuxen & Hammerichs Maskinfabriker til Handelsregistret for Kjøbenhavn anmeldt Firmabetegnelse kjendt ugyldig og Selskabets Bestyrelse som Følge deraf under en daglig Bøde tilpligtet at foranledige den udslettet af Handelsregistret, idet den ikke kunde siges at adskille sig tydeligt fra Firmabetegnelsen for et andet Selskab, Tuxen & Hammerich, der drev samme Virksomhed, hvorhos den i og for sig var skikket til at berede dette Ulemper, uden at det under den paagjældende Sag, der ikke var anlagt som Erstatningssag, kunde blive af Betydning, at det

	Pag.
ikke var godtgjort, at der hidtil derved var bevirket nogen Skade eller Ulempe	611

Fiskeri.

I et Tilfælde, hvor en inappellabel Dom havde ophævet et Forbud imod, at en Fisker havde sine Ruser anbragte indenfor eller mellem Grevskabet Lerchenborgs Aalegaarde eller i saadan Nærhed af disse, at de skadede Fiskeriet fra disse, og hvor Fiskeren havde sagsøgt Grevskabet til at erstatte det ham ved Forbudet forvoldte Næringstab, statueredes det, at Grevskabets Aalegaarde eller Aalestader, uagtet de vare uden Forbindelse med Land, kunde paa kalde den ved Fiskeriloven af 5 April 1888 § 3 hjemlede Retsbeskyttelse. Da som Følge heraf Fiskeren havde været uberettiget til at udsætte Aaleruser paa de Steder, som Forbudet angav, og den Omstændighed, at Forbudet var bleven ophævet, fordi det ikke fandtes bevist, at han havde givet tilstrækkelig Anledning til dets Nedlæggelse, ikke i og for sig hjemlede ham Ret til Erstatning, blev saadan nægtet ham	507
Ejeren af Ry Mølle (Glentholm) i Henhold til gamle Adkomstdokumenter anset egeberettiget til Fiskeri i den Del af Vandløbet, som ligger mellem Ry Mølle og Gudensøs Begyndelse. Sydgrændsen for dette Territorium fixeret efter Betegnelsen paa et gammelt Kort. Da det antoges bevist, at nogle Indsiddere havde udøvet Fiskeri paa dette Territorium, bleve de ansete efter Lov af 5 April 1888 § 58 med Bøder	536, 541

Forbud.

Se under Erstatning og Fiskeri	507
Et af de jydsk Kalkværker nedlagt Forbud imod, at en Husmand gravede Kalk, ophævet og sidstnævnte tillagt en Erstatning af 5000 Kr. for Tort, Kreditspilde og Næringstab	713

Forbrydelser i Embedsforhold.

Se under Sagførere	67
Se under Embedsmænd	119 og 663

Forbrydelse af Næringsrettighed.

Se under Næringsbrug	437, 576
--------------------------------	----------

Forsøg.

Afgjørelse af, om Forbrydelser efter §§ 161 og 164 maatte ansees fuldbyrdede. Se under Sædeligheden	162
I et Tilfælde, hvor en Barnemoder havde foretaget en Drabshandling overfor sit Barn, men Døden efter hendes Forklaring var hidført ved en Trediemands mellemkommende Handling, blev Strfl.s § 186, jfr. § 46, anvendt. Se under Drab	356

Forudsætning.

Se under »Kvittering«	53
Se under Bygningsvæsenet	195
Se under Erstatning	485
Se under Assuranceforhold	592, 729

Frihedskrænkelser.

En Tiltalt, som tre Gange havde skaffet sig Samleje med en 15aarig Pige, efter Beskaffenheden af den af hende gjorte Modstand, alene anseet efter Strfl.s § 174, jfr. § 210	115
Afpresning af mundtligt Løfte om at give Øl paa offentlig Gade paa Sessions- og Markedsdage under Trusel om Prygl henført under § 245. Se under Røveri og Trusler	251
To Tiltalte, der under en blandt Kullosserne i Gasværkshavnen udbrudt Strejke efter forud truffen Aftale havde overfaldet en Arbejdsmand, der trods Strejken havde taget Arbejde ved Kullosning i bemeldte Havn med Vold, og tilføjet ham Saar i den Hensigt at skræmme ham fra at arbejde under Strejken og formaa ham til at slutte sig til Arbejdsorganisationen, hvilket det dog ikke lykkedes dem at bevæge ham til, ansete efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, og § 203	373
En Tiltalt, der havde indfundet sig med Bøsse paa en under et Grevskab hørende Mark i den Hensigt der at drive ulovlig Jagt, ansete efter Strfl.s § 210 for overfor 2 Skovarbejds mænd, der vare stillede paa Post sammesteds for at paasee, at ulovlig Jagt ikke fandt Sted, og i den Hensigt at skræmme dem til at fjerne sig at have fremsat Trusler om at skyde dem, hvis de ikke forsvandt, og samtidig spændt Hanen paa sin ladte Bøsse, der var rettet imod dem, hvorved han bevirkede, at Skovarbejds mændene, der ansaa Truslen for alvorlig ment, bortfjernede sig	625

Føldmagtsforhold.

Se under Betaling	344
Se under Næringsbrug	504
Se under Interessentskab	743

Færøerne.

Medlemmerne af en færøisk Klubs Bestyrelse ansete arbitrært med Mulkt for i Strid med en af Landfogden udstedt Bekjendtgjørelse at have undladt at søge Politiets Tilladelse til Afholdelse af en Dans i Klubben, som ved den vide Adgang til Deltagelse, der ved Uddeling af Billetter gennem Medlemmer var givet Ikke-Medlemmer, havde faaet Karakter af offentlig Dans. Bestyrelsesmedlemmerne endvidere ansete med Bøde efter Lov om Brændevinshandel paa Færøerne af 3 Marts 1860 § 5, jfr. Lov 21 Marts 1855 § 11 in fine for den under Dansen mod Betaling foregaaede Udskjækning af Spirituosa til Ikke-Medlemmer, idet det ikke kunde diskulperes de Tiltalte, at der af dem var givet vedkommende Ordre til kun at skjænke Drikkevarerne efter Bestilling af Med-

	Pag.
lemmerne og mod Betaling af disse. Den tilstedeværende Beholdning af Spiritus konfiskeret i Medfør af Lov af 3 Marts 1860 § 5	412
Gjæntagelse.	
Se under Næringsbrug	437
Forlig om Bøder for ulovlig Omløben med Varer tillagte Gjæntagelsesvirkning uagtet Bøderne vare under Minimum, idet saadan Gjæntagelsesvirkning var vedtagen	580
Gjæld.	
I et Tilfælde, hvor en Enke sagsøgte til at betale Restkjøbesummen for en hendes Mand meddelt Transport paa en Obligation, stateredes det, at da Enken efter sin Mands Død dels havde betalt Renter og et Afdrag paa Gjælden, dels to Gange uden Forbehold anerkjendt sin Forpligtelse til at betale Restgjælden, og da der, som Sagen forelaa processuelt, ikke kunde blive Tale om at tage Sagsøgerens Paastand om pure at tilkjendes det sagsøgte Beløb til Følge, maatte det have sit Forblivende ved Underrettens Dom, hvorefter det sagsøgte Beløb var tilkjendt Sagsøgeren, saafremt han edelig bekræftede at have dette tilgode til Rest i Anledning af den omhandlede Transport	81
Grundloven.	
Se under Skatter og Afgifter	467
Handel.	
En Brugsforening, hvis Bestyrelses Formand og Forretningsfører uden de andre Bestyrelsesmedlemmers Vidende og imod Foreningens Love havde taget Varer paa Kredit, tilpligtet at betale disse, der maatte antages at være komne Foreningen tilgode, idet Kjøbmanden, om hvem det ikke var bevist, at han kjendte den omhandlede Bestemmelse i Lovene, maatte være berettiget til at gaa ud fra, at Indkjøbet efter Formandens fornævnte Stilling var lovligt	272
En Forhandler af Fremtidens Lodsedler tilpligtet at betale nogle ikke afsatte Sedler, som han havde forsømt at returnere. Se under Lotteri	299
Opgjørelse af et Mellemværende mellem et Firma og en til Forhandling med Cykler antagen Agent	303
En Kjøber af en Hest ikke anset berettiget til at fordrø Handelens Tilbagegang paa Grund af en Plet paa Hestens Øje, da denne ikke havde havt nogen Indflydelse paa Hestens Brugbarhed. Se under Kjøb og Salg	510
Handelsbøger.	
Om en Kjøbmands Forpligtelse til at føre Kassebog. Se under Bedrageri	435
Hittegods (ulovlig Omgang med).	
En Tiltalt anset efter Strfl.s § 247	162

Hjemvisning.

En af Hof- og Stadsretten med Urette afvist Sag hjemvist til Paakjendelse i Realiteten. Se under Udlæg 720

Hæleri

En Tiltalt anseet herfor, medens en for samme Forbrydelse medtiltalt Kvinde frifandtes, idet hendes Anbringende om at have været i god Tro ved Kosternes Erhvervelse fandtes ikke at kunne forkastes 338

En Tiltalt imod sin Benægtelse anseet overbevist om at have deltaget i Fortæring af Cigarer og Øl, som vare stjaalne ved Indbrud paa en Badeanstalt 651

Straf efter § 238 endvidere idømt 213, 308

Hærværk.

Strfl.s § 296 anvendt 332

To paa en Gaard tjenende Karle for forøvet Hærværk paa samme under saadanne Omstændigheder, at dermed var forbunden Forstyrrelse af den offentlige Fred, ansete efter Strfl.s § 296, for den ene Tiltaltes Vedkommende, cfr. § 51 495

Højtidsoffer.

Se under Skatter og Afgifter 467

Indiciebevis.

En Tiltalt imod sin Benægtelse anseet overbevist om at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt imod en 68aarig Enke 99

En Kludesamler imod sin Benægtelse anseet overbevist om at have tilegnet sig en til 75 Øre vurderet Jakke 168

Se under grovt Tyveri 308

En Vært imod sin Benægtelse anseet overbevist om at have gjort sig skyldig i et efter Strfl.s § 182. 2det Led, strafbart Forhold. Se under Sædeligheden 419

En Tiltalt imod sin Benægtelse anseet overbevist om uterlig Adfærd overfor to Smaapiger og dømt efter § 176, jfr. § 173 460

Et aldeles tilstrækkeligt Indiciebevis for Bedrageri og Mened ikke anseet ført imod en Kvinde, som havde under en Retssag og senere edelig fragaaet at have underskrevet et Arveafkald 513

En Tiltalt anseet overbevist om paa en Beværtning i Vognmagergade at have tilegnet sig 6 Kr. ud af en anden Persons Lomme 642

En Tiltalt anseet overbevist om at have deltaget i Fortæring af Øl og Cigarer, som vare stjaalne fra en Badeanstalt 651

Se under Tyveri 661

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En Tiltalt dømt efter dette for Hæleri med Hensyn til nogle Flyndergarn 213

En Tiltalt i Medfør af dette dømt som Tyv med Hensyn til en Glassiet og fire Tallerkener 389

	Pag.
Dette anvendt med Hensyn til et Uhr med Kjæde og Tiltalte dømt som Ransmand	771
Interessentskab.	
Se under Firmaanmeldelse	611
En Prokurator, der for et Interessentskab havde administreret en fast Ejendom og havde indgaaet en Garantiforpligtelse for et af en Lejer optaget Laan, anseet ubeføjet til forsaavidt at forpligte Interessentskabet, og derhos antaget, at han ved den ommeldte Lejlighed ikke havde handlet paa Interessentskabets Vegne, i hvilken Henseende navnlig fremhævedes, at der ikke saas at have været forhandlet herom mellem Interessentskabets Medlemmer eller at være optaget noget herom i Forhandlingsprotokollen eller Regnskaberne, ligesom den Garantiforpligtelsen vedrørende Vexel først Aaret efter, at den var indfriet af Prokuratoren, og efterat hans Paastand i Lejerens Konkursbo om Fyldestgjørelse som Haandpanthaver af Varelageret m. m. var forkastet af Skifteretten, førtes Interessentskabet til Udgift som et Tab for dette. Den paagjældende Udgiftspost herefter anseet ubjemlet i Forhold til en Interessent, som havde protesteret imod den	743
Island.	
Antaget at Forpligtelsen til at svare Græsningsafgift, som støttedes paa Bestemmelserne i forskellige »Maldager« om, at der paa et vist Areal var Fædrift, kun paahviler de Beboere af bemeldte Areal, der benytte den dem herved hjemlede Græsningsret for deres Faar	58
En for hjemmeløs Bemægtigelse af Planker aktioneret islandsk Provst frifunden, da han enten alene havde gjort sig skyldig i Selvtægt eller havde handlet uden animus lucri faciendi. En Bøde for usømmelig Skrivemaade efter Omstændighederne ophævet	489
Jagt.	
Tvende Tiltalte mod deres Benægtelse ansete overbeviste om en Søndag i Forening at have drevet ulovlig Jagt og nedlagt en Raabuk	63
En Grundejer, som paa et Terræn, hvor Jagtretten var Statens, havde i Fredningstiden dræbt en Raa, anseet for Overtrædelse af Jagtlovens §§ 13 og 17, uden at kunne paaberaabe sig, at det var lovligt i Henhold til §§ 7 og 17, fordi det var foregaaet i en indhegnet Have, idet Hegnet ikke havde været forsvarligt	560
Kaution.	
Et Vinhandlerfirma, som skriftlig var gaaet i Kaution for et en Værtshusholder af de forenede Bryggerier ydet Driftslaan, men som under en til Opfyldelse af Kautionsforpligtelsen anlagt Sag gjorde gjældende, at der med den Agent, som optraadte for Bryggerierne, var truffet den Aftale, at Kautionsforpligtelsen først skulde træde i Kraft, naar det Værtshusholderen tilhørende Inven-	

	Pag.
tarium ved Agentens Virksomhed var overdraget Firmaet til Sikkerhed for et muligt Regreskrav, frifundet, da det maatte ansees bevist, at en saadan mundtlig Aftale var truffen og det stillede Vilkaar ikke var opfyldt	230
En Sagfører , der som Kautionist og Selvskyldner for en Gaardejer havde indestaaet en Bank for skadesløs Betaling, forsaavidt det ved Realisationen af den ved Skadesløsbrevet pantsatte Ejendom maatte vise sig, at Banken ikke blev dækket hos Debitor eller dennes Medforpligtede, tilpligtet, efter at Banken paa Tvangsauktionerne over den pantsatte Ejendom og de Medforpligtedes Ejendomme havde erholdt disse udlagte for det højeste Auktionsbud uden at faa Dækning, at indfri sin Kautionsforpligtelse, idet Ejendommene maatte ansees endelig erhvervede af Banken, saaledes at senere Afhændelse af dem alene blev Banken til Gevinst eller Tab, og Kautionsforpligtelsen ikke kunde ansees saaledes begrænset, at Banken først skulde kunne gjøre sin Ret gjældende mod Sagføreren, naar det ved Retsforfølgning mod vedkommende Medforpligtede personlig var konstateret, at disse ikke saa sig i Stand til at betale	483
To Personer , der som Kautionister havde indestaaet for, hvad et udenlandsk Cyklefirma maatte faa tilgode i Anledning af dets Forretningsforbindelse med en herværende Agent indtil et vist Maximum, og som, efterat Agenten ved Dom var tilpligtet at betale Firmaet i Anledning af Forretningsforbindelsen et Beløb, som laa indenfor bemeldte Maximum, vare sagsøgte til at betale dette Beløb som Kautionister, dømte i Overensstemmelse hermed, idet det fandtes unødvendigt at afgjøre, om Kautionsforpligtelsen efter Dokumentets uklare Text alene omfattede Tilgodehavendet for Konsignationslageret, men ikke for Cyklerne, forsaavidt de vare sendte i Regning, eftersom der efter det Foreliggende ikke var Grund til at antage, at nogen af Cyklerne vare solgte i fast Regning	690
Se under Assuranceforhold	729

Kjendelse.

I et Tilfælde, hvor en for Brandstiftelse paa Indicier dømt Tiltalt under Sagens Appel til Høiesteret havde afgivet Tilstaaelse om forsætlig at have bevirket Ilden, men hans Sindstilstand baade Dagene før og efter Tilstaaelsens Aflæggelse var en saadan, at der efter Distriktslægens Erklæring maatte næres Tvivl, om han var normal, fandtes det betænkeligt at paadømme Sagen, førend hans mentale Tilstand, navnlig da han afgav Tilstaaelsen, men ogsaa om muligt, da Branden fandt Sted, havde været undergivet sagkyndig Undersøgelse paa en Sindssygeanstalt	287
Kjendelse afsagt angaaende forskellige yderligere Oplysningers Tilvejebringelse under en Politisag	466

Kjøb og Salg.

En Kjøber af en fast Ejendom nægtet Erstatning, fordi Ejendommen havde vist sig at indeholde mindre Areal, end Sælgeren mundtlig

	Pag.
havde garanteret ham paa Grundlag af den ham i sin Tid af hans Sælger givne Garanti. Se under Erstatning.....	465
En Hestehandler, som havde solgt en Hest med en Plet paa det ene Øje, som havde meddelt Kjøberen dette sidste, men at Pletten ikke skadede Synet, og som havde købt Hesten tilbage, efterat Kjøberen havde anlagt Sag til Handelens Tilbagegang, frifunden for at betale Foderpenge og Transportudgifter, idet det ikke kunde antages, at Pletten havde haft nogen Indflydelse paa Hestens Brugbarhed, og Kjøberen derfor ikke havde haft nogen Beføjelse til at fordre, at Handlen skulde gaa tilbage.....	510
I et Tilfælde, hvor en Grosserer af en Gaardejer paa Amager havde modtaget et til Export bestemt Parti Kaal, hvor bemeldte Forretning havde givet Tab, og hvor Gaardejeren havde sagsøgt Grossereren til Betaling for Kaalen under Anbringende af, at Grossereren havde købt den, medens Grossereren gjorde gjældende, at han havde modtaget den som Forretningsfører for en paa Amager dannet Forening til Export af Kaal, hvoraf ogsaa Gaardejeren var Medlem, statueredes det, at, da Grosseren tidligere oftere var optraadt snart som Kjøber af Kaalpartier, snart som Forretningsfører for Exportforeningen, kunde Formodningen ikke være for, at han havde afkøbt Gaardejeren det omspurgte Parti Kaal. Det maatte derfor paahvile Gaardejeren at bevise sin Paastand. Da saadant Bevis ikke var ført, men Sagens Oplysninger snarere tydede paa det modsatte, blev Grossereren frifunden.....	620
Se under Kaution	690
Se under Erstatning	692
Et Firma, der ikke bestemt havde modsat sig eller taget Forbehold i Anledning af en Kjøbers Tilbagesendelse af nogle Barnevogne, hvis Mangler Firmaet havde erkjendt, antaget at have godkjendt Tilbagesendelsen.....	721
Et kjøbenhavnsk Firma, som fra et Petersborgsk Kjøbmandshus havde modtaget større Kvanta Smør dels som Kjøb til bestemt Pris, dels i Konsignation, at afsætte paa bedste Maade, tilpligtet at svare den akkorderede Pris eller den Pris, hvortil det havde afregnet Smørret, uden deri at kunne kompensere nogle for Kjøbmandshusets Prokurist udlagte Beløb. Huset, der, i Henhold til Kontrakt om at levere 13000 Par russiske Gæs successive i Maanederne Oktober—Februar til en bestemt Pris, havde i November Maaned afsendt et Parti af saadanne, der imidlertid fremkom i fordærvet Stand, givet Dom for Kjøbesummen, idet Firmaet ikke havde godtgjort, at de vare for tidlig afsendte eller sendte, efterat det havde kontramanderet Afsendelsen. Firmaet tillige tilpligtet at betale Omkostningerne i Anledning af, at de for Kjøbesummerne fra Smørleverancerne og en særskilt Gaasehandel i Henhold til Kontrakten trukne Vexler havde maattet protesteres paa Grund af manglende Akcept, uanseet at det (Firmaet) forment fra et andet Mellemværende at have et langt større Erstatningskrav paa Kjøbmandshuset. Firmaet ikke tilkjendt Erstatning, fordi det kontraktmæssige Parti af Gæs ikke var leveret i Oktober og November Maaneder, idet saadant Krav	

i hvert Fald antoges frafaldet for Sø- og Handelsretten under Proceduren, og ikke heller for Januar og Februar, idet Ishinddringer i Overensstemmelse med Kontrakten havde fritaget Kjøbmandshuset for Levering i disse Maaneder, og saadan Levering til den fastsatte Pris ikkun vilde have paaført Firmaet Tab, da Gæssene vare faldne i Pris. Derimod tilkjendtes Firmaet Erstatning for lucrum cessans i Anledning af, at der for December Maaned manglede Levering af 5811 Par Gæs efter Leveringsstedets daværende højere Priser. Ved Tid taget Hensyn til den Tidsregning, som gjaldt paa den Leveringspligtiges Hjemsted

780

Kommissionsforhold.

I et Tilfælde, hvor et herværende Firma antoges gennem en Handlende i England som Agent at have med et engelsk Jernværk afsluttet Handel om Levering til dette af et Parti Øden Klasses svært Smedejernsaffald, og hvor derefter Agenten, som efter en fra Firmaet modtagen Prøve antog, at det af Firmaet til Handelens Opfyldelse bestemte Jernaffald ikke i England vilde blive anerkjendt som fyldestgjørende den nævnte Kvalitetsbetegnelse, paa egen Haand havde annulleret Handelen og meddelt Firmaet dette med Tilkjendegivende, at det maatte sende andet Jernaffald, statueret, at Firmaet, naar det, som in casu, ubetinget vilde have Handelen opretholdt, burde have nærmere instrueret Agenten om de Skridt, som denne burde foretage for at fremtvinge Handelens Opfyldelse, og da det havde undladt dette, maatte være forpligtet til at godtgjøre Agenten, som i Mellemtiden havde akcepteret en af Firmaet paa ham trukken Vexel paa den afsendte Ladnings Værdi, Differencen mellem dette Beløb og det Beløb, hvortil Ladningen efter behørig Omgang i England udbragtes med Fradrag af forskellige herved havte Udgifter samt Kommissionssalær

37

Spørgsmaal afgjort, om en Grosserer som Modtager af et Parti Kaal var optraadt som Kjøber eller som Forretningsfører for en Exportforretning. Se under Kjøb og Salg

620

Se under Kjøb og Salg

780

Kompetence.

Antaget, at en Persons Retsstilling til en ved et Parcelskjøde paalagt Servitut, med Hensyn til hvilken han havde faaet Paataalere retten overdragen af den oprindelige Ejer af Hovedejendommen, ikke kunde afgjøres under en alene imod Retsskriveren anlagt Sag til Udslettelse af den af ham givne Retsanmærkning paa en Parcelskjødet meddelt Moderationspaategning. Se under Servitut
Om Vandsynsmænds Kompetence se under Vandløb
Om en Bestyrelsesformands og Forretningsførers Kompetence til at forpligte en Brugsforening se under Handel
Om en Sundhedskommissions Kompetence se under Sundhedsvedtægt

90

139

272

276

Kompetence (Domstolenes).

Om Retternes indbyrdes Kompetence se under Afvisning
Se under Skatter og Afgifter

439

467

	Pag.
Konfiskation.	
Se under Færøerne	412
Se under Omløben med Varer	580
Konkurs.	
Se under Afkræftelse	617
Konkursus necessarius.	
Nogle Kreditorer ansete efter Strfl.s § 261, jfr. § 48, for at have medvirket til og formaaet en Debitor til, at han i Strid med § 261 skilte sig af med Størstedelen af sine Aktiver til deres Fyldestgjørelse. Se under Bedrageri	604
Se endvidere under Bedrageri	67
Kontrakt.	
En Partikulier, som havde borttransporteret sin Ret til at lade sig en Ejendom udlægge som ufyldestgjort Pant- og Udlægshaver, antaget at have misligholdt sine Forpligtelser efter Transporten ved pure at nægte Cessionaren sin Medvirkning til at præstere en af Fogden i Anledning af Skjødets Meddelelse krævet Legitimation med Hensyn til visse i hans Besiddelse værende, Udlæget vedrørende Obligationer. Se under Erstatning	179
En skriftlig given Kaution ikke anset verbindende, da et mundtlig stillet Vilkaar ikke var opfyldt. Se under Kaution	230
Om Gyldigheden af et til en Forligskommission afgivet Løfte om Ægteskabsforpligtelse. Se under Ægteskab	297
Kvittering.	
I et Tilfælde, hvor en Frøken, der til Sikkerhed for et et Firma af en Bank ydet Laan havde givet Banken en Obligation i Haandpant og derefter som Afvikling af Forholdet mellem dem havde meddelt Banken Transport paa Obligationen mod bl. a. at erholde Transport paa Bankens Fordring paa Firmaet, antaget, at den stedfundne Overdragelse maatte være verbindende for hende, idet den af hende herimod paaberaabte Omstændighed, at der, da Overdragelsen fandt Sted, ingen Fordring skulde have existeret mellem Banken og Firmaet, ikke fandtes stemmende med de virkelige Forhold	53
Laan.	
En Pante-Obligation, hvori det hed, at det ved Afbetalinger, der gik udover den vedtagne ordinære Amortisation, var forbeholdt Kreditor (Landmandsbanken) nærmere at bestemme Betalingsmaaden (o: rede Penge eller Bankens Hypothekobligationer af den modstaaende Serie til pari Kurs), antagen at have hjemlet Banken Beføjelse til, da Debitor ønskede i Utide at indfri Kapitalen, at kræve Beløbet erlagt enten i Bankens Hypothekobligationer af 4de Serie at modtage til pari Kurs eller kontant med et Tillæg af 8½ pCt., da det maatte ansees godtgjort, at den i Obligationen omhandlede modsvarende Serie var 4de Serie, der til	

	Pag.
det paagjældende Tidspunkt noteredes til 109 ¹ / ₂ —111. En af Debitor fremsat Indsigelse herimod gaaende ud paa. at Banken herved gjorde sig skyldig i Aager, forkastet allerede af den Grund, at det for Debitor var en frivillig Sag, om han vilde fortsætte Skyldforholdet paa de i Obligationen vedtagne Betingelser eller afgjøre det paa det ovenfor angivne Vilkaar	740
Legat.	
Om Ansvar for Anbringelse af Legatmidler se under Erstatning	549
Lejeforhold.	
En Lejer, som efter Kontrakten skulde opsigte sin Lejlighed med lovligt Varsel til en Flyttedag, som længere Tid inden 1 Januar 1894 var flyttet uden Opsigelse og som ikke havde bevist, at Lejligheden, som paastaaet, var ubrugelig, tilpligtet at betale Lejen til April Flyttedag 1894	349
Et Spørgsmaal afgjort, om et i en Butik henstaaende Inventarium hørte til Ejendommen eller var Lejerens. Se under Ejendomsret	586
Levering.	
Om Ansvar for ikke rettidig Levering af nogle Landbrugsmaskiner se under Erstatning	645
Se under Kjøb og Salg	780
Lodevæsenet.	
En Fører af et Bugserdampskib, som havde bugseret en Skonnert i en 50—60 Favne lang Slæber, uden at han eller Skonnerten havde Lods ombord, og som var tiltalt for Overtrædelse af Lov om Lods-væsenet af 13 Juni 1879 § 13, frifunden, da han hverken udtrykkelig eller stiltiende havde paataget sig eller udført nogen Lodsning	681
Lotteri.	
En Tiltalt, som uden Autorisation havde forhandlet Lodsedler til Vare- og Industrilotteriet, hvilke han indkjøbte hos de autoriserede Kollektører, i Henhold til Kjøbebeviser, der gav Kjøberne Ret til imod maanedlige Bidrag at erholde de paa et dem meddelt Numer faldende Gevinster, anset efter Lov 6 Marts 1869 § 2, idet den kgl. Bevilling af 19 April 1886, hvorved fornævnte Lotteri oprettedes, bestemmer, at Salg af dets Sedler udelukkende sker ved dertil af Bestyrelsen antagne Kollektører	171
En Kunsthandler, som i Strid med en i længere Tid iagttagen Forretningsgang og et udtrykkeligt Paalæg havde forsømt at returnere uafsatte Lodsedler i et Foreningslotteri og derved havde havt den Fordel, som Besiddelsen af saadanne Sedler yder en Spiller, indtil Trækningen er skeet, antagen pligtig at betale disse	299
Lefte.	
Om Ægteskabsløfte se under Ægteskab	297
Lønningsforhold.	
Se under Pension	154

Løsgænger.

En Tiltalt, som i et Døgn havde strejftet arbejdsløs omkring uden at søge Arbejde, ernærende sig ved Betleri, ikke anseet skyldig i Løsgænger, men alene i Betleri	152
Se under Vestindien	326
Straf herfor endvidere idømt	43, 315

Margarine.

Se under Næringsbrug	103
--------------------------------	-----

Meddelagtighed.

En Tiltalt i Vestindien, hvis Forklaring om, at han, der under et mellem tvende andre opstaaet Slagsmaal havde rakt den ene af disse en Kniv, som han kort forinden havde modtaget til Opbevaring, og med hvilken Vedkommende derefter bibragte sin Modstander et Stik i Brystet, der havde Døden til Følge, aldeles ikke havde gjort sig nogen Tanke om, at Drabsmanden skulde benytte Kniven mod den Anden, efter Omstændighederne ikke kunde forkastes, herfor anseet ikke efter § 25 i Fdg. 4 Oktbr. 1833, idet hans Forhold herefter ikke fandtes at kunne betragtes som forsælig Medvirkning, hvorimod han, da han maatte have været opmærksom paa den store Fare, som var forbunden med under et Slagsmaal at række den ene af Parterne et saa livsfarligt Vaaben, for sit nævnte Forhold blev anseet efter nævnte Fdgs § 29, 2det Led (grov Uagtsomhed)	8
En Tiltalt for mislykket Forsøg paa at formaa en Anden til at afgive falsk Vidneforklaring, anseet efter Strfl.s § 146, jfr. § 52, 3. Stk. Strfl.s § 203 anvendt paa en Tiltalt, som havde opfordret til Medtaltale til at sætte en fjerde Person ud af Gaarden, og gjentaget denne Opfordring, efterat have seet, at denne fjerde Person blev behandlet paa en raa og brutal Maade	28 111
En Person, der som Agent for et udenlandsk Firma havde kolporteret Andelsbeviser i et fremmed Præmieobligationsselskab, anseet efter Lov 10 April 1895	136
To Kreditorer, som havde formaaet en Debitor til umiddelbart før Falliten at skille sig af med Størstedelen af sine Aktiver til deres Fyldestgjørelse og udtaget af hans Varebeholdning, ansete efter § 261, jfr. § 48. Se under Bedrageri	604
Se endvidere under Bedrageri	67

Medikamenthandel.

En Vinhandler, der som Mittel imod visse bestemte Sygdomme havde falbudt en Bitter, hvori indeholdtes Guajakharpix, anseet efter Frd. 4 Dcbr. 1672 § 30, da resina guajaci henhører til de upræparerede, Apothekerne forbeholdte Medicinalvarer (Anordning 6 November 1897) og Bitteren herefter maatte henføres til liquores medicati, der i Medfør af Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 8 November 1897 ere forbeholdte Apothekerne	596
---	-----

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

En Pige, som, da hendes Kjæreste i Anledning af en mod hende rejst Sigtelse for Tyveri tilbød i Retten at afgive en dem begge vitterlig urigtig Forklaring, havde modtaget Tilbudet i Overensstemmelse med hvilket Kjæresten derpaa i Retten afgav urigtig Forklaring, anset efter Strfl.s § 146, jfr. § 54	3
En Person, som efter at være dømt for ulovlig Jagt under en offentlig Jagtsag — der oprindeligt havde været rettet tillige mod en anden Person, som antoges at have været med i Jagten, men mod hvem offentlig Forfølgning var frafalden — senere under den mod Sidstnævnte herfor anlagte private Jagtsag efter Udstaaelse af Straffen blev ført som Vidne og som saadan fastholdt den af ham tidligere under den offentlige Sag afgivne, som det maatte antages, ham bevidst urigtige Forklaring om ikke at kjende noget til den Person, der havde været sammen med ham paa den ovennævnte Jagt, antaget ikkun herfor at kunne ansees efter Strfl.s § 147, 2det Stk., idet der efter hans Forhold ikke burde være afæsket ham Vidneforklaring. Straffen fundet at kunne bortfalde under Hensyn til den ham i nævnte Anledning overgaaede Arrest	44
Straffelovens § 147, 1ste Stk., antaget at burde komme til Anvendelse paa de af Faderen og Søsteren til en under en offentlig Sag for ulovlig Jagt tiltalt Person under Sagen afgivne urigtige Vidneforklaringer, idet de paa Grund af Jagtlovens § 21 kunde have havt Anledning til at tro, at den offentlige Sag tillige gjaldt dem selv	44
En suspenderet Præst, som havde forsøgt at bevæge nogle Kvinder til at afgive falsk Forklaring for Retten, anset efter Strfl.s § 146, jfr. § 52, 2det Punktum	119
En for falsk Forklaring for Retten om et begaaet Tyveri tiltalt Tjenestepige frifunden. (Overretten havde dømt hende efter § 225.).	444
En Tiltalt, som i en Ansøgning om Alderdomsunderstøttelse havde undladt at omtale, at han for ca. 11 Aar tilbage havde afhændet sin Gaard til en Søn, ikke funden at have gjort sig skyldig i et Forhold, der faldt ind under Strfl.s § 154. Se under Bedrageri.	479
To Medtiltalte, der havde attesteret Rigtigheden af Ansøgerens Anbringende om, at han ikke til Fordel for sine Børn havde betaget sig Midlerne til sit Underhold, ikke antagne at have gjort sig skyldige i Overtrædelse af § 155, idet de paa Grundlag af deres 4aarige Bekjendtskab med Tiltalte formentes at have havt saa meget Kjendskab til hans Forhold, at de med tilstrækkelig Føje kunde anse sig berettigede til at underskrive den omhandlede Bevidnelse	479
En Tiltalt, der var sigtet for Bedrageri og Mened med Hensyn til, at hun havde under en Arvesag nægtet at have underskrevet et Arveafkald og senere edelig fragaaet Underskriften paa samme, frifunden, idet det ikke overfor hendes vedholdende Benægtelse fandtes aldeles tilstrækkelig godtgjort, at hun havde underskrevet Arveafkaldet.	513

Misligholdelse.

Se under Erstatning.....	179
En Kjøber af en Hest anseet uberettiget til at fordre Handelens Tilbagegang paa Grund af en Plet ved en kjøbt Hests Øje, da denne ingen Indflydelse havde havt paa dens Brugbarhed. Se under Kjøb og Salg.....	510
Se under Kjøb og Salg.....	780

Myndighed og Orden (Forbrydelse mod den offentlige).

En Tiltalt anseet efter Strfl.s §§ 100 og 101, jfr. § 39, for Vold og Skjældsord imod en Politiassistent, der havde indfundet sig i hans Hus for at afkræve ham en Bøde.....	6
Straf efter Strfl.s §§ 100 og 101 ikjendt	387, 403
Straf efter Strfl.s § 100 ikjendt	400
Straf efter Strfl.s §§ 98, 100 og 101 jfr. § 39 ikjendt et Fruentimmer. Se under Tilregnelighed	589

Næringsbrug (ulovligt).

En Margarinehandler en gros, som havde tilstillet sine Kjøbere til Emballage af Margarinen Papir, der foruden at have de befalede Angivelser var mærket med Billedet af en Krone, Medailler og til Dels med Ordene »mærket Krone«, ikke antaget at have overtraadt Loven af 22 Marts 1897 § 3 eller Bekjendtgjørelsen af 22 April s. A. § 2 om Mærkning af Papir til Indpakning af Margarine	103
En Tiltalt, der uden at være i Besiddelse af Næringsadkomst som Værtshusholder, i nogle af ham lejede Lokaler for Betaling havde beværtet Medlemmer af forskellige Foreninger, anseet efter Næringslovens § 75, idet Næringslovens § 61 eller dens Grundsætning i hvert Fald ikke fandtes at hjemle ham Ret til paa den anførte Maade at beværte Medlemmer snart af den ene, snart af den anden Forening, selv om disse maatte kunne ansees som sluttede Selskaber	372
En Foreningsvært i Esbjerg anset efter Næringslovens §§ 75 og 78, da Foreningen efter alt, hvad der var oplyst om dens Organisation, Virkemaade etc., ikke kunde betragtes som et saadant sluttet Selskab, for hvis Medlemmer der i Medfør af Næringslovens § 61 kunde udøves Beværtning uden Adkomst hertil.....	375
En Foreningsvært i Esbjerg anseet efter Næringslovens §§ 75 og 78, idet den paagældende Forening, hvis Medlemmer han uden Næringsadkomst havde beværtet med Spise- og Drikkevarer, efter de foreliggende Oplysninger om dens Organisation og Virkemaade m. m. ikke fandtes at kunne betragtes som et sluttet Selskab, for hvis Medlemmer der i Medfør af Næringslovens § 61 havde kunnet udøves Beværtning som fri Næring, hvorhos Tiltalte havde for Betaling beværtet Personer, der ikke vare Medlemmer af Foreningen	385
En Foreningsvært i Esbjerg, der uden Beværteradkomst havde for Betaling beværtet Personer, der ikke vare Medlemmer af For-	

	Pag.
eningen, med forskjellige Drikkevarer, anseet efter Næringslovens §§ 75 og 78.....	419
En Detaillist i Esbjerg, der i Egenskab af Vært for en der oprettet Forening havde for Betaling beværtet dennes Medlemmer foruden enkelte Ikke-Medlemmer bl. a. ogsaa med Spirituosa, anseet for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjækning, begge Dele 3die Gang begaaet, efter Næringslovens §§ 75 og 78, idet bemeldte Forening ikke kunde betragtes som et saadant sluttet Selskab, for hvilket der i Henhold til Næringslovens § 61 kunde udøves Beværtning uden særlig Næringsadkomst. Bestemmelsen i § 7 i Lov indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinshandel af 2 Juli 1870 derimod ikke bragt til Anvendelse paa Tiltalte, idet det ham meddelte Næringsbevis som Detailhandler først var udstedt, efter at han første Gang blev mulkteret for ulovlig Brændevinsudskjækning.....	437
En Tiltalt, der i Egenskab af Vært for en i Esbjerg oprettet Forening havde uden Næringsadkomst for Betaling beværtet Foreningens Medlemmer bl. a. ogsaa med Spirituosa, anseet efter Næringslovens §§ 75 og 78, idet den paagældende Forening ikke kunde ansees som et saadant sluttet Selskab, paa hvilket Næringslovens § 61 kunde finde Anvendelse.....	442
En Person, som havde ladet Vin og Spirituosa udskjænke ved en med Borgerskab som Restauratør udrustet Fuldmægtig, anseet efter Næringslovens §§ 75 og 78, da Tiltalte selv ikke havde saadant Borgerskab (Bodega).....	504
En Tiltalt, der uden Næringsadkomst havde for Betaling beværtet Medlemmerne af en Forening med Spise- og Drikkevarer, deriblandt ogsaa Brændevin, anseet efter Næringslovens §§ 75 og 78, idet den paagældende Forening, der efter det oplyste var stiftet i den Hensigt at sætte Tiltalte i Stand til for egen Regning at drive Beværtning uden at erhverve nogen Næringsadkomst, ikke kunde ansees som et saadant sluttet Selskab, paa hvilket Næringslovens § 61 kunde komme til Anvendelse.....	567
En Bager og Høker, der uden Adkomst paa Beværternæring for Betaling havde beværtet Medlemmerne af en Forening, for hvilken han var antagen til Vært, med Spise- og Drikkevarer, derunder navnlig ogsaa Brændevin, anseet med Bøde efter Næringslovens §§ 75 og 78 samt i Medfør af Lov 2 Juli 1870 § 7 dømt til at have sin Næringsadkomst som Høker forbrudt, idet den paagældende Forening ikke kunde ansees at have en saadan Karakter af sluttet Selskab, at Næringslovens § 61 vilde kunne hjemle Ansvarsfrihed for den udøvede Beværtning.....	576
En Foreningsvært i Esbjerg anseet for Overtrædelse af §§ 75 og 78	711

Nødværge.

Antaget, at Nødværgetilstand ikke forelaa i et Tilfælde, hvor en Tiltalt i Harme over den af en Slagtersvend saavel ved den paagældende Lejlighed som tidligere mod ham udviste truende, fredsforstyrrende og udæskende Adfærd paa kort Afstand og uden at

	Pag.
tage egentligt Sigte havde affyret et med Hønschagl ladet Gevær mod Slagtersvenden i den Hensigt at skyde denne i Benene, men i Stedet derfor ramte ham i venstre Side, hvilket Skud medførte Døden.	183
Spørgsmaal, om saadant havde foreligget.	395
En Husbond, som ved et Revolverskud havde berøvet en Tjenestekarls Synet paa det ene Øje, frifunden i Henhold til Strfl.s § 40, idet han ikke uden Grund havde kunnet tro sig udsat for et Angreb paa Helbred og Førlighed. Se under Vold.	554
Omløben med Varer (ulovlig).	
En tiltalt Uldvarehandler anseet efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 med Bøde og Konfiskation	580
Opsigelse.	
Om Stempel til Opsigelse af en Brandpolice se under Skatter og Afgifter	709
Paasejling.	
I et Tilfælde, hvor to Dampere vare kolliderede udfor Middelgrundsfortet, blev Ansaret paalagt den Damper, som sejlede med den anden Damper paa Styrbordssiden, og som det derfor efter de internationale Søvejsregler af 1887 § 16 paahvilede at gaa af Vejen. Udtalt, at førstnævnte Damper dels ikke kunde antages at have holdt behørigt Udkig, dels, da det fik Øje paa den anden Damper i nogle Skibslængders Afstand, burde have bakket eller drejet til Styrbord for at gaa agten om den anden Damper, der havde holdt sin Kurs og Fart uforandret indtil kort før Kollisionen, da det drejede til Styrbord, fordi den førstnævnte Damper ikke opfyldte sin Pligt til at vige	630
Paatale.	
Strfl.s § 235 anvendt, uagtet de Bestjaalne for Overretten havde tilbagetaget deres ved Undersøgelsens Begyndelse fremsatte Begjæring om Paatale	433
Se under Servitut	90
Penge.	
Om Tilbagesøgning af stjaalne Penge se under Vindikation	738
Pension.	
Da det ved Fastsættelsen af en Præsteenkes Pension, hvilken var bestemt til $\frac{1}{8}$ af Embedets Indtægter uden Hensyn til, at der fremtidig skulde svares et aarligt Bidrag til Stiftsmidlerne, af alle Deltagere i Forretningen var forudsat, at den til dette Bidrag svarende Del af Pensionen ikke skulde udredes af Sognepræsten, men, som det maa antages, indtil da oftere at være skeet, af den Stiftsmidlerne tilfaldende Del af Embedets Indtægter, kunde Sognepræsten ikke ved at underskrive denne Forretning ansees at have paataget sig nogen større Pensionsbyrde end i Forhold til den ham selv tilfaldende Del af Embedets Indtægter, og en saadan	

kunde ifølge D. L. 2—13—10 og Reskr. 10 April 1744 ej heller paalægges ham mod hans Villie. Da Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, der, forinden nogen Del af Enkepensionen forfaldt, var gjort bekjendt med, at den var beregnet efter Embedets fulde Indtægt, desuagtet ikke havde foretaget noget for at tilvejebringe en forandret Ansættelse, antoges Sognepræsten at have været berettiget til at tage den Del af Pensionen, som han ikke selv skulde udrede, af den Stiftsmidlerne tilfaldende Andel af Kaldets Indtægter	154
En Person, der var ansat i det ved foreløbig Lov af 27 Oktober 1885 oprettede, af Staten gagerede overtallige Politikorps med udtrykkelig Tilkjendegivelse af at være udelukket fra at erholde Pension ifølge § 16 i Regulativet af 12 Juni 1863 for Kjøbenhavns Politis Indretning i Tilfælde af, at han skulde komme saaledes til Skade under Tjenestens Udførelse, at han maatte afskediges, og som efterat være rykket op i fast Nummer var bleven afskediget paa Grund af en Sygdom, der maatte antages at være en Følge af et ham som overtallig Betjent i Tjenestens Udførelse tilføjet Slag, ikke anseet berettiget til i Medfør af fornævnte Regulativ at kræve Pension af Kjøbenhavns Kommune, da han ikke paa det Tidspunkt, da han led Overlasten, stod i Kommunens Tjeneste	263
Da Graveren ved Garnisonskirken, hvorover Patronatsmyndigheden var henlagt til den kommanderende General, udnævntes af denne og altsaa af en Statsmyndighed, samt da han maatte ansees for at beklæde en civil Stilling i Staten, antoges han i Medfør af Loven af 20 November 1876 § 5 Nr. 1 om Pensionering af Menige m. fl. at have fortabt den ham som afskediget Underofficer tilkommende Pension	629
En Enke efter en Postkontrollør, der, samme Dag som der forefandtes Kasseangel ved de ham betroede Midler, havde aflivet sig, ikke antagen at have mistet Pensionsret efter sin afdøde Mand, der maatte ansees ved sin Død endnu at have været i Statens Tjeneste, da det ikke var oplyst, at han havde gjort sig skyldig i et Forhold, som efter Strfl.s § 135 maatte have medført Embedets Forbrydelse	663
Polititilhold (Overtrædelse heraf).	
Straf herfor anvendt	300. 774
Straf for Overtrædelse af et i Medfør af Fremmedlovens § 2 givet Tilhold ikke idømt, da vedkommende forinden 1 Januar 1892 maatte antages at have vundet Forsørgelsesret her i Landet	665
Processuelle Forhold i Almindelighed.	
En af en Part, som havde vundet Sagen, saafremt han aflagde en vis ham paalagt Ed, fremsat Paastand for Appelinstanten om at tilkjendes Sagens Gjenstand pure, forkastet, da der ingen Appelstævning var udtagen fra hans Side. Se under Gjæld	81
Se under Afkræftelse	617

Præmieobligationer.

En Agent for et udenlandsk Firma anseet efter Lov af 10 April 1895 § 1 for Ombæring af Andelsbeviser i et Serie-Præmieobligations-selskab i den Hensigt at udbyde til Salg udenlandske Præmie-obligationer	136
--	-----

Præskription.

En af en dansk Grosserer paa en svensk Statsborger erhvervet For-dring for Varer, leverede til hans daværende Forretning i Malmø, ikke anseet med Hensyn til Præskription at være svensk Ret under-given, da Debitor havde taget fast Ophold her endnu, medens For-dringen var i Kraft	778
--	-----

Prævention.

Sikkerhedsforanstaltninger anordnede imod en sindssyg Person, som havde forøvet Drab	138
Se under Tilregnelighed	352

Ran.

En Tiltalt imod sin Benægtelse anseet overbevist om Ran med Hen-syn til et Uhr med Kjæde	771
--	-----

Realbyrde.

Da en Oprensningspligt som en Realbyrde i sin Tid var lagt paa vedkommende Ejendom, var det uden Betydning, at Byrden ikke var nævnt i Skjødets. Se under Vandløb	686
---	-----

Rekognition.

I et Tilfælde, hvor en fast Ejendom var overdraget »i fuldstændig Arvefæste til N. N., eller hvem de i Kraft af den dem meddelte Ejendomsret maatte finde for godt at overdrage Ejendommen til« imod Erlæggelse af en Arvefæsteafgift og ved Ejerskifte en Rekog-nition, og hvor Herlighedsejeren, efter at Ejendommen var solgt til et Aktieselskab, havde vægret sig ved at meddele Skjødets den i Henseende til Thinglæsningen fornødne Paategning, blandt andet fordi han ikke kunde være pligtig til at finde sig i, at Ejendommen solgtes til et Aktieselskab, hvorved Udsigten til fremtidige Rekog-nitioner i saa høj Grad formindskedes, statueredes det, at der savnedes Hjemmel til af Hensyn hertil at undergive Kjøbernes ved Adkomstdokumentet hjemlede frie Dispositionsret over Ejendommen nogen Indskrænkning med Hensyn til Valget af Kjøber, og Herlig-hedsejeren derfor tilpligtet at meddele den fornævnte Paategning. 51/2	51/2
--	------

Renter.

Se under Erstatning	713
En Vedtagelse i en Assurancepolice om manglende Pligt til at svare Renter ikke antagen at sigte til Paatale Tilfælde	729

Rettens Pleje.

Misbilliget, at en Underdommer havde ladet over 24 Timer hengaa, inden en anholdt Person blev stillet for Retten	96
--	----

	Pag.
Misbilliget, at Deponenter vare edfæstede, uden at Tiltalte eller dennes Forsvar havde været tilstede.....	111
En Underdommer anset med den i Frd. 3 Juni 1796 § 35 foreskrevne Mulkt for Unkladelse af at meddele Attest om den befalede Sagførelse	138
En Højesteretssagfører mulkteret for Forhaling af en Arrestant-Sag.	389
Misbilliget, at der ikke fra Underdommerens Side i en civil Sag var iagttaget, hvad der paahvilede ham i Henseende til Forebyggelse af Sagens Forhaling fra vedkommende Sagføreres Side, og de paa-gjældende Sagførere mulkterede efter Frd. 16 Januar 1828 § 14 .	425
Misbilliget, at en Underdommer under et paa Foranledning af vedkommende Overret optaget Reassumptionsforhør havde ladet Protokollen tilføre en i lidet passende Udtryk holdt Kritik af Defensionen for Overretten, samt at en i samme Sag beskikket Sættedommer, efter at have arresteret et Vidne som sigtet for Mened, desuagtet havde afæsket hende Forklaringer i Henhold til den af hende tidligere aflagte Ed	449
Ikke billiget, at en Tiltalt, der havde været aktioneret for Bedrageri, men frifandtes, havde været arresteret.....	476
En Bøde for usømmelig Skrivemaade, som var idømt en for hjemmeløs Bemægtigelse af Planker aktioneret islandsk Provst, ophævet, navnlig under Hensyn til, at der uden tilstrækkelig Føje imod ham var paabegyndt en kriminel Undersøgelse, der fortsattes i over 2 $\frac{1}{2}$ Aar	489
En Underretssagfører under en civil Sag mulkteret for Sagens Forhaling	638
Mulkt for unødigt Trætte efter Sagens Beskaffenhed paalagt et Assurance-selskab. Se under Assuranceforhold	729
Misbilliget, at et Vidne, som en Gang havde beediget sin Forklaring, paany var taget i Ed med Hensyn til Punkter, som han alt en Gang havde forklaret om.....	734

Røveri og Trusler.

En for Overtrædelse af Strfl.s § 245 tiltalt Person frifunden, idet det fandtes betænkeligt at statuere, at det af ham udviste Forhold med at true en Overretssagfører med et Forholds Fremdragelse i et Blad, hvis Vedkommende ikke vedstod et af ham givet, efter Tiltaltes Formening ham endnu forpligtende Tilbud om et Pengebidrag til en Sags Ordning, faldt ind under nævnte Paragraf.....	67
En Snedkermester, som, da han ikke kunde opnaa Betaling for sit til et Byggeforetagende leverede Arbejde, havde om Overdragelse af Fordringen paa Bygherrerne indledet Forhandlinger med Bygningssnedkernes Fagforening, og herom givet Foretagendets økonomiske Leder Underretning, hvorefter Snedkermesteren gik ud fra, at den økonomiske Leder vilde forstaa — hvad Fagforeningen havde lovet Snedkermesteren —, at intet Medlem af Bygningssnedkernes Fagforening vilde arbejde paa bemeldte Ejendom, — samt en Formand for sidstnævnte Fagforening — der i en derefter med Snedkermesteren afsluttet Overenskomst	

	Pag.
havde forpligtet Foreningen til ved alle lovlige og til dens Raadighed staaende Midler at søge inddrevet Fordringen, samt naar dette var sket, at udbetale Snedkermesteren en Del af denne, og under en Samtale med den økonomiske Leder havde meddelt denne, at Fordringen var tiltransporteret Foreningen, og at han tvivlede om, at Fagforeningens Medlemmer vilde udføre noget Arbejde paa Ejendommen, saalænge Fordringen ikke var betalt, hvilket ogsaa senere viste sig at blive Tilfældet — frifundne under en imod dem for Overtrædelse af § 245 anlagt Sag, idet det udtaltes, at de ikke kunde ansees at have begaaet nogen Ulovlighed, da det under de forhaandenværende Omstændigheder maatte staa de paagjældende Haandværkere frit for at undlade at arbejde, forinden det stillede Vilkaar opfyldtes	148
Et Fruentimmer, som i et Brev havde sigtet en Mand for at have gjort usædelige Tilnærmelser overfor hende og sluttet Brevet saaledes: »Min Mand veed det Hele og vil tale et Par Ord med Dem, vis De ikke lader høre fra Dem . . . Jeg beder Dem svare saa hurtig som mulig«, med hvilket Brev, der var forsynet med hendes Adresse, hun tænkte sig at opnaa, at Adressaten vilde tage Anledning til at tilbyde hende Penge for ikke at gjøre videre ud af Sagen, anset efter § 245	203
To Tiltalte, som efter foregaaende Aftale havde taget Stude udenfor et Gjæstgiveri i en Kjøbstad paa Sessions- og Skiftedage og opfordret de forbipasserende Karle til at give Øl under Trusel om Prygl, og som paa denne Maade havde formaet en stor Del Karle til at give Øl, medens de, som vægrede sig, bleve puffede og stødte til, en enkelt slaaget i Stenbroen, ansete efter § 245	251
En Tiltalt dømt for Forsøg paa overlagt Drab og Røveri	282
En Tiltalt, som røverisk havde frataget en anden Penge, alene anset efter § 245, idet der manglede Føje til at antage, at han havde tilsigtet at fravende den Depossiderede mere, end han og en anden havde tilgode. (Overretten havde anvendt § 243)	312
En for Overtrædelse af Strfl.s § 245 tiltalt Mand, der i den Formening, at han hos en Gjæstgiver havde faaet for faa Penge tilbage paa et af ham som Betaling for Fortæring erlagt Tokrone-stykke, i et aabent Brevkort til Gjæstgiveren havde truet denne med at ville melde ham for Nattesæde ved den paagjældende Lejlighed, hvis han ikke tilbagesendte Tiltalte 1 Kr. 60 Øre strax, fandtes efter Forholdets hele Beskaffenhed ikke herved at have paadraget sig Strafansvar, idet den i Udsigt stillede Anmeldelse af den af Gjæstgiveren ved samme Lejlighed begaaede mindre Forseelse ikke kunde forudsættes at ville medføre nogen videre indgribende Ulempe for denne	458
En Tiltalt, som ved Trusel om at skyde havde søgt at aftvinge en Person Penge, under hvilket Oprin Bøssen gik af, uden at saadant var tilsigtet og uden at ramme nogen, og som derpaa, efterat have kastet Bøssen og i den Hensigt at skille Personen ved Livet, var trængt ind i Huset og løbet op paa Loftet, hvor han troede, at	

	Pag.
Personen havde søgt Tilflugt, medens denne i Mellemtiden havde forladt Huset, straffet efter §§ 243 og 186, jfr. § 46	698
En Tiltalt, som havde frarøvet en anden dennes Portemonnæ med Indhold, straffet efter § 243	701
Sagførere.	
En Overretssagfører for Overtrædelse af de ham som Sagfører paa hvilende Pligter anseet efter Strfl.s § 144 jfr. § 141. Se under Bedrageri	67
Om Mulktering af Sagførere for Forhaling af Sager se under Rettens Pleje	389, 425 og 638
Selvtægt.	
En Gaardejer for egenmægtig Afspærring af en Vej anseet efter § 116. Se under Veje	425
Servitut.	
I et Tilfælde, hvor den tinglæste Kjøbekontrakt paa en Parcel indeholdt Bestemmelser om servitutmæssige Indskrænkninger i sammes Benyttelse, og hvor en Person, som af Sælgeren af Parcellen havde faaet Transport paa Retten til at paatale Overtrædelse af Servituten samt til at modificere samme, havde givet Parcelskjødet en Paategning om Modifikation af Rettighedens Indhold, men hvor Retsskriveren ved sidstnævnte Paategnings Thinglæsning havde givet Retsanmærkning om, at det ikke var godtgjort, at Udstederen var eneberettiget til at kræve den oprindelige Servitut opretholdt og altsaa kompetent til med fuld Retsvirkning alene at tilstaa Forandringer i denne, udtaltes det, at da det ikke var oplyst, at der tidligere havde været tinglæst noget Dokument, som i og for sig kunde være til Hinder for den fulde Retskraft af den givne Paategning om Forandring af Servituten, og særligt ikke, at der var tinglæst et Dokument, som kunde begrunde den i Retsanmærkningen indeholdte Udtalelse om manglende Bevis for Udstederens Eneberettigelse i den paagjældende Henseende, havde Retsskriveren savnet Beføjelse til at give den anførte Retsanmærkning, jfr. Frd. 24 April 1833 § 5 m. fl. Bestemmelser, og idet selve Spørgsmaalet om Retsstillingen med Hensyn til den paagjældende Servitut ikke kunde paakjendes under denne alene imod Retsskriveren anlagte Sag, blev Retsskriveren tilpligtet at udslætte Retsanmærkningen . .	90
Skatter og Afgifter.	
I et Tilfælde, hvor Frederiksberg Kommunalbestyrelse havde med Ministeriets Approbation afløst Højtidsofferet, saaledes at dette overtoges af Kommunen, og opkrævet Beboernes Bidrag til Afløsningssummen som en Del af Formue- og Lejlighedsskatten, stueredes det i Henhold til en fra et Medlem af det mosaiske Troessamfund fremsat Protest imod at betale denne Del af Skatten, at det fulgte af Grundlovens § 77, at der ikke kunde afkræves Medlemmer af det nævnte Troessamfund Højtidsoffer eller Vederlag for saadant, og at det derfor ikke var foreneligt med den citerede Bestemmelse at inddrage Afløsningssummen under den alminde-	

	Pag.
lige, samtlige Skatteydere omfattende Ligning paa Formue og Lejlighed i Kommunen.....	467
En Kjøbekontrakt, som bestemte Kjøbesummen til 260,000 Kr., men tillige indeholdt, at til Afdrag i Kjøbesummen skulde komme Udgifterne ved Handelens Berigtigelse, Istandsættelse af Ejendommen m. m., som Sælgeren var pligtig at afholde, dog ikke udover 10,000 Kr., ikkun anseet stempelpligtig for 250,000 Kr., idet Kjøberen havde oplyst paa Sælgerens Vegne at have anvendt 10,000 Kr. til de anførte Udgifter.....	471
Tilbagesøgning af for meget betalt Gebyr for Auktioner over Skov-effekter for en længere Aarrække nægtet, da det højere Gebyr havde været erlagt i Henhold til en af alle Vedkommende i længere Tid fulgt Retsopfattelse. Se under Tilbagesøgning.....	683
Da Stemplet til en Opsigelse i Medfør af § 64 i Stempeloven skal beregnes efter Gjenstandens Værdi, savnedes der Hjemmel til at beregne Stemplet til Opsigelse af en Brandpolice efter den i Policen nævnte Forsikringssum, hvorimod Stemplet vilde være at beregne efter den aarlige Præmie, som maatte betragtes som Udtryk for Gjenstandens Værdi.....	709
Skoveffekter.	
Om Tilbagesøgning af et ved Sportulering af Auktioner over Skov-effekter beregnet for højt Gebyr se under Tilbagesøgning.....	683
Spil.	
Se under Bedrageri	320, 583
Status.	
En Handlende for ikke at have indført Status i en autoriseret Hovedbog eller Statusbog anseet efter Strfl.s § 262, 2det Stk., jfr. Konkurslovens § 148	435
Straf.	
En ca. 6 Maaneders Varetægtsarrest — derunder indbefattet det Tidsrum, hvori Vedkommende havde været indlagt til Observation paa en Sindssygeanstalt — fundet at kunne træde i Stedet for den af en Tiltalt, der blev anseet for Vold og Fornærmelser mod en Politifunktionær, efter Strfl.s §§ 100 og 101 jfr. § 39 forskyldte Straf .	6
Straf efter § 147, 2, bortfalden under Hensyn til en Tiltalte overgaaet Arrest. Se under Mened	44
En for Legemsbeskadigelse efter Frd. 4 Okt. 1833 § 3 forskyldt Straf anseet absorberet i en Livsstraf idømt en Vestindianer for Voldtægt	363
En for Tyveri forskyldt Forbedringshusstraf nedsat i Medfør af Strfl.s § 58.....	389
En Vand- og Brødstraf i Henhold til § 23 konverteret til Fængsel paa sædvanlig Fangekost.....	756

Stævning.

Se under Afvisning 513

Sundhedsvæsen

- Antaget, at der ifølge § 18 i Lov om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene af 14 April 1893 ikke tilkommer en Dyrlægge paa Rejser i det Offentliges Tjeneste Befordringsgodtgjørelse for Afstande under en halv Mil 200
- Et Firmas Indehaver, som i Henhold til Sundhedsvedtægten for Kjøbenhavn af 15 Juni 1886 § 23, cfr. § 21 i Lov af 23 Maj 1873, under Straffeansvar havde erholdt Tilhold af Sundhedskommissionen om at holde Vinduerne i et Dampvæveri lukkede under Arbejdet samt indrette fornøden mekanisk Ventilation af Væverilokalet, som havde undladt at efterkomme Paalæget, og som havde erkjendt, at mekanisk Ventilation kunde indrettes, dømt efter Sundhedsvedtægtens § 8, jfr. Lov af 12 Januar 1858 § 2 og Lov af 28 Marts 1868, idet der maatte gaas ud fra, at der ved Indretning af mekanisk Ventilation kunde opnaas den efter Sundhedskommissionens Skjøn fornødne Ventilation, og tilpligtet inden en vis Frist at efterkomme Paalæget 238
- Overtrædelse af Paalæg, givne i Henhold til samme Vedtægt § 23, om at drive industrielle Virksomheder paa en Maade, der saa lidt som mulig forulempede de Omboende, ikke antaget at kunne medføre Straf, allerede af den Grund, at Paalæg af saadan Beskaffenhed ikke kunde ansees at have Hjemmel i den citerede § i Sundhedsvedtægten 238
- Et Paalæg i Henhold til Sundhedsvedtægtens § 26 om at afhjælpe Ulempen for de Omboende ved de fra en Dampkorsten udsendte Røgmasser, antaget efterkommet 238
- Forretningsføreren for Aktieselskabet «de danske Slagteriers Blodtørringsanstalt», der af St. Jørgensbjerg Sogns Sundhedskommission havde faaet Tilladelse til at drive en Gjødningsfabrik blandt andet paa Vilkaar, at Kommissionen forbeholdt sig, hvis der maatte vise sig Gener for de Omboende hidrørende fra Fabrikationen, da at paabyde hensigtsvarende Sikkerhedsforanstaltninger, anset efter § 23 i Sundhedsvedtægten for nævnte Sogn af 17 April 1885, jfr. Lov 12 Januar 1858 § 2, for at have undladt at efterkomme et Paabud, der blandt andet gik ud paa, at Forbrænding eller Tørring kun maatte finde Sted fra Kl. 10 Aften til 5 Morgen, idet det udtaltes, at Kommissionens Paabud fandtes, navnlig ogsaa under Hensyn til det ved den betingede Tilladelses Meddelelse tagne Forbehold at ligge indenfor den Kommissionen efter Sundhedsvedtægten tilkommende Kompetence 276
- To Slagtere, der havde forhandlet Kjød af selvdøde Heste, frifundne for Overtrædelse af § 290, da det ikke var oplyst, at Kjødet var sundhedsfarligt, men dømt efter § 257. Se under Bedrageri 727
- En Enke og dennes Medhjælper frifundne og dømt under analoge Forhold. Se under Bedrageri 732

Sædeligheden (Forbrydelser imod).

En for Voldtægt og uterligt Forhold imod 2 unge hos ham tjenende Piger tiltalt Gaardmand, hvis senere Forklaringer gik ud paa, at disse aldrig havde gjort Modstand, naar han havde haft Samleje med dem, og at det var sket efter deres 16de Aar — ikke funden overbevist om noget efter Straffeloven strafbart Forhold, idet det udtaltes, at der ikke kunde lægges Vægt paa de af Tiltalte paa et tidligere Trin af Sagen for den ordinære Forhørsdommer afgivne Tilstaaelser, saavel fordi det under de senere Forhør maatte ansees godtgjort, at disse i alt Fald paa nogle Punkter vare urigtige, som overhovedet fordi Tilstaaelserne vare tilførte Protokollen i saa almindelige Udtryk, at der allerede af den Grund ikke havdes Betyggelse for, at Tiltalte havde forstaaet deres Betydning, og at den ene af Pigernes Forklaring om, at hun den Gang havde været under 16 Aar, ikke kunde lægges til Grund, da hendes Udsagn havde været vaklende og paa væsentlige Punkter ubestemt	449
En Tiltalt for uterligt Forhold og Blodskam med sine Døtre anseet efter §§ 161 og 176, jfr. § 161, sammenholdt tildels med § 173, tildels med § 174	703
En Fader, der havde haft Samleje med sin Datter, anseet efter Strfl.s § 161, medens Datteren frifandtes, idet det fandtes betænkeligt at forkaste hendes Forklaring om, at hun, der var meget drikfældig, paa Grund af Beruselse ikke vidste, hvad der var foregaaet. (Overretten havde paa ham anvendt § 161, jfr. § 46)	162
En Søster og en Broder, der havde plejet legemlig Omgang med hinanden, ansete efter Strfl.s § 164, Broderen tillige for Forsøg paa samme Forbrydelse ved en Lejlighed, hvor han havde haft sit Lem inde i hendes Kjønnsdele, uden at der fandt Sædudgydelse Sted, idet han blev afbrudt, medens Søsteren paa Grund af Beruselse ikke vilde have vidst noget om, hvad der passerede	162
Efter Beskaffenheden af den af en 15aarig Pige gjorte Modstand fundet betænkeligt at henføre en Tiltalts Forhold med tre Gange at skaffe sig Samleje med hende under Strfl.s § 168, hvorimod Tiltalte blev straffet efter § 174, jfr. § 210	115
En Tiltalt imod sin Benægtelse anseet overbevist om at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt overfor en 68aarig Enke	99
En Udlænding for Forsøg paa Voldtægt anseet efter Strfl.s § 168, jfr. § 46. og dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget	145
En Tiltalt imod sin Benægtelse anseet overbevist om at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt og straffet efter § 168, jfr. § 46	329
En Tiltalt anseet for Voldtægt efter § 168, 1ste Stk., overfor en Kvinde, om hvem det var oplyst, at hun ikke var intacta, og for Forsøg paa denne Forbrydelse efter samme §, jfr. § 46	332
Tvende for uterligt Forhold overfor nogle Smaapiger tiltalte Dreng i en Alder af 10½ og 11½ Aar frifundne, da de ikke kunde antages at have indset Handlingens Strafbarhed. En 14aarig Dreng derimod for lignende Forhold anseet efter Strfl.s § 173, jfr. §§ 46 og 36	11

	Pag
En suspenderet Præst, som havde forført eller forsøgt at forføre to Piger under 16 Aar, anseet efter § 174, tildels cfr. § 46	119
En Fader for uterligt Forhold overfor sin 14aarige Datter anseet efter Strfl.s § 176 jfr. § 161. (Overretten havde anvendt Strfl.s § 185 jfr. § 161)	15
En Tiltalt for uterligt Forhold imod en 15aarig Pige anseet efter Strfl.s § 176, jfr. § 174. Samme Tiltalte straffet efter § 174, jfr. § 210, for tre Gange at have skaffet sig Samleje med samme Pige under Hensyn til Beskaffenheden af den af Pigen gjorde Modstand	115
En Tiltalt anseet efter Strfl.s § 176, jfr. § 173, for uterligt Forhold overfor 2 Pigebørn i en Alder fra 6—9 Aar	460
En Tiltalt straffet efter § 176, jfr. § 173, for uterligt Forhold overfor en 8aars Pige	705
En Tiltalt anseet for uterligt Forhold imod en Pige under 12 Aar efter Strfl.s § 176, jfr. § 173	247
En Tiltalt anseet efter Strfl.s § 176, jfr. §§ 161 og 173, samt efter § 181 for sit usædelige Forhold til sin femaarige Datter	594
Et tiltalt Fruentimmer anseet efter Strfl.s § 180 jfr. Lov 10 April 1874 § 4	562
En Vært imod sin Benægtelse anseet overbevist om i Haab om forøget Afsætning af Drikkevarer at have tilstedet en Gæst Adgang til et Værelse i hans Lokaler for at bedrive Utugt med en Opvartningspige og straffet efter § 182, 2det Led	419
En Tiltalt, som havde udvist uterligt Forhold overfor en Pige, anseet efter Strfl.s § 185, og to Medtiltalte, som havde deltaget heri, efter denne §, cfr. tildels § 47	267
En Tiltalt, som havde grebet fat paa en 62aarig gift Kone, befølt hende paa uterlig Maade og opfordret hende til at tilstaa ham Samleje, og som derpaa, da hun nægtede dette, havde grebet hende i Brystet og slaet hende i Ansigtet og andetsteds uden dog at gjøre noget Forsøg paa at tiltvinge sig Samleje med hende, samt endelig, efter at Konen var løbet ind i sit Hus og havde af-laaset Døren, med Vold havde banet sig Adgang til dette gennem et Vindue og vedblivende forfulgt hende med Anmodninger om Samleje, anseet efter Strfl.s § 185 og § 200 jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1	415
En Vestindianer anseet med Livsstraf efter D. L. 6—13—16 og 6—13—14, 1ste Led, kfr. 3—16—9—5 og Frd. 23 Maj 1800 § 1, for forøvet Voldtægt mod sin Hustrus Moder	363

Søfartsforhold.

Se under Paasejling	630
Se under Lodsvæsenet	681

Testament.

Et mundtligt Testament opretholdt som fyldestgjørende Betingelserne i Frd. 21 Maj 1845 § 25 (Overretten havde tilsidesat samme, fordi den ikke ansaa det bevist, at Afdøde ved sine Udtalelser havde tilsigtet at træffe en testamentarisk Disposition)	157
I et Tilfælde, hvor det i et konfirmeret Testament var bestemt, at	

der for Testators Børn i Overformynderiet skulde indsættes saa meget, at den aarlige Rente af den indsatte Kapital for hver især udgjorde N. N. Rdrl., og at hver især af den saaledes indsatte Kapital skulde nyde Renten sin Livstid, men at Kapitalen i deres levende Live skulde forblive udenfor deres Raadighed, antoges det, at ikke enhver testamentarisk Bestemmelse var betagen de paagjældende Arvinger. Et af en Datter, der var død ugift, oprettet Testamente derfor opretholdt, idet der heller ikke af den efterfølgende Post i Testamentet, »Skulde nogen af vore Børn dø i ugift Stand, skal den Afdødes Andel tilfalde de efterlevende Søskende til lige Deling«, kunde udledes nogen Berettigelse for de før Arvefaldet afdøde Søskenes Descendens 279

Tid.

I Mangel af anden Aftale i Kontrakten om Levering af et Parti Gæs i bestemte Maaneder taget Hensyn til den paa den Leveringspligtiges Hjemsted (Rusland) gjældende Tidsregning. Se under Kjøb og Salg. 780

Tilbagesøgning.

Se under Skatter og Afgifter 467

I et Tilfælde, hvor Generaldirektoratet for Skattevæsenet havde resolveret, at Auktioner over andre Arter af Skoveffekter, end paa Roden staaende Træer, fremtidig kunde sportuleres efter de for Auktioner over Handelsvarer gjældende Regler, og hvor en Godsejer havde anlagt Sag imod Statskassen til Tilbagebetaling af Differencen mellem dette Gebyr og det af ham betalte højere Gebyr efter Sportelreglementets § 99 for de i de sidste 20 Aar afholdte Auktioner over skovede Effekter, udtaltes det, at omend disse Effekter i Henseende til Anvendelse af Sportelreglementets §§ 104 og 105, jfr. Frd. 27 Juli 1832, rettest maatte ansees som Handelsvarer, maatte dette dog efter det foreliggende antages ikke at have været stemmende med den i lange Tider hos alle Vedkommende herskende Retsopfattelse, der heller ikke havde savnet Støtte i de i Sportelreglementet brugte Udtryk. Det kunde nu heller ikke ansees grundet i Forholdets Natur, at de i Overensstemmelse med denne Retsopfattelse erlagte Betalinger skulde kunne kræves tilbagebetalte, i alt Fald ikke i et Tilfælde som nærværende, hvor der ikke med Føje kunde lægges de Myndigheder, som havde opbehaaret Sportlerne, noget til Last. Generaldirektoratet frifandtes derfor 683

Se under Vindikation 788

Tilbøid.

Saadant givet af Sundhedskommissionen, særligt om Formen for samme. Se under Sundhedsvæsenet 238

Tilregnelighed.

Et Fruentimmer, som havde gjort sig skyldig i Falsk, anset for

	Pag
fuldt tilregneligt i Gjerningens Øjeblik, omend hysterisk og nervøst agiteret	105
En sindssyg Person ikke anseet med Straf for et af ham forøvet Drab, men i Dommen udtalt, at der vilde være at træffe Sikkerhedsforanstaltninger af Øvrigheden	138
Kjendelse om, at en for Brandstiftelse tiltalt Person vilde være at indlægge til Observation paa en Sindssygeanstalt. Se under Kjendelse	287
En Tiltalt, som havde gjort sig skyldig i Brandstiftelse og Tyveri, i Medfør af Strfl.s § 38 ikke anseet med Straf, hvorimod det bestemtes, at der af Øvrigheden skulde træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger mod ham	352
Udtalt, at det fandtes betænkeligt at anse en for Tyveri Tiltalt for tilregnelig, om hvem Overlægen paa en Hospitalsafdeling, hvor han havde været indlagt til Observation, havde udtalt, at han led af en høj Grad af Imbecillitet, som sikkert var medfødt, og at han ikke blot var Taabe i intellektuel Henseende, men ogsaa yderst defekt anlagt i moralsk Henseende, hvilken Erklæring var tiltraadt af Sundhedskollegiet med Tilføjende, at det maatte ansees som sikkert, at Tiltalte ikke var i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos sunde og normale Individuer, men at det, da han ikke manglede ethvert Begreb, var tvivlsomt, om han burde ansees for at være Idiot og som saadanganske utilregnelig. Tiltalte som Følge heraf frifunden i Henhold til § 38	609
Strfl.s § 39 bragt til Anvendelse paa en for Vold og Fornærmelser mod en Politifunktionær tiltalt Person	6
Strfl.s § 39 bragt til Anvendelse paa et for Tyveri tiltalt Fruentimmer, om hvem Sindssygelægen havde udtalt, at hun vel ikke var sindssyg, men et paa Grund af arvelige Anlæg mangelfuldt udviklet Individ, hvis Tyverier vare en Følge af hendes medfødte mangelfulde Evne til at modstaa Impulser	61
Strfl.s § 39 anvendt paa et for Overtrædelse af Strfl.s §§ 98, 100 og 101 tiltalt Fruentimmer, om hvem det i en Lægeerklæring var udtalt, at hun, som ikke led af Sindssygdøm, men hos hvem Hidsigheden hørte til det sande Væsen, i Ophidselse ikke formaaede strax skarpt at skjelne mellem det Tilladelige og det Utiladelige, samt at hun formedelst en ved mangelfuld legemlig Udvikling, uheldige Livsvilkaar og Vaner begunstiget Svækkelse, muligen yderligere paavirket af den hos Kvinder i Menstruationsperioden ikke usædvanlige Pirrelighed, ikke kunde ansees at være i Besiddelse af og navnlig ved den paagjældende Lejlighed at have været i Besiddelse af det hos voxne og sjælssunde Personer almindelige Herredømme over sig selv og Lidenskaberne	589
Et af en Epileptiker, omend ikke under et Anfald af Epilepsi udført Drab straffet efter § 186, jfr. § 39. Se under Drab	767

Tilstaaelse.

I et Tilfælde, hvor en for Brandstiftelse domfældt Person efterat have udstaaet Straffen, under Sagens Appel for Høiesteret havde

fragaet sin Tilstaaelse om forsættig at have bevirket Branden, blev der intet Hensyn taget til denne Fragaelse. Se under Appel og Brandstiftelse.	285
En af en Tiltalt afgiven Tilstaaelse om en forøvet Sædelighedsforbrydelse, der senere var tilbagekaldt, tilsidesat paa Grund af Tilstaaelsens almindelige Form og fordi den i alt Fald paa nogle Punkter var urigtig. Se under Forbrydelser imod Sædeligheden .	449
En Tilstaaelse om at have forsættig passat en Ildebrand tilsidesat, da Tiltalte var sindssyg, da han afgav Tilstaaelsen, og da denne paa flere Punkter var i Strid med det iøvrigt oplyste. Se under Brandstiftelse.	500
En af en Arrestant afgiven Tilstaaelse om forøvet Assurancesvig tilsidesat, da den senere var tilbagekaldt, og da den ringe Forskjel mellem den af ham ansatte Vurdering af Brandskaden og en senere Taxation ikke med Nødvendighed behøvede at tyde paa svigagtig Hensigt. Se under Bedrageri.	758
Tinglæning.	
Se under Servitut.	90
Tort og Kreditspilde.	
En hos en Skolelærer uhjemlet foretagen Udpantningsforretning ikke antaget at have tilføjet ham nogen Skade eller nogen Tort og Kreditspilde, hvorfor Erstatning ikke tilkjendtes ham. Se under Udpantning.	189
I Anledning af en ulovlig Arrest se under Eneret.	346
Se under Udlæg.	654
Erstatning herfor tilkjendt i Anledning af et som ulovligt nedlagt ophevet Forbud. Se under Forbud.	718
Transport.	
Se under Erstatning.	179
Troessamfund.	
Se under Skatter og Afgifter.	467
Tyendeforhold.	
En Forretningsførers Krav paa Løn hos et Aktieselskab ikke — efter det om hans Stilling oplyste — anseet privilegeret i Medfør af Konkurslovens § 32 Nr. 2 f. Se under Auktion.	423
En Karl for Vold imod en Forvalter anseet efter Strfl.s § 203, jfr. Tyendelovens § 26.	520
At en Madmoder en Vinter-Morgen, da hun vækkede en Tjenestepige, havde overhældt denne, som kun var iført Undertøj, med koldt Vand og trukket hende ud i Gaarden med Paalæg om strax at gaa over i Stalden, ikke anseet for en Mishandling, som kunde berettigede Pigen til som sket i Henhold til Tyendelovens § 43 Nr. 1 at forlade Tjenesten. Pigen derimod dømt til i Medfør af § 47	

	Pag.
at have forbrudt sin fortjente Løn og betale Halvdelen af Lønnen for den vedtagne Tjenestetid	533
Tyveri.	
En Tiltalt, som havde gjort sig skyldig i denne Forbrydelse og Brandstiftelse, i Medfør af Strfl.s § 38 ikke anset med Straf, hvorimod det bestemtes, at der skulde træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod ham	352
En for Tyveri tiltalt Indsidder, der under et Drikkelag havde fragtaget en tilstedeværende Maler hans Ur, medens Maleren sov, eller i ethvert Fald uden at han mærkede det, frifunden, i det Tiltaltes Forklaring om, at han, da han satte sig i Besiddelse af Uret, havde ment, at det tilhørte en ligeledes tilstedeværende Aftægtsmand, og at han senere havde afkjøbt denne Uret, ikke fandtes at kunne forkastes. Overretten havde anset Tiltalte efter Analogien af Strfl.s § 253, idet den forkastede hans sidste Anbringende.	388
En Kontorist for Tilegnelse af Penge fra et Pengeskab, hvortil Nøglen var ham betroet, alene straffet for Bedrageri. Se under Bedrageri	317
En for hjemmeløs Bemægtigelse af Planker aktioneret islandsk Provst frifunden. Se under Island	489
En for Tyveri af en Hat aktioneret Tiltalt frifunden, da hans Forklaring om ikke at have taget Hatten uden at ville betale den, under Hensyn til de med Borttagelsen forbundne Omstændigheder samt den mellem Tiltalte og Hattens Ejer stedfindende omfattende Forretningsforbindelse fandtes ikke at kunne forkastes	500
En for Tyveri — saavel simpelt som grovt — tiltalt Person frifunden som utilregnelig	609
Tyveri (simpelt).	
En Tiltalt, som i et Beværtningslokale havde tilegnet sig en Pakke, som han fandt paa Gulvet, anset efter Strfl.s § 228	21
En Tiltalt anset efter § 228, tildels jvf. 237, for Tilegnelse af Penge, der var tabte paa Gulvet eller henlaa paa Disken i en Beværtning. Tilegnelse af en til 75 Øre vurderet Jakke anset som almindeligt Tyveri	140
En Tiltalt, som havde forøvet en Mængde Tyverier af Ting, der blandt andet vare i Jernbanens Værg (Frimærkepakker), anset for simpelt Tyveri efter § 228. For at have meddelt falske Kvitteringer til den Protokol, som benyttedes til at lade Modtagerne kvittere, straffet efter § 268. Desuden straffet for Hæleri	338
Tilegnelse af to til 1 Kr. og 35 Ø. vurderede Skovle anset som almindeligt Tyveri	354
En Tjenestepige hos en Gæstgiver for Tilegnelse af Smaabeløb fra Husbondens Pengeskuffe anset efter Strfl.s § 228	378
2 Fruentimmer, af hvilke det ene sammen med den andens 11aarige Søn, som Moderen i dette Øjemed havde udsendt forsynet med Kniv og Skovreb, havde afskaaret og tilvendt sig henholdsvis c.	

	Pag.
200 og c. 140 Hasselkæppe til en Værdi af 2 Øre pr. Stk., ansete efter Strfl.s § 228, for Drenghens Moders Vedkommende sammenholdt med § 52.....	406
En Tiltalt imod sin Benægtelse anseet overbevist om i en Beværtning at have tilvendt sig 6 Kr. ud af en anden Persons Lomme.....	642
En Tiltalt imod sin Benægtelse anseet overbevist om at have stjaalet et Par Sko fra en Flytteomnibus.....	661
3 Sandgravere, som udfør Charlottenlund Strandmark i en Afstand af ca. 680 Alen fra Land paa en Dybde af 10—11 Fod, havde opfisket og tilegnet sig et enfliget Anker, som havde været benyttet til Fortøjning for et Lystfartøj, ansete efter § 228, idet de Tiltalte, som vare vidende om at Lystfartøjer benytte Fortøjninger af denne Art, ikke, naar der endvidere toges Hensyn til, at det kunde sees, at Ankerets ene Flig forsættelig var borttagen, hvorved det blev ubrugeligt som Skibsanker, og til Beliggenheden af det Sted, hvor Ankeret fandtes, kunde høres med deres Forklaring om at være gaaede ud fra, at Ankeret var tabt fra et Skib.....	756
Straf for simpelt Tyveri endvidere idømt..... 14, 61, 96, 198, 203 211, 245, 325, 361, 389, 401, 417, 493, 495, 582, 602, 676, 734, 767.	

Tyveri (grovt).

En Tiltalt, som paa Marken havde stjaalet Faar, straffet efter § 229 Nr. 1.....	87
En Tiltalt, som havde skaffet sig Adgang til et Hus ved at oplukke Kjøkkendøren med den til samme hørende Nøgle, som hun sammen med nogle andre Nøgler fandt ophængt i en Nøglering paa et Søm i det til Huset hørende Brændselshus, hvor Ejeren plejede at opbevare Nøglerne, straffet for Indbrudstyveri.....	61
En Tiltalt, som havde forøvet Tyveri i et Hus, hvortil han havde skaffet sig Adgang ved med Hænderne at trække ud af Dørkarmen en Krampe, hvori en Hængelaas var anbragt, hvad han kun kunde gjøre ved at rokke noget ved Krampen, anset efter Strfl.s § 229 Nr. 4.....	87
En Tiltalt anset overbevist ved almindeligt Indiciebevis om at have gjort sig skyldig i Indbrudstyveri med Hensyn til en Kjedel, som han efter sin Forklaring havde fundet.....	308
Et tiltalt Fruentimmer, der havde skaffet sig Adgang til sin Moders Lejlighed dels ved at lukke sig ind med en Nøgle som hun, vidende om, at den kunde oplukke Døren hertil, havde laant af en anden i samme Ejendom boende Kone, dels en anden Gang ved at benytte en til Lejlighedens Dør hørende Nøgle, som hun tidligere paa samme Dag under et Besøg hos Moderen, ubemærket af en tilstedeværende Søster, havde sat sig i Besiddelse af og ved sin Bortgang medtaget, anset efter Strfl.s § 229 Nr. 4. Samme Tiltalte endvidere anset efter Strfl.s § 228.....	417
Straf endvidere anvendt efter § 229 Nr. 4.....	525

Tyveri efter § 233.

En 12aarig Dreng for Tilegnelse til sin Frimærkesamling af 35 Stkr. brugte udenlandske Frimærker vurderede til 26 Rmk. 45 Pf. anseet efter Strfl.s § 233	1
Straf efter § 233 endvidere anvendt.....	117, 244, 529, 751

Tyveri efter § 234.

Straf herfor anvendt	274
----------------------------	-----

Tyveri efter § 235.

Et Tyendes Tilegnelse af nogle Æg og Kaffeboenner ialt til Værdi 78 Øre fra sin Husbond henført under Strfl.s § 235	20
En Tiltalt anseet efter Strfl.s § 235 for at have tilegnet sig to til 50 Øre pr. Stk. vurderede, paa Roden staaende Grantræer	275
To Ægtefæller, der i indbyrdes Forstaaelse og til fælles Fordel havde i flere Gange tilegnet sig afskaaren Lyng til samlet Værdi 3 Kr. fra nogle i Heden henstaaende Stakke, ansete efter Strfl.s § 235.	433

Uagtsomhed.

Frd. 4 Oktober 1833 § 29, 2det Led, anvendt paa en vestindisk Tiltalts uagtsomme Medvirkning ved et af en anden Person i Slagsmaal udført Drab. Se under Meddelagtighed.....	8
Spørgsmaal om der forelaa en strafbar Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed af en Handelsbetjent, der havde bevirket, at en Kjøbmandsgaard nedbrændte, besvaret benægtende. Se under Brandstiftelse	430
En Tiltalt, som havde foraarsaget en beruset Persons Død ved af Kaadhed paa en Beværtning at give ham Skraasauce at drikke, straffet efter Strfl.s § 198.....	498

Udebilvelesdomme. 176, 177, 178, 194, 212, 286, 545, 685, 742, 743.

Udlæg.

I et Tilfælde, hvor Debitrix efter en Panteobligation under en hos hende efter Rekvisition af vedkommende Skifteret, der behandlede Kreditors Bo, for Obligationens Paalydende foretagen Udlægsforretning havde protesteret mod dennes Fremme under Paaberaabelse af, at Kreditor allerede for længere Tid siden havde overdraget Obligationen til Debitrix's Datter, der under Forretningen havde sluttet sig til Protesten, forkastedes denne under Henvisning til, at Boet ved det Foreliggende maatte ansees legitimeret til at indtale Obligationen, og at Datterens Paastand om at være Ejer af Obligationen fremfor Boet allerede tidligere ved en af Skifteretten i Boet afsagt upaaanket Decision var forkastet.....	455
En Udlægsforretning, hvorved der til Dækning af en Fordring paa et Aktieselskabs Forretningsfører var givet Udlæg i forskellige paa hans Bopæl værende, og af ham afbenyttede Løsørejgenstande,	

delvis ophævet, idet det med Hensyn til nogle af disse var oplyst, at de af en Tredjemand, der i sin Tid havde tilforhandlet sig dem af Forretningsførerens Konkursbo, vare skjænkede til hans Datter, saaledes at hendes Forældre, saa længe de begge eller en af dem levede, skulde være berettigede til uden Vederlag at bruge og benytte dem, medens det med Hensyn til nogle andre af de udlagte Gjenstande var oplyst, at de tilhørte det Aktieselskab, for hvilket Rekviritus var Forretningsfører, og om hvilket det ikke var godtgjort, at det var oprettet pro forma, saaledes at saavel Forretningen som de Effekter, der angaves at tilhøre Aktieselskabet, i Virkeligheden vare Forretningsførerens.....

563

I et Tilfælde, hvor en Pant- og Udlægshaver som høstbydende paa en Tvangsauktion havde taget Forbehold om at lade sig Ejendommen udlægge, og hvor han havde udstedt ny Obligation for en paa 1ste Prioritet indestaaende Fideikommiskapital, som dog foreløbig efter Aftale med Kreditor skulde henligge uthinglæst, fordi Ejendommen agtedes afhændet videre, samt hvor Udlægshaveren i en Aarrække havde betalt Renter af Kapitalen, antoges det, at Fideikommisbestyrelsen var indtraadt i et saadant Retsforhold til Udlægshaveren, at den, som havde beholdt den af den oprindelige Ejer udstedte Obligation, havde været uberettiget til i Henhold til et med ham alene indgaaet Forlig at lade Udlæg foretage i Ejendommen for Fideikommiskapitalen, medens en saadan Retsforfølgning tillige burde være rettet imod Udlægshaveren. Udlæget derfor ophævet og Fideikommisbestyrelsen tilpligtet at tilbagebetale de under Reservation betalte Retsforfølgningsomkostninger. Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde ikke tilkjendt den, hvem Udlægshaveren havde tiltransporteret sin Ret til at faa Udlægsskjøde paa Ejendommen

654

I et Tilfælde, hvor en Overretssagfører havde gjort Udlæg hos en Enkefrue i en hende tilhørende, hos en Overretsprokurator som executor i et Bo beroende Arvekapital, hvor derefter en anden Overretssagfører som Fogdens Inkassator havde anlagt Sag a prima instantia imod Overretsprokuratoren til Betaling af bemeldte Beløb, og Hof- og Stadsretten havde afvist Sagen, statureredes det, at vel kunde Rekviritas Krav paa Udbetaling af Arvekapitalen ikke henregnes til de i Auktionsloven af 9 April 1891 § 18 omhandlede Fordringer, som Udlægshaveren har Valget mellem at stille til Auktion eller indkræve hos Skyldneren paa den deri angivne Maade, men det maatte ikke desto mindre antages, at ligesom Rekviritas før Udlæget kunde have sagsøgt Overretsprokuratoren til Betaling af det hende tilkommende Pengebeløb, saaledes havde ogsaa Udlægshaveren i Kraft af det ham givne Udlæg kunnet anlægge et Søgmaal mod Overretsprokuratoren i første Instants for ved Hjælp heraf at opnaa den ham tilkommende Fyldestgørelse hos ham. I Betragtning heraf og da det ved Spørgsmaal om Afvisning maatte blive uden Betydning, at den som Sagsøger optrædende Overretssagfører havde, om end til

	Pag
Overflod, erhvervet en Autorisation af Fogeden som Inkassator og under Sagen ukorrekt betegnet sig saaledes, medens han i Virkeligheden havde været Udlægshaverens Befuldmægtigede, havde der manglet Føje til ex officio at afvise Sagen. Denne blev derfor hjemvist til Paakjendelse i Realiteten	720
Udlændinge.	
En Udlænding, som havde gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt, dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget	145
Se under Udvisning.....	447
En i Meklenburg hjemmehørende Person, som var sat under Tiltale for Overtrædelse af et i Medfør af Lov 15 Maj 1875 § 2 givet Tilhold, frifunden, da han maatte antages forinden 1 Januar 1892 at have erhvervet Forsørgelsesret her i Landet.....	665
Om Anvendelse af de svenske Præskriptionsregler paa en i Sverrig af en svensk Undersaat indgaaet Forpligtelse se under Præskription	778
Se under Tid	780
Udpantning.	
Se under Vandløb	189, 685
Udvisning af Riget.	
Strfl.s § 16 bragt til Anvendelse overfor en for Brandstiftelse til Tugthusarbejde dømt Udlænding	447
Se under Udlændinge	665
Undladelsesforbrydelser.	
Strfl.s § 199 anvendt. Se under Drab	356
Unødig Trætte.	
Mulkt herfor idømt	729
Vandløb.	
Antaget betænkeligt at udvide de i Loven af 28 Maj 1880, Afsnit I, Afdeling B, indeholdte, alene for aabne Vandløb givne Bestemmelser om Vandsynsmænds Kompetence til at gjælde for lukkede private Vandløb, der isøvrigt kun omhandles i Afdeling D, hvis Hovedregel er efter § 52, at Afgjørelse kun kan træffes ved Vandsynsmændenes Kjendelse, naar Parterne ere enige om at forlange den. Fra denne Regel er der alene gjort Undtagelse i § 56, 2det Stk., men ved den heromhandlede mangelfulde Vedligeholdelse af Ledningen kunde kun antages sigtet til sædvanlig Vedligeholdelse, men ikke til Fornyelse eller Omlægning af Ledningen eller en større Del af denne. Da nu de Foranstaltninger, som ved en Vandsynskjendelse vare paalagte en Skolelærer, ikke kunde henregnes til almindelig Vedligeholdelse, men nærmest maatte stilles i Klasse med de i § 52 nævnte Anlæg, fandtes Vandsynsmændene	

- at have været inkompetente til imod Skolelærerens Protest at afgjøre Sagen ved deres Kjendelse, og denne blev derfor allerede af denne Grund kjendt uefterrettelig. Skolelæreren, hos hvem der, efterat de paagjældende Arbejder vare blevne udførte paa Foranledning af Formanden for Vandsynsmændene, var gjort Udpantning for Udgifterne hermed, ikke antaget ved Udpantningen at have lidt nogen Skade, idet den udlagte Ko var forbleven i hans Besiddelse, eller nogen Tort og Kreditspilde, hvorfor der ingen Erstatning tillagdes ham. 169
- Da det Reguleringsarbejde vedrørende et blandt de mindre offentlige Vandløb optaget Vandløb, som et Sogneraad havde ladet udføre for en Gaardejers Regning, var det samme, som han selv ifølge den senere afholdte Forretning vilde have havt at udføre, tilpligtedes Gaardejeren at betale det Beløb, til hvilket Arbejdet ved den lovlig affattede Fordelingsplan var anslaaet, men ikke det større Beløb, som Sogneraadet havde betalt derfor 522
- En hos en Enke efter Begjæring af Holbæk Amtsraad foretagen Udpantning for et hende ved Regulativ paalagt Bidrag til Bødstrup Moseaas Oprensning udfør den hende tilhørende Ejendom stadfæstet, da det i en kgl. konfirmeret Konvention mellem de Aaen tilstødende Godsejere og Beneficiarer, som det ved Fæstebrevet paa fornævnte Ejendom var paalagt den daværende Fæster at efterkomme, var udtalt som almindelig Regel, at enhver Ejer eller Bruger skulde oprense udfør sin Aabred. Udtalt, at da Byrden saaledes var lagt som en Realbyrde paa Ejendommen, maatte det være uden Betydning, at den ikke var nævnt i det under 1866 udfærdigede Ejendomsskjøde. Den Pligt, som Ejeren af Aagaards Gods havde paalagt Fæsteren af en anden Ejendom til at rense op udfør Enkens Ejendom, maatte ansees som personlig og som beroende paa en privat Overenskomst bortfalden, da den ikke gjentoges i Skjødet af 1891 paa hans Ejendom. Regulativet derfor ikke antaget at have paalagt Enken en Oprensningspligt, som ikke paahvilede hende efter det bestaaende privatretlige Grundlag, og da det ikke heller var i Strid med en tidligere Landvæsenskommissionskjendelse, stadfæstedes Udpantningen. 685

Varefalsk.

En Slagter, som for at give noget af ham falbudt Kjød Udseende af at være kontrolleret Kjød, fra et andet Stykke, som af Kjødkontrollen var forsynet med det for Kjød af fuldstændig sund Beskaffenhed anordnede blaa Stempel, trykkede Mærket over paa det af ham falbudte Kjød, saaledes at Stemplet kom til at staa bagvendt paa Kjødet, anset efter Strfl.s § 278, 1ste Stk. (Overretten havde anvendt sammes Analogi) 142

Varemærkeloven.

To Vinhandlere, som havde forhandlet en af dem forskaaren Hen-

nesy Kognak paa Flasker med Etiketter, der skjønnedes at frembyde Lighed med det af det franske Firma Jas Hennessy & Co. indregistrerede Varemærke, ansete efter Lov 11 April 1890 § 13, jfr. § 12, 2det Stk., idet de vare gaaede ud fra, at den omfoklarede Etikette var indregistreret af sidstnævnte Firma og der hverken af dette eller af nogen, som var eller med Føje af dem kunde antages kompetent til i saa Henseende at optræde paa sammes Vegne, var meddelt Tilladelse til Benyttelsen af de anvendte Etiketter

Vej og Stier.

En Gaardejer, der havde afspærret en Vej, som havde existeret i Mands Minde, var optagen paa det i 1810 efter et ældre Kort kopierede Matrikulkort, ved Beregningen af Hartkornet var kommen til Afkortning for de paagjældende Ejendomme og endelig fandtes afsat paa Kopien af et gammelt Kort, der formodedes at være Udskiftningskortet, tilpligtet at retablere den tidligere Tilstand, da Vejen herefter maatte antages udlagt som mere almindelig Færdselsvej for de paagjældende Lodsejere, og Sagsøgeren derhos ved et Tingsvidne havde godtgjort, at der i over 50 Aar var udøvet Færdsel ad den ommeldte Vej fra hans Ejendom. Gaardejeren tillige idømt Bøde efter Strfl.s § 116 og at urede Erstatning til Sagsøgeren for Afsavn af Vejen.....

Helsingørs Kommune, som havde paalagt nogle bortsolgte Lodder en Servitut om at en Sti skulde holdes aaben til almindelig Afbenyttelse, anset uberettiget til under Stien at nedlægge Vandrør for Kommunens Vandledning, da Ejendomsretten over Stiens Areal efter Skjødernes Indhold var gaaet over til Loddernes Kjøbere, medens det maatte være uden Betydning i denne Henseende, at Arealet under de Matrikuleringen forudgaaende Forhandlinger var behandlet som offentlig Sti. Erstatning derimod ikke tilkjendt Lods-ejerne

Vestindien.

En Tiltalt, hvis Forklaring om, at han, som under et mellem tvende andre opstaaet Slagsmaal havde rakt den ene af disse en Kniv, med hvilken Vedkommende derefter bibragte sin Modstander et Stik i Brystet, der havde Døden til Følge, ikke havde gjort sig nogen Tanke om, at Drabsmanden skulde benytte Kniven mod den Anden, efter Omstændighederne ikke kunde forkastes, anset ikke efter § 25 i Fdg. 4 Oktbr. 1833, idet hans Forhold herefter ikke fandtes at kunne betragtes som forsætlig Medvirkning, hvorimod han, som maatte have været opmærksom paa den store Fare, som var forbunden med under et Slagsmaal at række den ene af Parterne et saa livsfarligt Vaaben, blev anset efter nævnte Fdg.s § 29 andet Led (grov Uagtsomhed)

En Tiltalt anset efter Frd. 26 Marts 1841 § 4, jfr. Reskript 12 Au-

	Pag.
gust 1848, for Brandstiftelse. Tillige straffet i Henhold til Adg. 24 Oktober 1879 § 6, jfr. § 1, for Overtrædelse af Løsgængeritilhold	326
En Tiltalt anseet med Livsstraf efter D. L. 6—13—16 og 6—13—14, 1ste Led, kfr. 3—16—9—5 og Fdg. 23 Maj 1800 § 1 for forøvet Voldtægt mod sin Hustrus Moder	363
En Tiltalt, der under en Ordstrid i oplblussende Vrede med en Kniv havde tilføjet sin Søster et dødeligt Saar i Halsen, anseet efter Fdg. 4 Oktober 1833 § 2 sidste Led, sammenholdt med § 4 og Grundsætningen i § 23, idet hans Forklaring om, at han kun havde villet tilføje Søsteren, med hvem han altid havde levet i god Forstaaelse, et mindre Saar, og ikke havde tænkt sig, at Døden kunde blive en Følge af hans Handling, ikke fandtes at kunne forkastes, medens paa den anden Side den afdøde ikke skjønnedes rettelig at kunne betegnes som fuldkommen sagesløs i sit Forhold til Tiltalte	367

Vexelforhold.

En Bank, der havde undladt at lade en af en Kjøbmand paa en Gaardejer trukken og in blanco endosseret Vexel protestere de non solutione og ladet over 6 Maaneder hengaa efter Forfaldstiden, førend Retsforfølgnings Skridt foretoges overfor Akceptanten — der da viste sig intet at eje — ikke antagen hos Kjøbmanden i Medfør af Vexellovens § 93 at kunne kræve Vexelbeløbet som et Beløb, hvormed denne paa Bankens Bekostning var bleven beriget — skjønt Kjøbmanden ved Hjælp af den af Banken diskonterede Vexel havde erholdt Fyldestgjørelse for sin Fordring paa Gaardejeren — da Banken ikke overfor Kjøbmandens Benægtelse havde bevist, at Gaardejeren ogsaa paa Forfaldstiden og den nærmeste Tid derefter vilde have været ude af Stand til at betale, hvilket efter det Oplyste ikke uden videre kunde have Formodning for sig, og der saaledes manglede Føje til at gaa ud fra, at Kjøbmanden med Hensyn til Regressøgsmaal hos Gaardejeren ikke vilde blive ugunstigere stillet, end Tilfældet vilde have været, hvis Banken i rette Tid havde ladet Vexlen protestere og ikke ladet saa lang Tid hengaa, inden Vexelsøgsmaalet imod Gaardejeren anlagdes	638
En Tømmerhandler, som i Anledning af et Byggeforetagende havde erklæret overfor Bygherren, at han som fuld Afgjørelse af dennes Gjæld til ham i denne Anledning havde modtaget et vist Beløb, og at han herefter ikke havde anden Fordring paa ham, antagen med Urette at have sagsøgt og hændet Dom over Bygherren til Betaling af to med denne løbende Vexler, da efter Forholdets Natur Formodningen maatte være for, at den afsluttede Overenskomst paa samme Maade som de tilsvarende Overenskomster, der samtidig af Bygherren afsluttedes med Foretagendets øvrige Kreditorer, fastslog Bygherrens fra det nævnte Foretagende tilbageværende Forpligtelse overfor Tømmerhandleren i det Hele og saa-	

	Pag.
ledes angik baade den Del af Mellemværendet, for hvilken Tømmerhandleren endnu var Kreditor, og den Del heraf, hvorover han havde disponeret ved Transporter og Vexelendossementer	752
Om Forpligtelse til at acceptere nogle i Overensstemmelse med en Kontrakt trukne Vexler, uanset et muligt Erstatningskrav hidrørende fra et andet Mellemværende se under Kjøb og Salg	780
Vidner.	
Udtalt, at der ikke burde være afkrævet en Person, som under en offentlig Sag var bleven idømt Straf for en Jagtforseelse, Vidneforklaring under den senere mod en Anden som medskyldig heri anlagte private Jagtsag, hvorfor hans Forhold med at afgive urigtig Vidneforklaring maatte henføres under Strfl.s § 147, 2det Stk. Den af ham forskyldte Straf fundet at kunne bortfalde paa Grund af den af ham under Sagen udstaaede Arrest	44
Misbilligelse af en unødigt Edfæstelse. Se under Rettens Pleje	734
Vindikation.	
En Vexellerer, der i god Tro havde købt nogle stjaalne persiske Guldmønter, frifunden under et af Ejeren anlagt Vindikationssøgmaal, idet fremmed Mønt ligesaa lidt som dansk Mønt kunde tilbagesøges i et Tilfælde, som det foreliggende	738
Vold.	
En Husbond, som, da en Tjenestekarl sprang ind paa ham med en Sten i Haanden, havde efter først forgjæves at have truet Karlen med at skyde ham og efterat have affyret et Skud i Jorden, affyret et Revolverskud imod ham, hvilket havde til Følge, at Karlen mistede Synet paa det ene Øje, frifunden i Henhold til Strfl.s § 40, idet der maatte gaaes ud fra, at han ikke uden Grund havde troet sig udsat for et for hans Helbred og Førlighed truende Angreb	554
Tvende for Vold mod sagesløs Person tiltalte Personer ansete efter Strfl.s § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1, og Strfl.s § 203, den ene tillige efter dens §§ 100 og 101	403
En Tiltalt anset med Straf efter Strfl.s § 200 jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1	415
En Tiltalt, som havde hibragt en anden Skaller og Slag med knyttet Næve i Medfør af Loven af 11 Maj 1897 § 1 anset under en offentlig Sag efter Strfl.s § 200	774
Straf for Mishandling af Hustru idømt . . 26, 35, 166, 172, 174, 207, Strfl.s § 203 anvendt paa to Tiltalte, som havde mishandlet en Forkarl, og en tredje Tiltalt, som havde opfordret de to Medtiltalte til at sætte Forkarlen ud af Gaarden og gjentaget denne Opfordring, efterat have seet hvorledes Forkarlen blev behandlet	666
Straffelovens § 203 anvendt paa en af 6 Karle udøvet Vold imod en paa en anden Gaard hjemmehørende Karl	111
	222

Straf efter Strfl.s § 203 idømt i et Tilfælde, hvor en Tiltalt med et Træstykke havde tilføjet en anden et Saar i Hovedet med Brud paa Hjærneskallen, og hvor sidstnævnte, der nogle Timer senere indlagdes paa et Sygehus, 17 Dage senere døde sammesteds af Stivkrampe, idet det efter det fremkomne ikke kunde ansees godtgjort, at Døden var forårsaget ved Slaget med Træstykket	395
Strfl.s § 203 endvidere anvendt 2, 22, 24, 31, 35, 92, 143, 249, 520, Se under Frihedskrænkelse	749 373
En paa de dansk-vestindiske Øer hjemmehørende Tiltalt, der under en Ordstrid i oplussende Vrede med en Kniv havde tilføjet sin Søster et dødeligt Saar i Halsen, anset efter Fdg. 4 Oktober 1833 § 2 sidste Led, sammenholdt med § 4 og Grundsætningen i § 23, idet hans Forklaring om, at han kun havde villet tilføje Søsteren, med hvem han altid havde levet i god Forstaaelse, et mindre Saar, og ikke havde tænkt sig, at Døden kunde blive en Følge af hans Handling, ikke fandtes at kunne forkastes, og den afdøde ikke skjønnedes rettelig at kunne betegnes som fuldkommen sagesløs i sit Forhold til Tiltalte	367

Ægteskab.

I et Tilfælde, hvor en Mand som mindreaarig havde lovet en ugift Kvinde Ægteskab og derefter besvangret hende, som bortset fra Forholdet til ham maatte ansees uberygtet, og hvor han efterat have opnaaet Fuldmyndighed til en Forligskommission havde forpligtet sig til at gifte sig med hende under en Dagmulkt, statueredes det under en af Manden til Forligets Omstødelse anlagt Sag, at det afgivne Løfte efter Lovgivningen ikke kunde begrunde nogen retlig Forpligtelse for ham i saa Henseende	297
--	-----

Ærefornærmelser.

En Lærer, der i en af ham i et offentligt Blad indrykket Artikel angaaende nogle af en Missionær i et andet Blad fremsatte Udtalelser om »den indre Mission« havde betegnet Missionæren som en fræk og uforskammet Løgner eller som et Menneske, der var aldeles utilregnelig, og udtalt, at der var alvorlig Grund til at advare baade mod ham og et af ham udgivet Blad, funden ikke at have savnet Føje til om og imod Missionæren at betjene sig af de paaklagede Udladelser eller til at advare mod ham og hans Blad, hvorfor han frifandtes under den mod ham anlagte Injuriesag	391
En Borgmester og Byfoged, der i en Embedsskrivelse havde udtalt, at et Byraadsmedlem ved som Formand for Gasværksudvalget at modtage og indstille til Antagelse et Tilbud paa Levering af Kul til Gasværket uden for de andre Udvalgsmedlemmer eller for Byraadet at omtale, at han ifølge Overenskomst med vedkommende Tilbudgiver var interesseret i Tilbudet, herved havde gjort Brud paa den Tillid, som Byraadet havde vist ham ved at betro ham	

som Medlem af samme et offentligt Hverv, frifunden under en af bemeldte Byraadsmedlem til Straf og Mortifikation for denne Udtalelse anlagt Sag, idet det udtaltes, at det i den givne Situation havde været vedkommende Byraadsmedlems Pligt enten at sætte Byraadet i Kundskab om det Forhold, hvori han stod til det fremkomne Tilbud eller at frasige sig sit Hverv, og at den paaklagede Udtalelse, hvori der ikke kunde ansees indeholdt nogen Sigtelse mod den Paagjældende for ved sin Optræden at have været ledet af Hensyn til sin egen Fordel — hvad der efter de foreliggende Oplysninger ej heller kunde antages at have været Tilfældet — derfor havde været beføjet

Høiesteretstidende.

Udgivere: **Høiesterets Protokolsekretærer.**

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Torsdagen den 3 Marts.

Nr. 155. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Mads Georg Madsen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Oktober 1897: Tiltalte Mads Georg Madsen bør straffes med 10 Slag Ris. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Stürup, og til Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom! af 4 Januar 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Steinthal, betaler Tiltalte, Mads Georg Madsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Mads Georg Madsen til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Drengen Mads Georg Madsen aktioneret for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tiltalelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold. Da Tiltalte, der havde Plads som By-

dreng hos Boghandler Udbye i Svendborg, den 16 September f. A. af dennes Kommis blev sendt i Byen med en forsegleet Pakke indeholdende nogle i en Æske beroende Hæfter, i hvilke udenlandske paa Frimærkesamlere beregnede Frimærker vare opløbete ved det ene Hjørne, aabnede Tiltalte, inden han afleverede Pakken paa Bestemmelsesstedet, denne og tilvendte sig, da han selv samlede paa Frimærker, 35 af de opløbete Frimærker. Ovennævnte Kommis, der har erklæret, at han staar til Ansvar for Frimærkernes Tilstedeværelse, har ansat Værdien af de stjaalne Frimærker, der alle ere komne tilstede under Sagen, til 26 Rmk. 45 Pf.

For nysbeskrevne Forhold vil Tiltalte, der er født den 24 September 1885 og ikke funden forhen straffet, være at ansee efter Straffelovens § 233 efter Omstændighederne med 10 Slag Ris, og da den indankede Dom har samme Afgjørelse vil Dommen være at stadfæste.

Nr. 135. Høiesteressagfører Jensen

contra

Hans Laurits Saabye (Def. Hansen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse,

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 8 Oktober 1897: Hans Laurits Saabye bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og i Erstatning til August Frederik Johansen betale 20 Kr. Saa bør han og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 15 Kr. til hver. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 November 1897: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Leth, betaler Tiltalte Hans Laurits Saabye 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, men dels under Hensyn til den af Tiltalte udstaaede Varetægtsarrest, dels da det efter de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa antages, at den Johansen tilføjede Skade har havt en mindre alvorlig Karakter, end det efter det tidligere Foreliggende maatte forudsættes, findes Straffen at kunne nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Laurits Saabye til Høiesteretssagførerne Jensen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Laurits Saabye, der er født den 15 Juli 1872, og som ikke er funden forhen straffet, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 28 August d. A. om Aftenen i Gaarden til Jægersborg Hotel uden rimelig Anledning har angrebet Arbejdsmand August Frederik Johansen, kastet ham om paa Stenbroen og sparket ham og ved denne voldelige Adfærd tilføjet ham et ca. 5¹/₂ Centimeter langt, ret gabende, til Benhinden gaaende Saar i Panden. Efter det Oplyste maa det antages, at Johansen, der paa Grund af den ham tilføjede Vold en kortere Tid har henligget paa Lyngby Sygehus, ikke vil have nogen blivende Meen af Volden. Tiltalte, der ved den paagjældende Lejlighed var noget paavirket af Spiritus, men dog ikke i højere Grad, end at det maa antages, at han var fuldt tilregnelig, er for sit foranførte Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og med denne Forhøjelse af Straffen vil Underrettsdommen — hvis Bestemmelse om, at der tillægges Skadelidte hos Tiltalte 20 Kr. i Erstatning, billiges — være at stadfæste.

Nr. 140.

Advokat Halkier

contra

Thora Henriette Danielsen (Def. Hansen),

der tiltales for Meddelagtighed i falsk Forklaring for Retten.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 14 Oktober 1897: Arrestanten, Ungkarl Rasmus Andersen, og Tiltalte, Ugift Thora Henriette Danielsen, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og, En for Begge og Begge for En, betale alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Theil, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Møller, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 December 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Wolff, udrede de Tiltalte, Rasmus Andersen og Thora Henriette Danielsen, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Thora Henriette Danielsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesterets sagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skovby Herreds Extraret hertil indankede Sag aktioneres de Tiltalte Rasmus Andersen og Thora Henriette Danielsen — af hvilke . . . Sidstnævnte, der er født den 8 Juni 1876, tidligere ved Lunde og Skam Herreders Extrarets Dom af 28 Marts 1896 er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — henholdsvis for falsk Forklaring for Retten og for Meddelagtighed i samme Forbrydelse.

Sagens Omstændigheder ere efter de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste følgende: Den 23 September 1897 indfandt Tiltalte Danielsen sig hos Gaardmand Jørgen Andersen i Eilskov, hvis Tjeneste hun den 18 s. M. havde forladt, for at afhente sit Tøj, og var hun da i Følge med sin Kjæreste, Medtiltalte Andersen, og medbragte en Kurv til deri at nedpakke sit Tøj. Medens Tiltalte Andersen forblev udenfor Gaarden, gik Tiltalte Danielsen derind, og Gaardmandens Hustru fulgte hende da over i Bryggerset, hvor hendes Tøj laa. Under Nedpakningen af Tøjet talte sidstnævnte Tiltalte med Jørgen Andersens Hustru om paany at komme i Tjeneste paa Gaarden, og de bleve da enige om, at Tøjet foreløbig kunde blive paa Gaarden. Tiltalte Danielsen satte da Kurven fra sig i Bryggerset, noget til Siden for en Dør, der fra en Gang, som ligger mellem Folkestuen og Bryggerset, fører ind til dette, hvorefter hun og Gaardmandens Hustru gik over i Folkestuen, til hvilken der fra nævnte Gang er Adgang gjennem en Dør, som er anbragt lige overfor Døren til Bryggerset. Noget efter hentede Tiltalte Danielsen, efter Opfordring af Gaardmandens Hustru, Tiltalte Andersen, og medens han og Gaardmandens Hustru sad i Folkestuen, han paa en Stol ved Kakkelovnen, hvorfra han, selv om begge Dørene fra Folkestuen til Bryggerset stode aabne, ikke kunde se ind i dette, gik Tiltalte Danielsen fra Folkestuen over i Bryggerset for at hente sin Kurv, og da hun kort efter kom tilbage med denne, forlod hun og Tiltalte Andersen i Forening Gaarden.

Da de Tiltalte næste Dag paany indfandt sig i fornævnte Gaard, blev Tiltalte Danielsen af Gaardmandens Søn sigtet for den foregaaende Dag at have frastjaalet ham en Portemonnæ med ca. 16 Kr., som havde beroet i et Par Benklæder, der hang i et Karlekammer, hvortil Adgangen alene er fra det fornævnte Bryggers. Tiltalte Danielsen fralagde sig Beskyldningen, og begge de Tiltalte forlode derefter Gaarden og begave sig samme Dag til Bogense, hvor Tiltalte Danielsen vilde henvende sig til vedkommende Herredsfoged i Anledning af den mod hende rejste Sigtelse for Tyveri. Paa Vejen dertil fortalte Tiltalte Danielsen i Strid med Sandheden Medtaltale, at hun den foregaaende Dag havde sat Kurven fra sig lige ud for Døren fra Gangen til Bryggerset, og spurgte ham derefter, som hun har forklaret i den Hensigt at forlede ham til at afgive falsk Forklaring for Herredsfogden, om han fra sin Plads i Folkestuen havde fulgt hende med Øjnene, medens hun gik ind i og var inde i Bryggerset. Tiltalte Andersen svarede hertil, at det saa vel var bedst, at han forklarede, at Kurven havde staaet lige ud for Døren, at han havde siddet ved Bordet i Folkestuen, og at saavel han som Gaardmandens Hustru hele Tiden havde fulgt hende med Øjnene, medens hun gik ind i og var inde i Bryggerset, og de bleve derefter enige om at forklare i Overensstemmelse hermed for Herredsfogden, hvilket de ogsaa gjorde. Da Tiltalte Andersen derefter den 27 s. M. blev tilsagt til at møde i Retten i Anledning af den mod Medtaltale rejste Sigtelse for Tyveri, talte han med hende om, hvorledes han skulde forklare i Retten, og uden at hun ved denne Lejlighed rettede nogen Opfordring til ham, bleve de, idet han uopfordret tilbød ogsaa i Retten at afgive de samme, dem begge vitterligt urigtige Forklaringer, enige herom, idet hun modtog hans Tilbud.

Uagtet det ved Tiltalte Andersens Møde i Retten af Dommeren blev ham betydet, at han afhørtes som Vidne, og at han ikke havde paadraget sig noget Ansvar ved den udenrettlige Forklaring, han havde afgivet til Herredsfogden, selv om denne var afgivet mod bedre Vidende, forklarede han derefter i Overensstemmelse med den af ham med Medtaltale truffne Aftale, og denne Forklaring fastholdt han, indtil han ved næste Afhøring tilstod, at den var afgivet mod bedre Vidende og i Strid med Sandheden i den Hensigt at fritage Medtaltale for enhver Mistanke med Hensyn til det hende paasigtede Tyveri.

Tiltalte Andersen har vedblivende fastholdt, at det ikke havde været hans Hensigt at beedige sin urigtige Forklaring, og Tiltalte Danielsen, at hun er gaaet ud fra, at der ikke vilde blive affordret Medtaltale Ed, og at han i ethvert Tilfælde ikke vilde have beediget sin urigtige Forklaring.

For deres anførte Forhold ere de Tiltalte ved den indankede Dom rettelig ansete, Tiltalte Andersen efter Straffelovens § 146, 1ste Stk., og Tiltalte Danielsen efter samme Straffebestemmelse, jfr. Straffelovens § 54, og da den ved Dommen fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød for hver i 2 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Fredagen den 4 Marts.

Nr. 131. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Baag Herreds Extrarets Dom af 7 September 1897: Den af Tiltalte Niels Hansen forskyldte Straf bortfalder, hvorimod han udræder Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kancelliraad Maaløe, og Defensor, Sagfører Janson, Kr. 15 til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 November 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Leth og Lassen for Overretten betaler Niels Hansen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter hvad der er oplyst om Tiltaltes mentale Tilstand, ville de i den indankede Dom anførte Straffebestemmelser være at sammenholde med Straffelovens § 39. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Hansen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Baag Herreds Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte, Niels Hansen, for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og 101, og ere Sagens faktiske Omstændigheder følgende:

Den 10 December f. A. indfandt Politiaffluent Knudsen sig paa Tiltaltes Bopæl i Frøbjerg Vænge for efter Ordre af Herredskontoret at afkræve ham en Skolemælt af 50 Øre, hvad han betydede Tiltalte, som Assistenten traf personlig tilstede. Om hvad der derpaa passerede, har Assistenten forklaret, at Tiltalte paa hans nysomtalte Anmodning svarede, at det blev der ikke noget af, det var at overfalde ham i hans eget Hus, at Tiltalte i det samme med sin ene Træsko sparkede ham et Par Gange paa hans ene Laar og greb ham med Fingrene i Ansigtet, saa at hans Næse og Mund blødte, hvorhos Tiltalte ytrede, at han vilde skyde ham, samt at Assistenten efter derpaa at have sat Tiltalte op mod Væggen og holdt ham saaledes nogle Øjeblikke, gav

slip paa ham og forlod Stedet, men at han næppe var kommen en Snes Skridt bort, førend Tiltalte udenfor Huset affyrede en Bøsse, uden at Assistenten dog ved, om den var ladet med skarpt Skud, eller om der blev sigtet efter ham. Tiltalte har derimod under denne Del af Sagen forklaret — hvilken Forklaring i Mangel af andre Oplysninger vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse — at han i den Formening, at Assistenten med Magt vilde fratage ham Bødens Beløb, og da han tillige ansaa Bøden for urettelig paalagt ham, ved paagældende Lejlighed udtalte, at det var et Overfald paa ham, samt, idet han aabnede Døren, sagde til Assistenten: »Vær's go, herud med Dem«, og da Assistenten ikke vilde gaa, tog fat i ham og skubbede ham udenfor, hvorhos Tiltalte har angivet, at Assistenten, som forgjæves havde søgt atter at komme ind i Huset, inden han opgav dette og gik sin Vej, udstødte en Trudsel om at ville skyde Tiltalte, og at det først var omtrent en halv Time derefter, at Tiltalte for at prøve, om han kunde affyre en Bøsse, som han i længere Tid havde havt hængende ladt i sin Stue, gik udenfor og affyrede den i Luften.

Efterat Assistenten om Tiltaltes ovenomtalte Forhold havde indgivet Melding til Herredskontoret, blev han beordret at anholde Tiltalte, og da han den 15 December f. A. i Følge med vedkommende Sognefoged, efter i denne Anledning at have været paa Tiltaltes Bopæl uden at træffe ham, antraf ham paa Landevejen imellem Odense og Frøbjerg, erklærede han Tiltalte for anholdt. Om hvad der i denne Anledning passerede, er under Sagen oplyst følgende:

Sognefogden fratog Tiltalte en Stok med Blyknep, som Tiltalte medførte, og da han paa Sognefogdens Spørgsmaal vedgik ogsaa at have en Revolver hos sig, hvilken han udsagde at have købt i Odense for ved Hjælp af samme at kunne værges sig mod Overfald i sit Hjem, og som han var uvillig til at aflevere, lod Assistenten ham denne, der ikke var ladt, med Magt fratage tilligemed nogle Patroner, ligesom ogsaa en Lommekniv. Efterat Tiltalte derpaa havde bekvæmet sig til at tage Plads i en af Assistenten medbragt Vogn, benyttede han sig under Transporten til Arresten gjentagende af forskellige Trudslers og Ukvemsord overfor Assistenten, hvem han bl. A. kaldte »en sindsforvirret Røver«, idet han som Grund hertil har anført, at han var vred paa Assistenten, fordi han ved samme Lejlighed erfarede, at Assistenten — hvad denne har erkjendt — da han som ovenberørt kort forinden havde været paa Tiltaltes Bopæl for at anholde ham, under hans Fraværelse havde skaffet sig Adgang til Boligen og derfra medtaget hans Bøsse, hvilken Assistenten under Anholdelsen havde vist ham.

Der er under Sagen opstaaet Tvivl om Tiltaltes Tilregnelighed, hvorfor han har været indlagt til Observation paa en Sindssygeanstalt fra den 14 April til den 21 Juni d. A. I en den 8 Januar 1889 i Anledning af en da mod Tiltalte verserende kriminel Undersøgelse afgiven Erklæring har Overlægen ved bemeldte Anstalt, hvor Tiltalte ligeledes da var indlagt, udtalt, at Tiltalte vel har et meget hæftigt Sind og en svag Reflektionsevne, og at hans Tænkeevne og Dømmekraft kun har havt en mangelfuld Udvikling, samt at han vistnok maa siges at have paaviselige Forudsætninger for Udviklingen af en Sindsygdhed, men at han dog den Gang ikke kunde siges at lide af en

saadan. Til denne Erklæring har den samme Overlæge i sin den 19 Juni d. A. afgivne Erklæring i alle væsentlige Henseender henholdt sig, idet han bl. A. tilføjer, at efter hans Opfattelse har Tiltalte lidt af en Exaltationstilstand, ud af hvilken hans ubeherskede og hæftige Opførsel kan finde sin Forklaring, og har endelig det kgl. Sundhedskollegium i Skrivelse af 22 Juli d. A. udtalt, at det kan slutte sig til Overlægens nysomtalte Erklæring.

Idet Tiltalte, der er født den 5 December 1849 og ikke funden forhen kriminaliter dømt, herefter maa ansees fuldt tilregnelig med Hensyn til hans ovenbeskrevne Forhold, der vil være at henføre under Straffelovens §§ 100 og 101, findes dog den af ham herfor forskyldte Straf paa Grund af, at han under Sagen har været underkastet en langvarigere Varetægtsarrest, end der kan tilskrives hans eget Forhold, i Medfør af samme Lovs § 58 at kunne bortfalde, og da den indankede Dom har samme Resultat vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 139. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Peter Payne (Def. Hindenburg),

der tiltales for Medvirkning til Legemsbeskadigelse, der har havt Døden til Følge, og for Legemsbeskadigelse.

Christianssted Bythings kriminelle Extrarets Dom af 12 Oktober 1897: Arrestanten Thomas Harris eller James Harris og Tiltalte Peter Payne bør hensættes, Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer. Saa betaler de og hver for sit Vedkommende de med Aktionen forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 26 November 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffen for Tiltalte Peter Paynes Vedkommende bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peter Paynes Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved Christianssteds kriminelle Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag ere Arrestanten Thomas Harris alias James Harris og Tiltalte Peter Payne aktionerede, Førstnævnte for Legemsbeskadigelse, der har havt Døden til Følge, og Sidstnævnte for at have medvirket til denne Forbrydelse samt for Legemsbeskadigelse. Saavel Arrestanten som Tiltalte ere efter det Oplyste fødte paa den engelske Ø St. Kitts og ankom til St. Croix som Emigranter, Arrestanten den 13 Maj 1890 og Tiltalte den 9 Juli 1895; de ere begge skjønnede at være i en Alder af 35 Aar, og findes ingen af dem forhen tiltalt eller straffet paa de dansk-vestindiske Øer.

Sagens Omstændigheder ere i Følge Arrestantens og Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste følgende:

Tirsdagen den 17 August d. A. om Aftenen fik Arrestanten Harris og Henry Mac Connel, der begge vare Arbejdere paa Plantagen »Barrenspot« og i de sidste 3 Uger i Fællesskab havde beboet et Værelse paa Plantagen, Besøg af den Førstnævntes Fætter, Tiltalte Peter Payne, og trakterede Arrestanten ham og en anden Tilstedeværende, James Lake, med Rom af en Flaske, der tilhørte Arrestanten og Mac Connel i Forening. Mac Connel, som blev vred herover, bebrejdede Tiltalte Payne, at han kom og drak deres Rom, og kom Mac Connel og Payne i den Anledning i Skjænderi med hinanden; medens dette stod paa, forlod Arrestanten Huset for at aflægge et Besøg paa en anden Plantage, men da han ved Udkanten af Negerbyen hørte Folk sige, at der var Slagsmaal i hans Værelse, gik han strax hjem igjen og forsøgte at standse Slagsmaalet, hvori Mac Connel og Tiltalte Payne imidlertid havde indladt sig, idet han gav dem Begge et Slag med sin Stok. Slagsmaalet, under hvilket Tiltalte Payne med sin Kniv havde tilføjet Mac Connel et Saar paa de tre Fingre af den venstre Haand, hørte dog først op, da en af Plantagens Opsynsmænd kom til, men da denne derefter beordrede de Tilstedeværende til at forlade Huset og gav Arrestanten, der ikke vilde efterkomme Paalæget, et Stokkeslag, gjorde denne med sin Kniv et Udfald imod Opsynsmanden uden dog at ramme ham, som af en tilstedeværende Person, Wilford Trothmann, der stod ved Dørtærskelen, blev trukket ud af Huset. Mac Connel begyndte nu at støde og skubbe til Arrestanten, der efterat have givet sin Kniv til Tiltalte Payne med Anmodning om at holde den — hvad han ifølge sin Forklaring under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør gjorde for ikke at komme til at benytte den mod Mac Connel — gav denne Skubbene og Stødene tilbage, og udviklede der sig derpaa et Slagsmaal paa Næverne mellem dem. Da de under dette nærmede sig det Sted, hvor Tiltalte Payne stod, rakte denne af egen Drift Arrestanten Kniven, som han, som ommeldt, havde modtaget af ham, og stødte Arrestanten den derefter med betydelig Kraft ind i den højre Side af Mac Connel's Bryst. Mac Connel faldt strax til Jorden og afgik kort efter ved Døden, medens Arrestanten flygtede og under Flugten kastede den af ham benyttede Kniv fra sig.

Af de obducerende Lægers visum repertum fremgaar, at Afdøde paa Dorsalfladen af de sidste Led paa den venstre Haands 3die, 4de og 5te Fingre havde faaet nogle rene, let blødende, liniære Indsnit

gjennem Hud og Bindevæv, hvilke Saar, der hidrørte fra et skarpt Instrument og vare tilføjede ham af Tiltalte Payne, ifølge en senere af Lægerne afgiven Erklæring ikke kunde antages at ville have havt skadelige Følger for den Afdødes Helbred eller Arbejdsfærlighed, i Fald han havde levet. Endvidere fandtes der paa højre Side af Brystets Forflade ligeover 2det Ribben og omtrent 1 Tomme fra Brystbenet et ca. $\frac{1}{2}$ Tomme langt, næsten parallelt med Legemet's Axe forløbende gabende Snitsaar, der efter fuldstændig at have overskaaret 2den Costalbrusk var trængt gennem Lungevævet ind i Hjerteposen, og havde denne Læsion, der efter det Oplyste maa tilskrives Arrestanten, ifølge Lægeerklæringen været forbunden med en Forblødning, der uundgaelig maatte medføre Døden.

Medens den af Tiltalte Payne mod den Afdøde benyttede Kniv, der var en almindelig Kniv til 10 Cents, bestaaende af et 4 Tommer langt Skaft med et 5 Tommer langt og skarpt, i Spidsen afbrækket Blad, som paa det bredeste Sted var 1 Tomme bredt, er kommet tilstede under Sagen, har Arrestanten Harris' Kniv ikke været at finde, men var den ifølge hans Forklaring en Kniv til 14 Cents, noget større end Tiltalte Paynes, og forsynet med et skarpt Blad.

Arrestanten Harris har forklaret, at han ikke havde havt til Hensigt at dræbe Mac Connel, med hvem han ikke tidligere havde havt noget Udestaaende, men kun i sin Vrede havde stødt efter ham med Kniven uden nærmere at tænke over Følgerne af sin Handling. Da der ikke foreligger nogen Grund til at forkaste denne Forklaring, i hvilken Henseende det navnlig ogsaa maa komme i Betragtning, at Arrestanten før Slagsmaalet med den Afdøde begyndte havde givet sin Kniv fra sig for ikke at komme til at benytte den mod ham, og da den Afdøde, som havde givet Anledning til Slagsmaalet, derhos ikke var sagesløs, maa det billiges, at Arrestanten i Underrettsdommen er anset efter Bestemmelserne i Frdn. 4 Oktober 1833, § 2, sidste Led, sammenholdt med §§ 4 og 5, og vil det kunne have sit Forblivende ved den i den nævnte Dom fastsatte Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Hvad Tiltalte Peter Payne angaar, findes han i 1ste Instants rettelig anset efter Frdn. 4 Oktober 1833, § 3, sammenholdt med §§ 4 og 5, for under sit Slagsmaal med den Afdøde at have tilføjet denne de ovenfor beskrevne Saar paa venstre Haands Fingre med sin Kniv. For saa vidt han endvidere er aktioneret for at have medvirket til den af Arrestanten Harris begaaede Forbrydelse, er det, som ovenfor nærmere fremstillet, oplyst, at han under Slagsmaalet mellem Arrestanten og den Afdøde havde rakt Arrestanten Kniven, som denne før Slagsmaalets Begyndelse havde givet ham at holde, og saaledes sat ham i Stand til at benytte den mod den Afdøde, og har han om sit Forhold hermed forklaret, at han, der ikke vil have gjort sig nogen Tanke om, hvad der havde bevæget Arrestanten til at række ham Kniven, ene og alene havde givet ham den tilbage, fordi den tilhørte Arrestanten, men uden dermed at have forbundet nogen Tanke om, at Arrestanten skulde bruge den mod den Afdøde. For saa vidt Arrestanten har forklaret, at han, Tiltalte, samtidig med at række ham Kniven, havde sagt til ham: »her er Kniven, Harris, hvis han ikke vil lade Dig gaa, saa stik ham«, har Tiltalte bestemt benægtet Rigtig-

heden heraf, og er det ikke godtgjort, at han havde brugt disse Ord, som de eneste under Slagsmaalet tilstedeværende Vidner, nemlig James Lake og Wilford Trothmann heller ikke ville have hørt, skjønt de have erkendt, at Tiltalte muligen kan have udtalt sig saaledes, i Fald han, som af Arrestanten paastaaet, havde talt til ham med sagte Stemme. Om det end efter samtlige foreliggende Omstændigheder, derunder ogsaa, at Tiltalte kort i Forvejen selv havde været i Slagsmaal med den Afdøde, maa ansees for i høj Grad sandsynligt, at det havde været hans Hensigt, da han rakte Arrestanten Kniven, at denne skulde benytte den mod den Afdøde, maa det dog lige overfor hans vedholdende Benægtelse ansees som betænkeligt at statuere, at en saadan bestemt Hensigt har været tilstede hos ham, og vil hans Forhold derfor ikke kunne tilregnes ham efter Bestemmelsen i Frdn. 4 Oktober 1833, § 25, hvorimod han, da han maa have været opmærksom paa den store Fare, som var forbunden med under et Slagsmaal at række den ene af Parterne et saa livsfarligt Vaaben som en Kniv, for sin udviste Ligegyldighed for Andres Liv og Sundhed vil være at dømme efter den nævnte Forordnings § 29, 2det Led, saaledes som ogsaa i Underrettsdommen antaget; men findes den Tiltalte i den nævnte Dom for hans hele under Sagen udviste Forhold idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer at burde forhøjes til 15 Gange 48 Timer.

Underrettsdommen . . . vil med den anførte Forandring i Straffen for Tiltalte være at stadfæste.

Mandagen den 7 Marts.

Nr. 134.

Advokat Halkier

contra

Jørgen Hansen, Søren Knudsen og Lars Peter Larsen
(Def. Bagger),

der tiltales for uterligt Forhold.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 4 September 1897: Tiltalte Theodor Peter Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Jørgen Hansen, Søren Knudsen og Lars Peter Larsen bør straffes med Ris, henholdsvis 20 Slag, 15 og 15 Slag. Saa ville de 3 sidstnævnte Tiltalte endvidere have in solidum, En for Alle og Alle for En, at udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Bjerregaard og Overretssagfører Herschend, henholdsvis 20 og 15 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Oktober 1897: De Tiltalte Søren Knudsen og Lars Peter Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Jørgen Hansen bør straffes med 15

Slag Ris. Saa udreder sidstnævnte Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Halvdelen af Aktionens Omkostninger paalægges det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Halvdelen af Aktionens Omkostninger, derunder de ved Overrettens Dom fastsatte Salarier, udredes af det Offentlige. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner hver, som udredes paa samme Maade som Aktionens øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Drengene Jørgen Hansen, Søren Knudsen og Lars Peter Larsen, der ere fødte henholdsvis den 12 Maj 1883, den 7 September 1885 og den 9 August 1886, og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, tiltales under nærværende Sag — der i første Instants tillige angik en fjerde Dreng, for hvis Vedkommende den ikke er appelleret til Overretten — for uterligt Forhold.

For de Tiltalte Søren Knudsens og Lars Peter Larsens Vedkommende maa det ansees tilstrækkeligt oplyst under Sagen, at de ved to forskjellige Lejligheder, dels en Gang i Marts Maaned d. A., dels en Gang tidligere — som det maa antages kort i Forvejen — have drevet Uterlighed med nogle Smaapiger i Horsens. Ved den førstnævnte Lejlighed havde de nævnte Tiltalte i Følge med den i første Instants medtiltalte Dreng, om hvis Strafskyld der ikke er Spørgsmaal her for Retten, og endnu en ikke tiltalt Dreng samt Pigebørnene Agnes Dagmar Sørensen, der er født den 4 November 1887, dennes Søster, Ane Kirstine Sørensen, der er født den 15 April 1889, og Inger Marie Knudsen, der er født den 18 Juni 1890, været ude at ro i en Baad, og de bleve da efter nogen uterlig Snak enige — mulig med Undtagelse af den Dreng, der ikke har været tiltalt — om at gaa ind i en lille Hytte ved Aaen, som de havde lavet af nogle Grene, og efter at Pigebørnene her havde lagt sig ned og blottet sig, lagde Drengene sig, ligeledes blottede, oven paa dem og forsøgte at indbringe deres Kjønnsdele i Pigernes, idet det navnlig er oplyst, at Tiltalte Søren ved denne Lejlighed har ligget oven paa Agnes og Tiltalte Lars Peter oven paa Ane, medens der iøvrigt er Føje til at antage, at Tiltalte Lars

Peter ogsaa har ligget saa vel paa Inger som paa Agnes, og Tiltalte Søren ogsaa paa Ane.

Ved den anden ovenommeldte Lejlighed vare, efter Tiltalte Sørens Forklaring, medens Tiltalte Lars Peter ikke har været særlig afhørt herom, begge disse Dreng med Ane og Inger inde i et Lysthus, hvor de da lige overfor disse udøvede et lignende Forhold.

Ligesom det imidlertid efter de nævnte to Tiltaltes Alder maa forudsættes, at der ikke har kunnet finde egentlig legemlig Omgang Sted mellem dem og de nævnte Pigebørn, saaledes maa det ogsaa efter deres Alder og Sagens øvrige Omstændigheder antages, at disse Tiltalte ikke have indset Handlingens Strafbarhed, og de ville derfor i Medfør af Straffelovens § 36 ikke kunne ansees med Straf under denne Sag, hvorimod de ville være at frifinde for Aktors Tiltale.

Hvad dernæst angaar Tiltalte Jørgen Hansen, maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, da han en Dag — som det maa antages i Maj d. A. — paa Vejen til sin Faders Have mødte de to ovennævnte Pigebørn, Ane Kirstine Sørensen og Inger Marie Knudsen, om hvem det var blevet ham fortalt, at de havde haft noget at gjøre med de Medtaltalte, har, idet han efter sin Forklaring fik Lyst til at prøve det samme, i dette Øjemed opfordret de to Piger til at gaa med ham ind i et Lysthus i Faderens Have, hvad Pigerne, hvem han efter deres Forklaring gav 7 Øre hver for at føje ham, ogsaa gjorde, idet Ane Sørensen først gik derind, medens Inger Knudsen blev staaende udenfor. Efter at Ane inde i Lysthuset paa Tiltaltes Opfordring havde løst sine Benklæder og lagt sig ned, lagde Tiltalte sig, efter at have fremtaget sit Lem, oven paa hende og gjorde Samlejebevægelser, hvorved han opnaaede at trænge sit Lem lidt ind i hendes Kjønnsdele. Ane forlod derefter Lysthuset, og efter at Inger derpaa var gaaet derind og, som det maa antages uopfordret, havde nedknappet sine Benklæder og lagt sig ned, udviste Tiltalte ganske det samme Forhold overfor hende, idet han navnlig ogsaa søgte at trænge ind i hendes Kjønnsdele.

Efter det Oplyste kan det ikke antages, at der ved nogen af disse Lejligheder har fundet Sædudgydelse Sted, og ifølge en af Distriktslægen udstedt Erklæring har han, der den 1 Juli d. A. undersøgte Pigebørnene, ikke fundet, at deres Kjønnsdele, der kun vare lidet udviklede, frembød Tegn paa nogen Beskadigelse.

Endvidere har Tiltalte Hansen tilstaaet, hvad ogsaa er bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, at han har forsøgt at overtale et andet navngivet Pigebarn til at lade sig behandle af ham paa samme Maade, hvad hun dog nægtede at indlade sig paa.

Efter det saaledes Anførte vil denne Tiltalte, der efter sin Alder og Udvikling maa antages at have indset det Strafbare i sin ovenmeldte Handlemaade, være at ansee efter Straffelovens § 173, cfr. §§ 46 og 36 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 15 Slag Ris.

Nr. 157.

Advokat Halkier

contra

Lars Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Ringsted Herreds Extrarets Dom af 13 Januar 1898: Arrestanten, Arbejdskarl Lars Hansen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Drechsel, og Defensor, Sagfører Kisbye, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Februar 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Gottschalck, betaler Arrestanten, Arbejdskarl Lars Hansen af Meerløse, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Hansen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Herreds Extraret hertil indankede, mod Arrestanten, Arbejdskarl Lars Hansen af Merløse, for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at han Natten mellem den 20 og 21 December f. A. har frastjaalet Tjenestekarl Niels Peter Nielsen Klædningsstykker af Værdi 16 Kr. og omtrent 2 Kr. i Penge. Disse Gjenstande beroede i et Karlekammer paa Gaarden Knudslund, hvor Arrestanten tidligere havde tjent, og det var i den Hensigt at begaa Tyveri, Arrestanten havde begivet sig ind i Karlekammeret, hvortil Adgangen var uhindret, og i hvilket Bestjaalne og en anden Person laa og sov, medens Tyveriet blev begaaet. Klædningsstykkerne laa i en uafaalet Kiste, Pengene i en Portemonnø i Lommen paa et Par Benklæder, der laa frit fremme.

Arrestanten, der er født den 20 Januar 1866, ved Meerløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 3 September 1894 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Holbæk Kjøbstads Politirets Dom af 25 s. M. efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med Tvangsarbejde i 18 Dage, ved Merløse Tudse Herreders Extrarets Domme af 22 Juli og 21 November 1895 hen-

holdsvis efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og efter dens § 64, jfr. § 230, 1ste Led, og § 247, jfr. § 55, med lige Fængsel i 5 Dage, og ved denne Rets Dom af 5 Januar 1897 efter samme Lovs § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, vil nu være at ansee efter samme Lovs § 232 for simpelt Tyveri, 4de Gang begaaet. Da Arrestanten ved den indankede Dom er anset efter samme Straffebestemmelse og den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder findes passende, . . . bliver den at stadfæste.

Tirsdagen den 8 Marts.

Nr 156.

Advokat Halkier

contra

Søren Pedersen (Def. Hansen),

der tiltales for uterligt Forhold.

Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 15 December 1897: Arrestanten Søren Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, og til Defensor, Sagfører Obel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Januar 1898: Arrestanten Søren Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte mod hans Datter Helene Natten mellem den 2 og 3 August f. A. udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 176, jfr. § 161. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen, forsaavidt denne efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Søren Peder-

sen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Søren Pedersen — der er født i Aaret 1852 og tidligere har været anseet ifølge Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 30 Oktober 1895 efter Straffelovens § 185 og § 176, kfr. §§ 161, 168, 173 og 174, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar — tiltales under nærværende Sag i Henhold til Straffelovens § 176, jfr. §§ 161 og 174, og gaar Sigtelsen mod ham i saa Henseende ud paa, at han skal have gjort sig skyldig i uterligt Forhold mod sin den 4 Marts 1883 fødte Datter Helene Christine Pedersen.

Efter den af Arrestantens Hustru, Cathrine Marie Pedersen, afgivne Forklaring var Arrestanten — der maa antages at være forfalden til Drik og navnlig under Paavirkning af Spiritus at opføre sig brutalt mod Hustru og Børn — efterat han i Begyndelsen af Marts Maaned f. A., efterat have udstaaet den ham ved den ovennævnte Dom ikjendte Straf, var kommen hjem, ordentlig og flittig, indtil han paany ved Paasketid begyndte at drikke, men om hans seneste Opførsel har hun afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at hun har bragt i Erfaring, at Arrestanten en Gang i Slutningen af Juli f. A., da han fra deres Hjem i Vinding fulgte deres ovennævnte Datter Helene, der den Gang tjente i Andkjær, paa Vej dertil, undervejs begyndte at kysse og beføle hende samt vilde kaste hende om i Grøften, hvad dog ikke lykkedes, idet Helene, der var ham for stærk, slog ham om i Grøften og løb sin Vej ad Andkjær til. Den 1 August næstefter tog Arrestanten Helene ud af Tjenesten og bragte hende hjem, efter Cathrine Pedersens Formening for at fortsætte sin Uterlighed mod hende, og ligesom han den Dag havde været efter Helene og villet beføle hende, hvad han dog, da Cathrine Pedersen foreholdt ham, at han skulde lade være dermed, erklærede kun at have gjort for Spøg, saaledes havde Helene fortalt hende, at hun — der efter det Oplyste den paafølgende Nat laa paa Gulvet i Sovekammeret, hvor samtidig Moderen med to mindre Døtre, Amanda og Marie, paa henholdsvis 9 og 2½ Aar laa i en paa et under Sagen fremlagt Rids over bemeldte Kammer som Nr. 1 betegnet Seng, der stod langs med Væggen, og Arrestanten med deres 5-aarige Søn, Marius, i en anden paa Ridset som Nr. 2 betegnet Seng, der ligeledes stod langs med Væggen og i Flugt med den anden, saaledes at Fødderne af begge Senge stødte sammen — den Nat havde bemærket, at Arrestanten havde været oppe for at se efter hende, men uden at han dog havde gjort hende noget. Natten mellem den 2 og 3 August, da Konen paa Grund heraf havde ind-

Færdig fra Trykkeriet den 17 Marts 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 2.

Tirsdagen den 8 Marts.

rettet det paa den Maade, at Arrestanten laa i den under Nr. 2 betegnede Seng ved Marius, medens hun selv med Helene og de to andre Pigebørn laa i den under Nr. 1 betegnede Seng, saaledes at Amanda laa for Fødderne af de andre, mærkede hun, der havde sovet nogen Tid, idet hun vaagnede, at Arrestanten fra den Seng, hvori han laa, bøjede sig over Amanda, hvorfra han, da hun foreholdt ham, at han var »forkert paa det«, kom over og lagde sig mellem hende og Helene og begyndte at beføle denne, der imidlertid vaagnede derved og derpaa tilligemed Amanda flygtede over i Sengen Nr. 2. Efterat Arrestanten derpaa havde gjort Forsøg paa at pleje legemlig Omgang med sin Hustru, der dog nægtede ham dette, da hun var frugtsommelig, og Blodet var begyndt at gaa fra hende, stod han med en Ytring om, at han ikke vilde ligge hos hende, fordi hun lugtede, og idet han i Arrigskab kneb hende i Siden, op af Sengen og lagde sig paa det bare Gulv; men herfra rejste han sig snart op igjen og lagde sig i Sengen Nr. 2, hvor Helene laa med Amanda og Marius, og hvor han igjen begyndte at beføle Helene, der da stod op, og idet hun tog Marius med sig, atter lagde sig i Sengen Nr. 1. Lidt efter stod Cathrine Pedersen op for at se, hvorledes Arrestanten laa med Amanda, hvem hun da fandt sovende, hvorhos Arrestanten, der laa med Benet over Amanda, lod, som om ogsaa han sov, hvorpaa Cathrine Pedersen gik i et Ærinde ud i Kjøkkenet, men da hun vilde vende tilbage til Sovekammeret, udstødte Arrestanten Forbandelser over hende, og truede med at slaa Hovedet i Stykker paa hende, hvorfor hun, da han vedblev at true hende og forbyde hende Adgang til Kammeret, ikke turde gaa derind, skjønt hun hørte, at Helene skreg, men i sin Angst flygtede op i Gaardejer Niels Clausens Have, hvor hun forblev Resten af Natten.

Næste Morgen var Arrestanten grov og beskyldte hende for at have meldt ham samt paastod, at hele Sigtelsen mod ham var Løgn, og samme Dag meddelte hun det Passerede til nævnte Gaardejer Clausen, der senere har gjort Anmeldelse derom.

Nævnte Helene, der efter det Ovenanførte var over 14 Aar og maa antages at være konfirmeret, har afgivet en med Moderens i alt væsentligt stemmende Forklaring om, hvad der skal være passeret mellem hende og Faderen saavel ved den omforklarede Lejlighed i Juli Maaned f. A., som efterat han havde taget hende fra Tjenesten den 1ste August næstefter, idet hun navnlig i sidstnævnte Henseende har udsagt, at han den Dag jo nok vilde kramme ved hende, men

ikke gjorde hende videre, samt med Hensyn til det Natten mellem 2 og 3 s. M. Passerede nærmere har forklaret, at Arrestanten, da han, som meldt, lagde sig hos hende i Sengen Nr. 1, løftede hendes Tøj op og stak Fingeren i hendes Kjønnsdele, at han, efterat hun derpaa var gaaet over i den anden Seng, og han der havde lagt sig hos hende, bedrev den samme Uterlighed mod hende, samt at han, efterat Moderen havde forladt Kammeret, og han under Trudsler havde forbudt hende at komme ind i dette, hvor han imidlertid havde slukket Lyset, paany kom hen til Helene i Sengen Nr. 1, hvor hun, som meldt, atter havde lagt sig, og vilde fortsætte sin Uterlighed, men at hun da gav sig til at skrike, hvorhos Amanda begyndte at græde, hvorfor Arrestanten slog efter hende, dog uden at ramme, hvorefter han lagde sig i Sengen Nr. 2 hos Amanda og derefter lod Helene i Fred. Saavel hendes som Moderens Forklaringer gaa derhos videre ud paa, at Arrestanten den ommeldte Nat vel var noget beskjænket, men dog ikke i en Grad, der kunde udelukke hans Tilregnelighed.

Endelig har den ovennævnte Amanda til en Politirapport udsagt, at hun den ommeldte Nat hørte, at Helene skreg 2 Gange, og at hun sagde: »Lad være, Fader«.

Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet, at han ved nogen af de omfinklede Lejligheder har udvist Uterlighed mod Helene. Hvad angaar det i Juli Maaned f. A. paa Vejen til Andkjær Passerede, har han forklaret, at han tog hende i Haanden og gav hende et Kys, idet han sagde: »Skik dig nu vel, Lene«, samt at det var af Faderkjerlighed, han kyssede hende, hvorhos han om det, der skal være foregaaet i hans Hjem Natten mellem den 2 og 3 August næstefter, har givet en Forklaring, der gaar ud paa, at han den 2 August om Aftenen var gaaet til Sengs i Sengen Nr. 1, hvor hans Hustru laa, men at han, da han, efterat have sovet nogen Tid, vaagnede og kunde mærke, at det lugtede fra hende, ytrede til hende, at det var upasende at ligge hos hende, og at han hellere maatte gaa over i Sengen Nr. 2 og ligge hos Børnene, hvorpaa han gjorde dette, ved hvilken Lejlighed Amanda gav sig til at skrike, formodentlig fordi han ved at lægge sig hos Børnene klemte dem, han sov derefter til hen paa Morgenstunden, da hans Hustru foer op og skældte ud, fordi han i Søvn havde lagt sine Hænder over Helene. Hans Hustru klædte sig derefter paa og gik ud i Kjøkkenet og derefter ud i Haven, og efterat Arrestanten derpaa var staaet op og havde klædt sig paa samt havde været ude paa Retiraden, ved hvilken Lejlighed han saae efter sin Hustru, men uden at kunne finde hende, gik han ind igjen og lagde sig med Klæderne paa i Sengen Nr. 2, hvorfra Børnene i Mellemtiden vare gaaede over i Sengen Nr. 1, og nogen Tid efter, da det var fuldstændig Dag, kom hans Hustru ind igjen og svarede paa hans Spørgsmaal om, hvor hun havde været, at hun havde været ude i Haven.

Arrestanten — der ikke vil kunne mindes og derfor ikke tør benægte, at han den nævnte Nat har søgt Samleje med sin Hustru, men som har benægtet, at han ved den Lejlighed har knebet hende i Siden, idet han dog har udsagt, at han ikke ved, om han mulig ved at rejse sig har trykket hende — har derhos vedblivende paastaet, at hans Berøring af Helene hverken paa Vejen til Andkjær, eller da

han, som forklaret, lagde sig i Sengen Nr. 2, paa nogen Maade har havt den Karakter, som hans Hustru og Helene have villet lægge i den, og han har søgt at gjøre gjældende, at forsaavidt hans Hustrus urigtige Forklaring om hans Forhold overfor hende og Helene ikke er ligefrem Opspind og afgiven af fjendtlig Følelse mod ham og i den Hensigt at faa ham af Vejen, maa den formentlig tilskrives hendes Sindstilstand, der, efter hvad han har anbragt, ikke er normal, hvorhos hun formentlig maa antages at have paavirket Helene til at afgive en med hendes egen stemmende Forklaring.

Forsaavidt nu Arrestanten er sigtet for i Juli Maaned f. A. paa Vejen til Andkjær at have udvist Uterlighed mod Helene, foreligger der ikke andre Oplysninger herom end Helenes egen Forklaring, idet Moderens Kundskab om det Passerede maa antages alene at hidrøre fra Meddelelser af Helene selv, men herefter kan det ikke mod Arrestantens Benægtelse ansees godtgjort, at han ved den Lejlighed har udvist noget Forhold overfor Helene, der kan paadrage ham Straf.

Hvad derimod angaar Arrestantens Forhold i hans Hjem Natten mellem den 2 og 3 August f. A., findes der ved de af hans Hustru og Helene afgivne, for Førstnævntes Vedkommende beedigede Forklaringer — hvorved bemærkes, at Sagens Oplysninger ikke give mindste Føje til at antage, at Arrestantens Hustru skulde lide af nogen Mangel i mental Henseende, eller at hun og Datteren ikke skulde være fuldt troværdige — i Forbindelse med det isvrigt i Sagen foreliggende, hvoraf navnlig fremhæves, at Arrestanten har erkjendt, at han om Natten er gaaet over i den Seng, hvori Helene laa, og har lagt sig der, samt at han har lagt Armen over hende, uden at han dog, som han har udsagt, ved, hvor Armen laa, om det var paa Maven eller et andet Sted, at Arrestanten efter det Oplyste tidligere to Gange, nemlig i 1895 og et Par Aar i Forvejen, begge Gange under Anvendelse af Trudsler, har behandlet netop denne sin Datter uterligt, for hvilket Forhold han bl. A. blev anset med Straf ved den ovennævnte Dom, at Arrestantens Forklaringer under nærværende Sag i flere Retninger have været tilbageholdende og bære Præg af at være usande, samt at Sigtelsen mod ham for den nævnte Nat at være gaaet uterligt frem mod Helene ogsaa bestyrkes ved den ovenmeldte af Amanda til en Rapport afgivne Forklaring, at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten ved den heromhandlede Lejlighed har behandlet Helene mod hendes Villie paa uterlig Maade.

For dette Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 185, jfr. § 161, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 138.

Advokat Hindenburg

contra

Emma Augusta Gustafsdotter Mod (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Lollands Nørreherreds Politirets Dom af 22 Oktober 1897: Tiltalte Emma Augusta Gustafsdotter Mod bør til Statskassen erlægge en Bøde paa 30 Kr. eller i Mangel af dennes Betaling hen-sættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa udreder hun og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 December 1897: Tiltalte Emma Augusta Gustafsdotter Mod bør straffes med simpelt Fængsel i 4 Dage. Med Hensyn til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Casse for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Emma Augusta Gustafsdotter Mod til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Nørre Herreds Politiret hertil indankede Sag er Emma Augusta Gustafsdotter Mod, som ifølge sit Opgivende er født i Svellig, som er langt over kriminel Lavalder, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet heri Landet, tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 235. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at hun, medens hun tjente hos Proprietær Vilhelm Hansen i Ringseby, har fravendt denne og tilegnet sig dels sidst i Juli Maaned d. A., 16 a 17 Æg, som hun vil have fundet i en Hønserede paa Loftet over Gaardens Kostald, hvortil hun maa antages at have havt uhindret Adgang, dels ved en anden Lejlighed ca. $\frac{1}{4}$ Pund brændte Kaffe-bønner, som hun tog af et i Kjøkkenet staaende Fad. Tiltalte maa antages at have tilegnet sig de nævnte Gjenstande, som ere vurderede til ialt 78 Øre, i den Hensigt at gjøre sig og andre til Gode med dem. For dette sit Forhold, for hvilket ovennævnte Hansen har begjært hende straffet, vil Tiltalte være at ansee efter den ovennævnte

Bestemmelse i Straffeloven med en Straf, som findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage. Den indankede Dom, hvorved Tiltalte efter samme Straffebestemmelse er anset med en Bøde af 30 Kroner til Statskassen, subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage . . . vil, overensstemmende hermed, være . . . at forandre.

Nr. 147.

Advokat Nellemann

contra

Albertus Kristian Ludvig Thomsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 16 November 1897: Tiltalte, Albertus Kristian Ludvig Thomsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa betaler han og Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Kramer og Sagfører Kiørboe, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Januar 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalck og Seidelin, betaler Tiltalte, Albertus Kristian Ludvig Thomsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Albertus Kristian Ludvig Thomsen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instants er paadømt ved Odense Kjøbstads Extraret, tiltales Albertus Kristian Ludvig Thomsen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han den 7 Oktober forrige Aar har stjaalet et Par Underbenklæder af Værdi 2 Kr. 75 Øre, der tilhørte Gaardejer Jørgen Hansen af Hudevad, og som indpakkede laa paa Gulvet i Skænkestuen i en Beværtning i Odense, hvor Tiltalte i andet Ærinde var tilstede. Efter hvad der er oplyst, maa det antages, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlig-

hed var noget beruset, men dog ikke i nogen saadan Grad, at det kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed.

Tiltalte er født d. 8 Juli 1878 og ikke funden forhen straffet. For det af ham udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Strfl.s § 228 med en Straf, som efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 146.

Advokat Hindenburg

contra

Frits Carl David Hübenbekker (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Hørsholm Birks Extrarets Dom af 13 Oktober 1897: De Tiltalte Frits Carl David Hübenbekker og Marius Peter Heinrich Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 4 Dage. Saa bør og begge de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Raaschou, og Defensor, Sagfører Wimmer, med 16 Kr. til hver. I Erstatning bør begge de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, udrede til Teglværksarbejder Per Svensson 23 Kr. 20 Øre og til Teglværksarbejder Nils Svensson 4 Kr. 60 Øre. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Januar 1898: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Leth og Møller for Overretten betaler Tiltalte Frits Carl David Hübenbekker 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frits Carl David Hübenbekker til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hørsholm Birks Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Medtalt, Marius Peter Heinrich Jensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tildales Frits Carl David Hübenbekker for Vold og Legemsbeskadigelse, og er ifølge Tiltaltes egen Forklaring, der tildels er blevet bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, Sammenhængen med Sagen, der alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring, saaledes som samme foreligger Overretten til Paakjendelse, følgende:

Den 27 Juni 1897 om Aftenen var Tiltalte tilstede ved en Fest i Bidstrup Hegn, og meddelte han ved denne Lejlighed ovennævnte Jensen, at — hvad der var blevet ham sagt — nogle svenske Arbejds mænd fra Tornevangs Teglværk havde til Hensigt at banke Tiltalte, hvorhos han anmodede Jensen om i saa Fald at hjælpe ham. De skar derpaa i Skoven hver en Kjæp, omtrent en Alen lang og en Tomme tyk, for i paakommende Tilfælde at bruge samme til Forsvar, hvilke Kjæppe de satte fra sig ved Dansesalen, da de begave sig derind. Efterat Tiltalte i nogen Tid havde opholdt sig paa Festpladsen, blev der uden Foranledning fra hans Side af en Person i faa Alens Afstand kastet en Sten imod ham, som derved blev saaret paa venstre Kind, og slog nu Tiltalte med en paa Festpladsen funden Lægtestump ligesom Jensen med den ovenomtalte Kjæp løs paa de Personer, der da stode Tiltalte nærmest i den Retning, hvorfra Stenkastet kom, nemlig de svenske Arbejds mænd Brødrene Per og Nils Svensson, fra en af hvilke Tiltalte antog, at Stenkastet hidrørte, men som imidlertid Begge have nægtet at have kastet nogen Sten imod ham ligesom overhovedet at have givet nogen som helst Anledning til den mod dem af Tiltalte og Jensen øvede Vold. Der tilføjedes ved denne Lejlighed Per Svensson nogle Læsioner, der i en fremlagt Lægeattest beskrives saaledes: Et transversalt Saar parallelt med venstre Øjelaag i et Par Liniers Afstand derfra af $1\frac{1}{2}$ " Længde, der strakte sig lige ind til Benet; fra dettes Midtpunkt udgik et lodret, noget tilvenstre hældende Saar af $2\frac{1}{2}$ " Længde med stærkt gabende, lige afskaarne Rande, der strakte sig ind til Benhinden; begge Saarene, der maatte sys sammen, kunde efter Udseendet at dømmes være frembragte ved et eller to Slag af en Stok. Disse Saar vare dog den 17 Juli næsten lægte, kun at der paa venstre Tinding fra Øjenbrynet og op imod den behærede Del af Hovedet saaes en mørk farvet Stribe af ca. $1\frac{1}{2}$ " Længde, om hvilken Huden endnu ikke fuldstændig havde dannet sig. Nils Svensson erholdt ved samme Lejlighed foruden et Slag paa højre Skulder, hvorved han hindredes i at arbejde en Dag, et Slag over højre Øjenbryn, der frembragte et Saar, som dog den 5 Juli var omtrent lægt.

Da det under Sagen ikke har kunnet oplyses, hvilken Del af de ovennævnte Læsioner særlig Tiltalte har forarsaget, maa han i Forening med ovennævnte Jensen bære Ansvar for hele Skaden, og vil han, der er født den 3 August 1874 og ikke funden forhen straffet efter Dom, men som den 23 November 1896 inden ovennævnte Birks Politiret i Mindelighed har erlagt en Bøde af 60 Kr. for Vold og Legemsbeskadigelse, saaledes nu være at ansee efter Straffelovens § 203,

og da den ved den indankede Dom valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste, for saa vidt den er paaanket.

Onsdagen den 9 Marts.

Nr. 133.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Lars Eliassen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse,

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 7 Juli 1897: Lars Eliassen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og i Erstatning betale 70 Kr. til Jordbruger Niels Poulsen af Herløv. Saa bør han og tilsvare Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Møller og Overretssagfører Diechmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 November 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Juel, betaler Tiltalte, Jordbruger Lars Eliassen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Eliassen til Høiesteretssagførerne Lunn og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret paa- kjendte Sag er Tiltalte, Jordbruger Lars Eliassen, der er født den 4 Oktober 1841 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse

i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Mellem Tiltalte og Jordbruger Niels Poulsen af Herløv havde der i længere Tid været ført vidtløftige Processer angaaende Færdselen paa en Vej, som fra Niels PoulSENS Hus fører forbi Tiltaltes Hus til Landevejen. I December Maaned f. A. lykkedes det at tilvejebringe et Forlig, hvorved Tiltalte indrømmede Niels Poulsen Færdselsret ad Vejen, men senere viste det sig, at Tiltalte betragtede denne Ret som begrændset til Niels PoulSENS personlig og vægrede sig ved at indrømme Færdsel for Personer, der havde Ærinde hos Poulsen. Den 5 April d. A. fandt der paa Vejen et Aastedsmøde Sted, ved hvilket foruden Tiltalte og Niels Poulsen, dennes Svoger, Gaardejer Søren Petersen, var tilstede, og efter Mødet spurgte denne Tiltalte, om han om Aftenen kunde kjøre fra Niels PoulSENS Hus ad den omstridte Vej, der var hans naturlige Vej til Landevejen, men dette afslog Tiltalte. Søren Petersen antog imidlertid ikke, at dette Afslag var alvorlig ment, og henad Kl. 10 om Aftenen kjørte han ogsaa henad Vejen, idet Niels Poulsen gik foran Vognen med en tændt Lygte for at lyse. Da de vare komne lige forbi Tiltaltes Hus, opdagede Niels Poulsen, at der var henstillet en Vogn tvers over Vejen, saaledes at det var umuligt at kjøre videre paa Vejen, og han sagde da til Søren Petersen, at han vilde trække Vognen bort, men inden han fik begyndt derpaa, foer Tiltalte, som ubemærket havde opholdt sig ved Huset, ind paa ham, og idet han udraabte: »Vil Du lade min Vogn staa« slog han Niels Poulsen i Hovedet med et Kasteskaft af Træ, der var 1 Alen og 8 Tommer langt og rigeligt en Tomme i Tværmaal, og som han efter sin Forklaring havde medtaget, fordi han mente, at han maatte være forberedt paa at møde Modstand, naar han, som det var hans Hensigt, vilde hindre Søren Petersen i at kjøre ad Vejen. Niels Poulsen faldt ved Slaget besvimet om og maatte kjøres til sit Hjem, og ifølge en samme Dags Aften udstedt Lægeerklæring var der ved den nævnte Lejlighed tilføjet ham et stærkt Slag i Ansigtet, hvor der fra Egnen over højre Øre ned over højre Kind til Hagen fandtes en betydelig Svulst med 2 overfladiske Saar, af Størrelse omtrent som en 25 Øre, paa Kinden og et dybere Saar af samme Størrelse paa Hagen, hvorfra var en Del Blødning. Niels Poulsen, der er en ældre Mand, maatte en Uge holde Sengen paa Grund af Smerter, ligesom han ogsaa i nogen Tid var ude af Stand til at udføre sit daglige Arbejde, men iøvrigt kan det ikke antages, at der er tilføjet ham nogen blivende Meen.

For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Erstatning, som er tilkjendt Niels Poulsen med 70 Kr., . . . ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 137. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Julius Pedersen (Def. Jensen),
 der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Lollands Nørre Herreds Extrarets Dom af 31 August 1897: Tiltalte, Arbejdsmand Julius Pedersen af Harpelunde, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Zwich, og Defensor, Sagfører Krog-Jensen, begge af Nakskov, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 December 1897: Tiltalte Julius Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Casse og Petersen for Overretten betaler Tiltalte 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Julius Pedersen til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Nørreherreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Julius Pedersen, som er født den 6 Oktober 1856, og som er anset ved nævnte Herreds Extrarets Dom af 13 Oktober 1896 efter Straffelovens § 202, 1ste Mbrn., med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved nærværende Rets Dom af 12 Oktober d. A. efter samme Lovs §§ 101 og 202, 1ste Stykke, sammenholdt med § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og som endelig den 27 Juni d. A. i Nakskov Kjøbstads Politiret har vedtaget for Overtrædelse af Politivedtægtens § 8 at erlægge en Bøde til Kjøbstadens Politikasse, stor 12 Kroner, paany aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende: Tiltalte, som den 1 Maj d. A. sammen med sin Hustru Sophie, født Poulsen, og deres Børn havde taget Bolig i Thorslunde, men, fordi Hustruen samtidig blev syg af

Gigtfeber, midlertidig havde faaet Logis paa en nærliggende Gaard, »Idasminde«, hvor han havde Arbejde, men hvorfra han dog til Stadighed besøgte sit Hjem, begav sig saaledes en Dag kort før Pintse d. A. i beruset Tilstand hjem til Hustruen, som stadig var sengeliggende af nævnte Sygdom. Han forlangte at sidde paa hendes Seng, og da hun ikke formaaede at røre sig for at skaffe ham Plads, satte han sig paa hendes Lemmer, uagtet hun paa Grund af de derved fremkaldte Smerter bad ham lade det være. Han slog hende derefter paa Kjæbebenet nedenfor venstre Tinding med en til Klædebørste omdannet Skurebørste, saaledes at der paa det ramte Sted opstod en Knude, som i en 3 Dages Tid hindrede hende i at oplukke Munden, men som dog senere fortog sig. Endvidere greb han hende med den ene Haand i Haaret, slog hende med den anden knyttede Haand i Hovedet og førte Børsten rundt i hendes Hovedhaar. En paa Hustruens Foranstaltning hidkaldt Nabo fik Tiltalte til at forføje sig bort.

Den 13 Juni d. A. kom Tiltalte paany hjem i beruset Tilstand og lagde sig paa Hustruens Opfordring til at sove. Efter at han senere var vaagnet, kneb han sin lille Datter i Laaret eller Maven, saa at hun skreg af Smerte, og da hans 16-aarige Søn dadlede ham for denne Adfærd, foer Tiltalte løs paa ham og greb ham i Halsen. Da Tiltaltes Hustru nu kom til og bebrejdede ham hans Opførsel, greb han fat i hende, som nylig var kommen oven Sengen efter sit Sygeleje, og stødte hende saa voldsomt med Ryggen mod en Dør, at hun fik hæftige Smerter og paany maatte lægge sig til Sengs. Hustruen fik da sendt Bud efter den fornævnte Nabo, som, da Tiltalte efter hans Ankomst paany vilde fare løs paa Hustruen, maatte med Magt afholde ham fra at udføre sit Forsæt. Efter Naboens Bortgang lod Tiltalte et af Børnene hente en Øxe, hvormed han saa huggede i Indboet under Trusler mod Naboen, indtil hans ovenomtalte Søn fik ham overtalt til at fjerne sig.

Næste Morgen indfandt Tiltalte sig paany i sit Hjem i beruset Tilstand og traf sin Hustru sengeliggende. Ved med knyttet Haand at slaa hende over Haandleddet tvang han hende til at staa op og overlade ham Plads i Sengen, idet han som Grund til sit Forlangende angav, at han den foregaaende Dag var bleven mishandlet af Naboen og derfor var syg og ude af Stand til at arbejde. Det lykkedes tilsidst Hustruen at undfly, hvorefter hun anmeldte det Passerede for Øvrigheden.

Det er endvidere oplyst, at Tiltaltes Hustru en Gang i Maj Maaned d. A. maatte lade Naboen tilkalde, fordi Tiltalte, bevæbnet med en Egetræs Stok, truede med at slaa hende, der, som anført, laa til Sengs. Da Naboen kom tilstede, fik han Tiltalte til at forføje sig bort.

Endelig er det oplyst, at Tiltalte jævnlig, ogsaa i ædru Tilstand, har overvældet sin Hustru med grove Skjældsord og Trusler om Vold, dette sidste særlig for at formaa hende til at bede ham forskaanet for Udstaaelse af den ham senest ved Underretten idømte Straf.

Ved tvende under Sagen fremlagte Attester fra vedkommende Distriktslæge, som har tilset Tiltaltes Hustru, er det oplyst, at den af Tiltalte mod Hustruen udøvede Vold har havt en kortvarigere For-

værrølse af hendes Sygdom til Følge, specielt en Lammelse af Underextremiteterne, men at den dog næppe vil faa blivende Følger.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 202, 1ste Stykke — dog at der ved Straffens Bestemmelse tillige bliver at tage Hensyn til § 203 — med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere.

Den indankede Dom, hvorved Tiltalte efter førstnævnte Straffebestemmelse, jfr. § 57, er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil for saa vidt være at forandre.

Nr. 144. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Lauritz Christian Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri og Forledelse til falsk Forklaring.

Vejle Kjøbstads Extrarets Dom af 15 November 1897: Tiltalte, Slettemester Lauritz Christian Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wadum, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Møhl, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 December 1897: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 3 Februar d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at Sagens Gjenstand, forsaavidt angaar Forledelse til falsk Forklaring, ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lauritz Christian Hansen til Høiesteretssagførerne Salomon og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Slettemester Lauritz Christian Hansen — der er født i Aaret 1858, og som med Undtagelse af, at han to Gange i 1879 inden Politiretten i Mindelighed har vedtaget at erlægge Bøder af hver Gang 10 Kr. for Opsætsighed mod Husbond og Smaatyveri, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — tiltales under nærværende Sag for Bedrageri og Forledelse til falsk Forklaring.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, der i Aaret 1895 havde Bopæl i Kjøbenhavn, ved en Kjøbekontrakt af 29 Juli s. A. afkjøbte Cyklehandler Jens Nielsen som Indehaver af »International Cyklelager« sammesteds en Herrecykle for en Kjøbesum af 200 Kr., hvoraf 50 Kr. bleve betalte kontant, medens Resten skulde afdrages med 12 Kr. om Maanedn saaledes, at det første Afdrag skulde erlægges den 1 September næstefter, og bestemtes det derhos i Kontrakten, hvoraf en trykt Gjenpart blev ham overleveret, at Cyklen skulde forblive i Sælgerens Ejendom, indtil Kjøbesummen i det Hele var betalt, og at al Kjøberens Ret over Cyklen indtil dette Tidspunkt var indskrænket til, at han paa almindelig forsvarlig Maade personlig kunde afbenytte den, hvoraf — som det videre hedder i Kontrakten — fulgte, bl. A. at han ikke maatte overlade Cyklen til Andre enten til Brug eller til Opbevaring, at han, naar han skiftede Bolig, strax skulde underrette Sælgeren om sin nye Adresse, at det var forbundet med Strafansvar, dersom Kjøberen gjorde Forsøg paa at sælge eller pantsætte Maskinen, eller hvis han overhovedet disponerede over den paa pligtstridig Maade, samt at Kjøberen i det Hele taget var stillet ganske paa samme Maade, som om det nævnte Dokument havde været betegnet som »Lejekontrakt«.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, skjønt han ikke havde betalt noget af de stipulerede Afdrag paa den resterende Del af Kjøbesummen, har uden bemeldte Jens Niensens Vidende og Samtykke til egen Fordel afhændet den ommeldte Cykle til en Urtekræmmer i Kjøbenhavn, der efter sin Forklaring til en Politirapport maa antages at have kjøbt Cyklen til videre Forhandling og senere at have solgt den, men iøvrigt vil hverkøn Tiltalte eller hans ommeldte Kjøber nærmere kunne huske, naar og paa hvilke Vilkaar denne Handel fandt Sted, idet Tiltalte dog tror, at han foruden en Pengesum fik en ældre Cykle i Bytte. Under Undersøgelsens Gang har Tiltalte indbetalt 75 Kr. til Jens Nielsen, der derefter har erklæret sig fyldestgjort for alt Krav paa Tiltalte samt for sit Vedkommende har frafaldet videre Forfølgning mod denne i Anledning af hans her omhandlede Forhold.

Hvad angaar Sigtelsen for Forledelse til falsk Forklaring, ere de dermed forbundne Omstændigheder følgende: Efter at fornævnte Nielsen i Skrivelse af 12 April d. A. til vedkommende Politimester havde gjort Anmeldelse om Tiltaltes ovenmeldte Forhold, afgav Tiltalte i det første, den 11 Juni d. A. i Vejle Kjøbstads Politiret optagne Forhør, idet han benægtede Anmeldelsens Rigtighed, en Forklaring, der gik ud paa, at han ikke var den sande Kjøber af den paagældende Cykle, men at denne i Virkeligheden var solgt gennem ham, der var Agent for Nielsen, til en Snedker Carl Eliassen, hvilket Nielsen ved Handelens Afslutning var fuldt bekjendt med og enig i, medens Kontrakten, for-

mentlig til Sikkerhed for Nielsen, blev oprettet i Tiltaltes Navn som Kjøber, og efter at den ommeldte Eliassen til en over ham den 10 August næstefter af Politiet i Helsingør, hvor han da arbejdede som Snedkersvend, optagen Rapport havde udsagt, at han for ca. 2 $\frac{1}{2}$ Aar siden ved Tiltalte som Mellemand havde købt en Cykle paa Afbetaling i en Forretning i Jernbanegade i Kjøbenhavn — der maa antages at have været det ovenfor nævnte Cyklelager —, men at han selv havde underskrevet den derom oprettede Kontrakt som Kjøber og kort Tid efter havde tilbageleveret Cyklen, forklarede Tiltalte i et den 4 September næstefter afholdt Forhør, idet han bekræftede Rigtigheden af Eliasens ovenanførte Udsagn, at denne, efter at have tilbageleveret den af ham omfklarede Cykle, havde købt den her under Sagen omhandlede, hvorom Kontrakten af 29 Juli 1895 blev oprettet, hvorhos han yderligere forklarede, at Eliassen, foruden de kontant betalte 50 Kr., endvidere, uden at Tiltalte kunde angive Tiden, havde betalt ham ca. 20 Kr. i Afdrag paa Kjøbesummen, men at Eliassen om Vinteren ikke havde kunnet betale noget, hvad Tiltalte havde fundet sig i, og derefter var bleven syg, samt at Tiltalte, efter at Eliassen var kommen ud af Kommunehospitalet, hvor han under sin Sygdom havde henligget, forgjæves havde eftersøgt ham. Da Eliassen derpaa under 9 s. M. blev afhørt i Helsingør Kjøbstads Politiret, hvor han godkendte den af ham til den ovennævnte Rapport afgivne Forklaring og benægtede Tiltaltes Forklaring om, at han af denne skulde have købt en anden Cykle, forklarede han derhos videre, at Tiltalte den 6 s. M. om Aftenen, da Eliassen kom hjem fra en Rejse, havde indfundet sig paa Helsingør Banegaard, og at han da, idet han fortalte Eliassen, hvad han havde forklaret i Politiretten i Vejle angaaende den omhandlede Cykle, som Eliassen efter Tiltaltes Foregivende skulde have købt af ham, samt udtalte, at Eliassen muligvis vilde komme i Retten i den Uge, opfordrede ham til at afgive en Forklaring, der stemmede med Tiltaltes, hvorefter Sagen, efter hvad Tiltalte ytrede, formentlig vilde falde bort, hvorhos Tiltalte tilføjede, at han vilde sende Eliassen 25 Kr., hvis han forklarede i Overensstemmelse med Tiltalte, og denne, der i de næste over ham optagne Forhør benægtede den af Eliassen saaledes afgivne Forklaring, har derefter i et Forhør den 17 s. M. — i hvilket han tillige afgav Tilstaaelse om den rette Sammenhæng med Hensyn til sit Forhold til den omhandlede Cykle — indrømmet, at han har tilbudt Eliassen 25 Kr., hvis denne vilde forklare i Retten til Gunst for ham. Den af Tiltalte i dette Forhør i saa Henseende afgivne Forklaring gaar nærmere ud paa, at Samtalen med ham, der var tagen fra Vejle til Helsingør for at faa en Ordning paa Sagen, og Eliassen faldt saaledes, at Tiltalte ytrede, at det var kjedeligt, han havde skaffet denne saa meget Bryderi med den ommeldte Cykle, idet han tilføjede, at Eliassen nok kom til at møde en Gang til i Retten, samt at Eliassen dertil svarede, at det ikke gjorde noget, den Sag skulde han nok klare, »for« — som han udtrykte sig — »jeg har jo ogsaa havt to Cykler af Dig«, hvorefter Tiltalte tilbød at give ham 25 Kr., naar han vilde forklare saaledes, hvad Eliassen lovede, uden at denne dog har faaet Pengene, da Tiltalte ikke havde dem; og Tiltalte har i det paafølgende Forhør navnlig ogsaa gjentaget sin Tilstaaelse om at have forsøgt at overtale Eliassen til at afgive falsk Forklaring i den angivne Retning.

Eliassen har imidlertid i et Forhør i Helsingørs Politiret den 9 Oktober d. A. benægtet at have udtalt sig som af Tiltalte forklaret, samt udsagt, at han paa Tiltaltes Opfordring til ham om at afgive en med Tiltaltes Forklaring i den omhandlede Henseende stemmende Forklaring vel havde svaret »Ja«, men at dette kun skete for at blive Tiltalte kvit, og at det aldrig har været hans Mening at afgive falsk Forklaring i Retten, men ved sit Møde i Extraretten har Tiltalte ligeoverfor denne Eliasens Forklaring fastholdt sin ovenanførte Forklaring om det ved den omfoklarede Lejlighed mellem dem Passerede

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at ansee dels for sin ulovlige Disposition over Cyklen efter Straffelovens § 253, dels — idet der efter Tiltaltes egen Forklaring maa ansees at foreligge et Forsøg fra hans Side paa at forlede Eliassen til at afgive falsk Forklaring for Retten i den angivne Retning, men der efter Eliasens Forklaring maa gaas ud fra, at det ikke har lykkedes Tiltalte at bestemme Eliassen til at beslutte dette — for sit Forhold i saa Henseende efter samme Lovs § 146, jfr. § 52, 3die Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom . . . saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 10 Marts.

Nr. 132.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Jens Peter Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Bornholms Øster Herreds Extrarets Dom af 24 November 1897: Tiltalte, Tjenestekarl Jens Peter Pedersen af Østermarie Sogn, Bornholms Amts Øster Herred, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa bør han og udrede i Erstatning til Frederik Hansen Frederiksen 14 Kr. samt alle med Undersøgelsen, nærværende Aktion og Straffens Eksekution forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Janus Olsen af Rønne, 30 Kr., og til Defensor, Sagfører Pihl af Rønne, 25 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom beskrevne Forhold er rettelig henført under Straffelovens § 203, men under Hensyn til de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, hvoraf navnlig fremhæves, at en den 29 Januar d. A. afgiven Lægeerklæring gaar ud paa, at Frederiksen nu har faaet

nogen Lyssans paa det beskadigede Øje, medens der dog sees Ar i og omkring Øjstenen, som formentlig ville vanskeliggjøre en eventuel Operation, og at Frederiksen selv inden Retten har erklæret, at det beskadigede Øje nu er ligesaa godt som før, findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da Frederiksen derhos har erklæret, at han nu har forliget sig med Tiltalte paa det Vilkaar, at han erholder 10 Kroner, vil der ikke under nærværende Sag være at tillægge ham nogen Erstatning.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Jens Peter Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor og Defensor for Underretten, Sagførerne Janus Olsen og Pihl, 15 Kroner til den Førstnævnte og 12 Kroner til den Sidstnævnte, samt i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Bagger og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter Bornholms Amts Aktionsordre af 4 d. M. tiltales under nærværende Sag Tjenestekarl Jens Peter Pedersen af Østermarie Sogn, Bornholms Amts Øster-Herred, for Vold og Legemsbeskadigelse, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt under Sagen Oplyste er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den Forbrydelse, for hvilken han er sat under Tiltale. Sagens nærmere Omstændigheder er følgende: Tiltalte, der tjente hos Gaardejer Møser paa Brændesgaard i Ibsker Sogn, Bornholms Amts Øster-Herred, var Lørdagen den 9 Oktober d. A. beskæftiget med Damptærskning paa Gaarden i Forbindelse med flere andre Arbejdere, deriblandt Frederik Hansen Frederiksen. Efter endt Dagsarbejde opvartede Gaardejeren samtlige Arbejdere med Punsch. Kl. ca. 10 vilde nævnte Frederiksen gaa hjem og gik i den Anledning ind i Karlekammeret paa Gaarden for at hente sin Trøje. I Karlekammeret befandt sig paa den Tid Tiltalte tilligemed nogle flere Arbejdere. Da Frederiksen var kommen ind i Kammeret, opfordrede Tiltalte ham til at blive og drikke en Bitter, og da Frederiksen nægtede dette, greb Tiltalte fat i ham og tilføjede ham med sin knyttede Haand et Slag i venstre Øje, hvorefter Tiltalte faldt om paa Gulvet og i Faldet trak Overfaldne med sig. Tiltalte har under Forhørene tilstaaet, at han, der ligesom de Øvrige havde nydt en Del Punsch, vel var noget beruset, men dog ikke i en saadan

Færdig fra Trykkeriet den 24 Marts 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lihd & Numa Frønkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 3.

Torsdagen den 10 Marts.

Grad, at han ikke vidste, hvad han foretog sig, idet han har indrømmet, at han godt vidste og huskede, at han har øvet Vold imod Frederiksen, og som Grund hertil anført, at han var vred paa denne, fordi han efter Tiltaltes Formening oftere havde villet sætte ondt for ham. Ifølge de under Sagen fremlagte Lægeattester bevirkede det Frederiksens venstre Øje tilføjede Slag, at Øjet blev meget blodunderløbet, ligesom der skete Blodudtrædelser i selve Øjet. Frederiksen havde i Forvejen graa Stær paa Øjet og havde meget daarligt Syn, men dog god Lyssands, imedens Øjet efter Slaget er blevet fuldstændig blindt og har mistet al Lyssands. Den Tilskadekomne har paa-staaet sig tilkjendt i Erstatning for Lægehjælp, Arbejdstab, Svie og Smerte et Beløb af 14 Kr., imod hvilken Erstatningspaastand hverken Arrestanten eller dennes under Sagen beskikkede Kurator, Arrestforvarer H. Johansen af Svaneke har fundet noget at erindre.

Medens det nu ikke skjønnes, at Tiltaltes Forhold kan henføres under § 204 i Straffeloven af 10 Februar 1866, idet den subjektive Betingelse for Sæns Anvendelse ikke er oplyst at være tilstede, saa meget mindre som Tiltalte i Gjerningsøjeblikket ifølge det Oplyste har været paavirket af Nydelsen af Spiritus, vil han formentlig være at straffe efter samme Lovs § 203, jfr. § 57. Med Hensyn til Straffen vil der nu være at tage Hensyn til, at den Tilskadekomnes Syn paa det venstre Øje ifølge Lægeattesten vel var yderst ringe, men dog havde bevaret Lyssandsen, ligesom den Mulighed ikke er udelukket, at en Operation kunde have gjort Øjet brugeligt, medens efter Slaget al Lyssands er forsvundet, saa at Øjet er blevet fuldstændig blindt. Derhos har Tiltalte ikke alene erkjendt at have været sig bevidst, at han udførte denne Voldshandling, men endog begrundet den Handling ved, at han var vred paa Frederiksen. Under Hensyn til disse Omstændigheder findes Tiltalte, hvis fulde Navn er Jens Peter Pedersen, født i Østermarie den 17 Februar 1875, og som ifølge Bornholms Øster-Herreds Extrarets Dom af 19 November 1892 efter Straffelovens § 229, 4de Stykke, og 253, jfr. § 62, kfr. §§ 37 og 21, for Tyveri og Bedrageri er straffet med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, at maatte dømmes til en Straf, som passende formenes at kunne ansættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa vil Tiltalte ogsaa have at udrede i Erstatning til Frederik Hansen Frederiksen 14 Kr.

Fredagen den 11 Marts.

**Nr. 24. Udflytternes Brandforsikringsforening i
Sjællands Stift (Alberti)**

contra

Gaardfæster **Peder Sørensen** af Nørre Vallingerød (Jensen),
betr. Udbetaling af et Forsikringsbeløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Januar 1896: De Indstævnte, Udflytternes Brandforsikringsforening i Sjællands Stift, bør til Citanten, Gaardfæster Peder Sørensen af Nørre Vallingerød, betale de paastævnte 5935 Kr. med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra den 22 September 1894, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Udflytternes Brandforsikringsforening i Sjællands Stift, til Indstævnte, Gaardfæster Peder Sørensen, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Gaardfæster Peder Sørensen af Nørre Vallingerød paastaaet de Indstævnte, Udflytternes Brandforsikringsforening i Sjællands Stift tilpligtede at betale 5935 Kr., som de i Henhold til Police Nr. 7, Holbæk Amt, Sogne Nr. 5, fra Foreningen skulle være skyldige for Indbo og Avlsredskaber, som ere brændte og ødelagte ved en Citantens Fæstegaard i Nørre Vallingerød den 11 Juli 1894 overgaaet Ildsvaade, tilligemed Renter af bemeldte Beløb, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 22 September 1894, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Under Henvisning tll en i § 8 c i den indstævnedes Forenings Vedtægter indeholdt saalydende Bestemmelse: »Et-

hvert Medlem har Ret til at fordre Erstatning for al den Skade, som tilføjes det Forsikrede ved Ildsvaade — Lynild, som ej tænder, derunder indbefattet —, der ej er foranlediget ved nogen Øvrighedsforanstaltning, Krig, Oprør, eller paasat af Medlemmet selv eller hans med ham samlevende Hustru eller ved deres Tilskyndelse, gjøre de Indstævnte, som procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, mod Søgsmålet gjældende, at Citanten selv har paasat den omhandlede Ildebrand, ved hvilken hans Gaard fuldstændig nedbrændte og de paagjældende Løsøregjenstande tilintetgjordes, og paaberaabe sig til Støtte for dette Anbringende Akterne i en mod Citanten i Anledning af bemeldte Ildebrand inden Merløse-Tudse Herreders Extraret for Brandstiftelse anlagt Justitssag. Ved Dommen i denne Sag blev Citanten frifunden for det Offentliges Tiltale og Aktionens Omkostninger paalagte det Offentlige, og udtaltes det i Dommen, dels at det ikke er bevist, at Citanten har paasat Ilden, dels at han i alt Fald maatte være straffri i Medfør af Straffelovens § 38. Paa Grundlag af de under Justitssagen foreliggende Oplysninger, der ikke af de Indstævnte herunder Sagen ere supplerede med yderligere Data, maa Overretten finde, at det — som i Underretsdommen antaget — ikke er tilstrækkelig godtgjort, at Citanten selv har paasat Ilden, og de Indstævnte, der ikke iøvrigt have fremsat nogen Indsigelse mod Søgsmålet, ville derfor være at tilpligte at betale det paastævnte Beløb med Renter som begjært.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 143.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Anker Johannes Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Januar 1898: Tiltalte Anker Johannes Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarier til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte

Anker Johannes Jensen til Høiesteretssagførerne
Lunn og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne Sag, i hvilken Anker Johannes Jensen, der er født den 18 Januar 1865 og ved Rettens Dom af 17 November 1896 anseet efter Straffelovens § 176, jfr. dels § 173, dels Analogien af § 174, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, tiltales for Mishandling af sin Hustru, er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte, som den 18 Januar 1891 var bleven ægteviet til Dagmar Lovise Oktavia Jensine Andersen, har i Løbet af den sidste Maanedstid, før han den 22 Oktober 1897 blev anholdt i Anledning af nærværende Sag, flere Gange, navnlig naar han, som er af et raat og hidsigt Naturel, har været paavirket af Spiritus, mishandlet sin nævnte Hustru. Han har saaledes 2 Gange — i Strømpfødder — bagfra sparket hende op i Sædet, saa at hun var nærved at falde forover, en Gang har han tildelt hende 3 Nakkedrag med Bagen af Haanden, og kort efter 2 Slag med flad Haand paa Siden af Hovedet, og den 20 Oktober 1897 om Aftenen har han — i Vrede over at Hustruen, efterat de vare komne i Seng, ikke vilde fuldbyrde Samleje med ham, og over at hun var kommen til at støde ham i Siden, hvad der gjorde ondt, fordi han samme Dag var faldet ned af et Stillads — taget hende i Benene og vendt hende om og, medens hun laa med Ryggen opad, med den flade Haand tildelt hende en Mængde stærke Slag paa hendes nøgne Bagdel og venstre Laar. Da Tiltalte udsatte sin Hustru for de nævnte Slag og Spark, var hun, som efter det Oplyste ingensinde har givet ham skjellig Grund til hans Adfærd mod hende, frugtsommelig, hvilket var Tiltalte bekjendt. De Slag, han tildelte hende den 20 Oktober, voldte i flere Dage hende, der ved en den 21 s. M. foretagen Lægeundersøgelse viste sig at have betydelige udbredte, tildels dybt mørkeblaa Blodudtrædninger i Huden og det subcutane Væv, en stærk og smertefuld Ømhed; efter det Oplyste maa det dog antages, at hun ikke har havt blivende Meen deraf, saalidt som af de hende iøvrigt tilføjede Slag og Spark, der kun have foraarsaget hende forbigaaende Smerte. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 202 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 16 Marts.

Nr. 21. Firmaet **Levin & Sønners Efterfølger**
ved dets eneste Indehaver, Grosserer **Leopold B. Levin**
(Rée)

contra

Archibald Mac Donald i Glasgow (Halkier),

betr. Betaling af 216 Lst. 1 sh. 9 d. m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 31 Oktober 1896: Indstævnte, Firmaet Levin & Sønners Efterfølgere hersteds, bør til Sagsøgeren, Archibald Mac Donald i Glasgow, betale 203 Lst. 15 sh. 2 d. med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra den 6 November 1895, til Betaling sker, inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Handelsfirmaet Levin & Sønners Efterfølger, til Indstævnte, Archibald Mac Donald, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Sommeren 1892 blev der indledet en Forretningsforbindelse mellem Sagsøgeren, Archibald Mac Donald i Glasgow, og det indstævnte Firma, Levin & Sønners Efterfølger hersteds, hvis Indehaver er L. B. Levin, hvilken Forbindelse bestod i, at Indstævnte sendte Sagsøgeren Tilbud om Varer (Jernaffald m. m.), hvilke denne saa søgte at sælge, hvorhos Indstævnte, efterat have faaet Meddelelse om Salg heraf, afskibede Varerne herfra til den Havn i Skotland, hvor de skulde leveres. Der blev ikke oprettet nogen egentlig Overenskomst mellem Parterne, men Forholdet maa antages at have fundet sin Ordning gennem Breve, hvoraf der under Sagen foreligger et fra Sagsøgeren af 20 Juni 1892, hvori han — næst at udtale, at han ønskede svært Smedejernsaffald, da Glasgow ikke var noget godt Marked for let Affald, og at han ved svært Affald forstod ikke under $\frac{1}{4}$ Tomme tykt for fladt og ikke

under $\frac{3}{8}$ Tomme tykt for rundt eller firkantet Jern — fremhævede, at han ikke selv var Kjøber, men kun Agent, der solgte til Fabriker, saaledes at hans Kommission, 2 pCt., var indbefattet i Priserne, at Betalingen skulde ske kontant ved Varernes Udlosning i den paagjældende Havn, hvoraf han opgav nogle som dem, hvorom der særlig vilde kunne blive Spørgsmaal, samt at Indstævnte i nogle Tilfælde kunde trække paa ham for $\frac{3}{4}$ af Værdien mod Udlevering af Dokumenterne. Ifølge Indstævntes for saa vidt ikke modsagte Fremstilling maa denne i den efter Forbindelsens Indledning forløbne Tid antages gennemgaaende at have ladet Konnossement og Faktura paa de afskibede Varer udstede til Sagsøgeren, saaledes at de sendtes gennem Indstævntes Bankier, og at Sagsøgeren indløste disse Dokumenter ved at acceptere to eller tre Maaneders Tratter for Ladningens omtrentlige Værdibeløb med Fradrag af de 2 pCt. Kommission og af Sagsøgerens Porto- og Telegramudgifter — hvorved Tratternes Forfaldstid indtraf kort efter vedkommende Sejskibes Ankomst til Skotland — hvoraf Følgen altsaa blev, at Indstævnte, skjønt han fik opgivet Kjøberne af de af ham afskibede Varer, ikke traadte i direkte Forbindelse med disse, der afviklede Mellemværendet med Sagsøgeren, som derpaa efter hver Afskibning foretog Opgjørelse med Indstævnte, hvorved mulige Vægt- og andre Differencer afgjordes.

Om de enkelte i Tiden fra Sommeren 1892 til Efteraaret 1893 foregaaende Forretninger mellem Parterne foreligger der iøvrigt intet her under Sagen, men kunne de ikke antages at have givet Anledning til større Tvistigheder. En Afsending af Jernaffald med et Skib »Sylphiden« i Efteraaret 1893 gav derimod Anledning til en Del Tvist, der ikke er nærmere oplyst, men som endnu ikke var endelig afgjort ved nærværende Sags Anlæg, idet Indstævnte da gjorde gjældende at have 4 Lst. 2 sh. 2 d. tilgode fra samme hos Sagsøgeren, medens denne med Benægtelse deraf paastod derfra at have Krav paa en Godtgjørelse hos Indstævnte af 17 Lst. 8 sh. 4 d., saa at der var en Forskjel mellem deres Opgjørelse i saa Henseende af 21 Lst. 10 sh. 6 d. Under Sagens Gang har Indstævnte imidlertid, uden at erkjende Rigtigheden af Sagsøgerens Anbringende i saa Henseende, for at undgaa yderligere Tvist, accepteret, at dennes Opgjørelsesresultat derfra tages til Følge.

Under den om den nævnte Ladning stedfundne Brevvexling, hvori Sagsøgeren paastod, at Indstævntes Tratte havde, hvad han allerede tidligere vil have beklaget sig over, lydt paa et noget større Beløb end Ladningens virkelige Værdi, udtalte Sagsøgeren i tvende Breve af 13 og 20 Oktober 1893, at han i Fremtiden ikke vilde acceptere for mere, end han modtog, med mindre Indstævnte gav ham positiv Forsikring om kontant at ville dække overtrukne Beløb, foraarsaget ved Undervægt eller Krav fra for let Jern eller Staal m. m., og i Tilfælde af, at et Skib gik tabt, at ville betale det forsikrede Beløb mod Policens Udlevering samt at ville bære Ansvarret i Tilfælde af, at en Fordring viste sig uerholdelig, ikke fordi Kjøberen var usolid, men fordi Kravet blev omtvistet, hvad Sagsøgeren ikke kunde bære Ansvarret for. Derpaa svarede Indstævnte i et Brev af 23 Oktober 1893, at han altid prompt vilde kontant remittere Beløb hidrørende fra bevist Undervægt eller fra anden Overtrækning, at han, der altid solgte

til Sagsøgeren »leveret Grangemouth«, vilde, hvis en Ladning gik tabt, remittere det for den trukne Beløb mod Udlevering af Policen, og at han selvfølgelig vilde være ansvarlig for Krav fra Sagsøgerens Kjøbere i Tilfælde, hvor han ikke havde opfyldt sine Forpligtelser, men ikke for noget Krav, hvor han ikke havde nogen Fejl. I Forbindelse dermed ytrede Sagsøgeren yderligere i et Brev til Indstævnte af 28 Oktober 1893, at han blev betalt som dennes Agent for Salg, men ikke som hans finansielle Agent.

Allerede forinden havde Indstævnte ved en Skrivelse af 23 September 1893 — hvori han iøvrigt med Hentydning til den da opstaaede Uenighed udtalte, at han ikke holdt af Uenighed og Brevvexling ved hver Levering, at han, hvis han vilde sende sit Jern direkte til Værkerne og finde sig i de Differencer, som de gjorde gjældende, og vente paa sine Penge, ikke behøvede at gjøre Forretningerne ved en Repræsentant og betale Kommission, og at han vel forstod, at det ikke var Sagsøgeren, men dennes Kjøbere, som foraarsagede Differencerne, men at denne, før han noterede nogen Ordre, maatte gjøre Betingelserne klare i enhver Henseende — meddelt Sagsøgeren, at han med et Skib »Alina« havde afsendt »en Tønde middelsvært Jern«, 2: Jern paa mellem $\frac{1}{8}$ og $\frac{1}{4}$ engelsk Tommes Tykkelse, der var af meget god Kvalitet, og at han da kunde levere meget store Kvantiteter »scrap« (Jernaffald), og af den særlig nævnte Kvalitet kunde tilbyde 200 Tons til prompt Afskibning. I en paafølgende Skrivelse af 13 Oktober s. A. bad Indstævnte dernæst Sagsøgeren omgaaende opgive, om han kunde anbringe, foruden nogle andre Varer (brændt Jern og Kjedelrør), ca. 200 Tons middelsvært Jern som Prøven med »Alina«. Sagsøgeren, der netop i det ovennævnte Brev af samme Dato til Indstævnte havde omtalt for denne, at han havde sendt Tønden ex »Alina« til et Jernværk »Wylie & Co.«, som han tænkte sig vilde betale den bedste Pris, tilskrev derpaa den 20 Oktober 1893 Indstævnte, at han havde forsøgt hos enhver Fabrikant, men at han kun havde faaet et Par Bud, som han nærmere gjengav (hvoraf intet fra Wylie & Co.), og at det højeste deraf var fra »Waverley Jernværker« og lød paa 42 sh. pr. Ton for 200 Tons 2den Klasses svært Smedejerns Affald eller 47 sh. pr. Ton for svært Affald (frit for let Jern og Staal), foruden at det omfattede Bud paa mindre Kvantum af Valses, brændte Rister og Rør, samt at en 3die Fabrikant, Spencer, forsigtig som sædvanlig, havde ønsket at se Middellaffaldet, hvorfor Sagsøgeren havde henvist ham til det ovennævnte Jernværk Wylie & Co., og udtalte Sagsøgeren i Forbindelse dermed, at han havde lovet de Bydende Svar efter Postgang. Efter Modtagelsen af dette Brev telegraferede Indstævnte den 22 Oktober til Sagsøgeren: »Acceptere Waverley 200 anden« (foruden et vist Kvantum brændte Rister og Rør), og i Tilslutning dertil skrev Indstævnte endvidere samme Dag til Sagsøgeren og bekræftede dette Telegram med Tilføjende, at han saaledes havde noteret at have solgt til »Waverley Jernværker« — foruden det omtalte brændte Jern — »ca. 200 Tons middelsvært Jern som Prøve-sending ex »Alina« til 42 sh. pr. Ton«, som han haabede at faa hurtig afskibet, idet han derhos i en Efterskrift bemærkede, at han allerede havde befragtet et Skib paa ca. 210 Tons Lastedrægtighed og vilde begynde at lade de 200 Tons til Waverleys samme Dag. I

Løbet af de følgende Par Dage bekræftede Indstævnte paany i Anledning af et Telegram fra Sagsøgeren, der ikke klart havde forstaaet Telegrammet af 22 Oktober, ved et andet Telegram at have akcepteret »overensstemmende med Brevet af 20 Oktober Waverleys Ordre 200 middelsvært 42« (foruden brændt Jern etc.) og tilføjede i et Brev, hvori dette meddeltes, at det befragtede Sejskib var »Skirner«, og at dets Indladning ventedes endt Mandag den 30 Oktober.

Den 27 Oktober, efterat Sagsøgeren havde modtaget disse Telegrammer og Breve fra Indstævnte, telegraferede Sagsøgeren imidlertid til denne: »Annullerer Waverleys »scrap«; lever i Stedet 200 Tons virkelig svært »scrap« til 47 sh.», og i Brev af s. D. meddelte han Indstævnte, at det ovennævnte Firma Wylie & Co., som havde faaet Prøvetønden ex »Aline«, havde meddelt »Waverleys Jernværk«, at dens Indhold var let Jern (hvad det efter Sagsøgerens Formening ogsaa var, uagtet han senere synes at have indrømmet ikke selv at have undersøgt Tønden, som Wylie & Co. efter Anbringende noget efter ikke kunde finde mere), at Waverley Værk som Følge deraf vistnok ikke vilde modtage de beordrede 200 Tons, for hvilke der saa næppe kunde naas en Pris af over 30 til 32 sh. pr. Ton, og at han derfor ansaa det for bedre, for at undgaa Ubehageligheder, at annullere Ordren derpaa, og at der i Stedet sendtes 200 Tons reelt svært »scrap« til den af Waverleys derfor tilbudne gode Pris af 47 sh. pr. Ton foruden af tidtævnte brændte Jernrister m. m.

Ved Telegram og Brev af 27 Oktober erklærede Indstævnte dog strax, at han ikke, efterat han havde akcepteret og bekræftet, kunde forstaa, og at han heller ikke paa nogen Maade kunde gaa ind paa en saadan Annulation og paa at levere andet i Stedet, idet han fremhævede, at det baade nu, efterat Indladningen næsten var færdig, vilde koste enormt at tage det middelsvære »scrap« ud igjen og paa Lager, og i Stedet levere en anden Ladning, og at Skibet, der var fragtet for en anden Ladning fra Grangemouth, heller ikke kunde gaa ind derpaa, og tilføjede Indstævnte derfor, at Waverley Værk maatte tage imod, hvad Sagsøgeren havde solgt til samme, og hvad Ladningen fyldestgjorde, og at Sagsøgeren ved alle Midler maatte fjerne den indtraadte Forvirring. Den 28 Oktober udfærdigede »Skirner«s Fører Konossement for den omhandlede Ladning og trak Indstævnte, samtidig med strax at afsende dette, en Vexel paa Sagsøgeren paa 3 Maaneder paa 350 Lst. »Skirner« maa dog, efter hvad der foreligger, antages først at være kommet til at afsejle herfra den 6 November 1893 (om Indladningen virkelig var afsluttet den 28 eller 30 Oktober, er der ikke tilvejebragt yderligere Oplysninger om) og det ankom først til Grangemouth den 20 November.

Sagsøgeren, der imidlertid i et Brev af 28 Oktober havde udtalt, at han haabede at faa Waverley Værk til at tage det omhandlede Middelaflald, som han frygtede vilde blive klassificeret som let Affald, til dets virkelige Værdi, men ikke til 42 sh., undtagen det var extra, særlig ikke hvis det kun var $\frac{1}{8}$ Tomme tykt, men at Spørgsmaalet derom maatte ordnes ved Ladningens Ankomst, telegraferede den 31 Oktober til Indstævnte, dels at Waverleys vilde tage Middelaflaldet til dets Værdi, forudsat, at der strax tillige blev afskibet 200 Tons virkelig svært »scrap« til dem til 47 sh. pr. Ton, dels at han ikke vilde

akceptere for 350, men kun for 245 Lst., med mindre der sendtes Konnossement paa 200 Tons svært Affald til Waverley, og skrev Sagsøgeren den samme Dag til Indstævnte, at han var forbauset over, at denne efter Meddelelsen af 27 s. M. havde trukket paa ham for 350 Lst., da han vel vilde forsøge og haabede at faa mere end 30 sh. pr. Ton for den omtalte Ladning med »Skirner«, men ikke havde Udsigt dertil, hvis den ikke virkelig var 2den Klasses Affald, og derfor ikke kunde acceptere for 350 Lst., med mindre han tillige fik Konnossement paa 200 Tons virkelig svært Affald. De nævnte Telegrammer af 31 Oktober besvarede Indstævnte med et Telegram af 1 November saalydende: »Vil trække 100 Lst. mindre, naar 150 Tons svært skibes næste Uge til Waverley; da 350 Lst. er trukket paa 3 Maaneder, annulleres enhver Forretning imellem os, dersom den ikke beskyttes«, og telegraferede Sagsøgeren derpaa samme Dag tilbage: »350 akcepteret, gjørende bedst »Skirner«; De trækker 200 Lst for 150 svært; prøv at skibe 200«. I Tilslutning dertil skrev Sagsøgeren derpaa den 2 November, at han havde akcepteret Vexlen af 28 Oktober paa 3 Maaneder paa 350 Lst. paa Betingelse af, at Indstævnte skibede 150 Tons virkelig svært Affald eller 200 Tons og trak derpaa 100 Lst. mindre — o: 200 Lst., hvis kun 150 Tons svært afskibedes — og at han vilde gøre sit bedste med »Skirners« Ladning og forsøge at udbringe den til 42 sh., men frygtede, at han ikke kunde naa det og derfor havde maattet telegrafere som sket den 31 Oktober.

Ved den 10 November at tilstille Sagsøgeren Opgjørelse over det med »Skirner« afsendte, hvori dette var opført til en Værdi af 407 Lst. 4 sh. 7 d., udtalte Indstævnte, idet han henholdt sig til sit Brev af 27 Oktober og til den om nævnte Ladning sluttede Handel, at han haabede, at Sagsøgeren vilde faa Sagen derom gjort i alle Maader overensstemmende med Kontrakten, samt tilføjede, at de nye 150 Tons »scrap« til Waverleys laa parat, men at han ikke endnu havde faaet Skib dertil, men ventede at faa det om faa Dage. I Breve af 14 og 17 November udtalte Sagsøgeren derimod i Modsætning dertil sin Forundring over endnu ikke at have faaet Dokumenter paa de 150 Tons nyt svært Affald til Waverleys og paany sin Uenighed i Indstævntes Opfattelse af Handelen om Ladningen med »Skirner«.

Efterat »Skirner«, som anført, var ankommet til Grangemouth den 20 November, tilskrev Sagsøgeren den 21 November Indstævnte, at han nu havde beseet dens Ladning sammen med en Repræsentant for Waverley Værk, men at Ladningen var elendigt let Affald, ikke bedre end hvad der dersteds kunde kjøbes til 20 sh. pr. Ton, hvad Indstævnte dog bestemt bestred i et Brev af 24 s. M., hvori han fastholdt, at Ladningen netop var, som den skulde være, stemmende med Indholdet af den med »Alina« sendte Prøvetønde, hvad der ogsaa fremgik af, at »Skirner« havde indladet sin fulde døde Vægt under Dækket, hvad der langtfra havde været muligt, hvis det havde været let Jern. Der sees derefter at have fundet forskellige yderligere Meningsudvekslinger Sted mellem Parterne, men uden at der fremkom noget nyt eller opnaaedes nogen Overenskomst, idet Indstævnte vel den 3 December 1893 erklærede, at han vilde, for at undgaa yderligere Vanskeligheder og Udgifter, gaa ind paa en Dekurt af 10 sh. pr. Ton af Ladningen med »Skirner«, men Sagsøgeren erklærede ikke at

kunne skaffe et højere Bud paa den fra Waverley Værk eller overhovedet end 22 sh. 6 d. pr. Ton. Indstævnte, der derefter heller ikke afskibede de 150 Tons svært Affald, indskrænkede sig saa til at henvise Sagsøgeren til at holde sig til Waverley Værk, hvorimod denne, da han ikke fik anden Ordre, den 8 December 1893 erhvervede sig en Ordre fra vedkommende Retsbetjent til at lade Ladningen sælge offentlig for Regning hvem det angaar, saaledes at Nettoprovenuet deponeredes hos Rettens Skriver, og efterat dette var sket, hvorved der fremkom et Udbytte for hele Ladningen (saavel det saakaldte Middelfald som det brændte Jern) af 254 Lst. 14 sh. 3 d. Netto ialt, og efterat han endvidere havde indfriet den tidnævnte Tratte paa 350 Lst., erhvervede han, efterat Indstævnte forgjæves fra Rettens Side var opfordret til at lade møde for samme (i Falkirk i Skotland), et nyt Dekret fra denne, der gik ud paa, at Retsskriveren kunde udbetale Nettoudbyttet til Sagsøgeren, hvad derpaa skete.

Da Sagsøgeren efter det anførte ved Salget af »Skirner«s Ladning havde faaet 95 Lst. 5 sh. 9 d. mindre ind end Beløbet af den af ham for samme honorerede Vexel (350 Lst. ÷ 254 Lst. 14 sh. 3 d.), og da han derhos ved at betale Fragten for samme (55 Lst. 2 sh. 9 d.) og Omkostningerne ved Ladningens Oplosning og Henliggen paa Jernbanevogne og ved Retsdekreternes Erhvervelse m. m. havde havt Udgifter i Anledning af samme, der med den ham tilkommende Kommission af 2 pCt. (Lst. 5. 1. 10) udgjorde ialt 103 Lst. 7 sh. 8 d. og derhos, som tidligere omtalt, havde 17 Lst. 8 sh. 4 d. tilgode fra »Sylphiden«s Ladning, afkrævede han Indstævnte ialt 216 Lst. 1 sh. 9 d., og da denne nægtede at betale nogen Del deraf, anlagde Sagsøgeren nærværende Sag, hvorunder han har paastaet Indstævnte dømt til at betale disse 216 Lst. 1 sh. 9 d. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 6 November 1895 foruden Sagsomkostninger. Indstævnte har derimod, idet han i sine Beregninger er gaaet ud fra den ovenfor nævnte Værdi af Ladningen ifølge dens Salg den 22 Oktober 1893 til »Waverley Jernværk« af 407 Lst. 4 sh. 7 d. og kun har anerkjendt nogle enkelte af Sagsøgerens Udgiftsposter, men idet han derimod, som omtalt, under Sagens Gang har akcepteret Sagsøgerens Krav fra »Sylphiden«s Ladning, endeligen paastaet sig frifunden mod at betale 26 Lst. 19 sh. 10 d. uden Renter og tillagt Sagsomkostninger.

Foreløbig bemærkes, at der aldeles intet Hensyn kan tages til en Besigtigelse af »Skirner«s Ladning, som Sagsøgeren vil have ladet foretage den 5 December 1893 i Skotland, og hvorved dens Markedsværdi skal være bleven ansat til 25 sh. pr. Ton, da den ikke er kommen tilstede under Sagen, og der saaledes intet foreligger om, hvorledes den er foregaaet.

Ligesom det derimod maa siges at være tilstrækkelig godtgjort, at Sagsøgeren har forelagt Indstævnte Budet fra Waverley Jernværk ganske som det var fremkommet, saaledes maa Indstævnte efter alt, hvad der foreligger, ved at akceptere dette Bud siges at være traadt i direkte Forhold som Sælger til nævnte Jernværk som sin Kjøber, og efter Indholdet af Sagsøgerens Brev til Indstævnte af 20 Oktober og Indstævntes Svartelegram af 22 s. M. maa derhos dette Salg siges at være sket uden Hensyn til Prøvetønden ex »Alina«, og det maa derfor

blive uden Betydning, at Indstævnte i sit Brev af s. D. henviste til denne Prøve, selv om det maatte være kommet Sagsøgeren i Hænde, hvad ikke er godtgjort, inden Waverley Jernværk den 27 Oktober 1893 sagde sig fra Handelen. Ligesom Sagsøgeren derhos ikke efter Indholdet af sine Breve af 13 og 20 Oktober 1893 kan siges at have paadraget sig noget særligt Ansvar ved ikke at forhandle med Waverley Værk paa Grundlag af Prøvetønden, hvad Indstævnte i alt Fald strax burde have indseet ikke var sket, saaledes findes Indstævnte, naar han ubetinget vilde fastholde den afsluttede Handel, at burde have efter Sagsøgerens Meddelelser nærmere instrueret denne om de Skridt, som han burde foretage for om mulig at tvinge Waverley Værk til efter Ladningens Ankomst at modtage denne. Da Indstævnte nu maa antages ganske at have undladt dette, da Sagsøgeren derefter maa antages at være gaaet frem paa tilbørlig Maade, da Indstævnte heller ikke har bestridt, at Ladningen kun er udbragt til det anførte Beløb, og da der ikke findes at kunne rejses gyldig Indsigelse mod Sagsøgerens Udgiftskrav m. m., fraregnet en ganske uoplyst Post paa 12 Lst. 6 sh. 7 d. til Retsskriveren i Glasgow, findes Indstævnte at maatte tilpligtes at betale Sagsøgeren den paastævnte Sum ÷ dette Beløb \circ : 203 Lst. 15 sh. 2 d. med Renter som fordret, uden at det findes fornødent at komme ind paa, at Indstævnte i Strid med sit Telegram af 1 November 1893 ikke afskibede de 150 Tons svært Jern og trak 100 Lst. mindre derfor, hvilke 100 Lst. Sagsøgeren maatte siges at have betinget sig som en Sikkerhedsstilling for Tabet ved at acceptere Vexlen paa 350 Lst., hvad han ikke i og for sig havde været pligtig til. Sagens Omkostninger findes derimod at burde hæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 159. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Peter Mortensen (Def. Bagger),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Sunds Gudme Herreders og Lehns Birks Politirets Dom af 31 December 1897: Arrestanten Peter Mortensen bør straffes med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Februar 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Lassen for Overretten betaler Arrestanten Peter eller Peder Mortensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det i den indankede Dom omhandlede Forhold er Til-

talte rettelig anseet efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, men Straffen findes at burde bestemmes til Tvangsarbejde i 180 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Peter Mortensen bør hensættes til Tvangsarbejde i 180 Dage. . Saa betaler han og Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger, 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds Gudme Herreders og Lehns Birks Politiret indankede Sag tiltales Arrestanten Peter eller Peder Mortensen, der er født den 10 Maj 1853 og mange Gange forhen straffet bl. A. ifølge fornævnte Politirets Dom af 22 Januar 1897 efter Lov 3 Marts 1860, §§ 1 og 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og senest ifølge Muckadell m. fl. Birkers Politirets Dom af 31 Maj s. A. efter samme Lovs § 3 med Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage, for Løsgænger og Betleri.

Da det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er godtgjort, at han, siden han i Begyndelsen af August f. A. løslodes efter Udstaaelsen af den ham sidst idømte Straf, og indtil han den 27 December s. A. i Anledning af nærværende Sag blev anholdt i Sødinge, har strejftet arbejdsløs om paa Fyen uden at søge lovligt Erhverv, alene ernærende sig ved Betleri, vil han være at ansee efter Lov 3 Marts 1860, § 1, jfr. § 5, med en Straf, som ved den indankede Dom findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Fredagen den 18 Marts.

Nr. 124.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

1. **Hans Peter Hansen Krog**, 2. **Jørgen Christian Pedersen**, kaldet Møller, 3. **Søren Hansen**, kaldet Krog, og 4. **Marie Sofie Hansen**, kaldet Krog (Def. Jensen),

der tiltales: Nr. 1 for falsk Forklaring for Retten og Overtrædelse af Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, Nr. 2 for Meddelagtighed i denne Forbrydelse og Nr. 3 og 4 for falsk Forklaring for Retten.

Nysted Birks Extrarets Dom af 5 April 1897: Tiltalte Hans Peter Hansen Krog bør sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5

Gange 5 Dage, Tiltalte Søren Hansen, kaldet Krog, i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og Tiltalte Marie Sofie Hansen, kaldet Krog, i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Jørgen Christian Pedersen, kaldet Møller, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger bør udredes saaledes, at Hans Peter Hansen Krog og Marie Sofie Hansen, kaldet Krog, hver især betaler deres egne Arrestomkostninger og de øvrige Aktionsomkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schrader, og Defensor, Overretssagfører Andresen, 40 Kr. til hver, udredes af Hans Peter Hansen Krog med $\frac{3}{6}$, Søren Hansen, kaldet Krog, med $\frac{2}{6}$ og Marie Sofie Hansen, kaldet Krog, med $\frac{1}{6}$. Saafremt de Omkostninger, der ere paalagte de to sidstnævnte Tiltalte, ikke erholdes betalte af disse, bør Hans Peter Hansen Krog ogsaa betale denne Del af Omkostningerne. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 September 1897: Tiltalte Marie Sofie Hansen, kaldet Krog, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Hans Peter Hansen Krog bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Tiltalte Søren Hansen, kaldet Krog, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte Jørgen Christian Pedersen, kaldet Møller, med simpelt Fængsel i 8 Dage. Arrestomkostningerne for de Tiltalte Hans Peter Hansen Krog og Marie Sofie Hansen, kaldet Krog, afholdes henholdsvis af førstnævnte Tiltalte og af det Offentlige. De øvrige Aktionsomkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagfører Schrader og Overretssagfører Andresen, 40 Kr. til hver, og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Nissen, 50 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Hans Peter Hansen Krog med Halvdelen og af de Tiltalte Søren Hansen, kaldet Krog, og Jørgen Christian Pedersen, kaldet Møller, hver med en Fjerdedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det maa billiges, at Tiltalte Marie Sofie Hansen (Krog) af de i den indankede Dom for hendes Vedkommende anførte Grunde er frifunden for Aktors Tiltale, og ligeledes at Tiltalte Søren Hansen (Krog) ikke er funden strafskyldig i det af ham under Forhørene i den Sag, som afgjordes ved Høiesterets Dom af 10 Juni 1897, udviste Forhold. Men det kan derhos, ogsaa under Hensyn til de foreliggende mangelfulde Oplysninger, ikke ansees tilstrækkelig godtgjort, at denne Tiltalte mod bedre Vidende har afgivet en urigtig Forklaring under de Forhør, der bleve optagne i Anledning af den mod Hans Peter Hansen Krog for Overtrædelse af Straffelovens § 260 indledede Undersøgelse, og han vil saaledes i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale. Det Samme findes at maatte blive Tilfældet for Tiltalte Jørgen Christian Pedersens (Møllers) Vedkommende, idet det efter Alt, hvad der er oplyst, navnlig ogsaa om denne Tiltaltes mentale Tilstand, findes betænkeligt at gaa ud fra, at han har villet lægge Dølgemaal paa den H. P. H. Krog hos ham tilkommende Fordring.

Hvad endelig Tiltalte H. P. H. Krog angaaer, maa det, forsaavidt han er sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 146, efter alt det Foreliggende vel antages, at den af ham under den private Jagtsag mod Niels Nielsen afgivne Forklaring om ikke at kjende den Person, som ledsagede ham Nytaarsnat 1895, er i Strid med Sandheden og afgiven af ham mod bedre Vidende, men da der efter hans Forhold til Sagen ikke burde have været afæsket ham Vidneforklaring om, hvem der var hans Medskyldige i den paagjældende Jagtforseelse, vil han for saa vidt ikkun kunne ansees efter Straffelovens § 147, 2det Punktum. Den af ham herefter forskyldte Straf findes imidlertid at maatte bortfalde under Hensyn til den af ham under denne Deel af Sagen fra den 13 August til den 22 September 1896 udstaaede Arrest. Derimod vil han, som i Dommen antaget, for sit Forhold i Anledning af den den 5 December 1896 paabegyndte Fogedforretning i Henhold til de i Dommen derfor anførte Grunde være at ansee efter Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168. Straffen for dette Forhold findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Omkostningerne ved den ovenomtalte Arrest ville være at udrede af det Offentlige. Aktionens øvrige Omkostninger ville være at udrede paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Jørgen Christian Pedersen, kaldet Møller, Søren Hansen, kaldet Krog, og Marie Sofie Hansen, kaldet Krog, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Hans Peter Hansen Krog bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage. Omkostningerne ved den forannævnte Arrest udredes af det Offentlige. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Lunn og Jensen, 80 Kroner til hver, udredes med $\frac{1}{3}$ af H. P. H. Krog og med $\frac{2}{3}$ af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Hans Peter Hansen Krog, Jørgen Christian Pedersen, kaldet Møller, Søren Hansen, kaldet Krog, og Marie Sofie Hansen, kaldet Krog, af hvilke Førstnævnte, der er født den 26 April 1876, tidligere har været anset ifølge bemeldte Birks Politiretsdom af 16 December 1891 efter Lov om Jagten af 1 April 1871, § 16, med en Bøde af 16 Kr., ifølge samme Birks Politiretsdom af 19 April 1893, efter samme Lovs § 17 med en Bøde af 18 Kr., ifølge nærværende Rets Dom af 23 Juni

1896 efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894, § 23, 1, 2 og 4, og § 27, jfr. § 17, med en Bøde af 180 Kr., ifølge fornævnte Birks Politiretsdom af 25 November 1896 efter samme Lovs § 23, 1 og 4, med en Bøde af 180 Kr. foruden at han blev idømt Erstatning 20 Kr. efter § 13, 3, og Konfiskation af Bøsse efter § 23, 3, og ifølge Høiesterets Dom af 10 Juni 1897 efter samme Lovs § 23, 1 og 4, med Bøde af 180 Kr. foruden at det paalagdes ham at udrede 50 Kr. efter § 23, 3, og i Erstatning 12 Kr., medens Tiltalte Søren Hansen, kaldet Krog, der er født den 29 September 1837, tidligere ifølge fornævnte Dom af 23 Juni 1896 er anseet efter Lov 8 Maj 1894, § 28, cfr. § 21, med en Bøde af 25 Kr., og de Tiltalte Jørgen Christian Pedersen, kaldet Møller, der er født den 4 Januar 1833, og Marie Sofie Hansen, kaldet Krog, der er født den 16 Juni 1874, ikke er funden tidligere straffede — aktionerede de to Førstnævnte henholdsvis for falsk Forklaring for Retten samt Overtrædelse af Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, og for Medvirkning til sidstnævnte Forbrydelse, de to sidste Tiltalte for falsk Forklaring for Retten.

Hvad først angaar den mod Tiltalte Hans Peter Hansen Krog rejste Sigtelse for falsk Forklaring for Retten, ere Omstændighederne herved følgende:

I. Efterat bemeldte Tiltalte ved ovennævnte Overrettsdom af 23 Juni 1896 var bleven dømt for Nytaarsnat 1895 i Forening med en ubekjendt Mandsperson at have forøvet ulovlig Jagt i tvende under Stamhuset Engestofte hørende Skove, anlagde Stamhusbesidderen, Hofjægermester Wichfeld Jagtsag mod Ungkarl Niels Nielsen, der ansaas for at være identisk med den Mandsperson, der den ommeldte Nytaarsnat havde deltaget med Tiltalte i den ulovlige Jagt. Under denne Sag blev Tiltalte, der da havde afsonet den ham ved fornævnte Dom idømte Bøde, ført som Vidne, i hvilken Egenskab han den 12 August 1896 forklarede, at den Person, som havde været med ham hin Nat, ikke var Niels Nielsen, men en ham ubekjendt Mandsperson, og afgav han iøvrigt følgende nærmere Forklaring om det den Gang Passerede. Nytaarsaften 1895 vare Niels Nielsen, Tjenestekarl Mads Peter Jensen og dennes Broder, Husmand Jens Christian Jensen, samlede med ham i hans Faders, Tiltalte Søren Hansen, kaldet Krogs Gaard i Stubberup, men de gik alle Tre hjem Kl. ca. 11, hvorpaa han kørte ud for at røre en syg Hest. Han kørte ud gennem Øster Ulslev, hvor han traf en Mandsperson, hvem han tilbød at kjøre med, og derpaa kørte de sammen ud gennem Godsted til Engestofte, hvor de vendte og derefter kørte samme Vej tilbage. Paa Vejen mellem Maribo Sø og Hejrede blev de anraabt af nogle Personer og tvungne til at standse, men efter et lille Ophold fik de Lov til at kjøre igjen, og saa kørte de tilbage gennem Godsted til Øster Ulslev, hvor Personen stod af, og hvorfra Tiltalte kørte hjem til Stubberup. Personen talte ikke om, hvem han var eller hvor han skulde hen, og Tiltalte spurgte han heller ikke derom, og kan ikke sige, hvorledes han saae ud. Da denne Forklaring skjønnes at være usandsynlig, blev der indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte, under hvilken denne vedblivende har fastholdt sin ovenanførte Forklaring med Tilføjende, at han ikke vidste, om Personen kom ham imøde eller gik i samme Retning, som han kørte, da han traf ham i Øster Ulslev, at han ikke kan gjøre

Rede for, hvorfor han tilbød Personen at kjøre med, naar han ikke vidste, hvad Vej denne skulde, og at han ikke erindrer, hvad de talte om, eller om Personen var ung eller gammel. At Niels Nielsen trods Tiltaltes Benægtelse dog er identisk med den omhandlede Person, bestyrkes imidlertid ved forskjellige Data: Ved Foretagelsen af Jagtsagen mod Nielsen den 7 Januar 1897 erklærede Tiltalte vel, at han fastholdt sin Forklaring af 12 August f. A., men han nægtede at aflægge Ed paa denne Forklaring; derimod aflagde Mads Peter Jensen og Jens Christian Jensen Ed paa, at Niels Nielsen blev tilbage hos Tiltalte den Gang, da de den omtalte Nytaarsaften Kl. ca. 11 forlod hans Faders Gaard; M. P. Jensen tillige paa, at Tiltalte i 1895 havde taget det Løfte af ham, at hvis der skulde blive Proces om ulovlig Jagt, maatte han ikke tilstaa Noget; Jens Christian Jensen tillige paa, at Niels Nielsen vistnok er den, der kommer mest sammen med Tiltalte. Endvidere indrømmede Niels Nielsen, at han den omtalte Nytaarsaften blev staaende sammen med Tiltalte udenfor dennes Faders Gaard, den Gang M. P. Jensen og J. Chr. Jensen gik, ihvorvel han selv vil være gaaet hjem et Øjeblik efter. Hertil kommer, at da bemeldte private Jagtsag den 20 Januar d. A. var paadømt med det Udfald, at Niels Nielsen kunde fri sig for Bøde ved Ed, appellerede han Sagen i Stedet for at aflægge Eden, at flere af de Personer, der den omtalte Nytaarsnat stoppede Tiltalte, have forklaret, at de var overbeviste om, at den medfølgende Mands person var Niels Nielsen, om de end ikke tør aflægge Ed derpaa, at Personen efter disse Vidners Udsagn har en Stormhue, der ganske lignede Nielsens, og at et af Vidnerne saae, at Personen ligesom Nielsen havde en rød Plet paa den ene Kind, at Nielsens Forældre har forklaret, at Sønnen hin Nytaarsaften for dem fordulgte, at han gik over til Tiltalte, ligesom Nielsen ogsaa overfor Politibetjent Anders Christian Larsen og overfor sin Broder har givet det Udseende af, at han forblev hjemme. Men selv om der nu ikke foreligger fuldt Bevis for, at det var Niels Nielsen, som var paa Jagt med Tiltalte hin Nat, maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltaltes Vidneforklaring, der overalt bærer Usandsynlighedens Præg, paa et enkelt Punkt er afgjort usandfærdig, nemlig for saa vidt han har forklaret, at Niels Nielsen hin Nat har forladt ham samtidig med M. P. og J. Chr. Jensen, og for denne Del af Forklaringen vil Tiltalte ikke kunne undgaa at ansees efter Straffelovens § 146, 1ste Stk.

II. Med Hensyn dernæst til, at samme Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, Tiltalte Jørgen Christian Pedersen, kaldet Møller, for Medvirkning til denne Forbrydelse og Tiltalte Søren Hansen, kaldet Krog, for falsk Forklaring for Retten, da ere Omstændighederne herved følgende:

Efterat Hofjægermester Wichfeld den 25 November 1896 havde erhvervet Dom over Tiltalte H. P. H. Krog for ulovlig Jagt, lod han

Færdig fra Trykkeriet den 31 Marts 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 4.

Fredagen den 18 Marts.

den 5 December f. A. foretage Fogedforretning til Inddrivelse af det ham ved Dommen tilkjendte Beløb, hvilket tilligemed Omkostningerne opgjordes til 431 Kr. 45 Øre. Bemeldte Tiltalte var ikke selv tilstede, men derimod hans Fader, Tiltalte Søren Hansen (Krog), der erklærede, at Sønnen ikke der paa Gaarden havde Noget, hvori der kunde gjøres Udlæg, og at det var ham ubekjendt, hvor Sønnen havde bragt en Kapital af 2900 Kr., som han for ca. 2 Aar siden havde faaet udbetalt som Mødrenearv. Den 7 samme Maaned kontinueredes Forretningen paa Fogdens Kontor, idet Beløbet nu opgjordes til 456 Kr. 78 Øre. Tiltalte H. P. H. Krog var nu tilstede, og han erkjendte, at han i Juni Termin 1894 i Forening med sin Kurator, Tiltalte Møller, havde erholdt Arvemidler til Beløb 2900 Kr., men paastod, at han strax tog dem hjem med sig og senere har brugt dem alle til at more sig for og til Klæder. I Anledning af denne Forklaring blev der indledet kriminel Undersøgelse imod ham. Efter Aftale med Forhørsdommeren havde Sagfører Larsen den 7 s. M. henvendt sig til Tiltalte Møller for at faa nærmere Besked om, hvor Pengene vare bragte, og ifølge Larsens edelige Forklaring udtalte Tiltalte Møller for denne, at han strax havde overleveret hele Arven til Tiltalte H. P. H. Krog, og at han ingen Mening havde om, hvorledes Pengene vare anvendte eller om, hvorvidt der endnu var noget i Behold. Under 9 s. M. forklarede Tiltalte Møller for Politibetjent Ole Jensen — efter hvad denne edelig har bevidnet — at han havde Vidner paa, at Tiltalte H. P. H. Krog havde foræret ham Pengene. Paa Jensens Spørgsmaal, om Tiltalte Møller havde svaret Renter af Pengene, udtalte han, at han mente 1 Gang at have betalt Renter af dem. Den 10 s. M. blev der foretaget Ransagning paa Tiltalte Møllers Bopæl, og Politibetjentene Ole Jensen og Anders Christian Larsen har herom edelig forklaret, at Tiltalte Møller ved denne Lejlighed først udtalte, at Tiltalte H. P. H. Krog havde givet ham de 2900 Kr., som han derpaa havde forbrugt, men senere, da Ransagningen var begyndt, fra et tilstødende Værelse hentede en Sparekassebog lydende paa hans eget Navn, og hvorpaa der den 11 September 1896 var indsat 2500 Kr., om hvilke han sagde, at det var Tiltalte H. P. H. Krogs Penge. Tiltalte Møller har dernæst for Retten den 19 s. M. forklaret, at han i Juni Termin 1894 sammen med Tiltalte H. P. H. Krog paa Nysted Birks Kontor hævede dennes Arvemidler til Beløb 2900 Kr. Samme Dag forinden Udbetalingen var Tiltalte Møller, dennes Broder Adam Petersen, Tiltalte H. P. H. Krog og Tiltalte Søren Hansen (Krog) sam-

lede paa Sidstnævntes Gaard, og det blev da aftalt, at Tiltalte Møller skulde have Lov til at disponere over de 2900 Kr. mod at svare Tiltalte H. P. H. Krog 4 pCt. Rente deraf. Adam Petersen og Tiltalte Søren Hansen (Krog) erklærede overfor Tiltalte H. P. H. Krog, at de gik i Kautio for Tiltalte Møller for de 2900 Kr. Det var Tiltalte Møllers Mening, at Tiltalte H. P. H. Krog skulde have Pengene tilbage, naar han blev myndig, men der blev ikke aftalt noget Bestemt herom.

Efterat have hævet Pengene tog Tiltalte Møller dem hjem med sig og brugte dem til at udbetale et Laan i en Ejendom, som han havde maattet overtage, og han har siden svaret Tiltalte H. P. H. Krog 4 pCt. Renter deraf med 58 Kr. halvaarlig. Mandagen den 7 December f. A. kom Tiltalte H. P. H. Krog kjørende til Tiltalte Møller og fortalte, at han om Eftermiddagen skulde i Retten i Nysted angaaende nogle Penge, men »han havde jo ingen Penge«. Tiltalte Møller forklarer, at han ikke erindrer, hvorledes Ordene nærmere faldt, men han kan dog huske, at han sagde: »Tag Dig i Agt, Peter«. Samme Dags Aften kom en ubekjendt Herre til ham og spurgte, om Tiltalte H. P. H. Krog havde nogle Penge, men Tiltalte Møller husker ikke, hvad han svarede. Efterat være gjort bekjendt med Sagfører Larsens Forklaring har han erklæret, at denne nok er rigtig, men at han ikke kan huske, hvad han under Samtalen med Larsen har forklaret. Umiddelbart efterat denne Samtale havde fundet Sted, blev han oplyst om, at det var Sagfører Larsen, han havde talt med, og han sagde da: »Det er ganske sandt og ikke sandt, hvad jeg nu har forklaret Sagfører Larsen«. Hvad han den 9 s. M. svarede Politibetjent Jensen, paastaar Tiltalte Møller ikke at kunne erindre, ligesom han paastaar, at han ikke ved, hvad Politibetjentene Jensen og Larsen vilde den 10 s. M. og hvad Sagen drejede sig om, men han erindrer nok, at han hentede Sparekassebogen, om hvis Beløb, 2500 Kr., han forklarer, at han indsatte dette, da han i September f. A. ved at sælge den ovennævnte Ejendom havde faaet det disponibelt. Samme Dag, som Tiltalte Møller afgav foranførte Forklaring for Retten, indbetalte han til samme de Tiltalte H. P. H. Krog tilhørende 2900 Kr. med Renter til December Termin 1896 = 58 Kr.

Med Tiltalte Møllers Fremstilling af, hvad der foregik mellem ham, Tiltalte Søren Hansen (Krog), Tiltalte H. P. H. Krog og Gaardejer Adam Petersen, forinden den ommeldte Arv hævedes, stemmer en af Sidstnævnte afgivet edelig Forklaring, dog at han ikke husker, om ogsaa Tiltalte Søren Hansen (Krog) tilbød at være Kautionist, hvorhos han har tilføjet, at han 2 Gange paa Tiltalte Møllers Vegne har betalt Renter af de 2900 Kr. til Tiltalte H. P. H. Krog. Endvidere har Tiltalte Møllers Søn, Ungkarl Jens Peder Pedersen, edelig forklaret, at hans Fader flere Gange har sagt til ham, at hvis han døde, saa skulde der udbetales 2900 Kr. til Tiltalte H. P. H. Krog, og at han svarede denne 4 pCt. Rente deraf.

Ved Husundersøgelse den 9 December 1896 paa Tiltalte H. P. H. Krogs Bopæl fandtes i hans Søster, Tiltalte Marie Sofie Hansen kaldet Krogs Dragkiste en Sparekassebog lydende paa Broderens Navn, og paa hvilken der den 14 Juni 1895 var indsat 60 Kr. og den 31 December s. A. 58 Kr., medens der den 20 Maj 1896 var hævet

100 Kroner, for hvilket Beløb Tiltalte Søren Hansen (Krog) havde kvitteret.

Efterat Tiltalte Møller i Retten havde indbetalt de 2900 Kr. med Renter som anført, og Sagen iøvrigt var bleven oplyst ved bemeldte Tiltaltes samt Adam Petersens og Jens Peder Pedersens ovenanførte Forklaringer, erklærede dernæst Tiltalte H. P. H. Krog, at naar han tidligere havde forklaret, at han havde brugt de 2900 Kr. til at more sig for, saa var det saaledes at forstaa, at det havde været ham en Morskab at forære Tiltalte Møller Pengene, og at det var Mening, at denne skulde beholde dem for bestandig. De betalte Renter vare en godvillig Ydelse fra Tiltalte Møllers Side. Han vil derfor ikke kunne erindre, hvor meget han har faaet som Renter, eller hvor han havde de Penge fra, der ere indsatte paa den sidst omtalte Sparekassebog i Juni og December Terminer 1895.

Ved Foranstaaende skjønnes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte H. P. H. Krog har gjort sig skyldig i Overtrædelse af § 168 i Konkursloven, og vil han derfor være at anse efter Straffelovens § 260.

Om Tiltalte Møller har Distriktslæge Helms afgivet følgende Erklæring af 7 Februar d. A.:

»I Anledning af Hr. Birkedommerens Skrivelse . . . skal jeg efterat have gennemlæst Akterne, konfereret med hans Læge og forskellige Bekjendte samt selv talt med ham, tillade mig at oplyse, at nævnte Jørgen Chr. Møller, der i mange Aar har været stærkt hengiven til Nydelsen af Spiritus, efter alt, hvad der kan oplyses om ham, og hvad jeg ogsaa især fik bekræftet ved mit Besøg hos ham, er en noget aandelig sløvet Person, der ikke altid husker i Morgen, hvad han har sagt i Dag, saa at man, selv om man ikke tør drage hans Tilregnelighed i Tvivl, dog ikke tør benægte, at han mulig kan have Ret i sin Paastand om, at han ikke kan erindre, hvad der er passeret ved de omtalte Lejligheder«.

Medens det nu efter det Fremkomne maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Møller navnlig ved sine Udtalelser til de nævnte Politibetjente har gjort sig skyldig i Medvirkning til Tiltalte H. P. H. Krogs Overtrædelse af Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, findes det efter Indholdet af den over hans mentale Tilstand afgivne Lægeerklæring betænkeligt at statuere, at han ved Afgivelsen af de omhandlede Forklaringer har været fuldt tilregnelig, og hans Straf vil derfor være at bestemme efter fornævnte Lovbestemmelse under Hensyn til Straffelovens § 39.

Som ovenfor anført, forklarede Tiltalte Søren Hansen (Krog) den 5 December 1896 for Fogedretten, at det var ham ubekjendt, hvor Tiltalte H. P. H. Krog havde anbragt de 2900 Kr., som han havde faaet i Mødrene arv, og dette fastholdt han under de derpaa afholdte Forhør. Det maa imidlertid navnlig ved det ovenfor Oplyste om den forinden Arvens Udbetaling stedfundne Sammenkomst, ved hvilken Tiltalte Søren Hansen (Krog) var tilstede, men hvorom han intet har villet kunne erindre, ansees tilstrækkelig godtgjort, at hans Forklaring for Fogedretten og senere under Forhørene i den her omhandlede Henseende var usand, og dette bestyrkes yderligere bl. A. ved, at

hans Hustru — hvad han selv har erkjendt — ved Fogedforretningen, da Manden udtalte sig som ommeldt, sagde til ham: »Det veed Du da godt«, idet Hustruen — efter hvad hun har forklaret under Forhørene — tidligere havde erfaret gennem sin Mand, at Pengene havde beroet hos Tiltalte Møller. For dette Forhold vil Tiltalte Søren Hansen (Krog) ikke kunne undgaa at ansees efter Straffelovens § 146, 1ste Stk.

III. Endelig er Tiltalte Søren Hansen (Krog) og hans Datter, Tiltalte Marie Sofie Hansen (Krog) sigtet for at have afgivet falsk Forklaring for Retten under en Jagtsag, og ere de nærmere Omstændigheder herved følgende: Under Forhørene i den ved Høiesterets Dom af 10 Juni d. A. paadømte Sag mod Tiltalte H. P. H. Krog for i Forening med Mads Peter Jensen den 12 Juli f. A. at have udøvet ulovlig Jagt paa Ulriksdals Grund, blev Tiltalte Marie Sofie Hansen (Krog) den 15 Juli og 4 September f. A. afhørt og forklarede, at hun ikke vidste af, at hendes Broder, Tiltalte H. P. H. Krog, den 12 Juli havde været ude at kjøre om Morgenens og var kommet hjem med et Dyr, saa lidt som hun senere havde seet noget Dyr i Gaarden, ligesom hun ikke vilde kunne erindre, at Mads Peter Jensen havde været der til Middag, og at de havde spist Dyresteg. I sidstnævnte Forhør forklarede derhos Tiltalte Søren Hansen (Krog), at han vel erindrede, at Mads Peter Jensen havde været der den 12 Juli, men ikke om Tiltalte H. P. H. Krog havde været ude den foregaaende Nat, og om der blev bragt noget Dyr hjem den Dag og fortæret til Middag.

Det maa nu vel efter de af Mads Peter Jensen og Tiltalte Søren Hansen Krogs Hustru afgivne edelige Forklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste antages, at disse Forklaringer ikke ere overensstemmende med Sandheden, men da de tvende Tiltalte kunne have havt Anledning til at tro, at Sagen tillige gjaldt dem selv, jfr. Jagtlovens § 21, findes de i Henhold til Straffelovens § 147, 1ste Stykke, ikke at kunne ifalde Straf for Forklaringernes Afgivelse.

Ved Underrettsdommen blev de Tiltalte H. P. H. Krog i Henhold til Straffelovens § 146 samt § 260, jfr. Konkurslovens § 168, Søren Hansen (Krog) i Henhold til Straffelovens § 146 og Marie Sofie Hansen (Krog) i Henhold til Straffelovens § 146 anseet med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 5 Gange 5, 3 Gange 5 og 2 Gange 5 Dage, medens Tiltalte Jørgen Christian Pedersen, kaldet Møller, blev frifunden

Denne Dom bliver at forandre derhen, at Tiltalte Jørgen Christian Pedersen (Møller) ansees med simpelt Fængsel i 8 Dage, medens Tiltalte Marie Sofie Hansen (Krog) frifindes.

Tirsdagen den 22 Marts.

Nr. 8. **Marie Stephansen** (Salomon efter Ordre)

contra

Vejle Bank ved dens Direktion **U. C. Boesen** og **P. B. Wulff**
(Shaw),

betr. Betaling af 8000 Kroner m. m.

Nørvang-Tørrild Herreders ordinære Rets Dom af 5 August 1892: Indstævnte, Vejle Bank ved dens Direktør D'Hrr. U. C. Boesen og P. B. Wulff i Vejle, bør til Citantinden, Frøken Marie Stephansen i Vejle, at betale 8000 Kr. med Renter heraf efter 5 pCt. p. a. fra 11 April 1888, til Betaling sker, imod samtidig at erholde Transport paa egen Bekostning paa det af N. J. & J. B. Koch den 11 Oktober 1887 ved M. Brandt Koch til Indstævnte udstedte Gjældsbevis for 8000 Kr. Sagens Omkostninger ophæves. Den for Citantinden beskikkede Sagfører, Prokurator Seidelin i Vejle, tilkjendes i Salær 120 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 September 1894: Citanterne, Vejle Bank, bør for Indstævnte, Frøken Marie Stephansens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges de for Indstævnte beskikkede Sagførere for Underretten og for Overretten, Prokurator Seidelin i Vejle og Overretssagfører Hindberg, i Salær hver 100 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellantinden have at betale til Indstævnte med 300 Kroner, medens det Appellantindens befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellantinden, Marie Stephansen, til Indstævnte, Vejle Bank, med 300 Kroner. Saa betaler Appellantinden og til Justitskassen 2 Kroner. Høiesteretssagfører Salomon tillægges der i Salarium for Høiesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 11 Januar 1883 udstedte Indstævnte, Frøken Marie Stephansen i Vejle, efter Anmodning af Jens Brandt Koch — der i 1837 med sin Broder Niels Julius Koch var indtraadt i Sameje og Interessentskab om Ejendommen Grejs Mølle med underliggende Jorder og Skove samt derpaa værende Bygninger, Fabriker og Værker m. m., og som, efterat Broderen var død i 1876 og hans efterlevende Enke, som det maa antages, var indtraadt i hans Sted som Deltager i Interessentskabet, alene forestod Administrationen af dettes Anliggende — en Fuldmagt, hvori hun tilstod til Firmaet N. J. og J. B. Koch at have udlaaent en hende tilhørende Panteobligation af 21 Juni 1881, thinglæst 23 s. M., fra en Skomager i Vejle for 9200 Kr. med Prioritet efter 13000 Kr., i en ham tilhørende Ejendom i bemeldte By, samt bemyndigede det nævnte Firma til i eget Navn at deponere denne Obligation hos Citanterne, Vejle Bank, som Haandpant for et Laan af 8000 Kr. saaledes, at bemeldte Obligation — som det hedder i Fuldmagten — maatte tjene Banken til Sikkerhed, indtil Laanet var indfriet. J. B. Koch erholdt derefter, som det maa antages, samme Dag ved Overlevering af denne Obligation til haandfaaet Pant til Citanterne af disse det ommeldte Laan, for hvilket han udstedte et samme Dag dateret Gjældsbevis med Underskrift N. J. og J. B. Koch, hvori det underskrevne Firma tilstod at være skyldig til Citanterne for modtaget Valuta den Sum 8000 Kr., samt forpligtede sig til skadesløst at tilbagebetale dette Beløb paa Anfordring 3 Maaneder fra Dato, hvorhos Citanten ifølge Beviset skulde have Ret til, saafremt Gjælden ikke prompte betales til Forfaldstid, til Dækning af samme at lade den ommeldte samtidig til Sikkerhed for Laanet stillede Obligation uden Lovmaal og Dom realisere ved offentlig Auktion.

Den 11 April 1883, da Laanet saaledes efter Gjældsbeviset var forfaldet til Betaling, blev imidlertid intet af samme betalt kontant, hvorimod Citanterne udleverede det nævnte Gjældsbevis med et paa-trykt Stempel, der lød paa, at Laanet var »indfriet med Kr. 8000 pr. 11 Juli« og iøvrigt paa, at der var betalt Renter for et Fjerdingaar, Provision samt Gebyr for en Deklaration, men derimod intet i Afdrag, hvorhos Citanterne under samme Dato modtog et nyt ganske ligelydende Bevis, der imidlertid var underskrevet »N. J. & J. B. Koch ved M. Brandt Koch«. Heller ikke siden blev det omhandlede Laan enten helt eller delvis afgjort ved kontant Betaling, idet der hver Tremaanedersdag, naar Laanet forfaldt til Betaling, blev gaaet frem paa samme Maade som nysanført, og denne Fremgangsmaade vedblev man navnlig ogsaa at følge, efterat J. B. Koch den 18 Juni 1884 var afgaaet ved Døden, indtil Citanterne sidste Gang den 11 Oktober 1887 modtog til Afløsning af det da foreliggende Gjældsbevis et nyt, og ligesom dette, efter det Oplyste, ligeledes var underskrevet med det nævnte Firmavn ved M. Brandt Koch, saaledes maa denne — der var en Søn af J. B. Koch — antages paa samme Maade at have underskrevet samtlige de efterhaanden udstedte Gjældsbeviser.

Forinden sin Død havde J. B. Koch under 7 Marts 1884 udstedt et den 14 s. M. thinglæst Skadesløsbrev, hvorved han til Sikkerhed for skadesløs Dækning af ethvert Tab, som Indstævnte maatte komme til at lide, indtil et Beløb af 8000 Kr. med Renter og Omkostninger,

i Anledning af Firmaets ommeldte Benyttelse af den hende tilhørende Obligation — der iøvrigt ikke den Gang var den oprindelig af hende til dette Brug udlaante, men en, efterat den derved pantsatte Ejendom var overgaaet til en ny Ejer, af denne udstedt ny Panteobligation, der med hendes Samtykke var traadt istedetfor den først overleverede — meddelte hende oprykkende Panteret i den Firmaet tilhørende Ejendom Grejs Mølle med Tilbehør, næstefter tvende forud prioriterede Beløb paa henholdsvis 22000 Kr. til Citanterne og 80000 Kr. til en afdød Privatmands Arvinger, hvilket Skadesløsbrev imidlertid, efterat J. B. Koch, som ovenberørt, var afgaaet ved Døden den 18 Juni s. A. — hvorefter paa et Møde i Skifteretten den 2den Juli næstefter hans og hans tidligere afdøde Broders Enker af deres eneste Medarvinger i deres Mænds Dødsbo, disses respektive eneste Sønner, erholdt Tilladelse til at hensidde i uskiftet Bo, saalænge de forblive ugifte — hvorhos en Udskrift af det saaledes i Skifteretten Passerede under 1 August næstefter blev thinglæst som Adkomst for Enkerne paa Ejendommen Grejs Mølle — under 30 Juli s. A. blev forsynet med en Paategning af Indstævnte om, at den hende ved Skadesløsbrevet meddelte Oprykkingsret ikke skulde være til Hinder for, at den forud for hendes Panteret gaaende Prioritet paa 80000 Kr. ombyttedes med flere mindre til ialt samme Beløb; men ved en den 16 Januar 1888 over bemeldte Ejendom, der imidlertid paa Foranledning af en anden Kreditor var bleven stillet til Tvangsauktion, afholdt 3die Auktion, ved hvilken Indstævnte lod møde og paastaa sin Fordring efter det nævnte Skadesløsbrev dækket af den til Salg stillede Ejendom, saavidt Kjøbesummen kunde tilstrække, blev Ejendommen solgt, uden at der udkom noget til Dækning af Indstævntes Fordring.

Som det maa antages nærmest foranlediget ved dette Udfald af Ejendommens Realisation, traadte Citanterne derefter i Underhandling med Indstævnte om Dækning af det omhandlede Laan ved Hjælp af hendes til Sikkerhed for samme stillede Obligation, og der blev da ingaaet en Overenskomst mellem Parterne ifølge hvilken Citanterne ved en den 30 Juni 1888 dateret Paategning paa det ovennævnte Gjældsbevis af 11 Oktober 1887 transporterede og overdrog deres Fordring ifølge denne Forskrivning paa Firmaet N. J. & J. B. Koch til Indstævnte, samt derhos kontant udbetalte hende Forskjellen mellem denne Fordrings Beløb, 8000 Kr., og det Beløb af 9200 Kr., hvorpaa hendes Obligation lød, altsaa 1200 Kr., medens Indstævnte under samme Dato gav Obligationen en Paategning, hvorved hun, idet hun i samme erklærede at have faaet Valuta for Obligationens Paalydende, bl. A. ved, at Citanterne havde tiltransporteret hende — som det i Paategningen hedder — deres Fordring paa N. J. & J. B. Koch ifølge Forskrivning af 11 Oktober 1887, samt idet Citanterne imidlertid vare blevne Ejere af den ved Obligationen pantsatte Ejendom, kvitterede Obligationen som indfriet til Udslettelse af Pantebogen, hvor den ogsaa den 5 Juli næstefter blev udslettet.

Under nærværende Sag har nu Indstævnte i første Instants ifølge Forligsklage af 31 Juli 1889 — under Anbringende af, at hun senere er kommen under Vejrs med, at der, da hun kvitterede Obligationen, ikke i Virkeligheden bestod nogen Fordring for Citanterne, for hvilke hendes Obligation hæftede, og at hun, der gav sin Kvittering i en

hende utilregnelig Vildfarelse med Hensyn til de virkelige Forhold, derfor formentlig ikke kan ansees bunden ved denne Kvittering — paastaat Citanterne tilpligtede at betale hende Obligationens Paalydende 9200 Kr. med Fradrag af de hende, som meldt, deraf betalte 1200 Kr., altsaa 8000 Kr., med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra 11 April 1888, indtil Betaling sker, imod at hun tilbageleverer Citanterne den hende tiltransporterede Forskrivning af 11 Oktober 1887, forsynet med Tilbagetransport paa deres Bekostning. Ved Underrettsdommen er denne Paastand tagen tilfølg, og Sagen er derefter af Citanterne indanket her for Retten, hvor de, ligesom i første Instants, have paastaat sig frifundne for Indstævntes Tiltale, hvorimod denne har paastaat Underrettsdommen stadfæstet og subsidiært paastaat Sagens Udfald gjort afhængig af sin Ed.

Indstævnte — hvis Benægtelse af, at der har existeret et Firma som det ovennævnte, samt Anbringende om, at det var J. B. Koch personlig, hun ved den ommeldte Fuldmagt vilde forhjælpe til et Laan, maa blive uden Betydning — har iøvrigt hovedsagelig til Støtte for sin Paastand villet gjøre gjældende, at det af ham paa Firmaets Vegne hos Citanterne stiftede Laan, der, som anført, forfaldt til Betaling den 11 April 1883, i Virkeligheden ogsaa da er bleven indfriet ved Citanternes Udlevering til Debitor af det derfor udstedte Gjældsbevis i kvitteret Stand saaledes, at hendes Obligation, hvis Benyttelse hun kun havde samtykket i som Haandpant for dette Laan, dermed er bleven frigjort og med Urette af Citanterne er benyttet som Sikkerhed ogsaa for deres Tilgodehavende efter Forskrivningen af 11 April 1883 og de senere Forskrivninger, der formentlig angaa nye, det oprindelige uvedkommende Laan.

Hun har derhos anbragt, at selv om disse Forskrivninger kunde antages udstedte til Fornyelse af det oprindelige af J. B. Koch stiftede Laan, kan den saaledes skete Fornyelse ikke ansees gyldig, idet det formentlig ikke er godtgjort, hvad hun har bestridt, at den ovennævnte M. Brandt Koch har havt fornøden Bemyndigelse til at foretage Fornyelserne paa Debtors Vegne, og at under alle Omstændigheder de Fornyelser maa ansees ugyldige, der ere foretagne efter J. B. Kochs Død, da i ethvert Fald det saakaldte Firma dermed ophørte at existere; og idet hun endvidere har gjort gjældende, at hun, der ved sine gjentagne Forespørgsler hos Citanterne stedse havde faaet den Besked, at det af J. B. Koch stiftede Laan henstod uindfriet, og som derfor stod i den Tro, at det var det af ham i sin Tid for dette Laan udstedte Gjældsbevis, der blev hende tiltransporteret til Gjengjæld for, at hun kvitterede sin Obligation, ved Meddelelsen af denne Kvittering har handlet i en Vildfarelse, der skyldes Citanterne selv, har hun forment, at hun ikke kan ansees bunden ved sin Kvittering af Obligationen.

Forsaavidt nu Citanterne have villet gjøre gjældende, at Indstævnte maa ansees udelukket fra at paaberaabe sig en Vildfarelse med Hensyn til den Fordring, der blev hende tiltransporteret som Vederlag for hendes Kvittering af Obligationen, som Følge af, at bemeldte Fordring i den af hende underskrevne Kvitteringspsategning paa Obligationen udtrykkelig er angiven som tilkommende Citanterne ifølge Forskrivningen af 11 Oktober 1887, og at hun altsaa allerede af

denne Grund maa ansees bunden ved sin Kwittering, kan der vel ikke gives dem Medhold heri, men paa den anden Side give Sagens Oplysninger ikke Føje til at antage, at det omhandlede af J. B. Koch stiftede Laan, navnlig ved det den 11 April 1883 passerede, skulde kunne ansees indfriet i den Forstand, at Indstævntes som Pant for samme stillede Obligation derved skulde være frigjort. Som oven anført blev nemlig hverken dengang eller senere Laanet eller nogen Del deraf kontant betalt, hvorimod det maa antages at være bleven fornyet ved de den 11 April 1883 og derefter fjerdingaarlig, sidste Gang den 11 Oktober 1887, udstedte Gjældsbeviser, der saaledes alle angaa det samme Laan, og naar det i den ommeldte af Indstævnte udstedte Fuldmagt hedder, at den af hende udlaante Obligation maatte tjene Citanterne til Sikkerhed for det paagjældende Laan, indtil dette var indfriet, maa herved selvfølgelig forstaas, indtil Laanet virkelig var afgjort. Idet derhos det ovennævnte af J. B. Koch den 7 Marts 1884 udstedte Skadesløsbrev til Indstævnte gik ud fra den Forudsætning, at Citanterne vedblivende havde et retmæssigt Krav paa Firmaet, for hvilket de vilde kunne holde sig til Indstævntes Obligation, kan der ikke være nogen Tvivl om, at M. Brandt Koch har havt fornøden Bemyndigelse, saalænge hans Fader, J. B. Koch, levede, til at forny Laanet ved sin Underskrift paa Firmaets Vegne. Hvad Tiden derefter angaar, have Citanterne fremlagt en Erklæring fra J. B. Kochs Enke af 5 December 1888, der gaar ud paa, at hun og Enken efter N. J. Koch efter dennes Død overtog Firmaet N. J. & J. B. Koch, samt at M. Brandt Koch som Forretningsfører for Enkerne har været fuldt berettiget til pr. prokura for Firmaet at underskrive Forskrivningen af 11 Oktober 1887 til Fornyelse af det i sin Tid af J. B. Koch for Firmaet stiftede Laan hos Citanterne, og vel har Indstævnte ikke villet erkjende Rigtigheden af denne, tilmed kun af den ene af Enkerne afgivne Erklæring, men ligesom det i ethvert Fald maa antages, at Enkerne, der, som meldt, hensaa til uskiftet Bo efter de oprindelige Deltagere i det oftnævnte Interessentskab og ifølge thinglæst Skifteextrakt i Fællesskab ejede de tidligere dette tilhørende Ejendomme, have været pligtige at tilsvare den Interessentskabet paahvilende Gjæld, saaledes kan der efter alt foreliggende ej heller være nogen berettiget Tvivl om, at M. Brandt Koch efter J. B. Kochs Død har havt tilstrækkelig Bemyndigelse til at forny den omhandlede Gjæld ved sin Underskrift med bindende Virkning for Enkerne.

Idet der imidlertid herefter maa antages paa den Tid, da den ovennævnte Afvikling af Forholdet med Indstævnte fandt Sted, at have tilkommet Citanterne en Fordring ifølge Forskrivningen af 11 Oktober 1887, som de kunde kræve fyldestgjort ved Hjælp af den paagjældende, Indstævnte tilhørende Obligation — hvorved endnu bemærkes, at deres Ret til at holde sig til denne som Haandpant for det omhandlede Laan ikke, som af Indstævnte endvidere gjort gjældende, kan ansees fortabt ved den af dem, som anført, givne Henstand med dettes Betaling, eftersom Indstævntes Bemyndigelse for Firmaet til at pantsætte Obligationen til Sikkerhed for det af dette hos Citanterne optagne Laan ifølge Fuldmagtens ovenanførte Indhold ikke var indskrænket i Henseende til Tid eller overhovedet med Hensyn til Maaden for Laanets Stiftelse — maa Indstævnte ansees bunden ved den Ci-

tanterne, bl. A. ved Overdragelse til hende af deres Krav ifølge bemeldte Forskrivning, meddelte Kvittering af Obligationen, og Citanterne ville derfor være at frifinde for hendes Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Indstævntes beskikkede Sagfører for Underretten og for Overretten i Salær hver 100 Kr., der blive at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 25 Marts.

Nr. 6. Pastor emeritus **Benedikt Kristjansson** og
Præsteenke **Ragnheidur Jonsdatter** (Rée)

contra

Odelsbonde **Sigurdur Jonsson** (Nellemann),

betr. Forpligtelse til at svare Græsningsafgift.

Hunavatn Syssels Gjæsterets Dom af 25 November 1891: Indstævnte, Bonden Sigurdur Jonsson paa Lækjamot, bør til Citanter, pastor emeritus Benedikt Kristjansson paa Landakot ved Reykjavik, at betale 50 Kr. som resterende Afgift for sine golde Faars Sommergræsning paa Vididalstungashede i Aarene 1885, 1886, 1889 og 1890, men iøvrigt bør han for Citantens Krav i denne Sag fri at være. Processomkostninger ophæves. Dommen at efterkommes inden trende Solemærker efter dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 16 Januar 1893: Appellanten, Sigurdur Jónsson (paa Lækjamot), bør for de Indstævntes, Pastor Benedikt Kristjansson og Ragnheidur Jonsdatters, Krav fri at være i denne Sag. Processens Omkostninger hæves.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 2 Januar 1894 er Høiesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Efter de Høiesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det vel antages, at de i Dommen omtalte Maldager og flere lignende for andre Omraader gjældende Bestemmelser ved nogle i det 16de Aarhundrede afsagte Domme ere blevne fortolkede saaledes, at det ikke alene var en Ret for de indenfor et vist Omraade boende Bønder at drive deres Lam op paa de paagjældende Fjeldgræs-

gange, men ogsaa en Pligt at gjøre dette eller i alt Fald at betale Afgiften. Selv om man imidlertid kunde tillægge disse enkelte og iøvrigt ikke overensstemmende Domme nogen afgjørende Betydning med Hensyn til, hvorledes de paagældende Bestemmelser i de ovennævnte Maldager til en vis Tid ere blevne forstaaede, mangler der i alt Fald ganske Oplysning om, at Forpligtelsen til at betale Afgift for den, der ikke benyttede Græsningsretten, er bleven anerkjendt eller endog blot fordret anerkjendt i de følgende Aarhundreder, medens nogle under Sagen fremlagte Erklæringer endog tyde paa det Modsatte. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret ville Appellanterne have in solidum at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Appellanterne, Pastor emeritus Benedikt Kristjansson og Præsteenke Ragnheidur Jonsdatter, een for begge og begge for een, til Indstævnte, Odelsbonde Sigurdur Jonsson med 200 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Med Hunavatns Syssels Gjæsterets Dom, afsagt 25 November Maaned 1891, blev Appellanten, Sigurdur Jónsson, Bonde paa Lækjamot i Thorkelshols Rep, dømt til at udrede til Indstævnte, præp. hon. Benedikt Kristjansson paa Landakot ved Reykjavik, paa egne Vegne og paa sine Samejer til Vididalsunga, Præsteenke Ragnheidur Jonsdatter paa Hvammurs Vegne 50 Kr. som Græsningsafgift for Vididalsungas Hede, som Domfældte stod tilbage med for Aarene 1885, 1886, 1889 og 1890. Processens Omkostninger bleve ophævede.

Appellanten har med Stævning dateret 2 Maj f. A. indstævnet Sagen for Overretten, hvor han har paastaaet bemeldte Dom underkjendt (uefterrettelig at være) og ham selv fuldstændig frikjendt for de Indstævntes Klager og Paastande, samt at de En for Begge og Begge for En bleve tilpligtede at betale ham Procesomkostninger baade for Under- og Overretten. Paa den anden Side har Indstævnte nedlagt den Paastand, at Dommen blev stadfæstet og, at der blev dem tildømt skadesløse Procesomkostninger.

Sin Fordring paa den Græsningsafgift, som Appellanten ved den indankede Dom blev dømt til at betale, støtte de Indstævnte, Vididalsungas Ejere, paa fremlagte Afskrifter af Biskop Pjeturs Maldag af 1394 og Biskop Olof Rognvaldssons Maldag af 1461, hvori følgende Bestemmelse findes: »Der er Fædrift paa Vididalsungas Jord hele

Reppen (o: Thorkelshols Rep) over ud til Gljufuraa, og der skal betales 1 Lam af hver Fædrift indtil 60 og saa i samme Forhold opad, saaledes som Lovmand Rafns Dom og Lovmand Thorsteins Stadfæstelsesbrev nærmere belyse*. Disse Ord forstaa de Indstævnte saaledes, at derved ikke blot hjemles Faareejere, der bo i den angivne Egn, en Ret til at drive deres Faar paa Vididalstungas Land (Vididalstungas Hede), men at der ved Siden heraf paahviler dem den Pligt at udøve Fædriftsretten eller til Vididalstungas Ejere at betale den fastsatte Græsningsafgift, uden Hensyn til om de udøve Fædriftsretten eller ikke.

Appellanten har hele Tiden fastholdt, at han i de omhandlede Aar 1885, 1886, 1889 og 1890 ikke har drevet sine Faar paa Vididalstungas Hede, men at han derimod har drevet dem paa sine egne Fjældgræsgange, Hankagilshede, og da de Indstævnte ikke udtrykkelig har benægtet denne hans Forklaring, maa Sagens Udfald bero paa, om den Indstævntes ovenanførte Forstaaelse af bemeldte Maldagebestemmelser er rigtig, eller med andre Ord, om Appellanten er pligtig at betale til Vididalstungas Ejere en i Forhold til Størrelsen af hans Besætning af gølge Faar fastsat Græsningsafgift, selv om han ikke driver sine Faar paa Vididalstungas Hede; Appellanten benægter derimod, at denne Forstaaelse af Maldagerne kan være rigtig.

Under Sagen er intet oplyst om, hvorledes man i Praxis har forstaaet bemeldte Maldagebestemmelse i denne Henseende, thi den Høiesterets Dom af 2 Februar 1861*), hvortil de Indstævnte har henvist, kan ikke yde nogen Vejledning med Hensyn til Bestemmelsens Forstaaelse i den her omhandlede Henseende. I og for sig maa Retten være af den Mening, at Maldagernes Bestemmelse, forstaaet paa den Maade, de Indstævnte gjør gjældende, lægger et temmelig unaturligt Baand paa de paagjældende Faarebønderes Frihed, og da man ikke bør lægge ind i Maldagernes Ord en vidererækkende mod Sagens Natur stridende Betydning, medmindre Nødvendighed kræver, og da Ordene paa den anden Side, som de staa i Maldagerne, ingenlunde blive betydningsløse eller intetsigende, selv om man vælger den anden Forstaaelse, da maa Retten komme til det Resultat, at de bør forstaaes saaledes, at de ikke paalægge Bønderne nogen Forpligtelse til at udrede Græsningsafgift, naar de ikke drive deres Faar paa Fjældgræsgangene. Da man endvidere ifølge det Ovenanførte maa ansee det for indrømmet, at Appellanten ikke har drevet sine Faar paa Vididalstungas Hede i de omtvistede 4 Aar, maa han frikjendes for de Indstævntes Krav paa Græsningsafgift for disse Aar. Den indankede Dom bliver derfor at forandre i Overensstemmelse hermed. Processens Omkostninger bør for begge Retter hæves.

*) Skal være 31 Januar 1861.

Nr. 151. Høiesteretssagfører Hansen
 contra
 Else Margrethe Hansine Petrine Hansen
 (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Lollands Nørre Herreds Extrarets Dom af 8 Maj 1897: Arrestantinden Else Margrethe Hansine Petrine Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Zwick, og Defensor, Sagfører Krog Jensen, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Januar 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 8 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Seidelin, betaler Arrestantinden Else Margrethe Hansine Petrine Hansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Else Margrethe Hansine Petrine Hansen til Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Nørreherreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Else Margrethe Hansine Petrine Hansen, der er født den 28 April 1876, og som tidligere har været straffet: ifølge Nakskov Kjøbstads Extrarets Dom af 15 Marts 1889 efter Straffelovens § 233, sammenholdt med § 47, med simpelt Fængsel i 2 Dage, ifølge samme Rets Dom af 7 Juni s. A. efter samme Lovs § 233, sammenholdt med §§ 47 og 62 med lige Fængsel i 14 Dage, ifølge samme Rets Dom af 29 April 1890 efter samme Lovs § 233, jfr. § 57, med lige Fængsel i 1 Maaned, ifølge Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 5 August 1891 efter samme Lovs § 229, jfr. §§ 21 og 57, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder, ifølge Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 4 Marts 1892 efter samme Lovs § 228,

jfr. §§ 21 og 37, med lige Fængsel i 40 Dage, ifølge samme Rets Dom af 24 Oktober 1892 efter samme Lovs §§ 228 og 229, jfr. §§ 21 og 37 med lige Fængsel i 3 Maaneder, ifølge Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 11 August 1894 efter samme Lovs § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Odense Herreds Extrarets Dom af 12 November 1894 efter samme Lovs § 230, 1ste og 2det Punktum, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ifølge Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Marts 1896, efter samme Lovs § 231, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, aktioneret for Tyveri.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun, der da tjente hos Gaardejer Krøyer Petersen i Sandby, den 15 April f. A. har fra-stjaalet bemeldte Gaardejer ca. 4 Pd. Æg, som hun fandt i Laden og samme Dag afhændede for 1 Kr., samt at hun den 23 s. M., da hun kom forbi Væver Jens Johannes Christiansens Hus i Sandby og saae, at der ingen var hjemme, fik Lyst til at gaa ind i Huset for at undersøge, om der var rede Penge, som hun kunde tilegne sig. Hun, der ikke tidligere havde været i Huset, gik da først ind i Brændehuset, idet hun troede, at der derfra førte en Dør ind til Huset, og haabede, at denne var uafloaset, og da hun i Brændehuset saae en Nøglering med nogle Nøgler hængende paa et Søm, hvor Ejeren og Hustru, naar de vare ude, plejede at anbringe den, bemægtigede hun sig denne og skaffede sig Adgang til Huset ved med en af Nøglerne at aabne Kjøkkendøren, og efterat hun gennem Kjøkkenet og Sovekammeret var kommet ind i Stuen, tilegnede hun sig fra en uafloaset Skuffe i et derstaaende Skab en til 25 Øre vurderet Portemonnæ, hvori efter hendes Forklaring fandtes 7 Kr. 10 Øre, medens Væver Christiansen har opgivet, at der var 7 Kr. 60 Øre i den og forlod derpaa Huset ad samme Vej, hun var kommet ind, og ophængte, efterat have aflaaet Kjøkkendøren, Nøglerne, hvor hun havde taget dem.

Da der var opstaaet Tvivl om Arrestantindens Tilregnelighed, er hun ved Overrettens Foranstaltning bleven indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg. I en af Overlægen ved bemeldte Sindssygeanstalt afgiven Erklæring udtaler denne, at Arrestantinden efter hans Mening ikke er sindssyg, men at hun er et paa Grund af Arv mangelfuldt udviklet Individ, og at hendes Tyverier staa paa lige Fod med Idioternes Rapserier, idet de ere en Følge af den medfødte mangelfulde Hæmning overfor alle Impulser. Det kgl. Sundhedskollegium har i en over Sagen indhentet Erklæring udtalt, at et Flertal af Kollegiets Medlemmer tiltræder fornævnte Overlæges Udtalelser om, at Arrestantinden er et i aandelig Henseende mangelfuldt udviklet Individ, og som en Følge deraf maa antage, at hun ikke er i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voxne og sjælsunde Personer.

Efter det saaledes foreliggende vil Arrestantinden for sit udviste Forhold for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri være at ansee efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Stykke, jfr. § 39, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og Underrettsdommen,

ved hvilken Arrestantinden efter Straffelovens § 232, jfr. §§ 62 og 57, er anset med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, vil derfor være at forandre i Overensstemmelse hermed.

=====
 Mandagen den 28 Marts.

Nr. 127. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Hans Peter Hansen Krog og Hans Peder Andersen
 (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Jagtloven.

Nysted Birks Politirets Dom af 29 April 1897: Tiltalte Hans Peter Hansen Krog bør bøde 210 Kr. til Ø. Ulslev Sogns Kommunekasse. Tiltalte Møllersvend Hans Peder Andersen bør bøde 90 Kr. til samme Kasse. Begge de Tiltalte bør derhos in solidum betale de af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Oktober 1897: De Tiltalte Hans Peter Hansen Krog og Møllersvend Hans Peder Andersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Petersen, 20 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den i den indankede Dom anførte Landsover- samt Hof- og Stadsretsdom af 3 September f. A. ved Høiesterets Dom af 18 d. M. er forandret derhen, at Hans Peter Hansen Krog efter Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens en af ham efter Straffelovens § 147, 2det Punktum, forskyldt Straf bortfaldt i Medfør af Straffelovens § 58.

Ved de foreliggende Oplysninger, der i det Væsentlige ere fremstillede i Dommen, maa der ansees at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at de Tiltalte Søndagen den 4 April f. A. i Ny Fredskov i Forening have gjort sig skyldige i ulovlig Jagt og derved nedlagt en Raabuk. For dette Forhold ville de i Henhold til Lov 8 Maj 1894 § 23, 1ste og 4de Stykke, være at ansee med Bøder til vedkommende Kommunes Kasse, hvilke for Krog bestemmes til 230 Kroner, for Andersen til 90 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

De Tiltalte Hans Peter Hansen Krog og Hans Peder Andersen bør til Øster Ulslevs Kommunes Kasse bøde Førstnævnte 230 Kroner og Sidstnævnte 90 Kroner. Saa udrede de og, een for begge og begge for een, Sagens Omkostninger, derunder de ved Lands-over- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salaries samt i Salarium for Høiesteret til Høiesterets-sagførerne Salomon og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Politiret hertil indankede Sag sigtes de Tiltalte Hans Peter Hansen Krog og Møllersvend Hans Peder Andersen, af hvilke Førstnævnte er født den 26 April 1876 og anseet: ved Nysted Birks Politirets Domme af 16 December 1891 og 19 April 1893 henholdsvis efter Lov om Jagten m. m. af 1 April 1871, § 16, med en Bøde af 10 Kr. og efter samme Lovs § 17 med en Bøde af 18 Kr., ved nærværende Rets Dom af 23 Juni 1896 efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894, § 23, 1ste, 2det og 4de Stykke, og § 27, jfr. § 17, med en Bøde af 180 Kr., ved Nysted Birks Politirets Dom af 25 November 1896 efter fornævnte Lov 8 Maj 1894, § 23, 1ste, 3die og 4de Stykke, med en Bøde af 180 Kr. og Forbrydelse af Jagtredskab — hvilken Dom er indanket for nærværende Ret, ved Nysted Kjøbstads Politirets Dom af 31 Marts d. A. efter Lov 4 Februar 1871, § 6, med en Bøde af 18 Kr., ved Høiesterets Dom af 10 Juni d. A. efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894, § 23, 1ste, 3die og 4de Stykke, med en Bøde af 180 Kr., samt tilpligtet at betale Godsted Sogns Kommunekasse i Stedet for Forbrydelse af Jagtredskaber 50 Kr., og ved nærværende Rets Dom af 3 September d. A. efter Straffelovens §§ 146, 1ste Stykke, og 260, jfr. Konkurslovens § 168, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, medens Sidstnævnte, der er født den 27 Juli 1868, ikke er funden forhen straffet for Overtrædelse af Jagtloven.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Ifølge Anmeldelse af Skovfoged Juul af Øster Ulslev blev der den 4 April d. A. i den Jægermester Friderichsen tilhørende Skov, »Ny Fredskov«, i Øster Ulslev skudt en Raabuk, og har Tjenestedreng Carl Christian Hansen herom edelig forklaret, at han, da han den 4 April d. A. henved Kl. 2 befandt sig i den sydøstlige Del af »Ny Fredskov«, hørte et Skud falde i Nærheden, og ca. et Kvarter senere saae han 2 Mandspersoner paa Gaardejer Adolf Poulsens Mark lige udenfor Skoven i Færd med at

Færdig fra Trykkeriet den 7 April 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 5.

Mandagen den 28 Marts.

slæbe et Raadyr bort i østlig Retning, længere hen paa Adolf Poulsens Mark, hvor de gjemte det under nogle Pileris og derefter skraaede over Marken over mod den Syd for ovennævnte Skov liggende Skov, »Gamle Fredskov«. Af de paagjældende Personer var den ene høj, havde lyst Tøj og brun Hat, medens den anden var mindre, iført mørkt Tøj og mørk Hue, og Vidnet har forklaret, at Tiltalte Krog paa Størrelsen ligner den mindste af de to nævnte Mandspersoner. Vidnet fandt umiddelbart derefter i Nærheden af det Sted, hvor Skuddet efter hans Skjøn var faldet, et Sted, hvor der var tydelige Spor af Blod og Haar, der viste, at et Dyr kort i Forvejen var fældet der, og endvidere Spor derfra gennem Skoven ud til det Sted paa Adolf Poulsens Mark, hvor Vidnet havde seet de to Personer ligge, af, at et Dyr var slæbt derhen. Samme Forklaring er afgivet af Niels Petersen Juul og den 13aarige Valdemar Petersen Juul, der ved den ommeldte Lejlighed vare i Følge med Vidnet Hansen.

Der er derhos af fornævnte Skovfoged Juul med flere Vidner afgivet edelig Forklaring om, at de den 4 April d. A. om Eftermiddagen ca. Kl. 3¹/₂, efter at der var sket Anmeldelse om, at der var bleven skudt i »Ny Fredskov«, ved den derefter anstillede Undersøgelse i »Gamle Fredskov«, der ligger ca. 1200 Alen Syd for »Ny Fredskov«, traf begge de Tiltalte — af hvilke Tiltalte Andersen var iført lys Frakke og brun Hat, Tiltalte Krog mørkladent Tøj og mørk Hue —, der erklærede, at de havde været i Besøg hos en i Nærheden boende Mand og vare gaaede ind i Skoven for at søge Læ for en Snebyge. Tiltalte Andersens ene Støvle var da stærkt tilsølet med Blod, som han paastod hidrørte fra, at han havde en Rift paa Fingeren og havde strøget Blodet deraf af paa Støvlen, medens Vidnerne have forklaret, at en saa stor Mængde Blod ikke kunde antages at hidrøre fra den Rift, nævnte Tiltalte havde paa Fingeren.

Ved Vidneforklaringer er det fremdeles oplyst, at der den 7 og 8 April d. A., paa det Sted, hvor Dyret formentes at være skudt, blev fundet nogle Stumper Papir, der maa antages at have dannet Forladningen fra et Skud, og som ere oplyste at være Brudstykker af en Stævningsgjenpart, som nogen Tid i Forvejen var overleveret Tiltalte Andersen ved Forkyndelsen af en mod ham udtaget Stævning, og et Vidne har efter sin Forklaring, kort efter at det her under Sagen omhandlede Skud var faldet, paa samme Sted fundet en afskudt Patron af Kaliber Nr. 12. Saa vel i Tiltalte Krogs som i Tiltalte Andersens Hjem fandtes en Bøsse, hvori Patroner af Kaliber Nr. 12

passede, og derhos fandtes i Tiltalte Andersens Hjem en Patron af samme Kaliber, som, da den aabnedes i Retten, viste sig at indeholde som Forladning Stykker af den samme Stævningsgjenpart, hvoraf Stykker som anført ere fundne i »Ny Fredskov«.

De Tiltalte have benægtet at have øvet ulovlig Jagt den ommeldte Søndag og have forklaret, at de denne Dags Eftermiddag efter Tiltalte Andersens Forklaring Kl. 2—3, efter Tiltalte Krogs Forklaring noget over Middag, gik ud sammen, begge uden Bøsser, for at besøge en Mand i Øster Ulslev. Da de paa Vejen derhen mødte en ubekjendt Mand, som meddelte dem, at Manden i Øster Ulslev ikke var hjemme, gik de ikke derhen, men besluttede at vende hjem. Da det imidlertid begyndte at sne stærkt, gik de ind i »Gl. Fredskov« for at søge Læ, og her traf de kort efter Skovfoged Juul med flere Ledsagere.

Tiltalte Andersen har med Hensyn til det Blod, der fandtes paa hans ene Støvle, forklaret, at det hidrørte fra et Saar, han den paa-gjældende Dag om Morgenen havde faaet ved at kløve Brænde, idet han blev slaet af et Stykke Brænde paa venstre Haands Pegefinger, og at Saaret blødte stærkt, da han gik med Tiltalte Krog; han strøg da Blodet af paa den ene Støvle for ikke at tilsøle sit Tøj. Efter en under Sagen fremlagt Lægeerklæring fandtes der den 7 April d. A. paa Tiltalte Andersens venstre Haands Pegefinger en Hudaffektion, som vel for nogle Dage siden kunde have frembragt en ringe Blødning i Form af frempiblende Draaber, men absolut ikke nogen betydeligere Hæmorrhogi. Tiltalte Andersen har hertil forklaret, at den i Lægeerklæringen omtalte Hudaffektion hidrørte fra Udslet, som han havde haft i længere Tid, men fastholdt sin Forklaring om, at han havde slaet sin Finger om Søndagen ved at kløve Brænde, og at det havde blødt ikke saa lidt.

Tiltalte Andersen har erkjendt at have været i Besiddelse af den Stævningsgjenpart, af hvilken Brudstykker fandtes i »Ny Fredskov« og i den i hans Hjem forefundne Patron, men har erklæret, at det er ham umuligt at forklare, hvorledes Stykker af denne Gjenpart ere komne i »Ny Fredskov«, og at det godt kan være, at han har anvendt Stykker af Gjenparten til Forladning i den Patron, der er fundet hos ham, men at han ikke kan huske, om han har gjort dette.

Skjønt der ved det Anførte er tilvejebragt en ikke ringe Grad af Sandsynlighed for, at de Tiltalte have gjort sig skyldige i den dem paasigtede Overtrædelse af Jagtloven, findes det dog betænkeligt paa Grundlag af de foreliggende Oplysninger at ansee dem mod deres Benægtelse for overbeviste herom. Som Følge heraf ville de Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale . . . Den indankede Dom, ved hvilken de Tiltalte ere ansete efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894, § 23, med Bøder til Øster Ulslev Sogns Kommunekasse, Tiltalte Krog paa 210 Kr. og Tiltalte Andersen paa 90 Kr., vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Fredagen den 1 April.

Nr. 129.

Advokat Nellemann

contra

1. **Lars Lorenz Reslow**, 2. Overretssagfører **Johannes Knud Westengaard** og 3. **Louis Cordosa** (Def. for Nr. 1 Jensen, for Nr. 2 Asmussen og Nr. 3 Salomon),

der tiltales: Nr. 1 for svigagtig Fallit, Nr. 2 for Meddelagtighed i svigagtig Fallit og Overtrædelse af de ham som Sagfører paa-hvilende Pligter og Nr. 3 for Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 September 1897: Tiltalte Louis Cordosa bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Lars Lorenz Reslow og Overretssagfører Johannes Knud Westengaard bør straffes med simpelt Fængsel, hver i 3 Maaneder. I Salær til den for Tiltalte Reslow beskikkede Defensor, Prokurator Gottschalck, udreder denne Tiltalte 80 Kr., og i Salær til den for Tiltalte Cordosa beskikkede Defensor, Prokurator Lassen, udreder det Offentlige 60 Kr. Af Aktionens øvrige Omkostninger, derunder 100 Kr. i Salær til Aktor, Prokurator Mundt, udrede de Tiltalte Reslow og Westengaard, En for Begge og Begge for En, $\frac{2}{3}$ og det Offentlige $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Hensyn til Tiltalte Reslow bemærkes, at han ikke findes at have paadraget sig Strafansvar ved at have fyldestgjort enkelte Kreditorer ved Hjælp af Penge, som han laante af en Slægtning, idet der herved ikke kan antages at være skeet nogen Forrykkelse af Boets Status.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Reslow efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes at kunne nedsættes til 1 Maaned.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Lars Lorenz Reslow bestemmes til een Maaned. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Nellemann 400 Kroner, der udredes med $\frac{1}{3}$ af det Offentlige og med $\frac{2}{3}$ af de Tiltalte Reslow og Johannes Knud Westengaard, een for begge og begge for een, og Høiesteretssagførerne Jensen, Asmussen og Salo-

mon hver 300 Kroner, der udredes henholdsvis af Reslow, af Westengaard og af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Lars Lorenz Reslow for svigagtig Fallit, Louis Cordosa for Pengeafpresning og Overretssagfører Johannes Knud Westengaard for Meddelagtighed i svigagtig Fallit og Overtrædelse af de ham som Sagfører paahvilende Pligter. De Tiltalte — af hvilke Reslow efter sin Forklaring er 41 Aar gammel, hvilket er skjønnestemmande med hans Udseende, medens Cordosa og Westengaard ere fødte henholdsvis den 4 December 1859 og den 18 Juli 1865 — ere ikke fundne forhen straffede ifølge Dom.

I. I Anledning af Sigtelsen mod Tiltalte Reslow for at have gjort sig skyldig i svigagtig Fallit og mod Tiltalte Westengaard for at have gjort sig skyldig i Meddelagtighed heri og i Overtrædelse af de ham som Sagfører paahvilende Pligter er Følgende oplyst: Efterat Tiltalte Reslow i nogle Aar havde været etableret som Skrædermester her i Byen, vare hans økonomiske Forhold i Efteraaret 1895 blevne saa vanskelige, at han indsaa, at han vilde blive nødt til at standse sine Betalinger, hvis han ikke fik Hjælp. Blandt den ham paahvilende Gjæld, som han var ude af Stand til fuldt ud at betale, var en Vexel, stor 800 Kr. 50 Øre, som Tiltalte Cordosa — med hvem han stod i Forretningsforbindelse — havde paa ham, og som forfaldt den 4 November, og dette gav Anledning til, at han den 6 November henvendte sig til Cordosa for at søge Hjælp hos denne, som tidligere havde hjulpet ham med Laan af kontante Penge, og som havde sagt til ham, at han, naar det atter kneb for ham, gjerne maatte komme til ham, da han (Cordosa) saa skulde hjælpe ham, hvis han kunde. Paa Forslag af Cordosa gik de derpaa endnu samme Dag op til Tiltalte Westengaard, der da var Cordosas juridiske Konsulent, for at spørge ham til Raads. Efterat nu Westengaard var blevet gjort bekendt med, at Reslow havde Pengevanskeligheder samt med, at han skyldte Cordosa ialt ca. 9000 Kr. — hvilken Gjæld iøvrigt for største Delen ikke var forfalden, hvad Westengaard ogsaa blev gjort bekendt med — forhandlede Reslow, Cordosa og Westengaard i nogen Tid om Muligheden af at faa arrangeret en Akkord for Reslow. Da disse Forhandlinger imidlertid ikke førte til noget Resultat, blev Reslow og Cordosa paa Forslag af Westengaard enige om at indgaa et Forlig med hinanden om det Beløb, som Cordosa havde tilgode hos Reslow — dog først efterat Cordosa havde lovet Reslow, at han vilde forstrække ham med et Laan af 2000 Kr., for at han ved Hjælp af disse kunde blive sat i Stand til at dække forskellige andre Kreditorer, hvis Fordringer forfaldt i den nærmest følgende Tid. Forliget blev derpaa underskrevet af Reslow og Cordosa og kom til at lyde paa Summen 11601 Kr. 48 Øre, idet det kom til at omfatte dels de ovennævnte 2000 Kr., skønt Reslow endnu ikke havde faaet disse udbetalte, dels hele det Beløb, hvorpaa den ovennævnte den 4 November forfaldne Vexel lød, skjønt Reslow alt havde betalt 500 Kr. af paa

denne Vexel. I Forliget var det derhos bestemt, at den nævnte Gjæld skulde betales i ugentlige Afdrag paa 200 Kr., første Gang den 10 November 1895, og at hele Gjælden strax forfaldt, naar noget Afdrag udeblev 3 Dage over Forfaldstid. Samme Dag, som dette Forlig var blevet indgaaet, sendte Westengaard det i al Hemmelighed over til Hjørring, hvor det derpaa 2 Dage efter blev ratihaberet i et Møde for Forligskommissionen for Hjørring Amts 1ste Forligskreds. Efter Forligets Indgaaelse fik Reslow den 10 og 18 December udbetalt af Cordosa henholdsvis 600 Kr. og 450 Kr. af de ham tilsagte 2000 Kr.; de resterende 950 Kr. havde Cordosa derimod ikke disponible, da Reslow forlangte dem udbetalt, og Cordosa fik derfor Overretssagfører Hans Martin Wittrup til at love at ville lægge dette Beløb ud for ham, idet han som Sikkerhed gav Wittrup et paa 950 Kr. lydende Anfordringsbevis.

Ved Hjælp dels af de ham af Cordosa saaledes laante Penge, dels af et andet større Beløb, som han laante af en Slægtning, dels af Penge, som han selv skaffede tilveje gennem sin Forretning, bl. A. ved at pantsætte en Del Varer, fyldestgjorde Reslow i de efter Forligets Ratihabition følgende 8 Uger helt eller delvis en Del af sine Kreditorer, der trængte paa for at faa Betaling, deriblandt følgende: Den 15 November betalte han M. Levinsky, hvem han skyldte 284 Kr. efter en forfalden Vexel, et Afdrag paa denne Gjæld paa 142 Kr. I Henhold til et den 9 November med J. H. Ruben indgaaet privat Forlig om Betalingen af et Beløb af ca. 1950 Kr. — som han skyldte Ruben for leverede Varer, og som i alt Fald delvis var forfaldent, alierede den Gang Forliget blev indgaaet — betalte han Ruben den 16 November 75 Kr. og den 16 December atter 75 Kr. Den 28 November betalte han H. Filtenborg, der samme Dag havde erhvervet Dom over ham for en forfalden Vexel, stor ca. 435 Kr., det efter denne Dom skyldige Beløb. Den 3 December betalte han C. V. Ramlau et forfaldent Regningskrav paa ca. 218 Kr. I Henhold til et den 16 November med A. Ruben indgaaet og den 21 November inden Kjøbenhavns Forligskommission ratihaberet Forlig om Betalingen af et Beløb af 250 Kr., som han skyldte for leverede Varer, og som var forfaldent, allerede da Forliget blev indgaaet — betalte han Ruben den 4 December 50 Kr. Den 10 December betalte han A. Hansen, som den 5 December havde erhvervet Dom over ham for en forfalden Vexel, stor 500 Kr., det efter denne Dom skyldige Beløb. Den 18 December betalte han F. Nielsen, som den 12 December havde erhvervet Dom over ham for et forfaldent Regningskrav, stort ca. 365 Kr., og som alt havde bestilt Exekution efter Dommen, det efter denne skyldige Beløb. Den 20 December betalte han 79 Kr. til A. og E. Frank, hvem han skyldte dette Beløb efter en forfalden Vexel. Den 21 December betalte han V. F. Jensen — med hvem han den 26 November havde indgaaet dels et den 28 November inden Kjøbenhavns Forligskommission ratihaberet Forlig om Betalingen af et forfaldent Regningskrav, stort ca. 219 Kr., dels et ligeledes den 28 November inden samme Kommission ratihaberet Forlig om Betalingen af en forfalden Vexel, stor ca. 587 Kr., og af hvem Exekution var begjæret efter disse Forlig — et kontant Beløb af ca. 93 Kr. til Dækning af

de med Inddrivelsen af de nævnte Fordringer forbundne Omkostninger, medens ovennævnte Overretssagfører Wittrup, der, som anført, havde lovet Cordosa, at han vilde lægge de 950 Kr., som Reslow havde tilgode hos Cordosa, ud for denne, i Henhold til dette Løfte personligt indestod V. F. Jensen for Betalingen af Resten af hans Tilgodehavende og derpaa betalte dette den 17 Januar f. A. I Henhold til et den 5 December med ovennævnte A. Hansen indgaaet og samme Dag inden Københavns Forligskommission ratihaberet Forlig om Betaling af en forfalden Vexel, stor ca. 666 Kr., betalte han A. Hansen den 23 December 100 Kr., den 27 December 200 Kr. og den 30 December 330 Kr. Den 23 December betalte han 100 Kr. til H. Simonsen, hvem han skyldte dette Beløb efter en forfalden Vexel. Den 27 December betalte han S. Olesen, som den 20 December havde erhvervet Dom over ham for en forfalden Vexel, stor ca. 980 Kr., Størsteparten af det S. Olesen ved denne Dom tilkendte Beløb. Efterat der den 30 December af H. B. Juda var blevet gjort Exekution hos ham for et den 7 December indgaaet og den 10 December inden Sø- og Handelsrettens Forligskommission ratihaberet Forlig om Betaling af en forfalden Vexel, stor ca. 670 Kr., betalte han samme Dag H. B. Juda et Afdrag paa 650 Kr., medens Overretssagfører Wittrup forpligtede sig personlig til at betale Restgjælden og derpaa betalte denne den 11 Januar f. A. Den 2 Januar betalte han Overretssagfører Hede som Repræsentant dels for Møller & Christensen, som den 27 December havde erhvervet Dom over ham for et forfaldent Regningskrav, stort ca. 846 Kr., dels for ovennævnte Filtenborg, som ligeledes den 27 December havde erhvervet Dom over ham for et forfaldent Regningskrav, stort ca. 338 Kr., dels for ovennævnte S. Olesen, hvem han skyldte til Rest ca. 68 Kr. til Dækning af disse Gjældsposter samt af forskellige Sagsomkostninger, mellem 1300 og 1400 Kr.

Medens Reslow saaledes helt eller delvis fyldestgjorde forskellige af sine andre Kreditorer, betalte han ikke Cordosa andet end Resten af det ovennævnte Vexelbeløb, $\text{ca. } 300 \text{ Kr. } 50 \text{ Ore}$ — ved hvis Betaling den 10 November 1895 hele Vexlens Beløb blev afskrevet paa Forliget — og da hele Gjælden efter Forliget som Følge heraf var forfalden til Betaling, rekvirerede Westengaard Forliget exekveret og fik Exekutionen berammet til den 3 Januar f. A., $\text{ca. } \text{Otteugersdagen}$ efter Forligets Ratihabition. Nævnte Dag om Eftermiddagen Kl. $6\frac{1}{2}$ begynde Exekutionen paa Reslows Bopæl paa Nordre Frihavnsvej, hvor han tillige havde en Filial af sin Forretning — det bemærkes herved, at Westengaard valgte at lade Exekutionen begynde saa sent paa Dagen, fordi Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Kontor paa den Tid af Dagen er lukket, saaledes at Exekutionen ikke kunde standses af nogen Fallitrekvisition, naar der kun droges Omsorg for, at Exekutionen blev afsluttet, inden Kontoret næste Dag blev aabnet — og fortsattes dernæst i Løbet af Natten i hans Hovedforretning paa Christianshavn.

Denne Exekution, der blev fremmet med extraordinær Hurtighed — for at fremme Exekutionen hjalp Westengaard, hans Kontorpersonale og nogle af Reslows Folk til ved Exekutionen — og under hvilken der af Westengaard blev anvendt ca. 100 Kr. til Beværtning af Vurderingsmændene og de andre Tilstedeværende, afsluttedes om Mor-

genen den 4 Januar Kl. 3¹/₄, efterat der for Cordosas Fordring efter Forliget — hvilken Fordring med Renter og Omkostninger, herunder et Inkassationsaalær af 550 Kr. til Westengaard, opgjordes til ca. 11500 Kr. — var gjort Udlæg i Reslows Indbo, i hele hans forhaandenværende Lager, der vurderedes til ialt ca. 7200 Kr. — en, som det maa antages, meget for lav Vurdering — og i samtlige hans udestaaende Fordringer, hvis samlede Paalydende under Exekutionen ansloges til ca. 22000 Kr., men som iøvrigt ikke bleve ansatte til nogen bestemt Værdi. Efter Exekutionen solgte Reslow ud af de udlagte Varer, hvad Westengaard havde givet ham Besked om, at han godt kunde gjøre paa Vilkaar, at han indbetalte alt, hvad der kom ind ved dette Salg, til Westengaard.

I de første Dage efter Exekutionen gik nu Salget af de udlagte Varer for sig paa ordinær Vis, men da der saa den 9 Januar udbredte sig det Rygte, at Reslow solgte ud til billige Priser, strømmede Folk til, og der blev da i Løbet af den Dag og den følgende Dag solgt en stor Del Varer til meget lave Priser, hvorpaa Westengaard — der paa Cordosas Vegne fik de ved det stedfundne Salg af det Udlagte indkomne Penge udbetalte af Reslow — den 10 Januar om Eftermiddagen lod Resten af den Del af Reslows Lager, der beroede i Hovedforretningen paa Christianshavn, bringe hen til et herværende Auktionslokale.

Allerede den 9 Januar om Eftermiddagen Kl. 3¹/₂ havde imidlertid en af Reslows Kreditorer indgivet Begjæring til Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission om, at Reslows Bo maatte blive taget under Konkursbehandling, og denne Begjæring blev derpaa Dagen efter, d: den 10 Januar taget til Følge af Skiftekommissionen.

Efterat der dernæst paa Begjæring af Reslows Konkursbo var blevet indledet kriminel Undersøgelse her ved Retten mod Reslow, og denne derpaa den 14 Januar var blevet arresteret som sigtet for bl. A. at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 261, fremsatte Westengaard i en den 15 Januar i Reslows Konkursbo afholdt Skiftesamling paa Cordosas Vegne Tilbud om, at Cordosa ikke vilde optræde som Kreditor i Boet, og at han vilde frafalde enhver Rét efter det den 3 Januar stedfundne Udlæg — paa Vilkaar, at Boet paa sin Side erklærede, at det herefter frafaldt den af dette begjærte kriminelle Undersøgelse. Dette Tilbud modtog Boet, og Westengaard afleverede derpaa til Boet de Varer, som han den 10 Januar paa Cordosas Vegne havde bragt ud af Reslows Besiddelse og indbetalte derhos til Boet det Beløb, som dels var indkommet ved det i Dagene fra den 4 til den 10 Januar stedfundne Salg af de udlagte Varer, dels var indgaaet paa de udlagte Fordringer — ialt noget over 3800 Kr. Ved Realisationen af de tiloversblevne af de udlagte Varer, som udleveredes til Boet, udkom til dette ca. 10000 Kr.

Som Følge af det saaledes paa Skiftesamlingen den 15 Januar Passerede løslodes Reslow og standsedes den mod ham her ved Retten indledede Undersøgelse, men da Westengaard derpaa i Juni s. A. gjorde Anmeldelse til Politiet om, at Reslow og Cordosa skulde have gjort sig skyldig i Pengeafpresning overfor ham, gav dette Anledning til, at

Undersøgelsen om, hvorvidt Reslow havde gjort sig skyldig i svingagtig Fallit blev taget op paany.

Under Sagen har nu Tiltalte Reslow — der har gjort gjældende, at han i Et og Alt handlede, som han gjorde, efter Westengaards Raad og Anvisning — nærmere forklaret, at han, der i Begyndelsen af November 1895 efter sin egen Formening var stillet saaledes, at han, naar alt gik reelt til, kunde byde sine Kreditorer en Akkord paa 75 à 80 pCt., under Forhandlingerne den 6 November 1895 lod sig overtale af Westengaard til at indgaa Forliget med Cordosa, fordi Westengaard stillede ham i Udsigt, at han kunde opnaa en billig Akkord med sine Kreditorer paa 35 à 40 pGt., naar der først var bleven gjort Exekution efter Forliget, at han samtidig lovede Westengaard at »holde det gaaende« i 8 Uger, at det netop var for at sætte ham i Stand hertil, at Cordosa laante ham de 2000 Kr., i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at Westengaard, da Reslow under Forhandlingerne den 6 November ytrede, at han ventede flere forfaldne Vexler protesterede i de nærmeste Dage, spurgte ham, om han kunde klare sig i 8 Uger, naar Cordosa forstrakte ham med 1000 Kr., og at Cordosa, da Reslow besvarede Spørgsmaalet benægtende, lovede at forstrække ham med 2000 Kr., at han, som under Forhandlingerne den 6 November ikke rigtig forstod det hele og særlig ikke, hvorfor det just gjaldt at holde det gaaende i 8 Uger, Dagen efter henvendte sig til Westengaard, og da af denne fik forklaret, hvad Betydningen af denne Frist var, og at det var Mening, at der skulde gjøres Exekution efter Forliget, saasart de 8 Uger vare udløbne, hvorhos Westengaard endvidere sagde til ham, at der samtidig med Exekutionen skulde udsendes Forslag til en Akkord paa 35 pCt., og at han under Exekutionen skulde lade, som om den kom ham uventet, at han handlede i Forventning om, at denne Ordning vilde bringe ham Fordel, saa meget mere som han gik ud fra, at det var Mening, at han, naar Westengaard paa Cordosas Vegne havde gjort Exekution efter Forliget, ikke herved skulde forhindres i at fortsætte sin Forretning, idet Exekutionen kun skulde tjene til at holde de andre Kreditorer borte og til at gjøre dem mere tilbøjelige til at gaa ind paa den Akkord, som maatte blive dem tilbudt, og at det var i Henhold til de saaledes med Westengaard truffne Aftaler, at han i Tiden indtil 3 Januar f. A. sørgede for helt eller delvis at fyldestgjøre en Del af de Kreditorer, der trængte paa at faa Betaling, for derved at afværge Indtrædelsen af en Konkurs i saa lang Tid, at Forliget, der som Følge af Misligholdelse fra hans Side blev exigibelt, kunde exekveres uden Fare for Afkræftelse.

Tiltalte Reslow har derhos forklaret, at han udtrykkeligt spurgte Westengaard, om det hele Arrangement var lovligt, hvortil Westengaard svarede: »Jeg gjør ikke andet, end hvad der er baade ærligt og lovligt«, og at han (Reslow) da tænkte ved sig selv: »Ja, ærligt er det nu ikke, men det kan gjerne være, at det er lovligt«.

Tiltalte Reslow har ovennævnte forklaret, at han, der af Westengaard var bleven henvist til at benytte ovennævnte Overretssagfører Wittrup som juridisk Konsulent, og som ogsaa var gaaet ind herpaa, skjønt han i Forvejen havde en anden Sagfører, nemlig Overretssag-

fører Viggo Christian Garde, med hvem han var fuldt ud tilfreds, i Løbet af de 8 Uger ofte talte med Wittrup, om der ikke skulde gjøres noget for Akkorden, hvad Wittrup imidlertid hver Gang slog hen, idet han udtalte, at det var bedre at vente, til Kreditorerne blev rigtig paatrængende — saaledes, at det tilsidst endte med, at der ikke fremkom noget Forslag til en Akkord, at Westengaard flere Gange i November og December ytrede til ham, naar han talte om at gaa til Garde igjen, at Følgen deraf blot vilde blive, at Garde sagde til ham, at han strax skulde lukke, samt at han har omtalt dette for Garde, at Westengaard en Gang i Løbet af de 8 Uger, da han (Reslow) var oppe paa hans Kontor, sagde til ham, at han (Westengaard) nu vilde skrive en Rykkerskrivelse til ham i Anledning af, at han ikke havde betalt de i Forliget betingede Afdrag, da »det ellers vilde se for galt ud«, men at han ikke skulde bryde sig om denne Skrivelse, at han, da han derpaa modtog en saadan Rykkerskrivelse, ingen Notits tog af den, at han, der efter forskellige Samtaler med Westengaard gik ud fra, at Exekutionen vilde finde Sted den 3 eller 4 Januar, og at Westengaard ved Exekutionen vilde se at faa gjort Udlæg »i det Hele«, for at forberede Exekutionen og lette dens Gjennemførelse lod nogle af sine Folk registrere og vurdere sit Lager umiddelbart før Exekutionen fandt Sted — under Sagen er det oplyst, at ogsaa denne Vurdering var meget lav, og Tiltalte har ikke turdet bestride, at det var efter hans Ordre, at Vurderingen blev gjort saa lav — samt at det var i Henhold til Aftalerne med Westengaard, at han ikke protesterede mod Exekutionen, men fandt sig i, at den blev fremmet med en saa extraordinær Hurtighed, og i, at det Udlagte vurderedes saa overmaade lavt.

Ligesom nu Tiltalte Reslow, hvis fornævnte Forklaring for hans Vedkommende i sin Helhed vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen, har erkjendt, at han ved de ovennævnte Handlinger har begunstiget enkelte Kreditorer paa de andres Bekostning og navnlig Tiltalte Cordosa, og at han har gjort dette, fordi der stilledes ham en billig Akkord i Udsigt, saaledes findes det endvidere at maatte statuere, ikke alene, at de nævnte Handlinger have havt Karakteren af retsstridige Begunstigelser af enkelte Kreditorer paa de andres Bekostning, men ogsaa, at Tiltalte Reslow, om ikke allerede den 6 November, saa dog i alt Fald meget snart efter, at Forliget var indgaaet, har maattet indsee, at hans Fallit var forestaaende, og det uanseet, at han fra først af kun vil have handlet, som han gjorde, fordi han ønskede at faa en Akkord med sine Kreditorer bragt i Stand, eftersom den Akkord, han tilsigtede — og til hvis Istandbringelse det maa antages, at han forinden Fallitten hverken personlig eller gennem sin Sagfører foretog noget Skridt — som anført var en Akkord, hvorved der skulde tilbydes hans Kreditorer langt mindre, end der, om alt gik reelt til, rettelig tilkom dem.

Hvad dernæst Tiltalte Westengaard angaar, da har denne nægtet at have forudseet Reslows forestaaende Fallit, idet han hverken den 6 November eller senere i Løbet af de 8 Uger vil være bleven gjort bekjendt med hans Status, og han har bestemt fastholdt, at han i hele den paagældende Affære kun er optraadt som Repræsentant for Cordosa, og at Reslows Paastand om, at han i Et og Alt

har handlet efter hans (Westengaards) Raad og Anvisning, er urigtig.

Tiltalte Westengaard har nærmere forklaret, at han hverken den 6 November eller senere har stillet Reslow i Udsigt, at han vilde hjælpe ham til en billig Akkord, at han vel den 6 November — da Reslow i Anledning af hans (Westengaards) Forslag om Indgaaelsen af et Forlig med Cordosa bemærkede, at saa kunde han jo risikere, at der blev gjort Exekution efter Forliget, hvorved en Akkord blev udelukket — hertil svarede, at deri tog Reslow fejl, idet en Exekution endog kunde lette Opnaaelsen af en Akkord, hvilket han forklarede nærmere derhen, at Kreditorerne, naar der var gjort Exekution hos Debitor, bedre kunde se, hvor daarlige Forholdene var, og derfor lettere gik ind paa en Akkord, men at det selvfølgelig var hans Mening, at Reslow skulde anvende alt, hvad han ejede, til Fyldestgjørelse af sine Kreditorer, og at det derfor maa bero paa en Misforstaaelse fra Reslows Side, naar denne har forstaaet hans Udtalelse som en Anvisning til at skaffe sig en billigere Akkord end retmæssig.

Tiltalte Westengaard har fremdeles forklaret, at han vel forestod Indgaaelsen af Forliget, fordi han vilde give Cordosa en »Chance« for at faa fuld Dækning fremfor de andre Kreditorer, men at han hverken den 6 November eller senere har sagt til Reslow, at han skulde se at holde det gaaende i 8 Uger, eller have truffet Aftale med ham om Exekutionen — hvorimod han vil have forstaaet paa Cordosa, at denne har benyttet sin Indflydelse til at faa Reslow til at holde de paatrængende Kreditorer fra Halsen og til at forberede Exekutionen — at han tvertimod, da Reslow den 6 November spurgte, om han ikke gjorde sig skyldig i noget ulovligt ved at indgaa Forliget, hertil svarede, at der ikke var noget ulovligt herved, men at Reslow, hvis han, efter at have indgaaet Forliget, drog Omsorg for at holde sine andre Kreditorer hen i 8 Uger, for at Cordosa derefter kunde gjøre Exekution og faa fuld Dækning, medens de andre Kreditorer ikke fik deres Fordringer fuldt dækkede, vilde gjøre sig skyldig i noget kriminelt, og at de 2000 Kr. kun bleve lovede Reslow, fordi denne sagde, at han behøvede dem til at klare paatrængende Krav i de nærmeste Dage efter Forligets Indgaaelse. Han har dog erkjendt, at han havde det Haab, at naar Reslow først havde klaret de nærmeste Dage, kunde han maaske ogsaa nok klare de 8 Uger.

Endvidere har Tiltalte Westengaard nægtet at have ytret til Reslow, enten at han skulde holde sig borte fra Overretssagfører Garde, da denne blot vilde erklære ham fallit, eller at han skulde lade, som om Exekutionen kom ham uventet, eller at han (Westengaard) ved Exekutionen vilde se at faa gjort Udlæg i »det Hele«, og paastaet, at den Rykkerskrivelse, han tilstillede Reslow, var alvorlig ment, og at det er usandt alt, hvad Reslow har forklaret i Strid med Foranstaaende.

Den af Tiltalte Westengaard saaledes afgivne Forklaring er imidlertid i flere Henseender i Strid ikke blot med Reslows Forklaring, men ogsaa med Sagens øvrige Oplysninger. I saa Henseende skal følgende anføres:

Cordosa har forklaret, at det er rigtigt, at Westengaard under Forhandlingerne den 6 November stillede Reslow en billig Akkord —

paa, saavidt han mindes, 35 pCt. — i Udsigt, naar han vilde indgaa Forliget, og opfordrede ham til at »holde det gaaende« i 8 Uger, idet han samtidig forklarede ham, at naar der efter disse 8 Ugers Forløb var gjort Exekution, vilde det være let for ham at opnaa den billige Akkord. Han har derimod nægtet selv at have enten opfordret Reslow til at holde det gaaende i 8 Uger eller udvist nogen Virksomhed ved Forberedelsen af Exekutionen.

Cordosa har endvidere forklaret, at Westengaard 2 a 3 Uger efter det nævnte Møde telefonerede til ham, at nu havde han regnet ud, at Exekutionen allerede kunde foretages den 3 Januar, og at Westengaard forinden Exekutionen flere Gange har ytret til ham, at han nok skulde sørge for at faa alt vurderet saa lavt, at der intet blev tilbage, og han har derhos — ligesom Reslow — benægtet Rigtigheden af Westengaards ovennævnte Forklaring om, at han den 6 November sagde til Reslow, at denne vilde gjøre sig skyldig i et kriminelt Forhold, hvis han i den Hensigt at begunstige Cordosa sørgede for at holde sine andre Kreditorer hen i 8 Uger.

Overretssagfører Wittrup har forklaret, at han allerede gennem de første Samtaler, han i November 1895 havde med Reslow og Westengaard, fik Forstaaelsen af, at det var Reslow, Cordosa og Westengaard magtpaaliggende at faa Forliget bragt frelst over de 8 kritiske Uger.

Sagfører Vilhelm Henrik Nielsen, der paa det paagældende Tidspunkt var ansat som Fuldmægtig paa Overretssagfører Wittrups Kontor, har forklaret, at der flere Gange blev telefoneret til Wittrups Kontor dels af Westengaard, dels af dennes Fuldmægtig Christian Emil Hansen Backhaus med Forespørgsel om, hvorledes det stod med forskellige af Reslows Kreditorer, at det var klart, at Westengaard var ivrig for, at Reslow ikke maatte gaa fallit, og tilskyndede Wittrups Kontor til at gjøre sit bedste for at forhindre dette, samt at han, som i sin Tid enten har seet den tidligere nævnte Rykkerskrivelse eller har hørt den omtale, ikke ansaa denne for alvorlig ment.

Ovennævnte Hansen Backhaus har forklaret, at Reslow i Løbet af de 8 Uger jævnlig kom paa Westengaards Kontor og forhandlede dels med ham (Hansen Backhaus) dels med Westengaard selv, at han af disse Forhandlinger, og af hvad der iøvrigt skete paa Kontoret, sluttede, at Forliget af 6 November skulde holdes hen i 8 Uger, og at det gjaldt om at holde Reslow oven Vandet i den Tid, og at Reslow under sine Samtaler med ham (Hansen Backhaus) udtalte sig ganske uforbeholdt og saaledes maa være gaaet ud fra, at han (Hansen Backhaus) var blevet sat ind i hele Sagen af Westengaard.

Overretssagfører Garde har forklaret, at han, der i November 1895 havde hørt, at Reslow havde afsluttet et Forlig med Cordosa, og som endvidere i Sø- og Handelsretten havde erfaret, at Overretssagfører Wittrup gav Møde sammesteds for Reslow, i den Anledning spurgte Reslow, om han var kjed af ham, og at Reslow da svarede, at Westengaard havde sagt, at hvis han gik til Garde, vilde denne blot sige, at han skulde erklære sig fallit, og at det af en Samtale, han den 2 Januar havde med Reslow i Forbindelse med tidligere Samtaler med denne blev ham fuldstændigt klart, at Reslow havde truffet den Aftale med Cordosa og Westengaard, at han skulde afværge Konkurs

i 8 Uger, for at Forliget kunde eksekveres uden Fare for Afkræftelse, og at det var aftalt, at Eksekutionen skulde omfatte alt, hvad Reslow ejede, og at der til Gjengjæld var lovet Reslow de andres Medvirksomhed til en billig Akkord, saavidt han mindes paa 35 pCt.

Af Sagens Oplysninger fremgaar endvidere, at Westengaard har været Reslow behjælpelig med Betalingen af det ovennævnte Beløb af mellem 1300 og 1400 Kr., som den 2 Januar 1896 blev betalt til Overretssagfører Hede, og foreligger der herom følgende:

Reslow har forklaret, at han i Anledning af denne Fordring henvendte sig til Westengaard — Wittrup var nemlig da bortrejst — om Eftermiddagen den 31 December 1895 og spurgte ham, om det ikke var bedst, at han erklærede sig fallit, da han ikke kunde skaffe Penge til at dække nævnte Fordring med, at Westengaard derpaa gav det Svar, at han under ingen Omstændigheder maatte erklære sig fallit, idet han (Westengaard) samtidig opfordrede ham til at gjøre Udvej for Pengene, at Westengaard dernæst telefonerede til Overretssagfører Hede, hvorpaa han, da Hede spurgte ham om, hvem han talte med, lod en af sine Kontorister træde til Telefonen i sit Sted og svare, at det var Reslows Bestyrer paa Nordre Frihavnsvej, at Kontoristen efter Westengaards Anvisning derpaa spurgte, hvad den yderste Tid var, inden hvilken der skulde præsteres Betaling til Hede, hvorpaa denne gav det Svar, at hvis Eksekution ønskedes undgaaet, maatte Fordringen være betalt senest den 2 Januar, Kl. 10 Formiddag, at Westengaard dernæst gav Reslow den Bekked, at han skulde komme op paa hans Kontor den 2 Januar Kl. 9 Formiddag med de Penge, han kunde skaffe tilveje, saa vilde Westengaard i fornødent Fald lægge det manglende til, at han (Reslow) efterat have modtaget denne Besked forlod Westengaards Kontor, og bl. A. ved at pantsætte en Del Varer fik rejst saa mange Penge, at han til den fastsatte Tid kunde møde paa Westengaards Kontor medhavende 1035 Kr., og at Westengaard, der lagde de manglende ca. 300 Kr. ud for ham — hvilket Beløb iøvrigt blev Westengaard refunderet endnu samme Dag — derpaa lod en Svoger af sig bringe Pengene op til Hede, efterat han udtrykkeligt havde paalagt Svogeren at sige til Hede, at Pengene kom fra Reslow, og ikke at omtale, at han var sendt af Westengaard.

Medens nu Westengaard iøvrigt har erkjendt Rigtigheden af denne Reslows Forklaring, har han dog gjort gjældende, at han ved den paagjældende Lejlighed kun indlod sig med Reslow, fordi Wittrup var bortrejst, at han den 31 December ikke sagde til Reslow, at han under ingen Omstændigheder maatte erklære sig fallit, men kun spurgte ham, om han virkelig skulde være nødt hertil, og om han dog ikke kunde skaffe de fornødne Penge tilveje, at han ikke i Forvejen lovede Reslow, at han eventuelt vilde skyde det manglende til, at han ej heller stævnedes Reslow til at møde paa sit Kontor den 2 Januar, og at det var for Cordosa, at han lagde de ca. 300 Kr. ud, hvorhos han har forklaret, at han lod sin Kontorist udgive sig for Reslows Bestyrer, fordi det vilde se mærkeligt ud, naar han (Westengaard), der var Cordosas Sagfører, optraadte paa Reslows Vegne, medens han paa den anden Side kunde risikere, at Hede ikke vilde svare, hvis han spurgte paa Cordosas Vegne. Reslow har imidlertid fastholdt Rigtigheden af sin her nævnte Forklaring i dens Helhed, og særlig paa de

Punkter, hvor den afviger fra den af Westengaard afgivne Forklaring, men iøvrigt er det jo ogsaa efter denne erkjendt af Westengaard, at han har været Reslow behjælpelig med at betale Overretssagfører Hede.

Under Sagen er det fremdeles, bl. A. ved Westengaards egen Erkjendelse, oplyst, at Overretssagfører Wittrup den 7 December meddelte Westengaard, at han havde Brug for nogle Penge til at betale en af Reslows Kreditorer, og at Westengaard derpaa den 10 December udbetalte Wittrup 600 Kroner til Brug i det angivne Øjemed, efterat Cordosa havde lovet Westengaard, at det nævnte Beløb — der var den første Udbetaling paa det Reslow den 6 November tilsagte Laan — vilde blive ham refunderet den 13 December.

Under Sagen er det fremdeles, bl. A. ved Westengaards Erkjendelse, oplyst, at Overretssagfører Amtrup den 3 Januar som Repræsentant for en af Reslows Kreditorer havde indgivet Begjæring om, at Reslows Bo maatte blive taget under Konkursbehandling, at Westengaard, efterat han af Wittrups Fuldmægtig havde faaet Kundskab herom, gav Ordre til, at Wittrups Fuldmægtig maatte garantere Amtrup, at det paagjældende Beløb blev betalt, at Amtrup efter dernæst at have modtaget en saadan Garantierklæring tog Fallitrekvisitionen tilbage, og at Westengaard, der endnu samme Dag af Cordosa, som sad inde med nogle af Reslow til ham indbetalte Penge, havde modtaget en Anvisning paa 665 Kr., derpaa den 11 Januar udbetalte dette Beløb til Wittrup, der heraf betalte dels den af Amtrup repræsenterede Kreditor, dels en anden af Reslows Kreditorer, nemlig ovennævnte H. B. Juda, hvis Resttilgodehavende Wittrup som ovenfor anført havde forpligtet sig til at betale.

Af Sagens Oplysninger fremgaar endvidere, at Westengaards Fuldmægtig Dagen før Exekutionen paa Westengaards Vegne indfandt sig i Reslows Forretningslokale paa Christianshavn for med Exekutionen for Øje at registrere det derværende Lager, og da det viste sig, at Arbejdet med Registreringen var i fuld Gang, i et Par Timers Tid hjalp med ved Registreringen.

Under Sagen er det endvidere oplyst, at Westengaard kort før Exekutionen fandt Sted (den 2 eller 3 Januar) sendte en af sine Kontorister op paa Wittrups Kontor, hvor Kontoristen, der havde et Stykke ubeskrevet Papir med, fik en af Wittrups Kontorpersonale — Wittrup var da ikke her i Byen — til at forsyne Papiret med Wittrups Stempel, at Westengaard derpaa paa det nævnte Stykke Papir skrev en i Reslows Navn affattet Begjæring om, at Reslows Bo maatte blive taget under Fallitbehandling, saaledes at det kom til at se ud, som om denne Fallitrekvisition var udfærdiget paa Wittrups Kontor, og at Westengaard dernæst ved sin Fuldmægtig fik Reslow — der ikke vil have forstaaet hvad Mening hermed var, men i dette Tilfælde som ellers blot rettede sig efter, hvad Westengaard ønskede — til under Exekutionen at fremlægge nævnte Fallitrekvisition, skjønt dette var ganske ørkesløst, idet Exekutionen som anført blev foretaget paa en Tid, da Skiftekommissionens Kontor var lukket.

Westengaard har nu vel forklaret, at han handlede, som han gjorde, for at redde Skindet for Wittrup, idet han, der, som anført.

havde bragt Wittrup og Reslow i Forbindelse med hinanden, og som havde den Aftale med Wittrup, at de skulde dele Salæret for de Forretninger, de skaffede hinanden, dels som Følge heraf, del: ogsaa paa Grund af det venskabelige Forhold, hvori han da stod til Wittrup, havde Interesse i, at Wittrup ikke kom til at staa som saa udygtig i de andre Kreditorers og disses Sagføreres Øjne, fordi han, skjønt han var Reslows Sagfører, havde ladet Exekutionen gaa for sig uden Forsøg paa at standse den — at de vilde modsætte sig, at han senere kom til at ordne en Akkord for Reslow eller blev Kurator i dennes eventuelle Konkursbo — men ligesom denne Forklaring i og for sig er aldeles usandsynlig, saaledes tyder alt, hvad der iøvrigt foreligger, bestemt paa, at Grunden til, at Westengaard fik Reslow til at fremlægge Fallitrekvisitionen, var den, at han vilde skjule, at der i Forvejen var truffet en Aftale mellem ham og Reslow om Exekutionen. Selve den Kjendsgjerning, at Reslow i Løbet af de 8 Uger sørgede for helt eller delvis at fyldestgøre en Del af de Kreditorer, der trængte paa for at faa deres Fordringer betalte, medens han samtidig ikke betalte de ved Forliget stiplede Afdrag, og at han forberedte Exekutionen og ikke protesterede mod denne og navnlig ikke mod den under samme foretagne Vurdering af Varelagrene, taler nu ogsaa for Rigtigheden af Reslows Forklaring om, at der var stillet ham Bistand til en for ham fordelagtig, men for Kreditorerne uretfærdig Akkord i Udsigt, og at Cordosa skulde have gjort dette (Forberedelsen af Exekutionen m. m.) uden Samraad med Westengaard er efter det Foreliggende lidet sandsynligt. I samme Retning taler ogsaa den Virksomhed, Westengaard udviste under selve Exekutionen, hvor Vurderingen var saa overmaade lav, at der faktisk blev gjort Udlæg i alt, hvad der forefandtes.

Medens der nemlig vel ikke er Hjemmel til at statuere, at Westengaard paa retsstridig Maade har paavirket Vurderingsmændene ved Exekutionen til at vurdere særligt lavt, maa det efter alt, hvad der foreligger, dog antages, at han har vist virksom Bestræbelse for at faa sat Vurderingen saa lavt som muligt.

Endelig kan nævnes, at det taler i høj Grad mod Westengaard, at hans Forklaringer under Sagen i det Hele have været meget tilbageholdende.

Ligesom det nu herefter maa antages, at Reslow helt igjennem lige fra Forligets Indgaaelse har handlet efter Westengaards Raad og Anvisning, saaledes findes det endvidere efter alt, hvad der foreligger, at maatte statueres, at Westengaard i alt Fald henimod den Tid, da Exekutionen stod for Døren — og særlig forinden Betalingen af det ovennævnte Beløb af mellem 1300 og 1400 Kroner til Overretssagfører Hede fandt Sted — har maattet indse, at Reslows Fallit var forestaaende.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte Reslow og Westengaard være at ansee, Førstnævnte efter Straffelovens § 261 og Sidstnævnte dels efter Straffelovens § 261, jfr. § 54, dels — idet han ved sit ovenomhandlede Forhold maa ansees at have overtraadt de ham som Sagfører paahvilende Pligter — efter Straffelovens § 144, jfr. § 141, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel, hver især i 3 Maaneder.

II. I Anledning af Sigtelsen mod Tiltalte Cordosa for at have gjort sig skyldig i Pengeafpresning er dernæst følgende oplyst: I sidste Halvdel af Januar f. A. saae Tiltalte Cordosa, der havde Børgerskab som Grosserer, sig nødt til at standse sine Betalinger, og der blev da paa Foranledning af nogle herværende Banker truffet den Ordning, at hans Forretning skulde likvideres af en Kommission, til hvilken han overdrog samtlige sine Aktiver med Undtagelse af sit Indbo. Blandt de Aktiver, Cordosa saaledes overdrog Likvidationskommissionen, var ogsaa en Fordring, som han mente at have paa Westengaard, fordi denne i den den 15 Januar s. A. afholdte Skiftesamling i Reslows Konkursbo paa hans (Cordosas) Vegne havde givet Tilsagn om, at Cordosa ikke vilde optræde som Kreditor i Reslows Bo, og at Cordosa derhos vilde frafalde enhver Ret efter det den 3 Januar s. A. skete Udlæg — idet Westengaard efter Cordosas Formening ikke havde været bemyndiget af ham til andet end at tilbyde Reslows Konkursbo det Beløb, der var indkommet ved det i Dagene fra den 4 til den 10 Januar f. A. stedfundne Salg af de udlagte Varer. Dette gav nu Anledning til, at der blev ført Forhandlinger mellem Cordosas Likvidationskommission, Cordosa og Reslow paa den ene Side og Overretssagfører Wittrup og Westengaard paa den anden Side, hvilke Forhandlinger endte med, at Wittrup og Westengaard forpligtede sig til at bidrage hver 7500 Kr., for at Reslow kunde faa en Akkord med sine Kreditorer bragt i Stand, mod til Gjengæld at blive Ejer af Reslows Lager. Dette skulde Reslow derpaa sælge ud af, og naar Wittrup og Westengaard herved havde faaet Dækning for de af dem indbetalte 15000 Kr., skulde Reslow, af hvad der yderligere maatte komme ind ved Salget, dække Cordosas Krav paa ham, idet Westengaard samtidig overfor Likvidationskommissionen paatog sig en Garanti for, at der ved dette Salg mindst vilde indkomme 4500 Kr. til Dækning af Cordosas Krav.

Dette Tilsagn fra Wittrups og Westengaards Side bandt dem imidlertid kun paa Vilkaar, at der opnaaedes en Akkord for Reslow inden den 15 Maj, og da dette ikke lykkedes, vare de saaledes frigjorte for de Forpligtelser, som de havde paataget sig.

Et Par Dage efter den 15 Maj optoges Forhandlingerne med Likvidationskommissionen imidlertid paany, og Wittrup og Westengaard gik da ind paa at vedstaa deres Tilsagn — der forøvrigt ændredes saaledes, at Wittrup paatog sig at garantere Likvidationskommissionen Betalingen af en mindre Del af de 4500 Kr. — indtil den 1 Juni næstefter. Heller ikke inden Udløbet af denne Frist opnaaedes imidlertid nogen Akkord for Reslow, og under en Samtale med Westengaard, der fandt Sted om Morgen den 6 Juni, fik Cordosa saa at vide, at det var Westengaards bestemte Mening at gjøre gjældende, at han nu var frigjort for enhver Forpligtelse efter det nævnte Tilsagn. Samme Dags Eftermiddag telefonerede Cordosa til Westengaard og havde derpaa en Samtale med ham i Telefonen, under hvilken Samtale han opfordrede Westengaard til alligevel at staa ved sit Tilsagn.

Om det nærmere Indhold af denne Samtale har Westengaard afgivet følgende Forklaring: Medens Samtalen i Begyndelsen havde et venskabeligt Præg, antog den efterhaanden som Cordosa mærkede, at Westengaard ikke vilde forny sit Tilsagn, en fjendtlig Karakter; Cor-

dosa truede saaledes mange Gange med, at han paa alle mulige Maader og uden at sky noget Middel vilde skade Westengaard, og at han vilde sørge for, at Affæren med Reslow kom frem i Bladene, hvis Westengaard ikke i Løbet af 20 Minutter gik ind paa at vedstaa sit Tilsagn; endvidere læste Cordosa en Notits op — som han angav i samme Fald vilde komme frem i Bladet »Aftenbladet« —, i hvilken Notits der blev stillet Publikum store Afsløringer i Udsigt om den Reslowske Affære; Cordosa bemærkede derhos, at han nok skulde faa Sagen frem i Bladene, da han godt kjendte Redaktøren af »Aftenbladet« og var en god Ven af Redaktøren af et andet herværende Blad.

Cordosas Forklaring, der efter Omstændighederne vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, gaar derimod ud paa, at han ikke udtalte sig saa skarpt, som af Westengaard forklaret, idet han kun ytrede, at Westengaard nok vidste, at det vilde skade ham meget, naar først Pressen fik fat paa »den Sag« igjen — hvorved han sigtede til alt, hvad der stod i Forbindelse med den den 3 Januar f. A. stedfundne Exekution hos Reslow, hvilken Exekution i sin Tid var blevet meget omtalt i nogle herværende Blade, og at han heller ikke læste nogen Notits op af det Westengaard angivne Indhold, hvorimod han i Slutningen af Samtalen bemærkede, at han godt kjendte Redaktøren af »Aftenbladet« og endnu samme Dag vilde tale med denne, da han havde »et Svar tilgode« og ikke vilde staa som en Kjæltring i denne Sag — ved hvilken Bemærkning han sigtede til, at Westengaard i Januar f. A. havde tilstillet samtlige herværende Sagførere en Redegjørelse for sin Optræden i den Reslowske Affære, i hvilken Redegjørelse han havde udtalt sig paa en for Cordosa krænkende Maade, og at det af den ovennævnte Likvidationskommission var blevet ham (Cordosa) forbudt at svare i Bladene (hvad der havde været hans Agt), indtil det maatte vise sig, at de ovennævnte Forhandlinger om Sagens Ordning ikke førte til noget Resultat. Tiltalte Cordosa har endvidere forklaret, at han, kort efterat Samtalen var blevet afsluttet, igjen telefonerede op til Westengaards Kontor og anmodede Westengaard om i Løbet af 20 Minutter at give endelig Svar paa hans (Cordosas) Opfordring til at vedstaa det oftnævnte Tilsagn. Fremdeles har Cordosa forklaret — og ogsaa denne Forklaring vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse —, at han troede, at Westengaard var bunden ved sit Tilsagn til »først i Juni«, og at det derfor var uberettiget fra Westengaards Side, naar han paastod, at han var frigjort for enhver Forpligtelse efter Tilsagnet. Derimod har Cordosa erkjendt, at han ved sine Ytringer om, at Westengaard nok vidste, at det vilde skade ham meget, naar først Pressen fik fat paa »den Sag« igjen, og at han havde »et Svar tilgode«, havde til Hensigt at faa Westengaard til at staa ved sit Tilsagn, idet han vidste, at Westengaard var meget bange for, at Pressen igjen skulde beskjæfte sig med den Reslowske Affære.

Færdig fra Trykkeriet den 14 April 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: **Høiesterets Protokolsekretærer.**

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 6.

Fredagen den 1 April.

Under Sagen er det fremdeles oplyst, at Cordosa om Morgenen den 7 Juni henvendte sig til Redaktøren af »Aftenbladet« og bad denne om, at der i »Aftenbladet« maatte blive optaget en Notits, hvilken Notits skulde gaa ud paa, at »Aftenbladet« i den nærmeste Fremtid vilde bringe et Indlæg om den Reslowske Affære, og at »Aftenbladet« var i Færd med nærmere at undersøge Sagen — og vel har Cordosa ikke villet erkjende, at han vilde have den nævnte Notits optaget i Bladet for derved at formaa Westengaard til at staa ved sit oftnævnte Tilsagn, men efter alt, hvad der foreligger, maa det dog antages, at dette i Virkeligheden har været hans Hensigt.

Under Sagen er det bl. A. ved Cordosas egen Erkjendelse endvidere oplyst, at Cordosa om Formiddagen den 7 Juni igjen telefonerede til Westengaard og da udtalte, at Westengaard meget let kunde miste sin Bestalling, naar »Sagen« blev trukket korrekt frem, og efter alt, hvad der foreligger, maa det trods Cordosas Benægtelse antages, at han ogsaa ved denne Udtalelse havde til Hensigt at bevæge Westengaard til at staa ved sit Tilsagn. Cordosa opnaaede imidlertid ikke sin Hensigt. Han fik saaledes ikke den paagjældende Notits optaget i »Aftenbladet«, og i Stedet for at forny sit tidligere afgivne Tilsagn tilstillede Westengaard Politidirektøren en Skrivelse, hvori han sigtede Cordosa for at have gjort sig skyldig i Pengeafpresning overfor ham.

Naar den af Tiltalte Cordosa afgivne Forklaring for de ovenfor nærmere angivne Punkters Vedkommende lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, findes det imidlertid betænkeligt at statuere, at han ved sit ommeldte Forhold har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 245 — og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Mandagen den 4 April.

Nr. 1. **Tømrer Niels Petersen** (Hansen efter Ordre)

contra

Gaardfæster Morten Nielsens Enke, Johanne Nielsen
af Hørby (Ingen),

betr. Indfrielse af en Panteobligation.

Meerløse-Tudse Herreders ordinære Rets Dom af 21 Februar 1895: Naar Citanten, Tømrer Niels Petersen af Roskilde, efter

foregaaende lovlig Omgang inden sit Værnething med sin Ed bekræfter at have 371 Kroner tilgode til Rest paa en af ham den 28 December 1886 til afdøde Gaardfæster Morten Nielsen af Hørby udfærdiget Transport paa en Panteobligation af 1 Februar s. A. for 1218 Kr. 5 Øre, bør Indstævnte, nævnte Morten Nielsens Enke Johanne Nielsen sammesteds til ham betale 371 Kr. med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra den 19 April 1893 at regne; men trøster han sig ikke til saadan Ed at aflægge, bør Indstævnte for hans Tiltale i denne Sag fri at være, og ophæves Sagens Omkostninger, hvad enten Eden af ham aflægges eller ikke. Til Edens Aflæggelse gives der Citanten en Frist af 3 Uger fra Dommens Forkyndelse at regne og Dommen i det Hele at efterkommes inden samme Frist efter Forkyndelse for Indstævnte under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Januar 1896: Naar Citantinden, Gaardfæster Morten Nielsens Enke Johanne Nielsen af Hørby, efter foregaaende lovlig Omgang inden sit Værnething med sin Ed bekræfter, at hun ikke, forinden hun kort før Forligsklagens Udtagelse blev bekendt med den omtvistede Transport-paategnings Indhold, har kjendt dette, og at hun ikke fra nogen anden Kilde end fra Indstævnte Tømrer Niels Petersen af Roskilde selv har haft Kundskab om det mellem denne og hendes afdøde Mand, Gaardfæster Morten Nielsen, ved Transporten stiftede Retsforhold, bør hun for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være, men drister hun sig ikke til saadan Ed at aflægge, bør hun til Indstævnte betale de paa-stævnte 371 Kr. med Renter 4 pCt. p. a. fra den 19 April 1893, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Kristjansen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 24 Juni f. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Ifølge de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger har Indstævnte efter sin Mand, Morten Nielsens den 17 Februar 1889 indtrufne Dødsfald, dels betalt Renter af den omprocederede Fordring, dels i December Maaned 1891, efterat have modtaget den til Morten Nielsen borttransporterede Obligations Paalydende, betalt Appellanten et Afdrag af 250 Kroner, samt endelig i to til Appellanten rettede Skrivelser af 7 December 1892 og Februar 1893 uden Forbehold eller Betingelser erkjendt sin Forpligtelse til at betale den heromhandlede Fordring. Da der nu med Hensyn til Spørgsmaalet om Gjældens Rigtighed Intet kan udledes af den Omstændighed, at den i Dommen omhandlede Transport indeholder Bemærkning om, at Indstævntes Mand havde fyldstgjort Appellanten for den overdragne Obligations Paalydende, — i hvilken Henseende Transportens Koncipist, vedkommende Bankdirektør, ogsaa har afgivet en for Høiesteret fremlagt Erklæring, ifølge hvilken han ikke erindrer, enten at Indstævntes Mand ved den paagjældende

Lejlighed betalte Penge til Appellanten, eller at det blev omtalt, at saadant allerede var skeet, samt at det er ham aldeles ubekjendt, hvorledes deres indbyrdes Forhold var ordnet — findes det ikke at kunne tilstedes Indstævnte at afgjøre Sagen ved sin Ed, og idet der, som Sagen foreligger, ikke bliver Spørgsmaal om at tage Appellantens Paastand om ubetinget at tilkjendes det fordrede Beløb til Følge, maa det saaledes have sit Forblivende ved Underrettsdommens Bestemmelse om, at Sagens Udfald gjøres afhængigt af Appellantens deri foreskrevne Ed, og at Processens Omkostninger for Underretten ophæves, og denne Dom vil derfor være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ville være at ophæve, og Salærerne til Appellantens beskikkede Sagfører deels under et optaget Thingsvidne deels for Høiesteret blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Sagfører Svantemann 20 Kroner og Høiesteretssagfører Hansen 120 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instants ved Mørløse-Tudse Herreders ordinære Ret anlagte Sag paastod Indstævnte, Tømrer Niels Petersen af Roskilde, Citantinden, Gaardfæster Morten Nielsens Enke Johanne Nielsen af Hørby, der sidder i uskiftet Bo efter sin fornævnte den 17 Februar 1889 afdøde Mand, tilpligtet at betale 371 Kroner med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra den 11 December 1891, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger, subsidiært mod at han med sin Ed bekræftede at have det paastævnte Beløb tilgode til Rest paa en af ham den 28 December 1886 til bemeldte Morten Nielsen udfærdiget Transport paa en den 1 Februar s. A. af en Trediemand til Indstævnte udstedt Panteobligation, lydende paa 1218 Kr. 5 Øre, medens Citantinden paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Underrettens Dom af 21 Februar f. A. blev Indstævntes subsidiaire Paastand tagen til Følge, dog saaledes at der kun, selv om han aflagde Eden, tilkjendtes ham Renter fra den 19 April 1893, og saaledes, at Sagens Omkostninger, hvadenten Eden aflagdes eller ej, ophævedes. Denne Dom har Citantinden indanket her for Retten, hvor hun principalt paastaar sig frifunden for Indstævntes Tiltale og tillagt Sagens Omkostninger for begge Retter; Indstævnte paastaar den indankede Dom stadfæstet og sig tilkjendt Appellens Omkostninger.

Da Indstævnte, der havde deponeret den ovenfor omhandlede

Obligation i Landmandsbankens Afdeling i Holbæk som Sikkerhed for et Beløb af 600 Kr., med hvilket Banken havde forstrakt ham, og for hvilket Morten Nielsen tillige var Kautionist, ønskede at komme ud af sit Gjældsforhold til Banken, udløste Morten Nielsen ham den 28 December 1886 af dette ved at overtage hans fornævnte Skyld til Banken, og ved denne Lejlighed blev Obligationen paa Bankkontoret, hvor den fremdeles blev beroende som Sikkerhed for den af Morten Nielsen overtagne Gjæld, af en af Bankens Direktører forsynet med følgende af Indstævnte underskrevne Paategning:

»Denne Obligation transporteres og overdrages herved til Gaardfæster Morten Nielsen i Hørby, der har fyldestgjort mig for dens Paa-lydende, hvisaarsag den fra nu af skal tilhøre ham som hans retmæssige Ejendom.«

Indstævnte har nu andraget, at det samtidig mellem ham og Morten Nielsen blev vedtaget, at denne skulde give ham ialt 1200 Kr. for Obligationen, hvoraf de 600 Kr. skulde afgjøres ved, at Morten Nielsen, som ovenfor anført, overtog Indstævntes Gjæld til Banken, medens han skulde betale Indstævnte de resterende 600 Kr. inden en Maaned efter Transportens Udstedelse, hvilken Overenskomst dog senere forandredes derhen, at Morten Nielsen først skulde være pligtig at betale Beløbet, naar Debitor efter Obligationen var pligtig at indfri denne, nemlig tidligst den 11 Juni 1889, og imidlertid svare Renter af Beløbet, at bemeldte Debitor allerede før den nævnte Tid — i December 1888 — betalte Morten Nielsen et Afdrag paa Obligationen af 618 Kr. 5 Øre, at Morten Nielsen, da han, som anført, afgik ved Døden den 17 Februar 1889, ikke havde betalt Noget af Restgjælden til Indstævnte, samt at Indstævnte efter Morten Niensens Død henvendte sig til Citantinden, som erkjendte at være Indstævnte de omhandlede 600 Kr. skyldig og ogsaa i December 1891, efterat Debitor efter Obligationen havde indfriet dennes Restbeløb 600 Kr., betalte Indstævnte et Afdrag af 250 Kr. paa hans Tilgodehavende. Det paa-stævnte Beløb udkommer ved til Restgjælden 350 Kr. at lægge Renter 4 pCt. af de 600 Kr. for Aaret December 1890 til December 1891, dog med Fradrag af 3 Kr. for Opsigelsesomkostninger.

Foreløbig bemærkes, at denne Opgjørelse, saaledes som Sagen foreligger for Overretten, og da Citantinden ikke mod Indstævntes Benægtelse har bevist sit Anbringende om at have i December 1891 betalt 10 Kr. mere end af Indstævnte erkjendt, vil være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse.

Der maa nu gives Citantinden Medhold i, at det i Mangel af anden Oplysning ligger nærmest at forstaa den omhandlede Transport saaledes, at Mellemværendet mellem hendes Mand og Indstævnte, Obligationen vedrørende, ved Transporten var fuldt afgjort, og da Indstævnte ikke har ført Bevis for sine herimod stridende Anbringender, ville disse, forsaavidt de ikke maatte findes bestyrkede ved Sagens øvrige Oplysninger, ikke kunne tages i Betragtning.

Indstævnte har dernæst støttet sin Paastand paa, at Citantinden i alt Fald ved efter sin Mands Død at erkjende Gjælden og betale Afdrag paa den maa være bleven pligtig at betale denne; men ligeoverfor Citantindens Fremstilling, der gaar ud paa, at hun alene har gjort dette, fordi hun efter Indstævntes Referat af Forholdet gik ud

fra, at Sagen forholdt sig som af ham angivet, og at hun først kom til Kundskab om Transportpaategningens Indhold, da hun i Anledning af en kort før Forligsklagens Udtagelse modtagen Henvendelse fra Indstævntes Sagfører skaffede sig Obligationen og eftersaa denne — som hun iøvrigt erkjender ogsaa tidligere at have haft ihænde, men uden at gjøre den til Gjenstand for nærmere Undersøgelse —, vil der ikke kunne lægges afgjørende Vægt paa det saaledes af Indstævnte Anførte. Der findes dog herved og ved det iøvrigt Fremkomne at være tilvejebragt en saadan Formodning for Rigtigheden af Indstævntes Fremstilling, at Sagens Udfald i Medfør af D. L. 1—14—6 vil være at gjøre afhængigt af Partsed; og da der ikke findes Føje til, som ved Underrettsdommen sket, at tilstede Indstævnte at udfylde Beviset ved sin Ed, vil en af Citantinden for Overretten nedlagt subsidær Paastand om, at Eden paalægges hende, være at tage til Følge, saaledes at hun, hvis hun edelig bekræfter, at hun ikke, forinden hun kort før Forligsklagens Udtagelse blev bekendt med den omtvistede Transportpaategnings Indhold, har kjendt dette, og at hun ikke fra nogen anden Kilde end fra Indstævnte selv har haft Kundskab om det mellem denne og hendes afdøde Mand, Gaardfæster Morten Nielsen, ved Transporten stiftede Retsforhold, vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale, medens hun, hvis Eden ikke aflægges, vil have at betale Indstævnte de paa-stævnte 371 Kr. med Renter, som ved Underrettsdommen bestemt.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Kristjansen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 24 Juni f. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Nr. 145.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Hans Christian Jørgensen (Def. Salomon),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 December 1897: Tiltalte Hans Christian Jørgensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at

stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Christian Jørgensen til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Hans Christian Jørgensen for Vold anlagte Sag sigtes han for den 6 Juli d. A. Kl. ca. 11¹/₂ Aften i Gaarden til den Ejendom, i hvilken han boede, at have bibragt Handelsagent Carl Henrik Eriksen med knyttet Haand et Slag i Brystet, hvorved Eriksen faldt om og besvime, hvilken Overlast havde nedennævnte Læsion til Følge. Tiltalte har forklaret, at han ikke tror at have slaæet Eriksen med knyttet Haand, men vil kun have givet ham et Skub, som bragte Eriksen til at falde, og som han iøvrigt ikke betvivler har havt den omspurgte Læsion til Følge, men han har angivet som Grund til, at han saaledes skubbede til Eriksen, at Tiltalte og Tiltaltes Broder, Snedkersvend Jørgen John Jørgensen — efter umiddelbart forinden at være bleven forulempet af Eriksens Søn, Smedesvend William Eriksen, der fra Nabogaarden udskjældte Tiltalte og Broder og udtalte, at de burde smides ud, og slog til Tiltalte — nu bleve yderligere forulempede af Eriksen selv og nævnte Søn af Eriksen samt dennes Broder, Sadelmagerlærling Harald Eriksen, hvilke alle fra Nabogaarden havde begivet sig over i den Gaard, i hvilken Tiltalte og Broder opholdt sig, og af hvilke Eriksens 2 Sønner begyndte at slaa Tiltaltes Broder, medens Eriksen selv først gjorde Mine til at angribe Tiltalte og siden forlangte, at Tiltalte skulde forlade Gaarden. Tiltalte vil da have givet Eriksen det Skub, hvorved denne faldt om. Ligesom det imidlertid ved de af Metalarbejder Johan Ziegler, Kontorist Valdemar Eriksen, Tiltaltes ovennævnte Broder og de ovennævnte 2 Brødre Eriksen afgivne tildels beedigede Forklaringer er godtgjort, at Tiltaltes Forklaring om, hvad der gik forud for det herommeldte Sammenstød er urigtig, idet der vel havde fundet et Skjænderi Sted, i hvilket William Eriksen havde deltaget, men som ikke skyldtes William Eriksen, men tværtimod Tiltaltes fornærmelige og truende Adfærd — saaledes maa det ogsaa ved Handelsagent Eriksens Forklaring og hans 2 nævnte Sønners beedigede Forklaringer samt ved det af Tiltaltes nævnte Broder afgivne Vidnesbyrd ansees for tilstrækkelig godtgjort, at Tiltaltes Forklaring om selve Sammenstødet med Handelsagent Eriksen er urigtig, og at Omstændighederne ere følgende.

Efterat Handelsagent Eriksen og hans 2 nævnte Sønner en halv Time eller tre Kvarter, efterat det omtalte Skjænderi havde fundet Sted, fra den Gaard, i hvilken de boede, havde fulgt en Dame, de havde havt i Besøg, til hendes Bopæl i Nabogaarden, i hvilken Tiltalte boede, bemærkede Handelsagenten Tiltalte og Broder staaende i denne Gaard, og da han var Vicevært i denne Gaard og ikke kjendte de 2 Personer og navnlig heller ikke vidste noget om, at de kort forinden havde været i Skjænderi med hans Søn, samt da han ikke vilde, at Uvedkommende paa nævnte Tid færdedes i Gaarden, spurgte han Tiltalte i en rolig Tone og idet han tilkjendegav sig som Vice-

værten, om Tiltalte boede der, da det ellers ikke var et passende Sted at opholde sig paa den Tid af Natten. Tiltalte svarede Eriksen, at det kom ikke ham ved og gav ham samtidig med knyttet Haand et Slag for Brystet, hvorved Eriksen faldt om og besvimeede. Denne Overlast havde for Eriksen til Følge en betydelig Kontusion af venstre Brysthalvdel, der nødte ham til at holde Sengen i 5 Uger samt gjorde ham uarbejdsdygtig i ca. 2 Maaneder, men som den 1 Oktober var fuldstændig helbredet, uden at have efterladt sig blivende Følger. Det maa antages, at Kontusionen er foraarsaget ikke direkte ved Slaget, men under Faldet ved Stød mod en eller anden haard Gjenstand, hvad imidlertid ikke nærmere har kunnet oplyses.

Tiltalte, som er født den 22 November 1861 og flere Gange ved nærværende Ret har vedtaget Bøder for Gade- eller Værtshusuorden og den 14 Juli d. A. inden et af Rettens Kriminelkamre har vedtaget en Bøde af 50 Kr. for Fornærmelser mod 2 Politibetjente, der i Anledning af det heromhandlede Overfald paa Handelsagent Eriksen vare bleve tilkaldte — men som ikke er fundet straffet efter Dom, vil som Følge af det foranførte være at ansee efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 171. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Hans Christian Christiansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 31 December 1897: Arrestanten Hans Christian Christiansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Mads Laursen Rasmussen af Vork 11 Kr. samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Møhl, 12 Kr. og Defensor, Prokurator Seidelin, 10 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Februar 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil

den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Christian Christiansen til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Christian Christiansen — der er født den 23 Juni 1878, og som tidligere har været straffet ifølge Nørvang og Tørrild Herreders Extrarets Dom af 24 September 1895 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage og ifølge Kolding Herreds Extrarets Dom af 9 Marts 1896 efter nævnte Lovs §§ 168 og 173, sammenholdte med §§ 46, 37, 39 og 21, med samme Slags Fængsel i 50 Dage — tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Bedrageri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende to Tyverier: Den 2 Marts f. A. om Eftermiddagen, da Arrestanten var gaaet hen til Niels Jensens Hus i Husby for at besøge denne, hvem han kjendte noget til, bestemte han sig, da han mærkede at Ingen var hjemme, til at stjæle i Huset. Gangdøren til dette, der var aflukket med en i en Krampe i Karmen foran et paa Døren sid-dende Overfald anbragt Hængelaas, aabnede han derved, at han, der ikke havde Brækjern eller andet saadant Redskab med sig, med Hænderne trak Krampen ud af Karmen, hvad han, efter hvad han har indrømmet, kun kunde gjøre ved at rokke noget ved Krampen, idet denne ikke sad ganske løst. N. Jensen har i saa Henseende forklaret, at Krampen paa Grund af, at der var brækket noget af den, saa at den ikke havde kunnet slaas langt nok ind i Karmen, ikke sad fastere, end at den nok kunde tages ud med Hænderne, men at der dog for at faa den ud maatte vrikkes en Del frem og tilbage paa den, hvorhos han har tilføjet, at han selv et Par Gange, da han ikke havde Nøglen til Hængelaasen hos sig, havde aabnet Døren ved at vrikke Krampen fra med Hænderne. Da Arrestanten havde faaet Døren op, gik han gennem Gangen ind i en Stue, hvor han tilvendte sig en Skjorte og en Uldtrøje, der laa paa en Kasse i Stuen, hvorhos han endvidere medtog en i Huset staaende Halvflaske, som han fyldte med Brændevin af en paa en Kommode staaende Karaffel, hvorefter han forlod Huset efter, som det maa antages, at have sat Krampen ind igjen med Laasen for. Medens Arrestanten fortærede Brændevinen, der havde en Værdi af 12 Øre, og bortkastede Flasken, bortbyttede han Skjorten og Uldtrøjen, der maa antages at have havt en

Værdi af tilsammen 3 Kr. 25 Øre til en ham ubekjendt Jærnbane-arbejder, og de ere ikke bragte tilstede under Sagen, men Jensen har frafaldet Krav paa Erstatning.

Da Arrestanten den 5 Oktober f. A. om Aftenen forlod Harresø Kro for at begive sig til et Marked i Tørring, der skulde afholdes den følgende Dag, besluttede han undervejs at stjæle nogle Faar og sælge dem paa Markedet, for at han kunde købe sig en Jagtbøsse. Den paafølgende Morgen mellem Kl. 5 og 6, da han paa Vejen til Tørring kom forbi Gaarden Store Mindstrup, tilvendte han sig derpaa 4 denne Gaards Ejer, Proprietær Seidelin, tilhørende Faar, der efter Arrestantens Forklaring gik løse paa Marken, sammenkoblede to og to, slæbende Tøjrene efter sig. De saaledes stjaalne Faar trak han til Markedet, hvor han samme Morgen solgte dem tilligemed Tøjrene med Undtagelse af de til disse hørende Jærnlægener, som han beholdt, til en ham ubekjendt Slagter for 64 Kr., hvoraf han anvendte 8 Kr. til et Par Fjedersko, som han den nævnte Morgen købte hos en Skomager i Tørring, hvorhos han om Middagen tog til Horsens, hvor han købte en Jagtbøsse for 43 Kr., medens han paa anden Maade forbrugte Resten af det for Faarene modtagne Beløb. De ommeldte Lægener, som Arrestanten havde med, da han købte Fjederskoene, lod han, efter sin Forklaring ved en Forglemmelse, blive liggende hos Skomageren. Efterat den ommeldte Jagtbøsse med Arrestantens Samtykke var bleven overladt til Bestjaalne, har denne under Sagen frafaldet Krav paa videre Erstatning for Faarene, der maa antages som Slagtefaar betragtede at have havt en Værdi af 100 Kr., medens deres Værdi som Tillægsfaar er opgivet til 25—30 Kr. pr. Stk.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Arrestanten for Bedrageri er det paa samme Maade godtgjort, at han, der den 18 Januar f. A., medens han tjente paa Gaarden Aggersbøl, af den sammesteds tjenende Karl Mads Laursen Rasmussen laante en tynd Overfrakke, en Jakke og et Par Benklæder, af Værdi tilsammen 25 Kr., derefter, uden at Ejeren vidste det eller havde givet Samtykke dertil, har bortbyttet disse Klædningsstykker til en Marskandiser i Vejle. Da Rasmussen derpaa et Par Dage efter den 18 Januar traf Arrestanten, der i Mellemtiden ikke havde været paa Aggersbøl, i Vejle, bleve de enige om, at Rasmussen som Erstatning for de ommeldte afhændede Klædningsstykker skulde have et Sæt Tøj, som Arrestanten havde beroende i Rasmussens Klædeskab paa Aggersbøl, hvor de vare anbragte som Sikkerhed for det laante Tøj, og at Arrestanten endvidere skulde betale ham 11 Kr. Dette Beløb, hvoraf Arrestanten ikke senere har betalt Rasmussen nogen Del, har denne under Sagen paastaaet sig tilkjendt hos Arrestanten, og denne Paastand, mod hvilken Arrestanten intet har havt at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Idet nu det førstnævnte Tyveri, efter hvad der, som ovenanført, er oplyst om den Maade, hvorpaa Arrestanten skaffede sig Adgang til det paagjældende Hus, findes at maatte betragtes som Indsbrudstyveri, vil Arrestanten for sit Forhold i de ovennævnte Henseender være at anse efter Straffelovens § 229, Nr. 1 og 4, samt § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Ved Underrettsdommen

er Straffen bestemt til saadant Strafarbejde i 8 Maaneder, og med den heraf følgende Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen til Mads Laursen Rasmussen og om Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 2. Retsskriveren i Frederiksberg Birk, Birkedommer
C. V. M. Ingerslev (Salomon efter Ordre)

contra

Oberstlieutenant P. G. Ramm (Ingen),

betr. Udslettelse af en Retsanmærkning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 December 1895: Indstævnte, Retsskriveren i Frederiksberg Birk, Birkedommer C. V. M. Ingerslev, bør udslette den ovenomhandlede ved Thinglæsningen den 9 Marts 1894 af den af Citanten, Oberstlieutenant P. G. Ramm af Frederiksberg udstedte Moderationspaategning meddelte Retsanmærkning. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. I Salær til Prokurator Mundt betaler det Offentlige 50 Kroner.

Høiesterets Dom.

Ved Thinglæsningen af det i den indankede Dom ommeldte Dokument, hvorved Justitsraadinde Wolff til Indstævnte overdrog sin Ret til at paatale Overtrædelse af de i Skjøder paa Parceller af Vodrofgaard fastsatte Servituter samt til at foretage Modifikationer i disse, var Retsanmærkning fra Indstævntes Side udtrykkeligt frafalden; men i hvert Fald er det ikke oplyst, og fremgaaer navnlig ikke af den omstridte Retsanmærknings Indhold, at der tidligere har været thinglæst noget Dokument, som i og for sig kunde være til Hinder for den fulde Retskraft og Gyldighed af den i Dommen ommeldte, af Indstævnte gjorte Paategning paa Christensens Skjøde om Forandring af en Servitut, og særligt ikke, at der er thinglæst noget Dokument, som kunde begrunde den i Retsanmærkningen indeholdte Udtalelse om manglende Bevis for Indstævntes Eneberettigelse i den paagjældende Henseende. Retsskriveren har som Følge heraf, jfr. Forordning 24 April 1833 § 5 samt Sportel-Reglementerne af 22 Marts 1814 § 76, 10 September 1830 § 31 og 30 Marts 1836 § 30, savnet Beføjelse til ved Paategningens Thinglæsning at give samme den paaankede Retsanmærkning, og idet selve Spørgsmaalet om Indstævntes Retsstilling med Hensyn til de paagjældende Servituter ikke vil kunne komme under Paakjendelse under denne Sag, der er anlagt alene mod Retsskriveren for at faa ham tilpligtet at udslette Retsanmærkningen, maa det derfor billiges, at Dommen har taget Indstævntes Paastand til Følge, og den vil

saaledes være at stadfæste. Det Appellantens beskikkede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Retsskriveren i Frederiksberg Birk, 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesterets-sagfører Salomon 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kjøbekontrakt af 5 Oktober 1880 og Skjøde af 19 s. M., thinglæst den 3 November s. A., afhændede senere afdøde Justitsraadinde Wolff som Ejerinde af Vodrofsgaard, Matr.-Nr. 20 a af Frederiksberg Sogn, til Tømmermester Hans Christensen en Parcel af bemeldte Ejendom, hvilken Parcel ved Indenrigsministeriets Resolution af 6 Oktober 1880 blev betegnet som Matr.-Nr. 20 fq. Ved Kjøbekontraktens Post 4 blev der paalagt den afhændede Parcel forskellige Servituter, bl. A. at der paa samme kun maatte opføres en Beboelsesbygning, der skulde ligge mindst 23 Alen fra Østgrænsen og 4 Alen fra de øvrige Grændser. Ved et den 30 April 1886 udstedt, den 7 Oktober 1892 thinglæst Dokument overdrog Justitsraadinde Wolff Citanten, Oberstløjtnant P. G. Ramm af Frederiksberg, Ret til at paatale Overtrædelser af Servituter, paalagte Parceller, der vare eller vilde blive solgte fra Matr.-Nr. 20 a, samt Ret til at foretage Modifikationer i disse Servituter, og i Henhold til denne Bemyndigelse meddelte Citanten i Februar 1893 Tømmermester Hans Christensen Skjøde Paategning om, at i Kjøbekontraktens Paragraf 4 rettedes Tallet 23 til 20 Alen. Ved Paategningens Thinglæsning inden Frederiksberg Birkething den 9 Marts 1894 meddelte Retsskriveren imidlertid Paategningen Retsanmærkning om, at det ikke var godtgjort for Retsskriveren, at Udstederen var eneberettiget til at kræve den oprindelige Servitut opretholdt og altsaa kompetent til med fuld Retsvirkning alene at tilstaa Forandringer i denne. Citanten har nu ved Stævning af 24 Marts 1894 indbragt Spørgsmaalet om Retsskriverens Berettigelse til at meddele den fornævnte Retsanmærkning her for Retten, hvor han har paastaet den indstævnte Retsskriver i Frederiksberg Birk, Birkedommer C. V. M. Ingerslev, tilpligtet at annullere og udslette den nævnte Retsanmærkning samt at betale Citanten denne Sags Omkostninger. Den indstævnte Birkedommer har efter erhvervet Bevilling til fri Proces paastaet den paaankede Retsanmærkning stadfæstet eller sig frifunden for Citantens Tiltale samt denne tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt, hvilket denne i alt Fald har paastaet sig tillagt hos det Offentlige. Tømmermester Hans Christensen af Frederiksberg, der er indvarslet for at varetage sit Tarv, om han dertil maatte finde sig foranlediget, har givet Møde her for Retten, dog uden at anføre Noget i Sagen.

Det maa ansees in confesso, at Justitsraadinde Wolff ved Afhændelsen af Parceller fra Matr.-Nr. 20 a af Frederiksberg har paalagt disse forskjellige Servituter af samme eller dog lignende Indhold som de, der ere paalagte Matr.-Nr. 20 fq. Den indstævnte Retsskriver har nu gjort gjældende, at det maa antages, at disse Servituter ere paalagte i samtlige Parcelejeres Interesser, og at det ved Kjøbet af Parcellerne har været en aldeles bestemt Forudsætning fra Kjøbernes Side, at de Byrder, der ved Kjøbet paalagdes dem selv, ogsaa vilde blive paalagte de senere afhændede Parceller, ligesom de vare paalagte de tidligere solgte, saaledes at Retten til at kræve de ommeldte Servituter opretholdte, selv om der ikke ved Salget af Parcellerne udtrykkelig maatte være indrømmet Parcelkjøberne nogen Ret i saa Henseende, maa være hos samtlige Erhververe af de saaledes behæftede Parceller. Endvidere har han anbragt, at da den Ret, som den Udstykkende erhvervede ved de Parcellerne paalagte Servituter, maa ansees for at være en til Hovedejendommen — og altsaa til enhver senere fra denne adskilt Parcel — knyttet Beføjelse, maa Paatale retten ogsaa af denne Grund tilkomme en Flerhed af Personer.

Det maa ansees in confesso, at der ikke udtrykkelig ved Afhændelsen af Parcellerne er tillagt de enkelte Kjøbere nogen Ret til at paatale en mulig Misligholdelse af de Servitutforpligtelser, der vare paalagte tidligere afhændede Parceller, eller til overhovedet at fordre de, andre Kjøbere paalagte Servituter opretholdte, hvilke disse ved deres thinglæste Adkomstdokumenter alene have paataget sig overfor Justitsraadinde Wolff, og om hvilke det ikke er oplyst, at de ere knyttede som en Ret til Hovedejendommen Matr. Nr. 20 a eller nogen enkelt Parcel af denne, og da Justitsraadinde Wolff saaledes er den Eneste, der for Retsskriveren er legitimeret som Indehaver af Raadigheden med Hensyn til de paagjældende Servituter, vil den af Citanten nedlagte Paastand om, at den indstævnte Retsskriver tilpligtes at udlette den ommeldte Retsanmærkning, være at tage til Følge. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at op hæve, hvorhos der vil være at tillægge Prokurator Mundt, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 50 Kr., som ville være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 6 April.

Nr. 142.

Høiesteretsagfører Hansen

contra

Marius Emanuel Jacobsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 29 Oktober 1897:
Tiltalte, Marius Emanuel Jacobsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Slagter Andreas

Peter Juul 39 Kr. 80 Øre. Saa betaler han og Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Jørgensen og Rasmussen, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 December 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kalko og Meyer for Overretten betaler Tiltalte Marius Emanuel Jacobsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter det Foreliggende er der ikke Grund til at antage, at Juul under Skjænderiet har rettet et Slag mod Tiltaltes Ansigt eller gjentagne Gange er faret ind paa ham. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Marius Emanuel Jacobsen til Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Marius Emanuel Jacobsen, der er født den 12 November 1874 og ikke funden forhen straffet efter Dom, for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og er det ogsaa ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han heri har gjort sig skyldig, idet han den 14 August d. A. om Aftenen paa Østre Stationsvej i Odense har med en Kjødsav, der vejede godt 1½ Pd. og var godt 3½ Kvarter lang, og hvis Blad var ca. 17 Tommer langt og 4½ Tomme bredt, bibragt Slagter Andreas Peter Juul et Slag i Hovedet, hvorved der ifølge fremlagt Lægeattest frembragtes et stærkt blødende, 8 Centimeter langt, linært Saar paa højre Side af Panden, hvilket Saar, der trængte igjennem Huden og Bløddelene, medens Pandebenet forblev ubeskadiget, er lægt uden at have medført anden varig Følge end et Ar, men som foranledigede, at Juul maatte være under Kur paa Sygehuset fra den 14 August d. A. til den 19 s. M. og saaledes imidlertid og ligeledes nogen Tid derefter var arbejdsudygtig.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der umiddelbart forinden Slaget blev tildelt Juul, havde fundet Skjænderi Sted imellem denne og Tiltalte, under hvilken Juul udskjældte Tiltalte, hvorhos Tiltalte yderligere har forklaret — hvilken Forklaring vel er modsagt af Juul,

men dog i Mangel af andre Oplysninger vil være at tage i Betragtning ved Sagens Paadømmelse — at Juul under Skjænderiet traadte Tiltalte paa Tærne og rettede et Slag med sin Haand mod Tiltaltes Ansigt, hvor Slaget dog ikke traf, samt at det var for at værge sig mod Juul, da denne gjorde Mine til for 3die Gang at fare ind paa ham, at Tiltalte, der da bar et Slagtertrug, hvori bl. A. laa en Kjødsav, greb denne, hvormed han nu slog om sig uden at sigte efter nogen bestemt Del af Juuls Legeme.

For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom retteligen anset efter Straffelovens § 203, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, og Dommens Bestemmelse om, at Tiltalte vil have at betale i Erstatning til ovennævnte Slagter Juul 39 Kr. 80 Ø., samt angaaende Aktionens Omkostninger, der ligeledes ere paalagte Tiltalte, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele kunne stadfæstes.

Nr. 141. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Peder Frederiksen (Def. Lunn),

der tiltales for Falsk.

Thybjerg Herreds Extrarets Dom af 5 November 1897: Arrestanten Laurits Frederik Rosenberg Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og Arrestanten Jens Peder Frederiksen i saadant Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Thomsen, 10 Kr., udredes af Arrestanten Rosenberg Larsen, hvorhos Arrestanten Frederiksen in solidum med ham deraf udreder en Fjerdedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 December 1897: Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Juel og Seidelin for Overretten betaler Tiltalte Jens Peder Frederiksen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa der gaaes ud fra, at Tiltalte har troet, at Rosenberg Larsen havde været i Besiddelse af en med den af Tiltalte skrevne enslydende Anbefaling. Under Hensyn hertil og til, at Sagen i det Hele er ufuldstændig oplyst, uden at der dog findes aldeles tilstrækkelig Grund til at forlange nye Forhører optagne, findes det betænkeligt at antage, at Tiltalte har forbundet nogen retstridig Hensigt med Nedskrivningen af

det i den indankede Dom omhandlede Dokument, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Thi kjendes for Ret:

Jens Peder Frederiksen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, der under de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Tybjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Medtiltalt Laurits Frederik Rosenberg Larsen, for hvis vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte Jens Peder Frederiksen, der er født den 3die August 1861 og ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Domme af 24 Marts og 17 April 1897 anset efter Lov 3 Marts 1860, § 3, henholdsvis med simpelt Fængsel i 8 Dage og med Tvangsarbejde i 12 Dage, aktoneret for Falsk. Tiltaltes Forklaring med Hensyn til det ham paasigtede Falsk, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, og som i det Hele vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, gaar ud paa følgende:

I Tiden fra Oktober til henimod Jul 1896 traf Tiltalte nogle Gange sammen paa en Beværtning her i Staden med fornævnte Larsen, som han ikke tidligere havde kjendt, og som fortalte ham, at han var Landmand og opholdt sig her i Byen for at søge Plads. En Dag i ovennævnte Tidsrum kom Larsen, der havde Logis hos Værten, ind i Beværtningen og bad under Angivende af, at han havde tjent en større Landmand ved Navn Knipschildt, som havde givet ham en anbefaling, der imidlertid var frakommen ham, men hvis Ordlyd han nøje kunde huske, Tiltalte, som han fandt beskjæftiget med at skrive et Brev, om efter hans Diktat at skrive en ny Anbefaling i Stedet for den bortkomne, for at han kunde bruge den nye Anbefaling, naar han søgte Plads. Tiltalte tvivlede efter sin Forklaring ikke om, at Larsen, der efter Tiltaltes Opfattelse saae ud som et ordentligt Menneske, talte Sandhed, og at han havde havt den af ham angivne Plads samt faaet den af ham omtalte Anbefaling, og Tiltalte indvilgede derfor strax i at opfylde Larsens Ønske. Tiltalte nedskrev da efter dennes Diktat en »Søbysøgaard den 25 April 1894« dateret, »Knipschildt Forpagter« underskrevet, saalydende Anbefaling:

»L. F. Rosenberg har tilbragt et Aar hos mig som Landvæsenlærling og har i den Tid udvigst en særdeles god Opførsel ligesom han har udført sit Arbejde med Ergeni og Dygtighed han er dertil et stille og roligt Menneske som forstaar at lede Arbeidet fremad og jeg er derfor overbevist om at enhver vil blive tilfreds med ham? som har brug for et Menneske de kan stole paa hvorfor jeg anbefaler ham paa det bedste«.

Tiltalte, der ingen Tanke vil have gjort sig om, at der var noget paafaldende i, at Larsen ikke selv skrev Anbefalingen, vil nok have kunnet indsee, at de Personer, for hvem Larsen mulig foreviste samme, naar han søgte om Plads, maatte tro, at det var en af paagjældende Forpagter selv udstedt Anbefaling, men Tiltalte vil ikke have antaget, at der var noget urigtigt i at skrive bemeldte Anbefaling, da han som anført troede, at Larsen havde havt en tilsvarende ægte Anbefaling fra Knipschildt. Tiltalte vil derfor alene have skrevet Anbefalingen for at gjøre Larsen en Tjeneste, og det er ikke oplyst, at Tiltalte har faaet eller betinget sig noget Vederlag for at skrive Anbefalingen. Det er oplyst under Sagen, at Larsens Opgivender til Tiltalte vare usande, idet den af ham omtalte Knipschildt, hvorved han sigtede til Forpagter Otto Joachim Knipschildt, tidligere af Søbysøgaard, var ham ganske ubekjendt og aldrig havde givet ham nogen Anbefaling. Endvidere er det oplyst, at Larsen efterat have faaet Anbefalingen leveret af Tiltalte, der heller ikke kjendte Forpagter Knipschildt, har gjort Brug af den, da han derefter søgte Plads. Da Tiltalte ifølge det Foranførte uden Bemyndigelse har skrevet Forpagter Knipschildts Navn under den omtalte Anbefaling og givet Anbefalingen til Larsen til Brug, uagtet han indsaa, at de Personer, for hvem Larsen vilde forevise den, maatte antage den for original, findes han ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 270 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 175.

Advokat Halkier

contra

Frederik Jørgensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 8 Februar 1898: Arrestanten Frederik Jørgensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede samtlige af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hasselbalch, 12 Kr., og Defensor, Prokurator Larsen, 10 Kr., samt betale til Skipper L. C. Jepsen af Aggersund 25 Kr. 98 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter nærværende Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 21 April 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: **Høiesterets Protokolsekretærer.**

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 7.

Onsdagen den 6 April.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Marts 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Jørgensen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Jørgensen — der er født i Aaret 1875, og som tidligere har været straffet ifølge Vejle Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Februar 1892 efter Straffelovens § 251, jfr. §§ 55 og 46, samt 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage, ifølge Baag Herreds Extrarets Dom af 4 Januar 1895 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Stubbekjøbing Herreds Extrarets Dom af 3 August 1895 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og Frdn. 10 December 1828, § 13, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ifølge Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 10 August 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder — tiltales under denne Sag for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 2 Januar d. A. fra et uaf-laaset Værelse eller Kjøkken i en Ejendom i Aalborg, hvor han den Gang logerede, har tilvendt sig et Par Fedtlæderstøvler, der tilhørte en i samme Ejendom boende Arbejdskarl, og som han den følgende Dag pantsatte for 3 Kr., hvilket Beløb han forbrugte til Drikkevarer. Støvlerne ere bragte tilstede under Sagen, og, efter at være vurderede til 6 Kr., udleverede til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Paa samme Maade er det derhos godtgjort, at Arrestanten den 8 Januar d. A. om Eftermiddagen, da han sammen med en anden Person efter Indbydelse var Gjæst hos Skipper L. C. Jepsen af Aggersund om Bord paa dennes i Aalborg Nyhavn henliggende Skib har ved sin Bortgang fra Skibet, som han forlod noget før sin fornævnte Ledsager, tilegnet sig en Tegnebog, der beroede i en paa Kompashuset henlagt Frakke, som Skipper Jepsen havde lagt fra sig dersteds, forinden han sammen med sine Gjæster gik ned i Kahytten for at spise. Efter at være kommen i Land vil Arrestanten af Tegnebogen, som han ikke vil have seet Jepsen i Besiddelse af, før han opdagede den som Følge af, at han tilfældig kom til at rive Frakken ned paa Dækket, have udtaget 2 Tikronesedler, hvorpaa han efter sin Forklaring bortkastede Tegnebogen, der ikke senere er kommen tilstede. Bestjaalne har imidlertid bestemt fastholdt, at Tegnebogen ved den paagældende Lejlighed indeholdt 3 Tikronesedler, hvorfor han, der har erholdt udbetalt et hos Arrestanten ved dennes Anholdelse forefundet Beløb af 4 Kr. 2 Øre, har paastaaet sig tilkjendt i Erstatning hos Arrestanten 25 Kr. 98 Øre, og denne Paastand, mod hvilken Arrestanten, der har forklaret, at han kun undersøgte det ene Rum i Tegnebogen, og at han derfor ikke tør benægte Muligheden af, at denne kan have indeholdt endnu en Tikroneseddel, ikke har gjort nogen Indvending, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Forsaavidt — — — — ikke Spørgsmaal om at tilregne Arrestanten denne hans Handling som et strafbart Forhold.

I Henhold til det Ovenanførte vil Arrestanten være at ansee for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar — — — — Det kan ikke billiges, at Arrestanten, der er anholdt den 9 Januar, Kl. 12³/₄ Eftermiddag, først er stillet for Forhør den 10 s. M., Kl. 2 Eftermiddag, altsaa efter Udløbet af den i Grundlovens § 80 foreskrevne Frist, men der findes dog efter Omstændighederne ikke Føje til herfor at paalægge Underdommeren Ansvar.

Onsdagen den 13 April.

Nr. 164

Advokat Hindenburg

contra

Anders Petersen Andersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Februar 1898: Arrestanten Anders Petersen Andersen bør straffes med Tugthusarbejde i 2½ Aar og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Mundt, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Petersen Andersen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anders Petersen Andersen, der under nærværende Sag tiltales for Forsøg paa Voldtægt, og hvis opgivne Alder af 36 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er mange Gange straffet, særlig for Bedrageri, Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Lov 15 Maj 1875 og er bl. A. anset: ved Viborg Landsoverrets Dom af 23 Juli 1888 for sjette Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, samt efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Ringsted Kjøbstads Extrarets Dom af 4 Januar 1893 efter Straffelovens § 232, kfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og senest: ved Hammerum Herreds Extrarets Dom af 17 Februar 1896 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Sagens Omstændigheder ere følgende: Natten mellem den 22 og 23 August f. A. indbragtes Arrestanten til Politistation Nr. 3 her i Staden som sigtet for Voldtægtsforsøg overfor Ane Cathrine Møller, Veiles Enke, en 68-aarig Kone, der boede Adelgade Nr. 35 i en Stuelejlighed i Bagbygningen, og den følgende Dag afgav nævnte Enke paa Politistationen Anmeldelse om det Passerede, hvilken, saaledes som Forklaringen

under den følgende Undersøgelse er bleven suppleret, gaar ud paa følgende:

Den paagjældende Nat ved Ettiden vaagnede hun ved, at nogen rørte ved hendes Dør ud til Ejendommens Trappegang, og paa hendes Spørgsmaal, hvem det var, blev der svaret. »det er mig«, ligesom der paa hendes yderligere Spørgsmaal, »er det Dig, Julius«, blev svaret bekræftende. Hun, der nu gik ud fra, at den paagjældende var en Søn af hende, der sejlede som Fyrbøder, men som under sine Farter af og til kom hertil Staden, og i saadanne Tilfælde ofte indfandt sig hos hende endog ved Nattetid og ikke altid i ædru Tilstand, lukkede den udenfor staaende Person ind og ledte ham i Mørket til Sæde paa en Puf, idet hun, der mente at kunne mærke, at han var paavirket af Drikkevarer, agtede, som hun tidligere havde gjort, at rede et Leje til ham og se at faa ham bragt til Ro. Efter at hun i dette Øjemed havde tændt Lampen og derpaa vendte sig mod Personen, opdagede hun imidlertid, at den Paagjældende, som nu havde rejst sig, var en hende ganske ubekjendt Person, i hvilken hun siden har gjenkjendt Arrestanten, og samtidig bemærkede hun, at han havde blottet sine Kjønsele. Paa hendes Spørgsmaal: »Hvad vil De mig, De seer, jeg er en gammel Kone?« svarede Arrestanten: »Det gjør s'gu ikke noget,« og uagtet hun tiggede og bad ham om at gaa sin Vej og lade hende i Fred, tog han fat paa hende og kastede hende om paa en Sofa, hvorefter han lagde sig ovenpaa hende og søgte med Magt at skille hendes Ben fra hinanden og blotte hende, der kun var iført Chemise og Klokke. Hun modsatte sig imidlertid af yderste Evne hans øjensynlige Forehavende at tiltvinge sig Samleje og skreg saa højt hun kunde om Hjælp, bl. A. raabte hun paa »Osvald«, en af hendes Sønner, der beboede Lejligheden ovenover; men ofte dæmpedes hendes Stemme, dels ved at Arrestanten kom til at ligge med sit Legeme over hendes Mund, dels ved at han dækkede den med Haanden, ved hvilken Lejlighed hun ogsaa raabte: »Han kvæler mig«. Hvorlænge denne Kamp stod paa, har Vejles Enke ikke bestemt kunnet afgjøre, men efter hendes Skjøn varede den ca. et Kvarter, i hvilken Tid Arrestanten greb fat i hende paa forskjellig Maade, dels for at holde hende nede, i hvilken Hensigt han navnlig tog hende om Haandleddene og i Armene, dels for at vriste hendes Ben fra hinanden, i hvilken Hensigt han navnlig greb hende fat om Knæet, og ved disse Voldshandlinger har Arrestanten tilføjet hende de nedennævnte Læsioner. Da der imidlertid hørtes Støj af Folk, tog Arrestanten, uden at have opnaaet at overvinde hendes Modstand, Flugten, og af tililende Folk blev han fundet i Gaarden, hvor han havde gjemt sig paa Retiraden, og anholdt.

Arrestanten, der har nægtet at have søgt Samleje med Vejles Enke eller anvendt Vold overfor hende; har om det Passerede afgivet følgende Forklaring. Arrestanten, som den paagjældende Nat var en Del paavirket af Spiritus, men dog godt husker Alt, hvad der foregik, drev ved nævnte Tid om i Byen, i hvilken han var fremmed, for at finde Logishuset »Holger Danske«, Farvergade Nr. 15, hvor han om Formiddagen havde været inde og bl. A. drukket sammen med et Fruentimmer, Anna Christensen, Larsens Enke, eller som han kaldte hende, jydsk Hanne. Da Arrestanten paa denne Vandring kom ned

i Gangen til Ejendommen Adelgade Nr. 35, og der hørte nogen fra et Værelse spørge: »Hvem er det«, mente han paa Stemmen at kunne gjenkende det nævnte Fruentimmer, der havde fortalt ham, at hun boede paa »Holger Danske«, og idet han altsaa nu gik ud fra, at han befandt sig paa dette Logishus, lod han sig lukke ind af den paagjældende Kvinde, der bragte ham til Sæde paa en Puf ved Siden af sig selv. Efter at have siddet noget her med Armen om Kyindens Liv, men uden andre Tilnærmelser, begyndte Arrestanten at føle sandelige Tilbøjeligheder, men imidlertid rejste Kvinden sig op og tændte Lampen, og ligesom Arrestanten nu blev forskrækket ved at se, at det ikke var »jydske Hanne« han var i Besøg hos, saaledes blev ogsaa den paagjældende Person forskrækket og skreg op: »Det er jo ikke min Søn Julius, det er en Røver, han vil voldtage mig«, hvorefter Arrestanten strax løb ud og gjemte sig paa Gaardens Retirade. Ligesom Arrestanten har benægtet paa anden Maade end anført at have taget fat paa Konen, saaledes har han ogsaa benægtet, at Konen, medens han var inde i hendes Værelse, skreg eller raabte anderledes end forklaret.

Medens nu Arrestantens Forklaring, forsaa vidt den ikke er stemmende med Vejles Enkes, dels er i høj Grad usandsynlig, dels ganske ubestyrket og tilmed, foruden hvad nedenfor skal omtales, er bestridt af ovennævnte Larsens Enke, der efter sin Forklaring ikke paa bemeldte Tid har boet paa »Holger Danske« eller sagt saadant til Arrestanten, og medens Arrestantens Fortid taler stærkt imod ham, er den Forklaring, som Vejles Enke — der efter det Foreliggende maa antages for en agtværdig og uberygtet Kvinde — har afgivet og beediget, bestyrket dels ved, hvad forskjellige af Husets Beboere og Naboer have forklaret om, hvad der er foregaaet den paagjældende Nat, dels ved den efter det Passerede anstillede Lægeundersøgelse af Enkens Tilstand. I saa Henseende skal Følgende fremhæves:

Skomager Søren Christian Knoth har edelig forklaret, at han, der bor paa 2den Sal i samme Ejendom som Vejles Enke i Forhuset, men med Soverkammervinduet ud mod Gaarden, den paagjældende Nat Kl. 12 $\frac{1}{2}$ i sit Sovekammer hørte høje Raab og hurtigt kom paa det Rene med, at det var Vejles Enke, der raabte, og at En eller Anden maatte være kommen ind til hende. Han fik tillige det Indtryk, at der var noget alvorligt paa Færde, idet Raabene — bl. A. »hjælp mig«, »hjælp mig, Osvald«, »han kvæler mig« — lød, som om hun virkelig var i Nød, det sidstnævnte Raab desuden svagere, som om Munden var dækket. Om Varigheden af den Tid, i hvilken Enken vedblev at skribe, har han ikke kunnet udtale sig bestemtere, end at det forekom ham at være ca. 10 Minutter, og at det i hvert Fald varede mindst 5 Minutter, men efter Skrigenes Karakter som kommende fra et Menneske i Angst og Nød anseer han det for utvivlsomt, at Arrestanten ikke ved Konens første Skrig kan have fjernet sig, men at der maa have staaet en Kamp mellem Konen og ham, indtil Skrigene hørte op, og i Overensstemmelse hermed spurgte han ogsaa Arrestanten, da denne kort efter var bleven paagreben og bad om at faa Lov til at gaa, hvorfor han ikke var gaaet tidligere, »Konen havde da skreget længe nok«, hvortil Arrestanten, efter Knoths Forklaring,

som Arrestanten ikke har turdet benægte, svarede: »Ja, hvad gjør man ikke, naar man er fuld, det er den ulykkelige Følge af Fylder!»

Signe Hansen, Bødker Ryes Hustru, har edelig forklaret, at hun fra sit Soveværelse paa 3die Sal i samme Hus, i hvilket Vejles Enke bor, ved den paagjældende Tid hørte Skrigen, tildels dæmpet, som om det kom langt borte fra eller en holdt over den Skrigendes Mund, og efter at dette var vedbleven i Løbet af 5 à 10 Minutter, gik hun til Vinduet ud til Gaarden, hvorfra hun nu saae Arrestanten løbe ud i Gaarden fra den Gang, der førte til Vejles Enkes Lejlighed. Lidt efter kom ogsaa Sidstnævnte tilsyne i Gangen og fortalte Komparentinden paa hendes Forespørgsel, at den paagjældende Mand var kommen ind fra Gaden og vilde voldtage hende, og paa Komparentindens Forehold i denne Anledning svarede Arrestanten efter hendes Forklaring, som han ikke har turdet bestride, at han ikke havde gjort Konen noget, han kjendte hende fra gammel Tid.

Fyrbøder Niels Vilhelm Georg Hansen har edelig forklaret, at han, som bor paa 1ste Sal i samme Ejendoms Forhus, ved den paagjældende Lejlighed vaagnede i sit til Gaarden stødende Soveværelse ved at høre høje Skrig som af et Menneske, der var i Nød. Da han efterhaanden var kommen til Klarhed over, at der maatte være noget alvorligt i Vejen, og var kommen hen til Vinduet, saae han Vejles Enke staa i den omtalte Gang med en Lampe i Haanden.

Viceværtten i Naboejendommen, Andreas Christian Andersen og dennes Hustru Anna Dorthea Sørensen have edeligen forklaret, at de i deres Sovekammer, som vender ud mod Gaarden, der kun ved et Plankeværk er skilt fra den her omhandlede Gaard, ved den paagjældende Tid vaagnede ved at høre høje Skrig og Hvin, som fra et Menneske, der var i Nød, og at Andersen, efter at disse Skrig havde været noget, løb til Vinduet. Sidstnævnte har forklaret, at han nu begav sig ned i Gaarden og tilligemed det nedennævnte Vidne Klemp var behjælpelig ved Arrestantens Anholdelse.

Grønthandler Christoffer Weilmann Klemp har edelig forklaret, at han, der boer i samme Ejendom som ovennævnte Vicevært Andersen, vaagnede ved høje Skrig, der gjentog sig og lød, som om de kom fra en Person, der var i Livsfare eller anden alvorlig Nød. Da han kort efter kom til Vinduet og derfra bemærkede Vicevært Andersen i Gaarden, gik han ned og hjalp til ved Arrestantens Anholdelse.

Endvidere har Læge Andreas Sophus Fiebig forklaret, at han ved en Undersøgelse den 23 August f. A. om Morgenen fandt Vejles Enke, der klagede over stærke Smerter i Arme og Ben, i høj Grad medtagen, en Del febril og lidende af nervøs Rysten fremkaldt ved Sindsoprør, hvorhos han konstaterede en udbredt Hævelse omkring begge Haanded, især det venstre, hvor samtlige Sener paa Leddets Rygside vare svulne og særdeles smertefulde, hvilke Læsioner syntes ganske friske og hidførte ved en ikke ret længe forinden udøvet alvorlig Voldshandling. Den 30 August f. A., da Hævelsen var svundet noget, og derved muliggjorte en nærmere Undersøgelse, fandtes endvidere en Sene paa venstre Haand at være sprængt og noget Brusk ved en Kno løsrevet, ligesom der ogsaa ved denne Undersøgelse konstateredes en ved Blodudtrædning fremkaldt Misfarvning paa venstre

Arms Yder- og Inderside, der syntes foraarsaget ved et kraftigt Tag i Armen, og som, hvis den hidrørte fra det heromhandlede Forhold, næppe kan antages allerede ved den første Undersøgelse at ville have været synlig. Endelig fandtes paa Indersiden af venstre Knæ, som ikke tidligere var bleven undersøgt, en Misfarvning, der syntes foraarsaget ved et stærkt Tag eller Tryk, meget muligt bibragt ca. 8 Dage før Undersøgelsen. Fiebig har tilføjet, at Enkens Forklaring om, hvorledes de paagældende Læsioner ere hende tilføjede, nøje synes ham at stemme med Læsionernes Karakter og Plads, idet han særlig har udhævet den Omstændighed, at de synlige Mærker findes paa Legemets venstre Side, altsaa paa den Side, hvor Modstanderen nærmest maa antages at have grebet med sin højre Haand, og at Mærket paa Knæet er paa Indersiden, ikke, som det hyppigt er Følgen af Stød eller Slag, paa Ydersiden.

Efter alt, hvad der saaledes foreligger, findes Vejles Enkes Forklaring om Arrestantens Adfærd mod hende at være saaledes bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, at den maa være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Ved det Passerede maa Vejles Enke, der delvis ernærede sig ved Strikning, antages at have mistet sin Arbejdsevne i nævnte Retning, og det maa ansees for tvivlsomt, om hun paany vil gjenvinde den. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, der efter det Oplyste maa ansees at have været fuldt tilregnelig ved den heromhandlede Lejlighed omend en Del paavirket af Drikkevarer, være at ansee efter Straffelovens § 168, 1ste Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2¹/₂ Aar.

Torsdagen den 14 April.

Nr. 166.

Advokat Nellemann

contra

Julius Sørensen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Margarinelovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Januar 1898: Tiltalte Julius Sørensen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at heller ikke de i Bekjendtgjørelsen af 22 April 1897 § 2 indeholdte Forskrifter for Mærkning af Papir, som anvendes til Indpakning af Margarine, findes at være overtraadte af Tiltalte, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokaterne Nellemann og Halkier hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Julius Sørensen for Overtrædelse af Margarinelovgivningen.

Tiltalte er født den 12 Juni 1843 og anseet: ved Aarhus Kjøbstads Politirets Dom af 13 Oktober 1893 efter Lov 1 April 1891 om Fabrikation og Forhandling af Margarine m. m., § 17, andet Stykke, med en Aarhus Kjøbstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 50 Kr., ved samme Rets Dom af 5 April 1895 — hvorved ikke sees at være taget Hensyn til den ved fornævnte Dom idømte Straf — efter samme Lovbestemmelse med en samme Kasse tilfaldende Bøde, ligeledes stor 50 Kr., ved nærværende Rets Dom af 16 Januar dette Aar*) efter ovennævnte Lovs § 17, 2det Stykke, jfr. § 3, og § 17, 3die Stykke, jfr. § 4, 3die Stykke, det hele sammenholdt med Bekjendtgjørelse 22 April 1891, § 1, og Lov Nr. 61 — 24 April 1896 — for anden Gang begaaet Overtrædelse med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 100 Kroner, samt ved nærværende Rets Dom af 16 Oktober forrige Aar efter Lov om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. m. af 22 Marts forrige Aar, § 17, 2det Stykke, jfr. § 3, og § 17, 3die Stykke, jfr. § 4, 3die Stykke, det hele sammenholdt med (fornævnte**) Bekjendtgjørelse af 22 April f. A., § 1, for 3die Gang begaaet Forseelse med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 200 Kr.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Tiltalte, der som eneste Indehaver af Firmaet »Mohrs Margarineoplæg ved Julius Sørensen« driver en gros Forretning her i Staden, bl. A. med Margarine, og for hvem der den 14 Juni forrige Aar er indregistreret et Varemærke, der i det paagjældende Register beskrives som »Tre femtakkede Kroner, de to ved Siden af hinanden, den tredie under Mellemrummet mellem hine to«, har siden Slutningen af Juni Maaned dette Aar til Forhandlere her i Landet, tilligemed den af Firmaet førte Margarine, afsendt Papir, bestemt til Benyttelse som Emballage ved Salg i Smaapartier af den paagjældende Margarine, hvilket Papir, foruden at være mærket med Ordet »Margarine« samt med en Angivelse af Procentindholdet af Smørfedt og Fabrikantens Navn, yderligere har været mærket som følger:

en Slags Papir med Ordet »Fineste«, et Billede af en kongelig Krone og 4 medaillelignende Aftryk,

*) Skal være 1897.

**) Dette Ord udgaar.

en anden Slags Papir med Ordet »Extrafint«, et Billede af en femtakket Krone og 4 medaillelignende Aftryk,
 en tredje Slags Papir med Bogstavet »F«, et Billede af en kongelig Krone og 4 medaillelignende Aftryk,
 en fjerde Slags Papir med Bogstaverne »FFF«, et Billede af en femtakket Krone og 4 medaillelignende Aftryk, og endelig:
 en femte Slags Papir og nedenunder Betegnelsen »Mohrs Margarine« med Ordene »mærket »Krone«, det sidstnævnte Ord anbragt under 2 medaillelignende Aftryk og iøvrigt omgivet af Billedet af tre femtakkede Kroner, svarende til det foran omhandlede Varemærke.

Tiltalte sigtes nu for ved Mærkningen af det paagjældende Emballagepapir paa den angivne Maade at have overtraadt Bestemmelsen i § 3 i Lov om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. m. af 22 Marts forrige Aar, hvorefter Margarine kun maa falbydes og forhandles under dette Navn uden andre Tillægsbetegnelser end Fabrikantens Navn eller Firma, Navnet paa Tilvirkningsstedet samt de i den almindelige Varehandel gængse Kvalitetsbetegnelser, saasom Prima, Sekunda, Fineste, Fint, FF, AAA osv.

Det skjønnes imidlertid ikke, at en Mærkning, som den under Sagen omhandlede, er i Strid med den fornævnte Bestemmelse, i hvilken Henseende bemærkes, at der ikke ved de i samme ommeldte Tillægsbetegnelser kan antages at være sigtet til saadanne figurlige Fremstillinger som de paa Tiltaltes Emballagepapir anbragte, at den paa den fornævnte 5te Slags Papir benyttede Betegnelse »Mohrs Margarine mærket »Krone« efter Tiltaltes Anbringende, som ikke kan forkastes, af ham er brugt som Kvalitetsbetegnelse, nemlig som Betegnelse for den bedste Margarine, Firmaet fører, og at det efter det Oplyste maa antages, at det i Varehandelen ikke er ualmindeligt, at Ordet »Krone« anvendes foran enkelte Varers Navn som Betegnelse for særlige Kvaliteter.

I Henhold til det foranførte vil Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Mandagen den 18 April.

Nr. 152.

Advokat Nellemann

contra

Niels Andersen og Hustru **Andersine**, født **Rasmussen**
 (Def. Halkier),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Ringsted Kjøbstads Extrarets Dom af 13 September 1897:
 Arrestanten, Handelsagent Niels Andersen og Tiltalte Andersine, født Rasmussen, bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten i 18 Maaneder og Tiltalte i 15 Maaneder, samt En for Begge og Begge for

En tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kisbye, og Defensor, Prokurator Drechsel, med 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Januar 1897: Arrestanten Niels Andersen og dennes Hustru, Tiltalte Andersine, født Rasmussen, bør straffes med Forbedringshusarbejde henholdsvis i 15 Maaneder og i 1 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer og Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Kaas, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanten med $\frac{2}{3}$, dog at Tiltalte heraf in solidum med ham udreder Halvdelen, og af Tiltalte med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Den af Tiltalte Andersine Rasmussen, Andersens Hustru, afgivne Tilstaaelse om at have gjort sig skyldig i Falsk med Hensyn til Brevet af 25 Juni 1896 er ikke, som i den indankede Dom forudsat, tilbagekaldt af hende.

Da denne Tiltalte under den iøvrigt kortvarige Arrest, hun havde været underkastet, havde haft et Anfald af Sindsforvirring, og da hun ogsaa senere under Undersøgelsens Gang efter Dommerens Skjøn var meget nervøs, blev hun tilset af vedkommende Distriktslæge, der i sin Erklæring over hendes mentale Tilstand udtaler, at han anseer hende for at være et Menneske af en udpræget nervøs Konstitution og med betydelige hysteriske Anlæg, disponeret til mentale Forstyrrelser, men at der ingen Grund er til at tro, at hun paa det Tidspunkt, det her drejer sig om, eller overhovedet paa noget Tidspunkt i de sidste Aar og forud for hendes Arrestation skulde have været sindssyg eller utilregnelig, at hun vel kan have handlet under Paavirkning af oprørt Sindsstemning og nervøst agiteret, men at hun sikkert fuldt ud har vidst, hvad hun gjorde, og har kunnet bedømme sine Handlingers Rækkevidde. Der findes herefter og under Hensyn til de iøvrigt foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger om hendes Forhold ikke Grund til at betvivle, at hun i Gjærningens Øjeblik har været fuldt tilregnelig. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokaterne Nellemann og Halkier hver 80 Kroner, som udredes af de Tiltalte, Niels Andersen og Andersine Rasmussen, Andersens Hustru, paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Andersen og dennes Hustru, Tiltalte Andersine, født Rasmussen, aktioneret for Falsk og Bedrageri. Ifølge de af Arrestanten og Tiltalte afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt i Sagen Oplyste have de gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Da Arrestanten, som af den gjensidige danske Livsforsikringsforening var antaget som dennes Generalagent og Inkassator, den 30 Januar f. A. i Henhold til en af ham med Foreningens administrerende Direktør foretagen Opgjørelse skulde tilvejebringe et Beløb af 53 Kr. 53 Øre, men ikke selv var i Besiddelse af saa mange Penge, udfærdigede han i sit Hjem i Ringsted en Fuldmagt for sig til paa en dersteds beroende, den hos ham logerende forhenværende Møllebygger Lars Petersen tilhørende Bankbog Nr. 1459 med Aktieselskabet »Banken for Ringsted og Omegn« at hæve et Beløb af 30 Kr., hvilken Fuldmagt hans Hustru, Tiltalte, derpaa i hans Overværelse underskrev med Lars Petersens Navn, alt uden dennes Vidende og Villie. Ved Hjælp af den saaledes udstedte Fuldmagt hævdede Arrestanten i Banken det angivne Beløb, som han forbrugte til delvis Dækning af det paagældende Tilsvær.

Den 1 April f. A., da Arrestanten atter var i Pengeforlegenhed, udfærdigede han en lignende Fuldmagt for sig til paa samme Bankbog at hæve 15 Kr., hvilken Fuldmagt han selv underskrev med Lars Petersens Navn ligeledes uden dennes Vidende og Villie, hvorefter han ved Hjælp af denne Fuldmagt i Banken hævdede det nævnte Beløb, som han forbrugte til egen Fordel.

I det Øjemed derved at virke hen til at skaffe Arrestanten Stillingen som Generalagent for den ovennævnte Livsforsikringsforening tilstillede Tiltalte den 25 Juni 1896, Arrestanten uafvidende, Foreningens administrerende Direktør et af hende skrevet og med det opdigtede Navn »B. Røiling, Partikoler« underskrevet Brev, hvori Arrestanten paa forskjellig Maade ved urigtige Angivelser anbefalede til Stillingen, som derpaa ogsaa væsentlig paa Grund af bemeldte Brev overdroges Arrestanten.

Efterat have afgivet deres foranførte Tilstaaelser havde begge Ægtefæller tilbagekaldt samme, Tiltalte allerede inden Forhørets Slutning, Arrestanten derimod først i en til Defensor for Overretten fremsendt Skrivelse og under et med Hensyn hertil optaget Reassumtionsforhør; men til disse Tilbagekaldelser, der ere ganske ubestyrkede, vil der i Henhold til D. L. 1—15—1 ikke kunne tages noget Hensyn, og de ville Begge være at ansee for Overtrædelse af Straffelovens § 268, Tiltalte tillige af dens § 270, jfr. § 275. For saa vidt Arrestanten og Tiltalte ere sigtede for tillige at have gjort sig skyldige i andet strafbart Forhold, foreligger Sagen, da Underrettsdommen ikke i saa Henseende har paalagt dem Straf, og Indankningen alene er sket efter deres Begjæring, ikke Overretten til Paakjendelse. Den Straf, som Arrestanten og Tiltalte, der ere fødte henholdsvis den 8 Juni 1858 og den 22 Februar 1861 og ikke fundne forhen straffede, efter ovenanførte Lovbestemmelser have forskyldt, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes

til Forbedringshusarbejde, for Arrestanten i 15 Maaneder og Tiltalte i 1 Aar.

Nr. 176.

Advokat Nellemann

contra

Kristine Hansine Hansen, Jørgensens Hustru
(Def. Halkier),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal eller dog i hvert Fald for ufor-
svarlig Omgang med sin Barnefødsel.

Voer og Nim Herreders samt Stenballegaard Birks Extrarets Dom af 28 Januar 1898: Arrestantinden Kristine Hansine Hansen, Landpost Anders Jørgensens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Herschend, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Februar 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Kristine Hansine Hansen, Jørgensens Hustru, til Advokaterne Nellemann og Halkier, 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Kristine Hansine Hansen, Jørgensens Hustru, der er født i Aaret 1866, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Barnefødsel i Dølgemaal eller dog i hvert Fald for uforvarlig Omgang ved sin Barnefødsel. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold. Arrestantinden, der i Aaret 1886 blev viet til Landpost Anders Jørgensen af Hovedgaard, med hvem hun siden har samlevet og avlet 3 Børn, der ere i en Alder fra 11 til 6 Aar, men med hvem hun i over 4 Aar ikke har havt Samleje, plejede i Begyndelsen af April

Maaned f. A., medens hun gik til Haande hos den nærboende Bager Albert Petersen Jensen, en eller to Gange legemlig Omgang med denne, og maa det efter Sagens Oplysninger antages, at det er ved en af disse Lejligheder, hun er bleven besvangret. Saasnt Arrestantinden hen paa Sommeren mærkede, at hun var frugtsommelig, meddelte hun dette til Jensen, der dog først ikke vilde tro det, og hun har ligeledes senere en Gang talt med ham derom, og han opfordrede hende da til at søge Omgængelse med sin Mand, hvad hun dog ikke vilde tage Initiativet til, men videre har der ikke været talt om Sagen mellem hende og Jensen, idet der navnlig ikke mellem dem har været Tale om, at hun skulde føde i Dølgemaal eller skaffe Barnet til Side. Arrestantinden har ellers ikke meddelt sin frugtsommelige Tilstand hverken til sin Mand eller til nogen anden, men har derimod, da hendes Tilstand blev synlig, og der i den Anledning fra flere Sider rettedes Forespørgsler til hende, benægtet, at hun var frugtsommelig, og navnlig har hun, da hendes Mand, der ifølge sin Forklaring allerede i Oktober Maaned f. A. paa Spørgsmaal til hende desangaaende havde faaet et benægtende Svar, senere, som det maa antages i November Maaned, ytrede til hende, at han syntes, hun var frugtsommelig, og at Folk talte om, at hun skulde have et Barn, slaaet det hen med en Bemærkning om, at det havde Folk sagt saa tidt; men Manden trængte ikke videre ind paa hende, og ifølge sin Forklaring vidste hun ikke, om han i Virkeligheden antog hende for frugtsommelig.

Arrestantinden havde under Svangerskabet ofte mærket Liv i Føsteret, navnlig ogsaa faa Dage før Fødselen, men vil derimod ikke have mærket saadant i de sidste Dage, i alt Fald ikke den Dag, da Fødselen fandt Sted, den 10 December f. A. Hun havde hele denne Dag følt sig noget utilpas, idet hun havde Hovedpine og Diarrhoe, men hun vil dog ikke have troet, at Fødselen var umiddelbart forestaaende. Om Eftermiddagen, efterat hendes Mand, til hvem hun maa antages ikke at have omtalt sit Ildebefindende, var gaaet for at blive ude om Aftenen, følte hun sig, medens hun var beskjæftiget i Kjøkkenet, noget mere ilde tilpas, og hun tænkte sig da Muligheden af, at Fødselen var nær forestaaende, og hun gik derfor ind og lagde sig paa sin Seng i Sovekammeret, efterat hun — ifølge den af hendes 11-aarige Datter Ane afgivne Forklaring, hvis Rigtighed Arrestantinden har erklæret, at hun ikke betvivler, medens hun dog ikke vil kunne erindre det — havde givet Ordre til, at Døren mellem Sovekammeret og den Stue, hvori de 3 Børn opholdt sig, skulde holdes lukket, og at ingen maatte komme ind til hende. Arrestantinden, der laa paa klædt under Dynen, fødte kort efter et Barn, der efter hendes Forklaring ikke gav noget Livstegn fra sig, og som hun derfor antog for dødfødt. Barnet lod hun blive liggende i den Stilling, i hvilken det var kommet fra hende, indtil Efterbyrden kom, hvorefter hun, der ikkun vil have ligget ca. $\frac{1}{2}$ Time i Sengen, stod op og svøbte Barnet, som hun ikke undersøgte nærmere, saa at hun end ikke bemærkede, om det var en Dreng eller en Pige, ind i et Stykke Tøj, der laa i Sengen, og lagde det i en Spand, som hun hensatte i Kjøkkenet, hvorfra hun nogle Dage senere flyttede den ind i Sovekammeret, hvor hun hensatte den under sin Seng. Til sin Mand, der kom hjem Kl. ca. 10 $\frac{1}{2}$, omtalte hun hverken da eller de følgende Dage, hvad der

var passeret. Dagen efter Fødselen gik Arrestantinden over i en Skov, der ligger i Nærheden, for at finde en Plads, hvor hun kunde nedgrave Barneliget, og den 13 December udførte hun denne Plan og nedgravede Liget paa et Sted, hvor det, efterat Undersøgelsen mod hende var begyndt, efter hendes Paavisning blev funden den 19 s. M.

Ved den af Distriktslægen i vedkommende Stiftsfysici Fraværelse samt en anden Læge den 21 s. M. foretagne legale Obduktion viste det sig bl. A., at der ikke paa Barnet, der var af Mandkøn, fandtes Hudafskrabninger eller andet Tegn paa ydre Vold, men at Ansigtet over Pande, Kinder og Næse var dækket af en Rest af Æggehinderne, der sluttede tæt til Huden, og at Næsen var lidt indtrykket paa den venstre Side, og paa Grundlag af Undersøgelsen besvarede Obducenterne de dem forelagte Spørgsmaal derhen, at Barnet var fuldbaarent, at det havde levet efter Fødselen, at det ifølge Lungernes forefundne Tilstand kun havde aanded meget svagt og ufuldstændigt, at det paa Grund af dette ufuldstændige Aandedræt var død kort efter Fødselen, og at det var sandsynligt, at Grunden til, at Aandedrættet ikke havde været bedre i Gang, var den ovennævnte over Ansigtet liggende fast tilklistrede Rest af Æggehinderne, der kan have hindret Luftens frie Adgang. Obducenterne have derhos, efterat de under Sagen fremkomne Oplysninger har været dem forelagte, i en Skrivelse af 8 f. M. paa Anledning udtalt, at Barnet maa antages at være død som Følge af, at Arrestantinden har ladet det henligge under Dynen, uden at der dog kan have nogen bestemt Mening om, i hvilket Omfang Dynen eller Undertøjet eller Barnets Stilling eller Hinderne over Næsen hver for sig eller samlede have virket til at fremkalde Barnets Død, at det kan ansees sandsynligt, at Barnet var levedygtigt, og at dets Liv kunde være bevaret, naar det strax var bleven undergivet passende og forsvarlig Behandling.

Arrestantinden har forklaret, at hun ikke forinden Fødselen havde besluttet sig til at føde hemmelig eller at ombringe Barnet, hvis det levede, idet hun overhovedet ikke havde taget nogen Beslutning om, hvorledes hun vilde forholde sig, men hun vilde — som hun har udtrykt sig — se Tiden an, hvorledes det kunde gaa, og hun vil mange Gange have tænkt paa at betro sig til sin Mand, hvad hun dog undlod, fordi hun skammede sig over at sige ham Sammenhængen. Hun har videre forklaret, at det først var, da Barnet ved Fødselen intet Livstegn gav, og hun derfor følte sig sikker paa, at det var dødfødt — hvad efter hendes Tanke muligen kunde være foranlediget ved, at det havde faaet et Tryk, da hun den foregaaende Dag havde flyttet en Kommode, — at hun besluttede sig til at skjule Fødselen, men at hun derimod, hvis hun havde mærket Liv hos Barnet, vilde have kaldt paa Børnene og ladet dem hente Hjælp, hvad hun let kunde have gjort, da Børnene, som anført, sad i Stuen ved Siden af, hvorved bemærkes, at Datteren Ane har forklaret, at Arrestantinden nogen Tid efter, at hun var gaaet ind i Sovekammeret, kaldte hende ind, at Arrestantinden da laa i Sengen under Dynen, at hun lod hende bringe en Kop med Vand, og at hun paa Barnets Spørgsmaal udtalte, at hun havde det bedre og vilde staa op, hvilken Forklarings Rigtighed Arrestantinden har erklæret, at hun ikke betvivler, idet hun dog ikke vil

kunne erindre, at hun har kaldt Ane ind og ladet hende hente Vand. Arrestantinden har imidlertid erkjendt, at hun ikke har sørget for at skaffe Børnetøj, hvilket hun ikke var i Besiddelse af, og endvidere, at hun, der hele Tiden under Fødselen, som foregik forholdsvis let og uden videre Smerter, var ved sin Bevidsthed, kunde indse, at hun udsatte Barnets Liv for Fare, hvis der endnu var Liv i det, ved at lade det ligge under Dynen, saa at det ikke kunde faa Luft, men hun følte sig, som hun har tilføjet, saa ulykkelig, at hun ikke kunde bekvemme sig til at tilkalde nogen Hjælp. For sit saaledes udviste Forhold er Arrestantinden ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Straffelovens § 194 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tirsdagen den 19 April.

Nr. 150. Høiesteretssagfører Bagger

contra

1. Andreas Peter Christensen, 2. Hans Ferdinand Vilhelm Aimar Møgelberg og 3. Karl Kristian Nielsen
(Def. Halkier),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Horns Herreds Extrarets Dom af 6 Marts 1897: De Tiltalte Andreas Christensen, Hans Ferdinand Vilhelm Aimar Møgelberg og Karl Kristian Nielsen bør hver hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt En for Alle og Alle for En udrede i Erstatning til Forkarlen paa Christiansminde, Peter Mikkelsen, 47 Kr. Derhos ville de En for Alle og Alle for En have at udrede alle af Aktionens lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Nøkkentved, 15 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 November 1897: De Tiltalte Andreas Peter Christensen, Hans Ferdinand Vilhelm Aimar Møgelberg og Karl Kristian Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, de Tiltalte Møgelberg og Nielsen hver især i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Christensen i 8 Dage samt En for Alle og Alle for En udrede i Erstatning til Tjenestekarl Peter Mikkelsen 25 Kr. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Bøcher eller nu hans Bo og til Prokurator Lehmann udreder de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 15 Kr. til hver, og i Salær til Prokurator Gottschalck paa samme Maade 30 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden

15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden vil være at forlænge for de Tiltalte Møgelberg og Nielsen til 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Christensen til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for de Tiltalte Hans Ferdinand Vilhelm Aimar Møgelberg og Karl Kristian Nielsen til tre Gange fem Dage for hver og for Tiltalte Andreas Peter Christensen til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for alle og alle for een, til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horns Herreds Extraret indankede Sag ere de Tiltalte Andreas Peter Christensen, Hans Ferdinand Vilhelm Aimar Møgelberg og Karl Kristian Nielsen aktionerede for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse. Sagens Omstændigheder ere efter de af de Tiltalte afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste følgende:

Den 15 November f. A. om Aftenen mellem Kl. 11 og 12 blev praktiserende Læge Bøcher i Jægerspris konsulert af Forkarl Peter Mikkelsen, som angav umiddelbart forud at have været Gjenstand for voldeligt Overfald. Mikkelsens Ansigt var bedækket med Blod, hans Tøj blodigt og forrevet, og i den efter Undersøgelsen udstedte Lægeerklæring hedder det bl. A.: »Efter Blodets Fjernelse fandtes navnlig venstre Halvdel af Ansigtet stærkt ophovnet, særlig Partiet omkring venstre Øje, venstre Kindben og Næsen; Hudafskrabbinger fandtes paa disse Steder som i Panden og flere Steder i Ansigtet; noget af Blødningen skyldtes disse Læsioner, men skyldtes dog især en Læsion af Næsen; denne var stærkt ophovnet, rød, spændt og øm, og ved Undersøgelsen udvendigt fandtes en Beskadigelse af venstre Næseboers*)

*) Skal være Næsebeens.

Færdig fra Trykkeriet den 28 April 1898.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkcl), Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 8.

Tirsdagen den 19 April.

nederste Rand, hvor der paa Overgangen mellem Ben og Brusk føltes betydelig Ømhed, og ved Trykket et Par Gange opstod Strepitus, altsaa Fornemmelsen af et lille, løst Fragmen; ogsaa Blødningen inde fra Næsen kom fra venstre Næsebor, medens der ogsaa var Tegn paa Blødning bagtil gennem Næsesvælgrummet, idet der var kommen Blod med Spytet og der fandtes Blod paa Tungen.

Det udtales endvidere i Erklæringen, at der ikke fandtes synlige Mærker af Slag paa Kroppen, men Ømhed, især paa venstre Hofte, samt at de fleste af Læsionerne sikkert ikke vilde efterlade blivende Følger, medens det ikke med Sikkerhed kunde siges, om Læsionen af Næsen ikke kunde faa skadelige Følger eller efterlade en blivende Deformitet.

Efter at der i den Anledning var indledet offentlig Undersøgelse, under hvilken de Tiltalte sigtedes for at have forøvet det omtalte Overfald, forklarede Tiltalte Møgelberg under et den 30 November f. A. afholdt Forhør, at samtlige tre Tiltalte den paagjældende Aften vare i Følge med hinanden, at de saae Mikkelsen — hvem iøvrigt ingen af de Tiltalte, efter hvad der fremgaar af Sagen, kjendte — gaa ind i Slagter Rasmussens Ejendom i Neder-Draaby, at Tiltalte Christensen da ytrede, at Mikkelsen skulde flyttes ud af Gaarden, og at de Tiltalte derefter alle Tre havde slaaet Mikkelsen.

Efter at Tiltalte Christensen derpaa havde benægtet at have opfordret de Medtiltalte til at øve Vold mod Mikkelsen og derhos havde benægtet at have slaaet denne, blev han belagt med Varetægtsarrest som mistænkt for at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Endelig forklarede Tiltalte Nielsen under samme Forhør, at han, efter at Tiltalte Christensen havde ytret, at Mikkelsen skulde smides ud, sammen med de to andre Tiltalte gik ind i Slagter Rasmussens Ejendom, at han da saae Tiltalte Møgelberg slaa Mikkelsen, og at han selv, da Mikkelsen senere var falden til Jorden, sparkede og slog denne i Hovedet, men at han ikke havde seet Tiltalte Christensen slaa Mikkelsen.

Under et den 5 December f. A. afholdt Forhør fastholdt Christensen, at han ikke havde opfordret de Medtiltalte til at banke Mikkelsen, og forklarede, at han kun havde opfordret dem til »at gaa med derind og faa ham ud«, hvorhos han forklarede, at han »ikke vilde nægte«, at han, efter at de Medtiltalte havde overfaldet Mikkelsen

sen, der den Gang var meget blodig i Ansigtet, har slaet denne med sine Hænder, fordi Mikkelsen, der dundrede stærkt paa Kjøkkendøren til Rasmussens Lejlighed, ikke vilde gaa bort herfra. Efter at have afgivet denne Forklaring, blev Tiltalte Christensen løsladt, og under et den 10 s. M. afholdt Forhør erklærede samtlige Tiltalte bl. A., at »de alle godkjendte Rigtigheden af de tidligere afgivne Forklaringer«.

Tiltalte Christensen fragik imidlertid ved sin Defensor for Underretten sin Forklaring, for saa vidt den gik ud paa, at han havde slaet Mikkelsen — hvilken Forklaring han alene vil have afgivet for at slippe ud af Arresten, og fordi det blev ham foreholdt, at Tiltalte Møgelberg havde forklaret, at han havde seet ham slaa Mikkelsen —, og denne Fragaelse fastholdt han under fornyet Examination ved Extraretten, medens Tiltalte Møgelberg vedblev sin Forklaring.

Det er ikke under et paa Foranstaltning af Overretten optaget Reassumtionsforhør lykkedes paa dette Punkt at opnaa Overensstemmelse mellem de nævnte tvende Tiltalte, og Tiltalte Christensens Forklaring til dette Forhør gaar navnlig ud paa, at han ytrede, at den Person, der var tilstede i Rasmussens Gaard, ikke maatte være der, at de Medtiltalte derefter løb ind i Gaarden, at Tiltalte fulgte efter dem og saa dem forfølge Mikkelsen ud i Haven, hvorfra saa vel de Medtiltalte som Mikkelsen kort efter kom tilbage, at Mikkelsen derefter gav sig til at dundre paa Kjøkkendøren, hvilket Tiltalte forgjæves opfordrede ham til at undlade, at Tiltalte Møgelberg derpaa slog Mikkelsen med knyttet Næve i Hovedet, at Mikkelsen undløb hen til Vinduet i Sovekammeret, hvor Rasmussens Hustru og lille Barn havde Natteleje, og bankede stærkt paa Ruden, at Tiltalte, da Mikkelsen ikke efterkom hans gjentagne Opfordringer til at forlade Gaarden, opfordrede de Medtiltalte til at hjælpe ham med at faa Mikkelsen ud af Gaarden, at disse saa paany tog fat paa Mikkelsen og slog denne til Jorden, at en af dem — hvem kunde Tiltalte ikke i Mørket se — sparkede Mikkelsen, som søgte at undløbe, men atter blev indhentet af de Medtiltalte, som igjen slog ham til Jorden, og at Tiltalte derpaa afrev en Svovlstik, og da han ved Lyset af denne saae, at Mikkelsen var meget blodig i Ansigtet, tilkjendegav de Medtiltalte, at de nu maatte holde op, hvad de ogsaa gjorde.

De Tiltalte Møgelberg og Nielsen have under Reassumtionsforhøret i det væsentlige fastholdt deres tidligere Forklaringer — hvorved dog bemærkes, at Tiltalte Møgelberg yderligere har forklaret, at Tiltalte Christensens første Udtalelse gik ud paa, at Mikkelsen skulde smides ud af Gaarden og skulde have Klø —, og det er ikke oplyst, hvilke af de Mikkelsen tilføjede Læsioner, der skyldes hver især af dem.

Om Grunden til deres foran fremstillede Færd have de Tiltalte forklaret, Christensen, at Mikkelsen skulde fjernes fra Gaarden, fordi Rasmussen ikke var hjemme, og fordi Fruen var meget angst af sig, Møgelberg, at han havde nydt en Del Drikkevarer og havde Lyst til Spektakler og Strid, Nielsen, at han havde drukket en Del Spiritus og af Tiltalte Christensen var bleven opfordret til at hjælpe ham med at smide Mikkelsen ud.

Da det efter samtlige foreliggende Omstændigheder — hvorved

bemærkes, at Mikkelsen ikke har kunnet oplyse, hvem af de Tiltalte, der øvede Vold mod ham — findes betænkeligt at forkaste Tiltalte Christensens Tilbagekaldelse af den til Hovedforhøret afgivne, i det væsentlige ubestyrkede Forklaring om at have slaaet Mikkelsen — i hvilken Henseende bemærkes, at Tiltalte Møgelbergs Forklaring herom tildels er svækket ved andre under Sagen fremkomne Oplysninger — vil for denne Tiltaltes Vedkommende hans til Reassumtionsforhøret afgivne Forklaring i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste være at lægge til Grund for Paadømmelsen, og herefter findes han at have paadraget sig Ansvar som Gjerningsmand, hvorhos han og de øvrige Tiltalte hver for sig maa bære Ansvar for al den Mikkelsen tilføjede Skade, der efter Mikkelsens Forklaring ikke har medført blivende Følger, idet han en Maanedstid efter Overfaldet var fuldstændig helbredet. Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte — af hvilke Christensen og Nielsen ere fødte henholdsvis den 6 Juni 1872 og den 25 September 1872 og ikke funden forhen straffede, medens Møgelberg, der er født den 13 Marts 1873, før nærværende Sags Anlæg er straffet gjentagne Gange, senest ifølge Hjerm-Ginding Herreders Extraretsdom af 25 Februar 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — være at ansee efter Straffelovens § 203, hvoraf følger, at en af Tiltalte Christensen for Overretten nedlagt Paastand om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest ikke vil kunne tages til Følge, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, de Tiltalte Møgelberg og Nielsen hver især i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Christensen i 8 Dage, hvorhos de efter Tjenestekarl Mikkelsens derom nedlagte Paastand ville have in solidum at udrede i Erstatning til denne 25 Kr. Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, ved hvilken de Tiltalte ere ansete efter samme § med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 5 Dage og tilpligtede in solidum at udrede i Erstatning 47 Kr., være at forandre — — — —

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at det maa misbilliges, at Underdommeren under det ovennævnte Reassumtionsforhør har edfæstet Deponenter, uden at de Tiltalte have været tilstede eller tilsagte til at paahøre Edfæstelsen — — — — —

Nr. 165.

Advokat Halkier

contra

Hans Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Voldtægt.

Odense Herreds Extrarets Dom af 28 September 1897: Arrestanten Hans Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær

til Prokurator Kramer og Sagfører Kiørboe, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Februar 1898: Tiltalte Hans Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Gottschalek, betaler Tiltalte 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Agnes Metine Persson ikke, som i den indankede Dom anført, var 16 Aar, men kun 15 Aar, da Tiltalte overfor hende begik de i Dommen ommeldte Forbrydelser.

Efter samtlige foreliggende Oplysninger, derunder navnlig om Beskaffenheden af hendes Modstand overfor Tiltalte, findes det betænkeligt at henføre hans Forhold ved 3 Gange at skaffe sig Samleje med hende under Straffelovens § 168, hvorimod han herfor vil være at ansee efter samme Lovs § 174, jfr. § 210, hvorved bemærkes, at Samlejet maa antages hver Gang at være bleven fuldbyrdet. Han vil derhos for, som i Dommen anført, tvende Gange at have behandlet hende uteerligt være at ansee efter Straffelovens § 176, jfr. § 174. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Hans Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Hans Hansen, der er født den 4 Februar 1877 og ikke funden forhen straffet, for Voldtægt. Ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Fremkomne er det bevist, at han forrige Aar i Forsommenen to Gange har behandlet sin 16-aarige Medtjenerinde, Agnes Metine Persson, uteerligt og derefter tre forskjellige Gange ved Vold har forsøgt at tiltvinge sig legemlig Omgang med hende, hvilket dog efter det Foreliggende maa antages ikke fuldt at være lykkedes ham nogen af Gangene. Efter Sagens Oplysninger maa det statuere, at Pigen var uberygtet, men at hendes Opførsel overfor Tiltalte har været for fri og pjankende. For saa vidt Tiltalte endvidere er sigtet for ogsaa ved

en tidligere Lejlighed at have udvist uterligt Forhold overfor den ovennævnte Pige, kan det efter det herom Oplyste ikke antages, at han ved den Lejlighed har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold. Som Følge heraf og efter hvad der er oplyst om Beskaffenheden af den Vold, hvorved Tiltalte søgte at tiltvinge sig Samleje med Pigen, bliver Tiltalte at ansee efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, og efter dens § 185 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anseet efter Straffelovens §§ 210 og 176, kfr. § 174, tildels sammenholdt med § 51, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil saaledes være at forandre.

Onsdagen den 20 April.

Nr. 160.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Carl Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 6 December 1897: Drengene Marinus August Christensen og Carl Andersen bør straffes med 15 Slag Ris hver samt in solidum udrede samtlige af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører K. Petersen og Prokurator Larsen, henholdsvis 15 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Januar 1898: Underrettsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte Carl Andersen og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Hindberg og Johnsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Andersen til Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik den 12-aarige Dreng Marinus August Christensen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, tiltales Drengen Carl Andersen, der er født den 15 April 1886 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han i Tidsrummet fra Midten af August til henimod Midten af September f. A. har dels alene, dels i Forening med den i 1ste Instants medtiltalte Marinus August Christensen i Aalborg, hvor de begge ere hjemmehørende, begaaet følgende Tyverier:

Hos Gartner Poulsen i Danmarksgade have Tiltalte og Marinus 3 Gange, naar Døren ind til Butikken stod aaben, listet sig ind i denne og taget Penge af Pengeskuffen, idet Tiltalte den ene Gang tilvendte sig 10 Kr. og Marinus hver af de to andre Gange 2 Kr.; efter deres Forklaringer sad Nøglen i Pengeskuffen eller laa ovenpaa Disken, medens Bestjaalne til en Politirapport har forklaret, at han den Dag, da de 10 Kr. bleve stjaalne, ved sin Hjemkomst fra et Ærinde i Byen fandt Pengeskuffen opbrudt.

Fra Galanterihandlerske Frøken Simonsen har Marinus, medens Tiltalte stod udenfor og holdt Vagt, paa lignende Maade tilvendt sig en paa Disken i Butikken liggende Portemonnæ, som han gav Tiltalte. Paa Pladsen ved Fiskehavnen toge Tiltalte og Marinus en Dag, da de vare i Følge sammen, fra en lille aaben Pengekasse, der henstod paa en Fiskehandler P. Nielsen Utrup tilhørende Trækkevogn, henholdsvis omtrent 1 Kr. og 3 a 4 Kr., og den 11 September hen imod Aften, da Tiltalte og Marinus kom forbi Kjøbmand Victor Brodersens Butik i Bispensgade, og da ingen var tilstede sammesteds, listede de sig ind i Butikken, hvor Tiltalte gik ind bagved Disken og udtog af Butikskuffen 22 Kr.

Medens Tiltalte i August Maaned f. A. en kort Tid var Bydreng først hos Læderhandler Andersen og derefter hos Boghandlerne, Brødrene Toftgaard, tilvendte han sig hos Andersen 75 Øre og hos Brødrene Toftgaard omtrent 8 Kr., hvilke Beløb han saae Lejlighed til at udtage af sin Husbonds Pengeskuffe i Butikken, og endvidere har Tiltalte alene tilvendt sig i Kjøbmand Zincks Butik 55 Øre, der laa aabenlyst paa Disken, i Beværtningslokalet i Gjæstgivergaarden »Aalborg«, hvor han listede sig ind gjennem en Bagdør, 1 Kr., der laa paa en Hylde i Skjænken, i Frugthandler Larsens Butik en Tikroneseddel, som han, efter at have listet sig ind i Butikken, hvor der ingen var tilstede, udtog af Pengeskuffen, i Høker Jensens Butik paa lignende Maade 50 Øre, der laa paa Disken, samt i en Ølkjælder i Danmarksgade, hvor han listede sig ned, da ingen var tilstede, fra den aflaaede Pengeskuffe, som han aabnede ved Hjælp af Nøglen, der hang paa et Søm paa en Bogreol, 1 Kr., hvorhos Tiltalte endelig den 11 September har stjaalet 25 Øre, som han udtog af Lommen paa noget ved en Tømmerplads ved Havnen henliggende Arbejdstøj, med Hensyn til hvilket det ikke er oplyst, hvem det tilhørte.

Af de stjaalne Penge ere Kr. 21.21 bragte tilstede under Sagen, og idet det er antaget, at af dette Beløb de 17 Kr. 42 Øre hidrøre fra Tyveriet hos Kjøbmand Brodersen og Resten Kr. 3.79 fra Tyveriet

hos Brødrene Toftgaard, ere disse Penge udbetalte de nævnte Bestjaalne, ligesom den ovennævnte Portemonnæ er bragt tilstede og — uden at være vurderet — udleveret til Ejerinden, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 233 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 15 Slag Ris.

Fredagen den 22 April.

Nr. 158. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

suspenderet Sognepræst **Niels Peter Andersen Gade**
(Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af D. L. 2—11—1, Straffelovens 16 Cap. og Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Kommissariernes Dom af 1 Februar 1898: Arrestanten, suspenderet Sognepræst for Øster Hornum Menighed i Viborg Stift, Niels Peter Andersen Gade, bør have sit Kald og Embede forbrudt og være uværdig til for Fremtiden at bære den for Folkekirkens Præster anordnede Embedsdragt og til at udføre gejstlige Forretninger i Folkekirken, samt straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Erstatning udreder han til Malermester Hans Peter Jørgensen i Aalborg, som Værge for den umyndige Michaeline Cathrine Andersen, 1100 Kr., til Bundtmager Albert Just i Nykjøbing paa Sjælland, som Værge for den umyndige Henriette Jensine Caspersen, 50 Kr., og til Kæmnerkassen i Nykjøbing paa Sjælland, 20 Kr. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Knud Petersen i Aalborg, 100 Kr., og til Defensor, Prokurator A. Hasselbalch, ibidem, 80 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at der efter Aktionsordrens Indhold ikke bliver Anvendelse for Straffelovens § 211.

For sit i den indankede Dom fremstillede Forhold er Tiltalte rettelig anset for Overtrædelse af Danske Lovs 2—11—1. Derhos ville de i Dommen under I, II og III omhandlede Forhold særlig være at tilregne ham til Straf efter Straffelovens § 174, jfr. tildels § 46, og efter § 146, jfr. § 52, 2det Punktum. Straffen findes at maatte bestemmes, som i Dommen skeet, dog at Tiden for det ham idømte Forbedringshusarbejde vil være at forlænge

til 2 Aar. Med den heraf følgende Forandring vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kommissariernes Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Peter Andersen Gade til Høiesteretssagførerne Asmussen og Jensen 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Den 2 September 1897 anmeldte Malermester Hans Peter Jørgensen af Aalborg og Hustru, Ane Johanne Andersen, til Politimesteren i Hornum Herred, at deres Datter, Michaeline Cathrine Andersen, der er født den 15 November 1881 udenfor Ægteskab af bemeldte Ane Johanne Andersen, under sin Tjeneste hos Sognepræst for Øster Hornum Menighed, Niels Peter Andersen Gade, var bleven forført til Utugt af nævnte sin Husbond, og, efter at Malermester Jørgensen, der i sin Egenskab af Pigebarnets Stedfader under 8 September f. A. af Skifteforvalteren i Hornum Herred var bleven beskikket som Værge for sin Steddatter, i Retten havde fremsat Begjæring om, at der maatte blive rejst Tiltale mod Sognepræst Gade, blev der ved Hornum Herreds Politiret indledet Undersøgelse mod Præsten, der under et den 8 September f. A. over ham afholdt Forhør blev belagt med Varetægtsarrest som sigtet dels for Overtrædelse af almindelig borgerlig Straffelovs 16de Kapitel, særligt dens § 174, dels for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Præsten blev efter dertil af Biskoppen over Viborg Stift under 8 September f. A. given Bemyndigelse af Provsten for Fleskum-Hornum Herreder suspenderet fra sit Embede den 9 s. M.

Efter at Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet allerede i Skrivelse af 18 September f. A. havde beordret Biskoppen over Viborg Stift til ufortøvet at drage Omsorg for, at den saaledes suspenderede Sognepræst Gades Forhold i Embede, Liv og Levned gjordes til Gjenstand for Undersøgelse og Paakjendelse ved en Provsteret, der formentes ogsaa eventuelt at kunne overtage Undersøgelsen og Paakjendelsen af de Overtrædelser af almindelig, borgerlig Straffelov, som Præsten maatte have begaaet i Forbindelse med Tilsidesættelse af de særlige Pligter, hans hellige Embede paalagde ham i Henseende til Liv og Levned, og efter at Biskoppen over Viborg Stift under 22 September f. A. havde nedsat den ommeldte Provsteret, blev det, efter derom mellem Justitsministeriet og Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet førte Forhandlinger, og efter at den ved Hornum Herreds Politiret indledede kriminelle Undersøgelse i Sagen under 4 November 1897 var afsluttet, ved allerhøjeste Reskript af 16 December 1897 paalagt underskrevne Provst for Fleskum og Hornum Herreder, Sognepræst for Gudum og Lillevorde Menigheder, Kristian Rasmussen, og Byfoged og Byskriver i Nibe, Herredsfoged og Skriver i Hornum Herred, Johan Anton Heinrich Dændler at sammentræde i en Kom-

mission til om fornødent yderligere at undersøge og paakjende denne Sag, under hvilken Arrestanten, suspenderet Sognepræst for Øster Hornum Menighed i Viborg Stift, Niels Peter Andersen Gade vil være at tiltale for Overtrædelse af Danske Lovs 2—11—1, Overtrædelse af almindelig, borgerlig Straffelovs 16de Kapitel og Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten, til Forbrydelse af sit Kald og Embede og af sin Ret til at bære gejstlig Embedsdragt, samt anden Straf.

Arrestanten, der i Følge fremlagt Kaldsbrev af 11 Oktober 1887 og Collatz af 25 Oktober s. A. blev beskikket i Embedet som Sognepræst for Øster Hornum Menighed i Viborg Stift, har siden den Tid bestyret dette Embede, indtil han, som anført, den 9 September 1897 blev suspenderet fra samme.

Resultaterne af de i Sagen foretagne Undersøgelser, der i alt væsentligt have fundet deres Afslutning ved Politiretten, uden at Kommissionen har anset det for nødvendigt at udstrække dem videre, ere følgende:

I. I Foraaret 1897 søgte Malermester Hans Peter Jørgensen i Aalborg gjennem et Avertissement i Bladene Plads i en Præstegaard eller hos en Lærerfamilie paa Landet for sin Steddatter, Michaeline Cathrine Andersen, der, som anført, er født udenfor Ægteskab af Jørgensens nuværende Hustru den 15 November 1881. Cathrine, der blev født paa den Kongelige Fødselsstiftelse, var i Pleje i Kjøbenhavn, indtil hun var 10 Maaneder gammel, og fik derefter Ophold hos sin Mormoder, Murer Andersens Enke i Aalborg, indtil sit 12te Aar, da hun kom i Huset hos sine Forældre; hun har i Aalborg frekventeret dels den derværende Friskole, dels Frk. Winthers Betalingsskole, indtil hun i Foraaret 1896 blev konfirmeret. Efter sin Konfirmation tjente hun fra 1 Maj 1896 til 1 November s. A., som Barnepige hos en Kjøbmand i Aalborg, og fra 1 November 1896 til 1 Maj 1897 paa Menighedshjemmet i samme By. I Følge de undsr Sagen indhentede Oplysninger om Cathrines Forhold maa det antages, at hun kun er i Besiddelse af ringe aandelig Begavelse, og at hendes Mangel paa Evner har gjort hende det besværligt at lære, hvad Pigebørn i hendes Alder ellers i Reglen ere i Stand til, ligesom hun har været en Del hengiven til Dovenskab og noget aparte i sin Opræden, men paa den anden Side karakteriseres hun som en god og kjærlig Pige, der er stille og tilbageholdende, om end en Del barnagtig. Der er derhos intet som helst oplyst om, at Cathrine i sædelig Henseende skulde lade noget tilbage at ønske, idet hun tværtimod maa antages at have været fuldstændig uskyldig og uberørt, da hun den 1 Maj f. A. forlod sin Tjeneste i Menighedshjemmet.

Efter at Arrestanten i Følge Avertissementet havde henvendt sig til Jørgensen, og under et Besøg hos denne havde haft Lejlighed til at tage Cathrine i Øjesyn, fæstede han hende til at tjene i Præstegaarden, dels som Barnepige, dels for at gaa hans Hustru til Haande med indvendig Gjerning, og blev Aftalen, at Cathrine foreløbig skulde prøve Pladsen i et halvt Aar. Arrestanten udtalte derhos, at Jørgensen og Hustru kunde være rolige for deres Datter, da, med Guds Hjælp, endnu ingen var kommen hverken legemlig eller sjælelig, til Skade i hans Hus. Den 1 Maj 1897 tiltraadte Cathrine sin Plads i

Øster Hornum Præstegaard, og, da en anden i Præstegaarden tjenende Pige omtrent samtidig fratraadte sin Plads, blev hun Ene pige.

Om sit Ophold i bemeldte Præstegaard og Arrestantens Forhold overfor hende har Cathrine bl. A. under Eds Tilbud afgivet følgende Forklaring.

Søndagen den 9 Maj f. A. om Aftenen, efter at Arrestantens Familie var gaaet til Ro, opfordrede Arrestanten Cathrine til at komme ind i Dagligstuen, hvor han, efter at have rost hendes Dygtighed, fortalte hende, der var meget forundret over Arrestantens Opførsel, en hel Del om sin Hustru og advarede hende mod at have noget at gjøre med den Pige, der nylig havde forladt Præstegaarden, og hvis Navn var Ane Marie Christensen. Dagen efter talte Cathrine i Præstegaardsforpagterens Kjøkken med bemeldte Pige, der fortalte hende, at Arrestanten vilde holde Kjæresten, at han gjerne vilde kysse, hvem han kunde, og at Cathrine vistnok ogsaa snart blev hans Kjæreste. Da Arrestanten nu nogle Dage efter gav hende Ordre til at vække ham, der efter Middagsmaaltidet plejede at sove til Middag paa et i den østlige Del af Loftet, ovenover hans Studereværelse i Stueetagen, beliggende enligt Gavlværelse, som Arrestanten stedse benyttede som Sovekammer, følte Cathrine ingen Lyst hertil, dels paa Grund af, hvad Ane Marie kort i Forvejen havde fortalt hende, dels fordi hun ved sin Afrejse fra Hjemmet af sin Moder og Bedstemoder i al Almindelighed var bleven advaret mod at komme Mandfolk for nær, naar hun kom ud paa Landet, men hun dristede sig dog ikke til at være Arrestantens Ordre overhørig og gik derfor til bestemt Klokkeslet op ad Loftstrappen og hen til Arrestantens Sovekammerdør, hvilken hun aabnede, hvorefter hun vækkede Arrestanten og sagde ham, hvad Klokken var. Arrestanten, der afført sin Frakke laa paa Sengen, stod strax op, da han saa Cathrine, men denne forlod hurtig Loftet. da der blev kaldt paa hende, og, uagtet Arrestanten kaldte paa hende og bad hende komme ind i Kammeret, efterkom hun dog ikke hans Opfordring. I det følgende Par Dage undlod Cathrine, uagtet hun blev anmodet derom, at kalde paa Arrestanten, men da han lod til at være vred derover, turde hun ikke længere undlade at efterkomme hans Ordre i saa Henseende, og en Fredag i Maj Maaned f. A., vistnok omtrent 3 Uger efter den 1 Maj, gik hun atter om Eftermiddagen op paa Loftet for at vække Arrestanten. Denne, der blev liggende i Sengen, opfordrede nu Cathrine til at komme ind i Kammeret og sagde derefter til hende, at hun, naar hun bragte Drikkevand op paa hans Værelse, først skulde gjøre dette, efter at hans Hustru og Børn vare gaaede i Seng, og ikke, som hun plejede, tidligere paa Aftenen. Han greb derefter hendes Haand og holdt den fast, uagtet hun søgte at rive sig løs, fortalte hende, at hun var en vakker og sød Pige, som han havde megen Glæde af at have i Huset, og at han trængte til at have en Ven, idet hans Hustru ikke var, som hun burde være, hvorhos han lovede hende Frugt og Blomster fra Haven. Samme Dags Aften, da Cathrine efter Ordre bragte Drikkevand op paa Arrestantens Sovekammer, fandt hun ham, der havde været til et Møde, og som hun ikke vidste var kommen hjem, liggende afklædt i Sengen, kun iført Skjorte. Cathrine, der medbragte en Lampe, havde sat denne fra sig ude paa Loftet, men, medens hun stillede Vandkaraffen paa et Bord, sprang Arrestan-

ten op af Sengen, gik ud paa Loftet og slukkede Lampen, hvorefter han lukkede Døren og paasatte en indvendig paa samme anbragt Krog. Han gik derefter i Seng igjen, greb fat i Cathrines Haandled, tvang hende ned paa Sengen og forsøgte, da hun gjorde Modstand og begyndte at græde, at berolige hende, idet han bl. A. udtalte, at hun ikke skulde være egenkærlig, men ogsaa gjøre noget for andre. Hvad Arrestantens Mening med disse Ord egentlig var, forstod Pigen vel ikke, men paa Grund af, hvad der hidtil var passeret, og af den hele ejendommelige Situation, blev hun bange for, at Arrestanten, som hun har udtrykt sig, »vilde gjøre Noget ved hende«, idet hun allerede den Gang vil have vidst, at et Mandfolk ved at lægge sig ovenpaa en Kvinde kunde foraarsage, at denne blev frugtsommelig og kunde faa Børn. Arrestanten trak derefter Cathrine, uagtet hun vedblev at græde højt og skribe, over i Sengen til sig, hvorved hun kom til at ligge med Overkroppen i Sengen, medens hendes Ben hang udenfor og spurgte hende i en hviskende Tone, om han maatte have Lov til at trække hendes Underbenklæder af. Da det nu lykkedes hende at rive sig løs, blev Arrestanten vred, sprang op af Sengen, hen til Døren, hvor han tog Krogen af og skubbede Cathrine ud af Døren, som han lukkede efter hende. Dagen efter opholdt Arrestanten sig i længere Tid i Køkkenet, hvor Cathrine var beskjæftiget med forskjellig Husgjærning, og forfulgte han hende her med sine Tilmærmelser, idet han navnlig forsøgte at kysse hende, hvilket flere Gange lykkedes ham; da Cathrine gik op i Gæsteværelset, fulgte Arrestanten med, og begyndte atter her at omfavne og kysse hende, der gjorde Modstand og først blev ham kvit, ved at lukke Døren op og bede ham gaa sin Vej. Samme Dags Aften, medens hun malkede to Arrestanten tilhørende Geder, som stode tøjrede ved en Granskov i Nærheden af Præstegaarden, og som hun ikke kunde malke uden Hjælp, hvorfor Arrestanten havde tilbudt at assistere hende, kyssede han hende paany flere Gange, uagtet hun, saa godt hun kunde, søgte at forhindre det, og, da hun efter Malkningen i Følge sin Madmoders Ordre gik ind i Granskoven for at samle Grankogler til Optænding, fulgte Arrestanten med og kastede hende en Gang om paa Jorden, ved hvilken Lejlighed han forsøgte at løfte hendes Klæder op, hvilket hun dog forhindrede ved at slaa til hans Haand, hvorimod det atter lykkedes ham at kysse hende. Der hengik nu en kort Tid, i hvilken Arrestanten ikke generede Cathrine, men en Formiddag, da hun gjorde rent paa Arrestantens Værelse paa Loftet, kom han derop og begyndte atter at kysse og omfavne hende, skjønt hun gjorde, hvad hun kunde, for at forhindre det, navnlig ved at skubbe Arrestanten fra sig, og tilsidst maatte løbe sin Vej. Cathrine søgte herefter saavidt muligt at undgaa at være ene med Arrestanten, og, endskjøndt han vedblivende opfordrede hende dertil, hverken kaldte hun oftere paa ham om Middagen, eller bragte Vand op til ham paa hans Værelse om Aftenen efter Sengetid.

En Aften henimod Slutningen af Maj Maaned, vistnok den 25de, da hun paa Grund af Travlhed i Huset først Kl. ca. 9 $\frac{1}{2}$ havde faaet Tid til at flytte Gederne til Natten, gik hun i nævnte Øjemed alene op paa den bagved Præstegaarden beliggende saakaldte Kirkebakke, hvor Gederne stode. Medens hun flyttede disse, kom Arrestanten, uden at hun hørte det, listende op til hende og satte sig paa en Bænk

mellem nogle Bøgetræer. Da hun vilde skynde sig hjem, kaldte Arrestanten paa hende, idet han sagde, at han havde Noget at vise hende, og uagtet hun forsøgte at slippe fra ham ved at sige, at hun skulde hjem og i Seng, maatte hun dog tilsidst efterkomme hans indtrængende Opfordring og gaa hen til ham. Arrestanten greb nu fat i hendes ene Haand og tvang hende ned paa Bænken, hvor han holdt hende fast i flere Timer, idet han, skjøndt hun græd og stræbte at komme løs fra ham, kyssede hende og søgte at faa sin Haand op under hendes Skjorter, samt ved mangehaande Overtalelser gjorde forgjæves Forsøg paa at forlede hende til at tilstede ham Samleje, idet han for berolige hende, med Hensyn til de mulige Følger af et saadant, lovede, at han nok skulde sørge for, at hun ikke blev frugtsommelig, og at han kun skulde stikke »den« — hvormed han sigtede til sit mandlige Lem — 5 Tommer ind, samt tilbød hende, hvad hun maatte forlange. Slutelig opfordrede han hende til at følge med ham op paa hans Værelse, naar de kom hjem, men Cathrine afslog bestemt hans Anmodninger. De fulgtes nu tilbage til Præstegaarden, hvor Arrestanten begav sig op paa sit Værelse, medens Cathrine begav sig ind i Barnekammeret, der er beliggende i Stueetagen, med Vinduer ud til Gaarden, og kun ved en smal Gang er adskilt fra det Værelse, i hvilket Arrestantens Hustru havde Sovekammer sammen med 3 af Arrestantens Sønner, og hvis Dør vendte lige mod Døren til Arrestantens Hustrus Soveværelse; i Barnekammeret havde Cathrine sin egen Seng, medens Arrestantens Sønner, den elleveaarige Andreas, der er aandsvag, og Edvard, der var ca. 7 Aar gammel, laa i samme Seng.

Da Cathrine, efter at have afført sig sine Klæder, med Undtagelse af Chemise og Nattrøje, var gaaet i Seng og var lige ved at falde i Søvn, kom Arrestanten ind i Kammeret, kun iført Uldtrøje og Skjorte og uden Strømper og Fodtøj. Pigen, der blev i høj Grad altereret herover, raabte i en meget fornærmet Tone, at Arrestanten nu skulde lade hende være i Ro, da hun ellers vilde melde ham, hvilken Trusel hun iøvrigt ogsaa ved tidligere Lejligheder var fremkommen med, og hertil svarede Arrestanten, at det maatte hun endelig ikke, da han saa vilde komme i Ulykke, idet han, naar hans Provst og Biskop fik det at vide, kunde risikere at miste sit Embede. Da hun vedblivende raabte, at Arrestanten skulde gaa sin Vej, blev denne bange for, at hendes Raab skulde høres, og da hun tillige begyndte at græde, holdt han sin Haand for hendes Mund for at dæmpe Raabene og Graaden og forhindrede samtidig Cathrine, der vilde løbe sin Vej, i at staa op af Sengen, i hvilken han kort i Forvejen selv havde lagt sig hos hende.

Medens Vinduerne i Barnekammeret allerede da Cathrine tiltraadte sin Tjeneste vare tilspigrede med Søm og saaledes ikke kunde aabnes, var Kammerets Dør ikke aflaaet, idet der ikke var nogen Nøgle til denne Dør, ad hvilken Adgangen saaledes var uhindret, saavel for Arrestanten til at komme ind til Cathrine, som for hende til at slippe bort fra Arrestanten, dersom hun havde været i Stand hertil.

Pigens Forklaring gaar nu videre ud paa, at hun, da hun, der laa inderst i Sengen og op mod Væggen og saaledes ikke kunde undslippe, mærkede, at hun ikke kunde staa sig mod Arrestanten, der var betydelig stærkere end hun, nu gav sig til at skribe, men at det,

uagtet hun vedblev hermed og baade græd og gjorde Modstand, dog lykkedes Arrestanten, der havde lagt sig ovenpaa hende med hele sit Legemes Vægt og derefter med sin Haand havde befølt hendes Kjønsdele og stukket en Finger ind i disse samt med sine Hænder havde taget hendes Ben fra hinanden, at indføre Noget, vistnok sit mandlige Lem, i hendes Kjønsdele og at bevæge bemeldte Gjenstand frem og tilbage i disse, idet han samtidig gjorde nogle Bevægelser med Kroppen. Paa Forespørgsel, om hun ved denne Lejlighed blev vaad, har Pigen besvaret dette Spørgsmaal bekræftende, med Tilføjende, at det, som hun har udtrykt sig, var »saadant noget grimt Noget«. Hun, der hele Tiden havde klaget sig og skreget, holdt tilsidst Haanden for Øjnene af Fortvivlelse og Skamfuldhed, men Arrestanten tyssede paa hende og sagde bl. A., at hun ikke maatte skriige saa højt, da hans Kone saa kunde høre det, idet han samtidig gjentog, at hun ikke maatte være egenkjerlig, og at hun skulde være vakker og sød.

Uagtet Cathrine blev meget oprørt over det Passerede og saavidt muligt undgik Arrestanten den næste Dag, gjentog Scenen sig dog den paafølgende Nat, og søgte Cathrine ved denne Lejlighed atter med Magt at befri sig fra Arrestantens Angreb, idet det var hendes Hensigt at løbe over til sin Madmoders Sovekammer, men Arrestanten var hende for stærk og fik paany sin Villie med hende, uagtet hun græd og bad for sig og truede med at ville melde ham.

3die Gang det lykkedes Arrestanten at faa Samleje med Cathrine var nogle Dage efter om Aftenen Kl. mellem 7 og 8, da hun kort efter Aftensmaaltidet havde bragt Vand op paa hans Sovekammer. Han kom da listende op paa Kammeret, lukkede Døren efter sig, satte den indvendige Krog paa, og uagtet Cathrine gjorde nogen Modstand, satte han — der i Forvejen havde sine Benklæder opknappede, idet hun saae noget Hvidt, som maa have været hans Skjorte, mellem hans Ben — hende ned paa Sengen, holdt begge hendes Hænder fast med sin ene Haand og løsnede med den anden hendes Underbenklæder, der vare lukkede og knappede bag paa med en Knap. Medens hun blev tvungen bag over paa Sengen med Benene hængende udenfor denne, lagde Arrestanten sig i en knælende Stilling foran Sengen og opnaaede saaledes at fuldbyrde Samleje med hende. Medens Cathrine tidligere ikke alene ikke havde følt nogen sanselig Attraa eller Tilfredsstillelse ved de hende paatvungne Samlejer, vaagnede der hos hende, efter at det sidst omhandlede Samleje havde fundet Sted, en saa stærk sanselig Lyst, at hun, dersom Arrestanten paany havde opfordret hende til at pleje legemlig Omgang med ham, da sikkert godvillig vilde have fulgt en saadan Opfordring.

Dagen efter det sidst omhandlede Samleje foretog Arrestanten en Rejse til Viborg og Silkeborg, fra hvilken Rejse han vendte tilbage samme Dag, som der af Provsten afholdtes Syn over Kirken og Præstegaarden. Efter at Provsten var taget bort, gik Arrestanten, der klagede over Træthed, op paa sit Værelse og beordrede Cathrine til at lave en Ret Røræg og Skinke til ham. Da hun havde serveret dette Maaltid, bad han hende bringe ham Et eller Andet, vistnok noget Øl, og da hun kom tilbage med dette, traf hun Arrestanten kun iført Strømper, Skjorte og Vest. Han greb nu fat i hende, og hun, der vel var noget skamfuld, men samtidig blev greben af en sanselig Drift, satte sig ikke

til Modværg, men lod sig tildels godvillig behandle af Arrestanten og tilstod ham sluttelig Samleje.

Da Cathrines Kjønndrift nu var vakt, gjorde hun fremtidig kun liden og tilsidst slet ingen Modstand, naar Arrestanten opfordrede hende til at bedrive Utugt, og det usædelige Forhold mellem dem blev her-efter fortsat, om end med forskjellige Afbrydelser, navnlig i det Tidsrum af 4 à 5 Uger, i hvilket Pigen paa Grund af en syg Fod var nødt til at ligge til Sengs i Barnekammeret; men ogsaa i den Tid besøgte Arrestanten hende jævnlgt, idet han dog indskrænkede sig til at beføle hende og kun havde Samleje med hende nogle enkelte Gange om Natten. Efter at hun imidlertid atter var bleven rask, begyndte Arrestanten paany regelmæssig at søge legemlig Omgang med hende, idet han til Tider søgte og opnaaede Samleje med hende 2 og en enkelt Gang endog flere Gange paa en og samme Dag. Forholdet vedblev at bestaa indtil Torsdagen den 26 August 1897, da det sidste Samleje fandt Sted om Formiddagen. Cathrine, der allerede i længere Tid havde været led og kjed af det Hele og, navnlig da hun laa syg og ofte var alene, havde haft Lejlighed til at tænke nærmere over det Syndige og Forkastelige i hendes Forhold til Arrestanten, besluttede, efter at Arrestanten den anførte Dags Eftermiddag havde udskjældt og slaaet hende i Anledning af en hende paasaagt ubetydelig Forseelse, at hæve Forholdet, i hvilken Anledning hun den paafølgende Søndag betroede sig til en af Præstegaardsforpagterens Piger og dennes Kjæreste, der var hende behjælpelige med at faa Sagen bragt frem, ved at hun aabent og ærligt i et Brev meddelte sine Forældre, hvad der var passeret, og kort efter af egen Drift forlod Præstegaarden en Dag, da Arrestanten var fraværende.

Denne sin Forklaring har Cathrine i alt Væsentligt fastholdt under hele Forhøret, idet hun kun har modificeret den paa følgende Punkter:

Da Arrestanten de to første Gange var i intim Berørelse med hende i Barnekammeret, lykkedes det ham ikke at faa sit mandlige Lem helt indført i hendes Kjønnde, idet han vel forsøgte derpaa, men, enten fordi hun var for ung og hidtil uberørt af Mandfolk eller fordi hun gjorde Modstand, kun opnaaede at indføre det et lille Stykke, hvilket hun iøvrigt vil have betragtet som temmelig uvæsentligt. Derimod har hun fastholdt, at hun første Gang følte noget Vaadt, saavel paa sit Linned som i Sengen. Skjøndt hun ligeledes har fastholdt, at hun i hvert Tilfælde den første Gang, Arrestanten søgte at opnaa Samleje med hende i Barnekammeret, har gjort Modstand og baade raabt, grædt og slaaet fra sig, navnlig i Begyndelsen, og at det ubetinget var mod hendes Villie, at Arrestanten behandlede hende, som han gjorde, har hun dog ikke anset den Mulighed for udelukket, at Arrestanten, efterhaanden som hendes Modstand — der muligvis ikke har været saa betydelig, som den kunde have været, fordi hun ikke kunde tro, at det var Arrestantens Alvor at søge Samleje med hende, men (hun) var af den Opfattelse, at han kun vilde prøve, om hun godvillig vilde tilstede ham saadant — som Følge af hendes Kræfters Aftagen, blev svagere, kan have svævet i den Vildfarelse, at hendes Modstand ikke var alvorligt ment, men kun et Udtryk for hendes Blufærdighed og Skamfølelse.

Under Sagen er det konstateret, at Cathrine ikke er bleven besvangret af Arrestanten.

Efter at Arrestanten, der hele Tiden har erkjendt at have været vidende om, at Cathrine, medens hun opholdt sig i hans Hus, endnu ikke havde fyldt 16 Aar, men først vilde opnaa denne Alder i den paafølgende November Maaned, i Begyndelsen af Forhøret bestemt havde benægtet, at han havde foretaget nogetsomhelst usædeligt Skridt overfor Pigen, og altsaa endnu mindre havde forført hende til Utugt eller haft Samleje med hende, enten med eller mod hendes Villie, har han senere afgivet Tilstaaelse om, at han har forført hende til Utugt og flere Gange har haft Samleje med hende, medens hun tjente ham som Tyende, uden at hun har givet ham nogensomhelst Anledning til at tro, eller der var ham Noget bekjendt om, at hun ikke var uberørt, da han fik sin Villie med hende. Han har derhos ikke haft noget Væsentligt at erindre mod Pigens Forklaringer, forsaavidt angaar hans Forhold overfor hende, naar undtages de af hende omforklarede tvende Forsøg paa at opnaa Samleje med hende i Barnekammeret.

I saa Henseende har han benægtet at have gjort sig skyldig i Voldtægt eller Forsøg paa denne Forbrydelse overfor Cathrine. Vel har han ikke turdet benægte, at han, første Gang han for Alvor søgte at opnaa Samleje med Pigen, kan have anstillet Forsøg herpaa i Barnekammeret, efter i Forvejen at have siddet sammen med hende paa Kirkebakken til langt ud paa Aftenen, men han har samtidig fastholdt, at han ikke vil kunne erindre dette, samt at Cathrine ved den omhandlede Lejlighed hverken kan have raabt, skreget eller grædt — hvilket han slutter af, at hun overhovedet aldrig har gjort saadant, naar han har haft eller har søgt at have Samleje med hende — ligesom han heller ikke har turdet benægte, at hun ved denne Lejlighed har gjort Modstand, idet hun ved enkelte Lejligheder har gjort Modstand, uden at denne dog har været af nogen væsentlig Betydning og af Arrestanten er bleven opfattet som alvorlig ment. Han har heller ikke turdet benægte en af Cathrine i et senere Forhør afgivet Forklaring om, at han, da han første Gang søgte at opnaa Samleje med hende i Barnekammeret, var paavirket af Spiritus, idet han har maattet indrømme, at han ofte om Aftenen, før han gik i Seng, har nydt en Del Akvavit, men han har samtidig gjort gjældende, at han aldrig har nydt saa megen Spiritus, at han kan have været egentlig beruset, hvorfor han har benægtet Pigens Forklaring om, at han i sin berusede Tilstand var meget voldsom og saaledes maaske har været saa beruset, at han ikke aldeles nøjagtig vidste, hvad han foretog sig.

I en af Arrestanten derefter med Forhørsdommerens Tilladelse i Arresten affattet skriftlig Fremstilling har han, næst at indrømme, at hans Hukommelse, paa Grund af særdeles hurtigt og anstrængende Studium i en ældre Alder, er meget svækket, og at det som Følge heraf ikke har været ham muligt at give en sammenhængende Fremstilling af Enkelthederne i hans Forhold til Cathrine eller at kunne fremstille disse i den rette Tidsfølge, desuagtet hævdede, at denne hans svækkede Hukommelse dog ikke forhindrer ham i bestemt at vide, hvad han ikke har gjort sig skyldig i, og i saa Henseende har han anført, at han bestemt ved, at Cathrine aldrig nogensinde har raabt, skreget eller grædt under hans Forsøg paa at opnaa Samleje med

hende, hvorimod han ikke udtrykkelig har bemærket, at han ogsaa ved, at hun aldrig har gjort Modstand, idet han kun anfører, at hun den første Gang hengav sig fuldstændig passiv og kun lukkede Øjnene og drejede Hovedet lidt til den ene Side i fuldstændig Tavshed. I samme Fremstilling har Arrestanten sluttelig anført, at det ikke kan være rigtigt, at han første Gang søgte at opnaa Samleje med Cathrine i Barnekammeret, hvor nogle af hans Børn sov, da han ved, at han ikke har kunnet foretage en saadan Handling under slige Forhold.

I et senere over Arrestanten afholdt Forhør har han forklaret, at han ikke tør sige aldeles bestemt, at Cathrines Forklaring om, hvad der er passeret i Barnekammeret, er urigtig, idet han ikke tør benægte, at han ved den omhandlede Lejlighed, som saa ofte baade før og efter, kan have været temmelig stærkt paavirket af Spiritus, og saaledes muligen kan have handlet med mindre Overlæg, end han ellers vilde have gjort, hvorfor han da heller ikke bestemt tør benægte, at Cathrine jo ved de ommeldte Lejligheder kan have gjort Modstand og raabt og skreget, som af hende forklaret, men er han dog nærmest tilbøjelig til at tro, at hendes Forklaring paa disse Punkter er urigtig. Han har derhos gjort gjældende, at selv om Cathrine virkelig har gjort Modstand, har han dog ikke kunnet ansee saadan Modstand for alvorlig ment, i hvert Tilfælde ikke for saa alvorlig, at han ved desuagtet at forsøge at opnaa Samleje med hende, kan siges at have udøvet noget Voldtægtsforsøg; han kan nærmest have opfattet hendes Modstand, som Udtryk for en øjeblikkelig Uvillighed og ikke for en bestemt Uvillie til at tilstede ham Samleje.

Endelig har Arrestanten udsagt, at dersom Cathrines Forklaring paa de omstridte Punkter maatte være rigtig, kan han kun forklare sin Mangel paa Hukommelse i saa Henseende derved, at han maa have været i særlig høj Grad paavirket af Spiritus.

Da nu Arrestantens Forklaringer, forsaavidt angaar hans Forhold overfor Cathrine i alt Væsentligt er overensstemmende med de af hende afgivne Forklaringer om, paa hvilken Maade Arrestanten har behandlet hende uterligt før han opnaaede at faa sin Villie med hende, og om, hvorledes han senere har bedrevet Utugt med hende, og da han — trods sine væklende og tildels modsigende Forklaringer — dog ikke har turdet benægte Rigtigheden af Pigens Anbringender med Hensyn til, at han to Gange skal have havt Samleje med hende i Barnekammeret — i hvilken Henseende bemærkes, at den Omstændighed, at han ikke skal have opnaaet at faa sit mandlige Lem helt indført i hendes Kjønsdele, og at Sædafgang ikke fandt Sted i disse, men dog i umiddelbar Continuation af den kjønslige Berøring, ikke kan betage Forholdet Karakteren af fuldbyrdet Samleje — eller til, at hun navnlig under det første Samleje baade har raabt, skreget og gjort Modstand, findes Arrestanten, der maa antages ved den omhandlede Lejlighed at have været i ikke ringe Grad paavirket af Spiritus, efter

Færdig fra Trykkeriet den 5 Maj 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: **Høiesterets Protokolsekretærer.**

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 9.

Fredagen den 22 April.

hvad der i Forvejen var passeret mellem ham og Pigen, vel at kunne have havt nogen Grund til at tro, at hun ikke vilde være ganske uvillig til at tilstede ham Samleje, men Cathrine maa dog paa den anden Side antages at have gjort saa megen Modstand imod Arrestantens voldelige Bestræbelser for at opnaa Samleje med hende, at han har maattet ansee denne hendes Modstand i hvert Fald for saa alvorlig ment, at hans Forhold ved desuagtet at søge at faa sin Villie med hende, om det end ikke kan karakteriseres som egentlig Voldtægt, dog findes at burde henføres under Straffelovens § 210 sammenholdt med dens § 39. For sit øvrige Forhold overfor Cathrine vil Arrestanten, hvis Forklaring om, at han stedse vil have søgt at forhindre, at hun blev besvangret, ved umiddelbart før effusio seminis indtraadte, at trække sit mandlige Lem ud af hendes Kjønnsdele, vel ikke kan forkastes, men dog, efter hvad der er oplyst, ikke vil kunne tillægges nogen Betydning, idet en Akt som den paagjældende maa betragtes som fuldbyrdet legemlig Omgang mellem Arrestanten og Cathrine, være at ansee efter Straffelovens § 174 og dens § 176, jfr. § 174, uden at der findes at være tilstrækkelig Anledning til tillige at bringe nævnte Lovs § 166 til Anvendelse.

Malermester Hans Peter Jørgensen af Aalborg har under Sagen nedlagt Paastand om, at Arrestanten ved Dommen tilpligtes at betale ham, i hans Egenskab af lovlig beskikket Værge for den umyndige Michaeline Cathrine Andersen, en Godtgjørelse af 1000 Kr. for den ved Arrestantens Forhold overfor hende bevirkede Ødelæggelse eller Forstyrrelse af hendes Stilling og Forhold, samt 100 Kr. for Tab opstaaet ved, at hun paa Grund af Omstændighederne har maattet forlade sin Tjeneste hos Arrestanten uden at faa nogen Løn for den Tid, i hvilken hun har tjent hos ham og derved, at hun, medens Forhørene stod paa, ikke har kunnet søge nogen Plads, men har maattet betale for sit Ophold, og denne hans Paastand vil, da Arrestanten intet har havt at indvende mod Størrelsen af de anførte Beløb, og Kommissionen ogsaa skjønner, at disse kunne være passende, i Henhold til Straffelovens § 303 saaledes være at tage til Følge.

II. Arrestanten har dernæst under Sagen afgivet Tilstaaelse om, at han, medens Henriette Caspersen, der er født den 13 Juni 1880, i Slutningen af 1895 og i Begyndelsen af 1896 opholdt sig i hans Hus, paa forskjellig Maade har forsøgt at forføre hende til Utugt, uagtet han var vidende om, at hun den Gang kun var ca. 15½ Aar

gammel. Sagens nærmere Omstændigheder ere i Følge Arrestantens Forklaring og det iøvrigt Oplyste Følgende:

Da der i Arrestantens Hjem var Trang for et kvindeligt Væsen, som kunde have Tilsyn med hans ca. 10 Aar gamle, aandssvage Søn, og tillige være behjælpelig med huslig Gjærning, lod Arrestanten i nævnte Øjemed i Efteraaret 1895 et Avertissement indrykke i Berlingske Tidende. Dette gav Anledning til, at Henriette i Slutningen af November eller Begyndelsen af December 1895 fik Plads i Øster Hornum Præstegaard.

Enten kort før eller efter Julen 1895 legede Arrestanten en Aften med sine Børn, og under denne Leg, i hvilken Henriette ogsaa deltog, og som bestod i, at en Person, staaende paa den fra Gangen eller Forstuen op til Loftet førende Trappe, holdt fast paa Haandtaget i Døren, der adskilte Trappegangen fra Forstuen, hvilken Dør de øvrige Deltagere i Legen skulde søge at faa lukket op, saae Arrestanten Lejlighed til, en Gang, da Henriette holdt fast paa Døren, at følge efter hende op ad Trappen, hvor han greb fat i hendes Arme og Skuldre, og derefter tog hende, der i Forhold til sin Alder var godt udviklet, om Livet og trykkede hende ind til sig, hvorefter han, da hans Sandselighed var bleven vakt, paa nævnte Maade bar hende ned i Forstuen. Dette gjentog sig flere Gange samme Aften, uden at Henriette efter Arrestantens Opfattelse tog det fortrydeligt op. Nogle Aftener senere legede de samme Leg, men gik Arrestanten da saa vidt, at han tillige kyssede Henriette, der vel ikke besvarede hans Kys, men heller ikke gjorde egentlig Modstand, idet hun, som Arrestanten udtrykker sig, kun gjorde den Modstand, som Legen fordrede. En Aften længere hen paa Vinteren i Aaret 1896, da Arrestantens Hustru var fraværende, og kun Arrestantens mindre Børn vare hjemme, begav Arrestanten sig ind i Skolestuen, hvor han traf Henriette alene siddende paa en Chaiselongue og læse, og satte han sig ved Siden af hende, lagde sin højre Arm om hendes Liv, kyssede hende og strøg med sin Haand over hendes Haar, idet han spurgte, om hun vilde være hans Ven. Da hun hertil svarede, at det kunde hun ikke, da det var Synd, søgte Arrestanten i sin sandselige Rus at berolige hende med, at det ikke vilde være Synd. En Gang i April Maaned 1896, da Arrestanten ligeledes fandt Lejlighed til at være ene med hende i Spisestuen, kyssede han hende, og da hun unddrog sig hans Tilnærmelser, fremtog han sin Lommebog, idet han samtidig udtalte: »At have en Ven som dig, Henriette, var meget mere værd end alle de Penge, jeg har i min Lommebog«, hvorved Arrestanten efter hans Forklaring kun vil have ment, at han satte lige saa megen Pris paa hende, som paa Penge, men derimod ikke, hvad han dog har maattet indrømme kunde udledes af hans Ord, ved Løfte om Penge at forlokke Henriette til at tilstede ham Samleje. Arrestanten har endvidere maattet indrømme, at han, foruden i de anførte Tilfælde, ved mangfoldige andre Lejligheder har gjort Tilnærmelser til Henriette med det Formaal at forføre hende til Utugt, i Reglen i Præstegaardens Værelser, men ogsaa enkelte Gange oppe paa sit Sovekammer paa Loftet, uden at han dog har anvendt andre Midler end de ovenfor omhandlede og Overtalelser, men hverken har løftet hendes Klæder op eller paa anden mere nærgaaende Maade har forsøgt at opnaa Samleje med hende. Forsaa vidt Henriette

under Sagen har forklaret, at Arrestanten har søgt at forføre hende til Utugt ved Løfte om Penge, og om, at han vilde hjælpe hende til at tage Præliminærexamen, da har Arrestanten bestemt benægtet at have lovet hende Penge, hvorimod han ikke har turdet benægte, at han kan have stillet hende i Udsigt, at han vilde være hende behjælpelig med at tage bemeldte Examen. Det maa imidlertid antages, at Henriette har opfattet og ogsaa har været berettiget til at opfatte Arrestantens ovenciterede Ytring om, at det at have hende til Ven, var mere værd end alle hans Penge, som et Løfte om Penge, dersom hun vilde tilstede ham Samleje. Henriette lagde ikke Skjul paa Arrestantens Optræden overfor hende og talte herom til Gaardens Tjenestefolk, hvilket havde til Følge, at Sagen kom Indre-Missionæren Ole Christian Christensen med Tilnavn Ørum, der fra September 1895 havde taget Ophold i Molbjærg Missionshus i nævnte sin Egenskab, hvortil han var antaget af »Kirkelig Forening for Indre-Mission«, for Øre. Dette gav Anledning til, at Missionæren, der var kommen paa det Rene med, at Arrestanten ikke, som han gjerne vilde give det Udseende af, hørte til den anførte kirkelige Retning, og strax havde taget Afstand fra Arrestanten ogsaa i Anledning af de Rygter, der cirkulerede paa Egnen om Arrestantens usædelige Levned, Søndagen den 17 Maj 1896 ved et Ungdomsmøde for unge Piger, som afholdtes i Missionshuset i Molbjærg, kaldte Henriette til Side og spurgte hende, om det var sandt, at Arrestanten havde forsøgt at forføre hende til Utugt, hvilket Henriette i en meget bevæget Sindsstemning bekræftede. Hun gik nu hjem til Præstegaarden, hvor hun meget bedrøvet begyndte paa et Brev til sit Hjem, i hvilket det var hendes Agt at beklage sig over Arrestantens Opførsel mod hende. Den ene af de Piger, hun havde betroet sig til, ved Navn Ane Marie Christensen, hvilken Pige Arrestanten i længere Tid havde staaet i usædeligt Forhold til, bemærkede, at Henriette var ved at skrive, og da Arrestanten spurgte hende, om Henriette var i Færd med at skrive hjem, og hun, der antog dette, dertil gav ham et bekræftende Svar, gik Arrestanten strax ind i Henriettes Kammer, fra hvilket Henriette kort efter i stærk Graad kom løbende ud i Gaarden, efterfulgt af Arrestanten, der havde et Papir i Haanden og var yderst ophidset. Arrestanten beordrede nu sin Karl til at gjøre et Kjøretøj i Stand, da han den følgende Dags Morgen agtede at kjøre Henriette til Støvring Station, og da Henriette imidlertid havde forladt Præstegaarden, paalagde han tillige Ane Marie, at hun skulde passe paa, at Henriette ikke løb sin Vej. Da Henriette alligevel saae Lejlighed til at forlade Præstegaarden for at begive sig til Molbjærg, underrettede Ane Marie Arrestanten herom, og han løb nu efter hende og kom kort efter tilbage med Pigen, som han holdt i Armen. Arrestanten beordrede nu Karlen at passe paa Henriette, hvem han befalede at gaa ind i sit Kammer, og sent om Aftenen tilspigrede Arrestanten Vinduene og den ene Dør i dette Kammer og aflasede en anden til Kammeret førende Dør, paa hvilken Maade han holdt hende indespærret hele Natten. Den næste Morgen kjørte Arrestanten selv med Henriette til Støvring Station, hvor han løste Billet til hende til Kjøbenhavn og pr. Postanvisning tilstillede hendes derboende Fader 30 Kr. Samtidig afsendte Arrestanten et Brev til Faderen, i hvilket han fralagde sig al Skyld og udtalte, at det

Hele kun var onskabsfuld Sladder. Den 19 Maj tilskrev Henriette imidlertid Missionær Ørum et Brev, hvori hun fortalte ham, hvad der var passeret under hendes Ophold i Præstegaarden og efter at hun sidst havde talt med ham og vedblivende fastholdt sin Sigtelse mod Arrestanten. Denne rejste kort efter med sin Hustru over til Provst Rasmussen i Gudum, hvem han i sin Hustrus Overværelse bevidnede sin fuldstændige Uskyldighed overfor Henriette, idet han antog, at hendes Sigtelse allerede var kommen Provsten for Øre. Da Missionær Ørum i Følge med Sognepræst Petersen i Sønder Onsild og 2 andre Mænd den 20 Maj 1896 i en privat Samtale i Arrestantens Hjem foreholdt ham Henriettes Sigtelse og samtidig foreviste ham hendes Brev til Ørum, afviste han bestemt Sigtelsen og de nævnte Mænds Indblanding i Sagen og viste dem sluttelig paa en Maade Døren. Sagen blev nu forelagt Distriktsprovsten i Slutningen af Maj s. A., men da Arrestanten med Rette frygtede for, at han af sin gejstlige Øvrighed skulde blive tvungen til ved Dom at fralægge sig Henriettes Sigtelse, tilskrev han allerede den 21 Maj — altsaa før Sagen i Virkeligheden var forelagt Provsten — denne et Brev, hvori han paa forskjellig Maade, og i Strid med Sandheden, søgte at rense sig for det ham af Henriette paasagte Forhold og bad Provsten gjøre Biskoppen bekendt med Brevets Indhold. Den 26 Maj formaaede han ovennævnte Ane Marie, med hvem han vedblivende stod i utugtigt Forhold, og to andre paa den Tid i Præstegaarden tjenende Piger til at underskrive saalydende, af ham selv affattet Erklæring:

Da det Rygte skal være i Ømløb, at en af de tre Piger, som for Tiden tjener i Østerhornum Præstegaard, skulde have seet eller personlig erfaret noget for Sognepræst Gade graverende i sædelig Henseende, saa erklære vi herved alle tre med fuld fri Villie, og uden at nogensomhelst Tvang i den Henseende er lagt paa os, at vi ikke i fjærneste Maade have seet eller personlig erfaret nogetsomhelst, som kan kaste endog den mindste Skygge over Pastor Gades Navn og Rygte i sædelig Henseende.

Øster Hornum, 26 Maj 1896.

Ane Marie Christensen.

Marie Simonsen.

Oline Marie Olesen.

Arrestanten erhvervede denne Erklæring til Forelæggelse for Provsten i Anledning af Sagen mod Henriette, og var det tillige hans Hensigt at benytte Erklæringen til med samme at slaa et Rygte ned om, at han havde staaet eller stod i Forhold til Ane Marie og muligvis til en anden ung Pige, der havde været i hans Hus, men efter hvad der under Sagen er oplyst, maa det antages, at Arrestanten ikke har gjort Brug af det ommeldte Dokument.

Den 8 Juni tilskrev Arrestanten paany Henriettes Fader, Slagtermester Caspersen i Kjøbenhavn, og udbad sig en Erklæring, udstedt enten af Henriette eller af Caspersen, »som den myndige Fader paa det umyndige Barns Vegne« til offentlig Bekjendtgjørelse, og af et Indhold, som klart og bestemt udtaler, at Arrestanten ikke i fjærneste Maade havde gjort sig skyldig i noget i sædelig Henseende usømmeligt overfor Henriette, hvorhos han stillede i Udsigt, at Alt vilde falde

bort af sig selv, naar han modtog en saadan Erklæring. Under 10 Juni afsendte Slagtermester Caspersen til Arrestanten en Erklæring af følgende Indhold:

Jeg undertegnede, som er Fader og Formønder for Henriette Caspersen, som har været optaget i Her. Pastor N. P. A. Gades Hus i Ø. Hornum Præstegaar som Deres Egen, giver jeg Herved Her. Pastor N. P. A. Gade den Erklæring, at Her. Gade ikke i nogensomhelst maade har opført sig Usædelig eller Usømmelig imod Henriette, men derimod har behandlet hende i et og aldt paa en meget Gentil maade i alle retninger. Denne Erklæring er efter Henriettes eget Udsagn og min overbevisning ensstemmende med Sandheden.

J. P. Caspersen
Slagter.
Kjøbenhavn V.

Efter at Arrestanten nogen Tid efter af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet gennem sin Biskop havde faaet Ordre til ved Sags Anlæg mod Missionær Ørum at fralægge sig den af denne mod ham rejste Sigtelse, fik Arrestanten denne Ordre forandret derhen, at det tillodes ham at rette Søgsmålet mod Henriettes Værge, Bundtmager Just i Nykjøbing paa Sjælland, og under den mod bemeldte Værge ved Nykjøbing Kjøbstads Ret herefter anlagte civile Sag, til Brug under hvilken han havde tilstillet sin beskikkede Sagfører den af Slagtermester Caspersen afgivne Erklæring, blev der under 8 Februar 1897 afsagt Dom, ved hvilken den af Henriette mod Arrestanten fremsatte fornærmelige Sigtelse mortificeredes, og Henriette, der ved en mærkelig Fejltagelse i Dommen betegnes som født den 13 Juni 1879 i Stedet for 1880, blev idømt en Bøde til Statskassen af 40 Kr., eventuelt til simpelt Fængsel i 6 Dage, hvorhos hendes Værge paa hendes Vegne bl. a. dømtes til at betale Arrestantens befaledede Sagfører 20 Kr. i Salær. Denne Dom lod Arrestanten derefter læse til Kirkestævne. Henriettes Fader, bemeldte Slagtermester Caspersen har paa-staaet Arrestanten straffet for det af denne overfor Datteren udviste Forhold, navnlig hans Forsøg paa at forføre hende til Utugt, og Henriettes Værge, Bundtmager Albert Just i Nykjøbing paa Sjælland, har nedlagt Paastand om, at Arrestanten ved Dom tilpligtes at betale ham i hans Egenskab af lovlig beskikket Værge for den umyndige Henriette Jensine Caspersen det af ham udbetalte Bodebeløb 40 Kr. tilligemed et Beløb af 10 Kr., som han i Anledning af Sagen har betalt en Sagfører i Salær, altsaa ialt 50 Kr., ligesom der af Kæmnerkassen i Nykjøbing paa Sjælland, der har maattet udrede det Arrestantens beskikkede Sagfører ved nævnte Dom tillagte Salær 20 Kr., er nedlagt Paastand om, at Arrestanten ved Dommen tilpligtes at erstatte ogsaa dette Beløb. Da Arrestanten intet har fundet at indvende mod disse Paastande, ville de i Henhold til Straffelovens § 300 være at tage til Følge.

Henriette Caspersen maa, efter hvad der er oplyst, antages at have været en i alle Maader sædelig og ufordærvet Pige, da hun kom i Huset hos Arrestanten, og Arrestantens Hustru har da ogsaa givet hende den bedste Anbefaling, der bl. A. gaar ud paa, at hun var en

begavet Pige af en højst respektabel Karakter i alle Maader, ogsaa i sædelig og religiøs Henseende.

For ovennævnte sit Forhold vil Arrestanten ikke kunne undgaa at ansees med Straf efter Straffelovens §§ 176, jfr. dens § 174, § 174, jfr. § 46 og § 211.

III. Ved Arrestantens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det endvidere oplyst, at han, da nærværende Sag blev rejst, for at skjule sit forargelige Levnet har søgt at forlede Ottomine Johanne Sørine Larsen og Ane Marie Christensen, af hvilke Førstnævnte den Gang opholdt sig i hans Hus som Lærerinde for hans Børn, og ligesom Ane Marie Christensen tidligere havde tjent ham som Tyende, samt Skolelærer Marks Hustru, Kirsten Marie Kvist, med hvilke Kvinder han, som nærmere nedenfor skal blive forklaret, i længere Tid havde bedrevet Utugt, til at afgive falsk Forklaring for Retten, idet han, kort før sin Arrestation, saavel direkte som indirekte har paalagt hver enkelt af disse Personer eller opfordret dem til, dersom Vidnesbyrd blev dem afæsket i Retten, da at fordølge, at de havde staaet i usædeligt Forhold til ham. Han har i dette Øjemed foreholdt Ottomine Larsen, at hun, naar hun kom i Retten, ikke maatte lade sig skræmme af en religiøs Formular, som vilde blive oplæst for hende af Dommeren, ved hvilken Formular han sigtede til den sædvanlige Edsformaningstale, og udtalt overfor hende, at han ikke i saa Henseende frygtede saa meget for hende som for Marks Hustru; overfor Ane Marie Christensen har Arrestanten paa hendes Forespørgsel om, hvad hun skulde gjøre, naar hun kom for Retten som Vidne udtalt, at hun skulde skjule, at der havde bestaaet et usædeligt Forhold imellem dem. Skjønt Ottomine af Arrestanten selv var sat i Kundskab om, at han havde bedrevet Utugt med Ane Marie, og denne havde Formodning om, at han ogsaa havde staaet i usædelig Forbindelse med Ottomine, hvilken Formodning ikke var Arrestanten ubekjendt, eftersom der i saa Henseende havde gaaet Rygter paa Egnen, og han ved Fremskaffelsen af den ovenfor under Forhold II ommeldte, af Ane Marie mod bedre Vidende underskrevne Erklæring tildels havde havt nævnte Rygte for Øje, har Arrestanten dog ikke villet indrømme, at det, da han talte med de to ommeldte Personer om, hvad de skulde forklare som Vidner, blev dem paalagt eller overhovedet kom paa Tale, at de hver for sig skulde skjule, hvad de vidste eller havde Formodning om, i Retning af hans usædelige Forhold ogsaa til andre Kvinder, men har dog ikke turdet benægte — hvilket da ogsaa maa ansees for højst sandsynligst — at han, dersom Nogen af dem udtrykkeligt havde spurgt ham derom, eller han havde tænkt sig, at de kunde blive examinerede herom i Retten, da ikke vilde have betænkt sig paa at formaa dem til ogsaa at fortie dette. Derimod gaar Arrestantens Forklaring ud paa, at han ikke har tænkt sig, at de Paagjældende kunde komme til at bekræfte deres Forklaringer med Lovens Ed, samt at han bestemt tror, at han, dersom han havde været af en saadan Opfattelse, vilde have paalagt dem ikke at aflægge falsk Ed. Det lykkedes imidlertid ikke Arrestanten, der, før han blev taget i Forhør, under en Samtale med Forhørsdommeren af egen Drift havde anmodet om, at saavel Ottomine Larsen som Lærer Marks Hustru maatte blive afhørte som Vidner til Bevis for hans

Uskyldighed, at opnaa, at de Paagjældende, af hvilke Marks Hustru end ikke af Dommeren blev spurgt, om hun havde staaet i usædeligt Forhold til Arrestanten, afgave urigtige Forklaringer for Retten, idet de aldeles uforbeholdent have forklaret saavel om andres, som deres eget Forhold til Arrestanten, uden at dog nogen af disse Forklaringer ere blevne edelig bekræftet.

For nævnte sit Forhold vil Arrestanten ikke kunne undgaa Straf efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, 2det Led, og § 46.

Forsaavidt angaar Arrestantens øvrige Forhold i Embede, Liv og Levned er det under Sagen ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste bragt for Dagen, at han, medens han, der i Aaret 1886 var bleven ordineret til Kapellan pro persona for Bjørnsholm og Malle Menigheder i Viborg Stift, beklædte dette Embede, og endskjønt han allerede den Gang havde indgaaet Ægteskab med Dorthea Elisabeth Wøldike, der under Sagen har ansøgt om og erholdt Kongelig Bevilling til dette Ægteskabs fuldstændige Ophævelse, har havt legemlig Omgang med en af sine Tjenestepiger. Efter at han havde tiltraadt Embedet som Sognepræst for Øster Hornum Menighed i Viborg Stift, har han ligeledes gennem en Række af Aar, og lige til han under nærværende Sag blev arresteret, bedrevet Hor, idet han har plejet legemlig Omgang med sin Tjenestepige Ane Marie Christensen og med en ung Pige ved Navn Ottomine Johanne Sørine Larsen, der oprindelig tjente ham som Tyende, men som, efter at have taget Præliminærexamen, opholdt sig i hans Hus som Lærerinde, efter først at have forført begge disse Piger til Utugt, samt med Skolelærer i Øster Hornum, Jens Sørensen Marks Hustru, Kirsten Marie Kvist, af hvilke ingen dog, da han fik sin Villie med dem, var under 16 Aar gammel eller kan antages at være bleven besvangret af ham.

Arrestanten har derhos under sit Ægteskab uden rimelig Anledning øvet Vold mod sin Hustru, idet han oftere med sin flade Haand har slaaet hende i Hovedet, paa Øre og i Ansigtet samt knebet hende i Armene, hvorhos han jævnlig har udskjældt hende. Det er endvidere oplyst, at han, navnlig fra Sommeren 1896, har været stærkt hengiven til Nydelsen af stærke Drikke, navnlig Akvavit, og flere Gange har været ligefrem beruset, samt at han har vakt Forargelse ved »Sværen og Banden«, men er det mod Arrestantens Benægtelse ikke konstateret, at han under Udførelsen af sine kirkelige Forretninger enten har været drukken eller har befattet sig med Banden, ligesom han heller ikke vil have gjort sig skyldig i de nævnte Forhold, naar han paa anden Maade er kommen i Berøring med Medlemmer af sin Menighed, eftersom det nærmest har været i sit Hjem og i sin Familiekreds at han har opført sig paa nævnte utilbørlige Maade.

Arrestanten har derhos erkjendt, at han tilfulde indseer, at de af ham tilstaaede Overtrædelser af almindelig, borgerlig Straffelov tillige maa betragtes som særlig grove Overtrædelser af de ham som gejstlig Embedsmand i Følge Danske Lovs 2—11—1 særlig paahvilende Pligter.

Arrestantens fraskilte Hustru har ikke begjæret ham straffet, hverken for Hor eller for den mod hende udøvede Vold.

Forsaavidt Arrestanten vil være at tiltale for Overtrædelse af Danske Lovs 2—11—1 til Forbrydelse af sit Kald og Embede, og af

sin Ret til at bære gejstlig Embedsdragt, da findes han, der i Følge det Anførte ved sit Liv og Levned har vakt stor Forargelse og vanæret sit hellige Embede, og som maa siges at mangle de sædelige Kvalifikationer, som nævnte Lovbud forudsætter som en absolut og selvfølgelig Betingelse for at kunne beklæde Præsteembede, i Henhold til Danske Lovs 2—11—1, jfr. Reskript af 7 Oktober 1740, at være aldeles uværdig til at beklæde saadant Embede, og vil han derfor være at dømme til at have det ham betroede Kald og Embede som Sognepræst for Øster Hornum Menighed i Viborg Stift forbrudt samt kjendt uværdig til fremtidig at bære den for Folkekirkens Præster anordnede Embedsdragt og til at befatte sig med gejstlige Forretninger i Folkekirken.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten, der er født i Frejstrup, Lundbye Sogn, den 27 September 1854, som i Daaben har faaet Navnet Niels Peter Andersen, medens Efternavnet Gade først er meddelt ham i Følge Kongelig Bevilling af 4 December 1886, og som ikke tidligere er tiltalt, dømt eller straffet for nogen Forbrydelse, i Henhold til Danske Lovs 2—11—1, jfr. Reskript af 7 Oktober 1740 være at dømme til at have sit anførte Kald og Embede forbrudt, og at kjende uværdig til fremtidig at bære den for Folkekirkens Præster anordnede Embedsdragt samt til at befatte sig med gejstlige Forretninger i Folkekirken, hvorhos han i Henhold til Straffelovens §§ 174, § 174 jfr. § 46, § 176, jfr. § 174, § 210, jfr. § 39, § 211 samt § 146, jfr. § 52, 2det Mbr., og § 46 vil være at ansee med en Straf, der efter Omstændighederne og under tilbørligt Hensyn til, at den Varetægtsarrest, han har været undergivet, af ham tildels utilregnelige Aarsager har udstrakt sig over et forholdsvis langt Tidsrum, passende findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa vil han og have at udrede i Erstatning til Malermester Hans Peter Jørgensen af Aalborg, som Væрге for den umyndige Michaeline Cathrine Andersen, 1100 Kr., til Bundtmager Albert Just i Nykjøbing paa Sjælland, i dennes Egenskab af Væрге for den umyndige Henriette Jensine Caspersen, 50 Kr., og til Kæmnerkassen i Nykjøbing paa Sj. 20 Kr.

Mandagen den 25 April.

Nr. 153.

Advokat Hindenburg

contra

Ludvig Cohen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 10 April 1895.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 December 1897: Tiltalte Ludvig Cohen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 300 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste Forhold, ved hvis Fremstilling i den indankede Dom intet Væsentligt findes at bemærke, vil han være at ansee efter Lov 10 April 1895 § 1, og da den idømte Bøde findes passende, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ludvig Cohen til Advokat Hindenburg og Høiesterets-sagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Ludvig Cohen, der er født den 14 September 1867 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Lov Nr. 98 af 10 April 1895, indeholdende Forbud mod Kolportage med samt Salg og Udbydelse til Salg af Andele af udenlandske, saakaldte Præmieobligationer m. m. Ved egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold. Tiltalte har siden Slutningen af Maj d. A., i Egenskab af Agent og eneste Repræsentant for et udenlandsk Firma gaaet rundt her i Staden og udbudt til Salg udenlandske Præmieobligationer paa Afbetalingsvilkaar, idet han til enhver, der ønskede at reflektere, og som samtidig underskrev en skriftlig Tiltrædelseserklæring, bestemt til Indsendelse til Firmaet, og indbetalte det første Afdrag, der tilfalder ham som Provision — hvorved bemærkes, at der efter hans Paastand kun i 2 Tilfælde er bleven reflekteret paa hans Henvendelse — strax har overgivet et medført Dokument, hvorved det ovenomhandlede Firma, der betegner sig som bestyrende et Serieobligationsselskab, tilsikrer den Reflekterende, i Forening med 99 andre Deltagere i Selskabet, fra det Øjeblik af, at 2det Medlemsbidrag er betalt, og under Forudsætning af, at det fulde Medlemsbidrag, der udgjør 120 Kr. at erlægge med 10 Kr. pr. Maaned, bliver betalt, Ejendomsretten med Hensyn til 12 Stykker nærmere betegnede udenlandske Præmieobligationer.

Ved denne Virksomhed findes Tiltalte at have overtraadt Forbudet i fornævnte Lov af 10 April 1895 mod Ombæring i den Hensigt at udbyde til Salg udenlandske Præmieobligationer, uanseet, at han ikke har medført selve Obligationerne, og han vil derfor være at ansee efter nævnte Lovs § 1, første Stykke, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 300 Kroner.

Tirsdagen den 26 April.

Nr. 169. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Carl August Henningsen (Def. Jensen),

der tiltales for Drab.

Bornholms Sønderherreds Extrarets Dom af 17 Februar 1898: Tiltalte August Henningsen bør foreløbig hensættes i Forvaring af Øvrigheden, men isvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører C. Petersen, og Defensor, Sagfører N. C. Olsen, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet Underdommeren, der har forsømt i Dommen at afgive den ved Forordning 3 Juni 1796 § 35 paabudne Attestation om Sagførelsens Lovlighed for Underretten, herfor vil være at ansee med den lovbestemte Mulkt

kjendes for Ret:

Mod Tiltalte Carl August Henningsen bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige. Underdommeren, By- og Herredsfoged Smit, bør til Bornholms Amts Fattigkasse bøde 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Carl August Henningsen, født i Bodilsker Sogn den 12 August 1877 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, for Drab, og er det under Forhørene oplyste følgende: Tirsdagen den 23 November f. A. om Formiddagen omtrent Kl. 10 kom Tiltaltes Fader til en nogle hundrede Alen fra hans Hus boende Nabo og bad dennes Søn, Peter Due, 21 Aar, om at gaa over og være hans Hustru behjælpelig med at styre tilfreds paa hans sindssyge Søn Carl, medens han selv gik efter Læge i Nexø. Dette Vidne, Peter Due, har forklaret, at han, strax efter at Tiltaltes Fader havde forladt ham, saae Tiltalte komme hjemme fra med en Tøjrekølle i Haanden, styrende mod Enken Hjorths Hus, der ligger ca. 25 Alen fjernet fra Henningsens Hus, hvor han slog Vinduerne ind med Køllen og derefter sparkede mod Døren, men da denne ikke gav efter, gik han tilbage til Faderens Hus. Vidnet

bevæbnede sig med en Møggreb og gik over mod Henningsens Hus, men da Tiltalte blev ham vaer, gik han ham i Møde og kom ham nær ind paa Livet. Tiltalte var fuldstændig rasende, og idet han løftede sine Hænder, i hvilke han havde en aaben Lommekniv i hver, truede han med at stikke ham ned, hvis han ikke forføjede sig hjem. Paa Vidnets Spørgsmaal, om Tiltalte var gal, svarede denne, at den Onde var faret i ham, og han greb derpaa Sten fra et Gjærde og forfulgte Vidnet med Stenkast henimod dennes Hjem, hvorefter han pludselig vendte om og løb hjem efter. Vidnet skyndte sig nu at løbe efter Hjælp i den nærliggende Balke Mølle, og paa Vejen herhen saae han Hjorths Enke løbe fra sit Hus over mod Henningsens. Da han kort efter kom tilbage med Mølleren i Balke Mølle, traf de Husmand Carl Marius Holm staaende mellem Henningsens og Hjorths Huse og ved Siden af ham Hjorths Enke liggende, tilsyneladende livløs. Bemeldte Husmand Holm har forklaret, at han nævnte Formiddag af sin Husholderske, der var sendt til Henningsens i et Ærinde, blev underrettet om, at Tiltalte gik og rasede i Nærheden af Faderens Hus, hvorfor han gik derhen, og fandt han Enken Hjorth liggende mellem sit og Henningsens Hus i en Grøft. Ligesom han vilde til at hjælpe hende op, kom Tiltalte ud af sin Faders Hus, ytrede noget om, at den Onde var faret i ham, og at han ikke kunde gjøre noget ved det, hvorefter han bukkede sig og bandt sit Skobaand. Efter derpaa atter at have rejst sig op, begyndte han at svinge med Armene, og saae Vidnet da, at han havde en aaben Kniv i hver Haand. Tiltalte gik derefter bort med hurtige Skridt. I Forening med Due og Mølleren i Balke Mølle bar Vidnet Hjorths Enke, der var ganske livløs, ind i hendes Hus.

Ved den foretagne Obduktion af Liget er det konstateret, at bemeldte Enke, Oline Cathrine Hjorth, som var 76 Aar gammel, er død som Følge af et Stiksaar, der, ført med stor Kraft mod hendes Bagdel, er trængt dybt ind og har overskaaret flere Pulaarer, hvorved er foranlediget en dødelig Blødning. Tiltalte, der blev paagreben samme Dag, idet han af sig selv vendte tilbage til Forældrenes Hjem, var under sin derpaa følgende Fremstilling i Retten aabenbart sindsforvirret og blev ved Politiets Foranledning bunden afleveret til Amtssygehuset i Rønne, hvor han ved et over ham den 18 December afholdt Forhør har forklaret følgende om det den 23 November f. A. Passerede:

Efter at have slaæet Vinduerne i Stykker i Enken Hjorths Hus og raabt ind til hende uden at faa Svar, fik han den Tanke, at hun havde forladt sit Hus ad Bagdøren, og da han derpaa søgte efter hende udenfor Huset, traf han hende i Nærheden af Faderens Hus, hvor han kastede hende om og forlangte, at hun skulde give ham Penge, og da hun ikke vilde rejse sig, stak han hende i Bagdelen med en Kniv, hvorefter han lod hende ligge og begav sig til hendes Hus, hvor han forgjæves søgte at faa hendes Chatol op for at tage hendes Penge, som han vilde bruge, da han havde i Sinde at løbe bort. Kommen i Tanker om, at han kunde tage Penge hjemme hos Faderen, gik han derpaa hjem, og der tilvendte han sig ca. 100 Kr., — for hvilket Ejendomsindgreb han ikke er sat under Tiltale —,

og derpaa forlod han Hjemmet, men vendte snart efter tilbage. Han vil ikke have gjort sig Tanke om, at han havde dræbt Afdøde.

Saa vel ved det under Forhørene oplyste som ved Erklæringer fra den konstituerede Fysikus og fra Amtssygehusets Læge er det tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte lider af Epilepsi, afvekslende med Anfald af Sindsforvirring, og da det i det kongelige Sundhedskollegiums Erklæring af 20 Januar d. A. over Tiltalte siges, at det er sandsynligt, at hans sygelige Tilstand umiddelbart før eller i selve det Øjeblik, da han begik sin Forbrydelse, er steget til en saadan Grad, at han har været ganske uden Bevidsthed, og at han i saa Tilfælde har været utilregnelig, sees ikke rettere, end at han ikke kan idømmes Straf for sit Forhold.

Da Kollegiets Erklæring endvidere gaar ud paa, at Tiltalte, saafremt den Kur, han er underkastet paa Amtssygehuset, afbrydes, vil falde tilbage i en Tilstand, i hvilken han lejlighedsvis vil være farlig for sig selv og sine Omgivelser, og at en fortsat Kur vil medtage en længere Tid, skjønnes der at være Anledning til i Henhold til Straffelovens § 38, 2det Stykke, ved Dom at træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod Tiltalte.

Nr. 162.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Carl Henrik Rasmussen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Stege Kjøbstads Extrarets Dom af 14 December 1897: Tiltalte, Skibstømmer Carl Henrik Rasmussen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Aktionsomkostningerne, og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Scheel, 10 Kr. og til Defensor, Sagfører Lindhard, ligeledes 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Februar 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Tvermoes for Overretten betaler Tiltalte, Skibstømmer Carl Henrik Rasmussen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret be-

taler Tiltalte Carl Henrik Rasmussen til Høiesterets-
sagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende saavel efter Begjæring af Tiltalte, Skibstømrer Carl Henrik Rasmussen, som fra det Offentliges Side hertil fra Stege Kjøbstads Extraret indankede Sag, aktioneres Tiltalte for Tyveri, og er det ogsaa ved hans egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han heri har gjort sig skyldig.

Tiltalte har saaledes en Dag i Efteraaret 1895 i en Beværtning i Stege, hvor han da tillige med Arbejdsmand Jens Peter Jensen Just var tilstede som Gjæst, ved hvilken Lejlighed han var bemeldte Just behjælpelig med at betale eller at erholde Penge tilbage i Anledning af rekvirerede Varer, stjaalet nogle af Justs Penge, medens de laa paa Disken i Beværtningen, og udgjorde efter Justs Opgivende det stjaalne Beløb ca. 8 $\frac{1}{2}$ Kr., medens Tiltalte har forklaret, at det langt fra var saa meget, men at han iøvrigt ikke er i Stand til at opgive Beløbets Størrelse.

Endvidere har Tiltalte i Tidsrummet fra i Efteraaret 1896 indtil først i September 1897 i flere Gange dels frastjaalet dels fraranet henholdsvis Snedkersvend Jens Peter Hansen 1 Kr., Arbejdsmand Hans Jørgen Jensen 1 Kr. 25 Øre og Arbejdsmand Jens Hansen 1 Kr. 79 Øre.

Forbrydelserne bleve begaaede i forskellige Beværtningslokaler i Stege, i hvilke Tiltalte opholdt sig som Gjæst sammen med de paagjældende Personer, der, Tiltalte vitterligt, havde tabt Pengene paa Gulvet eller ladet dem henligge paa et Bord eller en Disk i Lokalet, hvorfra Tiltalte da tilvendte sig dem. For saa vidt Tiltalte under Sagen endnu har været sigtet for ved nogle af de ovennævnte Lejligheder at have fravendt de Paagjældende mere end af ham tilstaaet, samt for at have forøvet en Del andre Ejendomsindgreb, skjønnes der ikke imod hans Benægtelse at være tilvejebragt noget til at dømme ham tilstrækkeligt Bevis.

For de saaledes af Tiltalte vedgaaede Forbrydelser, vil han, som er født den 16 Juni 1864 og ved Høiesteretsdom af 10 April 1891 anseet efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at ansee efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 237, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og vil Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er fastsat til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, for saa vidt være at forandre.

Nr. 154.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Albert Frederik Ludvig Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 278.

Kallundborg Kjøbstads Extrarets Dom af 13 Oktober 1897: Tiltalte Slagter Albert eller Albrecht Frederik Ludvig Jensen af Kallundborg, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Prokurator Buch, og til Defensor, Prokurator Nissen, Kr. 10 til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Januar 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Petersen for Overretten betaler Tiltalte, Slagter Albert Frederik Ludvig Jensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 278, 1ste Stykke, og da den valgte Straf findes passende, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør tved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Albert Frederik Ludvig Jensen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kallundborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Slagter Albert Frederik Ludvig Jensen tiltalt for at have gjort sig skyldig i det i almindelig borgerlig Straffelovs § 278 ommeldte Forhold, og ere Sagens Omstændigheder, saaledes som de fremgaa af Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste, følgende.

Den 23 September f. A. solgte Tiltalte til Høkerske Sidse Larsen i Kallundborg et Stykke Oxelaar paa 14—15 Pd. til en Pris af 35 Øre pr. Pd. Kjødet havde ikke været underkastet den i det af Justitsministeriet den 17 September 1896 stadfæstede Tillæg til Sundhedsvedtægten for Kallundborg Kjøbstad foreskrevne Kontrol, men for at give det Udseende af at være kontrolleret Kjød benyttede Tiltalte sig af den Fremgangsmaade, at han fra en Kalv, som af Kjødkontrollen var forsynet med det for Kjød af fuldstændig sund Beskaffen-

hed anordnede blaa Stempel, trykkede Mærket over paa Oxelaaret, saaledes at Stempelmærket kom til at staa bagvendt paa Kjødet. Ved Falbydelsen af dette til nævnte Høkerske, sagde han til hende: »De seer, at det er godt Kjød, det er mærket med blaat Stempel,« og i Tillid til, at Kjødet var forsynet med det anordnede Mærke for Kjød af 1ste Klasse, afkjøbte hun ham saa Kjødet, som hun iøvrigt fandt at være godt, men om hvis Adkomst til at stemples som 1ste Klasses Varer den kst. Dyrlæge ved Kjødkontrollen ikke har kunnet udtale sig, da det den 29 September f. A. blev ham forevist.

For dette Forhold vil Tiltalte — der er født den 21 August 1864 og tidligere straffet, ifølge Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 14 Marts 1896 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos han for Overtrædelse af ovennævnte Tiltæg til Sundhedsvedtægten ved Salg af ikke undersøgt Kjød inden Kallundborg Kjøbstads Politiret den 15 Juli 1897 har vedtaget at erlægge en Bøde af 4 Kr. til Politikassen — nu være at straffe efter Analogi af Straffelovens § 278, 1ste Stk., og da den i Underrettsdommen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage findes passende, vil den være at stadfæste.

Nr. 161.

Høiesteretssagfører Salomon

contra

Hans Peter Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 15 November 1897: Tiltalte Hans Peter Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede i Erstatning til Brolægger Rudolph Emanuel Petersen 10 Kr. og til Brolægger Ernst Julius Sørensen og Stenhugger Jens Christian Bentzen 2 Kr. til hver, samt alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, og Defensor, Prokurator Jørgensen, 12 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Kalko, betaler Tiltalte Hans Peter Jensen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Peter Jensen til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede mod Tiltalte Hans Peter Jensen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse anlagte Sag er det ved hans egen, med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 20 September f. A. i Harme over, at Brolægger Rudolph Emanuel Petersen — der maa antages ikke tidligere at have kjendt Tiltalte — ikke strax vilde udlevere Tiltalte en denne tilhørende Stok, som Petersens Søn havde fundet, har revet Stokken fra Petersen og med dens Elfenbenshoved slaaet Petersen i Ansigtet saaledes, at der paa Kinden fremkom et ca. 1" langt blødende Saar og at det venstre Øjelaag befandtes at være svullent og misfarvet af underløbet Blod, hvilke Beskadigelser maa antages at være helbredede uden anden Følge end et Ar, samt at Tiltalte, da to andre Arbejdere vilde hindre ham i at forlade Stedet, har slaaet begge disse Mænd med Stokken, saaledes at de begge fik nogle mindre Beskadigelser, som dog maa antages at være helbredede uden at efterlade blivende Skade.

Som Følge heraf er Tiltalte, der er født den 26 November 1857 og ikke funden tidligere straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt da Overretten tiltræder Dommens Bestemmelser om Erstatning til de Overfaldne, bliver Dommen at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Maj 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: **Høiesterets Protokolsekretærer.**

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 10.

Onsdagen den 27 April.

Nr. 177. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Frantz Schmidt (Def. Lunn),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 168, jfr. § 46 eller 176, jfr. § 168.

Kolding Herreds Extrarets Dom af 9 Februar 1898: Arrestanten Frantz Schmidt bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Bennetzen, 14 Kr., og til Defensor, Prokurator Seidelin, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Marts 1898: Arrestanten Frantz Schmidt bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 12 Kr. til Førstnævnte og 10 Kr. til Sidstnævnte samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frantz Schmidt til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frantz Schmidt, der efter sit Opgivende er født i Udlandet i Aaret 1876 — hvilket Opgivende om hans Alder af Retten er skjønnet at være stemmende med hans Udseende — og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, tiltales under nærværende Sag i Henhold til Straffelovens § 168, jfr. § 46, eller § 176, jfr. § 168.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold. Arrestanten, der den 23 eller 24 December f. A. var ankommen fra Slesvig til Kolding, og som nylig var bleven afmønstret fra Fart med et i Tyskland hjemmehørende Skib, forlod ved Middagstid den 5 Januar d. A. bemeldte By i den Hensigt at gaa over Fredericia til Svendborg for der at søge Hyre. Efterat han paa sin Vandring ud ad Fredericia Landevej, paa hvilken Vandring han tilbetlede sig dels Middagsmad og Mellemmad, dels Penge — for hvilket Forhold han imidlertid ikke under denne Sag vil kunne straffes, idet han ikke er sat under Tiltale herfor — ca. Kl. 1 om Eftermiddagen var kommen ovenfor den saakaldte Petersbjærggaard Banke, opdagede han pludselig, at hans Pengepung var borte, og i denne Anledning vendte han om og gik tilbage ad Kolding til, idet han stadig søgte efter Pungen, indtil han nogen Tid efter kom til et Sted paa Vejen, hvor han bestemt mindedes endnu at have været i Besiddelse af denne, af hvilken Grund han opgav at gaa læn- gere tilbage og bestemte sig til atter at gaa Nord efter. Strax efterat Arrestanten nu igjen var vendt om, saae han en ung Pige — hvem han mulig alt havde bemærket i Afstand, inden han gik tilbage for at søge efter sin Pengepung, men uden at tage videre Notits heraf — komme gaaende Nord fra henimod det Sted, hvor han befandt sig, og Arrestanten, hvis sandselige Lyst herved strax vakttes, greb, da hun et Øjeblik efter vilde passere forbi ham, fat i hende, og, idet han omfavnede hende med begge sine Arme, kyssede han hende 2 a 3 Gange paa Munden, uden at Pigen, som havde en Muffe i den ene Haand og en opslaaet Paraply i den anden, og hvem Overfaldet kom aldeles uventet, var i Stand til at gjøre nogen Modstand. Idet Arrestanten, hvis Hensigt det var at skaffe sig Samleje med Pigen, selv om dette kun kunde ske mod hendes Villie, og selv om han maatte bruge Magt imod hende, uden at han dog efter sin Forklaring kan sige, hvor yderligt han i saa Henseende vilde gaa, beholdt sit Tag om Livet paa hende, slæbte han hende derpaa fra Vejen ned ad den til Vejens søndre Side stødende og tildels med Buske og lavstammede Graner bevoxede Skraaning for at finde et Sted, hvor han i Skjul af Bevoxningen kunde fuldbyrde Samlejet med hende, men efterat han saaledes, uagtet Pigen gjorde al den Modstand hun formaaede, og efter sin Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten ikke har turdet benægte, flere Gange skreg, havde slæbt hende 5 eller 6 Skridt bort fra Vejen, gled han, saaledes at han faldt til Jorden og rev Pigen med sig i Faldet. Efterat Arrestanten strax efter havde rejst sig, opdagede han, at der ganske tæt ved stod nogle Buske, der kunde yde den af ham søgte Dækning imod Vejen under Udførelsen af hans Forehavende, og han slæbte derfor Pigen, hvis Klæder allerede den Gang havde

forskudt sig op over hendes Underliv, derhen, hvorefter han lagde hende tilrette paa Skraaningen og selv lagde sig oven paa hende. Da Pigen imidlertid gav sig til at skrige, lagde han sin ene Haand paa hendes Strube, medens han anbragte den anden paa hendes Mund og Næse for saaledes at standse hendes Skrig, hvorimod han ikke vil have havt til Hensigt derved at tilføje Pigen nogen Skade, hvorhos han samtidig dermed paa Tysk sagde nogle beroligende Ord til hende. Efter et Øjeblik's Forløb tog han Hænderne bort for at benytte dem til Forberedelse af Samlejet, særligt for at fremtage sit Lem og blotte Pigens Kjønsedele, men strax da Arrestanten i sidstnævnte Hensigt lagde sin Haand eller begge sine Hænder paa Pigens Underliv uden paa hendes Benklæder, skreg hun endnu højere op end tidligere, og Arrestanten søgte da paany paa den ovenfor beskrevne Maade at standse hendes Skrig, men da der herunder — hvorved dog bemærkes, at Pigen har paastaet, at Arrestanten 3 Gange klemte hende som ommeldt — paakom ham, der desuden hørte en Vogn komme kjørende paa Vejen, Frygt for, at Pigens Skrig skulde bevirke, at der kom Hjælp tilstede, opgav han, efter i det Hele at have tumlet med Pigen 4 a 5 Minutter, sit Forsæt om at tiltvinge sig Samleje med hende og løb hen til et nærliggende Krat, hvor han skjulte sig, men kort efter blev paagrebet af 2 Mandspersoner, der, idet de paa den omtalte Vogn kjørte forbi, vare blevne tilkaldte af Pigen. Den omhandlede Pige, Hertha Nielsen, der er en Datter af Landpostbud Nielsen i Vester Vamdrup og efter sit Opgivende 21 Aar gammel, og som efter det Oplyste maa antages at være uberygtet, var strax efter Overfaldet saa betaget og forstyrret, at hun overfor de tvende tilstedekomne Mandspersoner kun kunde fremstøde enkelte Ord til Forklaring af det Passerede, men blev dog snart beroliget, og afseet fra, at hun i de nærmest følgende Dage følte en Del Ømhed dels omkring paa Halsen og under Hagen, dels paa Armene og i Nakkepartiet, som dog alt, da hun den 8de fornævnte Maaned første Gang blev afhørt inden Retten, omtrent havde fortaget sig og snart efter fuldstændig forsvandt, har hun ikke havt nogen Meen af Arrestantens mod hende udøvede Adfærd.

For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten, der ved den omhandlede Lejlighed vil have været noget paavirket af Spiritus, uden at dette dog har havt nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed, være at ansee efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos han, der maa antages ikke tidligere at have havt Ophold her i Landet, i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Fredagen den 29 April.

Nr. 149. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Johannes Pedersen og Christian Martin Olsen
(Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 November 1897: De Tiltalte Johannes Pedersen og Christian Martin Olsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Ationens Omkostninger, derunder 50 Kr. i Salær til Aktor, Prokurator Lehmann, og 100 Kr. i Salær til Defensor, Prokurator Gottschalck, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold kunne de ikke ansees at have begaaet nogen Ulovlighed, idet det under de forhaandenværende Omstændigheder maatte staa de paagjældende Haandværkere frit for at unklade at arbejde, forinden det stillede Vilkaar var opfyldt, og det maa derfor billiges, at de Tiltalte ere frifundne for Aktors Tiltale. Dommen vil saaledes være at stadfæste, hvorhos de Sagførerne for Høiesteret tilkommende Salærer ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagførerne Asmussen og Jensen 150 Kroner hver, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Johannes Pedersen og Christian Martin Olsen — der ere fødte henholdsvis den 4 Marts 1848 og den 5 Februar 1853, og som ikke ere fundne forhen straffede ifølge Dom — for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I Foraaret 1893 erholdt Murermester Niels Qvist og Tømrermester Peter Christian Jensen Skjøde paa Ejendommen »Ny Bakkegaard« af Frederiksberg By og Sogn. Qvist og Jensen, der havde til Hensigt at udparcellere og bebygge Ejendommen, havde til juridisk Assistance Sagfører Frederik Vilhelm Andersen, der tillige havde paataget sig at være den økonomiske Leder af det hele Byggeforetagende, og efterat

de havde faaet Skjøde paa Ejendommen, udstedte de derfor til Sagfører Andersen to Akkomodationsobligationer, lydende paa tilsammen 460,000 Kr. og med Pant i Ejendommen, for at han ved Hjælp af disse kunde skaffe de til Byggeforetagendets Gjennemførelse fornødne Kontanter tilveje. Arbejdet paa de Bygninger, der efter Planen først skulde opføres paa Ejendommen, blev taget i Entreprise af forskellige Haandværkere, deriblandt Tiltalte Johannes Pedersen, idet denne, der er Snedkermester, paatog sig at udføre alt Snedkerarbejde paa Bygningerne for en samlet Betaling af ialt ca. 70000 Kroner, hvoraf 10000 Kroner skulde forblive indestaaende i en af Ejendommens Parceller efter en Obligation, som i sin Tid vilde være at udstede til ham af Qvist og Jensen, medens Resten skulde udbetales ham kontant i forskjellige Rater.

Under Byggeforetagendets Gang stillede det sig nu saaledes, at der manglede de fornødne Midler til fuldt ud at fyldestgjøre Haandværkerne og Leverandørerne — hvad der efter Sagfører Andersens Forklaring bl. A. beroede paa, at det viste sig, at der ikke kunde opnaas saa store Byggelaan som beregnet — og det blev derfor nødvendigt at søge et Arrangement med de nævnte Personer om Betalingen af deres Tilgodehavende. Sagfører Andersen, der som anført var den økonomiske Leder af det hele Byggeforetagende, og som ved Hjælp af ovennævnte Akkomodationsobligationer havde optaget betydelige Laan i en herværende Bank, stod paa dette Tidspunkt som Hovedkreditor overfor Qvist og Jensen og som Hoveddebitor overfor den nævnte Bank, og det var allerede som Følge heraf i særlig Grad af Interesse for ham at faa en Overenskomst med Haandværkerne og Leverandørerne bragt i Stand, og han fremkom derfor bl. A. med det Tilbud til disse — hvis samlede Resttilgodehavende udgjorde ca. 100000 Kr. — at han vilde betale dem 14000 Kr. kontant, deraf Tiltalte Pedersen, hvis Resttilgodehavende efter hans Anbringende udgjorde 26800 Kr., 3000 Kr. Tiltalte Pedersen, der i Henhold til en med Qvist og Jensen i Slutningen af Juni 1894 indgaaet Overenskomst havde faaet udstedt til sig et Skadesløsbrev, hvorefter han for en Sum af indtil 26800 Kr. havde Pant — dog først bl. A. efter de til Sagfører Andersen udstedte Akkomodationsobligationer — i hele den ubebyggede Del af Ejendommen og i en enkelt af de bebyggede Parceller, nægtede imidlertid at modtage Sagfører Andersens ovennævnte Tilbud, idet han fandt dette i højeste Grad ufordelagtigt for sig, skjønt han meget vel indsaa, at han kunde resikere at miste hele sin Fordring efter Skadesløsbrevet, ved at Sagfører Andersen stillede Ejendommen til Tvangsauktion, idet den sandsynlige Følge heraf vilde blive den, at Panteretten efter Skadesløsbrevet blev exstingveret, og idet den personlige Fordring, som han (Tiltalte Pedersen) havde paa Qvist og Jensen, efter hans egen Formening ingen Værdi havde.

Tiltalte Pedersen havde imidlertid i Slutningen af 1894 eller i Begyndelsen af 1895 henvendt sig til Tiltalte Olsen, der da var Formand for Bygningssnedkernes Fagforening, og havde meddelt Olsen, at han tænkte paa at overdrage Fagforeningen sin Fordring efter Skadesløsbrevet, saafremt Fagforeningen vilde love, at ingen af dens Medlemmer vilde udføre noget Snedkerarbejde paa Ejendommen »Ny

Bakkegaard«, saalænge Fordringen ikke var fuldt betalt, samt paa Vilkaar at Fagforeningen — saafremt den virkelig skulde opnaa at faa Fordringen helt eller delvis dækket — forpligtede sig til at betale ham (Tiltalte Pedersen) $\frac{3}{4}$ af det Beløb, der saaledes maatte komme ind paa Fordringen. Tiltalte Olsen stillede sig nu meget imødekommende overfor dette Forslag, og i et den 3 Januar 1895 af Fagforeningens Bestyrelse afholdt Møde vedtoges det derpaa at give Tiltalte Olsen Bemyndigelse til, at han — saafremt der definitivt maatte komme til at foreligge Tilbud om en saadan Transport som den ovennævnte — da paa Fagforeningens Vegne maatte modtage dette Tilbud. Efterat Tiltalte Pedersen og Tiltalte Olsen derpaa vare blevne enige om, at Transporten af Fordringen virkelig skulde finde Sted, og ligeledes i det væsentlige vare blevne enige om de nærmere Vilkaar for Transporten, tilstillede Tiltalte Pedersen den 4 Marts 1895 Sagfører Andersen et Brev, hvori han bl. a. meddelte Andersen, at han havde overdraget sin Fordring efter Skadesløsbrevet til Bygningsssnedkernes Fagforening, og Tiltalte Pedersen har herved nærmere forklaret, at han gik ud fra, at Sagfører Andersen af forskellige Udtalelser, som han (Tiltalte Pedersen) var fremkommen med, dels overfor en herværende Overretssagfører, der havde søgt at formaa ham til at gaa paa Akkord med Sagfører Andersen, dels overfor Tømrermester Jensen, vilde forstaa, at Følgen af denne Transport vilde blive den, at intet Medlem af Bygningsssnedkernes Fagforening vilde udføre noget Arbejde paa Ejendommen »Ny Bakkegaard«, saalænge Fordringen efter Skadesløsbrevet ikke var fuldt betalt. Den 18 April 1895 blev derpaa den i Anledning af Transporten mellem Tiltalte Pedersen og Fagforeningen indgaaede Overenskomst underskrevet, og i Henhold til denne Overenskomst paatog Fagforeningen sig den Forpligtelse »snarest og senest inden Udgangen af Aar 1899 ved alle lovlige og til dens Raadighed staaende Midler at søge inddrevet den ommeldte Fordrings fulde Paaalydende«. I Overenskomsten var det derhos bl. a. bestemt, at Fagforeningen, naar den havde inddrevet Fordringen, havde at betale Tiltalte Pedersen 20000 Kr. med Tillæg af Renter, saafremt saadanne maatte opnaas.

Efter at Tiltalte Petersen havde tilstillet Sagfører Andersen det ovennævnte Brev, henvendte han sig til Tiltalte Olsen og bad Olsen om at bekræfte Brevets Indhold overfor Sagfører Andersen, for at denne ikke skulde tro, at det kun drejede sig om et løst Paafund fra hans (Tiltalte Pedersens) Side. I Henhold til denne Anmodning henvendte Tiltalte Olsen sig saa ogsaa til Sagfører Andersen og meddelte ham, at Tiltalte Pedersen havde transporteret sin Fordring efter Skadesløsbrevet til Fagforeningen, og da Sagfører Andersen derpaa udlod sig med, at Tiltalte Petersen helst maatte tage imod en Ordning, hvorefter der udbetaltes ham et mindre Beløb, bemærkede Tiltalte Olsen i en rolig Tone, at han tvivlede meget om, at Fagforeningens Medlemmer vilde udføre noget Arbejde paa de Huse, der paatænktes opførte paa »Ny Bakkegaard«, saalænge Fordringen ikke var fuldt betalt — og forlod derpaa Sagfører Andersens Kontor.

Efterat Transporten havde fundet Sted blev der af en Kreditor

gjort Exekution i den Del af »Ny Bakkegaard», i hvilken Tiltalte Pedersen havde Pant og paa en i Hénhold til denne Exekution den 16 November 1895 afholdt Tvangsauktion blev Sagfører Andersen højstbydende med 280000 Kr., men frafaldt Hammerslag, idet han erklærede, at han som ufyldstgjort Panthaver vilde lade sig Ejendommen udlægge af Fogden. Da Sagfører Andersen derpaa i Sommeren 1896 skred til at udbyde ubebyggede Parceller af Ejendommen til Salg, viste det sig, at Folk trykkede sig ved at købe, idet de vare bange for, at de ikke kunde faa det nødvendige Snedkerarbejde udført, imidlertid lykkedes det dog Sagfører Andersen i September 1896 at faa to Parceller solgte til Muremester Chr. Petersen, men da saa denne skulde til at bygge paa Parcellerne, havde han de største Vanskeligheder med at faa nogen til at udføre Snedkerarbejdet. Da Snedkermester Chr. Andersen Højlund saaledes havde paataget sig det nævnte Snedkerarbejde, henvendte Carl Martinus Petersen, der i Oktober 1896 var bleven valgt til Formand for Bygningssnedkernes Fagforening istedetfor Tiltalte Olsen, sig til Højlund og lod ham vide, at hans Svende vilde nedlægge Arbejdet hos ham, hvis han ikke frasagde sig Snedkerarbejdet paa de to Parceller, og efterat Svendene derpaa havde strejket et Par Dage, erklærede Højlund da ogsaa, at han frasagde sig det paagældende Arbejde. Tilsidst blev Snedkerarbejdet paa Parcellerne dog overtaget af Snedkermester Theodor Licht, der imidlertid kun med stort Besvær har kunnet føre Arbejdet igjennem, idet han kun har kunnet arbejde med Svende, der ikke vare Medlemmer af Bygningssnedkernes Fagforening.

Under Sagen have nu begge de Tiltalte erkjendt, at de vel antog, at Sagfører Andersen ikke havde nogen egentlig juridisk Forpligtelse til at betale Fordringen eller Skadesløsbrevet, men samtidig have de begge bestemt fastholdt, at de ere gaaede ud fra, at Sagfører Andersen som den økonomiske Leder af det hele Byggeforetagende havde i al Fald en moralsk Forpligtelse til at betale Tiltalte Pedersen hele hans Tilgodehavende, og at de derhos ikke have næret nogen Tvivl om, at Tiltalte Pedersens Fordring netop beløb sig til den i Skadesløsbrevet angivne Sum, skjønt dette ganske vist er blevet bestridt af Sagfører Andersen.

Efter alt, hvad der saaledes foreligger, skjønnes det nu ikke at kunne statuere, at nogen af de Tiltalte have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Straffelovens § 245, og de ville derfor begge være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 178.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Rudolph Petersen (Def. Salomon),

der tiltales for Betleri.

Voer og Nim Herreders samt Stensballegaard Birks Politirets Dom af 4 Februar 1898: Arrestanten, Skomagersvend Rudolph Petersen, bør straffes med Tvangsarbejde i Tvangsarbejdsanstalten ved Horsens i 90 Dage og derhos udrede Sagens Omkostninger At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Marts 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Rudolph Petersen til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Rudolph Petersen, der er født i Aaret 1856, og som, foruden at han en Gang er dømt for Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828 og en Gang har været straffet for denne Forseelse samt Overtrædelse af Polititilhold, mange Gange har været straffet for Betleri tildels i Forbindelse med de to nævnte Forseelser og med Løsgænger, senest ifølge Skanderborg Kjøbstads og Hjelmslev-Gjern Herreders Politirets Dom af 22 Oktober f. A. efter Lov 3 Marts 1860, § 3, og Frdn. 10 December 1828, § 13, jfr. § 10, med 90 Dages Tvangsarbejde — tiltales under nærværende Sag paany for Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han — der ifølge sin Forklaring den 23 Januar d. A. blev løsladt fra Tvangsarbejdsanstalten ved Horsens, hvor han havde udstaaet den sidstnævnte Straf, og derpaa var tagen til Skanderborg, hvor der den 25 s. M. af Politiet blev meddelt ham et Tvangspas, hvorefter han skulde begive sig til sin Forsørgelseskommune, Slagelse — har i Dagene derefter, medens han overensstemmende med det ham givne Paalæg var undervejs til

Horsens, hvor han den 27 s. M. blev anholdt, betlet flere Steder i Voer og Nim Herreders Jurisdiktion, og derved erholdt dels Penge, dels Fødevarer.

For dette Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen rettelig anseet efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 170.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Johannes Sørensen (Def. Salomon),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Vallø Birks Politirets Dom af 19 Januar 1898: Arrestanten Johannes Sørensen bør hensættes til Tvangsarbejde i Næstved Tvangsarbejdsanstalt i 78 Dage og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Marts 1898: Arrestanten Johannes Sørensen bør straffes med Tvangsarbejde i 180 Dage. For saa vidt angaar Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Nissen og Meyer betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger om Tiden, der er hengaaet mellem Tiltaltes Bortgang fra Fattiggaarden og hans Anholdelse, mangler der tilstrækkelig Føje til at ansee ham skyldig i et Forhold, der kan tilregnes ham som Løsgænger. Derimod vil han for det i den indankede Dom ommeldte Betleri være at dømme efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Johannes Sørensen bør hensættes til Tvangsarbejde i Halvfemsindstyre Dage. Saa betaler han og Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon, 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johannes Sørensen, der er født den 24 Oktober 1857 og straffet mange Gange tidligere, særligt ogsaa for Løsgænger og Betleri, bl. A. ved Slagelse Kjøbstads Politiretsdom af 15 Januar 1896 efter Lov 3 Marts 1860, § 1 og 3, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 180 Dage og senest ved Vallø Birks Politiretsdom af 21 September f. A. efter samme Lovs § 3 med lige Arbejde i 90 Dage, tiltales under nærværende fra sidstnævnte Politiret hertil indankede Sag for Løsgænger og Betleri, og er det ogsaa ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han efter den 11 eller 12 Januar d. A. uden Tilladelse at være bortgaaet fra Roskilde Fattiggaard, hvor han var indlagt, har drevet arbejdsløs om paa Landet heri Sjælland uden at søge lovligt Erhverv og ernæret sig ved at betle, indtil han den 13 s. M. blev anholdt.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han være at ansee efter ovennævnte Lovs § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage, og vil den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anseet efter bemeldte Lovs §§ 1, 3 og 5 med Tvangsarbejde i Næstved Tvangsarbejdsanstalt i 78 Dage, for saa vidt være at forandre.

Tirsdagen den 3 Maj.

Nr 92. Sognepræst til Høie Taastrup Menighed
i Københavns Amt, Provst **J. C. Sørensen**
(Nellemann efter Ordre)

contra

Sjællands Stiftsøvrighed ved Stiftamtmand, Kammerherre
C. P. M. Bache og Biskop, Dr. theol. & phil. **T. S. Rørdam**
(Halkier efter Ordre),

betr. Betaling af 560 Kr. 62 Ø. m. m.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks ordinære Rets Dom af 13 Maj 1896: Indstævnte, Sognepræst for Høietaastrup Menighed, Provst J. C. Sørensen, bør til Citanterne, Sjællands Stiftsøvrighed, betale de paastævnte 560 Kr. 62 Øre med Renter 5 p. pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 8 August 1895, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges i Salær, som udredes af det Offentlige, afdøde Prokurator Konnerups Bo 35 Kr., Overretssagfører Diechmann 15 Kr. og Prokurator Jørgensen 50 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Oktober 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lassen og Gottschalck for Overretten betaler det

Offentlige 60 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at det ved Fastsættelsen af Enkepensionen til Fru Schousboe, hvilken bestemtes til $\frac{1}{8}$ af Embedets Indtægter uden Hensyn til, at der fremtidig skulde svares et aarligt Bidrag til Stiftsmidlerne, af alle Deltagere i Forretningen blev forudsat, at den til dette Bidrag svarende Deel af Pensionen ikke skulde udredes af Sognepræsten, men, som det maa antages indtil da oftere at være skeet, af den Stiftsmidlerne tilfaldende Deel af Embedets Indtægter. Ved at underskrive denne Forretning kan Appellanten derfor ikke ansees at have paataget sig nogen større Pensionsbyrde end i Forhold til den ham selv tilfaldende Deel af Embedets Indtægter, og en saadan kunde ifølge D. L. 2—13—10 og Reskript 10 April 1744 heller ikke paalægges ham mod hans Villie.

Da Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet derefter, ved et af Appellanten, forinden nogen Deel af Enkepensionen forfaldt, indgivet Andragende blev gjort bekjendt med, at den var beregnet efter Embedets fulde Indtægt, og dog ikke foretog noget for at tilvejebringe en forandret Ansættelse, maa Appellanten ansees at have været berettiget til at tage den Deel af Pensionen, som han ikke selv skulde udrede, af den Stiftsmidlerne tilfaldende Andeel af Kaldets Indtægter. Appellanten vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter findes at burde ophæves og de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Sælærer at udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Provst J. C. Sørensen, bør for Indstævntes, Sjællands Stiftsøvrigheds, Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. De ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokaterne Nellemann og Halkier for Høiesteret, 120 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I det Citanten, Sognepræst for Højetaastrup Menighed, Provst J. C. Sørensen, under 19 Oktober 1891 meddelte Kaldsbrev, hvorved han beskikkedes til det nævnte Embede, paalagdes det ham efter Naadensaarets Udlob til kirkeligt Øjemed i Almindelighed at indbetale aarlig til Stiftsmidlerne 250 Tdr. Byg, at betale med Penge efter hvert Aars Kapitelstaxt. Af

denne Afgift, der for Aarene 1893 og 1894 androg ialt 4485 Kroner, indbetalte Citanten imidlertid kun ialt 3924 Kr. 38 Øre, og i den Anledning søgte de Indstævnte under nærværende i 1ste Instants ved Københavns Amts søndre Birks Ret anlagte Sag efter Paalæg af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet og efter meddelt Bevilling til fri Proces, Citanten tilpligtet at betale den resterende Afgift med Forskjellen mellem de ovennævnte to Beløb eller 560 Kr. 62 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 8 August 1895, til Betaling sker, medens Citanten, hvem der ligeledes var meddelt Bevilling til fri Proces, paastod sig frifunden, hvorhos begge Parter paastode Modparten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til de respektive beskikkede Sagførere, hvilke disse i hvert Fald paastode sig tillagt hos det Offentlige.

Ved fornævnte Rets Dom af 13 Maj f. A. blev de Indstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, hvorhos der i Salær paalagdes det Offentlige at udrede til Prokurator Konnerups Bo 35 Kr., til Overretssagfører Diechmann 15 Kr. og til Prokurator Jørgensen 50 Kr.

Ved Stævning af 12 September f. A. har Citanten derefter indanket Sagen her for Retten, hvor begge Parter, hvilke der er meddelt Bevilling til fri Proces ogsaa her for Retten, have gjentaget deres for Underretten nedlagte Paastande, hvorhos de gjensidig have paastaet Modparten paalagt at udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til deres beskikkede Sagførere, henholdsvis Prokurator Lassen og Prokurator Gottschalck, hvilke Salærer disse i alt Fald paastaa sig tillagte hos det Offentlige.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten anbragt, at han, der erkjender at være pligtig til Stiftsmidlerne aarlig at udrede det ovenanførte Beløb af 250 Tdr. Byg efter Kapitelstaxt, er berettiget til deri at afkorte $\frac{1}{8}$, hvilket for Aarene 1893 og 1894 udgjør det her under Sagen paastævnte Beløb. Han har i saa Henseende henvist til, at ved en den 18 Oktober 1892 i hans Nærværelse afholdt og blandt andre af ham underskreven Forretning til Fastsættelse af Pensionen for hans Formands Enke, blev denne Pension fastsat til $\frac{1}{8}$ af Embedets Indtægter, uden at der ved Beregningen af disse var — saaledes som han formentlig havde kunnet gjøre Fordring paa — sket noget Fradrag af den oftnævnte Afgift til Stiftsmidlerne. Idet nu Citanten fremdes holder for, at Udredelsen af Pensionen, for saa vidt angaar den Del af samme, der svarer til de 250 Tdr. Byg, ikke rettelig kan paalægges ham, men bør paahvile den, hvem fornævnte Bygafgift kommer tilgode, i hvilken Retning han ogsaa udtalte sig under den fornævnte Forretning, anser han sig for at have været berettiget til ved Betalingen af Afgiften til Stiftsmidlerne at indeholde et til $\frac{1}{8}$ af bemeldte Afgift svarende Beløb.

Der findes imidlertid at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at da Citantens Forpligtelse ifølge Kaldsbrevet til at udrede den fulde Afgift til Stiftsmidlerne fremtræder som aldeles klar og ubetinget, vil den Omstændighed, at der — mulig med Urette — ved Fastsættelsen af Pensionen for Formandens Enke ikke er taget Hensyn til denne ny Byrde paa Embedet, i alt Fald ikke kunne medføre nogen Forpligtelse

for Stiftsmidlerne, hvis Bestyrelse ingen Indflydelse har havt paa Pensionens Fastsættelse, til at bære nogen Del af den nævnte Pension.

Som Følge heraf vil Underrettsdommen, ved hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger og de fastsatte Salærer det findes at kunne have sit Forblivende, i det Hele være at stadfæste, medens Sagens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne ligeledes ville være at ophæve.

I Salær vil der være at tillægge Prokuratorerne Lassen og Gottschalck her for Retten hver 60 Kr., hvilke Salærer ville være at udrede af det Offentlige. Sagens Behandling i 1ste Instants og den befaledede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 4 Maj.

Nr. 4. Gaardfæster **Carl Jensen** af Sjørring
(Halkier efter Ordre)

contra

Herredsfoged **Thrane** som Skifteforvalter i Fjends og Nørlyng Herreder paa Husejer **Jens Christian Christiansen**, kaldet **Jensens** Dødsboes Vegne samt Husmand **Peder Andersen** m. fl.
(Ingen),

betr. Gyldigheden af et mundtligt Testamente.

Fjends og Nørlyng Herreders Skifterets Decision af 23 Juni 1896: Den af Overretssagfører Heise for en Del af Intestatarvingerne efter afdøde Husejer af Sjørring Jens Christian Jensen eller Christiansen fremsatte Begjæring om, at bemeldte Afdødes Bo tages under offentlig Skiftebehandling til Deling mellem Intestatarvingerne, kan ikke tages til Følge.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 August 1897: Den af Indstævnte, Gaardfæster Carl Jensen, fremsatte Protest mod, at Boet efter afdøde Husejer Jens Christian Christiansen, kaldet Jensen, tages under offentlig Skiftebehandling, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Ifølge det Oplyste erklærede Husejer Christiansen, da Lærer Poulsen og Aftægtsmand Henningsen ved den i den indankede Dom ommeldte Lejlighed vare komne tilstede ved hans Sygeleje, overfor dem og Appellanten, Gaardfæster Carl Jensen, at denne skulde have, hvad han ejede, og opregnede derefter 5 Personer med Angivelse af, hvilke Pengebeløb enhver enkelt af disse skulde

have. Ligesom det nu er usandsynligt, at Christiansen under de forhaandenværende Omstændigheder skulde have forbundet andet Øjemed med disse udførlige Tilkjendegivelser end at træffe Bestemmelse om, hvorledes der efter hans Død skulde forholdes med hans Bo, saaledes have ogsaa Poulsen og Henningsen forklaret, at Christiansen efter deres Opfattelse var sig fuldt bevidst, at han foretog en Testationsakt overfor dem som Testamentsvidner. Hertil kan føjes, at Christiansens Husholderske ifølge hendes Udsagn kort forinden Vidnerne Tilstedekomst er overfor Christiansen fremkommen med Ytringer, som gjøre det yderligere uantageligt, at Christiansen ikke skulde have været paa det Rene med, at Vidnerne vare mødte hos ham for at paahøre Oprettelsen af hans Testamente.

Som Følge af det Anførte og da de øvrige af de indstævnte Udarvinger mod Testamentets Gyldighed fremsatte, i Dommen ommeldte Indsigelser maa ansees for ubeføjede, vil Skifterettens Decision være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville de nævnte Indstævnte have in solidum at betale Appellanten med 100 Kroner, hvorimod Processens Omkostninger for Høiesteret efter Omstændighederne ville være at ophæve og det Appellantens beskikkede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Skifterettens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten betale de Indstævnte, Husmand Peder Andersen (Lykkegaard), Husmand Mads Christian Jensen, Laust Nielsen som Mand og Værge for Kirsten Madsen, Gaardmand Peder Christian Andersen, Bolsmand Anders Andersen, Husmand Jens Christian Jensen, Smed J. Jensen som Mand for Christine Jensen, Anders Christensen Lykkegaard, Ane Kirstine Jensen og Husmand Christian Jensen, een for alle og alle for een, til Appellanten, Gaardfæster Carl Jensen, med 100 Kroner. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de nævnte Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Halkier 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Husejer Jens Christian Christiansen, kaldet Jensen, af Sjørring den 30 November 1894 var afgaaet ved Døden uden at efterlade sig Livsarvinger, lod hans Brodersøn, Indstævnte i nærværende Sag, Gaardfæster Carl Jensen af Sjørring, d. 10 April 1895 i Skifteretten fremlægge en An-

meldelse om, at han som eneste og myndig Arving overtog Boet i Henhold til et af ham produceret Dokument, dateret Sjørring den 29 November 1894 og underskrevet Poulsen, Lærer, og Henningsen, Aftægtsmand, og hvori Underskriverne bevidne, at bemeldte »Jens Christian Jensen« den anførte Dag under sin pludselige og betænkelige Sygdom lod dem tilkalde for at modtage hans Testamente, og at han med fuld Fornuft tilkjendegav dem, at det var hans sidste Villie, at Indstævnte skulde arve alt, hvad han ejede eller efterlod sig, paa den Betingelse, at han sørgede for hans Jordefærd og til forskellige navngivne Personer udbetalte nogle som Gaver betegnede nærmere specificerede Beløb, ialt 800 Kr., hvorefter Dokumentet slutter saaledes: »Strax derefter nedskrev vi dette Dokument, som vi ere villige til at beedige«. Endvidere fremlagdes samtidig i Skifteretten Beskrivelse af et af Indstævnte den 12 Marts 1895 optaget Thingsvidne, under hvilket Dokumentets Underskrivere, Lærer Poulsen af Lindum og Aftægtsmand Christen Henningsen af Sjørring, edelig havde bekræftet Indholdet af Dokumentet.

Under 27 September s. A. blev der imidlertid af en Sagfører som Repræsentant for adskillige af Afdødes Intestatarvinger til Skifteretten indgivet en Begjæring om, at Dødsboet, da et stort Antal af Arveladerens Intestatarvinger, efter hvad der senere skulde være oplyst for dem om de Dokumentets Oprettelse ledsagende Omstændigheder, ikke kunde erkjende dets Gyldighed som lovformeligt Testamente, maatte blive optaget til offentlig Skiftebehandling, og, efter at en Skiftesamling i denne Anledning var bleven indvarslet, opstod der for Skifteretten en Dispute, under hvilken fornævnte Sagfører gav Møde for følgende 10 af Intestatarvingerne: Husmand Mads Chr. Jensen af Hvidding, de dengang mindreaarige Ane Kirstine Jensen og Christine Jensen, begge af Sjørring, Laust Nielsen af Sønderbæk som Mand og Værge for Kirsten Madsen, Husmand Peder Andersen (Lykkegaard) af Viborg Mark, Gaardmand Peder Christian Andersen af Vorning, Bolsmand Anders Andersen, sammesteds, Anders Christensen Lykkegaard af Sjørring som Mand og Værge for Ane Johanne Jensen, Husmand Jens Christian Jensen af Hvidding og Husmand Christian Jensen af Sønder Onsild, — paa hvis Vegne han, der fremlagde en Fuldmagt, hvorved han bemyndigedes til i enhver Henseende at repræsentere dem under Skiftebehandlingen, paastod Boet optaget til Deling mellem Afdødes Intestatarvinger, hvorimod Indstævnte, der efter det Foreliggende maa forudsættes lige siden Christiansens Død at have været i faktisk Besiddelse af hans Efterladenskaber, under Henvi-
 ning til Testamentet protesterede.

Ved Skifterettens Decision blev den saaledes fremsatte Begjæring om, at Boet toges under offentlig Behandling til Deling mellem Intestatarvingerne, forkastet, og denne Decision er nu af de foran nævnte Arvinger tilligemed Gaardejer Jens Bay af Sjørring som Kurator for de to ommeldte Mindreaarige, af hvilke dog Ane Kirstine Jensen sees ved Overretsstævningens Udtagelse at have været fuldmyndig, efter Stævning foruden til ovennævnte Indstævnte, tillige til Skifteforvalteren i Boet, Herredsfoged Thrane i Viborg paa Boets Vegne, indanket for Overretten, hvor de have gjentaget deres for Skifteretten fremsatte Paastand. Indstævnte Jensen procederer derimod til Decisionens Stad-

fæstelse, medens den indstævnte Skifteforvalter ikke har givet Møde for Overretten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Jens Christian Christiansen, der var 75 Aar gammel, Søndagen den 25 November 1894, da han var til Alters i Lindum Kirke, blev syg der, at han derefter laa tilsengs i sit Hjem, hvor han den følgende Onsdag Eftermiddag blev tilset af en Læge, der erklærede Sygdommen for Lungebetændelse og udtalte, at man skulde være varsom med den Syge, der jo var en gammel Mand, men iøvrigt kun foreskrev ham nogle Sovedraaber, at han Natten derefter blev meget daarlig og navnlig ikke var ved sin Bevidsthed, at Indstævnte den næste Morgen, altsaa Torsdag den 29 November, efterat han, der boede i Nærheden, havde indfundet sig for at se til den Syge, og herunder havde faaet det Indtryk, at han ikke kunde leve længe, gik ud for at skaffe Testamentsvidner tilstede, uden at der iøvrigt er oplyst noget om, at han af Jens Chr. Christiansen var anmodet herom, at der, da Lærer Poulsen og Aftægtsmand Henningsen derpaa vare blevne tilkaldte af Indstævnte, i Jens Christian Christiansens Stue, alene i Overværelse af bemeldte Vidner, fandt en Forhandling Sted mellem ham og Indstævnte angaaende Dispositioner over hans Ejendele efter hans Død, at Christiansen endnu samme Eftermiddag, da han modtog Besøg af flere Slægtninge, var ved fuld Bevidsthed, uden at han dog gjorde nogensomhelst Hentydning til den stedfundne Forhandling, men at han, efterat Indstævnte og dennes Svoger, Citanten Anders Christensen, havde vaaget over ham den følgende Nat, hen paa Morgenen Fredag den 30 November afgik ved Døden.

Lærer Poulsen og Aftægtsmand Henningsen have angaaende de nærmere Omstændigheder ved den af dem bevidnede Testamentsakt for Skifteretten afgivet Forklaringer, der af Parterne ere tillagte samme Gyldighed, som om de vare beedigede, og efter disse Forklaringer henvendte Indstævnte sig i Vidnernes Overværelse til Afdøde med Spørgsmaal om, »hvorledes han saa vilde have det« eller »hvem der skulde have det«, hvortil Afdøde — idet han derhos efter Poulsens Udsagn rejste sig op i Sengen og slog ud med Haanden hen imod Indstævnte svarede »Du skal have det« eller »Det skal Du«, hvorefter han paa Indstævntes yderligere Spørgsmaal nævnede de øvrige i Testamentet ommeldte Personer med Opgivelse af, hvor meget hver af dem skulde have. Da der ikke fandtes Skrivematerialier paa Afdødes Bopæl, blev det af Vidnerne underskrevne Dokument ikke strax opsat, og efter Poulsens Forklaring underrettede Vidnerne ikke ved Afskeden Afdøde om, at de nu gik hen for at skrive Testamentet; men dette blev senere samme Dag nedskrevet af Poulsen i en nærliggende Skole, hvor han underviste, og da Undervisningen var forbi, bragte Poulsen Dokumentet til Henningsen, hvorpaa de i Fællesskab gennemgik det og underskrev det ca. 4 Timer efter Testamentsakten; derimod blev Dokumentet ikke forelagt Afdøde til Underskrift eller Ratihabition, fordi

Færdig fra Trykkeriet den 18 Maj 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: **Høiesterets Protokolsekretærer.**

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 11.

Onsdagen den 4 Maj.

Poulsen ansaa saadant for overflødig. Vidnerne have endvidere forklaret, Poulsen, at det under Forhandlingen paa Afdødes Bopæl ikke blev udtrykkeligt nævnt, at der skulde oprettes et Testamente, men at Afdøde, saavidt han kunde skjønne, var paa det Rene med, at Vidnerne vare til Stede for at overvære hans testamentariske Disposition, i hvilken Henseende han har anført, at det andet Vidne, da Afdøde havde sagt sin sidste Villie, gik hen til hans Seng og spurgte: »Naa, skal det saa være saadan, og skal ingen af de andre have noget«, hvortil Afdøde svarede: »Ja, det skal være saadan«, og Henningsen, at Ordet Testamente ikke blev brugt ved den paagjældende Lejlighed, men at Afdøde utvivlsomt var paa det Rene med, at der blev truffen en Bestemmelse om, hvorledes der skulde forholdes med hans Gods efter hans Død, idet Indstævnte indledede Forhandlingen med at spørge Afdøde, om han ikke syntes, han vilde have nogen Rigtighed paa sine Sager, inden han døde, hvortil Afdøde svarede: »Ja, naar I vil hjælpe mig med det, for jeg kan ikke selv«. Ligesom imidlertid Poulsen intet har forklaret om dette Indledningsspørgsmaal og Afdødes Svar derpaa, saaledes har Henningsen ikke for sit Vedkommende forklaret om den ham af Poulsen tillagte Henvendelse til Afdøde og dennes Besvarelse deraf. Ingen af Vidnerne har derhos forklaret noget, der giver særlig Anledning til at antage, at Afdødes Jordefærd har været omtalt, og at det navnlig — som det i Testamentet angives — blev gjort til en Betingelse for Indstævntes Arveret, at han besørgede denne.

Medens nu de i Forordning 21 Maj 1845 § 25 angivne Betingelser for Oprettelsen af et gyldigt mundtligt Testamente i og for sig maa antages at have været til Stede, og medens de foreliggende Oplysninger ikke give tilstrækkelig Grund til at betvivle, at Afdøde var sin Fornuft fuldkommen mægtig, maa der derimod gives Citanterne Medhold i, at der efter de anførte Forklaringer ikke foreligger et aldeles fyldestgjørende Bevis for, at Afdøde har ønsket, at de Udtalelser, han paa Indstævntes Foranledning fremkom med i Vidnernes Overværelse, skulde tillægges nogen retlig Betydning, og at han navnlig har tilsigtet, at de skulde betragtes som en mundtlig testamentarisk Disposition. Men idet Indstævnte saaledes ikke paa det af ham paabe- raabte Dokument kan støtte nogen Ret til som Afdødes eneste Universalarving at forblive i uhindret Besiddelse af dennes efterladte Formue, findes han ikke med Føje at kunne modsætte sig, at den af Citanterne fremsatte Begjæring om offentlig Skiftebehandling tages til Følge, forsaavidt der ellers ikke maatte være noget til Hinder derfor,

og den af ham herimod fremsatte Protest vil saaledes være at forkaste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 168. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Andrea Christensen,

der tiltales for at have plejet legemlig Omgang med sin Fader og en Broder, og

Laust Christian Christensen og Christen Christensen,

der tiltales henholdsvis for at have plejet legemlig Omgang med en Datter eller Forsøg paa denne Forbrydelse og for at have plejet legemlig Omgang med en Søster samt for ulovlig Omgang med Hittegods.

(Def. Asmussen).

Bølling Nørre Herreders Extrarets Dom af 5 Januar 1898: Arrestantinden Andrea Christensen samt Arrestanterne Laust Christian Christensen og Christen Christensen bør hensættes, Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Laust Christian Christensen til Tugthusarbejde i 3 Aar og Christen Christensen til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos de En for Alle og Alle for En bør udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jensen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Kiær, 18 Kr. Til Husmand Søren Hansen, kaldet Loft, bør Arrestanten Christen Christensen endvidere udrede i Erstatning 8 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Februar 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Arrestantinden Andrea Christensen bestemmes til 18 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betale Arrestantinden og de to Arrestanter, En for Alle og Alle for En, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Laust Christian Christensen vil være at ansee efter Straffelovens § 161, uden at der findes Anledning

til dermed at sammenholde § 46, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden for ovennævnte Tiltalte vil være at forlænge til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Laust Christian Christensen bestemmes til fire Aar. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for alle og alle for een, til Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Andrea Christensen, der er født i Aaret 1866 og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, Arrestanten Laust Christian Christensen, der er født i Aaret 1840 og som tidligere, foruden at han i sin militære Tjeneste har været anset for Tjenesteforseelser, gjentagne Gange har været straffet for Tyveri, tildels i Forbindelse med andre Forbrydelser, bl. a. ifølge Høiesterets Dom af 30 August 1881 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og sidst ifølge Bølling-Nørre-Herreders Extrarets Dom af 14 Januar 1893 efter Straffelovens § 228 og § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt Arrestanten Christen Christensen, der er født i Aaret 1872, og som tidligere, foruden at han i sin militære Tjenestetid gjentagne Gange har været anset med arbitrære Straffe for Tjenesteforseelser, har været straffet ifølge Bølling-Nørre-Herreders Extrarets Dom af 11 Juni 1888 efter Straffelovens § 228, kfr. § 21 og § 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, tiltales under nærværende Sag Arrestantinden for at have plejet legemlig Omgang med sin Fader og en Broder, Laust Christian Christensen for at have plejet legemlig Omgang med en Datter eller Forsøg paa denne Forbrydelse og Christen Christensen for at have plejet legemlig Omgang med en Søster samt for ulovlig Omgang med Hittegods.

Hvad Sigtelsen mod Arrestantinden og hendes Fader, Arrestanten Laust Christian Christensen for at have havt legemlig Omgang med hinanden angaar er følgende oplyst. Handelsmand Møllers Hustru, Margrethe Møller, har edelig forklaret, at hun, der bor i samme Hus i Borris, hvor Arrestantinden i sin Tid havde lejet en Stue, den 23 Oktober f. A., omtrent Kl. 4 Eftermiddag, da hun i et Ærinde kom ind i Arrestantindens Værelse, saae, at denne laa paa Ryggen ovenpaa sin Seng helt nøgen til midt paa Livet, og at Arrestanten Laust Christian Christensen, der kun var iført Skjorte og Undertrøje, laa ovenpaa hende imellem hendes Ben i en saadan Stilling, at Vidnet ikke nærer nogen Tvivl om, at de plejede legemlig Omgang med hinanden, at Laust Christian Christensen, da Vidnet kom ind, forandrede Stilling og lagde sig ved Siden af Datteren uden dog at tage Sengekælder over sig, at Vidnet, der var bleven meget forskrækket over, hvad hun havde seet, uden at sige noget forlod Værelset og løb ned

og fortalte det til en i samme Hus boende Kone, Husmand Jens Jensen Linds Hustru Marie, at denne derpaa gik op i Arrestantindens Kjøkken og gjennem et Vindue i Væggen mellem dette og Arrestantindens Værelse saae, at Laust Christian Christensen paany havde lagt sig over Arrestantinden, at Marie Lind derpaa hentede Vidnet, hvorpaa de begge begav sig ind i det omtalte Kjøkken, og herfra gjennem det ommeldte Vindue saae, at Laust Christian Christensen havde legemlig Omgang med Arrestantinden, samt at de efter kort Tids Forløb gik deres Vej, uden at Vidnet tror, at enten Arrestantinden eller hendes Fader havde lagt Mærke til deres Tilstedeværelse. En hermed overensstemmende edelig Forklaring har Marie Lind for sit Vedkommende afgivet og have navnlig begge Vidner forklaret, at de ere fuldstændig forvissede eller overbeviste om, at Laust Christian Christensen plejede legemlig Omgang med Datteren ved den ommeldte Lejlighed. Den af Arrestantinden afgivne Forklaring gaar i det væsentlige ud paa, at hendes Fader den ommeldte Dag var i Besøg hos hende, og at de i Forening havde drukket en Del Brændevin, hvorved navnlig hun var bleven noget beruset, at hun henad Eftermiddagen havde lagt sig paa Sengen og var falden i Søvn, men at hun vaagnede ved, at Faderen, der havde knuppet sine Benklæder ned, vilde lægge sig mellem hendes Ben, at Faderen imidlertid, da hun forbød ham det og truede med at skrike, atter stod ud af Sengen uden at have faaet sin Villie med hende, og derefter opfordrede hende til at drikke noget mere Brændevin, og at hun mindes at have drukket to Kopper, hvorpaa hun faldt i Søvn og ikke vaagnede før ca. Kl. 10 Aften, samt at Faderen da laa i Sengen hos hende og sov, og har hun tilføjet, at hun tror, at hendes Fader har haft legemlig Omgang med hende, idet hun følte sig øm i sine Kjønsele, men at hun, der, da hun som meldt var vaagnet, vil have forladt Huset og tilbragt Natten i en Have i Nærheden, iøvrigt ikke veed, hvad Faderen har foretaget sig med hende, da hun var bleven i meget høj Grad beruset. Laust Christian Christensen har derimod vedholdende benægtet, at han ved den ommeldte Lejlighed har haft legemlig Omgang med Datteren eller gjort Forsøg herpaa, idet han har erklæret de af de tvende ommeldte Vidner samt af Datteren afgivne Forklaringer for usande, samt kun villet erkjende, at han den ommeldte Dag, da han besøgte Datteren og var bleven noget beruset, dog ikke i højere Grad end at han godt kan huske, hvad han har foretaget sig, har ligget afklædt i Datterens Seng under Dynen, medens hun paaklædt laa ovenpaa samme. Efter de foran anførte edelige Vidnesbyrd og hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, kan der imidlertid intet Hensyn tages til den saaledes af Laust Christian Christensen fremsatte Benægtelse, idet endnu bemærkes, at han, efter hvad Sønnen, Arrestanten Christen Christensen, har forklaret, overfor denne skal have udtalt sig om, at han havde plejet legemlig Omgang med Datteren, og Laust Christian Christensen vil derfor, idet det ikke er særlig godtgjort, at Forbrydelsen er bleven fuldbrydet, være at straffe for Forsøg paa legemlig Omgang med Arrestantinden. Derimod vil Arrestantinden ikke være at straffe for sit Forhold ved den omhandlede Lejlighed, idet det efter Omstændighederne findes betænkeligt at forkaste hendes Forklaring om, at hun, der er meget drikkfædig, paa Grund af Beruselse ikke veed, hvad der er foregaaet.

For saa vidt dernæst angaar Sigtelsen mod Arrestantinden og hendes Broder, Arrestanten Christen Christensen, for at have haft legemlig Omgang med hinanden, maa det ved deres egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkelig godtgjort, at de Natten mellem den 1 og 2 September f. A., som Christen Christensen tilbragte i det af Søsteren som meldt beboede Værelse i Borris, have gjort sig skyldige i den omhandlede Forbrydelse, i hvilken Henseende Christen Christensen nærmere har forklaret, at Arrestantinden efter først at have opfordret ham, der laa paa Gulvet i Stuen sammen med Arrestantindens to Børn, til at lægge sig op i Sengen til hende, derefter opfordrede ham til at pleje legemlig Omgang med hende, at han efterkom denne Opfordring og at Samlejet mellem dem blev fuldbyrdet, samt at han ved denne Lejlighed kun den ene Gang havde Samleje med Arrestantinden, idet han nægtede at indlade sig med hende, da hun noget derefter opfordrede ham til atter at pleje Samleje med hende, hvorpaa hun stod op og begav sig til en i samme Hus boende gammel Enkemand, hvor hun maa antages at have tilbragt Resten af Natten. Arrestantinden maa antages ved den omhandlede Lejlighed at have været en Del beruset, og hun vil i alt Fald kun tildels kunne huske de nærmere Omstændigheder, men hun har dog forklaret, at hun med Bestemthed mindes, at Broderen ved den ommeldte Lejlighed havde legemlig Omgang med hende, ligesom hun dels har erkjendt, dels ikke har villet benægte Rigtigheden af Broderens ovenanførte Forklaring.

Arrestanten Christen Christensen har endvidere tilstaaet, hvad der bestyrkes ved det iøvrigt under Sagen Oplyste, at han, der den 30 Oktober f. A. besøgte Arrestantinden, der da havde faaet Ophold paa Borris Fattiggaard, den nævnte Dags Aften, omtrent Kl. 10, da han med Fattiggaardsbestyrerens Samtykke opholdt sig paa Arrestantindens Værelse, gjorde Forsøg paa at pleje legemlig Omgang med hende, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han, da Arrestantinden, der var stærkt beruset, havde lagt sig paa Sengen, fik den Tanke at pleje legemlig Omgang med hende, og at han ogsaa havde sit Lem inde i hendes Kjønsdele, men at der ingen Sædudgydelse fandt Sted, idet han blev afbrudt ved, at Fattiggaardsbestyreren og to andre Personer indfandt sig. Arrestantinden har erkjendt, at det meget godt kan være rigtigt, at hendes Broder ved den omhandlede Lejlighed har forsøgt at pleje legemlig Omgang med hende, men at det i saa Fald er sket uden hendes Vidende og Villie, samt at hun ikke selv ved noget om, hvad der er passeret, da hun var i høj Grad beruset, og da det findes betænkeligt at forkaste denne hendes Forklaring, vil hun ikke kunne straffes for sit Forhold ved denne Lejlighed.

Endelig er det ved Arrestanten Christen Christensens egen Tilstaaelse i Forbindelse med hvad der iøvrigt er oplyst godtgjort, at han, der, da han en Søndag Eftermiddag i Juli Maaned f. A. stangede Aal i Birkeholdt Bæk, tæt ved samme havde fundet en Læderpung, der senere har vist sig at tilhøre Indsieder Søren Hansen, kaldet Loft, og som indeholdt, foruden et gammelt Sølvuhr, mellem 8 og 9 Kr., tilegnede sig Pungen med dens Indhold, og at han samme Eftermiddag svirede Pengene op, medens han beholdt Uhret i 2 a 3 Uger,

hvorefter han solgte det til en Uhrmager i Grindsted for 1 Kr. 10 Øre. Uhret, der er vurderet til 3 Kr., er bragt tilstede under Sagen og udlævert til Ejermanen, der har frafaldet yderligere Krav paa Erstatning baade med Hensyn til dette og til Læderpungen, som ikke er bragt tilstede, hvorimod han har forlangt sig det af Christen Christensen forbrugte Pengebeløb erstattet med 8 Kr., hvilken Paastand ved Underretsdommen er tagen til Følge.

For deres omhandlede Forhold, for saa vidt det efter det foregaaende kan ansees strafbart, ville de Paagjældende være at ansee, Arrestanten Laust Christian Christensen efter Straffelovens § 161, kfr. § 46, Arrestantinden efter samme Lovs § 164 og Arrestanten Christen Christensen efter samme Lovbestemmelse tildels sammenholdt med § 46 samt efter § 247 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne betemmes for Laust Christian Christensen til Tugthusarbejde i 3 Aar og for Christen Christensen samt Andrea Christensen til Forbedringshusarbejde hver i 18 Maaneder. Underretsdommen har de samme Straffe for de tvende Arrestanters Vedkommende, hvorimod Straffen ved samme for Arrestantinden er fastsat til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende den Husmand Søren Hansen, kaldet Loft, tillagte Erstatning, billiges, vil saaledes med den anførte Forlængelse af Straffedelen for Arrestantindens Vedkommende være at stadfæste.

Nr. 163.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Søren Peitersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 9 December 1897: Tiltalte Søren Peitersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 (fire) Gange 5 Dage samt udrede alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Plenge, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Januar 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Søren Peitersen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Indsieder Søren Peitersen for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der i September Maaned 1866 blev gift med sin nu omtrent 60 Aar gamle Hustru, Karen Maren Pedersen — med hvem han har havt 8 Børn — og som allerede den Gang — hvad der var hende bekjendt — var drikfældig, har fra Efteraaret s. A. indtil Undersøgelsen i nærværende Sag tog sin Begyndelse i Midten af Oktober Maaned f. A., til Stadighed, naar han var beruset, hvad meget ofte var Tilfældet, tilføjet sin nævnte Hustru Slag med knyttet Næve, navnlig paa Arme og Ben, hvor Slagene af og til efterlode Mærker af underløbet Blod, ligesom han ogsaa paa anden Maade har behandlet sin Hustru ilde, idet han dels, naar denne for at fri sig for Overlast flygtede ud af Huset, har aflaaet dette for hende, saa at hun ofte, naar hun for ikke at vække andre Folk, undlod at søge Husly hos saadanne, hele Natten igjennem maatte ligge under aaben Himmel, idet hun søgte Tilflugt under et levende Hegn eller lignende, dels har truet hende med at ville slaa hende ihjel, navnlig for at afskrække hende fra at melde ham, hvilket det ogsaa paa denne Maade lykkedes ham at forhindre. Et Par Gange medførte Tiltaltes Mishandlinger, at der tilføjedes hans Hustru blødende Saar, idet han nemlig en Aften eller Nat for omtrent 18 Aar siden, da han kom hjem fra Svir, af Fortrydelse over, at hun ikke kunde skaffe ham andet at spise end Smørrebrød, slog hende, der laa til Sengs af Bullenskab i Brystet, med en Lærredspung, hvori der var nogle Tokrone-Stykker, i Issen over det venstre Øje, saa at der fremkom et blødende Saar, der maatte behandles med Karbolomslag, samt en Gang for et Par Aar siden uden anden Grund end den, at hun ikke formaaede at trække hans ene Støvle af, ved et Slag oven i Hovedet med en Træskostøvle tilføjede hende et blødende Saar. Iøvrigt har Anledningen til Tiltaltes gjentagne Mishandlinger i Almindelighed været hans Hustrus Vægning ved at efterkomme de Forlangender om, at hun skulde hente Brændevin til ham, som han fremkom med til de urimeeligste Tider, bl. a. ogsaa om Natten, og da Tiltalte sidste Gang nogle Aftener før Undersøgelsens Begyndelse mishandlede hende med Slag med knyttet Næve, var Anledningen den, at han vilde tvinge hende til at tilstede sig Samleje, uagtet han havde Grund til at tro, at hun paa Grund af Alder og Svagelighed ikke længere kan taale at pleje

legemlig Omgang med ham, hvad han dog efter sit Anbringende ikke vil have tænkt paa.

Tiltaltes Hustru var før sit Ægteskab med ham rask og kraftig, men hendes Helbred er efterhaanden under Samlivet med ham blevet nedbrudt, som det maa antages som Følge af hans stadige Mishandlinger og Trusler, i hvilken Henseende Distriktslægen, der efter Anmodning af Forhørsdommeren den 27 Oktober f. A. undersøgte hende, i en under Sagen fremlagt Erklæring har udtalt, at hun lider af en betydelig almindelig Nervesvækkelse, forbunden med Tab af Appetit og Kræfter samt med urolig Søvn, og at disse Tilfælde med stor Sandsynlighed kunne antages at være fremkaldte og i alt Fald forværrede ved de idelige Voldshandlinger fra Tiltaltes Side og Angsten for deres Gjentakelse, og efter Sagens Oplysninger havde Tiltaltes Hustru, i hvis Familie der maa antages at være en Disposition til Sindssygdom, for omtrent 4 Aar siden i en kortere Tid et Anfald af Sindssyge, hvorunder hun havde forskellige indbildte Syner, og hendes Tanker vare forstyrrede.

Idet nu Tiltalte ikke kan antages ved nogen af de Lejligheder, da han saaledes har mishandlet sin Hustru, at have været beruset i en saadan Grad, der kunde influere paa hans Tilregnelighed, maa det biliges, at han, der er født i Aaret 1839 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 202, tildels sammenholdt med § 203, men Straffen, der er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 6 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 5 Maj.

Nr. 184.

Advokat Halkier

contra

Anders Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Marts 1898: Arrestanten Anders Andersen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Lange, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde er Tiltalte rettelig anset efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, men efter samtlige foreliggende Om-

stændigheder findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Anders Andersen bør hensættes iil Forbedringshusarbejde i eet Aar. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anders Andersen, som under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er født den 4 Marts 1858 og anset bl. a. ved Høiesteretsdom af 24 April 1895 efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Kolding Købstads Extrarets Dom af 28 September 1895 for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Led, tildels sammenholdt med Paragraferne 47 og 54 og dels efter § 238 med en Straf, dsr under Hensyn til Analogien af § 64, 1ste Pkt., og i Henhold til § 58 bestemtes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 17 November f. A. efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med Tvangsarbejde i 48 Dage.

Arrestanten sigtes nu for den 10 Januar d. A. at have stjaalet en Tjenestekarl Carl Emil Petersen tilhørende til 75 Øre vurderet Jakke, der beroede frit fremme i et Bagerilokale heri Staden, til hvilket Adgangen var uhindret.

Arrestanten har erkjendt paa den nævnte Tid at have indfundet sig i det ommeldte Bagerilokale, og der, uden at træffe Nogen tilstede, at have sat sig i Besiddelse af den ovennævnte Jakke, som han, der ernærede sig som Kludesamler, stoppede i sin medbragte Sæk. Arrestanten har imidlertid nægtet sig skyldig i Tyveri, idet han har anført, at han, da han stak Jakken i Sækken, dels ansaa den for værdiløs, dels havde til Hensigt forinden han endelig tilegnede sig den, at afvente Folks Tilstedekomst i Bagerilokalet for at indhente rette Vedkommendes Tilladelse til Tilegnelsen, og han har i saa Henseende nærmere forklaret, at han ved sin Indtræden i Lokalet — der efter det Oplyste bestaar af flere i Forbindelse med hinanden staaende og i to Étager beliggende Rum — højt og tydeligt spurgte, om der var gamle Klude at faa, og at han derpaa, da han intet Svar fik, og da Ingen viste sig, stak Jakken, der laa i en Brændekasse, i Posen, men strax derpaa, da nednævnte Konditorsvend Jensen kom til og spurgte, om han havde taget noget, tog den op af Posen og afleverede den.

At Arrestanten nu skulde have havt til Hensigt at afvente rette Vedkommendes Tilladelse til Tilegnelsen, er imidlertid ikke sandsynligt, naar hensees til, at han alt havde gjemt Jakken i Sækken, da der

kom Folk tilstede, og ligesaa usandsynlig findes Arrestantens Forklaring om, at han ansaa Jakken for værdiløs, idet han har erkjendt, at han ikke nærmere undersøgte den, men kun sluttede sig til Jakkens Mangel paa Værdi deraf, at dens Foer var i Stykker, og at den laa i Brændekassen.

Men desuden ere disse Arrestantens Anbringender, saavel som hele hans Fremstilling af det Passerede i Strid med de af Konditor-svend Oscar Jensen og Tjenestekarl Petersen afgivne Forklaringer.

Førstnævnte har edeligen forklaret, at han, der opholdt sig i Bageriet i en lavere Etage paa et Sted, hvorfra han kunde iagttage Arrestanten uden at kunne sees af ham, saae Arrestanten, saasomt han var kommen ind ad Døren til Bageriet, gaa direkte hen til Jakken, der i en Afstand af 6 Alen fra Døren hang paa et Søm paa Væggen, og uden at sige noget nedtage Jakken af Sømmet og putte den i den medbragte Pose, hvorefter Arrestanten bøjede sig henimod 3 eller 4 paa Gulvet liggende sammenbundne Melsække — hver af en Værdi af 50 Øre — øjensynlig i den Hensigt ogsaa at tilegne sig disse, men at Arrestanten kun opnaaede at trække dem et Stykke henimod sig, idet han standsedes ved, at Vidnet nu kom løbende op ad Trappen fra den lavere Del af Bageriet, hvorefter Arrestanten udbrød: »Goddag Mester, De skulde vel ikke have nogle gamle Klude? Vidnet har endvidere forklaret, at Arrestanten, da Vidnet svarede, at han først skulde tilbagelevere, hvad han havde taget, nægtede at have taget noget og først erkjendte at have sat sig i Besiddelse af Jakken, da Vidnet tog fat i Sækken.

Tjenestekarl Petersen, der, som straffet for Tyveri i Aaret 1896, ikke kan ansees som fuldgyldigt Vidne, har forklaret, at han knap 10 Minutter før Arrestantens Ankomst i Bageriet havde hængt den omtalte Jakke op paa det af forrige Vidne omtalte Søm, og at han udtrykkelig havde bemærket, at Jakken hang paa Sømmet, da han siden passerede Stedet for at gaa ned ad Trappen til Bageriets lavere Del, og at der ikke er Træk i Lokalet, som har kunnet bringe Jakken til at falde ned i den nedenunder staaende Brændekasse; at Vidnet var sysselsat et Sted i Bageriet, hvorfra han ikke kunde se Arrestanten træde ind, men at han hørte en Person komme ind ad Døren og saa Oscar Jensen — uden at den Indtrædende havde sagt noget — pludselig med et Udraab løbe op ad Trappen, og hørte ham, da Personen spurgte, om der var Klude, svare, at den Paagældende først maatte tilbagelevere den Jakke han havde taget. Vidnet har endvidere forklaret, at han hørte Arrestanten nægte at have taget nogen Jakke, og at han først erkjendte det, da Vidnet, der imidlertid var kommen til, tog den ud af Sækken.

Herefter og under Hensyn til Arrestantens Fortid, der taler stærkt imod ham, findes hans Forklaring om at have anseet Jakken for værdiløs, og ikke at have havt til Hensigt endeligen at tilegne sig den, at maatte forkastes, hvorhos der findes at være tilvejebragt et efter Frdn. 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for Tyveri af den ommeldte Jakke, hvorimod han ikke imod sin Benægtelse kan ansees overbevist at have forsøgt Tyveri af Melsækkene.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter

Straffelovens § 232, for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 181. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Carl Rudolph Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning m. m. af 6 Marts 1869

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Marts 1898: Tiltalte Carl Rudolph Christensen bør til Statskassen bøde 600 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Rudolph Christensen til Høiesteretssagførerne Jensen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Carl Rudolph Christensen for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m. af 6 Marts 1869. Tiltalte er født den 1 December 1874 og anset: ved Rettens Dom af 16 December 1893 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Høiesterets Dom af 26 Marts 1896 efter fornævnte Lov af 6 Marts 1869, § 2, med en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr., hvorhos han inden Rettens 1ste Kriminelkammer den 15 Februar s. A. for Overtrædelse af samme Lovbestemmelse i Mindelighed har vedtaget at erlægge en Bøde af 400 Kr., som han har afsonet, ved Høiesterets Dom af 18 November 1896 dels efter fornævnte Lov af 6 Marts 1869, § 3, 3die Stk., dels efter Lov Nr. 98 af 10 April 1895, § 1, 1ste Stk., med en Bøde paa 800 Kr., hvoraf 500 Kr. tillagdes Statskassen og 300 Kr. Kjøbenhavns Kommunes Kasse samt ved Høiesterets Dom af 15 Juni 1897 efter fornævnte Lov 6 Marts 1869, § 3, 3die Stk., med en Statskassen tilfaldende Bøde af 800 Kr.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Fra Begyndelsen af Juni f. A. har Tiltalte her i Landet drevet Handel med Lodsedler til »Almindeligt dansk Vare- og Industrilotteri« i Henhold til saakaldte Kjøbebeviser, hvert lydende paa en saadan Seddel. Kjøberne efter disse Kjøbebeviser ere bundne for 6 Trækninger i Lotteriet — i hvilket der finder Trækning Sted en Gang om Maaneden — og ere forpligtede til hver Maaned at betale Tiltalte et Beløb af 4 Kr. Naar nu en Kjøber af et Kjøbebevis har erlagt Betalingen for den første Maaned, indkøber Tiltalte en Lodseddel i det nævnte Lotteri og tilstiller Kjøberen et paa denne Lodseddels Nummer lydende Nummerbevis som Legitimation, idet Kjøbebeviset giver Kjøberen Ret til de Gevinster, der maatte falde paa vedkommende Lodseddel. Kjøbebeviset giver derhos de Kjøbere, der maatte fortsætte Forholdet i 2 Gange 6 Trækninger og saaledes har betalt Tiltalte ialt 48 Kr., Ret til af Tiltalte at faa udleveret et Sølv-Remontoiruhr til en angiven Salgsværdi af 24 Kr.

Paa den nævnte Maade har Tiltalte, der ikke har Autorisation som Kollektør for almindeligt dansk Vare- og Industrilotteri, og som efter sin Forklaring indkøber de fornødne Lodsedler hos de autoriserede Kollektører, afhændet en stor Del af dette Lotteris Sedler eller Retten efter samme, hvorved yderligere bemærkes, at Tiltalte ifølge Kjøbebeviserne har forpligtet sig til at afkøbe samtlige Vedkommende de eventuelle Gevinster mod en Godtgjørelse af 20 pCt.

Ved sin fornævnte Virksomhed findes Tiltalte at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af den nævnte Lov af 6 Marts 1869, § 2 — i hvilken Henseende bemærkes, at kgl. Bevilling af 19 April 1886 angaaende Oprettelsen af almindelig dansk Vare- og Industrilotteri, hvilket Lotteri følger Klasselotteriets Trækninger, i § 8 bestemmer, at Salget af nævnte Lotteris Lodsedler udelukkende sker ved dertil af Lotteriets Bestyrelse med Tiltrædelse af Justitsministeriets Kontrollør antagne Kollektører, og han vil derfor være at ansee efter bemeldte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 600 Kroner.

Nr. 136.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Johan Vilhelm Russow (Def. Salomon),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Amager Birks Extrarets Dom af 22 Oktober 1897: Tiltalte Johan Vilhelm Russow vil være at hensætte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Over-

retssagfører Diechmann, og Defensor, Prokurator Jørgensen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 December 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Lassen, betaler Tiltalte, Johan Vilhelm Russow, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Forhør er det ved Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste godtgjort, at Tiltalte ogsaa efter Dommen har gjort sig skyldig i Mishandling af sin Hustru, og ved kongeligt Reskript af 8 Marts d. A. er Høiesteret bemyndiget til i nærværende Sag ogsaa at tage dette Forhold under Paakjendelse.

Det af Tiltalte i det Hele udviste Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 202, og Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Johan Vilhelm Russow bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesterets-sagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Amager Birks Extraret hertil indankede, mod Tiltalte Johan Vilhelm Russow for Mishandling af sin Hustru anlagte Sag, maa det ansees tilstrækkelig godtgjort ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, at han, der den 23 December 1892 indgik Ægteskab med Sofie Caroline Marie Larsen, under deres ægteskabelige Samliv gjentagne Gange har slaaet bemeldte sin Hustru, og at han navnlig den 18 August d. A. under Paavirkning af stærke Drikkevarer uden nogen som helst Anledning har med knyttet Haand givet hende flere Slag i Ansigtet, saaledes at Mund og Næse blødte stærkt. Ved en den følgende Dag foretagen Lægeundersøgelse fandtes der hos Hustruen nogen diffus Svulst af Næseryggen, i Næseboerne indtræde Blodskorper, dækkende tilsvarende overfladiske Exkorationer, hvorhos Overlæbens midterste Parti var stærkt svullent, ligesom der indvendig saaes en stærk blaalig Dekoloration af Slimhinden. Disse Læsioner maa antages ikke at ville medføre varige Følger.

Som Følge af det Anførte er Tiltalte, der er født den 20 Decem-

ber 1862 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 202, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, vil den være at stadfæste.

Mandagen den 9 Maj.

Nr. 188.

Advokat Nellemann

contra

Niels Marinus Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for falsk Angivelse og Vold mod sin Hustru.

Skodborg-Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 21 Januar 1898: Tiltalte Niels Marinus Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt betale denne Aktions Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator, Kaptajn Harpøth, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Raunholdt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Marts 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Rye og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Marinus Nielsen til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Niels Marinus Nielsen for falsk Angivelse og Vold mod sin Hustru.

Efterat Tiltalte, der i Nørmark i Flynder Sogn bestyrer et Udsalg af Tobak, Cigarer, Bitter, Sæbe m. m. for en Kjøbmand i Esbjerg, den 30 November f. A. for Politiet havde anmeldt, at der den 8 Oktober næstforhen hos ham var stjaalet dels 3 Kasser med Vaskesæbe til en Værdi af 4 Kr. 50 Øre, dels 8 a 10 Pakker Brevpapir, med

tilhørende Konvolutter, hver Pakke til en Værdi af 25 Øre, hvorhos han tillige til en af en Politibetjent i den Anledning optagen Rapport forklarede, at han af forskjellige Grunde havde en Kone ved Navn Ane Kirstine Hansen, der den paagældende Dag havde været inde i den Stue, hvor de ommeldte Gjenstande opbevaredes, og hvem han ved den nævnte Lejlighed havde foræret 5 a 6 Stk. Sæbe og 3 Pakker Brevpapir med Konvolutter, mistænkt for at have begaaet Tyveriet, gav dette Anledning til, at Ane Kirstine Hansen, hvis Rygte var mindre godt, samme Dag, som Anmeldelsen var sket, blev anholdt, hvilken Anholdelse vedvarede til den 2 December f. A.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at den ommeldte Angivelse var falsk, idet Tiltalte selv til Ane Kirstine Hansen og en anden Kone, der ved den ommeldte Lejlighed den 8 Oktober f. A. vare i Besøg hos ham, har foræret den Sæbe og det Brevpapir, som han har angivet at være ham frastjaalet. Da Tiltaltes Hustru, Petra Andersen, den 9 Oktober f. A. savnede de ommeldte Gjenstande, søgte Tiltalte, der ikke vilde fortælle hende Sagens virkelige Sammenhæng, ved forskellige usande Anbringender at bibringe sin Hustru den Tro, at Ane Kirstine Hansen havde stjaalet de savnede Gjenstande, men da sidstnævnte Kone, efterat have erfaret den mod hende af Tiltalte fremsatte Sigelse, derpaa anlagte Injuriesag mod ham, besluttede han, der dels var bange for under Injuriesagen at blive idømt en Bøde, dels frygtede for, at hans Hustru skulde faa Sandheden at vide, sig til at fremkomme med den falske Anmeldelse. Tiltalte har forklaret, at han nok indsaa, at hans Anmeldelse vilde give Anledning til, at Politiet satte sig i Bevægelse, men han vil ikke have tænkt paa, at Ane Kirstine Hansen kunde blive anholdt.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, der mange Gange tidligere har banket sin ovennævnte Hustru, med hvem han har været gift i ca. 5 Aar og har 3 Børn, den 2 Oktober f. A. om Aftenen mellem Kl. 10 og 11, da han var vendt hjem fra Lemvig og hans Hustru i stærke Udtryk bebrejdede ham, at han, der i Lemvig havde solgt 3 a 4 Tdr. Kartoffler, ikke for disse havde faaet andet end nogle langt mindre værdifulde Gjenstande, de ingen Brug havde for i Huset, og navnlig ikke havde hjembragt nogen Del af Pengene for Kartofflerne, dels med den flade Haand, dels med den knyttede Næve gav sig til at slaa løs paa Konen, der laa i Sengen, hvorhos han, idet han greb en Bordkniv, truede med at ville slaa hende ihjel. Da Konen, hvem Tiltalte ofte tidligere havde truet paa lignende Maade, (og som*) ikke var sikker paa, hvorvidt Tiltalte, der var en Del beruset, men dog ikke i højere Grad end at han, efter hvad han selv har forklaret, vidste hvad han sagde og gjorde, i sin ophidsede Tilstand vilde gaa, løb hun paa bare Ben og kun med et Skjørt over sig, hen til et i en Afstand af ca. $\frac{1}{2}$ Fjerdingsvej beliggende Hus og anmodede en sammesteds boende Tømrer Jens Christian Henriksen om at følge med sig hjem, hvilken Opfordring Henriksen ogsaa efterkom. I Nærheden af Tiltaltes Hus mødte de denne, der var meget ophidset og som slog til Konen og Henriksen, og da han vedblev her-

*) De to indklamrede Ord burde formentlig udgaa.

med, efterat de vare komne ind i Huset og derhos atter greb Bordkniven og truede med at myrde Konen, kastede Tømrer Henrikse, der ikke var sikker paa, at Tiltalte ikke i sin ophidsede Tilstand kunde falde paa at udføre sin Trusel, ham over paa Sengen, hvor Konen saa, idet Henriksen holdt ham, tog Kniven fra ham, og efterhaanden lykkedes det derpaa at faa Tiltalte noget beroliget. Tiltaltes Hustru, der maa antages at have et noget heftigt Sind, men om hvem der iøvrigt intet ufordelagtigt er oplyst, har forklaret, at Tiltalte ved den omhandlede Lejlighed ved at rive hende i Armene havde bibragt hende et Hudskaar paa højre Underarm, der kom sig af sig selv, ligesom hun ogsaa var øm paa højre Skulder, hvad enten det var kommet af, at Tiltalte havde revet i hende eller ved at han havde givet hende et Slag paa Skulderen, men iøvrigt har hun erklæret, at hun for sit Vedkommende har tilgivet Tiltalte hans Adfærd baade ved den her omhandlede og ved tidligere Lejligheder.

For sit omhandlede Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1870 og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 225 og § 202 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Ved Underrettsdommen er Straffen bestemt til samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes med den anførte Forlængelse af Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 40. Fabrikantfirmaet **J. Ørum & Ankerstjerne**
(Ingen)

contra

Handelsfirmaet **H. Rost & Co.** af Hamburg (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Fabrikantfirmaet J. Ørum & Ankerstjerne, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades Firmaet med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen og det ej tillades videre derpaa at tale.

Færdig fra Trykkeriet den 26 Maj 1898.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: **Høiesterets Protokolsekretærer.**

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 12.

Mandagen den 9 Maj.

Nr. 42. Handelsfirmaet **W. Strøier & Co.** ved dets eneste
Indehaver, Grosserer **J. T. W. Strøier** (Ingen)

contra

Handelsrejsende **J. E. Willesen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Handelsfirmaet **W. Strøier & Co.**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades samme med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt fornævnte Firma ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen og samme ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 43. Grosserer **Søren Espersen** (Ingen)

contra

Enke **F. A. D. Herskind**, født **Rathje**, som hensiddende i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, Grosserer **J. C. Herskind**, der tillige var Indehaver af Firmaet »Kjøbenhavns Frihavns Speiditions- og Kommissionsforretning ved **J. C. Herskind**« (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, **Søren Espersen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv

ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 44. Grosserer **Søren Espersen** (Ingen)

contra

Grosserer **Adolph C. Levvysohn** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Grosserer Søren Espersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 78. Fuldmægtig **Axel Fønss** (Ingen)

contra

Hofjægermester Greve **Bernstorff Mylius** til Katstrup
(Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Fuldmægtig Axel Fønss, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 10 Maj.

Nr. 15. Overretsprokurator **J. L. Lassen** og Inspektør **H. Meyer** som executores testamenti i Boet efter afdøde Partikulier **Th. Meyer** og efterlevende Enke **H. C. Meyer**, født **Dons**
(Overretssagfører Godskesen)

contra

Theaterejer **P. F. Mohr** (Winther),

betr. Betaling af 4424 Kr. 03 Ø. m. m.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 23 Januar 1895: Hovedcitanten, Theaterejer Mohr, og Kontracitanten, Partikulier Th. Meyer eller nu hans Dødsbo, bør for hinandens Tiltale under Hoved- og Kontrasagen fri at være. Processens Omkostninger i begge Søgmaal ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Januar 1896: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der forelægges Overretssagfører Frørup en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 7 Oktober f. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Efter Høiesteretsstævningens Udtagelse er Theaterejer P. F. Mohr død, hvorefter hans i uskiftet Bo hensiddende Enke er indtraadt i Sagen.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Appellanterne, Overretsprokurator J. L. Lassen og Inspektør H. Meyer som executores testamenti i Boet efter afdøde Partikulier Th. Meyer og efterlevende Enke, til Theaterejer P. F. Mohrs Enke med 300 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at nu afdøde Partikulier Th. Meyer ved en den 10 Marts 1891 afholdt Tvangsauktion over Ejendommen Matr.-Nr. 12 cu af Frederiksberg var bleven højstbydende med 10100 Kr., for hvilket Bud han erklærede at ville som ufyldestgjort Pant- og Udlægshaver lade sig Ejendommen udlægge ved Fogden, blev der den 14 s. M. mellem ham og Indstævnte,

Theaterejer P. F. Mohr, som havde 2000 Kr. indestaaende i Ejendommen med Prioritet efter Meyers Fordring, indgaaet en Overenskomst, hvis Indhold konstateredes ved 3 forskjellige Dokumenter, hvoraf det ene betegnedes som »Transport« og de 2 andre som »Deklarationer«.

Ved Transporten overdrog Meyer til Indstævnte den Ret, som han havde erhvervet til at lade sig Ejendommen udlægge ved Fogden, »og« — hedder det derefter — »da Kjøberne har fyldstgjort mig for Kjøbesummen 10500 Kr., saa skal min ovennævnte Ret fremtidig i enhver Henseende tilhøre Hr. P. F. Mohr paa samme Maade, som den hidtil har tilhørt mig«. Ved den ene Deklaration forpligtede Meyer sig til at indfri 2den Prioritet, 4500 Kr., for hvilken Ejendommen var bleven stillet til Tvangsauktion, i Overensstemmelse med Auktionskonditionerne, og ved den anden Deklaration forpligtede Indstævnte sig til, dels saa hurtigt ske kunde, at fuldføre Optørelsen og Istandsættelsen af Ejendommen, derefter at optage et saa stort 1ste Prioritetslaan af offentlige Midler, som kunde erholdes, samt strax at anvende, hvad derved indvandt udover 8300 Kr., til Dækning af Meyers Tilgodehavende i Ejendommen, dels, saa snart det nævnte Laan var ordnet, hvilket skulde ske senest den 1 September s. A., at udstede til Meyer en 2den Prioritetsobligation, stor 4500 Kr., til Dækning af den 2den Prioritet, som Meyer ifølge det ovenanførte skulde indfri, og en 3die Prioritetsobligation, stor 3000 Kr., til Dækning af Meyers eget Tilgodehavende i Ejendommen, hvilke tvende Obligationer skulde stipuleres til Forrentning med 5 pCt. p. a., hvorhos der paa den sidste skulde afdrages 150 Kr. i hver halvaarlig Termin, første Gang i December Termin 1891, endvidere at betale resterende Renter af de i Ejendommen forudstaaende Prioriteter og Auktionsomkostninger, alt i Overensstemmelse med Auktionskonditionerne og endelig ved den ovennævnte Ordning af Prioriteterne udenfor Obligationerne at betale Meyer 300 Kr. samt forfaldne Renter af hans Prioritet fra December Termin 1890.

Under Anbringende af, at Fogden i Frederiksberg Birk som Betingelse for at udlægge Indstævnte Ejendommen havde forlangt, at 2den Prioritetsobligation, i Henhold til hvilken Auktionen var iværksat, og Meyers Obligation, i Henhold til hvilken denne havde forbeholdt sig Ret til at lade sig Ejendommen udlægge, skulde foreligge i kvitteret Stand, men at Meyer havde vægret sig ved at udlevere Indstævnte disse Obligationer og derved sætte Indstævnte i Stand til at erholde Skjøde paa Ejendommen, paastod Indstævnte under nærværende i 1ste Instants ved Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag under Hovedsagen Meyer, og, efter at denne under Sagen var afgaaet ved Døden, Citanterne, Overretsprøkurator J. L. Lassen og Inspektør Henri Meyer som executores testamenti i Boet efter Meyer og hans efterlevende Enke H. C. Meyer, f. Dons, tilpligtede under en daglig Mulkt at sætte Indstævnte i Stand til at erholde Skjøde paa Ejendommen og i Erstatning for det Indstævnte ved Undladelsen heraf paaførte Tab betale 1000 Kr., eller efter Rettens eller uvillige Mænds Skjøn, med Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. aarlig fra Hovedforligsklagens Dato, den 20 Februar, 1892. Under Kontrasagen anbragte Meyer eller efter dennes Død C.

tanterne, at Indstævnte havde misligholdt de af ham ved den ovennævnte Overenskomst paatagne Forpligtelser, og at Meyer derfor havde været nødt til at overtage 1ste Prioritet, 4500 Kr., foruden den af ham ifølge Overenskomsten overtagne 2den Prioritet, samt til at betale Skatter og Afgifter af Ejendommen, og paastod i Henhold hertil Indstævnte dømt til at betale de nævnte Prioriteters samlede Beløb, 9000 Kr. og de for Meyer prioriterede 3000 Kr. tilligemed udlagte Skatter og Afgifter samt Renter af Prioriteterne til 13 Juli 1892, hvilket Tilgodehavende — med Fradrag af et af Indstævnte i December Termin 1891 betalt Beløb — endelig opgjordes til 13118 Kr. 66 Øre, med Renter 6 pCt. aarlig af 12000 Kr. og 5 pCt. aarlig af Restbeløbet fra Kontraforligsklagens Dato den 14 Juli 1892.

Under Sagen gjorde Citanterne i Henhold til den Meyer tiltransporterede 1ste Prioritetsobligation paa Grund af Renterestance Udlæg i Ejendommen og forbeholdt sig, efter at en af Indstævnte for Auktionsretten fremsat Protest mod Auktionens Fremme var forkastet ved bemeldte Rets Kjendelse, ved den den 25 Oktober 1893 afholdte Auktion, ved hvilken de vare enestebydende med 5000 Kr., at lade sig Ejendommen udlægge ved Fogden for dette Bud, hvorefter de nedsatte deres Paastand under Kontrasagen til 8823 Kr. 43 Øre med Renter 6 pCt. aarlig af 7000 Kr. og 5 pCt. aarlig af 1823 Kr. 43 Øre fra 11 Juni Termin 1893. Efter at de dernæst havde solgt Ejendommen til en Trediemand for 12500 Kr., nedsatte de med Bemærkning, at Boet til Ejendommens Reparation havde anvendt 2500 Kr., og saaledes ved Salget indvundet 5000 Kr., Paastanden yderligere med sidstnævnte Beløb med Renter fra 15 August 1894.

Under begge Sager paastode Parterne sig gjensidig frifundne for Modpartens Tiltale og Sagens Omkostninger paalagte denne skadesløst.

Ved Underrettens den 23 Januar f. A. afsagte Dom blev Parterne saavel i Hoved- som i Kontrasagen frifundne for hinandens Tiltale og Sagens Omkostninger ophævede. Denne Dom indankede Citanterne inden Appelfristens Udløb herfor Retten, ved hvis Dom af 8 Juli f. A. Appelsagen imidlertid afvistes, og have de derefter ved Stævning af 22 s. M. paany indbragt Sagen for Overretten, hvor de paastaa Underretsdommen forandret i Overensstemmelse med den af dem i forrige Instants endelig nedlagte Paastand, saaledes at Indstævnte tilpligtes at betale 4424 Kr. 03 Øre med Renter deraf 6 pCt. aarlig fra den 14 August 1894, til Betaling sker, og at Sagens Omkostninger tillægges dem hos ham for begge Retter skadesløst.

Indstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæstelse med Tillæg af Appellens Omkostninger skadesløst.

Saaledes som Sagen herefter foreligger Overretten til Paakjendelse, drejer den sig alene om, hvorvidt Indstævnte har gjort sig skyldig i en saadan Misligholdelse af Overenskomsten af 14 Marts 1891, at han derved er bleven pligtig at betale samtlige eller noget af de Beløb, hvormed Meyer var interesseret i Ejendommen. Medens det i saa Henseende efter det Foreliggende maa antages, at Indstævnte forsaavidt har overholdt Overenskomsten, som han, der efter dens Afslutning tog Ejendommen i Besiddelse, i Løbet af det paafølgende Halvaar fuldførte den paa Ejendommen værende Bygning og betalte de med Auktionen forbundne Omkostninger, ligesom han i De-

cember Termin til Meyers Sagfører indbetalte dels det i Deklarationen stipulerede Afdrag 150 Kr. paa Meyers eget Tilgodehavende i Ejendommen dels 5 pCt. Rente for $\frac{1}{2}$ Aar af dette og af den af Meyer overtagne 2den Prioritet, er det derimod uomtvistet, at Indstævnte ikke iøvrigt har efterkommet de af ham i Deklarationen paatagne Forpligtelser.

Vel kan der nu ikke gives Indstævnte Medhold, forsaavidt han med Hensyn hertil har villet gjøre gjældende, at Meyer ifølge den af ham udstedte Transport var pligtig til pure at kvittere de ham tilhørende Obligationer, hvorved hans Pantesikkerhed vilde gaa tabt, og at Indstævnte som Følge af Meyers Vægning herved er bleven løst fra de af ham overtagne, Omprioriteringen af Ejendommen vedrørende Forpligtelser, eftersom det er in confesso, at Indstævnte ikke i Virkeligheden havde betalt den i Transporten nævnte Kjøbesum, og det efter Forbindelsen mellem de tre samtidig udstedte Dokumenter, samt da det ikke mod Citanternes Benægtelse er godtgjort, at Meyer iøvrigt havde indrømmet Indstævnte en videregaaende Ret, end i Dokumenterne udtalt, maa antages, at Parternes indbyrdes Retsforhold skulde bestemmes ved disse, betragtede som en Helhed. Herefter — og navnlig efter den, som det maa antages, til Legitimation overfor Fogden for Indstævntes Ret til at erholde Udlægsskjøde udstedt, udfærdigede Transport — kunde Meyer imidlertid paa den anden Side ikke være berettiget til at nægte Indstævnte sin Bistand til at efterkomme det, som ovenanført, af Fogden stillede Krav om yderligere Legitimation for Indstævntes Ret til at faa Udlægsskjøde, — i hvilken Henseende bemærkes, at dette Krav ikke kan antages at ville have nødvendiggjort, at Meyer kvitterede sine Obligationer paa en saadan Maade, at hans Pantesikkerhed tabtes, og at det efter Parternes gjensidige Forhold lige saa vel maatte paahvile Meyer som Indstævnte at stille nærmere Forslag til Sagens Ordning.

Da det nu, saaledes som Sagen foreligger, maa antages, at Meyer uden at indlede nogen nærmere Forhandling har afvist Indstævntes Krav paa at erholde den af Fogden krævede Legitimation, findes Indstævnte ikke ved derefter fra sin Side at undlade at opfylde Overenskomsten at have gjort sig skyldig i en saadan Misligholdelse, som kan berettige den af Citanterne fremsatte Paastand.

Det maa saaledes billiges, at Indstævnte ved den indankede Dom er frifunden for Citanternes Tiltale, og da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil den være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der vil være at forelægge Overretssagfører Frørup en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 7 Oktober f. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Onsdagen den 11 Maj.

Nr. 191.

Advokat Halkier

contra

Carl Jeppesen (Def. Asmussen),

der tiltales for Drab.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 19 Februar 1898: Arrestanten Carl Jeppesen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Overretssagfører Bennetzen, med 40 Kr. og til Forsvareren, Prokurator Seidelin, med 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 April 1898: Arrestanten Carl Jeppesen bør hensættes i simpelt Fængsel i 6 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 189, men efter Omstændighederne findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Carl Jeppesen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Jeppesen — der er født i Aaret 1861, og som, foruden at han nogle Gange er mulkteret for Politiforseelser, navnlig Gadeuorden, ifølge Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 12 April 1890 har været anseet efter Straffelovens § 101 med simpelt Fængsel i 8 Dage — tiltales under nærværende Sag for Drab.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, staaende i eller lige udenfor Gadedøren til Ejendommen Nr. 2 i Nørregade i Kolding, i hvilken Ejendom Søren Iversens Enke, Marie Jensen Dahl, driver en

Beværtning, som Arrestanten, der er gift, men lever separeret fra sin Hustru, i de senere Aar har bestyret, Natten mellem den 8 og 9 Januar d. A. har med et dobbeltløbet, bagladet Jagtgevær affyret et mod den i en anden Ejendom i bemeldte Gade boende, 20 Aar gamle, ugifte Slagtersvend Frederik Vilhelm Køsters, der da befandt sig paa Gaden i en Afstand af nogle faa Alen fra Arrestanten, rettet Skud, der ramte Køsters i venstre Side og havde til Følge, at han umiddelbart derefter afgik ved Døden. De med dette Drab i Forbindelse staaende nærmere Omstændigheder ere efter Arrestantens Forklaring og det iøvrigt under Sagen Fremkomne følgende:

Mellem Arrestanten — der, efter hvad der er forklaret af en under Sagen afhørt Politibetjent, jævnlig har drukket sig fuld og flere Gange har gjort sig skyldig i Gadeuorden, men iøvrigt er ret godmodig — og Køsters havde der i nogen Tid forud for det ovennævnte Tidspunkt bestaaet et fjendtligt Forhold, som efter Arrestantens Forklaring var foranlediget ved, at han efter en Aften i sidstafvigte Efteraar at have bemærket, at Køsters udenfor det nævnte Værtshus forsøgte at udplyndre en Tjenestekarl fra Landet, forbød ham al Adgang til Værtshuset, og som derefter fra Køsters Side havde givet sig Udslag i, at han saavel til Arrestanten selv som til andre havde ladet falde Udtalelser, der røbede Hævnfølelse overfor Arrestanten, idet han navnlig oftere havde ytret, at han vilde »slagte« Arrestanten, og bl. A., efter hvad der særlig er forklaret af en Malersvend, der sidstafvigte Nytaarsdag var sammen med Arrestanten i et Værtshus, under et der forefaldet Skjænderi mellem denne og Køsters paa en truende Maade udtalte, at vel var Arrestanten ikke bleven slaaget ihjel eller slaget Nytaarsaften, men det kunde jo altid ske en anden Gang, ligesom Køsters — der maa antages almindeligt at være bleven anset for en meget ondsindet Person, og om hvem navnlig en Politibetjent har forklaret, at han var, som Politibetjenten har udtrykt sig, en Bølle af værste Art, der bestandig laa i Strid med Politiet og var straffet mange Gange, og som paa Grund af sin voldsomme og ondsksfulde Adfærd var frygtet af alle, der kjendte ham — efter Arrestantens og Iversens Enkes Forklaringer jævnlig om Aftenen eller — som Sidstnævnte har udsagt — omtrent hver Aften, naar de havde slukket og lukket, gik udenfor hendes Beværtningslokale, saa at de vare hange for ham og ikke turde gaa i Seng, hvorhos de undertiden have maattet lade deres Gjæster sidde over Tiden, for at disse kunde undgaa Køsters, som derhos ogsaa gjorde Indtryk af, at han gik for at passe Arrestanten op.

Den 8 Januar d. A., da Arrestanten var gaaet hjemme fra Kl. 3 a 4 om Eftermiddagen, havde Køsters ligeledes om Aftenen indfundet sig udenfor det ommeldte Værtshus, hvor han gjentagne Gange i Løbet af flere Timer søgte at komme ind og, da Iversens Enke modsatte sig saadant og lukkede Gadedøren, bankede paa denne og paa Vinduene samtidig med, at han og for en Del tillige en Smedesvend ved Navn Jørgensen, der boede i Ejendommen Nr. 6 i Nørregade, og som i nogen Tid var i Følge med ham, udstødte Trusler om at ville slaa Arrestanten ihjel, naar de traf ham eller fik fat i ham, og om det ved denne Lejlighed Passerede er det særlig af en Politibetjent forklaret, at han for at se, om Beværtningen blev lukket i rette Tid, Kl.

lidt over 11 indfandt sig i Nørregade, og at Køsters da i Følge med en anden Slagtersvend kom fra den tilstødende Losbygade og standsede ud for det ommeldte Værtshus, hvor han stødte et Slagtertrug saaledes mod Gadedøren, at denne sprang op, og udskjældte Iversens Enke, som strax derefter kom ud for at lukke Døren igjen, hvorhos han, da Politibetjenten søgte at berolige ham, der var meget beruset, blev »helt rasende« og skjældte ud saavel over Politiet som over den anden Slagtersvend, med hvem han nu kom i Slagsmaal, og som derpaa bortfjernede sig, og efter endvidere at have søgt at slaa Vinduerne i Værtshuset itu, hvad Politibetjenten forhindrede, begav Køsters sig ind til den ovennævnte Smedesvend, der var gaaet til Sengs, og vendte efter en halv Snes Minutters Forløb tilbage med en Metalgjenstand, som han, uden at Politibetjenten nærmere kunde se, hvad det var for en Gjenstand, holdt i den ene Haand. Idet Køsters nu, som af Politibetjenten videre forklaret, fo'r truende hen mod denne, der stod foran Værtshusets Dør, udstødte han Trusler baade mod Politiet og mod Arrestanten samt erklærede, at dersom Politibetjenten lagde Haand paa ham, vilde det blive Betjentens visse Død; men efterat han atter havde forsøgt at slaa Vinduerne itu — hvad Politibetjenten ogsaa denne Gang hindrede — og stødt Gadedøren op, lykkedes det dog Politibetjenten, der tilkjendegav ham, at der var sendt Bud efter mere Politi — i hvilken Anledning Køsters ytrede, at hvis det var en bestemt, af ham navngiven Betjent, der kom til Assistance, vilde han sprætte Maven op paa denne Betjent ligesom paa Arrestanten — at overtale ham til at gaa sin Vej, og Politibetjenten forlod derpaa ligeledes Stedet, dog først efter at have seet, at Køsters var kommen et langt Stykke bort fra Værtshuset. Forinden Politibetjenten — der ikke vil have næret Frygt for, at Køsters, hvem han tidligere ved lignende Lejligheder havde været i Stand til at styre med det Gode, skulde gjøre Alvor af sin Trusel imod ham selv, men som derimod efter sin Forklaring er temmelig sikker paa, at Køsters Trusler mod Arrestanten vare alvorlig mente, og føler sig overbevist om, at Køsters vilde have slaaet alle Ruderne ind i Værtshuset, hvis Betjenten ikke havde været tilstede — havde bortfjernet sig, var Arrestanten imidlertid vendt hjem, og efterat han, hvem Politibetjenten efter sin Forklaring underrettede om, at Køsters var »voldsom og gal paa ham«, og opfordrede til at gaa ind i Huset, yderligere af Iversens Enke var bleven sat i Kundskab om den under hans Fraværelse af Køsters udviste Adfærd, gik han, der desuden kort efter sin Hjemkomst hørte Køsters ved Vinduerne paa det Hus, hvori ovennævnte Smedesvend Jørgensen boede, kalde paa denne, idet han sagde, at nu skulde Jørgensen komme ud, thi nu var Carl (Arrestanten) kommen hjem, udenfor paa Gaden, hvor han traf Typograf Hans Carl Christensen og dennes Forlovede, Tjenestepige Marie Madsen Vibye, der boede i den samme Ejendom som Smedesvend Jørgensen, og hvem Christensen ledsagede hjem, og efter dennes og Marie Vibyes Forklaringer ytrede Arrestanten da under en Samtale med dem, at nu havde »de« gjort Sjov længe nok, og hentede, dog først efter at de derpaa havde talt om andre Ting, sit i Værtshusets Forstue beroende Gevær samt viste dem dette — i hvis ene Løb han, forinden han gik ud, havde lagt et Skud Rævehagl — med den Bemærkning, at det skulde nok »gjøre

det ved« Køsters og Jørgensen, hvem han nu nævnede begge ved Navn. Medens Christensen og Marie Vibye derpaa gik ind i Stedet Nr. 6, kom Køsters kort efter gaaende hen til dette fra det Sted i Gaden, hvor han selv boede, og efterat han havde banket paa Jørgensens Vindue og spurgt, om denne var hjemme, men uden at faa noget Svar, fortsatte han sin Gang i Retning af Losbygade; men idet Arrestanten nu kom ud og gik bagefter ham, opstod der mellem dem et Skjænderi, under hvilket Køsters efter Arrestantens Forklaring yttrede: »Kom Du herhen, Din Hund, saa skal jeg slagte Dig, Du maa ikke tro, at Du kan kyse mig med Din Bøsse«, og for at gjøre Køsters bange, sigtede Arrestanten derefter paa ham med Geværret samtidig med, at han 3 a 4 Gange kikkede med Hanen til det Løb, der ikke var ladet; men i Stedet for at lade sig afskrække, kom Køsters hen imod ham som for at angribe ham, hvorpaa Arrestanten, der vil have frygtet for, at Køsters var bevæbnet med en Kniv eller et andet Vaaben, rettede Geværmundingen ned mod Stenbroen og affyrede det Skud, med hvilket det ene Løb var ladet, mellem Fødderne paa ham, hvilket imidlertid ej heller, som af Arrestanten tilsigtede, afskrækkede Køsters, der tværtimod greb sin ene Trætøffel og med denne slog ham i Hovedet saaledes, at Blodet flød stærkt ud af hans Næse, og under et derpaa mellem dem opstaaet Haandgemæng, under hvilket Iversens Enke kom tilstede og skilte Arrestanten af med Geværret, gav han Køsters, som han har udtrykt sig, nogle gode Lussinger, hvorefter Arrestanten trak sig tilbage og gik ind i Værtshuset.

Under det nysnævnte Slagsmaal mellem Arrestanten og Køsters havde Iversens Enke og dennes 17 Aar gamle Plejedatter, Martha Johanne Laursen, imidlertid sat sig i Besiddelse, Førstnævnte af den Tøffel, med hvilken Køsters havde slaaet Arrestanten, og Sidstnævnte af hans Hue, og med Forlangende om Udlevering af disse Gjenstande, som vare blevne henlagte i Værtshusets Forstue, hvor der imidlertid var mørkt, saa at Køsters ikke kunde se dem — kom Køsters nu ind i Forstuen og søgte, da Iversens Enke nægtede at udlevere Tøffelen og Huen og tilføjede, at han den næste Dag skulde faa disse Ting i Retten, at trænge ind i Stuen, idet han atter udstødte Trusler og efter Iversens Enkes Forklaring navnlig sagde, at han vilde slaa dem allesammen ihjel, samt raabte, at Arrestanten skulde komme ud, »saa skulde han slagte ham og ringle Tarmene ud af Livet paa ham«, og at dette skulde ske, førend Køsters gik i Seng; men efterat Køsters Bestræbelser for at komme ind i Stuen havde vist sig frugtesløse paa Grund af, at Iversens Enke og hendes Plejedatter holdt Døren indvendig fra, gik han atter ud paa Gaden, hvorpaa Arrestanten, der, da han var kommen ind i Stuen efter det ovennævnte Haandgemæng med Køsters, havde ytret: »Nu skal han dog have en Salve mere« og derpaa lagt et Skud Hønsehagl i det ene Løb af Jagtgeværet, paany begav sig ud med dette, idet Iversens Enke, der, medens Køsters var inde i Forstuen, havde afholdt Arrestanten fra at gaa derud, skjønt han bad om hendes Samtykke dertil, nu gav efter for ham, der bemærkede, at Køsters jo ellers slog alle deres Vinduer itu, og om hvem hun, efter hvad hun har tilføjet, ikke vil have tænkt sig, at han vilde skyde paa Køsters, skjønt han havde sagt, at han vilde skyde

denne i Benene. Da Arrestanten kom ud, stillede han sig efter sin Forklaring paa Gadedørens Tærskel, medens Køsters, der stod lige udenfor Døren, trak sig baglænds tilbage noget tilhøjre, hvorhos Arrestanten til Køsters rettede den Ytring: »Naa, saa Du vil ikke flytte Dig« og, efterat Køsters havde svaret: »Nej, ikke før Du kommer herud og jeg faar slaet Dig og Jer allesammen ihjel«, yderligere 3 Gange sagde: »Naa, Du vil altsaa ikke gaa, Frederik, saa skyder jeg«, og da Køsters derefter svarede: »Ja, skyd Du ad Helvede til«, affyrede Arrestanten det Skud, han havde i Geværret, mod Køsters, som efter Arrestantens Forklaring da befandt sig i en Afstand af ca. $3\frac{1}{2}$ Alen fra ham, der, som det maa antages, uden at tage egentligt Sigte, holdt Geværret under højre Arm saaledes, at Løbene havde en nedadvendende skraa Stilling, og som, foruden at han selv var 6 a 8" højere end Køsters, stod paa et Sted, som var $13\frac{1}{2}$ " højere end det, paa hvilket Køsters befandt sig. Arrestanten — der i Løbet af Eftermiddagen og Aftenen havde nydt en Del Drikkevarer uden dog efter sin Forklaring at være bleven egentlig beruset, men som befandt sig i en ved Køsters stadige Trusler om Vold mod ham og ved, hvad der var passeret samme Aften før og efter Arrestantens Hjemkomst, fremkaldt oprørt Sindsstemning, og som derhos har udsagt, at Køsters nok skulde have slaet ham ihjel, hvis han havde indskrænket sig til Defensiven — tilsigtede nu, efter hvad han har erkjendt, at give Køsters en Revselse ved at skyde ham i Benene, dog uden at det var hans Hensigt at give ham hele Skuddet, idet han vil have troet, at Haglene, som sædvanligt, vilde sprede sig, men ramte imidlertid, som meldt, Køsters i venstre Side, saaledes at han faldt om, idet han efter Arrestantens Forklaring samtidig udstødte et Brøl samt derefter rullede sig en Gang om og blev liggende paa et Sted, hvis Afstand fra Værtshusets Gadedør efter det paa anden Maade Oplyste maa antages at have været ca. $5\frac{1}{2}$ Alen. Køsters, hvis Liv, efter hvad der er forklaret af Martha Johanne Laursen, der gjennem et Vindue i et Værelse ved Siden af Forstuen i Værtshuset havde iagttaget det Forefaldne, og som nu strax gik ud til ham, maa antages at være udsøkt nogle faa Minutter efter, at han var bleven ramt af Skuddet, blev derefter af andre tilstedekomne Personer, og efterat der var tilkaldt en Læge, bragt bort, hvorimod Arrestanten, da Køsters, hvem han strax efter at have affyret Skuddet gik hen til for at se, om han skulde være kommen alvorlig til Skade, viste sig at være død med det samme, gik ind i Stuen, hvor han lagde Geværret fra sig med den Ytring: »Nu er han død, jeg skjød ham alligevel«, og derpaa begav sig til Politimesterens Bolig for selv at melde, at han havde skudt Køsters.

Medens Arrestanten — efter hvis Forklaring Bøssepipen pegede mod Køsters Ben, da Arrestanten affyrede det sidstommeldte Skud — som Grund til, at dette dog ikke ramte ham i Benene, men højere oppe, har angivet, at Køsters umiddelbart før Skuddet faldt, snublede med venstre Side vendt mod Arrestanten, hvilket ogsaa stemmer med, hvad Martha Johanne Laursen vil have iagttaget gjennem Vinduet, have Typograf Christensen og Marie Vibye edelig forklaret, at Køsters, hvem de i Maaneskinnet iagttog gjennem Ruderne i en Gadedør i Stedet Nr. 6 i Nørregade, stod stille og oprejst, den Gang Skuddet

faldt, og holdt noget, vistnok sin ene Tøffel, i sin opløftede højre Haand.

Det er derhos oplyst, at det ved anstillede Forsøg med Arrestantens ommeldte Gevær har vist sig, at et Skud Hagl som det, hvormed Køsters blev dræbt, paa en Distance af indtil 4 Alen holder sig samlet, men i en Afstand af $5\frac{1}{2}$ og $6\frac{1}{2}$ Alen spredes i en Kreds af 6" i Gjennemsnit.

Vedkommende Fysikus og Distriktslæge, der den 11 Januar d. A. gjorde Køsters Lig til Gjenstand for legal Sektion, have herom afgivet en under Sagen fremlagt Beretning, hvorefter der i Ligets venstre Side, hvor 5te og 5te Ribben vare komminut frakturerede, fandtes et Skudsaar, der havde perforeret nederste Lungelap, i hvilken den af Klude bestaaende Forladning tilligemed flere Hagl fandtes i Saarhulen, ligesom der ogsaa var en Mængde Hagl overalt i Vævet i dennes Vægge, og gaar den af de obducerende Læger i Forbindelse hermed afgivne Erklæring om Aarsagen til Køsters Død derhos ud paa, at denne, efter hvad der med utvivlsom Klarhed fremgaar af Sektionsfundet, er foraarsaget ved det Afdøde tilføjede Skudsaar med dettes videre Følger.

Medens nu Arrestantens Forklaring, for saa vidt denne gaar ud paa, at han ikke har havt til Hensigt at dræbe Slagtersvend Køsters, ikke vil kunne forkastes, maatte han derimod, selv under Forudsætning af, at Køsters forblev staaende oprejst, indtil Skuddet var faldet, ved under de ovenanførte Omstændigheder, og idet Arrestanten navnlig maa antages ikke at have taget ordentligt Sigte paa Køsters Ben, at gjøre Brug af et saa farligt Vaaben som en Jagtbøsse, forudsaa*) Køsters Død som en ikke usandsynlig Følge af sin Handlemaade. Efter hvad der er oplyst om Køsters Personlighed og Karakter — hvorved endnu bemærkes, at Iversens Enke i Retten har udsagt, at naar man kjendte noget til ham, maatte man vide, at saadanne Trusler som de, han havde brugt mod Arrestanten, ingenlunde vare Mundsvæjr, og at hun fuldt og fast tror, at Arrestanten, hvis det ikke var gaaet, som det gik, tilsidst vilde være kommen til at bukke under for ham — samt efter Køsters ovenomhandlede saavel den paagjældende Aften som tidligere udviste truende, fredsforstyrende og udæskende Adfærd, der var egnet til at fremkalde berettiget Harme hos Arrestanten, vil hans Forhold imidlertid være at henføre under Straffelovens § 189, medens der derimod efter Omstændighederne i det Hele ikke findes at kunne blive Anvendelse for Straffelovens § 40.

Den Straf, som Arrestanten efter det Anførte har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 6 Maaneder.

*) Skal være forudsee.

Fredagen den 13 Maj.

Nr. 107. Skolelærer **Th. Gungaard Kristensen**
(Nellemann efter Ordre)

contra

Gaardejer **Jens Pedersens Enke, Maren Rasmussen**, og Vandsynsmændene for Østervelling Sogn, **Th. Christensen** og **R. H. Nielsen** samt afdøde Vandsynsmand **P. T. Christensens Enke, Nielsine Jensen** (Asmussen efter Ordre),

betr. Annullation af en Vandsynskjendelse m. m.

Middelsom Sønderlyng Herreders ordinære Rets Dom af 16 Januar 1896: De Indstævnte, Gaardejer Jens Pedersens Enke af Østervelling og Vandsynsmændene P. T. Christensen af Østervelling, Th. Christensen af Grensten og R. H. Nielsen af Helstrup, bør for Citanten, Skolelærer Th. Gungaard Christensens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører Hastrups Dødsbo i Salær 15 Kr. og Overretssagfører Johnsen i Salær 10 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Marts 1897: Underretsdommen saavel som den paaankede Fogedkjendelse bør ved Magt at stande, dog saaledes at de ved Underretsdommen tilkendte Salærer bestemmes for Overretssagfører Hastrups Bo til 40 Kr. og for Overretssagfører Johnsen til 20 Kr. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges den for Citanten, Skolelærer Th. Gungaard Kristensen, for Overretten saavel under Hoved- som Kontinuationsappellsagen beskikkede Sagfører, Overretssagfører Johnsen, i Salær 60 Kr. og i Godtgjørelse for Udlæg 1 Kr., og den for de Indstævnte, Gaardejer Jens Pedersens Enke, Maren Rasmussen, P. T. Christensens Enke, Nielsine Jensen, Th. Christensen og R. H. Nielsen, under Hovedappellsagen sammesteds beskikkede Sagfører, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 50 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 26 Maj 1897 er Høiesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Da Loven af 28 Maj 1880 Afsnit I, Afdeling B, som i den indankede Dom udtalt, kun kan antages at give Regler for aabne Vandløb, findes det betænkeligt at udvide de i denne Afdeling givne Bestemmelser om Vandsynsmænds Kompetence til at gjælde ogsaa for lukkede private Vandledninger, der iøvrigt kun omhandles i Afdeling D, hvis Hovedregel efter § 52 er, at Afgjørelsen kun kan træffes ved Vandsynsmændenes Kjendelse, naar Parterne ere enige om at forlange saadan Kjendelse. Fra denne Regel er der alene gjort Undtagelse i § 56, 2det Stykke,

men ved den her omhandlede mangelfulde Vedligeholdelse af Ledningen, kan i alt Fald kun antages sigtet til sædvanlig Vedligeholdelse, men ikke til Fornyelse eller Omlægning af Ledningen eller en større Del af denne, jfr. Lov 17 Januar 1859 § 12, Nr. 3. Da nu de Foranstaltninger, som ved den i Dommen omhandlede Vandsynskjendelse bleve paalagte Appellanten, ikke kunne henregnes til almindelig Vedligeholdelse, men nærmest maa stilles i Klasse med de i § 52 nævnte Anlæg, findes Vandsynsmændene at have været inkompetente til mod Appellantens Protest at afgjøre Sagen ved deres Kjendelse, og denne vil derfor allerede af denne Grund være at kjende uefterrettelig. Den paaankede Udpantningsforretning har herefter manglet retligt Grundlag og vil som Følge deraf være at ophæve. Da imidlertid Appellanten ikke kan antages ved den skete Udpantning at have lidt nogen Skade, i hvilken Henseende bemærkes, at den udlagte Ko sees at være forbleven i hans Besiddelse, eller nogen Tort og Kreditspilde, findes der ikke tilstrækkelig Grund til at tillægge Appellanten nogen Erstatning. I Henseende til Processens Omkostninger i de foregaaende Instantser vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, hvorhos de Parternes befalede Sagførere for Høiesteret tilkommende Salærer ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Vandsynskjendelse bør uefterrettelig at være og den paaankede Udpantningsforretning bør være ophævet. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Jusitskassen betale de Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Nellesmann og Høiesterets-sagfører Asmussen hver 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 18 December 1893 blev der af Vandsynsmændene for Østervelling m. fl. Sogne efter Begjæring af Gaardejer Jens Pedersens Enke, Maren Rasmussen, afholdt en Forretning paa hendes Ejendom i Østervelling og den til Skolelærerembedet sammesteds henlagte Jordlod for at tage Syn over en Dræningsledning, der — som det hedder i Mændenes Tilførsel til den af dem benyttede Protokol — er nedlagt over Skoleloden for at bortføre Vandet af en paa J. Pedersens Enkes Ejendom værende Mose, og efterat der under denne Forretning — der maa antages at have været rekvireret af J. Pedersens Enke i Anledning af, at Rørledningen ikke afgav tilstrækkeligt Aflob for Vandet paa hendes Ejendom, og

under hvilken Citanten, Skolelærer Th. Gungaard Kristensen af Østervelling, som det maa antages, var tilstede efter Tilvarsling som Nyder af den ommeldte Skolelod, der iøvrigt var bortforpagtet — var af Vandsynsmændene til Protokollen gjort en Bemærkning, der bl. A. gik ud paa, at der for flere Aar tilbage havde været en aaben Grøft til at bortlede det nævnte Vand, men at en tidligere Bruger af Skoleloden havde nedlagt Rørledningen, ikke alene for at bortlede dette Vand, men ogsaa for at udtørre nogle større Vandpytter paa Skoleloden, blev der, da Forlig ikke kunde opnaas, af Vandsynsmændene afsagt en Kjendelse, hvorved det paalagdes Citanten at besørgе den ovennævnte Rørledning istandsat saaledes, at den kunde bortlede Vandet i samme Dybde, som den der en Gang værende aabne Grøft kunde bortlede dette, idet Vandsynet, for at dette kunde ske, skjønnede det nødvendigt, at der foretoges visse nærmere angivne Arbejder ved Rørledningen, hvilke det paalagdes Citanten at iværksætte i det seneste inden 25 April 1894.

Under nærværende Sag har nu Citanten i 1ste Instants efter Stævning til bemeldte Jens Pedersens Enke samt til de paagjældende Vandsynsmænd, P. T. Christensen af Østervelling, Th. Christensen af Grensten og R. H. Nielsen af Helstrup, paastaet den nævnte Kjendelse annulleret, og da de nævnte i 1ste Instants Indstævnte ved Underrettsdommen — ved hvilken en af dem nedlagt Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten blev forkastet —, ere frifundne for hans Tiltale, har han indanket Sagen her for Retten, hvor han, der foruden de øvrige i 1ste Instants Indstævnte i Stedet for P. T. Christensen, der er afgaaet ved Døden, har indstævnet hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, Nielsine Jensen af Østervelling, har paastaet bemeldte Dom forandret derhen, at den ommeldte Kjendelse annulleres eller ophæves.

Da derhos efter Sagens Indankning for Overretten de ovennævnte af Vandsynet paabudte Arbejder, til hvis Udførelse Citanten, skjønt Fristen derfor forlængst var udløben, intet havde foretaget, i Overensstemmelse med Reglerne i Vandsynsloven af 28 Maj 1880 § 48 ere blevne udførte efter Foranstaltning af Indstævnte Th. Christensen som Formand for Vandsynsmændene, samt da der til Sikkerhed for det dertil medgaaede Beløb, 93 Kr. 14 Øre, som Citanten nægtede at betale, efter nævnte Th. Christensens Rekvisition under 8 August f. A. af vedkommende Sognefoged i Henhold til en af Fogden i Midelsom-Sønderlyng Herreder den 29 Juli næst forhen meddelt Approbation er foretaget Udpantning i en Citanten tilhørende til 120 Kr. vurderet Ko, hvorhos denne Udpantningsforretning, mod hvilken Citanten gjorde Indsigelse, er bleven stadfæstet ved Fogedrettens Kjendelse af 27 August f. A., har Citanten derefter under et mod Indstævnte Th. Christensen rettet Kontinuationssøgsmaal indanket bemeldte Udpantningsforretning saavel som nysnævnte Fogedkjendelse med foregaaende Udpantningsapprobation for Overretten, hvor han har paastaet Udpantningsforretningen annulleret eller ophævet samt Indstævnte Th. Christensen, efter hvis Rekvisition den, som meldt, er foretagen, tilpligtet i Erstatning for den Citanten ved Udpantningen paaførte Tort og Kreditspilde samt det Tab, han vil have lidt ved at være bleven berøvet Dispositionen over den ommeldte Ko, at betale ham 200 Kr.

eller et Beløb efter Rettens Skjøn med Renter. De Indstævnte have derimod — næst at paastaa Sagen afvist fra Overretten, hvortil der dog ikke findes Føje — paastaaet den paaankede Underretsdoms stadfæstet, hvorhos Th. Christensen særskilt har procederet til Stadfæstelse af Udpantningsforretningen med efterfølgende Kjendelse.

For saa vidt Citanten nu har støttet sin Paastand om Annullation af den ommeldte Vandsynskjendelse paa, at de i Lov om Vands Afledning og Afbenyttelse af 28 Maj 1880 indeholdte Bestemmelser angaaende Indvarsling til Forretningen af saavel Ejer som Bruger af vedkommende Jorder ikke have været iagttagne, bemærkes, at der ikke mod de Indstævntes Protest vil kunne tages noget Hensyn til den først for Overretten fremsatte Anke over, at den Mand, til hvem Skoleembedets heromhandlede Jorder paa det Tidspunkt, da Forretningen foretoges, vare bortforpagtede, ikke var indvarslet, og ej heller findes der at kunne lægges nogen Vægt paa den anden af Citanten i saa Henseende fremsatte Besværing — der iøvrigt ogsaa maa ansees at være for sent fremkommen — og som grunder sig paa, at heller ikke Sognekommunen som Ejer af Jorderne har været varslet til Forretningen, eftersom det maa antages, at et Retskrav, der saaledes som det heromhandlede vedrører en Servitut eller lignende Byrde paa Embedsjord, maa kunne gjøres gjældende overfor vedkommende Indehaver af Embedet som Repræsentant for den Institution, der ejer Jorden.

Citanten har endvidere støttet sin Paastand under Hovedappellsagen paa, at Vandsynsmændene have manglet Competence til at afsige den ommeldte Kjendelse, da der ikke for den Ejendom, der, da Forretningen afholdtes, tilhørte Indstævnte Jens Pedersens Enke, men som iøvrigt af hende i Slutningen af Aaret 1894 er solgt til en Trediemand, var erhvervet nogen Ret til Vandafløb over Skolelodden, samt da det rejste Spørgsmaal efter hans Formening, i alt Fald da Parterne ikke vare enige om at forlange Synsmændenes Kjendelse, burde have været henvist til Afgjørelse af en Landvæsenskommission. Det fremgaar imidlertid af Sagens Oplysninger, derunder navnlig et af de Indstævnte optaget Thingsvidne, at Vandet fra den paagjældende Mose i en meget lang Aarrække og mindst i et Tidsrum af 50—60 Aar før Afholdelsen af den paaklagede Vandsynsforretning har havt sit Afløb over Skolelodden, først gennem en aaben Grøft og derpaa, efterat denne af en af Citantens Embedsformænd i Slutningen af Tredserne var bleven tilkastet, gennem den her under Sagen omhandlede lukkede Rørledning, der blev anlagt i Stedet for Grøften, og som tillige gjorde Tjeneste ved Afsivning af Skolelodden. Ligesom Skoleloddens Forpligtelse til at modtage Vandet fra Mosen herefter maa ansees utvivlsom, saaledes kan der ikke gives Citanten Medhold i, at de af Vandsynsmændene paabudte Foranstaltninger med Føje kunne siges at gaa ud paa Tilvejebringelsen af en saadan aldeles ny Vandledning, som omhandles i § 52 i den oven citerede Lov af 28 Maj 1880, eller i, at

Færdig fra Trykkeriet den 2 Juni 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 18.

Fredagen den 13 Maj.

der i det foreliggende Tilfælde har været Anvendelse for Reglerne i denne Lovs § 57.

Der maa nu vel efter Indholdet af Lovens §§ 43—49 gaas ud fra, at de deri indeholdte Bestemmelser kun have aabne Vandløb for Øje, hvorefter der savnes almindelige Bestemmelser om Fremgangsmaaden med Hensyn til Klager over Vedligeholdelsen af lukkede Vandledninger; men det fremgaar paa den anden Side af Lovens § 56, 2det Stykke, at Vandsynsmændene efter Omstændighederne kunne være kompetente til uden Hensyn til Parternes Vedtagelse at paakjende ogsaa Spørgsmaal om Vedligeholdelsen af saadanne Ledninger paa den i Lovens § 47 foreskrevne Maade, og, naar endvidere hensees til, at der efter Citantens egen Procedure maa gaas ud fra, at den heromhandlede Rørledning i sin Tid af vedkommende Skolelærer er anlagt udelukkende i hans egen Interesse uden foregaaende Henvendelse til den daværende Ejer af den senere Jens Pedersens Enke tilhørende Ejendom og uden Iagttagelse af Bestemmelserne i den da gjældende Lov af 17 Januar 1859, § 12, Nr. 1, kfr. § 11, og at navnlig Landvæsenskommissionens Medvirken saaledes ikke den Gang blev paakaldt, skjønnes det ikke, at Citanten, der under Proceduren har indrømmet, at Vandsynsmændene under Forudsætning af Skoleloddens Forpligtelse til at modtage det paagjældende Afløb vilde have været berettiget til at paabyde Retablering af den tidligere aabne Grøft, med Grund kan anke over, at Mændene i Stedet have paabudt en partiel Udvidelse af Rørledningen, idet de, naar den, som meldt, uden Iagttagelse af den foreskrevne Omgang anbragte Rørledning befandtes ikke at tilstede Vandet den nødvendige frie Flugt, maa antages i Lovens § 47 at have havt Hjemmel for et saadant Paabud, der for dem, naar Citanten ikke lagde for Dagen, at han foretrak Grøftens Retablering — hvad han ikke kan antages at have gjort — maatte staa som en overfor Citanten lempeligere Udvej.

Som Følge af det saaledes Anførte maa det billiges, at de i 1ste Instants Indstævnte ved Underretsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale, og denne Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste, dog at de ved samme tilkjendte Salærer, der retteligen ere paalagte det Offentlige, nemlig til Boet efter Overretssagfører Hastrup, der har været beskikket for Citanten for Underretten, og til Overretssagfører Johnsen, der efter Førstnævntes Død derefter har været beskikket for ham sammesteds, ville være at bestemme til henholdsvis 40 Kr. og 20 Kr.

Hvad dernæst angaar Kontinuationsappelsagen, maa det ansees ubeføjet, naar Citanten har villet gjøre gjældende, at Fogedkjendelsen og Udpantningsforretningen maatte være ugyldige, allerede fordi der af ham var anlagt Sag til Annullation af den til Grund for disse liggende Vandsynskjendelse og under Hensyn til det i Henseende til denne Kjendelse ovenfor fastslaaede Resultat, samt da der ikke iøvrigt er fremsat nogen selvstændig Indsigelse mod Udpantningsforretningen, vil den paaankede Fogedkjendelse, hvorved Udpantningen er opretholdt, derfor ligeledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Citanten under Hoved- og Kontinuationsappelsagen beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Johnsen, i Salær 60 Kr. og i Godtgjørelse for Udlæg 1 Kr., og den for de Indstævnte under Hovedappelsagen beskikkede Sagfører sammesteds, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 50 Kr., hvilke Salærer og Godtgjørelse ville være at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandagen den 16 Maj.

Nr. 88. **Grosserer Rolf Wilhelm Henriques**
(Ingen)

contra

Overretssagfører **Hans Wittrup** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, Grosserer Rolf Wilhelm Henriques, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 17 Maj.

Nr. 87. Kommerceraad **Chr. F. L. Friis** og Overretssagfører
Ch. de F. Skibsted (Jensen)

contra

Frederiksberg Kommunalbestyrelse ved dens Formand,
Birkedommer **Ingerslev** (Asmussen),

betr. Ophævelse af en Deklaration om et Vejanlæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Oktober 1897: De Indstævnte, Kommunalbestyrelsen for Frederiksberg, bør for Tiltale af Citanterne, Kommerceraad Chr. F. L. Friis og Overretssagfører Ch. de F. Skibsted i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det af den den 7 December f. A. fremlagte bekræftede Gjenpart af ovennævnte Deklaration af 30 November 1884 ikke fremgaar, at Hoveddokumentet er behørig stemplet.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret ville Appellanterne in solidum have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Appellanterne, Kommerceraad Chr. F. L. Friis og Overretssagfører Ch. de F. Skibsted, een for begge og begge for een, til Frederiksberg Kommunalbestyrelse med 300 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Paa et under 9 Februar 1884 fra Citanterne, Kommerceraad Chr. F. L. Friis og Overretssagfører Ch. de F. Skibsted, til de Indstævnte, Kommunalbestyrelsen for Frederiksberg, indgivet Andragende om Approbation paa et nærmere betegnet Vejanlæg over Citanternes Ejendom, Matr.Nr. 14 b sammesteds, bestaaende af en 20 Alen bred Vej lodret paa Falkoneralleen og en ligeledes 20 Alen bred Vej lodret paa førstnævnte Vej og paa Godthaabsvej, blev der fra de Indstævnte under 26 Maj d. A. tilsagt Approbation paa førstnævnte Vej, forsaavidt Citanterne

overfor de Indstævnte forpligtede sig til at føre Vejen helt ud til Skjellet imod Naboejendommen imod Vest, Matr.-Nr. 14 ad, samt til at udlægge til Vej en 10 Alen bred Strimmel langs hele det vestlige Skjel af Matr.-Nr. 14 b, mod at Ejeren af fornævnte Matr.-Nr. 14 ad, hvad han havde erklæret sig villig til, udlagde til Vej en Strimmel af samme Bredde langs sidstnævnte Ejendoms østlige Side, saaledes at der kunde blive en Vej af 20 Alens Bredde. Efterat dernæst Citanterne havde erklæret sig villige til at lade thinglæse en Deklaration med Indhold som angivet, saafremt det tilsikredes dem, at de eventuelle Parceller af Matr.-Nr. 14 b, som fik Facade alene imod den projekterede Vej i Skjellet mellem bemeldte Ejendom og Matr.-Nr. 14 ad, kunde bebygges, uden at det krævedes, at Vejen skulde være anlagt i større Bredde end 10 Alen, meddelte de Indstævnte under 30 Juni s. A. Citanterne, næst at approbere et medfulgt Deklarationsudkast, at de vare villige til, om fornødent, at anbefale til Bygningskommissionen, at de fornævnte Parceller kunde bebygges uden den anførte Indskrænkning, hvorefter Deklarationen under 30 November s. A. blev udstedt og den 10 December s. A. thinglæst og noteret som Heftelse paa Ejendommen Matr.-Nr. 14 b.

Den ovennævnte Vej lodret paa Falkoneralleen blev derpaa efterhaanden anlagt i en Del af den projekterede Udstrækning, medens Anlægget af Tvervejen lodret paa Godthaabsvej ikke blev paabegyndt. Ved § 6, jfr. § 76 af den ved Bekjendtgjørelse af 19 April 1890 publicerede Bygningslov for Frederiksberg af 11 s. M. blev der imidlertid truffet en forandret Bestemmelse, ifølge hvilken det som Regel skulde fordres, at en Vej som nævnte Tværvej fik en Bredde af 30 Alen, hvilken Bredde dog efter de Indstævntes Bestemmelse kunde nedsættes til 20 Alen, naar der imellem Vejen og Bygningerne ved samme kom til at ligge et ubebygget Areal af en saadan Bredde, at Vejen senere efter de Indstævntes Bestemmelse kunde gives en Bredde af 30 Alen, hvilket ubebyggede Areal dog ikke skulde være at anse som en Del af det pligtige ubebyggede Areal og eventuelt skulde afstaas til Vejens Udvidelse uden Erstatning.

Under Paaberaabelse af, at det i Henhold til den paa Approbationens Tid gjældende Lovgivning, navnlig Bygningslov for Frederiksberg Sogn af 12 Januar 1858, §§ 3 og 8, hvorefter 20 Alen var det lovbestemte Minimum for Veje, der skulde approberes, var en bestemt Forudsætning for Udstedelsen af Deklarationen, at den Tværvej, hvortil Citanterne ved samme havde forpligtet sig til at udlægge 10 Alen, kunde fordres approberet, saa at der frit kunde bygges ud til den, og at denne Forudsætning ved den ovenangivne Bestemmelse i Loven af 1890 er bristet, samt at Citanterne som Følge heraf maa være løste fra Deklarationen, forsaavidt angaar Tværvejen, have Citanterne, efter flere forgjæves Forsøg paa at faa truffet en Ordning med de Indstævnte, under nærværende Sag paastaaet disse kjendte pligtige til inden Frederiksberg Birkething at lade aflæse den nævnte Deklaration som Heftelse paa Ejendommen Matr.-Nr. 14 b af Frederiksberg Sogn, forsaavidt angaar den i Deklarationen indeholdte Forpligtelse for Citanterne til at udlægge til Vej den ovenangivne Jordstrimmel, eller dog Deklarationen for bemeldte Forpligtelses Vedkommende kjendt ophævet, hvorhos de have paastaaet sig tillagte Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger skadesløst, idet de have benægtet, at Udstedelsen af Deklarationen har været knyttet til den af Citanterne angivne Forudsætning.

Heri findes der nu ogsaa at maatte gives de Indstævnte Medhold. Ligesom der med Hensyn til den paastaede Forudsætning intet fremgaar af selve Deklarationens Indhold, saaledes kan der af den ovenfor refererede forudgaaende Brevvexling imellem Parterne i alt Fald kun udledes, at Citanterne gik ud fra, at de eventuelle Parceller af Matr.-Nr. 14 b paa den projekterede Tvervej vilde kunne bebygges, naar denne Vej for Citanternes Vedkommende var udlagt med 10 Alen. Derimod kan det i ethvert Fald ikke ansees for at have været en for de Indstævnte kjendelig Forudsætning hos Citanterne, af hvilken disse have villet gjøre Existensen af deres Forpligtelse afhængig, at de ommeldte Parceller skulde uanseet eventuelle Forandringer i Bygningslovgivningen kunne bebygges paa en bestemt Maade og i et bestemt Omfang, navnlig saaledes, at Bygningerne ikke skulde kunne fordres lagte i længere Afstand fra Vejens Midterlinie end 10 Alen, eller at et eventuelt ubebygget Areal imellem Vejen og Husrækken skulde kunne medregnes til at udgjøre det pligtige ubebyggede Areal. Og da nu de Indstævnte, efter hvad de uimodsagt have anbragt, forlængst have erklæret sig villige til i Overensstemmelse med den foranførte Bestemmelse i Bekjendtgjørelse af 19 April 1890, § 6, at lade sig nøje med en Tvervej paa det paagjældende Sted af 20 Alens Bredde, findes Citanterne at savne Føje til at fordre den paagjældende Deklaration aflæst, og da ej heller Bestemmelsen i Bekjendtgjørelsens § 10, 3die Pkt., om, at hvis der inden Lovens Emanation af de Indstævnte maatte være taget Forbehold om en Gades Anlæggelse*) over tilstødende fremmed Grund, kan Forlængelsen med de Indstævntes Samtykke anlægges i en Bredde af kun 20 Alen — kan, saaledes som Citanterne have gjort gjældende, finde Anvendelse paa de foreliggende Forhold allerede af den Grund, at der ved Deklarationens Udstedelse paa det paagjældende Sted ikke eksisterede nogen Gade eller Vej, om hvis Forlængelse der kunde være taget Forbehold, ville de Indstævnte være at frifinde for Citanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at kunne ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det af den den 7 December f. A. fremlagte bekræftede Gjenpart af ovennævnte Deklaration af 30 November 1884 ikke fremgaar, at Hoveddokumentet er behørig stemplet. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

*) Skal være Forlængelse.

Nr. 200.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Theodor Andreas Olsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Nykjøbing p. F. Kjøbstads Extrarets Dom af 27 September 1897: Tiltalte Jens Christian Johansen bør straffes med 15 Slag Ris og Tiltalte Theodor Andreas Olsen med 12 Slag Rotting. Saa bør de og at udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Holst og Andresen 12 Kr. til hver, saaledes at de in solidum udrede $\frac{1}{3}$, medens førstnævnte Tiltalte alene udreder $\frac{2}{3}$. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Januar 1898: Med Hensyn til de idømte Straffe bør Underretsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen, Overretssagførerne Holst og Andresen tillagte Salærer og i Salær til Prokuratorerne Lehmann og Juel her for Retten, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Jens Christian Johansen, dog at Tiltalte Theodor Andreas Olsen heraf in solidum med ham udreder $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Theodor Andreas Olsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykjøbing paa Falster Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Theodor Andreas Olsen og Jens Christian Johansen, der ere fødte henholdsvis den 27 Januar 1881 og den 18 Januar 1884, og som ikke ere fundne tidligere straffede, aktionerede for Tyveri, og er det ved deres egne Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldig deri, under følgende nærmere Omstændigheder.

En Dag i Juni Maaned 1897 foreslog Tiltalte Johansen Tiltalte

Olsen, at de i Forening skulde stjæle Uld fra Uldloftet hos Tøjfabrikant Jørgensen i ovennævnte By, hos hvem de tjente, Førstnævnte som Bydreng, Sidstnævnte som Lærling. Paa det uaflaasede Loft fyldte de en Sæk med Uld, som de derpaa bar bort og solgte for 2 Kr. 12 Øre, hvilket Beløb de delte imellem sig.

Desuden har Tiltalte Johansen paa egen Haand begaaet flere lignende Tyverier, idet han 1 og 2 Uger efter hint Tyveri, samt den 30 Juli og den 6 August 1897 fra samme Loft stjal Uld, som han solgte henholdsvis for ca. 4 Kr., 3 Kr. 35 Øre, 4 Kr. 75 Øre og 5 Kr. 55 Øre, idet han sidste Gang tillige fik i Betaling en Portemonnæ af Værdi 75 Øre, hvorhos han i afvigte Foraar har stjaalet 10 eller 25 Øre ud af sin Principals Tjenestepiges Portemonnæ, der i hendes Kammer, til hvilket Tiltalte havde uhindret Adgang, beroede i en Kommode, hvortil Nøglen sad i Laasen.

For disse Tyverier ville de Tiltalte være at ansee, Tiltalte Johansen efter Straffelovens § 233 med 15 Slag Ris og Tiltalte Olsen efter Straffelovens § 228, jfr. med §§ 37 og 21 med 12 Slag Rotting, og da Underrettsdommen har samme Straffe, vil den forsaavidt være at stadfæste, ligesom ogsaa med Hensyn til, at der er tillagt Aktor og Defensor for Underretten, Overretssagførerne Holst og Andresen i Salær hver 12 Kr., hvorimod Dommens Bestemmelser om, at Aktionens Omkostninger, derunder bemeldte Salærer, skulde udredes saaledes, at $\frac{1}{3}$ udredes af de Tiltalte in solidum, medens $\frac{2}{3}$ ere paalagte Tiltalte Johansen, ville være at forandre derhen, at Aktionens Omkostninger paalægges Tiltalte Johansen, dog at Tiltalte Olsen heraf udreder $\frac{1}{6}$ in solidum med ham.

Nr. 3. **Kjøbenhavns Magistrat (Shaw)**

contra

Cigararbejder W. E. Melin (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om en Sygehjælp kunde betragtes som Fattighjælp.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1897: Den ovennævnte til Citanten, Cigararbejder Wilhelm Eugene Melin, af de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, ydede Hjælp bør ikke betragtes som Fattighjælp. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Kjøbenhavns Magistrat, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Citanten, Cigararbejder Wilhelm Eugene Melin, der er født i Sverrig og siden September 1886 stadig har haft Ophold her i Staden uden at have vundet Indfødsret her i Landet, som Medlem af en Sygekasse havde modtaget Understøttelse af denne, henvendte han sig i Aaret 1895, da han efter Sygekassehjælpens Ophør fremdeles var trængende til Understøttelse, til de Indstævnte, Københavns Magistrat, for at opnaa den fornødne Hjælp, og denne blev ham ogsaa tilstaaet, idet det samtidig blev ham tilkjendegivet, at Understøttelsen maatte betragtes som en ham ydet Fattighjælp.

Efter meddelt fri Proces har Citanten derefter under nærværende Sag ved en af ham antagen Sagfører paastaaet Dom for, at den ham af de Indstævnte tilstaaede Hjælp bestaaende af 18 Kr. i Penge og 42 Portioner Arbejderkost à 0,16 = 6 Kr. 72 Øre, ialt 24 Kr. 72 Øre, ikke er Fattighjælp og de Indstævnte tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. De Indstævnte have nedlagt Paastand om, at den ydede Understøttelse anerkjendes som egentlig Fattighjælp i Forhold til Citanten samt at Sagens Omkostninger tilkjendes dem hos Citanten.

Striden mellem Parterne drejer sig om Citanten er berettiget til at fordre, at den omhandlede Hjælp efter Bestemmelsen i Fattiglov af 9 April 1891 § 63 ikke betragtes som Fattighjælp. Som Betingelse for, at den i bemeldte § omhandlede Understøttelse ikke ansees som Fattighjælp, forlanger denne Bestemmelse bl. A., at den Person, til hvem Hjælpen ydes, er forsørgelsesberettiget heri Landet. Denne Fordring maa Citanten imidlertid ansees at fyldestgøre, idet han efter det Foreliggende maa antages i Medfør af den før Fattiglovens Ikrafttræden den 1 Januar 1892 bestaaende Lovgivning at have erhvervet Forsørgelsesret heri Landet. Men herefter og da det er uomtvistet, at de øvrige i Fattiglovens § 63 foreskrevne Betingelser for, at den ydede Understøttelse ikke bliver at betragte som Fattighjælp, ere tilstede i nærværende Tilfælde, findes Citantens Paastand at maatte tages tilfølge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at op-hæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 18 Maj.

Nr. 65. Dyr læge **Christiansen** (Asmussen)

contra

Præstø Amtsraad ved dets Formand, Stiftamtmand, Kammerherre **Tillisch** (Jensen efter Ordre),

betr. en Dyr læges Krav paa Befordringsgodtgørelse for Rejser i det Offentliges Tjeneste.

Næstved Kjøbstads ordinære Rets Dom af 27 Januar 1896: De Indstævnte, Præstø Amtsraad, bør for Tiltale af Citanten,

Dyrlæge Christiansen af Mehrn, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves, og den for de Indstævnte beskikkede Sagfører, Chr. Hansen, tillægges i Salær 30 Kr., der udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 November 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Leth i Salær 40 Kr. hos det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 7 Januar 1897 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte findes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves og det Indstævntes befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær at maatte udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Dyrlæge Christiansen, 10 Kroner. Høiesteretssagfører Jensen tillægges der i Salarium for Høiesteret 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instants ved Næstved Kjøbstads ordinære Ret procederede Sag paastod Citanten, Dyrlæge Christiansen af Mehrn, der i Anledning af en udbrudt Svinedifteritis efter det Offentliges Foranstaltning havde foretaget ialt 100 Rejser til Høvdingsgaard, Oremandsgaard og Lillien-dal, hvorfor der efter hans Formening i Henhold til Lov om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene af 14 April 1893, § 18, skulde tilkomme ham i Befordringsgodtgjørelse 150 Kr., de Indstævnte, Præstø Amsraad, tilpligtede at betale ham dette Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 19 Marts 1895 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens de Indstævnte, hvem der var meddelt fri Proces, paastode sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst. Ved Underretsdommen af 27 Januar d. A. bleve de Indstævnte frifundne for Citantens Tiltale i denne Sag, medens Sagens Omkostninger ophævedes, hvorhos der tillagdes Sagfører Chr. Hansen, der havde været beskikket til at udføre Sagen for de Indstævnte, i Salær 30 Kr. hos det Offentlige.

Denne Dom har Citanten ved Stævning af 25 Marts d. A. indanket for Overretten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande samt paastaet sig tillagt Appellsagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte, der have erholdt Bevilling til fri Proces for Overretten, have paastaet Underretsdommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, Prokurator Leth, hvilket denne i hvert Tilfælde har paastaet sig tillagt hos det Offentlige.

Det er in confesso, at Citanten har udført det ovennævnte Antal Rejser, og at Vejlængden — der af Citanten er angivet til ca. 5000 Alen — har været under en halv Mil, og Tvisten drejer sig alene om, hvorvidt der, naar Vejlængden har været under en halv Mil, tilkommer Dyr lægen Befordringsgodtgjørelse efter § 18 i den ovennævnte Lov af 14 April 1893, hvilket de Indstævnte under Henvisning til Indenrigsministeriets Skrivelse af 31 Marts 1894 (Ministerial Tid. 1894 A, Nr. 99) have bestridt, medens Citanten, under Henvisning til, at det ved Høiesterets Dom af 17 Maj 1877 er statueret, at der i Henhold til Lov af 29 December 1857, § 13, tilkom Dyr lægen Befordringsgodtgjørelse for Rejser under en halv Mil, har gjort gjældende, at det samme maa være Tilfældet efter Loven af 1893, der er traadt i Stedet for Loven af 1857.

I § 13 i Loven af 1857 var det bestemt, at der for de i det Offentliges Tjeneste udførte Forretninger tilkom Dyr lægen 1 Rdl. 24 Sk. for hver halve Dag han derpaa anvendte, og i Befordringsgodtgjørelse 32 Sk. for hver halve Mil frem og lige saa meget tilbage, uden at det udtrykkeligt var bestemt, hvorvidt der betales Diæter for Forretninger, der tog mindre Tid end en halv Dag eller Befordringsgodtgjørelse for Rejser, der vare kortere end en halv Mil, og ved den citerede Høiesteretsdom statueredes det, at ligesom det var in confesso, at der tilkom Dyr lægen Diæter, uanseet at Forretningen havde medtaget mindre Tid end en halv Dag, saaledes fandtes der ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at det ved den i bemeldte Lov med Hensyn til Dyr lægens Befordringsgodtgjørelse givne Bestemmelse havde været tilsigtet at udelukke Dyr lægen fra Befordringsgodtgjørelse, hvor Afstanden mellem hans Bopæl og Bestemmelsesstedet var mindre end en halv Mil.

I Loven af 1893, § 18, udtales det, at der for de i det Offentliges Tjeneste udførte Forretninger tilkommer Dyr lægen 4 Kr. for hver halve Dag, beregnet til 5 Timer, han derpaa anvender, hvilken Betaling ogsaa erlægges, naar Forretningen medtager kortere Tid, hvorhos det endvidere hedder: »I Befordringsgodtgjørelse tilkommer der Dyr lægen 75 Øre for hver halve Mil frem og ligesaa meget tilbage, samt et lige Beløb for, hvad Vejlængden overstiger fulde halve Mil«, uden at det for dette Tilfælde udtales, at der ogsaa tilkommer Dyr lægen Befordringsgodtgjørelse, naar Vejlængden har været under en halv Mil, og det er af de Indstævnte gjort gjældende, at det ved Affattelsen af Lovens herhenhørende Bestemmelse netop har været Mening at sætte en halv Mil som Minimum for den Vejlængde, for hvilken der ydes Befordringsgodtgjørelse.

Der findes nu at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at der, saaledes som Bestemmelsen i Loven af 1893, § 18, er affattet, ikke kan tilkomme Dyr lægen Befordringsgodtgjørelse for Afstande under en halv Mil, i hvilken Henseende det bemærkes, at det ogsaa maa ansees for overensstemmende med Lovgivningens øvrige Bestemmelser, at der er sat en Minimumsgrænse for den Afstand mellem vedkommendes Bopæl og Forretningsstedet, for hvilken der ydes Befordringsgodtgjørelse, jfr. f. Ex. Sportelreglementet af 22 Marts 1814, § 150, Lov om Taxationsmænd til Jordboniteringer af 4 Juli 1850, § 3, Lov om Hegn af 6 Marts 1869, § 19, Lov af 30 November 1876 om Tillæg til Lov af 14 April 1865 om Istandsættelse og Vedligeholdelse af private Veje, Lovene om Foranstaltninger imod Udbredelse af smitsomme Sygdomme af 20 April 1888, § 20, og 30 Marts 1892, § 24, og Lov om Oprettelse af Sørætter m. m. af 12 April 1892, § 5, og idet det derfor maa billiges, at de Indstævnte ved den indankede Dom ere fri-fundne for Citantens Tiltale i denne Sag, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger for Underretten ligeledes tiltrædes, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Prokurator Leth i Salær 40 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige. Sagens Behandling for Underretten, forsaavidt den har været beneficeret, samt den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Stempel-overtrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 20 Maj.

Nr. 183.

Advokat Nellemann

contra

Karen Kristine Christiansen, Hansens Hustru (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Forsøg herpaa samt for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 5 Februar 1898: Tiltalte, Arbejdsmand Niels Peter Hansens Hustru, Karen Kristine Christiansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale denne Sags Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Bredstrup, 15 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Buhl, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Marts 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Karen Kristine Christiansen, Hansens Hustru, til Advokaterne Nellemann og Halkier, 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Karen Kristine Christiansen, Arbejdsmand Niels Peter Hansens Hustru, der er født i Aaret 1867 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Tyveri og Forsøg herpaa samt for Overtrædelse af Straffelovens § 245, og det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da, Tiltalte, der ejer en Strikkemaskine og udfører Strikkearbejde for Folk, en Dag, som det maa antages den 29 November f. A., efter hendes Forklaring for at spørge om Strikkearbejde, var gaaet ind i forhenværende Møller Niels Jensens ved Udbyhøj Landevej beliggende Hus, hvortil der var uhindret Adgang, og hun ikke traf nogen samstedes, søgte hun Lejlighed til at stjæle, i hvilket Øjemed hun, der gennem uafaaede Døre fra Gangen gik ind i Dagligstuen og derfra gennem Spisestuen ind i Sovekammeret, tog et paa et Pibebrædt i dette Kammer hængende Nøgleknippe, hvorefter hun med Nøgler, der vare anbragte i dette, aabnede flere Skuffer, dels i en i Spisestuen staaende Kommode, dels i et i Dagligstuen staaende Skrivebord. Da hun imidlertid ikke i de saaledes aabnede Skuffer fandt kontante Penge, og hun kun vilde stjæle saadanne, opgav hun yderligere Forsøg og forlod Huset, idet hun lod Nøgleknippet blive siddende i en af Skrivebordsskufferne. Udenfor Huset traf hun Jensens Hustru, der sammen med en voxen Datter inde fra Kjøkkenet havde hørt nogen rumstere i Stuerne, men ikke havde turdet gaa ind i disse, og da Jensens Hustru, hvem Tiltalte nu spurgte om Strikkearbejde, foreholdt hende, at hun havde været i Skufferne, svarede Tiltalte kun, at hun ikke havde taget noget, hvorhos hun bad om, at der ikke maatte blive gjort Anmeldelse til Politiet om det Passerede.

Den 18 December f. A. noget før Middag stjal Tiltalte i Arbejdsmand Christen Peter Mogensens Lejlighed i et i Slotsengen i Randers beliggende Hus en Tikroneseddel, idet hun, der vil være gaaet ind i Huset for at søge at faa Strikkearbejde, i Mogensens Stue, hvor i Øjeblikket ingen anden var tilstede, tog Sedlen af en Portemonnæ, som beroede i Lommen paa et paa Kakkellovnen hængende Par Benklæder, hvorefter hun, der ikke lagde Mærke til, om der var andre Penge i Portemonnæen, lagde denne tilbage i Lommen. Da Mogensens Hustru, der under det Passerede havde opholdt sig i Kjøkkenet,

derpaa kom ind i Stuen, spurgte Tiltalte hende, om hun ikke havde noget Strikkearbejde, som hun vilde have udført, og da Mogensens Hustru herpaa svarede benægtende, forlod Tiltalte Huset. Samme Dags Eftermiddag, efter at Mogensen havde opdaget, at Sedlen var borte, kom hans Hustru, der mistænkte Tiltalte for at have stjaalet den og som havde faaet hendes Bolig opspurgt, tilstede paa denne og foreholdt Tiltalte Mistanken mod hende for at have tilegnet sig den bortkomne Seddel, men Tiltalte nægtede da at have begaaet Tyveriet.

Tiltalte, der, da Mogensens Hustru, som meldt, sigtede hende for det sidstnævnte Tyveri, nok kunde indsee, at det, som hun har udtrykt sig, vilde gaa galt, hvis hun ikke skaffede Pengene, men som den Gang ikke længere var i Besiddelse af den stjaalne Seddel, idet hun havde faaet denne byttet og alt forbrugt en Del af Beløbet, gik nu samme Dag, altsaa den 18 December, om Eftermiddagen ud i Byen for at finde Lejlighed til at stjæle Penge, og efter at hun i dette Øjemed først havde været inde i to Lejligheder i en Ejendom paa Frederikspladsen i Randers, uden at det var lykkedes hende, der brugte den Fremgangsmaade at banke paa Døren for at høre, om der var nogen i Stuen, at finde Lejlighed til at stjæle, idet der strax efter hendes Banken kom nogen, overfor hvem hun saa gav det Udseende af, at hun søgte Strikkearbejde, gik hun i samme Hensigt ind i en paa Østergrave beliggende Ejendom, idet hun gik over Gaarden og op i en af Arbejdsmand Niels Nielsen beboet, i Bagbygningen værende Kvist- eller Gavllejlighed. Da der, efter at hun havde banket paa Døren til denne, ingen kom, gik hun igjennem den uafsaasede Dør ind i Stuen, hvor hun, der ikke traf nogen der, aabnede en uafsaaset Kommodeskuffe, hvori Nøglen sad, og af Skuffen, hvori der laa løst en Tikroneseddel og nogle Sølvpenge, tilvendte sig Tikronesedlen, hvorefter hun hurtigt forlod Værelset og gik ned ad Trappen, uden at hun vil have seet Nielsens Hustru, der efter sin Forklaring kom tilstede paa Gangen, da Tiltalte bortfjernede sig. Tiltalte gik derpaa strax med den saaledes stjaalne Seddel hen til ovennævnte Christian Peter Mogensens Lejlighed og lagde den i sammenrullet Tilstand paa Maatten udenfor Døren til samme, hvor den den paafølgende Morgen blev funden af en Datter af Mogensen, hvorefter den blev leveret til ham, der antog, at det var den ham frastjaalne Seddel, som Tyven havde bragt tilbage. Arbejdsmand Niels Nielsens Hustru har frafaldet Krav paa Erstatning for den stjaalne Tikroneseddel.

En Dag i Slutningen af Oktober f. A. tilskrev Tiltalte Kjøbmand Carl Christian Jensen i Randers et udateret Brev, hvori hun, næst at rette det Spørgsmaal til ham, hvad der var Meningen med, at han vilde have Tiltalte med ind i sin Have ved en Lejlighed i det foregaaende Aar, da han tilbød hende Penge til at købe Ildebrændsel for, samt efter en Bemærkning om, at hun den Gang ikke kjendte Jensen, men at det gjorde hun nu, fortsatte saaledes: »jeg kunde næsten fristes til at igjennem Bladene at avare endhver Erbar Kvinde om ikke at betræde den vej der føre forbi Her Kjøbmand Charl. Jensens Have. Jeg er Smedesvend N. P. Hansens Hustru Sangade Nr. 8. Min Mand ved det Hele og vil tale et Par Ord med dem vis de ikke lader høre fra dem vi er Fattig Arbejdsfolk men ikke Æreløse«.

Brevet, der blev tilsendt Jensen med Posten, havde hun underskrevet med sit og sin Mands Navne, hvorhos denne endvidere efter hendes Anmodning selv havde skrevet sit Navn under Brevet efter en saalydende Bemærkning i Slutningen af samme: »Jeg Beder dem svare saa hurtigt som Mulig«. Efter sin Forklaring opfattede Jensen Indholdet af dette Brev som et Forsøg paa at affresse ham Penge, idet han antog, at Meningen var, at han skulde komme hen til Tiltalte og hendes Mand og give dem Penge, og at han, hvis han ikke gjorde dette, udsatte sig for Skandale derved, at Sagen da, som i Brevet antydet, vilde blive omtalt offentlig i et eller andet Blad, og da han, der er gift og har Børn, efter hvad han ligeledes har udsagt, var sig bevidst, at de i Brevet indeholdte, tildels forblommede Sigtelser vare absolut ugrundede, henvendte han sig samme Dag, som han havde modtaget Brevet med dette til en Sagfører i Randers, efter hvis Raad han undlod, som af ham oprindelig paatænkt, at anmelde Sagen for Politiet, hvorimod det blev aftalt, at Sagføreren skulde forhandle med Tiltalte. Denne og hendes Mand mødte ogsaa hos Sagføreren efter Budsendelse fra denne, og efter nogen Forhandling underskrev Tiltalte, som det maa antages, nogle Dage efter Brevets Afsendelse, hos Sagføreren, uden at der herfor blev udbetalt hende noget Beløb, en den 27 Oktober f. A. dateret Erklæring om, at Kjøbmand Jensen ikke nogensinde havde fortrædiget hende paa hendes Person eller paa anden Maade været hende for nær, hvilken Erklæring Jensen derpaa modtog fra Sagføreren. Tiltalte har under Forhørene indrømmet, at hun, da hun skrev Brevet, ved hvilket hun vilde sigte Jensen for at have villet indlade sig i utugtigt Forhold til hende, tænkte sig, at han af Brevet vilde tage Anledning til, naar han mødte hos hende, at tilbyde hende Penge for ikke at gjøre videre ud af Sagen, hvilke Penge hun i saa Fald vilde have taget imod, og at hendes Hensigt med Brevet saaledes var paa denne Maade at skaffe sig Penge; og vel har hun tillige udsagt, at hun, hvis Jensen ikke af sig selv tilbød hende Penge, ikke vilde have forlangt saadan, og at hun, der ikke ved, hvad hun i saa Tilfælde yderligere vilde have gjort, idet hun ikke havde tænkt derover, dog rimeligvis vilde have undladt at foretage videre, hvorhos hun har tilføjet, at hun navnlig ikke havde tænkt paa virkelig at offentliggjøre noget om Jensens formentlige Adfærd mod hende; men hun har særlig erkjendt, at hendes Bemærkning herom i Brevet af Jensen kunde opfattes saaledes, at han risikerede saadant, og at han af Frygt herfor kunde lade sig bevæge til at tilbyde hende Penge. Iøvrigt vil Tiltalte have skrevet Brevet i Hidsighed, fordi Jensen efter hendes Formening skulde have anseet hende for en Person, til hvem han kunde komme i utugtigt Forhold, og til Støtte for denne Formening har hun anført, at Jensen en Gang i Efteraaret 1896, da hun sankede Pindebrænde paa Skovbakken, havde tiltalt hende, idet han, der stod i Laagen til sin til Skovbakken grændsende Have, da spurgte hende, om hun vilde have Penge til at købe Brændsel for, og opfordrede hende til at komme ind i Haven, uden at han, da Tiltalte svarede, at hun ingen Penge vilde have og gik sin Vej, foretog sig videre, samt at han samme Dag, som hun skrev Brevet, paany havde indladt sig med hende, der da atter var i Færd med at samle Pindebrænde paa Skovbakken udenfor hans Have, i hvilken Henseende hendes For-

klaring gaar ud paa, at Jensen, der kom gaaende forbi hende henad Skovbakkegangen, ved denne Lejlighed sagde til hende, at der var bedre Pindebrænde inde i hans Have, og derpaa, da Tiltalte ikke efterkom den deri liggende Opfordring til at gaa ind i Haven, gik et Stykke bag efter hende og gjentog den nævnte Opfordring. Tiltalte har iøvrigt erkjendt, at hun, da Jensen ved den førstnævnte Lejlighed tiltalte hende, ikke kom paa den Tanke, at han, naar hun gik ind i Haven til ham, vilde søge at formaa hende til at drive Utugt med sig; men hun har paastaet, at hun, da han anden Gang tiltalte hende, kom paa saadan Tanke, hvorefter hun besluttede sig til at skrive til ham som sket. Jensen har imidlertid benægtet at have havt til Hensigt paa nogen Maade at komme i Forhold til Tiltalte, og han, der ikke vil kunne mindes at have truffet eller talt med hende tidligere end ved den sidste af hende omforklarede Lejlighed, har om det da mellem dem Passerede afgivet en Forklaring, hvorefter Tiltalte ikke af hans Forhold ved denne Lejlighed kunde slutte, at han vilde indlade sig videre med hende, idet han særlig har benægtet, at han vedblev at gaa bag efter hende. Tiltalte har ogsaa paa sin Side indrømmet, at Jensen ikke direkte har sagt noget til hende i den af hende antydede Retning eller paa anden Maade gjort Tilnærmelser til hende, og at hun muligen har taget Fejl i sin ovennævnte Opfattelse, hvorhos hun har erkjendt, at de foreliggende Omstændigheder i hvert Fald ikke kunde give hende nogen virkelig Anledning til at skrive til ham som sket.

Idet Tiltalte efter det saaledes Fremkomne ved Afsendelsen af det oftnævnte Brev maa ansees at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 245, maa det billiges, at hun for sit ovennævnte Forhold ved Underrettsdommen er anset dels efter denne §, dels efter samme Lovs § 228, tildels sammenholdt med § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 182.

Høiesteretssagfører Salomon

contra

Christian Peder Nielsen (Def. Jensen),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Rinds-Gislum Herreders Extrarets Dom af 10 Januar 1898: Tiltalte, Indsieder Christian Peder Nielsen af Lille Binderup, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Andersen, og Defensor, Sagfører Schibbye, med henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 28 Februar 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Johnsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Peder Nielsen til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Christian Peder Nielsen, der er født i Aaret 1855 og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Mishandling af sin Hustru.

I Anledningen af en i Slutningen af August Maaned f. A. til Politiet indløben Anmeldelse om, at Tiltalte, der boede i Lille Binderup, havde mishandlet sin Hustru, Ane Elisabeth, født Mortensen, med hvem han da havde været gift i ca. 14 Aar, blev der ved Politiretten indledet en Undersøgelse, under hvilken Tiltaltes Hustru afgav en Forklaring, hvis Rigtighed paa væsentlige Punkter bestyrkedes ved, hvad der tildels under Ed blev forklaret af andre Personer, og som gik ud paa, at Tiltalte — hvad han dog i det Hele benægtede — ved forskellige nærmere angivne Lejligheder, deriblandt 2 Gange i Løbet af den nævnte Maaned, havde dels truet hende med Vold, dels gjort hende til Gjenstand for Haandgribeligheder og navnlig tilføjet hende personlig Overlast af en saadan Natur, at hun i flere Dage derefter havde følt Smerter og baaret kjendelige Spor af den hende overgaaede Medfart.

Efterat denne Undersøgelse — efter hvis Paabegyndelse Tiltaltes Hustru gjorde Skridt til at erholde Bevilling til Separation fra ham, hvad hun dog efter den derefter foretagne verdslige Mægling opgav — imidlertid var sluttet, uden at der blev fundet Anledning til at beordre

Færdig fra Trykkeriet den 9 Juni 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: **Høiesterets Protokolsekretærer.**

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 14.

Fredagen den 20 Maj.

Aktion imod Tiltalte, flyttede han i Oktober Maaned f. A. med nævnte sin Hustru og 3 Børn, der ere i en Alder af henholdsvis 10, 7 og 3 Aar, ind til hans Forældre, Husmand Niels Christensen, kaldet Støttrup, og Hustru, i et dem tilhørende Hus, ligeledes i Lille Binderup, og om Aftenen den 10 November f. A., efterat Tiltalte og dennes Fader, der havde været ude for at skjære Ris til Kurvefletning, i en noget beskjenket Tilstand vare vendte hjem, og nogle Personer, i Selskab med hvem de efter deres Hjemkomst drak Brændevin og Kaffeunsch, havde forladt Huset, forefaldt der nu her et Optrin, som gav Anledning til den til Grund for nærværende Sag liggende Undersøgelse, og om hvilket Tiltaltes Hustru ved Siden af, at hun har udsagt, at Tiltalte efter Afslutningen af den foregaaende Undersøgelse mange Gange havde skubbet til hende saaledes, at hun var falden imod Sengen eller Dørene, men dog uden at der herved var paaført hende nogen Skade eller Smerter, har afgivet følgende Forklaring: I Løbet af Aftenen var saavel Tiltalte som begge hans Forældre, dog navnlig Faderen, blevne berusede, og da hun satte noget Aftensmad, som hun havde tilberedt, frem for dem, kunde de ikke spise den. Tiltaltes Hustru hjalp derpaa sin Svigerfader i Seng, og da Tiltalte imidlertid var falden i Søvn med Hovedet paa Bordet, gik hun og hendes Svigermoder hen til ham og tog fat i ham hver fra sin Side for at faa ham i Seng. De fik ogsaa Blusen og Buxeremmen af ham; men derpaa vaagnede han, blev vred og slog i Bordet, saa at hans Hustru maatte fjerne Lampen. Medens Tiltalte derpaa var i Færd med at gaa i Seng, gik hans Hustru ud i Kjøkkenet, men nu kom Tiltalte ud til hende, tog hende i Haaret og kastede hende forover mod Kjøkkengulvet, hvorved hun dog ingen Skade tog; da hun derefter gik ind i Sovekammeret, gik Tiltalte efter hende, tog hende atter i Haaret og kastede hende gjentagne Gange baglænds over i Sengen, hvor hans Fader laa og sov, samt slog hende flere Gange i Ansigtet med knyttet Næve, hvorved han ramte hende bl. A. paa højre Kjæbe og under venstre Øje samt oven i Hovedet, hvis Følge hun endnu den følgende Dag havde Smerter i Hoved og Hals, ligesom det venstre Øje var i høj Grad ophovnet og blodunderløbet. Under Tiltaltes ommeldte Optræden foranledigede det ældste Barn, at der blev sendt Bud efter den i Byen boende Sognefoged, og efter hans Tilstedekomst, forud for hvilken Tiltalte imidlertid havde ophørt med sine Voldsomheder, forlod Tiltaltes Hustru Huset med sine Børn og tilbragte Natten hos en Nabokone.

Tiltalte har erkjendt, at han ved den omhandlede Lejlighed, efter at de Fremmede vare gaaede, har kastet sin Hustru baglænds over i Sengen, hvor Faderen laa, og flere Gange har slaaet hende bl. A. og saa i Ansigtet med knyttet Næve, uden at han dog nærmere har kunnet sige, hvor han traf hende; derimod har han vedholdende benægtet, at han har kastet hende om i Kjøkkenet og revet hende i Haaret eller i alt Fald at kunne huske saadant, og han har derhos forklaret, dels at hans Hustru, da han forlangte Kaffepunsche til de Fremmede, knurrede og gjorde Indvendinger, hvilket imidlertid ingen af disse ifølge de af dem afgivne Forklaringer har hørt, dels at hans senere Adfærd mod hende var foranlediget ved, at hun skjældte ham ud, drillede ham og tilsidst fløj paa ham, rev hans Tøj itu og slog ham i Ansigtet, hvorved han vil have faaet en Bule over det ene Øje; men Rigtigheden af disse hans Forklaringer, der er benægtet af hans Hustru, er — navnlig for saa vidt de gaa ud paa, at Hustruen først angreb ham — ikke bestyrket ved det iøvrigt Fremkomne, særligt heller ikke ved de af Tiltaltes Forældre afgivne Forklaringer, med Hensyn til hvilke iøvrigt bemærkes, at de i det Hele have været forbeholdne og tildels modsigende, saaledes at der, ogsaa under Hensyn til disse Personers Alder, Svagelighed og Drikkældighed, ikke vil kunne tillægges dem videre Betydning, navnlig heller ikke for saa vidt de begge have forklaret, at Tiltalte Dagen efter havde Buler over Øjnene, idet andre Personer, der have seet Tiltalte den næste Morgen, have forklaret, at der — i alt Fald afseet fra en ganske lille Rift over det ene Øje — ikke paa ham saas Spor af Overlast. Derimod har den ovennævnte Sognefogeds Hustru forklaret, at hun, da hun den ommeldte Aften tilfældigt var ude i Byen og befandt sig i Nærheden af Støttrup's Hus, hørte Skrig og en Stemme, der raabte: »Skynd Dig at komme, Maren, han slaar hende helt ihjel«, og som formentlig hidrørte fra et af Tiltaltes Børn, der kaldte paa en Nabokone, og at en Opfordring af lignende Indhold blev rettet til hende af det ældste Barn, da hun kom til Huset, samt at hun, da hun var kommen ind i Huset, saae Niels Støttrup siddende afklædt paa Sengen, medens Tiltalte stod bøjet over Sengen og slog ind i denne, idet han bandede og skjældte, men at han ophørte med sin Adfærd, da han blev opmærksom paa hendes Nærværelse, hvorefter Tiltaltes Hustru kom ud af Sengen, stærkt forslaaet i Ansigtet, med Haaret hængende ned over sig og Klæderne revne op.

Ifølge en af en Læge den 11 November f. A. afgiven Erklæring viste Tiltaltes Hustru sig ved den af ham nævnte Dag foretagne Undersøgelse at have været Gjenstand for Vold, idet venstre Øjes Laag vare svulne og blodunderløbne efter Slag, og Hovedhuden øm, hvorhos der i Nakken og Tindingeegnen fandtes Hævelse efter Træk i Haaret. Nogen varig Skade er efter det Foreliggende ikke tilføjet Tiltaltes Hustru.

Tiltalte — der ifølge det under Sagen Oplyste er drikkældig — maa nu vel forudsættes den ommeldte Aften at have været noget paa-virket af Drikkevarer, men dette kan dog ikke antages at have været Tilfældet i en saadan Grad, at han ikke skulde have været sig selv fuldkommen mægtig, og efter hvad der under Sagen foreligger, kan

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ib Nielsen Søegaard — der er født i Aaret 1866 og som tidligere her i Landet har været straffet ifølge Skads Herreds Extrarets Dom af 19 Juli 1894 efter Straffelovens §§ 228, 251 og 275, kfr. § 268, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ifølge Varde Købstads Extrarets Dom af 5 Marts 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med samme Slags Fængsel i 5 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri, og er det i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han den 2 Juni f. A., da han i et Ærinde havde indfundet sig hos Grønhandler J. M. Schmidt i Esbjerg, har, medens han en kort Tid var alene i dennes Stue, tilvendt sig et Sølvuhr, der beroede i Schmidts paa Væggen i Stuen hængende Vest, samt at han den 16 November f. A. mellem Kl. 11 og 12 om Aftenen i en Ejendom i Esbjerg, hvortil der var uhindret Adgang, har tilvendt sig et Par langskaffede Støvler, som Ejeren, Jernbaneassistent J. P. Visman, havde sat paa Gangen udenfor sit i Ejendommen værende Værelse. Uhret, som Arrestanten nogle Dage efter Tyveriet af samme bortbyttede for et Par Fjedersko og to Par Morgensko, og Støvlerne, som han ligeledes nogle Dage efter Tyveriet solgte for 3 Kr. 25 Øre, ere bragte tilstede under Sagen og efterat være vurderede henholdsvis til 10 Kr. og 14 Kr., udleverede til de Bestjaalne, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset for 3die Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Mandagen den 23 Maj.

Nr. 112. Gaardejer **Hans Laursen** af Østrup (Ingen)

contra

Gaardejer **Niels Møller Sørensen** sammesteds (Asmussen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Gaardejer Hans Laursen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner

forklaret, omkring den 20 August 1896 — havde mistet to, hver ca. 60 Favne lange Flyndergarn, der som de yderste sammen med 10 lignende Garn vare bundne sammen i en Linie og udstillede til Fangst i Søen mellem Kongsøre Skov og Stokkebjerg Skov, og vare de herom edelig forklaret, at Garnene vare udsatte ca. 300 Favne fra Land parallelt med dette paa en Dybde af 6 Favne, saaledes al de fastholdtes paa Stedet med Stene, der vare fastgjorte til dem; de stode lige op og ned og deres Højde fra Bunden var en god Alen. Af de nævnte to Flyndergarn, som tilligemed en Vager med tilhørende Line savnedes om Morgen den Dagen efter, at de vare udsatte, og som antoges bortstjaalne, idet det maatte ansees som umuligt, at Vind eller Strøm skulde kunne have revet dem løs, da Strømmen løb langs med dem, og de øvrige Garn, som havde været forbundet med dem, vare fuldstændig rene, da de om Morgen toges op, og stod i samme Stilling, hvori de vare udsatte, og desuden det 2det Garn var skaaret over ca. 1½ Favn fra det 3die Garn, tilhørte det ene Lauritz Petersen, det andet Anders Jensen og vare forsynede, foruden med Navnemærker, med nærmere angivne særlige Kjendetegn. Morgen efter, at de nævnte to Fiskere havde mistet deres Garn, traf de Tiltalte i Nærheden af det Sted, hvor Garnene havde staaet, og meddelte ham det Passerede. Den 21 Juli f. A. mente Lauritz Petersen i 2 Flyndergarn, som han fandt hængende paa nogle Træer i Udkanten af Kongsøre Skov, at gjenkende de savnede, og efter at han sammen med Anders Jensen havde undersøgt Garnene, følte de sig overbeviste om, at det var de paagjældende Garn, af hvilke Navnemærkerne vare bortfjærnede, ligesom der var øget et Stykke nyt Garn i det ene. Tiltalte — som befandtes at være den, der havde ophængt Garnene, vedkendte sig overfor Vidnerne disse Garn som to, han havde købt i August 1896 og betalt med 11 Kr. i Nykjøbing Havn af to Fiskere, der angave, at de vare fra Hundested, og som han ikke kjendte. Han beskrev dem nærmere som en ældre, graaskjægget og en yngre, 20—30 Aar gammel Mand og angav, at de sejlede i en lille hvid Baad.

Under de optagne Forhør har Tiltalte med Hensyn til sin Hjemmel til Garnene fastholdt den nævnte Forklaring med Tilføjende, at han var uvidende om, ligesom det ikke faldt ham ind, at de paagjældende Mænd skulde være komne i Besiddelse af Garnene paa ulovlig Maade.

Han har isvrigt ikke kunnet give væsentlig yderligere Beskrivelse af de paagjældende Fiskere, og trods anstillet Undersøgelse i Hundested og Omegn har ingen Oplysning kunnet tilvejebringes om disse eller Baaden. Da Fiskerne Anders Jensen og Lauritz Petersen have aflagt Tilhjemlingsed og godtgjort deres Ejendomsret til de ommeldte Garn, findes der at foreligge et i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Fr. 8 September 1841, § 6, fyldestgjørende Bevis til med Hensyn til bemeldte Garn, der ere vurderede til respektive 8 Kr. og 10 Kr., at dømme Tiltalte for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, dog kun som Hæler, idet Omstændighederne ikke findes med tilstrækkelig Bestemthed at pege hen paa, at han selv har stjaalet Garnene. Han vil derfor, som i Underrettsdommen bestemt, være at ansee efter Straffelovens § 238, men Straffen, som ved bemeldte Dom er fastsat til

Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, findes efter Omstændighederne at burde forhøjes til lige Fængsel i 5 Dage.

Tirsdagen den 24 Maj.

Nr. 195. Høiesteretsagfører Bagger

contra

1. **Jens Kristian Rasmussen**, 2. **Lise Kirstine Larsdatter**, Rasmussens Hustru, 3. **Laura Johanne Petersen** og 4. **Birthe Mathilde Juliane Petersen**, Nielsens Hustru (Def. Salomon),

der tiltales for Vexelfalsk, Arrestantinden tillige for Anstiftelse til denne Forbrydelse.

Maribo Kjøbstads Extrarets Dom af 29 December 1897: Arrestanterne Jens Kristian Rasmussen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og hans Hustru, Lise Kirstine Larsdatter, i 2 Aar, Tiltalte Laura Johanne Pedersen i 8 Maaneder og Birthe Mathilde Juliane Pedersen, Hans Emanuel Nielsens Hustru i 1 Aar, hvorhos Arrestanterne have in solidum at udrede de med deres Arrest forbundne Omkostninger, og samtlige Tiltalte de af Aktionens iøvrigt lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Gulmann i Maribo, og Defensor, Prokurator Koefoed i Sækkjøbing, 16 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 April 1898: Arrestanten Jens Kristian Rasmussen, Arrestantinden Lise Kirstine Larsdatter samt de Tiltalte, Forbedringshusfange Laura Johanne Petersen og Birthe Mathilde Juliane Petersen, Nielsens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten i 1 Aar, Arrestantinden i 18 Maaneder, Tiltalte Petersen i 6 Maaneder og Tiltalte Nielsens Hustru i 1 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagfører Gulmann og Prokurator Koefoed, 16 Kr. til hver, og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Juel, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestantinden, dog at heraf in solidum med hende udredes af Arrestanten $\frac{1}{2}$, af Tiltalte Petersen $\frac{1}{6}$ og af Tiltalte Nielsens Hustru $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter det Foreliggende findes det betænkeligt at gaa ud fra, at Tiltalte Nielsens Hustru, da hun skrev Jens Jensens Navn paa de to i Sagen omhandlede Vexler, var sig bevidst, at hun

savnede Bemyndigelse til at gjøre dette, og hun vil derfor være at frifinde. Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme for de andre Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde, der i det Væsentlige kunne tiltrædes, være at stadfæste, dog at den af Tiltalte Laura Petersen forskyldte Tillægsstraf findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos alene disse Tiltalte ville have at udrede Aktionens Omkostninger paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Birthe Mathilde Juliane Petersen, Nielsens Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Laura Johanne Petersen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. I Henseende til de de Tiltalte Jens Kristian Rasmussen og Lise Kirstine Larsdatter, Rasmussens Hustru, idømte Straffe bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Dommen fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretsagførerne Bagger og Salomon, 50 Kroner til hver, udredes af Tiltalte Rasmussens Hustru, dog at de Tiltalte Rasmussen og Petersen deraf in solidum med hende udrede hver Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Maribo Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Kristian Rasmussen, Arrestantinden Lise Kirstine Larsdatter, Rasmussens Hustru, og de Tiltalte Forbedringshusfange Laura Johanne Petersen og Birthe Mathilde Juliane Petersen, Nielsens Hustru, for Vexelfalsk, Arrestantinden tillige for Anstiftelse til denne Forbrydelse.

Arrestanten, Arrestantinden og Tiltalte Nielsens Hustru, der ere fødte henholdsvis den 19 Juli 1861, den 2 Maj 1857 og den 4 Januar 1871, ere ikke fundne forhen straffede. Tiltalte Petersen er født den 14 Juli 1856 og senest anseet ved Maribo Kjøbstads Extrarets Dom af 14 September 1897 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., for fjerde Gang hegaaet Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved de af Arrestanten, Arrestantinden og de Tiltalte afgivne Tilstaaelser og Forklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er følgende godtgjort:

Efterat Arrestanten havde faaet opsagt en Prioritet i en ham tilhørende Ejendom og i denne Anledning til sin Hustru, Arrestantinden, havde talt om, at han for at indfri denne maatte laane Penge paa Vexel i Maribo Bank, og at hendes Halvbroder, Parcellist Jens Jensen i Holeby, hendes Sødskendebarn, Gaardejer Niels Peter Olsen i Sørup,

hendes Plejebroder, Husejer Hans Jensen i Maribo, og Farver A. C. Asmussen sammesteds nok vilde sætte deres Navne paa en Vexel, tegnede ovennævnte Jens Jensen sig som Endossent paa en af Arrestanten i det angivne Øjemed udstedt Vexel. Da denne Vexel imidlertid ikke blev benyttet, anmodede Arrestanten sin Hustru om at sørge for, at der blev skrevet en ny Vexel.

Arrestantinden lod derefter udfærdige en den 28 Juli 1897 dateret til ovennævnte Parcellist Jens Jensen eller Ordre udstedt 1 Maanedes Solavexel, lydende paa 550 Kr., hvilken Arrestanten underskrev som Udsteder, og efter Arrestantindens Opfordring og i hendes Overværelse skrev derefter Tiltalte Petersen og Tiltalte Nielsens Hustru henholdsvis ovennævnte Gaardejer Niels Peder Olsens og Parcellist Jens Jensens Navne som Endossenter paa Vexlen, medens Arrestantinden selv skrev ovennævnte Husejer Hans Jensens Navn som Endossent paa denne. Vexlen blev derefter af Tiltalte bragt til ovennævnte Farver A. C. Asmussen, der i Tillid til, at de tidligere skete Navntegninger vare ægte, skrev sig som Endossent paa Vexlen, hvorefter den af samme Tiltalte indleveredes til Maribo Bank, hvor dens Beløb blev hende udbetalt. Vexelbeløbet blev af Arrestantinden anvendt til Indfrielse af den opsagte Prioritet.

Da den omhandlede Vexel var forfalden til Betaling og skulde fornyes, udstedte Arrestanten en Vexel, dateret den 30 August 1897 og iøvrigt af ganske samme Indhold som den foregaaende, og efter Opfordring af Arrestantinden skrev Tiltalte Nielsens Hustru i Arrestantens og Arrestantindens Overværelse Parcellist Jens Jensens Navn som Endossent paa Vexlen. Efter at Tiltalte Nielsens Hustru havde fjernet sig, begyndte Arrestanten at endossere Vexlen, men efter at han havde skrevet det første Bogstav i »Gaardejer«, opfordrede han Arrestantinden til at skrive Resten og i Arrestantens Overværelse fuldførte hun da denne Navnetegning, samt skrev endvidere Husejer Hans Jensens Navn som Endossent paa Vexlen. Denne blev derefter bragt til Farver A. C. Asmussen, der ogsaa denne Gang skrev sig som Endossent paa Vexlen i Tillid til de tidligere Navntegningers Ægthed, hvorefter Arrestanten bragte den til Maribo Bank, hvor den blev modtaget til Fornyelse af den ældre Vexel.

Paategningen paa de to Vexler af Parcellist Jens Jensens, Gaardejer Niels Peder Olsens og Husejer Hans Jensens Navne skete uden Bemyndigelse fra disses Side, hvilket Arrestanten, Arrestantinden og Tiltalte Petersen ogsaa efter deres Forklaringer have været paa det Rene med for de Navnetegningers Vedkommende, som de efter det Ovenanførte have udført eller været delagtige i, hvorved bemærkes, at der intet Hensyn vil kunne tages til de Forandringer, Arrestantinden under et Reassumtionsforhør har gjort i sine tidligere Forklaringer herom; og naar Tiltalte Nielsens Hustru, for hvem Arrestantinden maa antages inden denne Tiltalte underskrev Vexlerne at have foregivet, at Jens Jensen havde lovet at komme og skrive sit Navn paa disse og at gaa i Kautio for Pengene — har forklaret, at hun herefter ikke mente at gjøre sig skyldig i noget Ulovligt ved at tegne Jensens Navn paa Vexlerne, vil der efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke kunne tages Hensyn hertil.

Som Følge af det anførte ville Arrestanten, Arrestantinden samt

de Tiltalte Petersen og Nielsens Hustru være at ansee efter Straffelovens § 269, 1ste Stk., for Tiltalte Petersens Vedkommende sammenholdt med Straffelovens § 64, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanten i 1 Aar, Arrestantinden i 18 Maaneder, Tiltalte Petersen i 6 Maaneder og Tiltalte Nielsens Hustru i 1 Aar.

Aktionens Omkostninger, derunder de Aktor og Defensor for Underretten ved Underretsdommen tillagte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, 20 Kr. til hver, ville være at udrede af Arrestantinden, dog at heraf in solidum med hende vil være at udrede af Arrestanten $\frac{1}{2}$, af Tiltalte Petersen $\frac{1}{6}$ og af Tiltalte Nielsens Hustru $\frac{1}{3}$.

I Overensstemmelse med det Anførte vil Underretsdommen ved hvilken Arrestanten, Arrestantinden og de Tiltalte ere ansete, Arrestanten efter Straffelovens § 269, 1ste Stk., sammenholdt med § 47 og efter Analogien af førstnævnte § med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Arrestantinden efter Straffelovens § 269, 1ste Stk., tildels sammenholdt med § 52, med lige Arbejde i 2 Aar, Tiltalte Petersen efter Straffelovens § 269, 1ste Stk., sammenholdt med § 64, med lige Arbejde i 8 Maaneder, og Tiltalte Nielsens Hustru efter Straffelovens § 269, 1ste Stk., med lige Arbejde i 1 Aar, og ved hvilken det er paalagt Arrestanten og Arrestantinden in solidum at udrede de med deres Arrest forbundne Omkostninger og Arrestanten, Arrestantinden samt de Tiltalte at udrede Aktionens øvrige Omkostninger, være at forandre.

Onsdagen den 25 Maj.

Nr. 193. **Aktieselskabet Kjøbenhavns Handelsbank**
(Arntzen)

contra

Husejer **S. Jensen** (Asmussen),

betr. Spørgsmaalet om en Aktionærs Ret til at tegne nye Aktier .
Banken til pari.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 April 1898: De Indstævnte, Aktieselskabet »Kjøbenhavns Handelsbank«, bør for Tiltale af Citanten, Husejer S. Jensen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige kunne tiltrædes, vil Dommen efter Hovedappellantens Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Kontraappellanten have at betale til Hovedappellanten med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Kontraappellanten, Husejer S. Jensen, til Hovedappellanten, Kjøbenhavns Handelsbank, med 300 Kroner. Saa betaler Kontraappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I § 4 i Statutterne for de Indstævnte, Aktieselskabet »Kjøbenhavns Handelsbank«, er det bestemt, at Bankens Grundfond skal være en Aktiekapital paa 8 Millioner Rigsdaler eller 16 Millioner Kroner, af hvilken dog kun 60 pCt. foreløbig skulde indbetales, og var det i Statuternes § 5 fastsat, at naar 60 pCt. af Aktiernes nominelle Beløb vare indbetalte, skulde Aktierne, lydende paa Ihændeoveren og forsynede med Rubriker for de mulige senere Indbetalinger, udstedes. Ifølge § 6 kunde af de resterende 40 pCt. af Aktiernes nominelle Beløb de 15 pCt. fordres indbetales, naar Bestyrelsesraadet med $\frac{2}{3}$ Stemmers Pluralitet bestemte det, dog ikke i noget Tilfælde førend i Løbet af Aaret 1874, og hedder det derefter i § 6:

»De sidste 25 pCt. af Aktiernes nominelle Beløb kunne ikke indkaldes, førend Aktionærerne i to paa hinanden følgende Aar have erholdt i Udbytte 7 pCt. af de paa Aktierne indbetalte Beløb, og selv da kun, naar $\frac{2}{3}$ af Bestyrelsesraadets Medlemmer beslutter det, og saaledes at der kun indkaldes $12\frac{1}{2}$ pCt. ad Gangen.

Førend de udstedte Aktier ere indbetalte med deres fulde paa-lydende Beløb, maa ingen ny Emission af Aktier finde Sted; denne Bestemmelse kan ikke ved nogen Generalforsamlings Beslutning ophæves eller forandres.

Af Aktiernes nominelle Beløb blev efterhaanden indbetalt 75 pCt., og Aktierne lød altsaa paa 25 pCt. mere, end der var indbetalt paa dem, hvilke 25 pCt. Aktionærerne under visse nærmere Betingelser vare forpligtede til at indbetale. Da dette formentes at trykke Aktiernes Kurs, blev det paa en den 22 Marts 1879 afholdt Generalforsamling efter Forslag af Bankens Bestyrelsesraad paa statutmæssig Maade bl. A. vedtaget, at anden og tredie Passus i § 6 af Statutterne, nemlig den ovenfor først citerede Passus og en Passus angaaende Indkaldelsesmaaden med Hensyn til fordrede Indbetalinger, skulde være ophævede og at der i sammes Sted skulde sættes:

»Med den i Henhold til Bekjendtgørelse af 4 Januar 1875 allerede stedfundne Indbetaling af 15 pCt. af de oprindeligt udstedte Aktiers Nominalbeløb, udover de forud indbetalte 60 pCt., skulle Aktierne betragtes som fuldt indbetalte.

Efter derom sket Indkaldelse af de ældre Aktier paa den i Statuternes § 4 bestemte Maade, skal Bankens Bestyrelse være bemyndiget til, uden at den samlede Aktiekapital af den Grund forøges eller

formindskes, at ombytte disse ældre Aktier med nye, lydende paa 100, 200, 1000 og 2000 Kroner.

Naar Banken i 2 paa hinanden følgende Aar har givet Aktionærerne et Udbytte af 7 pCt. af de nye Aktiers Paalydende, kan to Trediedele af Bestyrelsesraadets Medlemmer beslutte en Forøgelse af Aktiekapitalen med indtil 4 Millioner Kroner. I Tilfælde af saadan Forøgelse skulle Ihændeherne af de ældre, tilsammen 12 Millioner Kroner udgjørende Aktier, inden en af Bestyrelsesraadet sat Frist have Ret til al pari at tegne nye Aktier i Forhold til de Aktiers Beløb, hvoraf de allerede ere i Besiddelse, dog at det nye Aktiebeløb stedse bliver deleligt med 100.

I Henhold til denne Generalforsamlingsbeslutning bleve de ældre Aktier indkaldte og alle de eksisterende ombyttede med nye, fuldt indbetalte Aktier.

Betingelserne for den i den forandrede § 6 ommeldte Forøgelse af Aktiekapitalen have ikke foreligget, men da det ansaas for hensigtsmæssigt ikke destomindre at forøge Aktiekapitalen, der som ommeldt udgjorde 12 Millioner Kroner, med 4 Millioner Kroner, blev der paa en den 15 Februar d. A. afholdt Generalforsamling af Bestyrelsesraadet forelagt Forsamlingen et Forslag til Forandringer i Statutterne, der bl. A. gik ud paa, at 4de Stykke af § 6, saaledes som denne § var forandret ved Generalforsamlingsbeslutningen af 22 Marts 1879 (altsaa det ovenfor sidst citerede Stykke af denne §), skulde ophæves og i Stedet for samme sættes:

»Bankens Aktiekapital kan efter Bestyrelsesraadets nærmere Bestemmelse forøges med 4 Millioner Kroner. De nye Aktier blive forlods at tilbyde de ældre Aktionærer i Forhold til de Aktiers Beløb, hvoraf de allerede ere i Besiddelse, dog at det nye Aktiebeløb stedse bliver deleligt med 100. Den ved den nye Aktie-Emission indvundne Kursfortjeneste tilfalder Reservefondet.«

Efterat Bestyrelsesraadet, der allerede forinden Generalforsamlingen havde meddelt Aktionærerne, at de nye Aktier vilde blive tilbudt dem til en Kurs af 115 pCt. ved Forelæggelsen af dette Forslag havde gjentaget denne Meddelelse, og efter at et paa flere Aktionærers Vegne stillet Forslag om, at de nye Aktier skulde tilbydes de ældre Aktionærer til pari, var blevet forkastet, vedtoges Bestyrelsesraadets Forslag paa statutmæssig Maade med en Majoritet af langt over de i Statutternes § 31 til et saadant Forslags gyldige Vedtagelse fastsatte $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer.

Da Citanten, Husejer S. Jensen, der er Ihændeher af Aktier i Banken, lydende paa 30000 Kr., og som i Henhold til en af Banken efter den sidstnævnte Generalforsamling udstedt offentlig Bekjendtgørelse har tegnet nye Aktier til Beløb 10000 Kr., har maattet betale disse med 115 pCt., altsaa med 11500 Kr., men formener sig efter Statutterne berettiget til at erholde Aktierne til pari, har han anlagt nærværende Sag, under hvilken han har paastaaet de Indstævnte tilpligtede at tilbagebetale ham de formentlig formeget erlagte 1500 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 24 Februar d. A. til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Der findes nu ikke at kunne gives Citanten Medhold i, at den af Generalforsamlingen den 22 Marts 1879 som ommeldt truffe Bestemmelse om, at Ihændehabererne af de ældre, tilsammen 12 Millioner Kroner udgjørende, Aktier under visse Betingelser skulde have Ret til al pari at tegne nye Aktier i Forhold til de alt i deres Besiddelse værende Aktiers Beløb, hjemler Aktionærerne en Ret til under alle Omstændigheder ved en Forøgelse af Aktiekapitalen med indtil 4 Millioner Kroner at erholde de nye Aktier til pari. Naar nemlig hensees dels til, at denne Bestemmelse er sat i umiddelbar Forbindelse med Bestemmelsen om Bestyrelsesraadets Ret til under visse Betingelser at forøge Aktiekapitalen, dels til, at Ordene, hvormed førstnævnte Bestemmelse indledes, naturlig maa forstaas saaledes, at der ved den i Bestemmelsen ommeldte Forøgelse af Aktiekapitalen kun sigtes til den, der er omtalt umiddelbart foran, dels endelig til, at det efter det Oplyste ikke har været Bestyrelsesraadets Mening med dets Forslag, at der skulde gives nogen Regel, forsaavidt angaar anden Forøgelse af Aktiekapitalen end den i Forslaget ommeldte, maa det antages, at den nævnte Bestemmelse ikkun giver Ihændehabererne af de ældre Aktier Ret til al pari at tegne nye Aktier i Forhold til de Aktiers Beløb, hvoraf de allerede ere i Besiddelse, naar en Forøgelse af Aktiekapitalen med indtil 4 Millioner Kroner i Henhold til den forudgaaende Regel er bestemt af Bestyrelsesraadet.

Lige saa lidt kan Citanten — som af ham forment — i den i Statuternes § 6, saaledes som denne § oprindelig var affattet indeholdte Bestemmelse om, at Bestyrelsesraadet under visse Betingelser kunde indkalde de resterende 25 pCt. af de oprindelige Aktiers nominelle Beløb, og i den hertil knyttede Adgang for hver Ihændehaber af Aktier til at faa sin Aktiekapital forøget med 25 pCt., søge nogen Hjemmel til under de nu foreliggende Omstændigheder at fordre de nye Aktier til pari; thi selv om den ved Generalforsamlingen den 22 Marts 1879 truffe Bestemmelse om, at Aktierne med de indbetalte 75 pCt. skulde betragtes som fuldt indbetalte, under Hensyn til den ovenciterede Regel i § 6, sidste Stykke, maatte ansees ugyldig, hvad iøvrigt findes ubegrundet, have i alt Fald samtlige Aktionærer — derunder Citanten eller hans Forgænger i Besiddelsen af de nu i hans Besiddelse værende Aktier — ved at modtage nye Aktier, der lød paa at være fuldt indbetalte, sanktioneret den ommeldte Beslutning.

Da Citanten ikke iøvrigt har paavist nogen Hjemmel for sin Paa-stand, ville de Indstævnte være at frifinde, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at kunne ophæves. Stempel-overtrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredagen den 27 Maj.

Nr. 172.

Høiesteretssagfører Asmussen

contra

1. **Thomas Laurits Peter Jensen**, 2. **Axel Peder Nielsen**,
3. **Peter Andersen**, 4. **Jens Christian Jensen**, 5. **Martin
Kristian Knudsen** og 6. **Christian Lassen Juel Pedersen**
(Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Horns Herreds Extrarets Dom af 28 April 1897: For saa vidt angaar Tiltalte Niels Christian Jensen, afvises denne Sag. De Tiltalte, Thomas Laurits Peter Jensen, Axel Peter Nielsen, Peter Andersen, Jens Christian Jensen, Martin Christian Knudsen og Christian Lassen Juul Petersen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage, de 5 Sidstnævnte i 5 Dage hver. De bør derhos En for Alle og Alle for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Paulsen, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Petersen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 November 1897: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes for Tiltalte Nr. 1, Thomas Laurits Peter Jensen til 3 Gange 5 Dage og for hver af de Tiltalte Nr. 2, Axel Peder Nielsen, Nr. 3, Peter Andersen, Nr. 4, Jens Christian Jensen, Nr. 5, Martin Kristian Knudsen og Nr. 6, Christian Lassen Juul Pedersen til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hindberg, betale de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Thomas Laurits Peter Jensen, Axel Peder Nielsen, Peter Andersen, Jens Christian Jensen, Martin Kristian Knudsen og Christian Lassen Juel Pedersen, een for alle og alle for een, til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i første Instants tillige angik Niels Christian Jensen, for hvis Vedkommende den imidlertid ikke foreligger Overretten til Paakjendelse, ere følgende Personer satte under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse: 1) Thomas Laurits Peter Jensen, der er født i Aaret 1874 og under sin Militærtjeneste i 1893 har været straffet ifølge Krigsretsdom for Dokumentfalsk med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, 2) Axel Peder Nielsen, der er født i Aaret 1874 og som ifølge sin Forklaring 2de Gange inden Politiretten har vedtaget Bøder for Polituorden, 3) Peter Andersen, der er født i Aaret 1872 og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, 4) Jens Christian Jensen, der er født i Aaret 1873 og i 1895 inden Politiretten har vedtaget en Bøde af 15 Kr. for Overtrædelse af Politivedtægten, 5) Martin Kristian Knudsen, der er født i Aaret 1877 og i 1896 inden Politiretten har vedtaget en Bøde af 25 Kr. for voldeligt Overfald, og 6) Christian Lassen Juul Pedersen, der er født i Aaret 1876 og som ifølge Overrettens Dom af 23 Marts f. A. er anset efter Straffelovens § 177, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Ifølge Sagens Oplysninger besluttede Daglejer Martinus Pedersen, der, medens han tidligere havde haft Arbejde paa Gaarden Knivholt, var bleven Kjæreste med en der tjenende Pige, men som nu havde erfaret, at hun havde indladt sig i Forbindelse med Tiltalte Nr. 2 Nielsen, der ligeledes tjener paa Knivholt, i hvilken Anledning Martinus havde tilskrevet Pigen et Brev, som hun imidlertid havde ladet ubesvaret, Lørdag Eftermiddag den 16 Januar d. A. at gaa til Knivholt, efter sin Forklaring for at besøge nævnte Pige, og han begav sig derfor derhen i Følgeskab med hendes Broder Carl Christensen samt med en anden Karl, Marinus Gottliebsen, hvem de traf i Frederikshavn og som ogsaa havde Ærinde paa Gaarden. Paa Vejen derud passerede disse 3, der dels i Frederikshavn dels undervejs havde nydt en Del Drikkevarer, hvorved de vare blevne støjende og — særligt Martinus — ikke saa lidt berusede, et Hus, i hvilket flere af de paa Knivholt arbejdende Karle, deriblandt Tiltalte Nr. 1, Jensen og Avlskarlen paa Gaarden havde Bopæl, og de spurgte da denne sidste, hvor paa Gaarden Tiltalte Nr. 2 Nielsen laa, hvorom de imidlertid ingen Oplysning erholdt, og ifølge nævnte Avlskarls Forklaring udloed de sig her med, at de vilde slaas med Knivholtkarlene, hvilket Martinus og hans Ledsagere imidlertid ikke have villet kunne huske, medens Førstnævnte dog har forklaret, at han mener at have udtalt, at han — som han har udtrykt sig — vilde klø Axel ud, hvis han laa hos den ommeldte Pige. Tiltalte Nr. 1, Jensen, der den paagældende Aften sad og spillede Kort med Tiltalte Nr. 5, Knudsen, og som havde hørt Ordskiftet med Avlskarlen og særlig vil have hørt Marinus sige, at de vilde prygle Tiltalte Nr. 2, Nielsen, og en anden af Gaardens Karle, begav sig derpaa med Knudsen forud til Knivholt, og Tiltalte Nr. 1, Jensen, der efter sin Forklaring tidligere er bleven truet af Martinus, har erkjendt, at han gjorde dette, fordi han mente, at der nu vilde blive Lejlighed for ham til at slaas Martinus, foruden at han ogsaa vilde advare Gaardens Karle og eventuelt hjælpe dem.

Med Hensyn til hvad der herefter passerede maa det ved samt-

lige Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ansees tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Da de to fornævnte Tiltalte kom til Knivholt, havde de paa Gaarden værende Karle, hvoriblandt de andre 4 Tiltalte og den i første Instants Medtiltalte, allerede erfaret, at Martinus og hans Ledsagere nærmede sig, og Knivholtkarlene samlede sig nu ved Ejendommens Port for at tage mod de fremmede Karle, idet samtlige Tiltalte, af hvilke nogle først havde forsynet sig med Svingletrær, som de dog atter ville have bortkastet, da de fandtes for tunge til at slaa med, bevæbnede sig med Grene, som de tog fra en i Gaarden liggende Bunke Risbrænde. Om Dimensionerne af disse Grene eller — som nogle af de Tiltalte have betegnet dem — Stokke, har nærmere Oplysning iøvrigt ikke været at tilvejebringe. Martinus og hans 2 Ledsagere ankom noget efter, Kl. ca. 9 om Aftenen, til Gaarden, og medens Marinus Gottliebsen gik hen til en ikke under Sagen tiltalt af Gaardens Karle og tilligemed denne holdt sig udenfor det paafølgende Optrin, indtog de andre 2, som det maa antages, en truende Holdning, idet navnlig Martinus ifølge de Tiltaltes saa vel som ifølge nysnævnte ikke tiltalte Karls Forklaringer, hvis Rigtighed Martinus dog for saa vidt har benægtet, ligesom hans Ledsagere heller ikke ville have hørt noget derom, raabte til Knivholts Karlene, at 3 af disse, som han navngav, kunde slippe fri, men at de øvrige kunde komme an.

Medens Martinus derpaa vekslede nogle Ord med Niels Christian Jensen, sprang Tiltalte Nr. 1, Jensen, ind paa Martinus og tildelte ham med sin Gren et stærkt Slag paa Siden af Hovedet, saaledes at Martinus, for ikke at søgne om, maatte gribe fat i Carl Christensen. De andre bevæbnede Karle rykkede nu frem, og medens Carl Christensen, efter — som det maa antages — at have faaet nogle Slag over Ryggen, undløb, blev Martinus, der ogsaa gav sig til at løbe, indhentet af de Tiltalte Nr. 2, Nielsen, Nr. 3, Andersen, Nr. 4, Jensen, Nr. 5, Knudsen, Nr. 6, Pedersen, samt Niels Christian Jensen, der alle slog løs paa ham med deres Stokke, baade medens han løb, og navnlig efterat han som Følge af et Slag i Hovedet, var faldet om, hvilket skete saaledes, at han faldt over mod en Harve, der stod oprejst, og fik Hovedet ind mellem dens Træværk. Tiltalte Nr. 1, Jensen, slog efter sin Forklaring ikkun det ene fornævnte Slag og Tiltalte Nr. 3, Andersen, vil ogsaa kun have slaaet et Slag, medens de øvrige, efter hvad der maa antages, sloge hver mindst 2 Slag, hvilke Slag de ville have slaaet ham over Ryggen, idet dog Tiltalte Nr. 2, Nielsen, har erkjendt, at han ogsaa slog ham i Hovedet. Nogle af de Tiltalte rejste ham derefter op, og han bad da, om han maatte komme ind i Laden og ligge der, men da Tiltalte Nr. 2, Nielsen, erklærede, at han nok hunde gaa, forføjede han sig bort.

Martinus Pedersen har forklaret, at han — der ikke var mere beruset end at han iøvrigt var paa det Rene med, hvorledes alt gik

Færdig fra Trykkeriet den 16 Juni 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 15—16.

Fredagen den 27 Maj.

til — da han fik det Slag i Hovedet, hvorved han styrtede om, blev bevidstløs, og at han saaledes ikke veed, hvorledes han faldt, og ikke mærkede, at han blev yderligere slaet, og han vil først være kommen til fuld Bevidsthed, da han Kl. ca. 11 samme Aften fandt sig liggende under aaben Himmel ca. en Fjerdingsvej fra Gaarden; han gik derpaa til sit Hjem ved Bangsbo, men den følgende Morgen var han ude af Stand til at rejse sig, og han blev da kjørt til en Læge, og derpaa indlagt paa Sygehuset i Frederikshavn, hvor han først den 26 Januar næstefter kunde underkastes Forhør.

Den af Sygehuslægen den 22. Januar afgivne Erklæring i Sagen gaar ud paa, at Martinus Pedersen ved Undersøgelsen klagede over Smerter i Hoved og Ryg; paa højre Issében saaes et ca. 6 Ctm. langt longitudinelt Saar med uregelmæssige Rande, gaaende gennem Hovedhuden saaledes at Kraniets Benhinde saas i Bunden af Saaret og umiddelbart udenfor tilhøjre et ca. 3 Ctm. langt, ligeledes gjennem Hovedhuden gaaende uregelmæssigt Saar, forbundet med det første ved et mindre Tvær Saar, samt paa øverste Parti af Issen nogle skraat løbende fra 5—7 Ctm. lange Exkorationer; paa højre Side af Ansigtet saaes betydelig Svulst af Kindben- og Underkæbepartiet, strækkende sig lidt nedad Halspartiet, samt en Del Svulst af højre Øre, hvor der fandtes Hudafskrabninger samt størknet Blod i ydre Øregang, og paa højre Kindparti en enkelt Hudafskrabning, og ved Undersøgelse af Underkæben fandtes Brud omtrent paa Midten af sammes horisontale Del, hvorhos 3 Kindtænder i højre Underkæbe vare løse.

Paa venstre Ansigtshalvdel fandtes ca. 1½ Ctm. udenfor ydre Øjenvinkel et ca. 3 Ctm. langt perpendikulært, gabende Saar af ca. ¼ Ctm.s Dybde, lidt nedenfor samme et ca. 2 Ctm. langt, mindre dybt Saar med regelmæssige Rande og umiddelbart bag disse Saar 2, 10 og 5 Ctm. lange perpendikulære lineære Hudafskrabninger, der endte ved et paa Underkæben, omtrent paa dennes Midte værende uregelmæssigt, gabende Saar af ca. 5 Ctm.s Længde, hvor Sonden kunde føres ca. 3 Ctm. i Dybden, uden at støde paa blottet Ben, og endelig fandtes mindre Svulst af venstre Kindparti, venstre Øre og under begge Øjne.

Partiet omkring højre Skulderblad var Sædet for nogen Rødme og Svulst samt hist og her i ca. 15 Ctm.s Udstrækning nogen rødlig Farvning af Blodudtrængning under Huden, og paa venstre Skulderblad saas nogen Svulst og en ca. 5 Ctm. lang ecchymotisk Farvning. Patientten følte megen Smerte ved Berøring af de forskjellige kontunderede

Partier. Lægen udtalte endelig, at det efter Patientens Befindende den Dag, Erklæringen udstedtes, ikke kunde antages, at Læsionerne vilde have nogen skadelig, varig Følge for hans fremtidige Helbreds-tilstand.

Paa Forespørgsel fra Forhørsdommerens Side om, hvorvidt Saarene kunne antages at være fremkomne ved Martinus Pedersens Fald mod den under Sagen omhandlede Harve eller maa være frembragte med Kniv eller andet skarpt Instrument, har samme Læge derhos i en Erklæring af 16 Februar d. A. udtalt, at Sandsynligheden, at dømme efter Læsionernes Beskaffenhed paa venstre Side af Ansigtet, stærkt talte for Brugen af Kniv, og for Saaret i Hovedet for Slag med et eller andet stumpt Redskab, Stok eller lignende. De Tiltalte have imidlertid alle paa Forehold benægtet, at der ved den omhandlede Lejlighed blev brugt Kniv, hvad Sagens Oplysninger heller ikke iøvrigt give Grund til at antage.

Martinus Pedersen har erklæret, at han ikke under Sagen gjør Fordring paa Erstatning.

Idet der efter alt Foreliggende maa gaas ud fra, at de i den oven citerede Lægeerklæring omhandlede Læsioner ere foranledigede ved den mod Martinus Pedersen paa ovenanførte Maade udøvede Vold, maa det billiges, at samtlige Tiltalte ved Underretsdommen ere ansete efter Straffelovens § 203, men Straffene, der ved Dommen ere bestemt til Fængsel paa Vand og Brød for Nr. 1, Jensen, i 2 Gange 5 Dage og for de øvrige 5 Tiltalte hver især i 5 Dage, findes efter Omstændighederne at maatte bestemmes til samme Art Fængsel for Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og for de andre 5 hver især i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 197. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Helene Sørensen, Wormstrups Hustru (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 194 eller § 195.

Horns Herreds Extrarets Dom af 6 Oktober 1897: Tiltalte Helene Sørensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Petersen, 10 Kr., udredes af det Of-fentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Marts 1898: Tiltalte Helene Sørensen, Wormstrups Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten, 15 Kr., til Defensor sammesteds, 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Helene Sørensen, Wormstrups Hustru, til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Helene Sørensen, Wormstrups Hustru, der er født i Aaret 1876 og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 194 eller 195.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysningpr, der tildels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget yderligere Forhør, maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Efterat Tiltalte, der tidligere i sit Hjem havde født et Barn, der imidlertid var død 4 Dage efter Fødslen, i November Maaned 1896 var bleven besvangret af en Fisker i Frederikshavn, blev hun senere forlovet med sin nuværende Mand, Fisker Frederik Jensen Wormstrup, med hvem hun gjorde Bekjendtskab i Februar Maaned f. A. og med hvem hun ifølge hans Forklaring derefter havde Samleje, første Gang i Slutningen af Marts Maaned s. A., og den 1 Maj derefter flyttede Tiltalte, hvis Bryllup med Wormstrup var bestemt til at finde Sted i November Maaned f. A., ind til hans Forældre i Bangsbostrand. Trods gjentagne Forespørgsler saavel fra Wormstrups som fra hans Moders Side, vedblev Tiltalte under Svangerskabet at benægte, at hun var frugtsommelig, senest endog Dagen førend Fødslen den 24 August f. A. fandt Sted. Denne Dag følte Tiltalte sig allerede fra om Morgenen mindre vel, og omtrent ved Middagstid, efter hendes Formening noget over 12, følte hun Veer, der senere gjentog sig, dog med længere Mellemrum, og som derhos ikke vare stærke, navnlig ikke saa stærke som ved hendes forrige Fødsel, og ej heller toge til i Styrke, hvorfor Tiltalte, der ifølge sin Forklaring havde haft sin Menstruation regelmæssigt indtil 2 Maaneder forinden og som ikke var klar paa, til hvilket Tidspunkt hendes Nedkomst maatte indtræde, idet hun navnlig ikke vil have ventet den saa tidligt, endnu ikke ansaa Fødslen for umiddelbart forestaaende. Kl. ca. 2 gik Tiltalte, der — efter hvad hun maa antages at have opgivet for en Læge, der samme Dags Eftermiddag kom tilstede, og som har afgivet Erklæring i Sagen — mente, at hun skulde have Aabning, ud paa Retiraden ved Siden af Huset, og idet hun nu satte sig ned, mærkede hun, at noget stødte mod Sædet, og følte da, at en Arm og noget som en Tarm, antageligen Navlestrengen, kom frem, og først da vil hun have været klar over, at Fødslen var begyndt. Hun tænkte

ikke paa at rejse sig og mener heller ikke, at hun kunde have rejst sig fra Sædet under Fødslen, der strax efter fuldbyrdedes, saaledes at Barnet faldt fra hende ned i Latrinet, uden at hun hjalp til med at drage det frem. Hun blev siddende lidt indtil Efterbyrden var gaaet fra hende, hvorefter hun — hvad hun iøvrigt under Forhørene først bestemt havde benægtet, men senere har maattet erkjende — tog en hel Del Papir, der maa antages at have beroet paa Retiraden, og kastede det, efter at have benyttet det til at tørre Blodet af sig, ned i Latrinet; men hun har benægtet at have bredt Papiret ud forat skjule Barnet. Tiltalte, der senest vil have mærket Fosterbevægelser et Par Dage før Fødslen, og som ikke mærkede, at Barnet bevægede sig, medens Fødslen stod paa, og derfor ikke vil have vidst, om det, efter at være faldet fra hende, var levende eller dødt, gik derpaa efter kun at have opholdt sig ganske kort Tid paa Retiraden — ifølge hendes Forklaring ialt ikke mere end ca. 5 Minutter — uden at se efter Barnet ind i Huset, og gaar hendes Forklaring videre ud paa, at hendes Svigermoder, Wormstrups Hustru, da sagde til hende, at det vist var galt med hende og at hun vist var frugtsommelig, samt opfordrede hende til at gaa i Seng, men at hun dertil svarede, at hun nu ikke var frugtsommelig, at Svigermoderen strax derpaa gik ud, medens Tiltalte begyndte at klæde sig af for at gaa i Seng, men at hun derpaa gik tilbage for at forklare sig for Svigermoderen, der imidlertid da kom udefra med Barnet og, da hun saae Tiltalte, skammede hende ud. Wormstrups Hustrus Forklaring gaar derimod ud paa, at hun, da Tiltalte kom ind fra Retiraden, hvor hun ikke havde været ret længe, gjentagne Gange spurgte Tiltalte, hvad hun havde for, at Tiltalte da udtalte »at hun skulde ingen have,« at hun da hjalp Tiltalte i Seng og derefter gik ud paa Retiraden, hvor hun fandt Barnet, over hvilket der laa flere Stykker blodigt Papir, af hvilke et var bredt fladt ud, saaledes at det tildels dækkede Barnet, der, saavidt hun har kunnet huske, laa paa Siden med Ansigtet frit og med Navlesnoren temmelig stramt om Halsen, at hun tog Barnet, der endnu var varmt, løsnede og underbandt Navlesnoren, og bar Barnet, der intet Livstegn viste, ind i Kjøkkenet og badede det i lunkent Vand for om muligt at kalde det tillive, og at hun derefter gik ind til Tiltalte, der laa i Sengen, bebrejdede hende hendes Opførsel og spurgte hende, om hun kjendtes ved det, hun havde fundet, hvortil Tiltalte intet svarede, hvorimod hun stod op og fulgte Svigermoderen ud i Kjøkkenet til Barnet, som det ikke lykkedes at bringe til Live.

Ved den af vedkommende Physikus og Distriktslæge den 26 s. M. foretagne legale Obduktion viste det sig bl. a., at der paa Barnet, som var af Mandkjøn og veludviklet, ikke fandtes ydre Tegn paa Vold, og Obducenternes Konklusion gaar ud paa, at Barnet var fuldbaarent, at Organerne ingen Tegn paa Abnormitet frembød, at Barnet ikke havde aandet efter Fødslen, men maatte antages at være død kort før Fødselen eller mulig under denne paa Grund af de uheldige Forhold, hvorunder den foregik, med Navlesnor om Halsen og med Barnet i hængende Stilling paa Latrin, hvorhos det tilføjes, at Fødslen mulig har været en Sædefødsel eller er foregaaet hurtig, samt at nogle forefundne ubetydelige Kontusioner sikkert hidrøre fra de Forhold, hvor-

under Fødslen skete. Paa en fra Underretsdommeren fremkommen Forespørgsel har Physikus i en Skrivelse af 13 September f. A. udtalt, at det ikke kan antages, at Barnet in casu kunde være bragt til Live ved Anvendelsen af hensigtsmæssige Midler, men efterat der paa Overrettens Foranledning var rettet fornyet Forespørgsel til ham om, hvorvidt det ved den legale Sektion fremkomne bestemt taler imod, at Barnet, hvis der ved Fødslen var handlet med fornøden Omhu, kunde være kommen levende til Verden eller dog ved hensigtsmæssige Midler kunde være bragt til Live, har Physikus i Skrivelse af 29 December f. A. udtalt, at der ikke forelaa objektive Tegn paa Kvælningsdød in utero, men muligen kunde stærk Navlesnoromslyngning have hindret Aspiration af de omgivende media, og Barnet kunde være død der af ukjendte Grunde, at Barnet ogsaa kunde være død under Fødslen, og at der som tredje Mulighed forelaa, at Barnet kunde være født uden synlige Livstegn men i skindød Tilstand efter en, som det syntes, meget hurtig tilendebragt Fødsel, samt at man ikke kunde benægte Muligheden af, at Barnet, saafremt Fødslen ved sidstnævnte Alternativ var sket under sædvanlige Omstændigheder, og tidlig kyndig Hjælp havde været tilstede til at løse Navlesnoromslyngningen, indlede kunstigt Aandedræt m. m., kunde være bragt til Live. Endelig har det kgl. Sundhedskollegium, hvem Sagens Akter derefter have været forelagte, i Skrivelse af 3 f. M. udtalt, at, da det under Sagen omhandlede Barn blev fundet i en saadan Stilling, at dets Ansigt laa frit, og at der ikke var nogen Hindring for dets Respiration tilstede, maa Kollegiet paa Grundlag af denne Oplysning, sammenholdt med Sektionsbeskrivelsen erklære, at alt nærmest tyder paa, at Barnet er død nogle Timer før Fødselens Afslutning uden at det bestemt kan angives, hvor lang Tid det har været, samt at det ikke med Bestemthed kan afgjøres, hvorvidt tilkaldt kyndig Hjælp under og umiddelbart efter Fødslen vilde kunne have reddet Barnets Liv, men at Muligheden deraf ikke kan benægtes.

Tiltalte, hvis Ægteskab med fornævnte Fisker Frederik Jensen Wormstrup er indgaaet, efterat Underrettsdommen, ved hvilken hun frifandtes for Aktors Tiltale, var falden, har under Forhørene vedblivende fastholdt, at Grunden til at hun under Svangerskabet nægtede at være frugtsommelig, alene var, at hun undsaa sig ved at tilstaa det, hvorimod hun, der fra sin tidligere Barsel havde Børnetøj beredt, ikke vil have tænkt paa at føde i Dølgemaal eller at skjule selve Nedkomsten, idet det havde været hendes Tanke, naar Fødslen forestod, at tage hjem til sine Forældre i Frederikshavn og der aabenbare sin Tilstand, hvad hun vil være bleven afskaaret fra derved, at Fødslen kom før hun havde ventet. Hun har dernæst vel erkjendt, at hun, da hun gik ud paa Retiraden — som hun har udtrykt sig — følte sig saa sær, og at hun nok antog, at hun skulde føde den Dag; men hun har fastholdt, at det ikke førend hun satte sig ned paa Sædet, blev hende klart, at Fødslen var i Gang, og endvidere har hun forklaret, at Grunden til, at hun ikke strax, efterat have forladt Retiraden, meddelte sin Svigermoder, at hun havde født — hvad hun har paastaet, at det, da hun gik ind, var hendes Hensigt at gjøre — var den, at hun, skjønt hun nærmest antog, at Barnet var levende, ikke

kunde overvinde sig til at tilstaa det, og disse hendes Forklaringer findes der efter Omstændighederne ikke aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste.

Medens der herefter ikke kan gaas ud fra, at Tiltalte forsætlig har født i Dølgemaal, findes hun derimod at have gjort sig skyldig i en saadan uforsvarlig Omgang ved sin Barnefødsel, der, idet det efter det foreliggende ikke kan ansees oplyst, at Barnets Død er indtraadt før Fødslen, og navnlig Muligheden af, at dets Liv ved hensigtsmæssig Behandling kunde være bevaret, ikke kan betragtes som udelukket, maa paadrage hende Ansvar efter Straffelovens § 195. Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 1 Juni.

Nr. 89. **Handelsfirmaet Carl Østberg & Sønner**
(Carl Østberg personlig)

contra

Aktieselskabet »De forenede Bryggerier« (Asmussen),

betr. Gyldigheden af en Kautionsforpligtelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 September 1897: De Indstævnte, Handelsfirmaet Carl Østberg & Sønner, bør til Citanterne, Aktieselskabet »De forenede Bryggerier«, betale de paastævnte 975 Kroner 57 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra 8 Juli 1896 indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Under et i Sagen optaget Thingsvidne har den Agent, som paa det indstævnte Aktieselskabs Vegne ved den ommeldte Lejlighed forhandlede med Appellanten, forklaret, at han da lovede denne at ordne Overdragelsen til Appellanten af de i den indankede Dom ommeldte Møbler, og han har ikke benægtet, at det var en Aftale, at Kautionsforpligtelsen først skulde træde i Kraft, naar Overdragelsen var ordnet, men ikkun erklæret ikke at kunne erindre dette. Da det nu herved i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, derunder den af Enken Marie Frandsen afgivne Vidneforklaring, maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at en saadan Aftale er bleven truffen, og da den stillede Betingelse ikke er bleven opfyldt, vil Appellanten være at frifinde. Sagens Omkostninger i begge Instantser ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Handelsfirmaet Carl Østberg & Sønner, bør for det indstævnte Aktieselskab »De forenede Bryggeriers« Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Paategning af 28 September 1895 paa et samme Dag af Værtshusholder J. Larsen og Enkefru Marie Frandsen til Citanterne, Aktieselskabet »De forenede Bryggerier«, for 2000 Kr. udstedt Gjælds-brev forpligtede de Indstævnte, Handelsfirmaet Carl Østberg & Sønner sig som Selvskyldnerkautionister for indtil Halvparten af, hvad Hoveddebitorerne til enhver Tid maatte være skyldige ifølge Gjælds-brevet. Under nærværende Sag have Citanterne anbragt, at bemeldte Gjæld udgjør til Rest 1951 Kroner 14 Øre, og paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale dem Halvdelen af dette Beløb 975 Kroner 57 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 8 Juli f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Det er in confesso, at Laanet blev ydet Hoveddebitorerne til Driften af en Restaurationsforretning, og at de Indstævnte under de Forhandlinger, der gik forud for Kautionsens Indgaaelse, forlangte at faa Ejendomsret over de i Restaurationsforretningen værende Møbler til Sikkerhed for den dem eventuelt tilkommende Regres. Deres Frifindelsespaastand er støttet paa, at de kun paa denne Betingelse paatog sig Kautionsforpligtelsen, og at Citanternes Repræsentant under de nævnte Forhandlinger gav de Indstævnte Tilsagn om, at Kautionen ikke skulde blive gjort gjældende, førend denne Betingelse var opfyldt, hvilket han paatog sig at sørge for, uden at dette er sket.

Imod Citanternes Benægtelse findes det imidlertid ikke tilstrækkelig godtgjort, at et saadant Tilsagn er givet de Indstævnte, og Citanternes Paastand vil derfor være at tage tilfølge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne blive at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 2 Juni.

Nr. 190. Høiesteretssagfører Salomon

contra

1) **Lars Hansen** og 2) **Konise Manuella Charlotte Hansen**,
Hansens Hustru (Def. Jensen),

der tiltales for Bedrageri.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Januar 1898: De Tiltalte, Detaillist Lars Hansen og dennes Hustru, Konise Manuella Charlotte Hansen, bør hensættes hver især i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte betaler hver for sig de med deres Anholdelse og Varetægtsarrest forbundne Omkostninger, men en for begge og begge for en Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, og Defensor, Sagfører Jacobsen, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Marts 1898: I Henseende til de idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og en for begge og begge for en Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for hver af de Tiltalte findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte, Lars Hansen og Konise Manuella Charlotte Hansen, Hansens Hustru, bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Detaillist Lars Hansen og hans Hustru, Konise Manuella Charlotte Hansen, for Bedrageri.

Efterat Tiltalte Lars Hansen havde været etableret som Detaillist

i Fredericia og her var gaaet Fallit i Begyndelsen af Aaret 1891, men derpaa, som det maa antages, havde faaet Akkord med sine Kreditorer, drev han paany Detailhandel med Manufakturvarer i Fredericia og i Esbjerg, indtil hans Bo efter 2de Kreditorers Begjæring blev taget under Konkursbehandling af Skifteretten i Fredericia den 5 November f. A., hvorpaa der den 8de, 9de og 10de s. M. blev foretaget Registrering af Boets Ejendele saavel i Esbjerg som i Fredericia, hvorved Værdien af det i Fredericia registrerede Løsøre og Varelager ansattes til henholdsvis 104 Kr. 28 Øre og 1584 Kr. 74 Øre, medens de i Esbjerg forefundne Varer efter Indkjøbspris ansattes til 474 Kr. 87 Øre. Under Registreringsforretningen i Fredericia, hvor begge de Tiltalte vare tilstede, erholdt Tiltalte Lars Hansen den 9 November, idet han erkjendte, at han, hvem der ved Begyndelsesforretningen var bleven overladt et kontant Beløb af 7 Kr. 52 Øre i Henhold til Konkurslovens § 160, desuden i Medfør heraf havde ved Registreringsforretningen i Esbjerg erholdt Fyldestgjørelse for 45 Kr., efter sin Anmodning yderligere ifølge bemeldte Lovbestemmelse udleveret noget registreret Kjøkkentøj af Værdi 7 Kr. 48 Øre, hvornæst Forretningen, efterat være bleven fortsat den følgende Dag, blev sluttet, da der, som det hedder i den af Tiltalte Hansen underskrevne Tilførsel til Skifteprotokollen, ikke forefandtes videre at registrere, og Fallenten paa dertil given Anledning havde erklæret ikke at eje andet eller mere i Jurisdiktionen end, hvad der nu var inddraget under Forretningen.

Efterat det imidlertid var kommet Politiet for Øre, at der i den af de Tiltalte beboede Ejendom, der er beliggende i Kongensgade i Fredericia, medens Forretningslokalet der i Byen havde været i en Ejendom i en anden Gade, skulde være hengjemt en betydelig Del ikke registrerede Varer, blev der den 17 November f. A. paa bemeldte Ejendom foretaget en Ransagning, ved hvilken der paa det øverste Loft forefandtes dels en Trækasse, to Kufferter og en Papæske fyldte med forskellige Manufaktur- og Uldvarer, dels et stort Brysseler-Gulvtæppe, ligesom der i forskellige Møbler i Stueetagen og paa 1ste Sal fandtes gjemte Kjøletøjer, Sengetæpper, Duge, Servietter, Haandklæder, Strømper og andre Manufakturvarer.

Ved Tiltalte Konise M. C. Hansens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkeligt godtgjort, at de saaledes forefundne til en Indkjøbspris af ialt 551 Kr. 30 Øre ansatte Gjenstande med Undtagelse af et Stykke Kjøletøj af Værdi 16 Kr., som efter hendes Opgivende tilhører en Datter af hende, ere Konkursboet tilhørende, og at hun, for Størstedelen efter Konkursens Indtræden, har skjult dem paa Loftet og andetsteds i Ejendommen for derved at unddrage dem fra Registreringen, samt at hun under denne fortav deres Tilstedeværelse, uagtet hun af Skifteretten blev opfordret til at paavise Boets Ejendele, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at hun den 4 Oktober f. A. rejste til Esbjerg, hvor hendes medtiltalte Mand den Gang opholdt sig, og at han efter hendes Ankomst dertil uden nogensomhelst Foranledning fra hendes Side sagde til hende, at hun af Forretningen dersteds maatte udtage, hvad hun vilde eller hvad hun havde Brug for, til sig og Børnene, hvorefter hun udtog den allerstørste Del af de ommeldte Varer, hvilke hun pakkede i to Kufferter og en Trækasse, som hun, da hun i Slutningen af Ok-

tober Maaned sammen med sin Mand forlod Esbjerg, medførte til Fredericia, hvor hun — efter sin Forklaring paa egen Haand og navnlig uden nogen derom truffen Aftale med hendes Mand, der ikke havde været hende behjælpelig med Indpakning i Esbjerg og ikke vidste, hvad hun her havde forsynet sig med — i deres Bolig skjulte de hjembragte Varer tilligemed de øvrige ved Ransagningen forefundne, Boet tilhørende Gjenstande, nemlig foruden det ovennævnte Gulvtæppe 5 eller 6 Par Strømper, som hendes Mand en af de nærmeste Dage forud for Konkursens Indtræden havde udtaget af Forretningen i Fredericia og overleveret hende med Tilføjende, at de vare til Børnene, samt nogle andre Varer, som hun selv paa samme Tid ligeledes havde udtaget af denne Forretning, og nogle Gardiner, hvilke hun vil have lagt til Side allerede i Foraaret 1897.

Hvad dernæst angaar Tiltalte Lars Hansen, har han erkjendt, at han paa det ovenanførte Tidspunkt i Efteraaret 1897 har til sin Hustru ladet falde den af hende omforklarede eller en lignende Udtalelse, hvorved han tillod hende at udtage Varer af Forretningen i Esbjerg, at han derefter, vistnok den 29 Oktober, sammen med sin Hustru rejste fra Esbjerg til Fredericia og da vidste, at de medførte adskillige Varer, at Indholdet af den medbragte Kasse senere blev udpakket i Fredericia, medens han ikke veed, om det samme skete for Kufferternes Vedkommende, at han, da han gav sin Hustru den nævnte Tilla-delse, vidste, at hans økonomiske Stilling var en saadan, at en Fallit ikke var usandsynlig, uden at han dog, som han har tilføjet, gjorde sig nogen større Tanke i det Hele om, hvad der vilde paafølge, da han var stærkt belempret med at klare paatrængende Vexelgjæld, som han dog stadig troede at kunne klare, at han under Registreringsforretningen vel ikke vidste, hvor de udtagne Varer beroede, men dog paa den anden Side var paa det Rene med, at disse — om hvis Mængde og Værdi han imidlertid vil have været uvidende — vare tilstede paa hans Bopæl, at han desuagtet for Skifteretten fortav Varernes Tilstedeværelse, og at han yderligere i de sidste Dage før sin Fallit af Forretningen i Fredericia selv udtog 5-6 Par Strømper, som han overgav sin Hustru til Brug for Børnene. Derimod er det ikke oplyst, at Tiltalte Lars Hansen har været bekjendt med, at hans Hustru, som ovenanført, selv udtog Varer af Forretningen i Fredericia, ligesom det overfor hans Benægtelse findes betænkeligt at statuere, at han har været vidende om eller maa have lagt Mærke til, at det fornævnte Tæppe, skjønt det maa antages indtil kort Tid før Registreringens Afholdelse at have henligget paa et af Gulvene i Beboelseslejligheden, forinden dette Tidspunkt var blevet fjernet herfra.

Efter Tiltalte Lars Hansens ovenanførte Forklaring angaaende hans økonomiske Forfatning i Begyndelsen af Oktober Maaned f. A. kan det nu, især naar tillige hensees til de iøvrigt med Hensyn hertil foreliggende Oplysninger, hvoraf det fremgaar, at der for en Fordring paa ham til Beløb 14509 Kr. 79 Øre, den 29 Oktober f. A. blev afholdt en Eksekutionsforretning i Esbjerg, og at den i hans Konkursbo fremlagte Statusoversigt desuden udviser Passiva til et Beløb af henvend 47000 Kr., medens Aktivmassen ikkun er anslaaet til lidt over 3400 Kr., ikke være Tvivl underkastet, at han allerede paa det Tidspunkt,

da han gav sin Hustru den ovennævnte Anvisning paa at udtage Varer af Varelageret i Esbjerg og saa meget mere, da han senere i Fredericia overlod hende de nævnte Strømper, har maattet forudse sin Fallit som forestaaende, og vel vil nu Tiltalte have staaet i den For- mening, at han var berettiget til af sine Varelagre at udtage og i Til- fælde af Fallit at holde udenfor Konkursbehandlingen saadanne Varer, der maatte betragtes som »Nødvendighedsartikler« for ham og hans Familie; men ligesom der ikke vil kunne tages noget Hensyn til denne i og for sig usandsynlige Forklaring, og det saa meget mindre, som der, hvis han virkelig var gaaet ud fra, at der tilkom ham en Be- føjelse som den anførte, ikke havde været nogen Anledning for ham til forud for Fallitten at lade de paagjældende Gjenstande udskille af og bortfjerne fra Varelagrene, saaledes er det ogsaa ganske uantageligt, naar Tiltalte, der under det første over ham optagne Forhør, erklærede, at han havde gjort sig selv Bebrejdelser over, at han ikke havde gjort opmærksom paa de af hans Hustru forstukne Varer, efter sine senere afgivne Forklaringer, der tildels have været vaklende og indbyrdes modsigende, og som bl. A. gaar ud paa, at han har fortiet de Varer, som hans Hustru havde faaet af hans Varelagre, fordi han troede, at de alle vare »Nødvendighedsartikler« for ham og Familie, ved Siden heraf ogsaa vil have forudsat, at hans Hustru ved Registreringsforret- ningen gav Skifteretten fornøden Oplysning om disse Varer.

Som Følge af det anførte ville de Tiltalte, der ere fødte, Lars Hansen i Aaret 1857 og Konise Manuella Charlotte Hansen i Aaret 1862, og som ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede, være at ansee efter Straffelovens § 260 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver.

Onsdagen den 8 Juni.

Nr. 121. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Christen Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Kommissions Dom af 1 Februar 1896: Arrestanten Christen Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 1324 Kr. 50 Øre og til det fyenske Udflytter-Brandassuranceselskab 565 Kr. 98 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Mundt, 30 Kr. og til Defensor, Prokurator Lehmann, 20 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i det Hele at efterkom- mes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efterat Tiltalte, der ved den indankede Doms Forkyndelse erklærede sig tilfreds, havde udstaaet den ham ved Dommen ikjendte Straf af et Aars Forbedringshusarbejde, indgav han under 20 Oktober 1896 en Klage til Justitsministeriet, hvori han erklærede den af ham under Undersøgelsen afgivne Tilstaaelse om at være skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse for urigtig og anholdt om, at Sagen maatte blive Gjenstand for ny Undersøgelse og Prøvelse ved Høiesteret, idet han som Grund til, at han havde afgivet en urigtig Tilstaaelse, særlig paaberaabte sig, dels at han var bleven udskjældt og haardt tiltalt af den ved Kommissionen fungerende Overbetjent, dels at han var bleven bevæget dertil ved Overtalelser og Forestillinger af en anden Tiltalt, der var bleven indsat i samme Arrestlokale, som han, og navnlig ved Frygt for, at hans Sønner allerede vare eller skulde blive belagte med Arrest, hvorhos han endelig havde vedlagt Klagen en af hans Broder afgiven Erklæring, hvori det søgtes godtgjort, at Ilden efter de lokale Forhold ikke kunde være opstaaet paa den af Tiltalte, da han afgav Tilstaaelsen, angivne Maade.

I Henhold til den saaledes af Tiltalte fremsatte Begjæring blev Sagen efter Ordre af Justitsministeriet under 4 Februar f. A. indstævnet for Høiesteret, der ved et under 10 Marts s. A. udstedt kongeligt Reskript bemyndigedes til at tage Sagen under Paakjendelse.

Under de derefter optagne yderligere Forhør har Tiltalte stadig fastholdt sin Benægtelse af at være skyldig. Ligesom der imidlertid intet er oplyst, der kan gjøre det usandsynligt, at Branden er foraarsaget paa den af Tiltalte, da han afgav Tilstaaelsen om forsætlig at have bevirket Branden, angivne Maade, saaledes har Tiltalte heller ikke under disse Forhør kunnet give nogen rimelig Forklaring om Grunden til, at han afgav en urigtig Tilstaaelse eller i alt Fald ikke tidligere tilbagekaldte denne, i hvilken Henseende bemærkes, at Tiltaltes Skildring i Klagen af Overbetjentens Forhold overfor ham efter det Oplyste, navnlig ogsaa Tiltaltes egne Forklaringer derom, har været i høj Grad overdreven, samt at det maa ansees usandsynligt, at han virkelig har nærret den af ham paaberaabte, i og for sig urimelige Frygt for, at hans 2, da Branden fandt Sted, hjemmeværende Sønner, der da vare i en Alder af 9 og 7 Aar, vare blevne eller skulde blive arresterede, saa meget mere, som det maa ansees godtgjort, at han, efterat have afgivet Tilstaaelsen, ikke søgte nogen Oplysning om, hvorvidt Sønnerne vare eller havde været arresterede. Det maa i det Hele efter alt, hvad der foreligger i Sagen, ansees for uantageligt, at Tiltalte af de af ham paaberaabte Grunde, saaledes som disse efter de nu optagne Forhør foreligge belyste, eller ved forskellige under Undersøgelsen stedfundne Uregelmæssigheder og Tilsidesættelser af Arrestreglementets Bestemmelser — derunder navnlig af den Arrestanterne hjemlede Adgang til Extraforplejning — over hvilke han iøvrigt

ikke har besværet sig til vedkommende Fængselsbestyrer, skulde have ladet sig bevæge til mod Sandheden at tilstaa sig skyldig i Brandstiftelse, til at erklære sig tilfreds med Dommen og underkaste sig Straffen uden at forsøge ved Appel at faa Dommen forandret, uagtet han, før Dommen faldt, af sin Broder og en Mand, som han har erkjendt at nære ubetinget Tillid til, indtrængende blev tilraadet at tage sin Tilstaaelse tilbage eller ikke tage mod Dommen.

Dommen vil derfor, idet det findes at maatte have sit Forblivende ved den Tiltalte idømte Straf, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kommissariernes Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Jensen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Hansen 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved allerhøjeste Kommissorialbefaling af 14 September 1895 er det paalagt undertegnede Byfoged og Byskriver i Korsør, Sylow, at anstille Undersøgelser i Anledning af forskjellige i Assens Amtsraadsreds i de senere Aar stedfundne Ildebrande, og som Følge af de Oplysninger, der under disse Undersøgelser ere fremkomne for saa vidt angaar Arrestanten Christen Jensen, er det herefter ved allerhøjeste Kommissorialbefaling af 21 Januar d. A. paalagt undertegnede Sylow og undertegnede Assessor i den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret, Ipsen, yderligere at undersøge og paakjende Sagen mod bemeldte Arrestant, der tiltales for Brandstiftelse.

Den 13 Juli 1885 opstod der Ild i Udhusene til det Arrestanten tilhørende Sted i Fluebjerg. Disse, der vare assurerede i den alm. Brandforsikring for Landbygninger, nedbrændte, hvorhos en Del forsikret Løsoere ødelagdes. Ilden udbredte sig derimod ikke til det teglhængte Stuehus, og for Menneskeliv eller andre Bygningers Antændelse var der ikke Fare.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten nu overbevist at have bevirket denne Ildebrand under følgende nærmere Omstændigheder.

Den 12 Juli 1885 slog den Tanke ned i ham at brænde de gamle Udlænger af for ved Hjælp af Assurancesummen at bygge et nyt Udhus. For at iværksætte denne Tanke steg Arrestanten, der vidste, at hans Hustru den næste Dag skulde fyre under Bryggerkjedlen til Vask, ad en Stige op paa Loftet i vestre Længe. Her pilkede han en Sten ud af Skorstenen omtrent et Par Alen ovenover Fyrstedet og puttede noget Halm ned i Hullet, saa at det hang noget ned i Skorstenen og saaledes maatte blive antændt, naar der blev fyret op. Skorstenen var kun ca. 1 Alen fra Tagets nordre Side, og der laa Halm paa Loftet lige hen til Taget, saa at Ilden fra Halmvidsken strax maatte forplante sig til Taget, der var af Straa.

Om Morgenen den 13 Juli blev Arrestanten da ogsaa vækket af sin Hustru med den Meddelelse, at det brændte. Da han kom op, brændte Taget paa vestre Længe, og herfra forplantede Ilden sig til østre Længe. Efter Branden blev der udbetalt Brandskadeerstatning for de nedbrændte Længer og det ødelagte Løvsøre.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der er født den 8 August 1843 og ikke funden forhen straffet, være at ansee efter Straffelovens § 281 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter derom nedlagte Paastande have at betale i Erstatning til den alm. Brandforsikring for Landbygninger 1324 Kr. 50 Øre og til det fynske Udflytter-Brandassuranceselskab 565 Kr. 98 Øre.

Torsdagen den 9 Juni.

Nr. 123.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

**Andreas Pesche Mathiesen Køedt og Valdemar
Michael Amdrup (Def. Hindenburg),**

der tiltales for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten for Kjøbenhavn af 15 Juni 1886.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 April 1897: Tiltalte Valdemar Michael Amdrup bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Andreas Pesche Mathiesen Køedt bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 100 Kr. og inden en Frist af 6 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, efterkomme det ham af Kjøbenhavns Sundhedskommission givne Tilhold af 22 Maj 1896, forsaavidt dette gaar ud paa, at Vinduerne i Dampværriet i Classensgade Nr. 7 fremtidig skulle holdes lukkede under Arbejdet, og at der vil være at indrette fornøden mekanisk Ventilation af Væverilokalet. Sagens Omkostninger udredes af Tiltalte Køedt og af det Offentlige, hver med en Halvdel. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret foreliggende nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til 3 Maaneder

efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg hver 40 Kroner, der uddedes af Tiltalte Andreas Pesche Mathiesen Køedt og af det Offentlige hver med det halve.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Andreas Pesche Mathiesen Køedt, hvis opgivne Alder af 51 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og Valdemar Michael Amdrup, der er født den 1 Oktober 1860, og af hvilke ingen er funden forhen straffet, for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten for Kjøbenhavn af 15 Juni 1886.

Under 22 Maj 1896 blev der givet Firmaet Hilligsøe, Køedt & Co., af hvilket Firma Tiltalte Køedt er Medindehaver, Tilhold til Sundhedskommissionens Tilholdsprotokol i Henhold til Sundhedsvedtægten § 26 om, da det ved anstillet Undersøgelse var befundet, at den til Dampvæveriet i Ejendommen Nr. 7 i Classensgade — hvilket Væveri drives af det nævnte Firma — hørende Dampskorsten udsendte Røgmasser, der vare til Besvær for de Omboende, under Strafansvar inden 6 Uger fra Tilholdets Dato at afhjælpe Manglen.

Samtidig blev der i Henhold til fornævnte Vedtægts § 23, kfr. § 21 i Lov af 23 Maj 1873 under Strafansvar givet samme Firma Tilhold om fremtidig at holde Vinduerne i Dampvæverilokalet lukkede under Arbejdet og iøvrigt drive Virksomheden paa en saadan Maade, at den saa lidt som muligt forulemper de Omboende, i hvilken Anledning Sundhedskommissionen forbeholdt sig Ret til Indskriden, saafremt der paany skulde fremkomme Klage over Støj, samt inden 6 Uger fra Tilholdets Dato at indrette fornøden mekanisk Ventilation af Væverilokalet.

Efterat den første Del af bemeldte Tilhold var efterkommet, idet den paagældende Skorsten blev sat ud af Funktion, og den fornødne Dampkraft erhvervedes fra de Aktieselskabet »Sejladsen paa Søerne« tilhørende Dampkjædler i samme Ejendom, blev der derhos under 24 Juli f. A. til Sundhedskommissionens Tilholdsprotokol i Henhold til Sundhedsvedtægten § 26 givet bemeldte Aktieselskab — som ejer den nævnte Ejendom, og for hvis Bestyrelse Tiltalte Amdrup er Formand — et Tilhold gaaende ud paa, at da det ved anstillet Undersøgelse var befundet, at de til Fabrikvirksomheden i Ejendommen Nr. 7 i Classensgade hørende Dampskorstene udsendte Røgmasser, der vare til Besvær for de Omboende, paalagdes det under Strafansvar Selskabet inden 6 Uger fra Tilholdets Dato at afhjælpe Manglen.

Samtidig blev der i Henhold til fornævnte Vedtægts § 23 under Strafansvar givet Aktieselskabet Tilhold om at drive Virksomheden paa en Maade, der saa lidt som muligt forulemper de Omboende.

Tiltalte Køedt sigtes nu for Overtrædelse af Tilholdet af 22 Maj 1896 — dog ikke den første Del af samme — og Tiltalte Amdrup for Overtrædelse af Tilholdet af 24 Juli 1896.

Forsaavidt det imidlertid ved det sidstnævnte Tilhold er paalagt det fornævnte Aktieselskab at drive Virksomheden paa en Maade, der saa lidt som muligt forelæmper de Omboende, da vil der forsaavidt ikke kunne paalægges Tiltalte Amdrup noget Ansvar allerede af den Grund, at et Paalæg af saadan Beskaffenhed ikke kan ansees at have Hjemmel i Sundhedsvedtægtens § 23, eftersom der savnes ethvert Holdpunkt for, med hvilke Begrænsninger Driften vilde være at udøve for ikke at komme i Strid med Tilholdet.

Hvad dernæst angaar det Aktieselskabet ved samme Tilhold givne Paalæg om Afhjælpning af foreliggende Røgulemper, da maa der efter de i Sagen foreliggende Oplysninger gaas ud fra, at der fra Aktieselskabets Side inden Udløbet af den i Tilholdet satte Frist er gjort alt, hvad der med Billighed kan forlanges til Afhjælpning af de paagjældende Ulemper, og der bliver saaledes ejheller med Hensyn til dette Punkt Tale om at paalægge Tiltalte Amdrup noget Ansvar, hvorfor han vil være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Tiltalte Køedt har derimod erkjendt at have undladt at efterkomme Tilholdet af 22 Maj 1896, forsaavidt det ved samme paalægges Firmaet fremtidig at holde Vinduerne i Dampværriet lukkede under Arbejdet samt indrette fornøden mekanisk Ventilation af Væverilokalet, ligesom han ogsaa har erkjendt, at den fra Dampværriet hidrørende Støj, naar Vinduerne staa aabne, kan være generende for de Omboende, men han har til sin Undskyldning i saa Henseende anført, at mekanisk Ventilation af Væverilokalet i hvert Fald kun kunde indrettes med Ejerens Samtykke, og at en tilfredsstillende Ventilation paa varme Sommerdage kun vil kunne opnaas, naar Vinduerne holdes aabne i Arbejdstiden, samt at Overholdelse af Tilholdet om Vinduernes Lukning vilde medføre en uforholdsmæssig større Ulempe for de i Væveriet Arbejdende end dets Ikkeoverholdelse for de forholdsvis faa Omboende.

Da han imidlertid har erkjendt, at mekanisk Ventilation af Væverilokalet vil kunne indrettes, og da det under Sagen er oplyst, at han intet Skridt har foretaget til at erhverve Ejerens Samtykke til Foretagelsen af en saadan Foranstaltning, samt da der endvidere findes at maatte gaas ud fra, at der ved Indretning af mekanisk Ventilation vil kunne opnaas den efter Sundhedskommissionens Opfattelse fornødne Ventilation, selv naar Vinduerne holdes lukkede, vil Tiltalte Køedt for Overtrædelsen af det nævnte Tilholds heromhandlede Paalæg, der maa ansees hjemlede ved de i samme paaberaabte Bestemmelser — hvorimod det Firmaet ved Tilholdet givne Paalæg om iøvrigt at drive Virksomheden paa en saadan Maade, at den saa lidt som muligt forelæmper de Omboende, af den ovenfor omtalte Grund ikke kan ansees for lovhjemlet — være at ansee efter fornævnte Sundhedsvedtægts § 8, jfr. Lov om Tilvejebringelse af Sundhedsvedtægter af 12 Januar 1858, § 2, og Lov om Forandringer heri af 28 Marts 1868 med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kr., hvorhos han i Medfør af samme Lovbestemmelse vil være at tilpligte inden en Frist, der ifølge de foreliggende Oplysninger findes at burde bestemmes til 6 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag han sidder denne Dom overhørig at efterkomme Sundhedskom-

missionens ovennævnte Tilhold, forsaavidt dette gaar ud paa, at Vinduerne i Dampvæveriet i Classensgade Nr. 7 fremtidig skulle holdes lukkede under Arbejdet, og at der vil være at indrette fornøden mekanisk Ventilation af Væverilokalet.

Nr. 47. **Det forenede Dampskibsselskab**
(Asmussen)

contra

Kreaturhandler Kristen Mortensen (Ingen),

betr. Førstnævntes Erstatningspligt.

Sø- og Handelsrettens Dom af 12 November 1896: Indstævnte, det forenede Dampskibsselskab, bør til Sagsøgeren, Kreaturhandler Kristen Mortensen i Nykjøbing paa Mors betale de paastævnte 1985 Kr. 91 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 9 April 1896, til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, det forenede Dampskibsselskab, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Henhold til en Annonce fra det forenede Dampskibsselskab om, at Dampskib medtagende levende Hornkvæg var bestemt til at afgaa fra Esbjerg til Altona Onsdag den 4 December 1895, afsendte Sagsøgeren i nærværende Sag, Kreaturhandler Kristen Mortensen i Nykjøbing paa Mors, den 3 December s. A. om Morgenens 20 Stykker Kreaturer (hvoraf 2 Kalve), forsynede med hans Mærke, med Jernbanen til Esbjerg, hvortil de ankom ca. Kl. 2¹/₂ Eftermiddag samme Dag tilligemed Kreaturer fra andre Afsendere i samme By. Jernbanefragtbrevet, der lød paa Hamburg som endeligt Bestemmelsessted, ankom en Times Tid senere, men Kl. ca. 6¹/₂ samme Aften ankom der med Posten til den Spedi-

tør i Esbjerg, der paa Dampskibsselskabets Vegne skulde besørge Af-skibningen, en særlig Ordre om, at Sagsøgeren ønskede sine Kreaturer sendte til Altona til Karantæneanstalten der. Disse 20 Kreaturer vare efter Ankomsten til Esbjerg blevne anbragte i de af Speditøren dertil anvendte Stalde sammen med en Mængde andre Kreaturer, der ligeledes vare bestemte til Afsendelse næste Dag, ialt over 600, og vare de navnlig under Hensyn til Jernbanefragtbrevets Angivelse af »Hamburg« som Bestemmelsesstedet, blevne hensatte særlig mellem alle de øvrige Kreaturer, som vare bestemte til Hamburg, og deri blev der ikke den Aften foretaget nogen Forandring, efter at senere Sagsøgerens Ordre om hans Kreaturers Afsendelse til Altona og til den derværende Karantæneanstalt var ankommen, hvilket ifølge den derom afgivne Forklaring var begrundet i, at det ikke blot, saa fulde som Staldene vare, vilde have været meget vanskeligt, men derhos trods Kreaturer-nes særlige Mærker meget let i Mørket kunde have foranlediget Forvexlinger. Den næste Formiddag, den 4 December, ca. Kl. 10 begyndte Indladningen af de opstaldede Kreaturer og særlig først i Dampskibet »Olga«, der var bestemt til Altona, og derpaa i Dampskibet »Esbjerg«, der var bestemt til Hamburg, og bleve Sagsøgerens 20 Kreaturer bragte ombord i dette Dampskib, uden at det er oplyst, at der i og for sig ikke, i alt Fald da de ankom den foregaaende Dag, endnu var Plads til dem med »Olga«.

De to nævnte Dampskibe afgik strax den 4 December, efter at de havde indtaget deres Ladning »Olga« mellem Kl. 2 og 3 Eftermiddag, »Esbjerg« derimod først et Par Timer senere, men, medens »Olga« havde en heldig Rejse til Altona, paa hvilken dens Ladning maa antages ikke at have taget nogen Skade, fik derimod »Esbjerg«, der som Følge af dette Skibs senere Afgang kom ind i et meget hæftigt Uvejr, en meget uheldig Rejse, idet det først ankom til Hamburg den 9 December, og idet et betydeligt Antal af de ca. 250 Kreaturer, som det havde taget ombord, da vare døde eller dog vare blevne saaledes beskadigede paa Rejsen, at de maatte dræbes ombord, og var det saaledes Tilfældet med ialt 8 af Sagsøgerens Kreaturer, hvoraf 3 vare døde og 5 maatte slagtes i en saadan Tilstand, at Kjødet blev konfiskeret, saa at de ikke udbragtes til noget. Sagsøgerens øvrige 12 Kreaturer bleve efter Ankomsten anbragte i Karantæneanstalten i Hamburg, men, inden det 10 Dages Karantæneophold dersteds var til Ende, udbrød der (den 16 December) Mund- og Klovesyge i den nævnte Anstalt, hvad der havde til Følge, at disse Sagsøgerens 12 Kreaturer bleve slagtede i Anstalten og derefter kun udbragtes til ialt 1894 Kr. 09 Øre. Det skal i denne Forbindelse bemærkes, at der først udbrød Mund- og Klovesyge i Altona Karantæneanstalt den 14 Januar 1896, altsaa først en Maanedes Tid senere, og at det efter det fremkomne maa antages, at det ikke var tilladeligt, at de nysnævnte 12 Kreaturer ved Ankomsten til Hamburg bleve overførte til Karantæneanstalten i Altona, til hvilken Sagsøgerens derværende Kommissionærer derhos skulle have haft Adgang, hvad de ikke havde til Anstalten i Hamburg.

Sagsøgeren, der ikke havde haft de omtalte 20 Kreaturer assurerede, krævede derpaa Godtgjørelse af det forenede Dampskibsselskab for det ham ved det saaledes passerede paaførte Tab, og, da dette

blev afslaaet, anlagde han nærværende Sag mod det forenede Dampskibsselskab, hvorunder han, idet han har anbragt, at de 20 Kreaturer havde kostet ham tilsammen 3880 Kr. og allermindst havde kunnet udbringes til dette Beløb, hvis de vare fremkomne i god Stand til Altona med Damperen dertil — hvilket ikke er benægtet —, har paa-staaet sig Forskjellen mellem disse 3880 Kr. og det kun for Kreaturerne indvundne, ovenfor nævnte Beløb af 1894 Kr. 09 Øre eller 1985 Kr. 91 Øre tilkjendt hos Selskabet med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 9 April 1896 foruden Sagsomkostninger. Det indstævnte Selskab har principalt paa-staaet sig helt frifundet med Tillæg af Sagsomkostninger. Subsidiært har Selskabet gjort gjældende, at, selv om der maatte kunne gjøres noget Ansvar gjældende mod det med Hensyn til de Kreaturer, der bleve indsatte i Karantæneanstalten i Hamborg i Stedet for i den i Altona, kunde der i alt Fald intet Ansvar paa-hvile Selskabet for de 8 Kreaturer, der vare døde eller blevne dræbte paa Grund af det haarde Vejr paa Rejsen, og Selskabet har derfor, idet det er gaet ud fra en Gjennemsnitsværdi for de omhandlede Kreaturer af 205 Kr., ment, at det i alt Fald kun kunde komme til at paa-hvile Selskabet at betale 360 Kr. 91 Øre eller dog højst 785 Kr. 01 Øre i Erstatning uden Renter og Omkostninger.

Vel kan det nu i og for sig siges at have været et Tilfælde, at det netop blev det Skib, hvori Sagsøgerens Kreaturer vare indladede til Hamburg, og ikke det andet Skib, der skulde til Altona, som kom til at afgaa sidst og saaledes fik den haarde og uheldige Rejse, medens det omvendte lige saa godt kunde være blevet Tilfældet, hvorved bemærkes, at det ikke i den oven omtalte Annonce var anført, hverken hvilket Skib der skulde afgaa til Altona den 4 December 1895 eller, paa hvilket Klokkeslet det skulde afgaa.

Det indstævnte Selskab findes imidlertid ikke desto mindre at burde tilsvare Sagsøgeren hele det af ham uomtvistet lidte Tab, hvoraf ingen Del vilde være indtraadt, hvis hans Kreaturer vare blevne afsendte med det Klokker mellem 2 og 3 til Altona afgaaede Skib. Selv om det nemlig maatte kunne ansees for godtgjort, at der ikke den 3 December 1895 om Aftenen efter Ankomsten af Sagsøgerens Ordre om Afsendelsen til Altona og Karantæneanstalten dersteds lod sig foretage nogen Omflytning af Kreaturerne uden for stor Risiko særlig for Forvexling, er der i alt Fald intet fremkommet til Bevis for, at den fornødne Omflytning ikke kunde være sket uden Vanskelighed selve den 4 December. Og dertil kommer som afgjørende, at Selskabet, hvis det mente ikke at kunne efterkomme Sagsøgerens Ordre om Afsendelsen særlig til Altona, burde ad telegrafisk Vej have underrettet ham derom og udbedt sig hans Bestemmelse af, hvad han under Hensyn dertil vilde have foretaget, og om han f. Ex. hellere vilde have, at Kreaturerne foreløbig blev tilbage i Esbjerg, og, naar saa Selskabets Agent ikke desto mindre besluttede sig til at handle paa egen Haand i saa Henseende uden hans Samtykke, maatte det ogsaa paatage sig hele den dermed forbundne Risiko, derunder ogsaa Følgen af, at netop Skibet til Hamburg fik den ugunstige Rejse.

Naar Selskabet derimod har paaberaabt sig, at Sagsøgeren i alt Fald ikke havde ladet reklamere overfor det (de) udstedte Konnosse-

menter for Kreaturerne (der var faktisk 2), uagtet det (de) netop lød paa Dampskibet »Esbjerg« og der ovenover Ordet »Altona«, som forinden Indladningen havde været anført med Blæk i Blanketterne, med Stempel var sat »Hamburg«, da kan der heller ikke tillægges dette nogen Vægt, fordi Sagsøgeren netop efter Annoncen ikke kunde vide, hvilket Skib der skulde afgaa til Altona, og fordi Konnossementet(rne) lige saa godt kunde læses saaledes, at der først med Stempel havde været anført »Hamburg« og saa bagefter ovenover det var med Blæk skrevet »Altona«.

Idet Sagsøgerens Paastand saaledes vil være at tage til Følge, findes Sagens Omkostninger at burde fastsættes til 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 196.

Høiesteretsagfører Lunn

contra

Andreas Henrik Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Hasle Kjøbstads Extrarets Dom af 12 April 1898: Tiltalte Andreas Henrik Nielsen bør straffes med 15 Slag Ris. Saa bør han og udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Janus Olsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Pihl, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffen bestemmes til 20 Slag Ris.

Thi kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til tyve Slag Ris. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Andreas Henrik Nielsen til Høiesteretsagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Amtets Ordre af 21 f. M. tiltales under nærværende Sag Drengen Andreas

Henrik Nielsen for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse, der stemmer med hvad der iøvrigt under Sagen er oplyst, godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den ommeldte Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Da Tiltalte og Carl Peter Grønbech, mellem hvem det oftere havde været paa Tale, at de skulde se at komme ind i en Butik, Søndagen den 20 Februar d. A. om Aftenen kom forbi Kjøbmand Grønbechs Port i Hasle og saae, at der ingen var tilstede, foreslog Tiltalte, at de skulde se at komme ind i Kjøbmand Grønbechs Butik, og gik de derefter ind gennem Porten op paa den ved Portgavlen liggende Kuldynge, hvor Tiltalte tog et Stykke Kul, hvormed han ituslog en Rude i et af de i Gavlen værende Vinduer. Tiltalte krøb derpaa op paa Carl Grønbechs Ryg, og efter at han havde stukket Haanden ind gennem den ituslaaede Rude, aabnede han Vinduet og krøb ind paa det over Porten værende Loft, og hjalp derefter Carl Grønbech ind gennem Vinduet ved at tage ham i Armene. Efter at de vare komne ind paa Loftet, rev Tiltalte en Tændstik af, og da han saae et Lys ligge løst fremme paa Gulvet, tændte han dette, og efter at han havde aabnet en Lem ved at tage i en Snor, gik de ad Trappen ned til det bag Butiken værende Rum og derfra ind i Butikken, hvor han fra en i Vinduet staaende Kasse tog en Pakke Cigarer paa 25 Stk., ligesom han tilegnede sig en Pakke »Hongkong«-Tobak samt af Pengeskuffen, der ikke var afaaset, udtog 3 Kr. 30 Øre. Fra Butiken gik Tiltalte tilbage op over Loftet, hvor han af en aaben Kasse tog en Appelsin, og krøb derefter gennem Gavlvinduet ud paa Kulbunken. Den stjaalne Pakke »Hongkong«, der er vurderet til 50 Øre, har Bestjaalne erholdt tilbageleveret tilligemed 3 Kr. af de stjaalne Penge, hvorimod Tiltalte har forbrugt de øvrige 30 Øre samt dels selv har røget, dels til sine Kammerater har foræret Cigarerne, der ere vurderede til ialt 2 Kr. 50 Øre. Bestjaalne har frafaldet Erstatning. For det af ham saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er født i Tejn den 18 Februar 1885, og som ikke tidligere er funden tiltalt eller straffet, men i Henhold til Justitsministeriets Skrivelse af 29 Januar 1896 under 16 Marts s. A. i Hasle Kjøbstads Politiret er tildelt en Advarsel i Anledning af, at han havde gjort sig skyldig i Tyveri, nu være at ansee efter Straffelovens § 233 med 15 Slag Ris.

Nr. 205.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Hans Peter Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Vejle Kjøbstads Extrarets Dom af 28 Marts 1898: Arrestanten Hans Peder Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, 12 Kroner og til Defensor,

Sagfører Gyntelberg, 10 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 April 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Johnsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiestereft betaler Tiltalte Hans Peter Nielsen til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Peder Nielsen — der er født i Aaret 1874, og som, foruden at være, forinden han fyldte sit 18de Aar, dømt 2 Gange for Tyveri i Forbindelse den ene Gang med Overtrædelse af Straffelovens § 248 og den anden Gang med Falsk, tidligere har været straffet ifølge Wedellsborg Birks Politiretsdom af 21 Marts 1892 og Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politiretsdom af 13 December s. A. efter Lov af 3 Marts 1860, § 3, med henholdsvis Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Tvangsarbejde i 30 Dage, ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 4 Marts 1893 efter Straffelovens § 228 og for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Vejle Kjøbstads Extraretsdom af 23 December s. A. efter Straffelovens § 230, 2det Led, jfr. § 46, efter §§ 235 og 230, 1ste Led, tildels sammenholdte med §§ 47 og 61, samt efter § 274, jvfr. §§ 270 og 46, og efter §§ 270, jvfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 31 Maj 1895 efter §§ 268, 2det Stykke, 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Nyborg Kjøbstads Extraretsdom af 11 Oktober s. A. efter § 231 og for Betleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Hobro Kjøbstads Extraretsdom af 4 Juni 1896 efter Straffelovens § 232, Lov af 3 Marts 1860, § 3, samt Frd. 10 December 1828 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og ifølge Bogense Kjøbstads Politiretsdom af 16 December f. A. for Betleri med Tvangsarbejde i 60 Dage — tiltales under denne Sag paany for Tyveri og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der, efterat have udstaaet den ham senest idømte Straf af Tvangsarbejde i 60 Dage, den 20 Februar d. A. blev hjemsendt fra Odense til sin Forsørgelseskommune, Gaars-

lev, men den næste Dag igjen forlod denne By og tog til Vejle, dels sammesteds har betlet om Penge i flere Butiker, hvorved han formener at have faaet 30 Øre, dels den 22 s. M. om Aftenen har i Bundtmager C. Heins Butik paa den nævnte Bys Nørregade, hvor han vil være gaaet ind for at betle, men hvor der ved hans Indtrædelse ingen var tilstede, tilvendt sig en Damehue af Skind og en Drengeskæp, der vare anbragte i Butiksvinduet, og som han gjemte under sin Frakke, hvorpaa han, da en hos Hein arbejdende Svend strax efter kom tilstede, bad denne om en Almisse, og fik 10 Øre. Efter at have forladt Butiken og være gaaet om ad en Sidegade, rev han Foret ud af Kasketten og bortkastede begge Dele, medens han beholdt Skindhuen, som han derefter forgjæves forsøgte at sælge i det Herberge, hvor han var taget ind, idet han foregav at have fundet den, hvorpaa han den næste Formiddag, da han igjen havde forladt Vejle, efterlod Huen hos en Mand i Vinding, hos hvem han gik ind for at bede om noget at spise, og som gav ham 25 Øre i »Findeløn« for Huen, som han ogsaa her foregav at have fundet. De stjaalne Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen og udleverede Bestjaalne, der har angivet deres Udsalgspris til ialt 7 Kr. og frafaldet Krav paa videre Erstatning. For sit ovenomhandlede Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anseet dels for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232, dels for Betleri efter Lov af 3 Marts 1860, § 3, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 189.

Advokat Hindenburg

contra

Frederik Wilhelm Theodor Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for uterligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Marts 1898: Tiltalte Frederik Wilhelm Theodor Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalch og Petersen, 15 Kr. til hver At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte

Frederik Wilhelm Theodor Hansen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte Frederik Wilhelm Theodor Hansen, som er født den 26 September 1860 og ikke er funden forhen straffet, under nærværende mod ham for uterligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar anlagte Sag ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er overbevist at have den 20 Februar dette Aar udvist saadant Forhold overfor et den 9 Oktober 1887 født Pigebarn, vil han være at ansee efter Straffelovens § 176, kfr. § 173, efter Omstændighedernes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 204. Høiesteretssagfører Asmussen
 contra
Julius Christian Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 19 Februar 1898: Tiltalte Julius Christian Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Kiørboe og Prokurator Kramer, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 April 1898: Tiltalte Julius Christian Hansen bør ansees med simpelt Fængsel i 4 Dage. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande I Salær til Prokuratorerne Wolff og Lehmann for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Julius Christian Hansen til Høiesteretssagførererne Asmussen og Lunn 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Julius Christian Hansen, der er født den 4 September 1862 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Bedrageri, og er ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse i saa Henseende følgende godtgjort.

I September forrige Aar leverede Boelsmand Jørgen Hansen af Brændekilde en ham tilhørende Kjørøkappe til Tiltalte til Reparation. Efter at have repareret den og havt den hængende nogen Tid hos sig, pantsatte Tiltalte den af Pengetrang svigagtig den 2 December f. A. for 4 Kroner, idet det dog efter hans Anbringende var hans Hensigt at indløse den, saasomt han fik Penge dertil, og er det ogsaa godtgjort, at han, før Undersøgelsen i nærværende Sag begyndte, har gjort indledende Skridt hertil, der imidlertid ikke førte til Noget. Under Undersøgelsens Gang har Tiltalte derefter indløst Kappen, der er vurderet til 10 Kroner og er bleven udleveret Ejeren.

Forsaavidt Tiltalte har været sigtet for bedrageligt Forhold med Hensyn til en Rest Tøj, er Intet fremkommen til Bestyrkelse af denne Sigtelse.

Som Følge af Foranstaaende vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 256 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 4 Dage.

Fredagen den 10 Juni.

Nr. 186. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Carl Christian Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Marts 1898: Tiltalte Carl Christian Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og i Erstatning til Handelsmand Christian Nielsen Moeslund betale 100 Kr. samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalch og Petersen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte

Carl Christian Hansen til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne mod Carl Christian Hansen for Vold anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han, der er født den 20 Marts 1861 og anseet ved Kronborg vestre Birks Extraretsdom af 28 Marts 1882 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 4 Januar d. A. fik Tiltalte i sit Hjem Besøg af Handelsmand Christian Nielsen Moeslund, der kom for at tale med ham om en Handel om en Hest, som Tiltalte havde kjøbt paa Afbetaling af Marskandiser Rasmus Larsen. Under denne Samtale gjorde Moeslund, der troede, at Tiltalte ikke havde opfyldt sine Forpligtelser overfor Larsen, gjældende, at hvis det kom til Handel mellem ham og Larsen, kunde han ved Kongens Foged tage Hesten fra Tiltalte og foreløbig gjøre Arrest i den.

Overfor disse — efter Tiltaltes Opfattelse af Retsforholdet til Larsen ubeføjede — Ytringer blev Tiltalte hidsig og han tilføjede da med knyttet Haand Moeslund, der sad paa en Stol i Kjøkkenet, et Slag i Hovedet, saa at han faldt ned paa Gulvet. Da Moeslund atter kom paa Benene, greb Tiltalte, der efter Moeslunds Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte ikke har turdet benægte, havde givet ham nogle Spark, mens han laa ned, fat i ham og førte ham, der strittede noget imod, gennem Lejlighedens Korridor ud paa Trappegangen uden for samme og gav ham et Puf, saa at han rullede ned af 3 Trappetrin og blev liggende paa en Trapperepose. Ved den mod Moeslund øvede Vold, tilføjedes der ham dels nogle Kontusioner paa højre Ben, navnlig ved Fodleddet, dels — som det maa antages, ved Faldet ned ad Trappen — et ca. 6 Ctm. langt, i Dybden omtrent til Benet naaende Lapsaar i Panden ved Haargrænsen. Disse Læsioner, der medførte et Hospitalsophold for Moeslund af 10 Dages Varighed, lægedes i Løbet af en Maanedstid, uden anden blivende Følge end et ikke vansirende Ar.

Som Følge af det anførte, vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 203, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, hvorhos han efter derom nedlagt Paastand vil have for Svie, Smerte og Næringsstab at betale Moeslund en Erstatning af 100 Kroner.

Nr. 202.

Advokat Hindenburg

contra

**Christian Pedersen, kaldet Friis, og Magnus Edvard
Johnsen, kaldet Wulff (Def. Bagger),**

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245, eller § 210.

Nakskov Kjøbstads Extrarets Dom af 3 Januar 1898: Arrestanten Christian Pedersen, kaldet Friis, og Tiltalte Magnus Edvard Johnsen, kaldet Wulff, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, hver i 3 Gange 5 Dage. Saa udrede de og, en for begge og begge for en, Aktionens samtlige Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Krog-Jensen, og Defensor, Overretssagfører Zwick, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Marts 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Lange, betale de Tiltalte, Christian Pedersen, kaldet Friis, og Magnus Edvard Johnsen, kaldet Wulff, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for hver af de Tiltalte findes at burde forlænges til 5 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte Christian Pedersen og Magnus Edvard Johnsen bestemmes til fem Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betale fornævnte Tiltalte, een for begge og begge for een, til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nakskov Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Christian Pedersen, kaldet Friis, og Magnus Edvard Johnsen, kaldet Wulff, aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 245 eller § 210.

Ifølge den af Tiltalte Johnsen afgivne Forklaring foreslog han, da han den 19 Oktober f. A. om Morgenen traf Tiltalte Pedersen i eller i Nærheden af Nakskov, hvor der den Dag saavel som Dagen efter afholdtes Session, at de i Forening skulde stille sig op paa Hjørnet af

Axeltorvet og Vejlegade i bemeldte Kjøbstad lige overfor et derværende Gjæstgiversted og se at skaffe sig frit Øl ved at opfordre de forbipasserende Bønderkarle til at give Øl under Trudsel om, at de ellers fik Prygl. Da Pedersen gik ind paa Forslaget, toge de Stade som anført hele den 19 Oktober og en Del af den 20 Oktober f. A., og medens de saaledes stode opstillede, opfordrede de forbipasserende Karle til at give Øl med Betydende, at disse, hvis de vægrede sig derved, vilde faa Prygl. Paa denne Maade formaaede de en stor Del Karle til at give dem Øl, men der var nogle af de Adspurgte, som vægrede sig ved at efterkomme Opfordringen, og de Tiltalte stødte og puffede da til dem, men tilføjede dem ikke yderligere Overlast. Paa Skiftedagen, den 1 November f. A., aftalte de Tiltalte igjen, at de vilde skaffe sig frit Øl ligesom paa de forannævnte 2 Sessionsdage og iværksatte derpaa deres Forsæt samme Dags Eftermiddag ganske paa samme Maade. De fik ogsaa da nogle Karle til at give Øl, men da de overfaldt en Karl, som vægrede sig ved at give Øl, og sloge ham om paa Stenbroen, bleve de anholdte.

Medens Tiltalte Pedersen iøvrigt har forklaret overensstemmende med den af Tiltalte Johnsen afgivne Forklaring, hvis Rigtighed er bekræftet ved det øvrige i Sagen Oplyste, har Pedersen, som i det Hele ikke vil have havt til Hensigt at iværksætte Trudslen om Prygl, nægtet at have stødt eller puffet til de Karle, som vægrede sig ved paa de Tiltaltes Opfordring at give Øl, ligesom han kun vil have deltaget i det foranførte den 1 November f. A. stedfundne Overfald for at hjælpe Johnsen, der ikke kunde staa sig mod den paagjældende Karl. Han har derhos nægtet den 1 November f. A. at have handlet efter foregaaende Aftale med Tiltalte Johnsen. Der vil imidlertid ikke kunne tages noget Hensyn til hans foranførte afvigende Forklaring, der i sig selv er usandsynlig og derhos i Strid med Sagens øvrige Oplysninger.

For det af dem efter det Foranførte udviste Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Pedersen, der er født den 14 September 1879, er anseet ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 Juni 1897 efter Straffelovens § 228 og efter dens § 229, 4de Stk., jfr. tildels § 46, samt Lov af 3 Marts 1860, § 3, samtlige disse Lovbestemmelser sammenholdte med Straffelovens §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, medens Johnsen, der er født den 12 Juni 1877, ikke er funden forhen straffet efter Dom, være at ansee efter Straffelovens § 245 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for hver især i 3 Gange 5 Dage.

Da Underrettsdommen har samme Resultat, vil den saaledes kunne stadfæstes.

Mandagen den 13 Juni.

Nr. 174. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Hans Christian Christiansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Frederikshavns Kjøbstads Extrarets Dom af 15 Januar 1898: Arrestanten Hans Christian Christiansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Petersen, 15 Kr. I Erstatning betaler Arrestanten til Fiskehandler A. Wilhelmsen 97 Kr. og til Skomager Jens Jensen 45 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Marts 1898: I Henseende til den idømte Straf og Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten, Prokurator Poulsens Dødsbo 20 Kr., til den efter dennes Død beskikkede Aktor sammesteds, Sagfører P. J. Nielsen, 5 Kr., til Defensor sammesteds 20 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Johnsen og Justitsraad Neckelman, 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Christian Christiansen til Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen 60 Kroner til hver og endvidere til førstnævnte i Godtgjørelse for Udlæg 65 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Christian Christiansen, der er født i Mellerup Sogn under Randers Amt i Aaret 1853, og som tidligere her i Landet har været straffet ifølge Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 7 August 1877 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 Maj 1887 efter Straffelovens § 253 med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 9 December 1890 efter Straffelovens §§ 251, 253 og 257 med samme Slags Fængsel i 6 Gange 5 Dage og ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 13 Oktober 1894 efter Straffelovens §§ 251 og 257 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han, efter hvad han har erkjendt, har været straffet dels i Tyskland ifølge Domme afsagt i 1878 og 1879 ved Flensborg Kredsret og Flensborg Landret for Bedrageri og Pengeafpresning samt Forsøg paa disse Forbrydelser med Fængsel i flere Aar, dels i Norge i 1893 for Bedrageri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — er under nærværende Sag, tildels i Henhold til en af Justitsministeriet afgiven Resolution, hvorved det i Medfør af Straffelovens § 6 er bestemt, at han vil være at tiltale for den af ham ifølge de under Sagen optagne Forhør i Sverrig begaaede Falskforkrydelser, sat under Tiltale for Falsk og Bedrageri.

Efter Sagens Oplysninger har Arrestanten, efterat han den 13 April 1895 efter Udtaaelsen af den ovennævnte ham ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 13 Oktober 1894 idømte Straf var løsladt af Vridsløselille Forbedringshus, for største Delen opholdt sig i Udlandet, navnlig dog i Sverrig, idet han, der havde antaget det opdigtede Navn Cebot Ammerius, bl. a. ernærede sig ved som Agent for en Mand ved Navn Heinr. Matzen i Aabenraa at sælge Præmieobligationer eller Kjøbedokumenter paa saadanne med maanedlige Betalinger. Efterat Arrestanten — der er sigtet for under sit ommeldte Ophold i Udlandet at have gjort sig skyldig i forskellige Misligheder, nemlig med Hensyn til de nævnte Obligationer, om hvilke Sigtelser, hvis Rigtighed Arrestanten under de optagne Forhør har benægtet, der imidlertid ikke under nærværende Sag bliver Spørgsmaal, idet de paa-gjældende Forhold ikke ere indbefattede under Aktionsordren — den 8 November 1896 i Karlstad under det ovennævnte Navn var bleven ægteviet med en i Sverrig hjemmehørende Pige, Charlotta Andersson, kom han i Slutningen af Marts eller Begyndelsen af April f. A. med sin nævnte Hustru fra Christianssand til Frederikshavn, hvor han, der ikke havde noget Erhverv eller nogen Fortjeneste sammesteds, og som efter det oplyste tidligere har været Skræder eller Skrædersvend, optraadte som »Partikulier Cebot Ammerius«, hvorhos han — hvad han efter det foreliggende maa antages ogsaa at have gjort andetsteds, navnlig i Sverrig — overfor forskellige, som han kom i Berøring med, foregav at eje betydelige Midler, og da der til Politiet indkom Anmeldelse om, at han under formentlig falske Opgiver hos forskellige Personer i den nævnte By havde forskaffet sig større eller mindre Laan, som ikke vare tilbagebetalte, og paa anden Maade udvist misligt Forhold, blev han den 6 Juni s. A. anholdt. Under de derpaa optagne Forhør opgav han, at hans Navn var som nys anført

og at han var født i Christianssand den 30 August 1858, hvilket han fastholdt, indtil hans rette Navn, Fødested og Alder samt tidligere Livsstilling ved Henvendelse til Vridsløselille Forbedringshus vare blevne oplyste, hvorhos han fremkom med forskellige Foregivender angaaende sine Formueforhold, saaledes om, at han havde betydelige Pengebeløb staaende i nogle af ham opgivne Pengeinstituter i Sverrig og Norge, hvilke Foregivender dels af ham under den samme Undersøgelse ere erkjendte at være usande, dels ikke ere blevne bestyrkede ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, hvorefter det maa antages, at han, der ved sin Ankomst til Frederikshavn vil have været i Besiddelse af ca. 140 Kr., og som, efterat dette Beløb var forbrugt, skaffede sig Penge ved Pantsætning af forskellige ham tilhørende Ejendele, ikke iøvrigt under sit Ophold i den nævnte By, bortset fra, hvad han forskaffede sig ved sit Forhold i de nedenanførte Retninger, har været i Besiddelse af eller raadig over Midler, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at han, der i det første Forhør opgav under sit nævnte Ophold at have faaet bragt 340 Kr. af en navngiven Person fra Norge, senere har indrømmet, at denne Person var opdigtet og at han ikke havde modtaget et saadant Beløb, samt at et af ham under Forhørene fremført og vedblivende fastholdt Foregivende om, at han i Frederikshavn af en svensk Skipper, der førte et af Arrestanten med Navn og Hjemsted opgivet Skib, har modtaget 140 eller 148 Kr. for en til denne solgt Obligation, ligeledes maa antages at være usandt, idet der ifølge en Erklæring fra Frederikshavn Toldkammer ikke i det Tidsrum, hvorom der i saa Henseende kan være Spørgsmaal, har været nogen Skipper af det af Arrestanten opgivne Navn i Havnen ved Frederikshavn.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, da han vilde indgaa Ægteskab med ovennævnte Charlotta Andersson, hvis Forældre boede i Långserud i Sverrig, og vedkommende Præst sammesteds, hos hvem han i denne Anledning bestilte Lysning, tilkjendegav ham, at han maatte fremskaffe sin Daabsattest, har i Långsesud skrevet og til Præsten afleveret et saalydende Dokument:

»Ministeralbogen udviser at udgifte Cebot Ammeriux er Sønd af Rickter Fritz Ammeriux og Hustru Matte født Hansen i Kristianssand er født den 30te August 1858. Døbt samme St. den 9 Setember samme Aar komformeret den 9 April 1863

hvilket bevines
Sogn Præst

A. S. Simonsen

A. S. S.

Kristianssand d. 14/9 1896«

samt at han, da Præsten ved Modtagelsen af dette Dokument sagde, at det i Attesten skulde have været omtalt, at Arrestanten havde nydt Nadverens Sakramente, idet dette brugtes efter svensk Lov, har ligeledes i Långserud skrevet og til Præsten — der iøvrigt havde foretaget Lysning efter den førstnævnte Attest — sendt et andet saalydende Dokument:

»Kirkebogen udviser at Cebot Ammeriux har nydt di Hillige Sakramenter, efter Comfirmationen indtil, videre,

A. S. Simonsen
Sogne Prest

A. S. S.

Kristianssand d. 24/9 96°,

hvorved bemærkes, at det paa Dokumenterne underskrevne Navn »A. S. Simonsen« efter Arrestantens Forklaring ikke sigter til nogen bestemt Person, men er opdigtet, idet han indrettede Navnet efter Bogstaverne i et af ham paa Torvet i Karlstad kjøbt Signet, hvormed han paatrykte Seglene ved Underskrifterne. Efterat Præsten i Långserud under 27 Oktober 1896 havde udstedt en Attest om den stedfundne Lysning, blev Ægtevielsen, som ovenfor meldt, fuldbyrdet i Karlstad den 8 November næstefter. Som Grund til, at han udfærdigede de nævnte falske Attester, har Arrestanten opgivet, at han ikke mente at kunne være bekjendt for sin Forlovede at aabenbare, at det Navn, hvorunder han gik i Sverrig, var opdigtet.

Kaptajn J. G. Hansen i Frederikshavn har forklaret, at han, da han en Gang traf Arrestanten paa et Hotel sammesteds, ved hvilken Lejlighed denne omtalte, at han havde mange Penge og vilde kjøbe en Ejendom, kom til at handle med Arrestanten om en som det maa antages Hansens Datter tilhørende Ejendom paa den nævnte Kjøbstads Markjorder, og at de da bleve enige om, at Arrestanten skulde kjøbe Ejendommen mod en kontant Udbetaling af 7000 Kr., som han vilde betale næste Dag, hvad han imidlertid undlod, ligesom han de følgende Dage fremkom med forskellige Udflugter, saa at Forhandlingerne tilsidst bleve afbrudte, efterat Salgsdokumenterne vare skrevne, uden dog at være underskrevne. Hansen har iøvrigt udsagt, at Arrestanten ikke gjorde Forsøg paa at laane Penge af ham, og at den eneste Fordel, Arrestanten havde, var, at han fik nogle Drikkevarer paa Hotellet, og at han og hans Hustru spiste til Aften hos Hansen. Arrestanten maa ansees at have indrømmet at have indgaaet den nævnte Handel, og vel har han senere anbragt, at det kun var, som han har udtrykt sig, en »Brændevinshandel«, som han ikke agtede videre paa eller mente noget med; men efter det foreliggende maa det antages, at Arrestanten er optraadt overfor Hansen paa en saadan Maade, at denne maatte ansee Handelen for afsluttet.

Endvidere er det oplyst, at Arrestanten har tilsagt Fiskehandler C. M. Vilhelmsen i Frederikshavn et Prioritetslaan paa 3000 Kr., og at der — efter Vilhelmsens Forklaring, efterat Arrestanten, der i nogen Tid havde holdt ham hen med Udflugter, derpaa en Dag havde sagt, at nu vare Pengene komne og nu kunde Vilhelmsen lade Obligationen skrive — som det maa antages den 21 Juni f. A. af en

Færdig fra Trykkeriet den 23 Juni 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 17.

Mandagen den 13 Juni.

Sagfører, til hvem de begge i denne Anledning henvendte sig, angaaende Laanet blev oprettet en Panteobligation, som Vilhelmsen underskrev, men som ikke blev udleveret til Arrestanten, da han ikke var i Besiddelse af Pengene og ej heller senere har betalt disse, idet han efter det oplyste i saa Henseende er fremkommen med forskjellige Foregivender, saasom om, at han ventede Pengene fra Norge. Paa lignende Maade har Arrestanten tilsagt Fiskehandler Adrianus Vilhelmsen i Frederikshavn et Laan paa 7000 Kr., hvorom der, som det maa antages, ligeledes af en Sagfører blev oprettet Obligation, som blev hos Sagføreren, da Arrestanten ikke medbragte de lovede Penge. Medens Arrestanten, efterat han havde erkjendt at have lovet A. Vilhelmsen det sidstnævnte Laan, senere under Forhørene har anbragt, at dette Laan, som han har udsagt, kun støttede sig til »Brændevinsnak« — til hvilket Anbringende der dog efter det foreliggende ikke kan tages noget Hensyn — har han med Hensyn til det førstnævnte Laan paastaet, at han nok kunde have skaffet dette Beløb, i hvilken Henseende han har opgivet, at der af en navngiven Mand i Svrig var sendt ham en Bankanvisning eller Vexel paa 4300 Kr., hvilket Beløb han imidlertid ikke kunde faa udbetalt, fordi der paa Dokumentet manglede »Stempel« fra Banken, hvorfor han vil have sendt det tilbage til Afsenderen; men ligesom den af ham opgivne Mand forgjæves har været eftersøgt paa det Sted i Svrig, hvor han efter Arrestantens Paastand skulde bo, saaledes er der ej heller iøvrigt ved de i saa Henseende anstillede Undersøgelser fremkommet nogetsomhelst til Bestyrkelse af Arrestantens Foregivende om at have kunnet disponere over et Beløb som det anførte.

Af nævnte Fiskehandler Adrianus Vilhelmsen har Arrestanten, efter dennes Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste, laant ialt 97 Kr., idet han efter Vilhelmsens Forklaring først, under Opgivende af, at han var i øjeblikkelig Forlegenhed, men ventede Penge, laante 40 Kr. og derefter laante forskellige andre Beløb, saa at han i det Hele er bleven Vilhelmsen det førstnævnte Beløb skyldig.

Endvidere har Arrestanten, efter hvad der paa samme Maade er godtgjort, af Skomager Jens Jensen i Frederikshavn — efter hvis Forklaring Arrestanten, der under Opgivende af, at han havde været Handelsrejsende og nu vilde købe sig en Ejendom, bestilte en Del Fodtøj hos Jensen, Dagen efter af denne laante 12 Kr., som dog blev betalte 4 a 5 Dage senere — derefter af Jensen laant forskellige Beløb af ialt 65 Kr., hvoraf han har tilbagebetalt 20 Kr., saa at

han ved Undersøgelsens Paabegyndelse skyldte Jensen 45 Kr. Medens Arrestanten ikke har villet erkjende Rigtigheden af Jensens Forklaring om, at han ved den paagældende Lejlighed for Jensen opgav, at han var i øjeblikkelig Forlegenhed, da et af ham paa ubestemt Tid udlånt Beløb af 12000 Kr. ikke var blevet betalt, har han derimod indrømmet, at han som Sikkerhed for Laanene har overleveret Jensen en af ham angaaende et paastaet Tilgodehavende hos en Mand ved Navn J. Pagrotsky i Karlstad udtagen, men ikke forfulgt svensk Stævning, der selvfølgelig — hvad ogsaa Arrestanten maa forudsættes at have vidst — var uden Værdi, samt at han, som det maa antages til Bevis for, at han ejede Penge, har forevist Jensen forskellige Papirer, deriblandt det Dokument, der efter hans ovenanførte Forklaring skulde være en Bankanvisning eller Vexel paa 4300 Kr., samt et under Sagen fremlagt, i Karlstad udstedt Dokument af 14 December 1896, indeholdende en Tilstaaelse fra fornævnte J. Pagrotsky for, at Arrestanten havde betalt den kontante Kjøbesum 15905 Kr. 56 Øre for en af dem i Forening kjøbt Ejendom i Karlstad, hvilket Dokument var uden Værd, idet Arrestanten, efter hvad han har indrømmet, ikke havde betalt den nævnte Sum, da Handelen ikke blev oprettet. Jensen har iøvrigt udsagt, at Arrestanten efter at have forevist disse Papirer kun har faaet Laan paa nogle faa Kroner hos ham. Efter hvad der foran er anført angaaende Arrestantens Pengeforhold under hans Ophold i Frederikshavn, har han — hvad der maa forudsættes at have været ham indlysende — ikke haft nogen rimelig Udsigt til ad lovlig Vej at kunne tilbagebetale de ommeldte Laan, som han efter det anførte maa antages at have forskaffet sig ved falske Foregiver og urigtige Oplysninger om sin Stilling og sine Formueforhold.

Endelig er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten, der den 3 Juli f. A., medens han boede til Leje hos Formand Jens Nielsen i Frederikshavn, af dennes Hustru havde lånt et til 12 Kr. vurderet Uhr, nogle Dage efter har solgt eller pantsat dette til Gartner Henriksen sammesteds, i hvilken Henseende Sidstnævnte har forklaret, at Arrestanten, der vilde låne Penge paa Uhret af Henriksen, hvad denne imidlertid ikke vilde indlade sig paa, derpaa solgte ham Uhret for 7 Kr., som Arrestanten strax fik udbetalt, idet det dog blev aftalt, at Arrestanten skulde kunne købe det igjen den næste Dag for samme Pris, medens Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han lod Uhret blive hos Henriksen som Sikkerhed for Betalingen af det Beløb, han modtog af denne, og som maaske nok udgjorde 7 Kr., og at han ved sin Anholdelse den 6 s. M. blev hindret i at indløse Uhret. I saa Henseende bemærkes imidlertid, at han efter det oplyste ved sin Anholdelse ikke var i Besiddelse af Penge.

Ovennævnte Fiskehandler Adrianus Wilhelmsen og Skomager Jens Jensen have under Sagen paastaet sig tilkjendte i Erstatning hos Arrestanten førstnævnte 97 Kr. og sidstnævnte 45 Kr., hvilke Paastande ere tagne til Følge ved Underrettsdommen. Iøvrigt er der ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

I Henhold til det ovenanførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 275, jfr. §§ 270 og 6 samt efter §§ 251, 253 og 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at

kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Da Underretsdømmen har samme Straf, hvorhos Dommens Bestemmelser angaaende Erstatningen billiges, vil bemeldte Dom kunne stadfæstes i disse Retninger.

Tirsdagen den 14 Juni.

Nr. 187. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Rasmus Pedersen Høegh (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Disposition over udlagt og arresteret Gods.

Gjerlev-Onsild Herreders Extrarets Dom af 18 Januar 1898: Tiltalte, Gaardejer Rasmus Pedersen Høegh af Udbyhøj, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bredstrup, og Defensor, Sagfører Buemann, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Marts 1898: Tiltalte Rasmus Pedersen Høegh bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 15 Kr. til hver samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Hindberg, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden efter samtlige Omstændigheder findes at kunne forkortes til 4 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Rasmus Pedersen Høegh til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gaardejer Rasmus Pedersen Høegh, der er født i Aaret 1843 og som foruden at han to Gange har erlagt Bøder for Overtrædelse af Bestemmelserne om Mark-

og Vejfred, i Aaret 1885 blev sat under Tiltale for ulovlig Omgang med Hittogods, for hvilken Forbrydelse han dog ved Overrettsens Dom af 14 December s. A. blev frifunden, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, hvorhos der endvidere to Gange tidligere har været indledet kriminel Undersøgelse imod ham, nemlig i Aaret 1894 i Anledning af, at han blev sigtet for Bedrageri, Tyveri og Mened, og anden Gang i afvigte Aar i Anledning af, at Tiltalte under en hos ham afholdt Arrestforretning havde nægtet som Akceptant at have sat sit Navn paa en fremlagt Vexel, af hvilke Undersøgelser dog ingen førte til Sagsanlæg, idet Amtet henholdsvis under 14 November 1895 og 14 September f. A. resolverede, at der fra det Offentliges Side ikke fandtes Anledning til at foretage videre i de ommeldte Sager — tiltales under nærværende Sag for ulovlig Disposition over udlagt og arresteret Gods, og drejer Sagen sig om hans Forhold med Hensyn til tre Kreaturer, nemlig en Ko, en Kvie og en Kalv, som hørte til Besætningen paa en ham tilhørende Ejendom, og som han den 20 Oktober f. A., Dagen efter at der hos ham var gjort Udlæg og foretaget Arrest, førte til Kjøbenhavn og derefter solgte. Iøvrigt ere de nærmere Omstændigheder ved Sagen, efter hvad der er oplyst, navnlig ogsaa ved forskellige tildels beedigede Vidneforklaringer, i det Væsentlige følgende.

Da Fogedretten, der i Fogdens Forfald administreredes af hans konstituerede Fuldmægtig exam. juris Pagter, den 19 Oktober f. A. havde indfundet sig paa Tiltaltes Bopæl i Udbyhøj, dels for efter Rekvision af Sagfører Frantz Jensen at foretage Udlæg for en Sagfører Elmenhoff i Randers ifølge en inden Gjerlev og Onsild Herreders Ret den 1 September s. A. afsagt Dom tilkommende Fordring, der under Forretningen med Omkostninger opgjordes til 1280 Kr. 53 Øre, dels for efter Begjæring af Overretssagfører Buhl at foretage en Arrestforretning hos Tiltalte for et Beløb, som han i Følge en Vexel skyldte til Handelsbanken i Randers, hvilket Beløb i Rekvisionen var med Omkostninger opgjort til 451 Kr. 33 Øre, gjorde den konstituerede Foged Tiltalte, der blev antruffen paa sin Gaardsplads, bekendt med, at der skulde »skrives« hos ham for den Sagfører Elmenhoff tilkommende Fordring samt for en Vexel til Handelsbanken, og anmodede ham om at overvære Udlægsforretningen; men Tiltalte nægtede at efterkomme denne Opfordring, idet han bemærkede, at han ikke havde noget at gjøre med Elmenhoff eller noget lignende, og at Vexlen til Handelsbanken først var forfalden den 7 Januar d. A., hvorpaa han, efter at have aflaset Indgangsdøren til Beboelseslejligheden, forlod Gaarden og gav sig til at harve ude i Marken. Den konstituerede Foged lod nu, efterat have med Magt skaffet sig Adgang til Beboelseslejligheden, Tiltaltes Husholderske, Birgitte Jensine Marie Jensen, tilkalde, og under de derefter afholdte Forretninger blev der gjort Udlæg og foretagen Arrest foruden i den Tiltalte tilhørende faste Ejendom, der med paa-staaende Bygninger og Tilbehør vurderedes til 12000 Kr., endvidere i Gaardens Besætning, derunder 13 Stkr. Fækreaturer.

Fogedretten var ved den omhandlede Lejlighed ogsaa ude paa Gaardens Mark i umiddelbar Nærhed af, hvor Tiltalte harvede, for at vurdere nogle sammesteds værende Kreaturer, deriblandt, som det maa

antages, de ovennævnte tre, og der kan, efter alt hvad der foreligger ingen Tvivl være om, at Tiltalte var fuldkommen paa det Rene med, hvad der foregik. Efterat Forretningerne vare tilendbragte, blev det Protokollen tilførte oplæst for Tiltaltes nævnte Husholderske, der ogsaa underskrev i Protokollen, og den konstituerede Foged fik derhos, forinden han forlod Ejendommen, da Tiltalte — der kort forinden Arrestforretningens Afslutning var vendt tilbage til Gaarden, og som da af Overretssagfører Buhl blev anmodet om at komme ind for at paahøre Forretningens Afslutning, hvortil han imidlertid svarede, at han ikke havde Tid — stod i et Rum ved Udgangsporten, Lejlighed til at meddele ham, at der nu var »skrevet« baade for Elmenhoffs og Bankens Fordringer, hvortil Tiltalte intet svarede. Ligesom derhos Tiltaltes nævnte Husholderske edelig har forklaret, at hun efter Forretningens Afholdelse meddelte Tiltalte, at »det Hele« var skrevet, og specielt nævnedes Køer, Kvier, Heste, Grise, Faar og Høns, samt at hun, da Tiltalte senere for hende omtalte, at han vilde rejse til Kjøbenhavn med 3 Kreaturer, spurgte ham, om det ogsaa kunde gaa an, hvortil Tiltalte svarede, at han var nødt dertil, da han skulde have sine Renter betalt, saaledes have Gaardejerne Anders Peter Jensen og Jens Christian Dahl forklaret, at de traf Tiltalte den Dag, da han kom trækkende med de tre Kreaturer fra Udbyhøj, og at de advarede ham mod at afhænde dem, men at han hertil svarede afvisende.

Tiltalte der blev anholdt den 27 Oktober f. A., Dagen efter, at han var vendt tilbage fra Kjøbenhavn, hvor han, efter det Oplyste, ved en Kommissionær havde solgt de ommeldte 3 Kreaturer for ialt 126 Kr., hvoraf han dog, efterat Omkostningerne ved Salget og et Kommissionæren hos ham tilkommende Tilgodehavende vare fradragne, kun fik udbetalt 90 Kr. 45 Øre — har erkjendt, at han baade af den konstituerede Foged og af sin oftnævnte Husholderske var bleven underrettet om, at der var bleven »skrevet« hos ham; men da han ikke var tilstede under Forretningerne, vil han ikke have vidst, hvor meget eller hvor lidt, der var skrevet, eller at han ikke maatte sælge de tre Kreaturer. Han har derhos forklaret, at han, da han den 20 Oktober f. A. rejste til Kjøbenhavn, medførende de tre Kreaturer, havde med sig et Beløb af noget over 80 Kr., og at det var hans Hensigt ved Hjælp af dette Beløb i Forbindelse med, hvad der indkom ved Salget af Kreaturerne, at betale Renter m. v. af hans Gjæld til Kreditforeningen i Viborg for Juni Termin f. A., der udgjorde noget over 180 Kr. Af det Beløb, som han saaledes havde med til Kjøbenhavn, blev der imidlertid i en Beværtning i Nærheden af Kvægtorvet frastjaalet ham 60—70 Kr., og efter hans Opgivende var det da hans Bestemmelse at forskaaffe sig det Beløb, der herefter kom til at mangle til Dækning af Renter, ved et Laan, hvori han imidlertid blev forhindret ved sin Anholdelse. Iøvrigt har han under Undersøgelsen vægret sig ved at udtale sig nærmere, idet han overfor de mange forskjellige af Forhørsdommeren til ham rettede Spørgsmaal Sagen vedrørende enten har forholdt sig tavs eller ligefrem nægtet at svare. I saa Henseende bemærkes, at Tiltalte er optraadt paa en lignende Maade under de ovennævnte i 1894 og 1897 mod ham ind-

ledede Undersøgelse, samt at han, medens den førstnævnte Undersøgelse endnu stod paa, den 14 August 1895 blev indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Aarhus. Vel fremgaar det nu af den af Overlægen ved bemeldte Sindssygeanstalt den 8 November 1895 afgivne Erklæring, at Tiltalte ved sin Indlæggelse led af en Sindssygdom, nemlig stupid Melankoli, men ligesom praktiserende Læge Tejsen, efter at Tiltalte i Januar 1896 var bleven udskreven af bemeldte Anstalt, som det maa antages i det Væsentlige som helbredet for den nævnte Sygdom, i en Erklæring af 29 Juni 1896, som Teisen afgav i Anledning af, at Tiltalte, der var bleven gjort umyndig, ønskede atter at blive myndig, bl. a. har udtalt, at Tiltalte, som bemeldte Læge havde kjendt i ca. 13 Aar, altid havde gjort Indtryk af at være en indsluttet Karakter i Forbindelse med en vis Stædighed og Selvklogskab, men at der egentlig ikke har været Tegn paa, at han manglede noget i aandelig Henseende, og at han efter bemeldte Læges Overbevisning var fuldt tilregnelig og i enhver Henseende i Stand til at styre sin Landejendom og iøvrigt varetage sine egne Interesser, saaledes har Distriktslæge Liebe i en af ham den 24 August f. A. under den da mod Tiltalte indledede Undersøgelse afgiven Erklæring bl. a. udtalt, at han har faaet det bestemte Indtryk, at Tiltalte er ved sin fulde Fornuft, og de Forklaringer, som under nærværende Sag ere afgivne af forskellige Personer, der nøje kjende Tiltalte, gaa ogsaa ud paa, at de ansee Tiltalte for normal i mental Henseende eller for klog nok. Ligesom det nu herefter maa antages, at Tiltalte er fuldt tilregnelig, saaledes maa det ogsaa, ved hvad der, som nævnt, under Sagen er oplyst, ansees for tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte meget vel har vidst baade, at der var foretaget Udlæg i de ommeldte 3 Kreaturer, og at han ikke maatte sælge dem.

Idet nu Tiltaltes ovennævnte Forklaring, i Følge hvilken han har haft til Hensigt at benytte det Beløb, han fik ind ved Salget af de tre Kreaturer, til dermed at dække Renter m. m. til Kreditforeningen pr. Juni Termin f. A. — hvorved bemærkes, at Tiltalte ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af 103 Kroner 55 Øre, hvilket Beløb efter hans derom under Forhøret fremsatte Ønske er anvendt i det omhandlede Øjemed — ikke vil kunne forkastes, men dog ikke kan diskulperes ham, vil han for sit omhandlede Forhold være at ansee efter Straffelovens § 256, kfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Onsdagen den 15 Juni.

Nr. 27. Forhenværende Politibetjent **J. H. A. Sperling**
(Hansen efter Ordre)

contra

Politidirektør **Eugen Petersen** som Chef for Kjøbenhavns
Politi (Shaw efter Ordre) og **Kjøbenhavns Magistrat** paa
Kjøbenhavns Kommunes Vegne (Shaw),

betr. førstnævntes Ret til Pension.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 April 1896: De Indstævnte, Politidirektør Eugen Petersen som Chef for Kjøbenhavns Politi og Kjøbenhavns Magistrat paa Kjøbenhavns Kommunes Vegne, bør for Tiltale af Citanten, fhv. Politibetjent J. H. A. Sperling, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokuratorerne Gottschalck og Seidelin hos det Offentlige i Salær henholdsvis 50 Kr. og 30 Kr., og Førstnævnte som Godtgjørelse for havte Udlæg 32 Øre.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves. De Salærer, der tilkomme de for Appellanten og Kjøbenhavns Politidirektør befalede Sagførere, ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, J. H. A. Sperling, 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagførerne Hansen og Shaw hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Citanten, fhv. Politibetjent J. H. A. Sperling, hvem der er meddelt fri Proces, efter Stævning til Politidirektør Eugen Petersen som Chef for Kjøbenhavns Politi og til Kjøbenhavns Magistrat paa Kjøbenhavns Kommunes Vegne sig kjendt berettiget til fra den 1 April 1893 at regne at nyde en aarlig Pension af bemeldte Kommunes Kasse paa 564 Kr. samt de Indstævnte tilpligtede in solidum at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager,

derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Gottschalek og som Godtgjørelse til denne for Udlæg til Forligsklagen 1 Kr. og til Porto 32 Øre, hvilke Beløb Prokurator Gottschalek i alt Fald paastaar sig tillagt hos det Offentlige. De Indstævnte paastaa sig frifundne og Citanten paalagt Sagens Omkostninger, for Indstævnte Politidirektør Petersens Vedkommende, hvem der er meddelt fri Proces, efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, Prokurator Seidelin, hvilket denne i alle Tilfælde paastaar sig tillagt hos det Offentlige.

Citanten, som fra 1 April 1889 at regne blev antagen som saakaldt overtallig Politibetjent i Kjøbenhavns Politi, var Natten mellem den 1 og 2 Maj 1890 under Udførelsen af sin Tjeneste Gjenstand for et voldeligt Overfald, ved hvilket der med en Stok blev tilføjet ham et Slag i Hovedet, der bevirkede, at han i 8 Dage ikke kunde forrette Tjeneste, hvorhos han i længere Tid led af svækket Hørelse paa det ene Øre. Efter at Citanten fra 15 Oktober 1891 var rykket op i fast Nummer, viste der sig i Juni 1892 hos ham en Sindssygdом, for hvilken han blev indlagt paa Kommunehospitalet og derfra paa St. Hans Hospital, hvorfra han den 5 Marts 1893 blev udskreven uden dog at være helbredet, og da han paa Grund af Sygdommen ikke antoges mere at egne sig til Virksomheden som Politibetjent, blev han afskediget fra Udgangen af Marts Maaned s. A. at regne. Til Støtte for sin Paastand gjør nu Citanten gjældende, at Sygdommen er en Følge af den ham under Udførelsen af hans Tjeneste tilføjede Vold, og at han som Følgé heraf i Henhold til § 16, 5te Punktum, i Regulativ af 12 Juni 1863 for Kjøbenhavns Politis Indretning og Bestyrelse er berettiget til af Kommunen at erholde en Pension, der udgjør $\frac{2}{3}$ af hans aarlige Indtægt, som har udgjort 846 Kr.

Indstævnte Politidirektør Petersens Paastand er støttet paa, at han, da Citanten søger sig tillagt et Beløb af Kjøbenhavns Kommunes Kasse, ikke er rette Sagvolder, og da der maa gives ham Medhold heri, vil han være at frifinde.

De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, gjøre imod Søgmaalet gjældende, at Citanten, selv om den hos ham opstaaede Sindssygdом er en Følge af den ham, som ovenanført, tilføjede Vold, ikke kan paaberaabe sig den anførte Bestemmelse i Politiregulativet. De Indstævnte have i saa Henseende henvist til, at Citanten paa den Tid, da den omhandlede Vold overgik ham, ikke var i Kommunens Tjeneste, idet han den Gang hørte til den Forstærkning af 100 Mand, hvormed Kjøbenhavns Politi ifølge foreløbig Lov af 27 Oktober 1885 midlertidig blev forøget, og som lønnedes for Statskassens Regning, hvorhos de til bemeldte Forstærkning hørende Betjente ved særlig Bestemmelse, der af Politidirektøren blev bekendtgjort ved Dagsbefaling af 24 November 1885 og tillige ved Ansættelsen meddeltes hver enkelt Betjent, udtrykkelig vare udelukkede fra, i Tilfælde af, at de under Udførelsen af deres Tjeneste kom saaledes til Skade, at de maatte afskediges, at erholde Pension ifølge Politiregulativets § 16, hvorimod der istedet derfor var tilsagt dem en Udbetaling af Statskassen af 1000 Kr. en Gang for alle. Da Citanten saaledes paa det paagjældende Tidspunkt ikke havde Adgang til Pension af Kommunen, formene de Indstævnte, at han ikke har opnaaet Ret hertil derved, at

han før sin Afskedigelse var gaaet over til at lønnes af Kommunen. Endelig have de Indstævnte gjort gjældende, at Citanten, som under 16 Marts 1893 har erholdt udbetalt 1000 Kroner af Statskassen, derved har afskaaret sig fra at gjøre Paastand paa Pension af Kommunen.

Medens der ikke kan lægges afgjørende Vægt paa den sidstnævnte Omstændighed, hvorved bemærkes, at Citanten, efter hvad han har anbragt, paa Grund af sin svækkede Tilstand ikke, da han modtog Beløbet, var i Stand til at overveje sin Stilling, men efter senere at have besluttet sig til at anlægge nærværende Sag har deponeret Beløbet, maa der derimod gives de Indstævnte Medhold i, at Politiregulativets § 16, 5te Punktum, ikke kan finde Anvendelse i det foreliggende Tilfælde, hvor Citanten ikke paa det Tidspunkt, da han led den omhandlede Overlast, stod i Kommunens Tjeneste, og de Indstævnte ville derfor være at frifinde.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Prokuratorerne Gottschalck og Seidelin, hvis Sagførelse har været lovlig, hos det Offentlige i Salær henholdsvis 50 Kr. og 30 Kr. og Førstnævnte i Godtgjørelse for Portoudlæg 32 Øre, hvorimod der savnes Hjemmel til at tillægge ham hos det Offentlige Godtgjørelse for Udlæg til Forligsklagen.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 214.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Hans Christian Andersen og Hustru **Mathilde Bolette Hansen**
(Def. Salomon),

der tiltales for Betleri.

Sunds-Gudme Herreders og Lehns Birks Politirets Dom af 9 Februar 1898: Tiltalte, Fiskehandler Hans Christian Andersen af Nyborg bør straffes med 5 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, og Tiltalte Mathilde Bolette Andersen, født Hansen, bør straffes med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Saa bør de Tiltalte og En for Begge og Begge for En udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1898: Tiltalte Hans Christian Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Iøvrigt bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Salomonsen, betaler fornævnte Tiltalte og hans Hustru, Tiltalte Mathilde Bolette, født Hansen, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Hans Christian Andersen forkortes til 2 Dage og for Mathilde Bolette Hansen, Andersens Hustru, til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Hans Christian Andersen til to Dage og for Mathilde Bolette Hansen, Andersens Hustru, til fem Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreder og Lehns Birks Politiret hertil indankede Sag sigtes de Tiltalte Hans Christian Andersen og Hustru Mathilde Bolette, født Hansen, af Nyborg for Betleri, og er det ved de Paa-gjældendes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Hans Christian Andersen efter i Oktober f. A. at være bleven arbejdsudygtig paa Grund af et Brud af venstre Underarm, opfordrede sin nævnte Hustru til at betle, og at denne i Henhold hertil en Dag i November f. A. under Forevisning af en af en praktiserende Læge angaaende Mandens Arbejdsudygtighed udstedt Attest har betlet hos de fleste Beboere af Gislev og herved indvundet henved 4 Kr.

For det af dem saaledes udviste Forhold ville de tiltalte Ægtefæller, af hvilke Manden er født den 1 Januar 1839 og forhen anseet ved Nyborg Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Maj 1888 efter Straffelovens § 159 med simpelt Fængsel i 6 Dage, medens Hustruen er født den 30 Marts 1853 og tidligere anseet ved Vinding Herreds Extrarets Dom af 11 Januar 1890 efter Straffelovens § 228 og Lov af 3 Marts 1860, § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, ved Hindsholm Herreds Politirets Dom af 28 August 1895 efter Lov af 3 Marts 1860, § 3, med lige Fængsel i 5 Dage og ved Vinding Herreds Politirets Dom af 14 Oktober 1897 efter samme Lovbestemmelse med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, nu begge være at ansee efter sidstnævnte Lovbestemmelse med en Straf, der for Tiltalte Hans Christian Andersen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og for Tiltalte Mathilde Bolette, født Hansen, til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Politiretsdommen, der for sidstnævnte Tiltalte har fastsat samme Straf, men har anseet førstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage, vil saaledes for hans Vedkommende i saa Henseende være at forandre.

Torsdagen den 16 Juni.

Nr. 199. Høiesteretssagfører Salomon
 contra

1) **Marius Jensen**, 2) **Søren Christian Jensen** og
 3) **Christen Enevold Jensen** (Def. Jensen),

der tillaes for uterligt Forhold.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 29 December 1897: De Tiltalte, Gaardejer Marius Jensen af Rylund i Ry Sogn og Ungkarlene Christen Enevold Jensen og Søren Christian Jensen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød, Marius Jensen i 3 Gange 5 Dage, Christen Enevold Jensen i 5 Dage og Søren Christian Jensen i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de Tiltalte in solidum denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Hammer, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Lovene.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Februar 1898: De Tiltalte, Marius Jensen, Søren Christian Jensen og Christen Enevold Jensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 6 Gange 5 Dage, den Anden i 4 Gange 5 Dage og den Tredie i 5 Dage. Saa udrede de og En for Alle og Alle for En Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Johnsen, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Marius Jensen, Søren Christian Jensen og Christen Enevold Jensen, een for alle og alle for een, til Høiesterets-sagførerne Salomon og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gaardejer Marius Jensen samt Karlene Søren Christian Jensen og Christen Enevold Jensen, der ere fødte Førstnævnte i Aaret 1866 og de to Sidstnævnte henholdsvis i Aaret 1876 og i Aaret 1874, og af hvilke ingen sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, tillaes under nærværende Sag for uterligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger var Pigen Ane Kirstine Margrethe Nielsen, der er 21 Aar gammel og var i Tjeneste hos Tiltalte Marius Jensen, efter den 20 Oktober f. A. at have været til Marked i Rye, hvor hun i Selskab med andre havde været sammen med Tiltalte Søren Christian Jensen og i Kroen ladet sig traktere af denne, Kl. c. 11 om Aftenen vendt hjem til sin Husbonds Gaard paa Rye Mark, hvor hun en halv Times Tid senere, efter at have været inde hos sin Madmoder, der laa i Barselseng, gik til Sengs i sit Kammer, som var beliggende i den ene Ende af Gaardens Stuehus, og omtrent Kl. 1 $\frac{1}{2}$ om Natten ankom derpaa alle 3 Tiltalte, af hvilke Søren Christian Jensen og Christen Enevold Jensen ere Brødre og hjemmehørende paa Vissing Kloster, ligeledes fra Markedet til Marius Jensens Gaard, og det er nu navnlig oplyst, at de — der maa antages at have været noget paavirkede af berusende Drikkevarer, men dog fuldt tilregnelige — kort efter deres Ankomst til Gaarden have med en tændt Lygte, som Tiltalte Marius Jensen skaffede tilveje, indfundet sig i Pigens Kammer, i hvilket hun laa afklædt i Sengen, samt at de derefter i Løbet af flere Timer paa forskjellig Maade have forulempet hende, idet Tiltalte Søren Christian Jensen uafbrudt forblev hos hende i Kammeret indtil Kl. 5 $\frac{1}{2}$ om Morgenens, medens de 2 andre Tiltalte vel strax gik deres Vej, men senere gjentagne Gange paany indfandt sig i Kammeret, indtil Tiltalte Christen Enevold Jensen endelig Kl. ca. 4 forlod Gaarden, medens Tiltalte Marius Jensen gik til Sengs. Efter at Ane Kirstine Margrethe Nielsen, der efter det Oplyste maa antages at være uberygtet, den næste Dags Morgen havde overfor Tiltalte Marius Jensen og dennes Hustru lagt for Dagen, at hun følte sig krænkert ved den af de Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed udviste Adfærd imod hende og ytret, at de skulde »meldes«, begav hun sig om Eftermiddagen hjem til sine i Rye By boende Forældre, der, efterat hun havde givet sin Fader en Beretning om det Passerede og derpaa var vendt tilbage til Tiltalte Marius Jensen, samme Dags Aften afhentede hende herfra, og Pigens Fader, ifølge hvis Forklaring hun var meget betagen den Gang, hun var hjemme hos Forældrene for at meddele det Passerede, og var syg Dagen efter, har derefter den 3 November f. A. ladet gjøre Anmeldelse derom til Politiet.

Under den derefter indledede Undersøgelse har Ane Kirstine Margrethe Nielsen afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa Følgende: Ved de Tiltaltes første Indtrædelse i Pige-kammeret sagde Tiltalte Marius Jensen til hende, at han havde lovet Tiltalte Søren Jensen, at denne maatte ligge hos hende, hvorpaa hun svarede med et Nej og tilføjede, at dersom de ikke strax alle forlode Kammeret, meldte hun dem Dagen efter til Sognefogden, hvad de imidlertid, som de ytrede, ikke brøde sig om, idet Tiltalte Søren Jensen satte sig paa Sengekanten, medens de 2 andre Tiltalte bortfjærnedes sig. Efterat Tiltalte Søren Jensen en kort Tid havde været ene med Pigen, der imidlertid forsøgte at komme ud af Sengen, men heri blev hindret derved, at Tiltalte trykkede hende tilbage i den, vendte de to andre Tiltalte — Marius Jensen spillende paa en Violin — tilbage til Kammeret, hvor han spurgte Tiltalte Søren Jensen, om denne »havde faaet sig Noget« hos Pigen, og da Søren Jensen hertil svarede Nej, toge de to andre Tiltalte fat i ham og lagde ham op i Sengen ovenpaa Dynen, og idet

Tiltalte Marius Jensen derpaa ytrede: »Lad mig nu se, at Du faar Dig Noget, medens vi gaa ned og faa os en Punsch til«, gik han og Tiltalte Christen Jensen atter deres Vej, hvorimod Tiltalte Søren Jensen blev liggende samt forlangte at faa Samleje med Pigen og, om han end ikke foretog sig »noget videre Ondt«, dog vægrede sig ved at efterkomme hendes Forlangende om, at han skulde gaa eller staa ud af Sengen. Da de Tiltalte Marius Jensen og Christen Jensen efter en ganske kort Tids Forløb paany indfandt sig i Pigekammeret, rettede Førstnævnte, der ligeledes denne Gang spillede paa en Violin, det Spørgsmaal til Tiltalte Søren Jensen, om denne »endnu ikke havde faaet sig Noget«, og efterat han hertil havde svaret Nej, stak først Tiltalte Marius Jensen og derefter Tiltalte Christen Jensen en Haand ind under Dynen og befølte, den Første Pigens nøgne Laar og den Sidste hendes bare Ben, ligesom Christen Jensen ovenpaa Dynen følte paa hendes Knæ og derpaa ytrede: »sikke nogen spidse Knæ«, hvorefter de atter gik bort, men strax efter vendte tilbage, og efterat der til Tiltalte Søren Jensen, som var forbleven liggende i Sengen, var rettet et lignende Spørgsmaal som ved de tidligere Lejligheder, sprang begge de 2 andre Tiltalte op i Sengen og lagde sig ovenpaa Dynen, idet de, og navnlig Marius Jensen, søgte at tage denne bort, hvilket Pigen imidlertid forhindrede, hvorpaa de forføjede sig bort med den Bemærkning, at nu kom de ikke mere. Tiltalte Søren Jensen, der vedblivende laa i Sengen, søgte vel ikke med Vold at tiltvinge sig Samleje med Pigen; men nu lykkedes det ham, der stadig søgte at komme ned under Dynen, dog ogsider at tage denne bort fra hende, skjønt hun søgte at forhindre det, hvorpaa han lagde sig ovenpaa hende og sagde, at hun ligesaa godt kunde tilstaa ham Samleje strax, da han ikke gik, førend han havde opnaaet saadant, hvorhos han havde Haanden oppe mellem hendes Ben og gjorde Forsøg paa at skille disse fra hinanden, uden at dette dog lykkedes; men tilsidst blev Tiltalte, som Pigen har udtrykt sig, kjed af det, stod op og gik. Under det hele Oprin havde Pigen, der ifølge sit eget Udsagn er svagelig af Helbred og blev saa medtaget, at hun rystede, efter sin Forklaring gjort al den Modstand, hun kunde, ligesom hun hele Tiden havde skreget og, navnlig da alle 3 Tiltalte kom op i Sengen, havde raabt paa sin Madmoder, idet hun troede, at denne kunde høre det.

Af Træskokarl Christen Frederiksen er det dernæst forklaret, at han, der til den paagjældende Tid boede hos Tiltalte Marius Jensen, Natten efter Rye Marked — efter hans Formening henad Kl. 2 — vaagnede ved et stærkt Spektakel og navnlig hørte Pigen flere Gange raabe højt om Hjælp, ligesom han ogsaa hørte Violinspil, hvorefter han stod op og iførte sig sit Tøj. Da det imidlertid, efter hvad Frederiksen videre har forklaret, blev stille, og han nødigt vilde i Klammeri med Tiltalte Marius Jensen, gik han atter i Seng; men han, hvis Kammer laa et godt Stykke fra Pigens Kammer, men i samme Side af Huset som dette, hørte dog vedblivende af og til Pigens Stemme, idet hun klagede sig, dog ikke saa stærk som første Gang, og strax om Morgenen kom Pigen ind til Frederiksen og klagede sig over, at hun var bleven overfalden om Natten, og at der havde været »saadan et Styr og Spektakel« i hendes Kammer.

Endvidere har Tiltalte Marius Jensens Hustru forklaret, at hendes

Mand efter sin Hjemkomst fra Markedet først var inde i Sovekammeret, hvor han uden at sige noget tændte en Lampe, og at hun, skjønt hun var syg og laa og halvsov, dog nok mærkede, at den ene af de tiltalte Karle, hvem hun ved deres Ankomst havde kjendt paa Stemmen, var inde i Pige-kammeret, saavel som at de 2 andre Tiltalte af og til vare derinde, men at hun ikke hørte, hvad der passerede i Pige-kammeret — der ved et Spisekammer var adskilt fra Sovekammeret —, og navnlig ikke hørte, at Pigen raabte om Hjælp, hvorimod hun en Gang hørte et Skrig eller »Huj« fra Pigen, uden at det stod hende klart, om det var Spøg eller Alvor.

Tiltalte Marius Jensen — der efter Medtiltalte Søren Jensens Forklaring havde faaet ham og Broderen med sig hjem for at give dem »en Bid Brød«, og som, efter hvad der er forklaret baade af ham selv og af Søren Jensen, i Rye eller undervejs fra Markedet talte om, at denne skulde ind til Pigen eller ligge hos hende, hvad Søren Jensen dog den Gang vil have opfattet som Spøg — har for sit Vedkommende i det Væsentlige indrømmet Rigtigheden af Ane Kirstine Margrethe Nielsens ovenanførte Fremstilling af det i Pige-kammeret ved den omhandlede Lejlighed Forefaldne, og navnlig har han erkjendt, at han søgte at skaffe Medtiltalte Søren Jensen, hvem han bl. A. væltede op i Sengen til Pigen, Samleje med denne, at han de forskellige Gange, han indfandt sig i Pige-kammeret, lod de af Pigen omforklarede eller lignende Udtalelser falde, dog at han i Forbindelse med sin Ytring om, at han havde lovet Tiltalte Søren Jensen, at denne maatte ligge hos Pigen, vil have bemærket: »dersom hun vilde give Lov til det«, at han ogsaa selv var oppe i Sengen hos Pigen, at han havde sin Haand inde under Dynen og følte paa hendes Laar, og at Pigen — der, efter hvad han har indrømmet, ikke havde givet nogen Anledning til hans Opførsel overfor hende den ommeldte Nat — første Gang, de Tiltalte vare i Kammeret, raabte, at de skulde gaa, hvad dog efter hans Antagelse var fordi han og Medtiltalte Christen Jensen vare med derinde, ligesom hun efter hans Forklaring raabte og skreg, da han og denne Medtiltalte senere kom ind i Kammeret, medens han, der har erkjendt Rigtigheden af den ovennævnte Træskokarls Forklaring om, at Pigen flere Gange raabte højt om Hjælp, ifølge en senere afgiven Forklaring ikke vil have hørt hende skrige, naar hun var ene med Medtiltalte Søren Jensen.

Dernæst gaar den af Tiltalte Søren Christian Jensen afgivne Forklaring ud paa, at Ane Kirstine Margrethe Nielsen, hvem han ikke havde kjendt, førend han traf hende paa Markedet i Rye, her spurgte ham om, naar de skulde hjem, hvad han vil have forstaaet som en Tilkjendegivelse af, at hun vilde være Kjæreste med ham; men ligesom Pigen bestemt har benægtet at have rettet et saadant Spørgsmaal til Tiltalte, saaledes har denne ogsaa indrømmet, at hun ialtfald ingen Anledning havde givet ham til at tro, at hun vilde have Samleje med ham, ligesom han, hvis Forklaring om det i Pige-kammeret Passerede i Hovedtrækkene er overensstemmende med Pigens, har erkjendt, at det desuagtet var hans Mening at forskaaffe sig Samleje med hende, og at han i dette Øjemed blev af Medtiltalte Marius Jensen ført ind i Pigens Kammer, samt at han, skjønt hun raabte, at de skulde gaa, forblev i Kammeret og, foruden at han vil have talt med hende om

Markedet og om, hvorvidt hun vilde tage Tjeneste hos en Søster til ham, søgte at komme under Dynen til hende, hvilket ogsaa, skjønt hun ikke vilde tillade det, lykkedes ham, ligesom han efter sin Forklaring søgte at skille hendes Ben fra hinanden og stak Haanden ind mellem dem; men da Pigen, som Tiltalte har tilføjet, ikke vilde og sagde, at han skulde lade være, gjorde han ikke videre. Derimod har Tiltalte ikke villet kunne erindre, at han sagde til Pigen, at hun ligesaa godt kunde tilstaa ham Samleje strax, da han ikke gik, førend han havde opnaaet saadant, hvorhos han har benægtet, at Pigen gjorde Forsøg paa at komme ud af Sengen, og medens Pigen efter hans Forklaring »hujede« højt, navnlig naar de 2 Medtiltalte kom ind i Kammeret, vil han — der paa Forehold af Træskokarl Frederiksens Forklaring har erklæret ikke at ville benægte, at Pigen flere Gange raabte højt om Hjælp — dog ikke vide, om det, som han har udtrykt sig, var af Grin, hun hujede, ligesom han har paastaaet, at Pigen, efterat han var bleven ene med hende i Kammeret, ikke forlangte, eller at han i alt Fald ikke forstod, at hun forlangte, at han skulde gaa, hvorhos han endnu overensstemmende med, hvad der er udsagt af hans medtiltalte Broder, har forklaret, at denne Kl. ca. 4 kom og vilde have ham med hjem, men at Pigen da ytrede, at »han godt kunde gaa, han behøvede ikke at have Søren med«; men foruden at Pigen selv edelig har benægtet at have ladet en saadan Ytring falde, har Medtiltalte Marius Jensen forklaret, at han, da Tiltalte Christen Jensen vilde hjem, hørte denne spørge ind gennem Kammerdøren: »Vil Du med hjem, Søren«, og Tiltalte Søren Jensen hertil svare: »Ja, nu skal det ikke vare længe,« medens han derimod ikke ved denne Lejlighed hørte noget til Pigen.

Endelig har Tiltalte Christen Enevold Jensen erkjendt, at han ved den omhandlede Lejlighed har ovenpaa Dynen følt paa Pigens Knæ, hvorimod han har benægtet at have stukket Haanden under Dynen og befølt hendes Ben eller at have været med til at lægge Broderen op i Sengen til Pigen — hvilket efter hans Forklaring blev udført af Medtiltalte Marius Jensen alene — ligesom han ej heller selv vil have været i Sengen, uden for saa vidt som Medtiltalte Marius Jensen stødte til ham saaledes, at han mod sin Villie faldt med Overkroppen over i Fodenden af den.

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ville de alle være at ansee efter Straffelovens § 185, for Marius Jensens og Christen Enevold Jensens Vedkommendø tildels sammenholdt med § 47, og Straffene for dem findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Marius Jensen i 6 Gange 5 Dage, for Søren Christian Jensen i 4 Gange 5 Dage og for Christen Enevold Jensen til 5 Dage.

Fredagen den 17 Juni.

Nr. 33. **Bestyrelsen for Rødvig Brugsforening,**
Lods P. Andresen, Forvalter Jens P. Christensen m. fl. (Rée)

contra

Grossererne **Carl F. Jensen** og **H. P. Jensen** som tidligere
Indehavere af det nu ophævede Handelsfirma Carl F. Jensen & Co.
(Asmussen),

betr. Betaling af 3827 Kroner 58 Øre.

Stevns og Faxe Herreders Gjæsterets Dom af 19 November 1895: Indstævnte, Brugsforeningen i Rødvig ved dens Bestyrelse, Skipper Lars Larsen, Gaardmand Lars Christoffersen og Lods P. Andresen, alle af Lillehedinge, Fisker Peter Henriksen, Forvalter J. P. Christensen, Gaardmand Søren P. Thomsen, Gaardbestyrer Henrik Thomsen, Bager Peter Olsen Nielsen og Lærer Buck, alle af Havnlev, bør til Citanten, Handelsfirmaet Carl F. Jensen & Co., Kjøbenhavn, betale Kr. 3827.58 med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra 5 Juli 1894 til 3 Januar 1895 og 5 pCt. p. a. fra 3 Januar 1895, til Betaling sker, samt denne Sags Omkostninger med Kr. 50. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 August 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Sagens Omkostninger for Underretten ophæves. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves ligeledes. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Handelsfirmaet Carl F. Jensen & Co. hævet, hvorfor Indstævningen til Høiesteret er rettet imod de tidligere Indehavere af Firmaet, Grossererne Carl F. Jensen og H. P. Jensen, og efter Sagens Indstævning for Høiesteret er Rødvig Brugsforenings Bo tagen under Behandling af Stevns og Faxe Herreders Skifteret, der paa Boets Vegne er indtraadt i Sagen.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og hvortil føjes, at de i Sagen omhandlede Varer maa antages at være komne Brugsforeningen tilgode, vil Dommen efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 30 Juni 1898.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsåret 1898

Nr. 18.

Fredagen den 17 Juni.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Rødvig Brugsforenings Bo, til de Indstævnte, Grossererne Carl F. Jensen og H. P. Jensen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Stevns-Faxe Herreders Gjæsteret hertil indankede Sag have de Indstævnte, Handelsfirmaet Carl F. Jensen & Co., i 1ste Instants søgt Citanterne, Brugsforeningen i Rødvig, til at betale dem 3827 Kr. 58 Øre for leverede Handelsvarer m. v., tilligemed Renter deraf 4 pCt. p. a. fra den 5 Juli 1894 til Stævningens Dato, den 3 Januar 1895, og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dag, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Citanterne paastode sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Underrettens Dom af 19 November 1895 blev de Indstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger bestemtes til 50 Kr. Denne Dom have Citanterne derpaa ved Stævning af 4 Januar 1896 indbragt her for Retten, hvor de principalt have gjentaget deres for Underretten nedlagte Frifindelsespaastand, samt nedlagt flere subsidiære Paastande, medens de Indstævnte have paastaaet Underrettsdommen stadfæstet, hvorhos begge Parter have paastaaet sig Appellens Omkostninger tillagte hos Modparten.

Det fremgaar af Sagen, at det paastævnte Beløb hidrører fra, at Brugsforeningens tidligere Formand og Forretningsfører, uanseet at det i Foreningens Love er paabudt, at Indkjøbene alene maa ske mod kontant Betaling, har uden de øvrige Bestyrelsesmedlemmers Vidende og Villie kjøbt de omhandlede Varer paa Kredit hos de Indstævnte, med hvilke han ved Udgangen af 1892 traf den Overenskomst, at det da skyldige Beløb skulde blive henstaaende mod Forrentning med 4 pCt. p. a. og mod, at fremtidig Varerne toges hos de Indstævnte mod kontant Betaling. Da den nævnte Bestyrer, som fremdeles hemmeligholdt Gjælden for sine Kolleger, i 1894 var bleven fjernet fra Stillin-

gen, og der var bleven valgt en anden Leverandør, gjorde de Indstævnte Krav paa det under Sagen indtalte Beløb som deres Tilgodehavende for Varer og Renter.

Medens de Indstævnte gjøre gjældende, at Foreningen gjennem den omhandlede Formand, der forestod Indkjøbene, overfor dem, som intet ville have kjendt til den i Lovene optagne Bestemmelse om, at Indkjøbene skulle ske mod kontant Betaling, maa være bleven forpligtet til at betale det indkrævede Beløb, saa meget mere som Varerne i ethvert Fald ere komne Foreningen tilgode, have Citanterne forment, at Lovenes Forbud mod Kreditkjøb maa gjøre saadanne ugyldige, selv om den øvrige Bestyrelse havde sanktioneret dem, og selv om de Indstævnte have været i god Tro paa Formandens Kompetence, hvorhos de have bestridt, at Varerne ere komne Foreningen tilgode.

Der maa imidlertid gives de Indstævnte Medhold i, at Formandens fornævnte Stilling maatte berettigge en godtroende Trediemand til at gaa ud fra, at Indkjøbet var lovligt, og da Citanterne ikke have godtgjort, at de Indstævnte have kjendt den omhandlede Bestemmelse i Foreningens Love, og da deres Indsigelser mod Størrelsen af de Indstævntes Fordring ere for sent fremsatte, vil denne — uden at det bliver nødvendigt at afgjøre Spørgsmaalet om, hvorvidt Varerne ere komne Foreningen tilgode — være at tilkjende de Indstævnte med Renter som paastaet. Derimod findes Sagens Omkostninger for Underretten at burde ophæves, og med denne Forandring vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes ligeledes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 20 Juni.

Nr. 210.

Advokat Halkier

contra

Hans Henrik Mortensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Dragsholm Birks Extrarets Dom af 23 Februar 1898: Tiltalte Arbejdsmand Hans Henrik Mortensen af Nakke bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Søberg og Prokurator Lunøe, 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 April 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Seidelin og Kaas for Overretten betaler Tiltalte Hans Henrik Mortensen 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Henrik Mortensen til Advokaterne Halkier og Nellemann 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Dragsholm Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Henrik Mortensen, der er født den 28 Februar 1855 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for at have gjort sig skyldig i Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Tiltalte, der ifølge Overenskomst med Gaardmand Niels Madsen af Nakke var beskjæftiget med at rydde en denne tilhørende Bakke, Skredebjerg, for Tjørn, frastjal i December f. A. Madsen ca. 20 paa Bakken voxende Bøgetræer, idet han fældede disse for at benytte dem til Brændsel. Da Tyveriet opdagedes, havde han hjemkjørt et halvt Læs af de fældede Træer, medens de øvrige endnu henlaa paa Bakken. Træerne havde som voxende paa Roden en Værdi af 20 Kr. og som Brændsel 10 Kr.s Værdi.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 228, jvfr. § 234, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 219.

Advokat Nellemann

contra

Waldemar Ferdinand Andreas Kjær (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Sunds-Gudme Herreders samt Lehns Birks Politirets Dom af 18 Marts 1898: Murersvend Waldemar Ferdinand Andreas Kjær bør straffes med 8 Dages simpelt Fængsel og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Maj 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Proku-

ratorerne Tvermoes og Leth for Overretten betaler Tiltalte Murersvend Waldemar Ferdinand Andreas Kjær 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. ISalarium for Høiesteret betaler Tiltalte Waldemar Ferdinand Andreas Kjær til Advokaterne Nellemann og Halkier 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds Gudme Herreders og Lehns Birks Politiret hertil indankede Sag, under hvilken Murersvend Waldemar Ferdinand Andreas Kjær tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 235, er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste bevist, at han i de første Månedes af indeværende Aar om Aftenen har i to Gange frastjaalet Kjøbmand J. P. Baagøe i Svendborg tvende til 50 Øre pr. Stk. vurderede Grantræer, hvilke han afsavede ved Roden i en Bestjaalne tilhørende Plantage ved »Høje Bøge« og derefter benyttede til Brændsel i sit Hjem.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født den 2 Maj 1851 og ikke funden forhen straffet efter Dom, retteligen ved den indankede Dom anset efter fornævnte Lovbestemmelse, og da den valgte Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Tirsdagen den 21 Juni.

Nr. 180.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Mathiasen Bandsholm (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af den under 17 April 1885 stadfæstede Sundhedsvedtægt for en Del af St. Jørgensbjerg Sogn med Tillæg af 30 Juni 1890.

Leire Herreds Politirets Dom af 30 Juni 1897: Tiltalte, Forretningsfører Jens Mathiasen Bandsholm bør til Leire Herreds Politikasse bøde 100 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Februar 1898: Tiltalte Jens Mathiasen Bandsholm bør for det Offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Prokuratorerne Seidelin og Lassen for Overretten, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

De af St. Jørgensbjerg Sogns Sundhedskommission, som i den indankede Dom anført, under 9 og 10 Juni f. A. givne Forbud findes, navnlig ogsaa under Hensyn til det af Sundhedskommissionen ved Meddelelsen af den betingede Tilladelse til Oprettelse af den i Sagen omhandlede Fabrik tagne Forbehold, at ligge indenfor den Sundhedskommissionen efter Sundhedsvedtægten tilkommende Kompetence, og Tiltalte, der har undladt at efterkomme disse Forbud, vil herefter ikke kunne undgaa i Medfør af Sundhedsvedtægtens § 23, jfr. Lov 12 Januar 1858 § 2, at ansees med en Bøde, som findes at kunne bestemmes, som i Politiretsdommen skeet, til 100 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Jens Mathiasen Bandsholm bør til Leire Herreds Politikasse bøde 100 Kroner. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salærer samt i Salarium til Advokaterne Hindenburg og Nellemann for Høiesteret 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Leire Herreds Politiret hertil indankede Sag er Forretningsfører for Aktieselskabet »De danske Slagteriers Blodtørringsanstalt« Jens Mathiasen Bandsholm — som ifølge sit Opgivende er født den 27 Januar 1854 og som i nævnte Herreds Politiret under 9 November 1896 og 26 Maj 1897 for Overtrædelse af nedennævnte Sundhedsvedtægt har til Herredets Politikasse erlagt Bøder paa 30 Kr. og 40 Kr. — tiltalt for Overtrædelse af den under 17 April 1885 stadfæstede Sundhedsvedtægt for en Del af St. Jørgensbjerg Sogn med Tillæg af 30 Juni 1890 under følgende Omstændigheder:

I Anledning af et af Tiltalte derom indgivet Andragende meddelte St. Jørgensbjerg Sogns Sundhedskommission under 6 September 1895 Tilladelse til paa en nærmere bestemt Grund i Hedegaardene i St. Jørgensbjerg Sogn at anlægge og drive en Gjødningsfabrik, baseret paa Uddampning af Blod, paa Betingelse af, at Gulvet i Fabrikslokalerne samt en Beholder til det ved Fabrikationen fremkomne Residuum indrettedes paa en nærmere angiven Maade, at Anlægget, som opgivet, fjærnedes ca. 400 Alen fra nærmeste Beboelseshus, samt at Sundhedskommissionen forbeholdt sig, saafremt der maatte vise sig Gener af

den ommeldte Fabrikation for de Omboende, da at kunne paabyde saadanne Sikkerhedsforanstaltninger, som maatte findes hensigtssvarende, og, for saa vidt saadanne Paabud ikke snarest muligt maatte blive efterkomne, da at kunne paabyde Fabrikationens Ophør. Efter at Fabriken var anlagt overensstemmende med de givne Forskrifter, viste det sig, at Fabrikationen til Tider medførte en generende Lugt, og der maa efter Sagens Oplysninger antages i den Anledning af Sundhedskommissionen at være paabudt forskellige Foranstaltninger, hvilke Paabud ogsaa maa antages at være efterkomne af Selskabet. Den 9 Juni f. A. gav imidlertid Sundhedskommissionen mundtligt og Dagen efter skriftligt Aktieselskabet følgende Paabud:

»Fra Torsdagen den 17 d. M. at regne forbydes enhver Forbrænding eller Tørring om Dagen, saaledes, at saadan Forbrænding eller Tørring fra den nævnte Dag kun maa finde Sted i Tidsrummet fra Kl. 10 Aften til Kl. 5 Morgen, ligesom der foreløbig i et Tidsrum af 14 Dage ligeledes fra den nævnte Dag at regne, forbydes al Tilførsel af Blod til Fabriken, hvorhos det endvidere fastsættes, at Beholdningen af Blod fra nævnte Dag at regne ingensinde maa overstige, hvad der efter Kommissionens Skjøn er absolut nødvendigt til Fabrikens Drift, og hvorom Fabriken vil have at indhente Kommissionens nærmere Bestemmelse«.

Under en paa Sundhedskommissionens Begjæring under 26 Juni f. A. indledet Undersøgelse er det af Tiltalte erkjendt, at Fabriksvirksomheden, trods det nævnte Forbud, efter hans Ordre blev fortsat paa samme Maade som hidtil, saaledes navnlig ogsaa om Dagen, samt at Tilførselen til Fabriken af Blod siden Forbudets Nedlæggelse var vedbleven.

I den citerede Sundhedsvedtægts § 13 angaaende de for Sundheden skadelige Næringsbrug, hvilken Bestemmelse ved det ovennævnte Tillæg til Vedtægten af 30 Juni 1890 for saa vidt er udvidet til at gjælde ogsaa for den Del af Sognet, hvor Gjødningsfabriken er beliggende, bestemmes, at bestaaende Anlæg af den nævnte Art med Hensyn til deres Drift skulle være de Forskrifter undergivne, som Sundhedskommissionen anseer for nødvendige. Hverken i denne Bestemmelse eller i de ovennævnte af Sundhedskommissionen opstillede Vilkaar for den til Fabrikens Anlæg meddelte Tilladelse har Kommissionen imidlertid havt Hjemmel til at forbyde Fabrikens Drift om Dagen, hvilken ifølge Tiltaltes, ved de foreliggende Oplysninger støttede Anbringende maa antages at være en Betingelse for, at Fabriken overhovedet skal kunne drives. Da — som Følge heraf — ej heller Sundhedskommissionens Forbud mod Tilførsel af Blod til Fabriken i de første 14 Dage efter den 17 Juni f. A. kan ansees for at have været lovligt, samt da der endelig ikke findes Føje til at paalægge Tiltalte Ansvar, fordi Sundhedskommissionens Skjøn over, hvad Fabrikens fremtidige Blodbeholdning maa udgjøre, ikke er erhvervet, idet det maa blive Kommissionens egen Sag at træffe Bestemmelse herom, vil Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale, og Sagens Omkostninger at paalægge det Offentlige.

Den indankede Dom, hvorved Tiltalte i Medfør af Sundhedsvedtægts § 23, jfr. Lov 12 Januar 1858 § 2 er anset med en Herre-

dets Politikasse tilfaldende Bøde, stor 100 Kr., og paalagt Sagens Omkostninger vil være at forandre overensstemmende hermed.

Onsdagen den 22 Juni.

Nr. 16. Boghandler **C. F. Pontoppidan**, Kunstmaler
A. R. Pontoppidan m. Fl. (Shaw)

contra

Julie Andrea Marie Dahl, født **Wegener**, med Mand og Værge, Grosserer **W. F. J. S. Dahl**, samt paa afgangne **Frederikke Elisabeth Reiersens Dødsboes Vegne executor testamenti**,
Overretsprokurator **R. B. Lehmann (Winther)**,

betr. Gyldigheden af en testamentarisk Bestemmelse.

Frederiksberg Birks Skifterets Decision af 13 Juli 1896: Der bør i nærværende Bo gives Frøken Julie Andrea Marie Wegener Udlæg efter Bestemmelserne i den af Afdøde under 9 Maj 1895 oprettede Kodiciel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 December 1896: Den indankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville Appellanterne have in solidum at betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Appellanterne, een for alle og alle for een, til de Indstævnte med 300 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Testament af 21 August 1850, oprettet af Grosserer Andreas Reiersen og tiltraadt af dennes Universalarvinger — Testators Hustru samt hans og hendes 4. Fællesbørn, nemlig Louise Petrea Cathrine Pontoppidan, født Reier-

sen, praktiserende Læge Andreas Peter Reiersen, Julie Charlotte Augusta Bagge, født Reiersen, og Frederikke Elisabeth Reiersen, for de gifte Døtres Vedkommende af deres Mænd —, bestemtes det bl. A. i Post 2, at der for hvert af Børnene i Københavns Overformynderi af Boets Formue skulde indsættes saa meget, at den aarlige Rente af den indsatte Kapital for hver især udgjorde 800 Rdr., og at hver især af den saaledes indsatte Kapital skulde nyde Renten for sin Levetid, men at Kapitalen i deres levende Live skulde forblive udenfor deres Raadighed. Det hedder derefter i Slutningen af denne Post saaledes: »Skulde nogen af vore Børn dø i ugift Stand, skal den Afdødes Andel tilfalde de efterlevende Søskende til lige Deling, i modsat Fald derimod den Afdødes Arvinger efter Loven og i ethvert Tilfælde til fri Raadighed«. Ifølge Testamentets Post 3 skulde der endvidere til Rente-nydelse for Testators Hustru i Overformynderiet indsættes i dansk-engelske 3 pCt. Obligationer et Beløb af 10000 Lst., som efter hendes Død skulde tilfalde hendes og Testators Børn til Deling efter Loven, og ifølge Post 4 forlods og uden Afkortning i hendes Arv udbetales den ugifte Datter 2000 Rdr. og derefter bestemtes det i Post 5, at Resten af Boets Formue i et nærmere angivet Forhold skulde deles mellem de foran nævnte Universalarvinger. Paa de i Post 2 og 3 indeholdte »Bestemmelser angaaende Indsættelse i Københavns Overformynderi af en saa stor Kapital for hver af Testators fire Børn, at den aarlige Rente af den indsatte Kapital for hver især af Børnene beløber 800 Rdr. og af en Kapital, stor 10000 Lst. i Sterling i dansk-engelske 3 pCt. Obligationer for Testators Hustru til Administration i Overensstemmelse med de i bemeldte § 2 og 3 nærmere givne Forskrifter« blev der under 15 Juni 1852 meddelt kgl. Konfirmation, og den 5 Juli s. A. blev Testamentet med vedhæftet Konfirmation thinglæst.

Efterat Frederikke Elisabeth Reiersen var afgaaet ved Døden i ugift Stand, blev den for hende i Overformynderiet indsatte Kapital, 40000 Kr., udbetalt til hendes Bo, der behandles af Overretsprokurator Lehmann som executor testamenti, og under dette Bos Behandling opstod der en Disput mellem Citanterne Boghandler Christian Frederik Pontoppidan, Kunstmaler Andreas Reiersen Pontoppidan, Grosserer Louis Johan Pontoppidan, Fuldmægtig Erik Peter Pontoppidan, praktiserende Læge Andreas Christian Peter Reiersen og Enkefru Christine Camp, født Reiersen, paa den ene Side og Indstævnte Julie Andrea Marie Dahl, født Wegener, der den Gang endnu var ugift, paa den anden Side, idet Citanterne, af hvilke de 4 Førstnævnte ere Børn af Louise Petrea Cathrine Pontoppidan, født Reiersen, de 2 Sidstnævnte af praktiserende Læge Andreas Peter Reiersen, protesterede mod Gyldigheden af en af Frederikke Elisabeth Reiersen den 9 Maj 1895 oprettet Kodiciel til et af hende den 17 Marts 1879 oprettet Testamente, ved hvilken Kodiciel hun tillagde Indstævnte den fornævnte Kapital af 40000 Kr., og paastod denne Kapital med de siden Frøken Reiersens Dødsdag, den 11 Juni 1895, paaløbne Renter — forsaavidt den ikke maatte kunne fordeles umiddelbart uden Reassumption af Grosserer Andreas Reiersens og Hustrus Bo — afgiven til bemeldte Reassumptionsbo, saaledes at Boghandler C. F. Pontoppidan, Kunstmaler A. R. Pontoppidan, Grosserer L. J. Pontoppidan og Fuldmægtig E. P. Pon-

toppidan kjendes berettigede til hver at erholde udlagt $\frac{1}{12}$ — alternativt $\frac{1}{16}$ — af Kapitalen med Renter, og praktiserende Læge A. C. P. Reiersen og Enkefru C. Camp, født Reiersen, kjendes berettigede til af Kapitalen med Renter at erholde udlagt hver $\frac{1}{6}$ — alternativt Førstnævnte $\frac{1}{3}$ og Sidstnævnte $\frac{1}{6}$.

Indstævnte paastod sig bemeldte Kapital udlagt i Arv i Overensstemmelse med Kodiccillen. Da der ved en den 13 Juli d. A. af Frederiksberg Birks Skifteret, til hvis Paakjendelse Sagen var indsendt, afsagt Decision blev givet Indstævnte Medhold, have Citanterne indanket Sagen her for Retten, hvor de gjentage deres i 1ste Instants nedlagde Paastand. Indstævnte paastaar den indankede Decision stadfæstet.

Citanterne gjøre gjældende, at den omtvistede Kodicil maa være ugyldig som stridende mod Testamentet af 21 August 1850, ved hvilket der var berøvet Børnene enhver Dispositionsret, saavel i levende Live som ved Testamentet over de i Overformynderiet indsatte Kapitaler, af hvilke de overhovedet ikke have været Ejere, idet der kun var tillagt dem Rentenydelse af Kapitalerne, medens disse ved Børnernes Død skulde fordeles efter de foran anførte Regler i Slutningen af Testamentets Post 2. Citanterne formene, at disse Regler maa betragtes som udtømmende, idet den første Bestemmelse angaar det Tilfælde, at Barnet dør ugift, i hvilket Fald Arven tilfalder de efterlevende Søskende, eller, hvis nogen af dem ved Arvefaldet var afgaaet ved Døden, deres Descendens, den sidste, som indledes med Ordene »i modsat Fald«, det Tilfælde, at Barnet dør som gift og iøvrigt alle andre Tilfælde, i hvilke den første Bestemmelse ikke kunde komme til Anvendelse, i hvilket Fald Arven tilfalder den Afdødes Arvinger efter Loven — ifølge begge Bestemmelser Citanterne.

Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at der — foreløbig bortset fra Fortolkningen af den omhandlede Bestemmelse i Slutningen af Post 2 — ikke findes Føje til af Testamentets øvrige Indhold at udlede, at enhver dispositio mortis causa over de baandlagte Kapitaler var forment Børnene, idet snarere den modsatte Opfattelse finder Støtte i den foran anførte Bestemmelse om, at Kapitalen »i deres levende Live« forbliver udenfor deres Raadighed. Der maa fremdeles gives Indstævnte Medhold i, at Arvedelingsreglerne i Slutningen af Post 2 ikke kunne betragtes som udtømmende, og at der, hvor Regler mangle, maa være Rum for Barnets Testationsret; de paagjældende Bestemmelser ere naturlig at forstaa paa den Maade, at der gives en Regel for det Tilfælde, at Barnet dør ugift, en anden for det Tilfælde, at den Afdøde var gift, medens der savnes Regler om, hvorledes der skal forholdes, hvis den første Bestemmelse ikke kan finde Anvendelse, fordi ingen af de ifølge denne Arveberettigede er i Live.

Sagens Afgjørelse vil da — eftersom det er in confesso, at Testatrix ikke har efterladt sig Søskende — komme til at bero paa, hvorvidt Udtrykket »efterlevende Søskende« maa forstaaes som af Citanterne hævdet, nemlig som ogsaa omfattende de før Arvefaldet afdøde Søskendes Descendens, eller om det — som af Indstævnte gjort gjældende — maa forstaaes efter sin Ordlyd. Selv om der maatte gaas ud fra, at Udtrykket »Børn« i Testamentets ovenfor referede

Post 3 er at opfatte som »Børn og deres Descendens«, kan der ikke herfra drages nogen Slutning med Hensyn til Fortolkningen af Post 2, da Udtrykket »Børn« i arveretlig Talebrug vel kan indbefatte hele Descendensen, men en tilsvarende Talebrug formentlig ikke kan paaberaabes for, at Udtrykket »Sødskende« ogsaa indbefatter disses Descendenter; nogen anden bestemt Udtalelse i Testamentet have Citanterne ikke paaberaabt sig, og da det omtvistede Udtryk tillader den af Indstævnte hævdede Forstaaelse, og der ikke findes tilstrækkelig Føje til at antage, at denne Forstaaelse er stridende mod det af Arveladeren Tilsigtede, vil der ogsaa paa dette Punkt være at give Indstævnte Medhold.

Som Følge af det Anførte vil den indankede Decision være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten, som hver især af Parterne har paastaaet sig tillagte hos Modparten, findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 24 Juni.

Nr. 148. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Søren Peter Jensen Bech (Def. Nellemann),

der tiltales for Forsøg paa Mord og Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Januar 1898: Arrestanten Søren Peter Jensen Bech bør straffes med Tugthusarbejde i 10 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Nissen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte overfor sin beskikkede Defensor for Høiesteret erklæret, at den af ham afgivne Tilstaaelse om i røverisk Hensigt at have forsøgt at dræbe Garver Thaulow var urigtig, og at Sandheden var, at han, som af ham ogsaa tidligere under Forhørene forklaret, havde slaaet Thaulow, fordi han var bleven ophidset og fornærmet ved den Maade, hvorpaa Thaulow, efter hans Mening for derved at krænke ham, fortalte nogle Historier. Denne Forklaring har han under de derefter optagne Forhør stadig fastholdt. Der er imidlertid under disse Forhør intet oplyst, der enten kunde bestyrke denne i og for sig usandsynlige Forklaring eller iøvrigt svække Troværdigheden af den ovennævnte af ham afgivne, gennem en Række af Forhør fastholdte og ved Sagens øvrige Oplysninger bestyrkede Tilstaaelse. Tiltalte er derfor for det af ham udviste, i Dommen fremstillede Forhold rettelig anset efter de deri

nævnte Lovbestemmelser, og da den valgte Straf findes passende, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Søren Peter Jensen Bech til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Nellemann 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Søren Peter Jensen Bech, der er født den 14 August 1836 og ikke er fundet forhen straffet, for Forsøg paa Mord og Røveri.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 24 August f. A. Kl. 1 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag anmeldte forhenværende Garvermester Axel Valdemar Thaulow paa Politistationen Nr. 5 her i Staden, at han kort forinden i sin Lejlighed, Vesterbrogade Nr. 71 Stuen, var bleven gjort til Gjenstand for et Overfald af en Person, hvis Navn og Bopæl var ham ubekjendt, men som under et Besøg hos ham pludselig og uden Anledning med en eller anden Gjenstand havde bibragt ham et Saar i Hovedet, og ved en samme Dag foretagen Lægeundersøgelse fandtes Thaulows Hoved i Isseregionen at være Sædet for et stjerneformet, uregelmæssigt, kvæstet Saar ca. 2 $\frac{1}{2}$ Tomme i sin længste Udstrækning og overalt gaaende igjennem Huden, hvilket Saar syntes at være bibragt med en stump Gjenstand og med betydelig Kraft.

Ved de Oplysninger, som Thaulow var i Stand til at give om den Skyldige, henledtes Politiets Opmærksomhed paa Arrestanten, der under en Afhøring paa Politistationen erkjendte — efter først at have benægtet det — at det var ham, som havde bibragt Thaulow det omtalte Slag, men som Aarsag til denne sin Handling angav han Nødværge, idet han paastod, at Thaulow først havde overfaldet ham. Efter den 29 August f. A. at være belagt med Arrest forandrede Arrestanten imidlertid under et følgende Forhør denne Forklaring og erkjendte, at Thaulow ikke havde angrebet ham, hvorimod han som Motiv til Overfaldet foregav Hidsighed fra Arrestantens Side over nogle utroværdige Historier, som Thaulow under hans Besøg havde givet til Bedste.

Efter gjennem en Række af Forhør at have fastholdt denne Forklaring tilstod Arrestanten i et den 30 Oktober f. A. afholdt Forhør, at det var i røverisk Hensigt, at han overfaldt Thaulow, og Arrestanten har siden afgivet følgende Tilstaaelse, der er stømmende med Sagens øvrige Oplysninger og vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

Arrestanten, som i sin Tid ved Giftermaal var bleven raadig over en ikke ubetydelig Kapital, havde, særlig ved Ejendomshandler, efter-

haanden tilsat denne Kapital og var uden noget Erhverv, da han fra den 1 April f. A. at regne, blev antaget som Klasselotterikollektør her i Staden. Arrestanten havde da allerede i flere Aar levet med sin Familie under særdeles trykkende pekuniære Forhold og med en Gjæld, der bestandig voxede, særlig under hans Bestræbelser for at undgaa Tvangssalg af nogle Grunde, han ejede, og som han, under Hensyn til en forventet Prisstigning, mente, han nødvendigvis burde holde paa for at undgaa fuldstændig Ruin.

I denne stadige Kamp for at skaffe Penge til Veje har Arrestanten alt et halvt Aars Tid forinden sin Anholdelse her under Sagen begyndt at omgaa med den Tanke at hjemsoge en eller anden velstillet Person og i et ubevogtet Øjeblik at dræbe ham ved at slaa ham med en saakaldet »Todtenschläger«, som Arrestanten var i Besiddelse af og sædvanlig gik med i Frakkelommen, og derefter bemægtige sig hans Penge, og Arrestantens Tanker har i saa Henseende været særlig henvendt paa to Personer, nemlig en 83-aarig Enke, som Arrestanten og Hustru stod i Bekjendtskabsforhold til, og Garvermester Thaulow, der var ca. 65 Aar gammel og som Arrestanten for nogen Tid tilbage havde lært at kjende ved som Kolportør af et Lithografi at sælge ham et saadant paa Thaulows ovennævnte Bopæl, hvor denne beboede en Lejlighed ganske alene. Med disse Tanker for Øje aflagde han i det sidste halve Aar oftere Besøg hos disse to Personer under forskjellige Paaskud, ligesom han ogsaa nogle Gange har indfundet sig paa Gaden udenfor den nævnte Enkes Bolig for gjennem Vinduerne at forvise sig om, hvorvidt hun var alene i Lejligheden, men i intet af disse Tilfælde havde han dog fattet nogen særlig Beslutning om at gjøre Alvor af, hvad han saaledes tænkte paa, idet han bestandig, selv hvor Lejligheden syntes ham gunstig, veg tilbage for at tage nogen Beslutning i saa Henseende.

Imidlertid havde Arrestanten forbrugt en Del af de ham som Lotterikollektør betroede Midler, saa at der i den Sum, han havde at indbetale til Finantsministeriet — som Arrestanten troede den 24de, men i Virkeligheden den 26 August f. A. — manglede et Beløb af ca. 500 Kr., medens han manglede ca. 300 Kr. til Udbetaling af de Gevinster, der vare faldne i hans Kollektion, og i de sidste Dage før den 24 August havde han derfor gjort talrige Forsøg uden Resultat paa at skaffe disse Penge tilveje, idet han gik ud fra, at han, hvis Underballancen kom for en Dag, vilde miste Kollektionen, og dermed det sidste Middel til Underhold for sig og sin Familie. Den 24 August om Morgenen forlod Arrestanten sit Hjem efter at have spist Frokost, idet han, der ved Tanken om sin Situation var i en yderst exalteret Sindsstemning, endnu og for enhver Pris agtede at søge Pengene rejste ved Laan, men da Arrestanten under denne sin Vandring, under hvilken han forgjæves havde henvendt sig et Sted, befandt sig ved Frihedsstøtten, modnedes hans Beslutning om at forskaffe sig Pengemidler ved at opsøge Thaulow i hans Bolig, dræbe ham med det omtalte Vaaben og tilegne sig de Penge, han maatte være i Besiddelse af, og som Arrestanten antog, at Thaulow opbevarede, dels paa sin Person, dels i et Pengeskab, Arrestanten havde seet i hans Lejlighed, og til hvilket han haabede at finde Nøglen.

Det nævnte Vaaben, som Arrestanten havde hos sig, og som han selv ansaa for meget farligt, bestod af et 7 Tommer langt med Skind overflettet Fiskebens-Haandtag, og paa Enden af dette en paa samme Maade overflettet Blykugle, ca. 1 Tomme i Diameter, og af en Vægt af ca. 30 Kvint.

Ifølge sit saaledes fattede Forsæt begav Arrestanten sig ud til Thaulows Bolig, som han naaede ca. 10 Minutter efter. Arrestanten, der under sine Besøg hos Thaulow sædvanligen havde foregivet Ønsket om at tilforhandle sig nogle af Thaulows Ejendele eller som kom for at bede om Pengelaan, men hvem Thaulow aldrig havde udspurgt om Navn eller Adresse, blev paa sin Ringen ved Kjøkkendøren som sædvanligt lukket ind af Thaulow, der for at undgaa Arrestantens Besøg, der efterhaanden vare blevne ham imod, strax erklærede, at han skulde ud og ikke kunde modtage Arrestanten, men som dog, paa Arrestantens yderligere Anmodning indlod ham.

Saasnat Arrestanten var kommen indenfor Døren, og medens Thaulow gik foran ind i Opholdsværelserne, skjød Arrestanten en paa Døren anbragt Mekanisme for, saaledes at den forhindrede Folk i udefra at aabne Døren, idet han vilde være sikker paa uforstyrret at være sammen med Thaulow, og fulgte derpaa Thaulow ind i hans Dagligstue og tilstødende Sovekammer, hvor Thaulow, medens de talte om ligegyldige Ting, gjorde sig i Stand til at gaa ud.

Efter et Kvarters Forløb, medens Thaulow sad paa en Stol for at trække Støvler paa, og i denne Anledning bøjede Hovedet forover, fremtog Arrestanten, der nu ansaa Øjeblikket for gunstigt for sit Forehavende, sin »Todtenschläger« og holdende i Haandtaget bibragte han Thaulow et kraftigt Slag med Kuglen i Baghovedet.

Arrestanten, der fra det Øjeblik han ved Frihedsstøtten havde fattet Beslutningen om at dræbe Thaulow, maa antages ikke paa noget Tidspunkt at have opgivet dette sit Forsæt, bibragte ham Slaget i den Hensigt dermed at udføre Beslutningen, men da Thaulow følte sig ramt, sprang han op og greb fat i Arrestanten, og uden synderlig Modstand fra Arrestantens Side lykkedes det ham at sætte denne ud af Lejligheden og lukke Døren efter ham, idet Arrestanten, da han saa, at Thaulow ikke havde taget videre Skade ved Slaget, blev bange og opgav sit Forehavende.

Foruden det ovennævnte Saar, som den 6 November f. A. var fuldkommen lægt, havde Thaulow som Følge af Overfaldet i de første 6 Uger en Del Hovedsmerter, men iøvrigt har han ingen Meen havt af det Passerede.

Ifølge en af Retslægen i Sagen afgiven Erklæring maa det antages, at et Slag med det nævnte Vaaben, og paa det paagældende Sted af Kraniet, ikke er synderlig egnet til at medføre Døden, ihvorvel en saadan Følge ikke kan antages at have været ganske udelukket.

Efter Thaulows Forklaring var han ved nævnte Lejlighed formentlig i Besiddelse af ca. 50 Kr., som han gjemte paa sin Person, og ca. 200 Kr. i Pengeskabet, til hvilket han dog ikke mener, at Arrestanten vilde have kunnet finde Nøglen.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten for sit mod Garver-

mester Thaulow udviste Forhold være at ansee efter Straffelovens §§ 190 og 243, begge disse Paragrafer sammenholdte med § 46, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 10 Aar.

Mandagen den 27 Juni.

Nr. 69.

W. E. Ferslev (Ingen)

contra

Cand. pharm. **Harding B. Rieffesthal** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, W. E. Ferslew, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 108.

Murmester **N. Sørensen** (Ingen)

contra

Sagfører **C. J. Knudsen** som Mandatarius for Teglværksejer **Chr. Lund** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Murmester N. Sørensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Torsdagen den 30 Juni.

Nr. 130.

Advokat Nellemann

contra

Christian Peter Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse og Assurancesvig samt Tyveri.

Frederikshavns Kjøbstads Extrarets Dom af 4 August 1897: Arrestanten Christian Peter Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 45 Kr. og til Defensor, Sagfører Petersen, 40 Kr. I Erstatning betaler Arrestanten til Kjøbstædernes almindelige Brandforsikring 121 Kr., til Bager Justesen 29 Kr. og til Kjøbmand Horn 8 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 November 1897: Arrestanten Christian Peter Jensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar. Saa udreder han og i Erstatning til Kjøbstædernes almindelige Brandforsikring 121 Kr. samt Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, 40 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har der paa Foranledning af Aktor og Defensor for Høiesteret været optaget en Række Forhør til Oplysning i Sagen, under hvilke Forhør Tiltalte fastholdt sin Benægtelse af at være skyldig i de Forbrydelser, for hvilke han ved Dommen var bleven anseet med Straf. Efterat disse Forhør vare sluttede, har Tiltalte den 5te denne Maaned for Arrestforvareren og Dagen efter inden Retten afgivet Tilstaaelse om, at han forsætlig har paasat Ilden. Da Tiltaltes Sindstilstand imidlertid baade i de nærmeste Dage, før Tilstaaelsen blev afgiven, og efterat han havde afgivet denne, var en saadan, at der vaktes Tvivl om, hvorvidt der kunde tillægges Tilstaaelsen nogen Betydning, blev der indhentet en Erklæring fra vedkommende Distriktslæge. I denne Erklæring, der er afgiven den 16de denne Maaned, udtales bl. A., at Tiltalte under sit Ophold i Arresten havde vist normale Forhold indtil 3 à 4 Uger, før Erklæringen afgaves, da han begyndte at vise en paafaldende forandret Opførsel, saaledes at der maatte næres Tvivl om, hvorvidt hans Sindstilstand var normal.

Efter hvad der saaledes foreligger, findes det betænkeligt endelig at paadømme Sagen, forinden Tiltaltes mentale Tilstand,

navnlig da han afgav Tilstaaelsen, men ogsaa om muligt, da Branden fandt Sted, har været undergiven sagkyndig Undersøgelse. Tiltalte vil derfor være at indlægge til Observation paa en Sindsygeanstalt, og Sagen vil paany være at indstævne for Høiesteret, naar vedkommende Overlæges Erklæring er afgiven, og de Oplysninger, det derefter maatte findes rigtigt at søge tilvejebragte, ere indhentede.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany indstævnes for Høiesteret, efterat det fornødne i foranførte Henseende er iagttaget.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Peter Jensen, der er født i Aaret 1862 og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Brandstiftelse og Assurancesvig samt Tyveri.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, udbrød der om Morgenen tidligt den 23 Januar d. A. Ild i en Bager Justesen tilhørende Ejendom paa Søndergade i Frederikshave, i hvis Forhus, der bestaar af 2 Etager og Loft, Arrestanten, der er Skrædermester, med Hustru og 4 Børn under 14 Aars Alder samt en 16-aarig Tjenestepige beboede en Lejlighed paa 1ste Sal, bestaaende af 3 indbyrdes forbundne Værelser til Gaden, nemlig et mindre Værelse, der benyttes til Prøvestue, med Indgang fra Hovedtrappen, en saakaldet »Butik«, i hvilken Tjenestepigen havde Natteleje, og en Dagligstue, samt i Forbindelse med sidstnævnte til Gaarden et Soveværelse og et Kjøkken med Udgang for sidstnævnte til Bagtrappen, hvorhos han til Værksted benyttede et Værelse til Gaden med egen Indgang til den anden Side for Hovedtrappen. I samme Etage fandtes tillige Lejligheder for 2 andre Familier bestaaende af ialt 14 Personer, og i Loftsetagen, hvortil der er Adgaug saavel ad Hoved- som ad Bagtrappen, foruden 2 ubeboede Værelser, en af Vandfører Wilhelmsen og Hustru med 5 Børn beboet Lejlighed, og endvidere ved Siden af hinanden ovenover Arrestantens Lejlighed 2 Kamre mod Gaden, af hvilke det ene nærmest Wilhelmsens Lejlighed tjente til Natteophold for en af Arrestantens Svende og hans 3 Lærlinge, og det andet stødende umiddelbart dertil, for Karethmagerlærling Johan Christian Alfred Jensen. Taget var af Tegl med Træunderlag og Skillerummene paa Loftet af Træ, tildels beklædte med Kalkpuds. I Stueetagen havde Ejerens Familie og en anden Familie, tilsammen bestaaende af 15 Personer, Bopæl,

Færdig fra Trykkeriet den 7 Juli 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 19.

Torsdagen den 30 Juni.

og til Ejendommen, der iøvrigt ikke var sammenbygget med anden Ejendom, hørte 2 Sidehuse, af hvilket det ene af Ejeren benyttedes til Bageri, medens det andet benyttedes til Vaskeri, til Stald og til Værksted.

Den ommeldte Dags Morgen Kl. ca. 4¹/₂ vaagnede fornævnte Karethmagerlærling Jensen ved, at Ilden knittede bag Panelet ud mod Taget, og han ilede da ned ad Bagtrappen og, idet han undervejs bankede paa Døren til Arrestantens Kjøkken, ned i Gaarden og tilkaldte Justesen, der var beskjæftiget i sit Bageri, og denne tilligemed Vandfører Vilhelmsen, der var vaagnet ved den Larm, Jensen gjorde, og andre af Husbeboerne gav sig nu til at slukke Ilden, der brændte i Tagets Træværk bag Jensens Værelse, og da det under Slukningen viste sig, at der ogsaa var Ild under nogle af Gulvbræderne paa det aabne Loft i kort Afstand fra Døren til Jensens Værelse, blev ogsaa denne Ild slukket af de ommeldte Personer, men Arbejdet med at faa Ilden paa disse 2 Steder slukket tog omtrent en Time, idet der manglede Vand, fordi der om Aftenen af Hensyn til Frosten var bleven lukket for Vandrørene i Huset.

Da det imidlertid vedblev at ryge op fra Gulvet, blev der seet efter i det Værelse paa 1ste Sal, der ligger lige under det Sted, hvor der havde været Ild under Loftsgulvet, nemlig Arrestantens Prøvestue, og det viste sig da, at der i dette Værelse, hvor der paa Hylder laa en stor Del Klæde i Ruller, var Ild i noget saadant, der beroede paa de to øverste af Hylderne; men efterat Tøjet var revet ned paa Gulvet, blev ogsaa denne Ild slukket hurtigt, og inden Brandvæsenet, der, uagtet et Allarmeringsapparat fandtes lige ved Huset, ikke strax blev tilkaldt, indfandt sig. Efterat Dommeren om Morgenen havde indfundet sig paa Brandstedet, blev det af Brandinspektøren paavist, at der paa det Sted, hvor Ilden havde vist sig under Loftsgulvet, var nogle nu paa Undersiden og Kanterne noget forkullede Gulvbræder løse og at der under disse fandtes henlagt Ildtændere, Træsplinter, Kulstykker, Klude og lignende, gennemtrukne med Petroleum, og endvidere, at der ogsaa bag Karethmagerlærlingens Værelse under Taget henlaa Klude og lignende, og at det var øjensynlig, at Ilden, der her havde været stærkere og bl. A. havde angrebet Tagtømmeret, ikke var kommen inde fra bemeldte Værelse, og dernæst kunne det sees, at Ilden i Arrestantens Prøvestue navnlig havde brændt paa den næstøverste af Hylderne nærmest Væggen, saaledes at ogsaa den øverste Hylde var bleven sveden og et Stykke brændt ud af den, ligesom Væggen var

sværtet opad, derimod var Loftet ubeskadiget og ved anstillede Prøver blev det godtgjort, at Ilden i Prøvestuen ikke havde været umiddelbart under noget af de Steder, hvor der havde været Ild paa Loftet og saaledes ikke havde kunnet forplante sig oppefra til Tøjet i Prøvestuen. Ved et i de første Dage af Februar foretaget Eftersyn af noget i Arrestantens Butik ophængt færdigsyet Tøj viste det sig endvidere, at der i Gibsdækket paa nævnte Værelses Loft ovenover Tjenestepigens Seng fandtes et mindre Hul, og at Gibsdækket omkring dette var gennemvædet med Petroleum. Dette Hul gjorde Indtryk af at være dannet med Forsæt og maa antages at kave staaet i saadan Forbindelse med Brandstedet under Loftbræderne, at Petroleum derfra kan være sivet ned.

Af de af nogle Kjøbmænd, som til Brug for »det gjensidige Forsikringsselskab Danmark«, i hvilket bl. A. Arrestantens Handelsvarer vare forsikrede, have foretaget et Syn over den disse ved Branden tilføjede Beskadigelse, der er ansat til en Værdi af 463 Kr. 60 Øre, samt af Arrestforvarer Rapp, der var tilstede ved denne Synsforretning, afgivne beedigede Forklaringer fremgaar, at det, da Klædevarerne ikke vare let antændelige, efter den Maade, hvorpaa de vare beskadigede, var aldeles øjensynligt, at de havde været overhældte med et brændbart Fluidum, ligesom der paa et af Stykkerne fandtes en større Plet, der efter Lugten at dømme formentes at hidrøre fra Petroleum, Benzin eller et lignende Stof, og endvidere har Bestyreren af Frederikshavns Apothek edeligen forklaret, at han, der tilkaldtes for at undersøge noget Klæde, der var tilstede paa Raadhuset og som opgaves at hidrøre fra Arrestantens Lager, skjønnede, at Klædet var gennemtrængt med Benzin eller Gasolie i hvert Fald i stærkere Grad end, at det kunde antages at hidrøre fra Rensning med et saadant Stof, og det var navnlig paa et af de tilstedeværende Stykker Klæde, at Lugten mærkedes stærkt, uagtet der da var hengaaet flere Dage efter Branden, saa at en Del af Vædsken kunde være fordampet.

Strax efter at Branden den 23 Januar om Morgenen var anmeldt paa Politikamret blev Arrestanten, der laa inde med et temmeligt betydeligt Lager af Klædevarer, som det antoges fordelagtigt for ham at faa brændt, sat under Anholdelse, og samme Dag blev han belagt med Varetægtsarrest som mistænkt for Brandstiftelse; men han har under Forhørene vedholdende nægtet sig skyldig i den heromhandlede Ilds-paasættelse.

Om Arrestantens økonomiske Forhold er det oplyst, at han, der for ca. 6 Aar siden flyttede til Frederikshavn og etablerede sig der som Skrådermester, da var i Besiddelse af en Kapital af ca. 8000 Kr., og at hans Forretning, som han siden da har drevet i Justesens omhandlede Ejendom, er gaaet jævnt fremad, saaledes at han, da Branden fandt Sted, beskæftigede 4 Svende, 3 Lærlinge og 5 Kvinder, hvorhos han i det sidste Aar i noget videre Omfang end hidtil havde forhandlet færdigsyet Tøj. Arrestanten, der af sin Hustru er betegnet som meget paaholdende og nøjeregnende i Pengesager, havde den 1 Oktober 1893 assureret sit Løssøre i ovennævnte Forsikringsselskab Danmark for ialt 12500 Kr., hvoraf 8000 Kr. for Varelager og 3000 Kr. for Indbo; den 8 April 1896 havde han forhøjet Forsikringen for Varer til 12000 Kr., og den 10 Oktober s. A. forhøjede han — efter

hans Forklaring i Henhold til en nærmere Opgjørelse af sit daværende Varelager og under Hensyn til de Varer, som han i Oktober Maaned agtede at tage hjem — yderligere sin Løsøreforsikring, saaledes at denne, da Branden fandt Sted, udgjorde, for Indbo m. v. 4000 Kr., for Handelsvarer m. v. 18000 Kr., for Maskiner 500 Kr., og for Varer for fremmed Regning 1000 Kr., ialt 23500 Kr. Denne Forsikring kan for Varelagerets Vedkommende vel ikke ansees at have været særlig høj, idet dette paa en af en Sagfører paa Arrestantens Vegne opgjort, den 10 Februar d. A. udfærdiget Status i Henhold til en af 2de Kjøbmænd foretaget Vurdering er opført til ialt 16735 Kr. 27 Øre, hvoraf for ca. 5000 Kr. beroede paa Toldboden, hvilken Beregning er foretaget paa Grundlag af Varernes Indkjøbspris med Fradrag af 10 a 15 pCt.; derimod har Assurancesummen for Arrestantens Indbo betydelig oversteg dette Værdi, der i bemeldte Status ikkun er anslaaet til ca. 1000 Kr., medens den dog ved en af Retten foranstaltet Vurdering er ansat til 2031 Kr. Ifølge oftnævnte Status var Arrestanten endvidere i Besiddelse af Værdipapirer samt nogle Skibsparter til samlet Værdi af over 5000 Kr., ligesom han havde indestaaende paa Sparekassebog 1040 Kr.; Varegjælden er anført med ca. 17000 Kr., hvoraf omtrent Halvdelen angives at være forfalden paa det Tidspunkt, da Arrestanten blev anholdt, og Boets Saldo er opgjort til et Overskud af 7521 Kr. 15 Øre. Arrestanten har imidlertid erkjendt, at han, idet hans nævnte Sparekassebog var givet i Haandpant til Sikkerhed for et en Broder ydet Laan, i den sidste Tid havde været i nogen Pengetrang og var bleven rykket for flere Gjældsposter, og det er navnlig oplyst, at han samme Dag, som Branden fandt Sted, skulde have betalt en Sagfører i Frederikshavn paa et Kjøbenhavnsk Firmas Vegne et Restbeløb paa ca. 1200 Kr. paa en Fordring, der oprindelig angik 15 a 1600 Kr., men hvorpaa Arrestanten den 20 Januar havde afdraget 300 Kr., og om hvilken der, ifølge bemeldte Sagførers Opgivende, den 6 s. M. mellem ham og Arrestanten var indgaaet et privat Forlig, som Arrestanten skulde opfylde senest den 23de, altsaa samme Dag Branden fandt Sted, saafremt han vilde undgaa, at Forliget ratihaberedes inden Forligskommissionen, hvad han nødtigt vilde af Frygt for at Sagen skulde blive omtalt.

Fornævnte i Hus med Arrestanten boende Vandfører Wilhelmsen har forklaret, at Arrestanten flere Gange havde talt med ham om, hvorvidt han havde sine Sager brandforsikrede, og senest ca. 14 Dage før Branden spurgte ham, om han da havde faaet assureret, idet han omtalte, at der samme Aften var exploderet en Lampe i Arrestantens Lejlighed og tilføjede, at det denne Gang gik godt, men at det kunde gaa værre en anden Gang. Arrestanten har erkjendt at have talt med Wilhelmsen om, at det var urigtigt, at han ikke havde assureret, men har ment, at det var længere Tid siden, idet han ifølge sin Forklaring dog muligen ogsaa har spurgt derom den Aften, Lampen exploderede, hvorom Arrestanten nærmere har forklaret, at han en Aften kom ind i Prøvestuen, hvor ingen var tilstede, og da fandt, at det brændte uøvedigt rundt om den derværende Lampes Beholder, og at Glasset var sprunget. Denne Ild fik han dog strax slukket.

Angaaende Arrestantens Færd forinden og under Branden er det iøvrigt oplyst, at han om Aftenen den 22 Januar flere Gange var fra-

værende fra sit Hjem. Kl. ca. 7 gik han hen til en anden i Frederikshavn boende Skræder for at laane noget Stivlærred til en Frakke, der skulde være færdig til Prøvning samme Aften; paa Vejen hjem blev han opmærksom paa en Ildebrand, der var synlig ude paa Landet, og samtalede om denne med en Mandsperson, som han mødte, ifølge hvis Forklaring Arrestanten bl. A. udtalte, at i en saadan Storm maatte jo alt kunne brænde. Da Arrestanten Kl. ca. 10 kom hjem, traf han udenfor Huset paany samme Mandsperson og spurgte da denne, om Branden endnu var synlig, hvad han benægtede. I Arrestantens Værksted arbejdede, da han kom ind, endnu en Svend, hvem han leverede et Stykke af det ovennævnte Stivlærred, og paa Arrestantens Opfordring fulgte Svenden derefter, medtagende en Lampe, med ham op paa Loftet for at se efter den ommeldte Ildebrand, som de dog ikke kunde se noget til. Ifølge denne Svends Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten forsaa vidt har erkjendt, udtalte Arrestanten, da de gik ned igjen, bl. A., at det var »forfærdeligt som Folk fyrede af«, og at der næsten ikke gik en Dag uden at man læste i Aviserne om Ildebrande, samt tilføjede, »og meget af det maa jo være paasat, det læser man jo ogsaa«. Efter at den ommeldte Frakke var bleven prøvet paa vedkommende Kunde, gik Arrestantens Hustru og strax efter han selv ud i Besøg i Byen, og de kom først hjem Kl. henved 12. De gik da ad Hovedtrappen ind gennem Prøvestuen, hvis Yderdør Arrestanten aflaaede ved at dreje Nøglen om og lade den forblive i Laasen, og Lejlighedens anden Yderdør fra Kjøkkenet til Bagtrappen blev derpaa ogsaa lukket ved Paasætning af en indvendig Krog, hvilket efter Arrestantens Hustrus Forklaring ogsaa blev udført af Arrestanten, der dog ikke har villet kunne huske, om det var ham, der gjorde det. Den hos Arrestanten tjenende Pige, Christine Christensen, har forklaret, at Arrestanten, efter at han og hans Hustru vare komne ind ad Hoveddøren, i nogen Tid opholdt sig alene i Mørke i Prøvestuen, hvorfra han først kom gennem Butiken, da hun havde klædt sig af for at gaa i Seng, men Arrestanten har i saa Henseende udsagt, at hvis han har været alene i Prøvestuen, har det ikke været i længere Tid, end man behøvede for at dreje Nøglen om i Døren og slukke Lampen. Hans Forklaring gaar videre ud paa, at han saavel som hans Hustru strax gik i Seng, og at han sov, indtil han omtrent Kl. 4 $\frac{1}{2}$ vækkedes ved Larm paa Loftet, hvorefter han vækkede sin Hustru, hvem han spurgte, om hun havde hørt de »Vræl« paa Loftet og om det ikke kunde være Skrædersvenden, der vilde tage Livet af sig, men først da der blev banket paa deres Bagdør og raabt Brand, sprang de ud af Sengene, og Arrestanten løb, efter kun at have iført sig Benklæder og Strømper, derpaa op ad Trappen, og da han saa, at Justesen, Wilhelmsen og flere vare i Færd med at slukke Ilden, gik han ned og iførte sig noget mere Tøj, hvorefter han deltog i Slukningen, idet han af og til saae ned i sin Lejlighed, hvor der nu viste sig stærk Røg i Butiken; men han undersøgte ikke dette nærmere, og var navnlig ikke inde i Prøvestuen, efter hans Forklaring, fordi han antog, at Røgen kom oppe fra Loftet, og ikke tænkte sig, at der var Ild derinde. Først efter at Ilden var slukket paa Loftet, blev der lukket op for Prøvestuen, hvor der da viste sig at være Ild, hvorom nogle af

de ved Slukningen paa Loftet beskjæftigede Personer nærmere have forklaret, at Arrestanten først blev anmodet om at se efter, om der var Ild nedenunder, hvad han da, efter at have været nede, benægtede, og at derpaa noget senere, da Røgen vedblev, en af Skræderlærlingene blev sendt ned for at aabne Døren fra Prøvestuen til Hovedtrappen, hvorved det da viste sig, at der var stærk Ild i Prøvestuen.

Arrestantens Hustru har forklaret, at hun og Arrestanten efter Hjemkomsten strax gik i Seng, men at Arrestanten, der — overensstemmende med, hvad han undertiden gjør — beholdt sine Underbenklæder paa om Natten, inden han lagde sig til at sove, laa og læste noget i en gudelig Bog, at hun om Morgenen vaagnede ved, at der blev banket paa Bagdøren, at hun da vækkede Arrestanten, der endnu sov, og endvidere at det var hende — hvad Arrestanten ikke har villet kunne erindre — der aabnede Bagdøren, som da var lukket med indvendig Krog, og da saae, at der var Røg paa Trappen, hvorefter Arrestanten iførte sig nogle Klæder og ilede op paa Loftet. Iøvrigt har hverken hun — der efter sin første Forklaring var vaagen af og til om Natten, medens hun senere har nægtet at have været vaagen — eller andre af Husbeboerne, ifølge hvad derom er forklaret, hørt noget til, at Arrestanten eller andre have været paa Loftet i Løbet af Natten.

Arrestantens Tjenestepige har fremdeles forklaret, at Arrestanten, da hun Aftenen før Branden, overensstemmende med, hvad hun plejede at gjøre om Fredagen, vilde til at skure i Butiken, sagde, at hun ikke behøvede at skure der, men at han vilde have Døren mellem Butiken og Dagligstuen laaset, hvad ellers sjældent skete, og han sendte hende derpaa et Ærinde bort, uden at imidlertid den ommeldte Dør, da hun en halv Snes Minutter efter kom tilbage, var laaset. Arrestanten har forklaret, at naar han den paagældende Aften vilde have Døren laaset var det, fordi han ikke vilde have sine Børn løbende i Butiken og Prøvestuen, samt at Grunden til, at han ikke vilde have skuret i Butiken var den, at Folk alligevel den Dag i det daarlige Vejr vilde slæbe Snavs ind fra Gaden, hvorved det dog bemærkes, at det efter det Oplyste var Frostvejr.

Det er oplyst, at Arrestanten havde sin Beholdning af Petroleum til Husholdningsbrug beroende i en Blikdunk, der kunde rumme 6 $\frac{1}{2}$ Pot, og som plejede at staa i Værkstedet, og har Tjenestepigen Christine Christensen forklaret, at denne Dunk, af hvis Indhold hun undertiden benyttede noget, naar hun gjorde Ild paa, Morgenen efter Branden ikke fandtes paa sin Plads, hvorimod en af Skrædersvendene har forklaret, at han, da han Morgenen efter Branden af Arrestanten fik Ordre til at tænde op under Presseovnen i Værkstedet, fandt den staaende ved denne Ovn; den var da næsten tom; men hvormeget der om Aftenen havde været i den, er ikke oplyst.

Det er endvidere oplyst, at der i Værkstedet fandtes ophængt en lille Flaske, hvori opbevaredes Benzin, der benyttedes til Borttagelsen af Pletter paa Klæder, men hvoraf kun brugtes ringe Kvantiteter i Forretningen. Torsdagen den 21 Januar d. A. lod Arrestanten en af sine Lærlinge købe en Trepægleflaske Benzin — skønt der ikke

plejede at anskaffes saa stort et Kvantum ad Gangen — og Aftenen før Branden købte Arrestanten selv hos en anden Kjøbmand i Byen et ligesaa stort Kvantum. Benzinflasken blev nogle Dage efter Branden af Arrestantens Hustru funden staaende i Butiken og den indeholdt da kun et ganske lille Kvantum Benzin, som hun strax lod kaste bort. Arrestanten, der fra første Færd benægtede, at han, da han Fredag Aften var oppe i Byen og hentede Stivlærred, var andetsteds inde end hos vedkommende Skræder, og senere gjentagende fastholdt dette, har, efter at disse Indkjøb af Benzin vare komne for Dagen, først villet paastaa, at de foregik to paa hinanden følgende Dage paa et tidligere Tidspunkt, men efter at den Kjøbmand, hos hvem det sidste Indkjøb fandt Sted, og hans Lærling i Retten havde beediget, at Benzinen var kjøbt af Arrestanten Aftenen før Branden, har han erkjendt, at han gjorde dette samtidig med, at han var oppe i Byen efter Stivlærred. Arrestanten har iøvrigt om Benzinen, som han vil have kjøbt i saa store Kvanta, fordi han mente saaledes at faa den billigere, nærmere forklaret, at han efter at have fyldt den lille Flaske i Værkstedet med Benzin af det 1ste Indkjøb, lod Tjenestepigen — hvad forsaavidt stemmer med dennes Forklaring — sætte Flasken med Resten ind ved et Skab i Butiken, men at han den næste Dag fandt Flasken væltet paa Gulvet, hvilket imidlertid hverken Arrestantens Hustru eller Tjenestepigen vil have bemærket; efter at han derpaa hos Kjøbmanden havde faaet den fyldt paany, vil han atter have hældt lidt paa Flasken i Værkstedet og have sat Resten ind ved Skabet i Butiken, hvorved bemærkes, at der efter det Oplyste maa antages ikke siden sidste Paafyldning at være brugt af den lille Flaske i Værkstedet, og at den ovennævnte Svend, der var tilstede, da Arrestanten kom med Stivlærredet og indtil han atter gik ud med sin Hustru, efter sin Forklaring ikke har seet Arrestanten tage den lille Flaske og ikke tror, at det kan være sket, uden at han har seet det. At Trepægleflasken senere er funden næsten tom, har Arrestanten udtalt, at han ikke kan forstaa; han har ikke kunnet forklare, hvorledes der kan være kommet Petroleum eller Benzin paa Klædeoplaget; og om Grunden til, at han købte Benzin paa to forskjellige Steder, har han ikke kunnet give nogen Forklaring.

Det er fremdeles oplyst, at Arrestanten ca. 8 Dage før Branden hos Kjøbmand Beck i Frederikshavn for 10 Øre har kjøbt 30 Ildtændere og at de Ildtændere, som denne Kjøbmand forhandler, ere af samme Slags som en, der er funden paa Brandstedet. Efter at Arrestanten i et den 28 Januar d. A. afholdt Forhør paa Forespørgsel først havde forklaret, at han aldrig havde brugt Ildtændere til Opfyring og heller aldrig kjøbt af denne Vare, afgav han senere i samme Forhør Forklaring om, at han engang i Efteraaret 1896 havde faaet nogle faa Ildtændere i Forøring af en Kommis eller Karl, og hermed stemmer den Forklaring, som desangaaende er afgiven af Arrestantens Hustru, der vil have kastet nogle saadanne, som hun fik af sin Mand, i Ovnen, medens det derimod ikke er bekræftet ved de af vedkommende Karl og Kommis afgivne Forklaringer; men iøvrigt vedblev Arrestanten under Hovedforhørene trods gjentagne Examinationer og uagtet Kjøbmand Becks Kommis i Retten aflagde Ed paa, at han havde solgt

Arrestanten personlig 30 Ildtændere, at han ingensinde ellers havde havt Ildtændere, og navnlig ikke havde købt saadanne hos Beck. Efterat Justitssag var anlagt, erkjendte Arrestanten imidlertid til en den 23 Juni d. A. optaget Rapport, der forsaavidt blev ratihaberet af ham den 24 s. M. under et Reassumtionsforhør, at han en Aften i Januar Maaned d. A. havde købt Ildtændere hos Kjøbmand Beck, og afgav han derom en nærmere Forklaring, der væsentlig gik ud paa, at han den Dag i Selskab med forskjellige Personer var bleven i temmelig høj Grad beruset, og at han da om Aftenen af en ham ubekjendt Person, der holdt udenfor Kjøbmand Becks Butik med et Kjøretøj, som han ikke kunde forlade, blev anmodet om at gaa ind og købe ham nogle Ildtændere, hvad Arrestanten da gjorde, hvorefter han vil have kjørt et Stykke ud af Byen med den Fremmede. Ligesom imidlertid en nøje Eftersøgning efter et Kjøretøj som det ommeldte af Arrestanten nærmere beskrevne ikke har ført til noget Resultat, saaledes har ogsaa vedkommende Kommis edelig forklaret, at han ikke saae noget Kjøretøj udenfor, da han solgte Arrestanten Ildtænderne, og saavel han som kunde andre Personer, der vare sammen med Arrestanten den paagjætdende af ham nærmere betegnede Dag, have forklaret, at Arrestanten ikke var beruset. Arrestantens ommeldte Forklaring om at have købt Ildtændere til en Trediemand er derhos saa meget mere usandsynlig, som det af en Husholderske hos en Smaahandlende i Frederikshavn edelig er forklaret, at Arrestanten Dagen før Branden havde givet sig et Ærinde ind til hende, og, da han vilde gaa, havde spurgt, om de havde Ildtændere, at hun da havde vist ham nogle i Kageform, men at han ingen havde købt, idet han havde sagt, at det ikke var saadanne, han mente, men Ildtændere af Spaaner og Harpix. Arrestanten har hertil anført, at Husholdersken maa have misforstaaet ham, da han ikke havde til Hensigt at købe Ildtændere og ikke mindes at have talt om, at de skulde være af Spaan, hvad han dog ikke overfor hendes Forklaring har villet benægte.

Ifølge det under Sagen fremkomne, derunder ogsaa den af Brandinspektør L. Petry afgivne beedigede Forklaring, der bl. A. gaar ud paa, at det ikke kan ansees muligt, at Ilden noget af Stederne har brændt i længere Tid og navnlig før Midnat, da den i saa Fald maatte have faaet større Omfang, samt at det ikke er tænkeligt, at Ilden kan have forplantet sig gennem Gibsdækket fra Loftet ned i Prøvestuen, eller at der kan være faldet Gnister fra oven ned i denne, maa det ansees som utvivlsomt, at den heromhandlede Brand er bleven paasat i Løbet af Natten 22—23 Januar d. A. og at det, navnlig ogsaa for saa vidt angaar Ilden i Arrestantens Prøvestue, maa være sket efter Midnat, og endvidere maa det, da Yderdørene til Arrestantens Lejlighed vare aflaaede, herefter ansees uantageligt, at Ilden, i alt Fald i Prøvestuen, kan være paasat uden Medvirkning af en Person, der har opholdt sig i Arrestantens Lejlighed, og Arrestanten har paa Forehold ogsaa erklæret, at han, naar Ilden ikke kan være forplantet fra Loftet til Prøvestuen, ikke kan forklare, hvorledes den kan være opstaaet sidstnævnte Sted, idet det navnlig ikke er tænkeligt, at den kan være paasat af nogen udenfor hans Husstand, af hvilken han ikke kan mistænke nogen. Naar dernæst hensees til, at Ildspaaættelsen øjensynlig

særlig har været rettet paa at ødelægge de Varebeholdninger, i hvis Brandskade Arrestanten — og ikke andre end han — kunde have økonomisk Interesse, og til at Arrestanten ikke paa blot nogenlunde antagelig Maade har kunnet gjøre Rede for, hvorfor han har anskaffet og hvortil han har anvendt de ommeldte af ham indkjøbte brandfarlige Gjenstande af den Art, der sees at have været benyttet til Ildspaa-sættelsen, med Hensyn til hvilke Indkjøb han derhos har afgivet delvis løgnagtige Forklaringer, findes der ved samtlige foreliggende Oplysninger at være tilvejebragt et efter Frdn. 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Brandstiftelse, der efter det foreliggende, derunder navnlig ogsaa den af Karethmagerlærling Jensen afgivne Forklaring om, at der, da han vaagnede, allerede var Røg, om end ikke megen, i hans Værelse, og at han kunde see lidt Ild ved Vinduesrammen, samt at han var saa forvildet, at han, da han kom ud paa Loftet, hvor der var noget mere Røg, ikke strax kunde finde Trappen, der fører ned, maa ansees foregaaet under saadanne Omstændigheder, at der var overhængende Fare for Menneskeliv.

Hvad dernæst angaar den mod Arrestanten rejste Sigtelse for Tyveri, maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag i Aaret 1891, da han var tilstede i Kjøbmand A. Horns Butik i Frederikshavn, har tilvendt sig en ny Filthat til en Pris af 8 Kr., som laa paa Disken i en aaben Æske eller frit fremme. Arrestanten har vel villet gjøre gjældende, at det ikke var hans Hensigt at tage Hatten uden at ville betale den og har i saa Henseende henvist til, at han, der næsten daglig kom i Horns Butik, havde løbende Mellemlægning med denne. Arrestanten har imidlertid erkjendt, at han da han tog Hatten — som han, efter hvad han først erkjendte, skjulte under sin Frakke, medens han senere under Forhørene har udtalt den Formening, at han satte Hatten paa Hovedet og tog sin gamle Hat under Frakken — gik hjem med den uden da eller senere at gjøre Horn eller hans Personale opmærksom paa, at han havde tilegnet sig Hatten, som han derefter selv brugte, og da derhos 2 Personer, som den Gang vare i Horns Forretning, have forklaret, at de, som vare tilstede og bemærkede at Arrestanten tog Hatten, efter den Maade, paa hvilken han stak den til sig, føle sig overbeviste om, at det var hans Hensigt at stjæle den, findes der at maatte gaas ud fra, at Arrestanten, der vel længere Tid efter, da Horn foreholdt ham Tyveriet af Hatten, tilbød at betale denne, hvad Horn dog afslog, da han havde Arrestanten mistænkt for ofte at have bestjaalet ham, ikke har havt til Hensigt at betale Hatten, hvis Borttagelsen af den ikke blev bemærket. . . .

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens §§ 280 og 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar. Han vil derhos i Overensstemmelse med den af Kjøbstædernes almindelige Brandsforsikring, i hvilken Justesens Ejendom er assureret, i Henhold til afholdt Vurdering over den Ejendommen ved Branden tilføjede Skade nedlagte Paastand, have at betale i Erstatning til bemeldte Selskab 121 Kr., hvorimod der ikke vil kunne tilkjendes Justesen den af ham paastaede Erstatning af 29 Kr., som Husets Istandsættelse efter

hans Anbringende har kostet ham udover den ham udbetalte Assurancesum, da det ikke er godtgjort, at denne Merudgift har været nødvendig, og ejheller vil der efter Kjøbmand Horns Paastand kunne tilkjendes denne i Erstatning for Hatten 8 Kr., da han som anført har afslaaet Arrestantens Tilbud om Betaling, og det i alt Fald ikke kan ansees udelukket, at han, der senere har afgjort forskjelligt Mellemværende med Kjøbmand Horn eller dennes Bo, ved saadan Lejlighed har betalt Hattens Værdi. Arrestanten vil derimod have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 58. **Ulrikke Christine Brolund**
(Jensen efter Ordre)

contra

Undersøminør C. A. Rasmussen (Ingen),

betr. Sidstnævntes Forpligtelse til at indgaa Ægteskab med Appellantinden.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1897: Det ovenomhandlede Forlig af 24 Maj 1894 bør ikke medføre nogen retlig Forpligtelse for Citanten, Undersøminør C. A. Rasmussen, til at ægte Indstævnte, Frøken Ulrikka Christine Brolund. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Det Appellantindens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. Høiesteretssagfører Jensen tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Undersøminør C. A. Rasmussen, Indstævnte, Frøken Ulrikka Christine Brolund, til at høre et mellem dem den 24 Maj 1894 inden Kjøbenhavns Forligskommission indgaaet For-

lig, ved hvilket Citanten forpligtede sig til inden 4 Uger fra nævnte Dag at regne under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Munkt af 10 Kr. for hver Dag, han maatte sidde Forliget overhørig, at indgaa Ægteskab med Indstævnte, kjendt uforbindende for ham, saaledes at der ikke i Medfør af samme paahviler ham nogen retlig Forpligtelse til at ægte Indstævnte, og hende derhos tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastaar Citantens fornævnte Paastand forkastet og sig tillagt Sagens Omkostninger hos Citanten.

Det fremgaar af Sagen, at Citanten, som er født den 4 Oktober 1867, efter i ganske ung Alder at have gjort Indstævntes Bekjendskab traadte i kjønsligt Forhold til hende, at der under en af Indstævnte mod Citanten inden Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets 2det Civilkammer anlagt Injuriesag den 27 Oktober 1891 blev indgaaet Forlig mellem Parterne, hvorunder Citanten til Retsprotokollen erklærede at have lovet Indstævnte Ægteskab, forinden han havde legemlig Omgang med hende, og at være villig til at gifte sig med hende den 4 Oktober 1892, o: hans 25 Aars Fødselsdag, at han derefter fortsatte Forholdet til hende, som den 20 August 1892 fødte et Barn, til hvilket Citanten maa antages at være Fader, og at Indstævnte, som bortseet fra det heromhandlede Forhold maa ansees uberygtet, i 1894 indkaldte Citanten for Forligskommissionen, hvor da det ovenomtalte Forlig af 24 Maj s. A. afsluttedes mellem Parterne. Citanten erhvervede derpaa sine Foresattes Tilladelse til at indgaa Ægteskab, men nægtede derefter at opfylde Forliget. Som Følge heraf rekvirerede Indstævnte senere hos Kongens Foged Exekution foretagen hos Citanten for ifølge Forliget paaløbne Mulkter, og efter en langvarig Procedure mellem Parterne eragtede Fogden under 10 December 1895, at den begjærte Exekutionsforretning vilde være at fremme.

Til Støtte for sin Paastand om, at Forliget af 1894 kjendes uforbindende for ham, gjør Citanten bl. A. gjældende, at det af ham ved det nævnte Forlig afgivne Løfte om at ægte Indstævnte efter Lovgivningen ikke har kunnet begrunde nogen retlig Forpligtelse for ham i saa Henseende. Da der findes at maatte gives Citanten Medhold heri, vil hans nævnte Paastand blive at tage til Følge, uden at det bliver fornødent at gaa ind paa, hvad han videre har anført til Støtte for samme.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 100. **Foreningen Fremtiden** (Jensen efter Ordre)

contra

Kunsthandler A. Christiansen (Ingen),

betr. Betaling af 72 Kroner.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 2 November 1896: Indstævnte, Kunsthandler A. Christiansen, bør til Citanterne, Foreningen »Fremtiden«, betale 45 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 6 Marts d. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 26 Marts 1897 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ej maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Ifølge de efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, saavel at det har været en Regel for Forhandlingen af »Fremtiden«s Lodsedler, der ogsaa er iagttaget af Indstævnte i de flere Aar, hvori han har været Forhandler af saadanne, at uafsatte Sedler tilbagesendes inden Trækningen, som at et udtrykkeligt Paalæg i saa Henseende er fulgt med de herunder Sagen omhandlede 40 Sedler til Indstævnte. Ved desuagtet at forsømme saadan Tilbage-sendelse har Indstævnte havt den Fordel, som Besiddelsen af Sedler yder en Spiller, indtil Trækning er skeet, og han maa derfor ansees pligtig at betale det paaklagede Beløb af 72 Kroner med Renter som paastaet.

Medens Processens Omkostninger for Gjældskommissionen findes at kunne ophæves, vil Indstævnte have at betale disse for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Kunsthandler A. Christiansen, bør til Appellanten, Foreningen »Fremtiden«, betale 72 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 6 Marts 1896, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for Gjældskommissionen ophæves. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgjørelse for det Stempelpapir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt i Salarium til Appellantens befalede Sagfører, Høiesteretssagfører Jensen, 100 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanterne, Foreningen »Fremtiden«, Indstævnte, Kunsthandler A. Christiansen, til Betaling af 72 Kr., som denne skal være dem skyldig for 40 Lodsedler til Foreningens Bortlodning den 14 Februar d. A., nemlig 80 Kr. med Fradrag af Provision, 10 pCt., tilligemed Renter af fornævnte Beløb 72 Kr., 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 6 Marts d. A. til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte, der gjør gjældende, at han vel har modtaget til Forhandling 40 Lodsedler a 2 Kr., men deraf kun afsat 25, erkjender for disse at skyldte 45 Kr., nemlig 50 Kr. med Fradrag af 10 pCt. Provision, og paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger mod at betale bemeldte 45 Kroner.

Til Støtte for deres Paastand have Citanterne anbragt, at Indstævnte ikke, som det paahvilede ham, forinden Lotteriets Trækning havde tilbageleveret de uafsatte 15 Lodsedler og derfor maa være pligtig at betale ogsaa for disse, som af ham have kunnet benyttes til Spekulation paa Lotteriets Bekostning.

Citanterne have ikke paastaet, at det har været Indstævnte tilkjendegivet, at han skulde returnere de uafsatte Lodsedler forinden Trækningen af Lotteriet, og mod Indstævntes Benægtelse er det ikke godtgjort, at der af andre Grunde paahvilede Indstævnte nogen Forpligtelse hertil. Idet Citanterne derhos end ikke have assereret, at Indstævnte har benyttet den ifølge deres Anbringender tilstedeværende Mulighed til Spekulation med de uafsatte Lodsedler, eller at de have lidt Tab ved ikke at have modtaget disse Lodsedler tilbage forinden Trækningen, vil deres Paastand ikke kunne tages til Følge og Indstævnte vil alene kunne dømmes til Betaling af det af ham indrømmede Beløb med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 206.

Høiesteretssagfører Salomon

contra

Alexander Ferdinand Breuning (Def. Jensen),

der tiltales for Falsk og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 April 1898: Arrestanten Alexander Ferdinand Breuning bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Alexander Ferdinand Breuning til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Alexander Ferdinand Breuning for Falsk og Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten er født den 30 Oktober 1867 og ofte straffet, bl. A. ved Rettens Dom af 29 September 1894 efter Straffelovens § 268 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 5 Januar 1895 efter Straffelovens § 268 og efter dens § 275, jfr. § 268, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ved Høiesteretsdom af 20 Marts 1896 efter Straffelovens §§ 228 og 251 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved Rettens Dom af 9 Januar 1897 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 26 Februar dette Aar udfærdigede Arrestanten i den Hensigt svigagtig at fravende Firmaet Adolph Trier & Goldschmidt en Del Varer, i sin Bolig her i Staden en Helsingør den 26 Februar 1898 dateret skriftlig Rekvisition, indeholdende Begjæring om at udlevere Overbringeren nogle nærmere angivne Varer, og denne Rekvisition underskrev han falskelig »Chr. E. Mortensen«, ved hvilken Underskrift han sigtede til Kjøbmand Christian Emil Mortensen i Helsingør, om hvem han vidste, at han stod i Forretningsforbindelse med det nævnte Firma, og afleverede den samme Dag i Firmaets Forretningslokale, hvor man i Tillid til Rekvisitionen Ægthed udleverede Arrestanten de i Rekvisitionen nævnte Varer, der havde en Værdi af 8 Kroner.

I Tiden fra den 28 Februar til den 2 Marts dette Aar har Arrestanten i den Hensigt at fravende de herværende Firmaer »Galle & Jessens Chokolade- og Konfektfabrikker«, Julius Adler, Chr. Augustinus og E. Nobel, det første 2 Pd. Chokolade og 1 Pd. Konfekt og hver af de 3 andre 5 Kasser Cigarer, udfærdiget 4 skriftlige Rekvisitioner, 1 til hvert af Firmaerne, indeholdende Begjæring om at levere Overbringerne de nævnte Varer og falskeligt underskrevet disse Rekvisitioner med det til fornævnte Kjøbmand i Helsingør sigtende Navn »Chr. E. Mortensen«. Disse falske Rekvisitioner, der foruden den ovenfor anførte indeholdt Begjæring fra Underskriveren om at tilsende ham flere

Varer, afleverede Arrestanten samme Dag, som han havde udfærdiget dem, til de paagældende Firmaer, af hvilke det førstnævnte i Tillid til Rekvisitionens Ægthed, udleverede Arrestanten de Varer, der efter Rekvisitionen skulde leveres Overbringeren, og som havde en Værdi af 4 Kr. 50 Øre, medens det ikke lykkedes Arrestanten at faa noget udleheret i de 3 andre Forretninger, da man her fattede Mistanke til Rekvisitionerne Ægthed.

Den 2 Marts dette Aar udfærdigede Arrestanten en til »Herrer Jensen & Møller« stilet Rekvisitionsseddel, som han ligeledes falskeligt underskrev med det til Kjøbmand Mortensen i Helsingør sigtende Navn »Chr. E. Mortensen«. Det var Arrestantens Hensigt at aflevere Rekvisitionen, der indeholdt Begjæring om dels at sende Underskriveren nogle Varer, dels at udlevere Budet 5 Pd. Kiks og 5 Pd. Familiebrød i Biskuitfabrikanterne Møller & Jensens Forretning for svigagtig at fravende dem de Varer, som forlangtes udleverede til Budet, men heri blev han hindret ved at han, forinden han naaede ud til Møller & Jensen, blev anholdt.

Arrestanten har fremdeles overtraadt et ham den 15 Februar d. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold gaaende ud paa, at han, der den nævnte Dag meldte Afgang til Helsingør, naar han atter vendte tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, skulde melde sig ved nævnte Protokol, hvorhos det betydtes ham, at han ogsaa paadrog sig Straf ved at forandre sin Bestemmelse og uanmeldt forblive her i Staden, idet han, som ikke rejste til Helsingør, uden at gjørv nogen Melding forblev her i Staden, indtil han den 2 Marts d. A. anholdtes i Anledning af nærværende Sag.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 268, jfr. tildels § 46, og efter Lov 3 Marts 1860, § 1, efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 220. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Peter Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 18 April 1898: Arrestanten Jens Peter Hansen bør hensættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 72 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Maj 1898: Arrestanten Jens Peter Hansen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten,

Prokuratorerne Nissen og Salomonsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Hansen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Leire Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Hansen for Betleri, og er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, der den 16 Marts dette Aar forlod Slagelse Fattiggaard, hvor han var anbragt, en af de følgende Dage, da han havde opbrugt sine Subsistensmidler, har betlet forskellige Steder i Ousted By, hvorefter han den 18de samme Maaned selv meldte sig til Sognefogden i Ousted og blev anholdt.

Arrestanten, der er født den 31 Oktober 1861 og er straffet blandt andet mangfoldige Gange for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgænger, senest ved nærværende Rets Dom af 18 August 1896 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 180 Dage, vil for det af ham nu udviste Forhold være at ansee efter samme Lovs § 3 med en Straf, som efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Tvangsarbejde i 90 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anseet efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 72 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 67. Malermester **J. J. Larsen** (Selv)

contra

Firmaet **Philip Jensen & Co.** ved dets Indehavere H. O. J. Jensen og J. P. C. Jensen (Ingen),

betr. Betaling af 224 Kroner 28 Øre m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Marts 1897: Den ovennævnte Arrestforretning bør, forsaavidt angaar et Beløb af 234 Kroner 74 Øre, som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at stande. Kontracitanten, Malermester J. J. Larsen, bør til Hovedcitanterne, Firmaet Philip Jensen & Co., betale 214 Kroner 28 Øre, Arrestforretningens Omkostninger, 31 Kroner 72 Øre, samt Hoved-

sagens Omkostninger skadesløst. Hovedcitanterne bør for Kontracitantens Tiltale i Kontrasagen fri at være. Kontrasagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Chr. Holm en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af de af ham den 31 August og 2 November 1896 fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Mod det indstævnte Firmas Benægtelse har Appellanten ikke godtgjort, at den af ham ved Salg af Cykler for Firmaet fortjente Provision har udgjort mere end det Beløb af ialt 179 Kroner, hvorfor Firmaet har godskrevet ham i en under Sagen fremlagt Opgjørelse af Mellemværendet, og efter Sagens Oplysninger i det hele findes der navnlig ikke at kunne tages noget Hensyn til Appellantens Anbringender om, at Provisionen for 3 af de solgte Cykler skulde beregnes, ikke, som af Firmaet skeet, til 6 pCt. efter en Salgspris af 250 Kroner Stykket, men til 8 pCt. efter en Salgspris af 275 Kroner, samt at der yderligere skulde tilkomme ham Provision, dels for Salg af 2 Cykler, som Firmaet ikke erkjender at være solgte ved ham, dels for Salg af 4 Cykler, hvilke Salg ere gaaede tilbage. Af den fortjente Provision, 179 Kroner, har Appellanten imidlertid modtaget kontant 81 Kroner 75 Øre, og da hans Resttilgodehavende 97 Kroner 25 Øre er mindre end det Beløb, 110 Kroner, som ifølge den i den indankede Dom omhandlede Kjøbekontrakt skulde paa den Tid, Arrestforretningen foretoges, allerede have været erlagt i maanedlige Afdrag paa den vedtagne Kjøbesum, 300 Kroner, for den til Appellanten solgte Cycle, har Firmaet i hvert Fald som Følge heraf ifølge Kontraktens Indhold været berettiget til straks at indtale hele sit Tilgodehavende, der med paaløben Rente, 11 Kroner 53 Øre, og med Fradrag af de ovenanførte 97 Kroner 25 Øre, udgjorde til Rest 214 Kroner 28 Øre. Det maa derfor billiges, at Dommen har stadfæstet den af Firmaet foretagne Arrestforretning, forsaavidt det sidstnævnte Beløb med Tillæg af Omkostninger angaar, samt at Appellanten ligeledes er tilpligtet at betale Firmaet bemeldte Beløb m. v., og Dommen, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes tiltrædes, vil saaledes kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Malermester J. J. Larsen, 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 21 Juli 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: **Høiesterets Protokolsekretærer.**

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 20.

Torsdagen den 30 Juni.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag, der er procederet som Hoved- og Kontrasag, har Hovedcitanterne, Firmaet Philip Jensen & Co., under Hovedsagen paastaet Kontracitanten, Malermester J. J. Larsen, tilpligtet at betale dem 224 Kroner 28 Øre, som han skal skyldte dem til Rest for en Cycle, en under 30 og 31 Marts 1896 til Sikkerhed for det ovennævnte Beløb samt Forretningens Omkostninger m. m., 20 Kr. 46 Øre, ialt 244 Kr. 74 Øre, hos Kontracitanten foretagen Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, samt Kontracitanten tilpligtet at betale dem Arrestsagens Omkostninger med 31 Kr. 72 Øre og denne Sags Omkostninger skadesløst, medens Kontracitanten under Kontrasagen har paastaet sig tilkjendt hos Hovedcitanterne 174 Kroner 48 Øre, som disse skulde skyldte ham til Rest for Provision af solgte Cycler, hvilket Beløb tillige med Renter 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 7 Juli 1896 og Omkostninger han paastaar likvideret i sin Gjæld til Hovedcitanterne, for hvis Tiltale i Hovedsagen han iøvrigt paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, under Paaberaabelse af, at Hovedcitanternes Fordring endnu ikke er bortfalden, hvorhos han har protesteret imod Arrestforretningens Stadfæstelse.

Hovedcitanterne procedere under Kontrasagen til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Under Hovedsagen er det in confesso, at Kontracitanten ved Købekontrakt af 27 April 1895 af Hovedcitanterne købte en Cycle for 300 Kr., der tilligemed Renter 6 pCt. p. a. kontant og aldeles skadesløst skulde betales med mindst 10 Kr. maanedlig, hvorhos det i Kontrakten var bestemt, at Hovedcitanterne vare berettigede til, saafremt Betalingen af noget Afdrag udeblev mere end 8 Dage efter Forfaldsdag, at forlange den resterende Købesum med Rente betalt skadesløst. Det er derhos in confesso, at der herefter, da Arresten foretoges, skulde have været betalt 110 Kroner, og at Hovedcitanterne paa dette Beløb have afskrevet 75 Kr. 72 Øre, som disse have erkjendt at skyldte Kontracitanten i Provision for solgte Cycler, saa at der herefter til dette Tidspunkt yderligere skulde have været betalt 34 Kr. 28 Øre. Men Kontracitanten, der har anbragt, at der tilkommer ham i Provision for solgte Cycler et Beløb af ialt 331 Kroner 20 Øre, hvoraf han kontant har modtaget 81 Kr. samt ved Likvidation i Hovedfordringen 75 Kr. 72 Øre, og som herefter vil have det under Kontrasagen indtalte Beløb af 174 Kr. 48 Øre tilgode hos Hovedcitanterne, har gjort gjældende, at disse burde have benyttet dette Beløb til Likvidation i

deres Fordring, og da dette Beløb oversteg det Restbeløb af 34 Kr. 28 Øre, som, da Arresten foretoges, var forfaldent, har han nedlagt sine ovennævnte Paastande.

Ifølge Hovedcitanternes Fremstilling have disse, der havde en Agent, som Kontracitanten kjendte nøje og til hvem Kontracitanten skal have udtalt Ønsket om at tjene noget ved at sælge Cykler, til bemeldte Agent udtalt, at de, saafremt Agenten vilde dele sin Provision med Kontracitanten for de Cyclers Vedkommende, som denne solgte, eller træffe et eller andet Arrangement med ham om Provision, ikke vilde have noget imod, at Kontracitanten optraadte som en Slags Underagent for dem, dog selvfølgelig ikke paa andre Vilkaar eller med andre Rettigheder end bemeldte Agent. Det er derhos oplyst, at det i den imellem Hovedcitanterne og bemeldte Agent afsluttede Kontrakt var udtalt, at Provision kun gaves under Forudsætning af, at Salget af Cyklerne afvikledes efter de indgaaede Kjøbekontrakter, medens Provisionen, naar Forretningen gik tilbage og der derved paaførtes Firmaet Tab, bortfaldt fuldstændig.

Hovedcitanterne have endvidere anbragt, at det ifølge Agentens og Kontracitantens udtrykkelige Ønske var bestemt, at Kontracitanten fik Halvdelen af den Agenten tillagte Provision, hvilket i Almindelighed udgjorde 5 pCt., der krediteredes Kontracitanten paa en for ham indrettet særlig Konto, men iøvrigt har der ifølge Hovedcitanternes Anbringende ikke foreligget nogen direkte Aftale imellem Hovedcitanterne og Kontracitanten angaaende Provisionen eller deres Forhold iøvrigt, idet det, da Forholdet imellem Parterne var indledet gennem bemeldte Agent og ifølge Kontracitantens Stilling til denne var givet, at de Aftaler og Vilkaar, der vare gjældende imellem Hovedcitanterne og Agenten, eo ipso gjaldt lige overfor Kontracitanten.

Kontracitanten har derimod gjort gjældende, at den ham tilkommende Provision var ansat til 8 pCt., hvad der ogsaa er beregnet ham for nogle stedfundne Salg, men efter Hovedcitanternes Anbringende kun skete, fordi de, da Kontracitanten beklagede sig over den ringe Avance, lode sig forlede til at yde ham 2 pCt. af deres Fortjeneste og Agenten lod ham tilflyde 1 pCt. af sin Halvdel af Provisionen, og kun gjaldt de tidligere solgte Cykler, medens Provisionen for de Cykler, der senere solgtes, fremdeles kun skulde beregnes med Halvdelen af Agentens Provision. Endvidere har Kontracitanten anbragt, at der maa tilkomme ham Provision, saasnart han har anvist en Kjøber og denne er akcepteret af Hovedcitanterne, uden Hensyn til, om Salget af Cyklerne afvikledes eller ikke.

Da Kontracitanten, der vel har bestridt, at han kun var Underagent for den ovennævnte Agent, ikke har benægtet Hovedcitanternes Fremstilling af, hvorledes han er traadt i Forhold til Hovedcitanterne gennem bemeldte Agent og ikke har godtgjort, at der er truffet nogen direkte Aftale imellem ham og Hovedcitanterne, kan det ikke mod disse sidstes Benægtelse ansees godtgjort, at han er antaget som Agent paa andre Vilkaar end de af Hovedcitanterne anførte, idet det, efter hvad der foreligger om Kontracitantens Forhold til bemeldte Agent, maatte være Kontracitantens egen Sag hos denne at skaffe sig Oplysning om de for dennes Salg gjældende Bestemmelser, hvorhos det

bemærkes, at det ikke af Kontracitanten, der vel har benægtet, at Halvdelen af Provisionen skulde tilkomme bemeldte Agent, er bestridt, at der ogsaa tilkom denne Provision af de Salg, der fandt Sted igjennem Kontracitanten, ligesom denne heller ikke har benægtet Rigtigheden af den af Hovedcitanterne angivne Grund til, at der for nogle alt stedfundne Salg tillagdes ham en Provision af 8 pCt.

Idet der herefter ikke kan antages at tilkomme Kontracitanten Provision i andre Tilfælde, end hvor Agenten kunde beregne sig saadan, eller større Provision, end af Hovedcitanterne indrømmet, vil en af disse fremlagt Opgjørelse over Parternes Mellemværende være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Ifølge denne Opgjørelse skulde, idet Kontracitanten er debiteret for 91 Kroner 75 Øre som kontant betalte og Resten af den fortjente Provision er afskrevet som Afdrag paa Kjøbesummen for Cyklen og Renter af den til enhver Tid skyldige Restkøbesum for denne, Hovedcitanternes Tilgodehavende være det paastævnte Restbeløb af 224 Kroner 28 Øre. Da imidlertid Hovedcitanterne ikke mod Kontracitantens Benægtelse have godtgjort, at der af det kontant udbetalte Beløb er kommet denne mere end 81 Kroner 75 Øre tilgode, vil — idet det bemærkes, at Hovedcitanterne maa ansees for at have været berettigede til at beregne sig Renter, saaledes som paa Opgjørelsen sket — Hovedcitanternes Fordring være at nedsætte til 214 Kroner 28 Øre, hvilket Beløb Kontracitanten herefter vil være at tilpligte at betale disse og for hvilket Beløb samt Omkostningerne m. m., 20 Kroner 46 Øre, ialt 234 Kroner 74 Øre, den foretagne Arrestforretning vil være at stadfæste som lovlig gjort og forfulgt, hvorhos Kontracitanten vil have at betale Hovedcitanterne Arrestforretningens Omkostninger med 31 Kroner 72 Øre, mod hvilket Beløbs Størrelse ingen særlige Indsigelser ere gjorte, og i Henhold til den ovenommeldte Kjøbekontrakts Bestemmelser Hovedsagens Omkostninger skadesløst. — Derimod bør Hovedcitanterne for Kontracitantens Tiltale i Kontrasagen fri at være, hvorhos denne Sags Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Der vil være at forelægge Overretssagfører Chr. Holm en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af de af ham den 31 August og 2 November 1896 fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke under Sagen.

Hermed endte første ordinære Session.

Første Extrasession.

Mandagen den 25 Juli.

Nr. 211.

Høiesteretsagfører Bagger

contra

Lauritz Theodor Carl Sienknecht (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Maj 1898: Arrestanterne Lauritz Theodor Carl Sienknecht, Georg Emil Hansen, Hans Peter Christiansen og Niels Christian Nielsen bør straffes: Sienknecht med Tugthusarbejde i 5 Aar, Hansen, Christiansen og Nielsen med Forbedringshusarbejde, Hansen i 8 Maaneder, Christiansen og Nielsen hver især i 1 Aar. I Salær til den for ham beskikkede Defensor, Prokurator Gottschalch, betaler Arrestanten Sienknecht 20 Kr., i Salær til den for dem beskikkede Defensor, Prokurator Lassen, betaler Arrestanterne Hansen, Christiansen og Nielsen, En for Alle og Alle for En, 20 Kr.; Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Juel, 40 Kr., udredes af Arrestanten Sienknecht, dog at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Hansen $\frac{1}{2}$ og af Arrestanterne Hansen, Christiansen og Nielsen, En for Alle og Alle for En, $\frac{1}{2}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Lauritz Theodor Carl Sienknechts Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretsagfører Bagger og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Lauritz Theodor Carl Sienknecht, Georg Emil Hansen, Hans Peter Christiansen og Niels Christian Nielsen for Tyveri, Sienknecht tillige for Hæleri, og Christiansen tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Sienknecht er født den 18 Januar 1858 og bl. A. anset: ved Københavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 4 Juni 1877 efter Straffelovens § 228, kfr. § 39, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage, ved Rettens Dom af 5 Januar 1884 efter

Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved fornævnte Birks Extrarets Dom af 12 April 1884 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 3 November 1885 efter Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet grovt Tyveri, med lige Arbejde i 3 Aar, ved Rettens Dom af 4 Juni 1889, efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet groft og simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 4 Aar, og senest ved Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Maj 1894, efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, med lige Arbejde i 3 Aar.

Arrestanten Hansen . . .

Arrestanten Christiansen

Arrestanten Nielsen . . .

Arrestanterne Hansen, Christiansen og Nielsen have tilstaaet, at de, hvad der stemmer med det isvrigt Oplyste, i Forening Natten mellem den 24 og 25 September f. A. have forøvet Tyveri fra Hørkræmmer Jens Nørregaard Bradsteds i Ejendommen Saxogade Nr. 44, Stuen, beliggende, aflaaede, om Natten ubeboede Forretningslokale, hvilket skete under følgende nærmere Omstændigheder:

Efterat de vare blevne enige om at stjæle fra Bradsted, gik de den nævnte Nat Kl. 12—1 ind i Ejendommens Gaard, hvortil Adgangen var uhindret, udslog en Rude i et mod Gaarden vendende Vindue og stjal staaende i Gaarden derigjennem et Glas med syltede Blommer, tilsammen af Værdi 2 Kr. 90 Øre. Efterat de i en Nabogaard havde fortæret det i Glasset værende Syltetøj, bleve de enige om at krybe ind i Bradsteds Forretningslokale for at stjæle, hvilket Hansen og Christiansen, medens Nielsen holdt Vagt paa Gaden udenfor Ejendommen, saa gjorde, idet de steg ind igjennem det fornævnte Vindue; fra Lokalet stjal de derefter ca. 2 Kr. i rede Penge, der laa i den uafklaede Butiksskuffe, 100 Cigarer af Værdi 4 Øre pr. Stk. og 3 Flasker med Spirituosa af samlet Værdi 2 Kr. 90 Øre. Af de stjaalne Cigarer gav Hansen næste Dag nogle Stykker til Arrestanten Sienknecht.

Arrestanten Sienknecht har erkjendt, at han den 25 September f. A., som Gave af Arrestanten Hansen modtog 10 a 12 Cigarer, uagtet han antog, at de vare stjaalne. Denne Tilstaaelse har Arrestanten Sienknecht vel senere tilbagekaldt, men til denne ganske ubestyrkede Fragaelse, vil der intet Hensyn kunne tages.

Den 27 September 1897 anmeldte Billedhugger Olaf Glosimodts Hustru, Agnete Gundersen, for Kjøbenhavns Politi, at der i Tiden fra den 20 til den 26 s. M. var frastjaalet hende og hendes Mand en Vadskekjedel samt en Dækkekurv, hvori beroede 1 Par Damebenklæder, 2 Haandklæder og 2 Vidskestykker, hvilke Gjenstande havde beroet paa et med Hængelaas aflaaet Pulterkammer, som hørte til deres Lejlighed i Ejendommen Sundevedsgade Nr. 22.

Arrestanten Hansen har tilstaaet, at han og Arrestanten Sienknecht i Forening have begaaet det hernævnte Tyveri, og med Hensyn

hertil har han afgivet følgende nærmere Forklaring: En Dag i Slutningen af September f. A. laa han og Arrestanterne Christiansen og Sienknecht paa en Mark ved Istedgade; medens Christiansen blev liggende paa denne Mark, gik Hansen og Sienknecht sammen derfra, og de bleve nu enige om at begaa Tyveri fra Ejendommen Sundevedsgade Nr. 22, hvor Sienknecht sagde, at han var kjendt. De gik uhindret sammen op i denne Ejendom, og medens Hansen blev staaende paa en Trapperepose ved 4de Sal for at holde Vagt, gik Sienknecht helt op i Loftsetagen, hvorfra han kort efter kom ned bærende paa en Kurv med noget Linned og en Vadskekjedel. Sienknecht leverede, da han naaede det Sted, hvor Hansen stod, denne den nævnte Kjedel, og de forlod saa sammen Ejendommen, bærende de stjaalne Gjenstande. De gik saa hen til den fornævnte Mark, hvor Hansen rev Linnedet itu, medens Sienknecht rev en Hank af Kjedlen, trampede paa den og pressede den sammen; derefter solgte de, der lod Kurven blive liggende paa Marken, Kludene og Kjedlen til Jernhandler Salomonsens Enke, Karen Jørgensen, og delte de derved indvundne Penge. Arrestanten Hansen har endvidere forklaret, at der ikke forud var truffet nogen Aftale mellem dem om, hvorvidt Tyveriet skulde begaas indbrudsvis eller ej, at han for sit Vedkommende overlod dette til Sienknechts Afgjørelse, at Sienknecht heller ikke bagefter har talt om, hvorledes han var kommen ind, men at han antager, at Sienknecht, hvem han hørte rumstere med en Dør oppe i Loftsetagen, med Vold har skaffet sig Adgang til et aflaaet Rum, og derfra stjaalet de nævnte Gjenstande.

Den fornævnte Vadskekjedel blev den 6 Oktober funden hos Jernhandler Salomonsens Enke og bragt tilstede under Sagen; den er bleven gjenkjendt af Billedhugger Glosimodt, der har bevist sin Ejendomsret til den.

Arrestanten Sienknecht har nægtet sig skyldig i det heromhandlede Tyveri; derimod har han erkjendt, at han den 25 September f. A. har solgt den oftnævnte Kjedel til Enken Salomonsen, og han har derom nærmere forklaret følgende: Han og Arrestanten Hansen havde den paagjældende Dag ligget paa en Mark ved Istedgade og gik derfra Kl. 1—2 om Eftermiddagen over til Forsamlingsbygningen paa Enghavevej for at betle. Idet de kom gaaende henad Dybbølgades Forlængelse saae Arrestanten, at der paa en Legeplads eller paa en Mark op mod Enghavevejen laa en sammentrykket Messingkjedel, og denne satte han sig saa i Besiddelse af, samtidig med, at Hansen satte sig i Besiddelse af nogle Klude, der laa ved Siden af Kjedlen. Efter at Arrestanten paa den fornævnte Mark havde revet en Hank af Kjedlen, som han under dette Arbejde trampede paa, solgte han og Hansen Kjedlen og Kludene til Salomonsens Enke og forbrugte sammen de derved indvundne Penge.

Arrestanten Christiansen har forklaret, at han den 25 September f. A. laa paa en Plads sammen med Sienknecht og Hansen. Disse to gik bort sammen, men kom kort efter tilbage bærende paa en Dækkekurv og en Vaskekjedel. Sienknecht tog saa en Sten og trykkede med den Kjedlen sammen, hvorpaa han og Hansen gik deres Vej, idet de lod Kurven blive paa Pladsen.

At Arrestanten Sienknecht skulde have fundet Kjedlen i sammenpresset Stand til den af ham angivne Tid og paa det af ham angivne Sted er nu ikke blot i Strid med Christiansens og Hansens Forklaringer, men ogsaa i og for sig lidet sandsynligt. Hensees nu hertil og endvidere til, at Sienknecht er funden i Besiddelse af en Klud af højrødt Tøj, som han efter sin Anholdelse havde gjemt i en af sine Strømper, og som han vil have fundet paa samme Sted, som Kjedlen, og at Glosimodts Hustru edeligt har forklaret, at der paa det Pulterkammer, hvorfra Tyveriet er begaaet, beroede et Skjørt af samme Slags Tøj, som den hos Arrestanten Sienknecht fundne Klud, hvilket Skjørt ogsaa er stjaalet, samt til at Arrestanten Sienknechts Fortid taler stærkt imod ham, findes Sienknechts oftnævnte Forklaring at burde forkastes, og der findes ved alt det Anførte at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten Hansen — hvis Forklaring for hans Vedkommende bliver at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse — og Arrestanten Sienknecht i Forening have begaaet det oftnævnte Tyveri fra Glosimodt, der har ansat Værdien af Kjedlen til 10 Kr. og af Kurven med deri værende Linned tilsammen til 7 Kr. Efter alt, hvad der foreligger findes der endvidere at maatte gaas ud fra, at Sienknecht i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af Vold har skaffet sig Adgang til Pulterkammeret, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at Billedhugger Glosimodt, der har bekræftet sin i Sagen afgivne Forklaring med Ed, og hans 14-aarige Tjenestepige Marie Olsen have forklaret, at da de den 26 September f. A. kom op til Pulterkammeret, viste det sig, at Krampen, hvori Hængelaasen havde været anbragt, var rykket ud.

Arrestanten Sienknecht har fremdeles været sigtet for at have den 25 September f. A. om Aftenen frastjaalet Arbejdsmand Peter Petersen 2 Flasker Brændevin og 2 Pd. Tobak, der beroede i en Vadsæk, som Petersen, medens han var inde i en Butik, havde sat fra sig paa en Trappegang, men imod Arrestantens Benægtelse er der ikke fremkommet noget, til for saavidt at fælde ham, tilstrækkeligt Bevis

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at ansee: Sienknecht efter Straffelovens § 232 for syvende Gang begaaet grovt Tyveri, og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for syvende Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 5 Aar

Tirsdagen den 26 Juli.

Nr. 212. Overretssagfører Godskesen
contra

Anders Laustsen, med Tilnavn Skaaning
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Røveri.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 21 April 1898: Arrestanten Anders Lauritsen eller Laustsen (Skaaning kaldet) bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Abildhauge, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Johnsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Maj 1898: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han, idet der mangler tilstrækkelig Føje til at antage, at han har havt til Hensigt at fravende Chr. Vendelbo mere, end han og Søren Chr. Poulsen havde tilgode, være at ansee efter Straffelovens § 245. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Anders Laustsen med Tilnavn Skaaning bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Overretssagfører Godskesen og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anders Laustsen, kaldet Skaanning, der er født i Aaret 1855 og som tidligere, foruden at han i sin Militærtjeneste tvende Gange har været straffet arbitrært for Tjenesteforseelser, ifølge Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 15 September 1890 er anseet efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Røveri.

Efter Sagens Oplysninger indfandt Arrestanten sig Tirsdag den 29 Marts d. A. om Eftermiddagen hos Indsieder Chr. Andersen Vendelbo af Villerup, der da havde Besøg af en Husmand, sammen med hvem han havde sviret siden den foregaaende Dag, hvorfor de begge vare noget berusede.

Efterat Arrestanten havde nydt noget Brændevin sammen med de tvende andre, ledsagede disse ham til hans Bolig hos Indsieder Søren Chr. Poulsen af Vilhelmsminde Mark, ved hvilken Lejlighed Arrestanten efter sin Erkjendelse lagde Mærke til, at Chr. Vendelbo — der efter det Oplyste samme Dag eller Dagen forud havde faaet udbetalt 4 Kr. i tilgodehavende Arbejds løn, hvorhos han maa antages at have været i Besiddelse af henimod 1 Kr. i Smaamønt — havde 2 Tokronestykker i sin Pung. Arrestanten og hans Gjæster fortsatte derefter Drikkeriet, dels i Arrestantens Stue, dels senere inde hos Søren Chr. Poulsen, og kom det herunder paa Tale, at Chr. Vendelbo var i Besiddelse af Penge, hvorfor Arrestanten opfordrede ham til at tilbagebetale et Beløb af 2 Kr. 25 Øre, som Arrestanten for et Aars tid siden havde laant ham til Anskaffelse af et Klædningsstykke, ligesom Søren Chr. Poulsen afkrævede ham 1 Kr., som Vendelbo var ham skyldig for en Barberkniv, men Vendelbo, der — hvad Arrestanten dog ikke har villet erkjende — forment, at han i det Højeste skyldte Arrestanten 1 Kr. 50 Øre, afslog at betale de ham afkrævede Beløb, idet han, der erklærede, at han ikke selv kunde undvære Pengene, dog lovede at betale de skyldige Beløb til Sommer eller om muligt tidligere. Forinden Chr. Vendelbo ca. Kl. 9 om Aftenen forlod Poulsens Hus for at gaa hjem, havde Arrestanten, efter den af Poulsen — der under Sagens Drift, efter at han, som mistænkt for Delagtighed i det Arrestanten paasigtede Forhold, havde været anholdt, men samme Dag dimitteret, har aflivet sig — afgivne Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten ikke har turdet benægte, idet han har forklaret, at han Intet kan erindre derom, kaldt Poulsen til Side og sagt til ham: »Vi vil have vore Penge af Chr. Vendelbo, og hvis han ikke vil betale, vil vi banke Pengene af ham«, hvorhos han, hvem Poulsen havde svaret, at han ikke vilde være med hertil, umiddelbart før Chr. Vendelbo brød op, paany udtalte til Poulsen, at hvis Vendelbo ikke vilde betale Pengene, skulde han have nogle Klø. Da Vendelbo, der efterhaanden var bleven temmelig stærkt beruset, og som havde anmodet Poulsens 12-aarige Søn Laurids om at følge ham et Stykke paa Vej for at hjælpe ham over en Grøft, derpaa begav sig paa Hjemvejen under Ledsagelse af Laurids, fulgte saavel Arrestanten som Poulsen med, og om hvad der derefter passerede, maa det ved Arrestantens egen Tilstaelse og Sagens øvrige dermed i det Væsentlige stemmende Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han efter en lille Stunds Forløb og efter at han, som det maa antages, først havde kastet Vendelbo omkuld og derhos truet ham med Prygl, hvis han ikke betalte, hvad han skyldte, derpaa, da Vendelbo forsøgte at undløbe, indhentede ham og paany kastede ham til Jorden, og idet han med Hænderne slog ham bl. A. i Ansigtet sagde til ham, at han vilde have de Penge, som Vendelbo skyldte ham, hvortil Vendelbo, efter Arrestantens og Søren Chr. Poulsens Forklaring, svarede, at hvis han maatte komme op, skulde Arrestanten nok faa sine Penge, hvorimod

han, efter hvad Laurids har forklaret, afsløg at efterkomme Arrestantens Forlangende, ligesom Vendelbo selv ikke tror at have udtalt sig som af Arrestanten og Poulsen forklaret. Medens Vendelbo endnu laa paa Jorden, stak Laurids — der forinden, efter Arrestantens Tilskyn-delse, gjentagne Gange havde overheldt Vendelbo med Vand, ligesom Arrestanten, da Vendelbo skreg om Hjælp, havde gnedet ham i Ansigtet med Sne — efter Arrestantens Opfordring, sin Haand i Vendelbos Lomme efter dennes Pengepung, men da han, efter at have fundet Pungen, ikke vilde tage den fra Vendelbo, fordi han efter sin Forklaring syntes, at det var Synd, tog Arrestanten, som det maa antages, selv Pungen ud af Lommen paa Vendelbo. Denne kom nu atter paa Benene og søgte at undløbe, men blev forfulgt af Arrestanten og Laurids, der, efter hvad der maa antages, gjentagne Gange mishandlede ham med Slag og Spark, samt ved at kaste Sneklumper i Ansigtet paa ham; efter at have faaet Vendelbo, der paany var falden omkuld, rejst op, fulgte Arrestanten og Laurids ham sluttelig et Stykke paa Vej og skiltes derpaa fra ham, efter at Arrestanten, der imidlertid havde tømt Vendelbos Pung for dens Indhold og lagt dette over i sin egen Pung, havde tilbageleveret Vendelbo dennes Pung, idet han efter Laurids Forklaring sagde til ham: »Her har du din Pung og dine Penge«.

Da Arrestanten derpaa var vendt tilbage til sin Bolig, gik han — der paa Hjemvejen havde sagt til Laurids, at han havde taget 2 Kr. og nogle Øre fra Vendelbo — ind til Søren Chr. Poulsen, der efter at have været Øjenvidne til den første Del af Arrestantens Overfald paa Vendelbo, var gaaet hjem og i Seng, og gav denne et Kronestykke med de Ord, at det var den Krone, Vendelbo var ham skyldig for Kniven, hvorhos han tilføjede, at han ialt havde faaet 2 Kr. 4 Øre, og at der ikke var flere Penge i Vendelbos Pung, idet han havde taget alt, hvad der var i denne.

Ved Arrestantens Anholdelse befandtes hans Pengepung at indeholde ialt 10 Kr. 54 Øre, hvoriblandt 3 Tokronestykker, og har Arrestanten, der under Forhøret gjentagende havde udsagt, at hans Pengebeholdning den 29 Marts, forinden han kom i Selskab med Vendelbo, udgjorde 8 Kr. 50 Øre, nemlig 1 Tokrone, 4 Enkronestykker og Resten i Smaaamønt, erkjendt, at det efter Størrelsen af den ved hans Anholdelse forefundne Pengebeholdning maa antages, at han har fravendt Vendelbo mere end 2 Kr. 4 Øre — hvorved bemærkes, at Arrestantens Anbringende om, kun at have frataget Vendelbo det nysnævnte Beløb, alene er støttet paa hans Formening om at kunne erindre, at han paa Hjemvejen til sin Bolig saa efter i sin Pung og derved kom til det Resultat, at han kun havde faaet 2 Kr. 4 Øre af Vendelbos Penge og at særlig de 2 Tokronestykker maatte tilhøre Vendelbo. For saavidt Arrestanten har villet paastaa, at han kun fratog Vendelbo hans Penge for at drille ham, og at han ved Afskeden fra Vendelbo sagde til denne, at han kunde komme igjen den næste Dag og faa sine Penge tilbage, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til dette i sig selv ganske usandsynlige Anbringende, der tilmed paa flere Punkter staaer i Strid med Sagens øvrige Oplysninger. Efter Chr. Vendelbos derom nedlagte Paastand har Arrestanten under Sagen udbetalt ham et Beløb af 4 Kr. 75 Øre.

Ifølge en af en Læge, der den 30 Marts efter Forhørsdommerens Anmodning undersøgte Vendelbo, afgivne Erklæring, fandtes Vendelbos højre Øje at være Sædet for en betydelig Blodudtrædning i Senehindens Bindevæv, med Svulst omkring Hornhinden, hvorhos Partiet omkring øvre og nedre Øjelaag var stærkt blaalig dekoloreret og svullent. Paa højre Haands Rygflade fandtes en betydelig Hævelse og Ømhed, en Fortand i Undermunden var løs, og i Ansigtet og den behaaede Del af Hovedet fandtes enkelte Hudafskrabninger, hvorhos saadanne navnlig fandtes paa højre Øre, der var endel blodinfiltret.

I en yderligere Erklæring af 4 April udtalte Lægen, at de forskellige Vendelbo tilføjede Læsioner havde taget en gunstig Vending, og at det maatte antages, at han i Løbet af ca. 8 Dage vilde være fuldstændig restitueret.

For sit saaledes udviste Forhold er Arrestanten, der maa antages ved den paagældende Lejlighed at have været noget beruset, men dog fuldkommen tilregnelig, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 243 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 229.

Advokat Halkier

contra

Broder Christian Christiansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Hjerm-Ginding Herreders Politirets Dom af 28 April 1898: De Tiltalte, Arrestanterne Broder Christian Christiansen og Andreas Madsen bør straffes, Førstnævnte med Tvangsarbejde i 180 Dage og Sidstnævnte med simpelt Fængsel i 6 Uger. De Tiltalte bør hver især udrede de med deres Arrest og Straffens Exekution forbundne Omkostninger, hvorhos de in solidum bør udrede alle af Sagen iøvrigt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Maj 1898: Politiretsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande Saa udreder Arrestanten Broder Christian Christiansen og Sagens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme-steds, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Broder

Christian Christiansen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Broder Christian Christiansen — der er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1849 og tidligere mange Gange har været straffet her i Landet, deriblandt 2 Gange med Forbedringshusarbejde, bl. A. for Bedrageri og gjentagne Gange for Betleri, tildels i Forbindelse navnlig med Løsgængereri, senest ifølge Rinds og Gislum Herreders Politirets Dom af 12 Juli 1894 efter Lov af 3 Marts 1860, § 3, og Lov af 15 Maj 1875, § 22, jfr. §§ 6 og 7, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, paany for Løsgængereri og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der, efter at have udstaaet den ham senest idømte Straf, har opholdt sig dels i Slesvig, hvilket efter hans Forklaring navnlig var Tilfældet fra Februar Maaned f. A. indtil Begyndelsen af Marts d. A., dels paa forskjellige Steder her i Jylland, har — navnlig fra Juletid 1896 indtil han, som meldt, i Februar næstefter tog til Slesvig, samt fra hans Tilbagekomst derfra indtil han den 10 April d. A. blev anholdt i Borbjerg Sogn — drevet omkring i Ribe og Ringkjøbing Amter, uden at have søgt eller havt Arbejde, naar undtages, at han en kortere Tid arbejdede hos Præsten i Gudum samt en Gang søgte om Arbejde i Foldingbro, samt uden at være forsynet med Legitimationspapirer eller Subsistentsmidler, og ernæret sig dels af Penge, som han ved Henvendelse til forskellige Sogneraad fik disse til at give ham under Foregivende af at ville rejse til nærmere opgivne Steder for at søge Arbejde, dels ved Betleri hos andre Folk. Da Arrestanten paa sin Vandring kom ind til Boelsmand Jens Chr. Jensen af Bøggild i Borbjerg Sogn den 10 April d. A. i Følge med den i 1ste Instants Medtiltalte, og Jensen paa Forlangende nægtede at give dem noget, gjorde Arrestanten Forsøg paa at give Jensen en Skalle samt tog ham i Brystet og stak med sin Stok efter hans Ansigt, men blev saa anholdt og transporteret til Sognefogden. Arrestanten har anbragt, at Grunden til, at han saaledes søgte at tilføje Jensen Overlast, var den, at han var beruset, og at han ikke tror, at han havde nogen Tanke om ved sin Optræden at ville aftvinge Jensen Penge.

For sit foranførte Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Lov af 3 Marts 1860, § 1, jfr. § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til Tvangsarbejde i 180 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Sagens Omkostninger for Politiretten det for Arrestantens Vedkommende vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste, for saa vidt den er paaanket.

Nr. 213. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
Alfred Marius Møller (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Maj 1898: Arrestanten Alfred Marius Møller bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Meyer, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven,

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens §§ 251 og 253 samt efter dens § 274, jfr. § 270. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Alfred Marius Møller bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder det ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarium og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne mod Arrestanten Alfred Marius Møller for Tyveri, Bedrageri og Falsk anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han, der er født den 1 August 1846 og ikke funden forhen straffet, har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Arrestanten blev i Oktober Maaned 1880 ansat som Kontorist paa Amager Birks Kontor heri Staden, i hvilken Stilling han forblev indtil sin Anholdelse i Anledning af nærværende Sag. Paa Kontoret havde han bl. A. det Hverv at forestaa Udsalget fra en Stempelpapirsforhandling, som ved Skrivelse fra Generaldirektoratet for Skattevæsenet af 4 Januar 1889 blev overdraget Birkedommer Ferdinand Ludvig August Selmer Øllgaard som Birkedommer i Amager Birk, samt at føre de denne Forhandling vedrørende Bøger og affatte de samme vedrørende Regnskaber. Det Forhandlingen vedrørende Stempelpapir, Stempelmærker o. s. v. beroede i et i et af Birkekontorets Lokaler henstaaende Skab, som Arrestanten aflaaede, naar han forlod Kontoret, og til hvilket han og Fuldmægtig paa Birkekontoret Heinrich Alexius Busch havde Nøglen. De for solgt Stempelpapir m. v. indkomne Penge skulde Arrestanten, efter i en Bog at have gjort Note-

ring om Salget, nedlægge i en i det nævnte Skab staaende uafraaset Pengekasse, hvorefter han gennemsnitlig en Gang om Ugen afleverede Kassens Indhold til Fuldmægtig Busch. Fra Stempelpapirsforhandlingen blev der for hver Maaned til Stempelpapirsforvalteren indsendt et Regnskab, som viste Beholdningen af stemplet Papir m. v. ved den forrige Maanedes Udgang, hvad der i Maanedens Løb var modtaget fra Stempelpapirsforvalteren, for hvilket Beløb, der i Maanedens Løb var blevet solgt Stempelpapir m. v., hvad der blev tilbageleveret til Ombytning eller som makuleret, og hvor stor Beholdningen af Stempelpapir m. v. var ved Maanedens Udgang. Endvidere indeholdt Regnskabet Redegjørelse for, hvilken Del af den Sum, der var solgt Stempelpapir for, der tilkom Statskassen og det var bilagt med Sekundakvitteringer for disse Beløbs Indbetaling i Finantshovedkassen. Lige lydende Regnskaber blev samtidig tilstillede 1ste Revisionsdepartement. Ved Udgangen af Finantsaaret blev der tilstillet saavel Stempelpapirsforvalteren som 1ste Revisionsdepartement specificeret Fortegnelse over Beholdningen af Stempelpapir m. v. visende Stykketallet for de enkelte forskellige Sorter af Stempelpapir, Stempelmærker, Vexelblanketter og Slutsedler, saavel som Værdien af, hvad der saaledes beroede ved Stempelpapirsforhandlingen.

Arrestanten har nu i Tiden fra 1 April 1891 til sin Anholdelse her under Sagen den 17 Januar d. A., af de Penge, som indkom ved Salg af Stempelpapir m. v. i mange Gange tilvendt sig og til egen Fordel forbrugt ialt, som det maa antages, ca. 11000 Kr., idet han dels undlod at nedlægge de derved indkomne Penge i den fornævnte Pengekasse, men istedetfor stak Pengene i sin egen Lomme, dels udtog Penge af den nævnte Kasse.

I August 1891 havde han paa denne Maade tilvendt sig ca. 1000 Kr. og for at skjule dette rekvirerede han — uden at have nogen Bemyndigelse dertil — hos Stempelforvalteren Stempelmærker af Værdi 1035 Kr. og underskrev uden Tilladelse Kvitteringen derfor »P. B. V.« (∴ Paa Birkedommerens Vegne) A. Møller. Paa samme Maade har Arrestanten i Tiden til sin Anholdelse mangfoldige Gange uden Bemyndigelse hos Stempelpapirsforvalteren rekvireret Stempelpapir og Mærker, der ligesom det fornævnte Kvantum blev udleveret i Tillid til, at Arrestanten af Birkedommer Øllgaard var bemyndiget til at gjøre saadanne Requisitioner og Kvitteringerne for de paagjældende Kvanta underskrev Arrestanten ligeledes »P. B. V.«, A. Møller.

Det af Arrestanten saaledes rekvirerede Stempelpapir m. v., der ialt havde en Værdi af 11620 Kr., brugte Arrestanten i det væsentlige til dermed at foretage den for at skjule hans Forbrydelse fornødne Supplering af Birkekontoets Beholdning af Stempelpapir m. v. I enkelte Tilfælde, i hvilke han havde rekvireret noget mere Stempelpapir m. v., end der udkrævedes til Supplering af Birkekontoets Beholdning, solgte han det for meget rekvirerede til egen Fordel.

I de Koncept-Regnskaber, som Arrestanten førte, og som beroede paa Birkekontoet, optog han Intet om det af ham saaledes uberettiget rekvirerede Stempelpapir m. v., hvorimod han var nødt til at medtage det i de Regnskaber, som bleve sendte til Stempelpapirsforvalteren og til Revisionsdepartementet, ligesom han var nødt til at tage Hensyn

dertil i de til de samme Autoriteter indsendte Beholdningsopgjørelser. For at undgaa Opdagelsen af, hvad han havde gjort, undlod Arrestanten efterhaanden saavidt muligt at forelægge Birkedommeren disse Regnskaber m. v. til Underskrift, men underskrev dem selv »P. B. V., A. Møller«. I enkelte Tilfælde bleve Regnskaberne dog underskrevne af Birkedommer Øllgaard, og Arrestanten tilintetgjorde da disse Regnskaber og indsendte til Revisionsdepartementet og Stempel-papirsforvalteren Regnskaber underskrevne af ham selv, i hvilke han havde optaget de af ham uberettiget rekvirerede Kvanta Stempelpapir og Mærker.

Et Par Gange saae Arrestanten sig imidlertid — navnlig fordi han ikke var i Besiddelse af de nødvendige Blanketter — ikke i Stand til at benytte den nævnte Fremgangsmaade, og han foretog da Forfalskninger i de i Forvejen af andre underskrevne Regnskaber.

Dette er saaledes Tilfældet med Regnskabet for Marts Maaned 1892, hvilket Regnskab var dateret »Amager Birks Kontor, den 2 April 1892« og underskrevet af Birkedommer Øllgaard, og hvormed fulgte en paa samme Maade dateret og underskrevet Fortegnelse over Beholdningen af Stempelpapir m. v. pr. 31 Marts 1892. I bemeldte Fortegnelse — saavel i den for Stempelpapirsforvalteren som i den for Revisionsdepartementet bestemte — foretog Arrestanten uden Tilladelse Rettelser og Tilføjelser ved Stykkeantallet af Stempelmærker til Værdi 3, 4, 10 og 20 Kr., og i de tilsvarende Beholdnings Værdier, samt i den hele Beholdnings Totalbeløb saaledes, at Fortegnelserne kom til at lyde paa en Beholdning af en samlet Værdi 10243 Kr. 95 Øre i Stedet for — som den virkelige Beholdning var den 31 Marts 1892 — 8393 Kr. 95 Øre. I de forannævnte for Stempelpapirsforvalteren og Revisionsdepartementet bestemte Regnskaber for Marts Maaned 1892 forandrede Arrestanten uden Tilladelse Beholdningen af Stempelpapir fra forrige Maaned fra 8993 Kr. 75 Øre til 10843 Kr. 75 Øre, Beholdningen ved Maanedens Udgang fra 8393 Kr. 95 Øre til 10243 Kr. 95 Øre og Totalbeløbene for Regnskabets Indtægts- og Udgiftsside fra 13567 Kr. 50 Øre til 15417 Kr. 50 Øre.

Paa lignende Maade forfalskede Arrestanten, efter at Regnskaberne for Marts 1896 og de tilhørende Fortegnelser over Birkekontoets Beholdninger af Stempelpapir m. v., der vare daterede Amager Birks Kontor den 7 April 1896, vare blevene underskrevne af Fuldmægtig Busch, ved forskellige Raderinger, Overskrivninger og Tilføjelser de nævnte Regnskaber og Fortegnelser saaledes, at de kom til at vise en Beholdning pr. 31 Marts 1896 af Værdi 12005 Kr. 55 Øre, i Stedet for Beholdningens virkelige Værdi 3805 Kr. 55 Øre, og saaledes, at Regnskabernes Indtægts- og Udgiftsordre kom til at ballancere med et Beløb af 13678 Kr. 40 Øre, i Stedet for med 5478 Kr. 40 Øre.

Endelig har Arrestanten i det for Oktober Maaned 1897 affattede, Amager Birks Kontor den 8 November 1897 daterede, og ligeledes af Fuldmægtig Busch underskrevne Regnskab, uden Tilladelse rettet Beholdningen fra foregaaende Maaned fra 5104 Kr. 40 Øre til 16504 Kr. 35 Øre, Beholdningen ved Maanedens Udgang fra 5842 Kr. 90 Øre til 17242 Kr. 85 Øre, og Indtægts- og Udgiftssidens Totalsum fra 8004 Kr. 40 Øre til 19404 Kr. 35 Øre.

De nævnte Regnskaber, og de til de to førstnævnte hørende Fortegnelser afsendte Arrestanten efter at have foretaget de anførte Forfalskninger til Stempelpapirforvalterens Kontor og til Revisionsdepartementet. Ingen af disse Steder vakte de i Regnskaberne foretagne Rettelser nogen Mistanke.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens §§ 228 og 251, samt efter dens § 274, jfr. § 270, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Hermed endte første Extrasession.

Anden Extrasession.

Mandagen den 29 August.

Nr. 238.

Advokat Halkier

contra

Jørgen Andersen, Julius Jørgensen og Henning Valdemar Sørensen (Def. Hansen),

der tiltates for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Juni 1898: Arrestanterne Jørgen Andersen, Julius Jørgensen og Henning Valdemar Sørensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Casse, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Sørensen, dog at Arrestanterne Andersen og Jørgensen deraf in solidum med ham En for Begge og Begge for En udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 1 September 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 21.

Mandagen den 29 August.

Høiesterets Dom.

Det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom beskrevne Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 255. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, samt idet det efter Omstændighederne findes at kunne have sit Forblivende ved den fastsatte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen hver 50 Kroner, som blive at udrede paa samme Maade som Sagens øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Jørgen Andersen, Julius Jørgensen og Henning Valdemar Sørensen for Bedrageri.

Arrestanten Andersen er født den 17 December 1875 og anseet ved Rettens Dom af 22 December 1896 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Arrestanten Jørgensen er født den 22 September 1875 og anseet ved Rettens Dom af 23 Marts 1897 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Arrestanten Sørensen, hvis opgivne Alder af 21 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, er anseet ved Rettens Dom af 3 Marts 1896 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 29 December 1896 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Tiden fra 23 Juli til 8 September f. A. har denne Arrestant endvidere hensiddet her ved Retten som arresteret for Bedrageri i Kortspil, hvilken Sag dog sluttedes uden Tiltale.

Sigtelsen i nærværende Sag gaar nærmere ud paa for Arrestanten Sørensens Vedkommende at have den 3 November f. A. og for alle

Arrestanternes Vedkommende at have den 10 November f. A. gjort sig skyldig i Bedrageri under Pareer med Benyttelse af Kort i Overensstemmelse med den af saakaldte »Bondefangere« almindelig anvendte Fremgangsmaade.

Disse Pareer foregaa paa den Maade, at en af Parterne tager 4 Kort i Hænderne og efter at have givet Modparten Lejlighed til at forvise sig om, hvor blandt Kortene et bestemt nærmere aftalt Kort er placeret, spreder han de 4 Kort paa Bordet med Bagsiden opad og lader dem derpaa skifte Pladser paa Bordet ved at forskyde dem mellem hverandre, hvorefter det er den anden Parts Sag at paapege, hvor det aftalte Kort ligger. Det Kast, hvormed Kortene spredes paa Bordet, kan imidlertid gjøres med et Fif, saaledes at det aftalte Kort synes at blive kastet paa en Plads paa Bordet, hvor i Virkeligheden et andet af Kortene falder, og medens det, naar dette Fif ikke anvendes, er muligt at følge Kortet med Øjnene, er det for den Uindviede saa godt som umuligt at anvise Kortets Plads, naar Fiffet er anvendt.

Ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten Sørensen nu overbevist at have den 3 November f. A. i en herværende Beværtning fravendt en svensk Arbejdsmand Martin Mogensen 50 Kr., idet han forledede Mogensen, der var ukjendt med Fiffet, til at parere med sig paa ovennævnte Maade, og i Begyndelsen, da Pareerne kun drejede sig om Bagateller, for at gjøre Mogensen tryk, lagde Kortene op uden Anvendelse af Fiffet, saa at Mogensen vandt, men derpaa, da han havde formaaet Mogensen til at gjøre en Indsats paa 50 Kr., benyttede Fiffet og derved franarrede Mogensen Pengene.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Arrestanterne for den 10 November f. A. at have begaaet Bedrageri, ere Omstændighederne følgende:

Ifølge de af Sømændene Haagen Nilsson, Johannes Petersen og Christian Rasmussen afgivne Forklaringer traf disse nævnte Dag sammen med Arrestanterne og en fjerde ikke her under Sagen tiltalt Person ved at disse ved Slagelse Station stege ind i den Kupé, i hvilken Sømændene paa deres Rejse hertil Staden befandt sig. De Indtrædende indlod sig hurtigt i Samtale med Sømændene, under hvilken Arrestanten Andersen udgav sig for Tømrersvend og foregav at have arvet 1400 Kr. og nu at være i Begreb med at rejse til Chicago, og Arrestanten Sørensen byttede en Halvhundredekroneseddel hos Sømænd Nilsson og foregav, at han, der var forlovet i Aarhus, nu skulde til Kjøbenhavn for at more sig. Efter Ankomsten hertil Staden fulgtes de alle ind i Byen, hvor Arrestanten Jørgensen tæt ved Nikolai Taarn indbød dem til at drikke noget Øl i en Beværtning paa Hjørnet af Nikolaigade og Vingaardsstræde, i hvilken Opvarteren viste dem ind i et separat Værelse, hvor Arrestanten Andersen trakterede Selskabet med Toddyer og derefter fortalte dem om et Spil — det ovenomhandlede — som han foregav Dagen i Forvejen at have lært af en Sømænd, der i dette Spil vandt 75 Kr. fra Arrestanten, og som han foreslog at vlse Selskabet, naar de vilde lade være at le ad ham, hvis han bar sig kejtet ad. Efter at have hentet et Spil Kort ude i Beværtningen, begyndte Arrestanten Andersen nu at kaste fire Kort paa Bordet og at parere med Sømændene, først om ingenting og siden om Drikkevarer, hvilke Pareer Sømændene alle vandt. Derefter

parerede Andersen med en anden af Selskabet, vistnok Arrestanten Jørgensen, om 10 Kr., hvilken Paré Andersen ligeledes tabte, og Arrestanterne Jørgensen og Sørensen opfordrede nu Sømændene til at parere med Andersen, og de, der først vægrede sig, idet de sagde, at det var Synd at tage Penge fra Manden, naar han skulde til Amerika, lode sig tilsidst af Jørgensen, der sagde, at Andersen havde godt af at miste en lille Smule, og af Sørensen, der sagde, at han havde godt af at faa et lille Hagl«, overtale til at parere i Fællesskab med disse to Arrestanter imod Andersen med en Indsats for hver af 50 Kr., som de imidlertid tabte, idet det Kort, som Arrestanten Jørgensen med de Medspillendes Samtykke udpegede som det forud aftalte, viste sig ikke at være det rette. Efterat Andersen derpaa havde pareret med Sømændene Petersen og Nilsson og med de to andre Arrestanter og tabt 10 Kr. til hver, løb han sin Vej ud af Beværrningen.

Denne Forklaring, der i alt Væsentligt er bekræftet af Arrestanterne og i Et og Alt bekræftet af den ovenomtalte fjerde Person i Selskabet, George Roulund Hellerie, og dertil beediget af Sømændene, vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Herefter taler imidlertid Sagens samtlige Omstændigheder for, at den saaledes skildrede Optræden fra Arrestanternes Side har været rettet paa ved fælles Hjælp at narre Penge fra Sømændene, og at dette ogsaa — i Overensstemmelse med Arrestanternes Hensigt — er sket ved det ovenomtalte »Bondefangerfif«, idet Andersen for at gjøre Sømændene trygge de første Gange har lagt Kortene op uden Anvendelse af Fiffet, og derpaa, da Indsatsen blev 50 Kr. for hver, har anvendt Fiffet.

Vel er dette bestridt af Arrestanten Andersen, der har benægtet, at der fandt nogen Forstaaelse Sted mellem ham og de andre Arrestanter, og har paastaet, at han hver Gang under Paréerne lagde Kortene op paa ærlig Maade uden Anvendelse af noget Fif. Ligeledes er det bestridt af Arrestanten Jørgensen, der har benægtet at have handlet i Forstaaelse med de andre Arrestanter og at have væddet paa Skrømt, da han parerede om og tabte 50 Kr., samt paastaet, at Andersen efter hans Formening ikke under den nævnte Paré anvendte det omtalte Fif.

Imidlertid har Arrestanten Sørensen forklaret, at han vel ikke fra Begyndelsen af handlede i Forstaaelse med Medarrestanterne om at franarre Sømændene Penge, men at han, der er fortrolig med den her omhandlede af Bondefangere anvendte Fremgangsmaade og vidste, at Medarrestanterne vare det samme, i det Øjeblik, Arrestanten Andersen hentede Kort og foregav i Strid med Sandheden, at han fornylig havde lært Spillet at kjende, var paa det Rene med, at Andersen vilde »plukke« Sømændene ved Hjælp af Kortkunsten, hvorfor Arrestanten, som i Overensstemmelse med den mellem »Bondefangere« herskende Koutume forventede siden at faa Del i Udbyttet, deltog i Medarrestanternes Bestræbelser for at faa Sømændene til at parere og i denne Hensigt selv paa Skrømt parerede med en Indsats af 50 Kr., som han dog stak til sig igjen. Arrestanten har ogsaa forklaret, at Andersen under de tidligere Paréer undlod at benytte Fiffet, men anvendte det, da Paréen blev paa 50 Kr.

Hellerie har forklaret, at han, som vidste, at samtlige Arrestanter

havde Færdighed i den omtalte Kortkunst, allerede paa Banegaarden heri Staden blev klar paa, at Arrestanterne havde til Hensigt ved Hjælp af Kunsten at »plukke« Sømændene i en eller anden Beværtning, og Arrestanternes følgende Optræden i Beværtningen, hvor Hellerie var sammen med dem, efterlod ingen Tvivl hos ham om, at de handlede ifølge en saadan Plan, og han har forklaret, at han, som er fortrolig med Kunsten, saa Andersen, saalænge det drejede sig om Bagateller, lægge Kortene op uden Anvendelse af Fiffet, men derimod anvende det, da det gjaldt de 50 Kr., hvorimod han sidste Gang under Paréen om de 10 Kr. atter undlod Fiffet, idet han formodentlig ønskede at lade Sømændene vinde disse Penge for at afværge Mistanke hos dem om Bedrageri.

De 3 Sømænd have endvidere forklaret, at de ikke, før de vare komne til deres Logis og havde talt med deres Logisvært om Sagen, havde nogen Anelse om, at Arrestanterne havde været i Komplot sammen mod dem, men at de, som vare ukjendte med det omtalte Fif, nu bleve paa det Rene med, at et saadant maatte være anvendt under Paréen om de 50 Kr., fordi de, der ved de tidligere Paréer uden Vanskelighed havde kunnet følge Kortet med Øjnene, i dette Tilfælde alle vare enige om at udpege et forkert Kort. De begave sig derfor næste Dag ned i Beværtningen for at faa fat paa Arrestanten Andersen, men ved deres Indtrædelse løb Arrestanten sin Vej ud ad en Bagdør.

Ligesom dernæst den ovenskildrede Optræden af Arrestanterne overfor Sømændene saavel ved Bekjendtskabets Indleden som dets senere Forløb ganske svarer til den af »Bondefangere«, der bedrage ved den nævnte Kortkunst, almindelig brugte Fremgangsmaade, saaledes fremgaar det ogsaa af Sagen, at Arrestanterne færdes i de Kredse, hvor saadant »Bondefangeri« drives, og at den Beværtning, i hvilken Arrestanterne førte Sømændene ned, netop paa den Tid var et søgt Samlingssted for »Bondefangere« og benyttedes af dem til denne Trafik. Arrestanterne have desuden erkjendt alle at have Færdighed i den oftnævnte Kortkunst, og ved den ovennævnte Dom af 23 Marts f. A. er Arrestanten Jørgensen dømt for Bedrageri netop paa den heromhandlede Maade.

Naar hertil kommer, at Arrestanten Andersens ovennævnte, efter det Foreliggende usandfærdige Foregivender angaaende hans Formueforhold og hans og Arrestanten Sørensens ligeledes usandfærdige Foregivender om Grunden til deres Rejse til Kjøbenhavn — hvor de i Virkeligheden boede, og hvorfra de havde gjort en kortvarig Udflugt til Slagelse — samt Arrestanten Andersens løgnagtige Foregivender om fornylig at have lært det omtalte Spil og kun daarligt at kunne vise det, bestemt peger hen paa svingagtig Hensigt hos Arrestanterne overfor Sømændene, og at denne Mistanke i høj Grad bestyrkes ved Arrestanternes senere Optræden, særlig deres Optræden i Forhørene, under hvilke de i lang Tid vedhædende nægtede overhovedet at have været sammen med Sømændene, endsiges spillet med dem, og under hvilke Arrestanten Andersen, efter at have fraveget dette Standpunkt, endnu i lang Tid nægtede at kjende noget til den omtalte Kortkunst, og naar endvidere hensees til Arrestanternes Fortid, der taler imod dem, findes der efter det Ovenanførte at være tilvejebragt et efter Omstændighe-

derne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanterne i Forening paa den ovennævnte svigagtige Maade have fravendt de tre Sømænd de nævnte Summer.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at ansee efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 4 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 30 August.

Nr. 258.

Advokat Halkier

contra

Johannes Peter Jørgensen (Def. Hansen),

der tiltates for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Juli 1898: Arrestanten Johannes Peter Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Paludan, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johannes Peter Jørgensen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johannes Peter Jørgensen, som under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er født den 4 December 1862 og er senest anseet: ved Høiesterets Dom af 1 Oktober 1897 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860, § 1, kfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist at have den 24 f. M. fravendt Indehaveren af Hotel »Kongen af Danmark«s Wienerkafé, Rasmus Kliim, en til 1 Kr. 50 Øre vurderet Bakke, som han, da han om Morgenen Kl. ca. 3 passerede Hotellet, fandt henstaaende paa et af Beværtningsbordene udenfor Kaféen, hvor den maa antages at være glemt af en Opvarter ved Kaféens Lukning.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 248.

Advokat Halkier

contra

Joseph Shennery (Def. Hindenburg),

der tiltales for Brandstiftelse eller Forsøg derpaa og Overtrædelse af Løsgængeritilhold.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 30 April 1898: Arrestanten Joseph Shennery bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar. Saa bør og Arrestanten udrede alle af denne Aktion lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 28 Maj 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Joseph Shennery til Advokaterne Halkier og Hindenburg 10 vestindiske Daler til hver.

* I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instans ved St. Thomæ Bythings Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag, tiltales Arrestanten Joseph Shennery for Brandstiftelse eller Forsøg derpaa og for Overtrædelse af Løsgængeritilhold.

Natten mellem den 5 og 6 Februar d. A., omtrent Kl. 3, opstod Ild i den udvendige Side af et gammelt en-Etages Træhus paa Ejendommen Nr. 31, Vestergade i St. Thomæ By, og havde Ilden, forinden Beboerne opdagede og slukkede den, i en Højde af 3 Alen og paa et enkelt Sted i en Bredde af 11 Tommer antændt Tækkespaanerne (shingles), hvormed Husets udvendige Side var beklædt, ligesom den ogsaa havde angrebet Træbeklædningen, hvorpaa Tækkespaanerne vare anbragte. Huset, der laa i en Udkant af Byen, bestod af 4 lavtlig-

gende Værelser, hvoraf de 3 vare beboede og vel forsynede med Vin-duer og Døre, og maa det efter det Oplyste antages, at Ilden, selv om den havde faaet Leilighed til at gribe om sig, ikke vilde have bredet sig i nogen betydelig Grad eller have udsat Beboernes Liv for større Fare.

Da Arrestanten, en tidligere straffet Person, som boede i den samme Del af Byen, den næste Morgen var bleven anholdt for Kl. 2 samme Nat at have forsøgt at trænge ind til et Fruentimmer paa et natligt Besøg, rettedes Mistanken mod ham ikke alene for at have stukket Ilden paa det omtalte Hus, men ogsaa for samme Nat omkring Kl. 5 at have antændt to andre i Nærheden liggende Smaahuse, paa det ene af hvilke Ilden, ligesom i Nr. 31 Vestergade, var opstaaet i den ydre Beklædning af Tækkespaan. Under de derefter optagne Forhør benægtede Arrestanten imidlertid vedholdende at have antændt de 2 sidstnævnte Huse, hvorimod han efterhaanden tilstod at have sat Ilden paa Huset Nr. 31 Vestergade; og har han i saa Henseende særlig efter at være forhørt paa Gjærningsstedet, forklaret Følgende. Efter at han den paagjældende Nat var bleven afvist af det ovennævnte Fruentimmer, hvem han vilde aflægge Besøg, kom han paa Veien til sit Hjem gennem Vestergade, og da han her fandt en Tækkespaan paa Gaden, tog han den med sig, uden at han dog forbandt nogen bestemt Tanke dermed. Da han var naaet til Huset Nr. 31 i Gaden, gik han om ved Siden af Huset, spaltede Tækkespaanen i den ene Ende med sin Kniv og tændte Ild i den med nogle Tændstikker, hvorpaa han holdt den ind til Husets Side, der derved antændtes. Efter at have forvissat sig om, at Ilden havde taget fat i Huset, idet han saae Flammerne blusse et Par Tommer op, fjærnede han sig med den brændende Tækkespaan, som han lidt efter slukkede og kastede bort paa et af ham nærmere paavist Sted, hvor den dog ikke har været at finde, og gik han derpaa hjem og sov, indtil han den næste Morgen blev anholdt. Om Motivet til sin Gjærning har han, der ikke har villet nære nogen fjendtlig Følelse mod Husets Beboere, ikke forklaret andet, end at han fik Lyst til at sætte Ilden paa uden dog at ville brænde Huset ned, og at han kun gjorde det som en Formsag (→a matter of form←), hvormed han mente, at han havde paasat Ilden uden at have til Hensigt at skade nogen dermed, idet der efter hans Mening ingen Skade kunde ske ved, hvad han foretog sig.

Af forskellige afhørte Vidner, derimellem Arrestantens Søster og Tante, er det forklaret, at han til Tider var noget tilbøjelig til Drik, og at han i beruset Tilstand kunde blive uregerlig og trættekjær, ligesom ogsaa flere Vidner ville have bemærket, at han undertiden kunde være noget besynderlig i sit Væsen. Da hans Adfærd ogsaa under Forhørene var paafaldende, og han derhos saa vel til Forhørsdommeren og andre, som kom i Berøring med ham, klagede over, at han saa Syner i Arresten, blev han paa Rettens Foranledning indlagt i Hospitalet til Observation af hans mentale Tilstand. I en under 2 April derefter afgiven Lægeerklæring har Landfysikus Mortensen som Svar paa de ham af Forhørsdommeren stillede Spørgsmaal udtalt, at Arrestanten ikke led af nogen Sindssygdøm, men at han, Landfysikus, ikke kunde have nogen begrundet Mening om, hvilken Vægt der kunde

tillægges de af Arrestanten i Retten aflagte Tilstaaelser, da han ikke var i Stand til at afgjøre, om de ommeldte Syner, som Arrestanten ogsaa i Begyndelsen vil have lidt af under Opholdet paa Hospitalet, vare simulerede eller virkelige Hallucinationer, idet det vel kunde tænkes, at den med Arrestationen følgende pludselige og totale Afholdenhed havde fremkaldt Symptomer paa kronisk Alkoholisme, uden at det dog var kommet til et udtalt Anfald af Delirium tremens. Om Arrestantens Tilregnelighed under Forbrydelsens Udførelse hedder det dernæst i Lægeerklæringen, at Brandstiftelsen syntes at være foretaget uden Overlæg og uden tilstrækkelig Motiv, og at dette vel kunde tyde paa, at Arrestanten i Gjerningens Øjeblik havde været helt eller delvis beruset og som Følge deraf ikke været i Stand til at beherske sine Indskydelser og Handlinger.

Om det end forholder sig saa, at der ikke er oplyst noget rimeligt Motiv til Arrestantens Gjerning, mangler der formentlig dog Føje til at antage, at han i en abnorm Sindstilstand skulde have afgivet en urigtig Tilstaaelse, altsaa paasagt sig en Forbrydelse, han ikke havde begaaet; og kan det i saa Henseende navnlig fremhæves, at han ogsaa efter Udskrivningen af Hospitalet, hvor hans Tilstand hurtig blev ganske normal, har gjentaget sin Tilstaaelse. Ikke heller skjønnes der at foreligge tilstrækkelig Grund til at antage, at Arrestanten under Gjerningen havde været saa beruset, at han havde været i en utilregnelig Tilstand. Det er nemlig vel oplyst, at han den 5 Februar d. A. om Aftenen inden Kl. 10 havde drukket en Del i en Rombod, men ligesom det dog af flere Personer, som senere havde seet ham, er forklaret, at han ikke havde været saa beruset, at han ikke skulde vide, hvad han foretog sig, saaledes sees det ogsaa, at han mellem Kl. 11 og 12 om Natten havde faaet en Times Søvn under aaben Himmel. Arrestanten har iøvrigt ogsaa selv erkjendt, at han ikke havde været mere beruset, end at han vidste, hvad han gjorde, og derhos forklaret, at han, medens han den paagjældende Nat drev om i Byen, ikke mærkede, at han havde drukket noget, men først mærkede dette, da han kom hjem; og naar han senere, efter at være kommet ud af Hospitalet, har udsagt i Forhøret, at Rusen, selv om den ikke havde berøvet ham Evnen til at opfatte, hvad han foretog sig, dog havde berøvet ham Evnen til at kunne beherske sine Handlinger og overse deres Følger, findes der ikke at kunne tillægges denne Udtalelse nogen videre Vægt lige overfor, hvad der iøvrigt er fremkommen til Oplysning om hans Tilregnelighed.

Arrestanten vil som Følge deraf ikke kunne undgaa at ansees med Straf som for fuldbyrdet Brandstiftelse, hvorimod der ikke bliver Tale om nogen Forpligtelse for ham til at erstatte den Ejendommen Nr. 31, Vestergade, tilføjede Skade, der er vurderet til Doll. 5, da Paastand derpaa er frafaldet.

For saa vidt Arrestanten er aktioneret for Overtrædelse af Løsgængeritilhold, er det oplyst, at der under 1 December f. A. til Politiets Løsgængerprotokol, under Trusel af Straf som for første Gang gaaet Løsgængereri, var givet ham Tilhold om hver Onsdag Morgen — første Gang den 8 s. M. — at fremstille sig paa Politikammeret og gjøre Rede for, hvorledes han ernærede sig, men at han ganske havde

undladt at efterkomme Tilholdet. Da det ikke kan disculpere ham, at han i en Del af det paagjældende Tidsrum havde været fraværende fra Øen og efter sin Tilbagekomst havde ernæret sig ved tilfældigt Arbejde, og han iøvrigt heller ikke har havt nogen rimelig Undskyldning at fremføre, vil han være at anse med Straf som for første Gang begaaet Løsgænger.

Arrestanten, der angiver at være født paa den engelske Ø Tortola, hvorfra han som et lille Barn kom til St. Thomas, er skjønnet at være i en Alder af 23 Aar og findes tidligere tre Gange, nemlig ifølge St. Thomæ Politiretsdomme af 12 August 1895, 3 Februar 1896 og 30 Juli 1897, straffet for Tyveri henholdsvis med 5 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød og 84 og 120 Dages Tvangsarbejde. Han vil nu efter Fdg. 26 Marts 1841, § 4, jfr. Reskript 12 August 1848, være at ansee med Straf af 8 Aars Tugthusarbejde, hvori den af ham i Henhold til Adg. 24 Oktober 1879, § 6, jfr. § 1, forskyldte Straf vil være absorberet.

Nr. 237.

Advokat Nellemann

contra

Lars Peter Caspersen (Def. Halkier),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller uterlig Adfærd, Tyveri og Betleri.

Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 21 April 1898: Arrestanten Lars Peter Caspersen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Melson, og Defensor, Sagfører Thiesen, 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juni 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salær til Prokuratorerne Wolff og Meyer for Overretten betaler Arrestanten Lars Peter Caspersen 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den inJankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret be-

taler Tiltalte Lars Peter Caspersen til Advokaterne Nellemann og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Korsør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Lars Peter Caspersen, der er født den 4 April 1852 og anseet ved Sorø Birks Extrarets Dom af 12 April 1879 efter Straffelovens § 179, sammenholdt med § 52, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Løve Herreds Extrarets Dom af 21 Juli 1887 efter Straffelovens § 228 med samme Art Fængsel i 5 Dage, ved Sorø Birks Politirets Dom af 19 April 1892 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, med Tvangsarbejde i 18 Dage, ved Høiesterets Dom af 14 Marts 1894 efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved samme Rets Dom af 30 Juli 1895 efter Straffelovens § 168, 1ste Stk., jfr. § 46, og efter Lov 3 Marts 1860, § 1, jfr. § 5, med samme Art Strafarbejde i 3 Aar, men iøvrigt ikke funden straffet ifølge Dom, hvorimod han ved Arts- og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 6 Juli 1893 blev frifunden under en mod ham for Forsøg paa Voldtægt anlagt Sag — aktioneret for Forsøg paa Voldtægt eller uterlig Adfærd, Tyveri og Betleri.

I. Den 2 November f. A. anmeldte Sognefogden i Hemmerhøj til Politimesteren i Korsør Kjøbstad, at Arbejdsmand Christian Jensens Hustru af Hemmerhøj Mark Dagen forud om Formiddagen havde været Gjenstand for et Voldtægtsforsøg af en Mandsperson, der bar venstre Arm i et Klæde, og hvis Udseende nærmere beskrevet. Den 5 Februar d. A. blev derpaa Arrestanten, paa hvem Mistanken om at være Gjeningsmanden var henledet, anholdt.

Under den derpaa følgende Undersøgelse har bemeldte Jensens Hustru Ane Elisabeth edelig forklaret, at en hende ubekendt Mandsperson iført mørke Klæder og med venstre Arm i et Klæde, hvilken Person hun bestemt gjenkjendte i Arrestanten, den 1 November f. A. om Formiddagen Kl. ca. 10 indfandt sig i hendes Hus, hvor hun var ene hjemme, og bad om noget at drikke. Han satte sig ned paa en Stol ved Bordet indenfor Døren, medens hun satte sig ved den anden Ende af Bordet paa en Kuffert. Efterat han havde talt lidt med hende, rejste han sig, gik rask hen mod hende, greb hende i Struben, væltede hende bagover ned paa Gulvet, stak Haanden op mellem hendes Skjorter helt op mellem hendes Ben og lagde sig ovenpaa hende, medens hun sparkede fra sig og slog med Hænderne, hvorved det lykkedes hende at komme op. Han væltede hende imidlertid derefter over paa en Bænk og derfra ned paa Gulvet igjen. Da hun efter nogen Kamp slap op paany, løb hun ud i Husets Gang, hvor han rev hende om paa Stengulvet. Efter en kort Kamp her, saae hun paany Lejlighed til at slippe op og kom ud af Huset. Da i det samme Skomager Nielsens Hustru gik forbi tæt ved Huset, og Arrestanten saae hende, tog han Flugten over Marken. Jensens Hustru forklarede yderligere, at Arrestanten, der hele Tiden beholdt Armen i

Bind, ikke fik sine Benklæder knappede op, saavidt hun tror, at han efter de to sidste Gange at have væltet hende paa Gulvet ikke fik Lejlighed til at lægge sig paa hende, idet hun gjorde for stærk Modstand, at hun ikke skreg, da hun havde nok at gjøre med at slaa fra sig og blev saa altereret, at hun knap kunde sige noget, at hun ved Overfaldet fik slaaet Nakken betydeligt og Huden skrabet af paa højre Haand samt havde Smerter og Mærker af Overfaldet paa Kroppen og venstre Arm, hvilke Følger dog fortog sig efter en 8 Dages Tid, uden at hun søgte Læge, og at hendes Tøj ingen videre Skade led ved Overfaldet, medens et Par Inventariegjenstande, der iøvrigt ikke var af nogen videre Værdi, gik itu under dette.

Skomager Hans Peter Niensens Hustru, Maren Kirstine af Vemmelev, har edelig forklaret, at hun den 1 November f. A. om Formiddagen Kl. ca. 10 kom gaaende nogle Alen fra Jensens Hus, da hun saae en hende ukjendt Mandsperson fra Huset dreje ind ad Marken og løbe bort, idet han, der kun svingede med den ene Arm, vistnok den højre, og, saavidt hun saae, var iført mørke Klæder, flere Gange vendte sig og saae tilbage til Huset. Strax efter saae hun Jensens Hustru løbe ud paa Vejen henimod hende, og kunde hun strax se, at der var noget galt paa Færde, idet Jensens Hustru blødte paa højre Haand, var helt bleg i Ansigtet og ikke kunde tale. Da Jensens Hustru var kommen til sig selv, fortalte hun, hvad der var passeret hende, derunder at Voldsmanden lige var løben fra Huset, og gik de derpaa ind i dette, hvor det var tydeligt at se, at en hæftig Kamp havde funden Sted. Niensens Hustru, hvem der under Forhøret blev givet Lejlighed til at tage Arrestanten i Øjesyn, forklarede yderligere, at hun ikke nærrede nogen Tvivl om, at Arrestanten var den Person, hun saae løbe fra Huset, men var hun dog ikke saa nær ved bemeldte Person, at hun med afgjort Sikkerhed turde beedige, at det var Arrestanten.

Ovennævnte Arbejdsmand Christian Jensen har forklaret, at hans Hustru, da han den 1 November f. A. om Eftermiddagen kom hjem, fortalte ham, hvad der var passeret hende om Formiddagen, idet hun gav en Beskrivelse af Voldsmanden, der meget godt passede paa Arrestanten, at han saae Hudafskrabningen paa hendes højre Haand og tydelige Mærker af Vold paa hendes venstre Arm, ligesom hun klagede over stærke Smerter i Bryst og Baghoved, og at Lejligheden bar Spor af, at der var øvet Voldshandling, idet en Væg var slaaet løs, og en Del Kalk falden ned fra Dørkarmen.

Forkarl Hans Peter Christiansen og Arbejdsmand Kristian Nielsen have edelig forklaret, at da de den 1 November f. A. om Formiddagen Kl. ca. 10 vare ved nogle Stakke ved Vejen mellem Vemmelev og Hemmeshøj i ca. 800 Alens Afstand fra Jensens Hus, passerede en Person, der havde den ene Haand eller Arm i et Bind, og hvem de have gjenkjendt i Arrestanten, forbi dem paa Vejen hen mod bemeldte Hus.

Sognepræst i Vemmelev og Hemmeshøj, Provst Nielsen og dennes Avlskarl Hans Petersen have edelig forklaret, at en Person iført mørkt Tøj og bærende Armen i Bind, i hvem de bestemt have gjenkjendt Arrestanten, den 1 November f. A. om Formiddagen var inde og

betlede i Præstegaarden, der ligger en 5 a 10 Minutters Vej fra Jensens Hus, og forlod Personen Præstegaarden i Retning af dette Hus.

Arrestanten har bestemt nægtet at være Gjerningsmanden. Han forklarer, at han den paagjældende Dag nok var i Egnen, men ikke om Formiddagen var inde nogetsteds eller paa Vejen mellem Vemmeløv og Hemmeshøj. Han bar sin venstre Arm, som var bleven slaæet itu Maaneden forud, i Bind, men var ikke iført mørkt Tøj, men graat. Han paastaar ikke at have seet Jensens Hustru før under nærværende Sag og har endelig forklaret, at han bemeldte Dag traf en Person iført mørkt Tøj og med Armen i Bind, med hvem han siddende paa en Vejgrøft talte en Timestid, og som vilde have Arrestanten med at betle, hvad Arrestanten afslog. Under Sagen er der forgjæves søgt Oplysning om en saadan anden Person med Armen i Bind.

Det er tilstrækkeligt oplyst, at Jensens Hustru er en uberygtet Kvinde.

Mod Arrestantens Benægtelse findes der ved de afgivne Vidneforklaringer i Forbindelse med hans løgnagtige Forklaringer om sin Klæde- dragt og sit Ophold den paagjældende Formiddag samt hans tidligere Livsvandel at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt overfor Jensens Hustru. — — — — —

III. Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om den 1 November f. A. at have betlet i Korsør Land- jurisdiktion.

Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 3 Aar. Den ind- ankede Dom, der har anseet Arrestanten med samme Art Strafarbejde i 2 Aar, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Onsdagen den 31 August.

Nr. 257.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Peter Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Voldtægt, Forsøg paa denne Forbrydelse samt for Beskadigelse af fremmed Ejendom.

Dragsholm Birks Extrarets Dom af 4 April 1898: Tiltalte Anders Peder Nielsen af Asnæs Indelukke, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede i Erstatning til Kroejer Niels Pedersen, Pindals Kro, 6 Kr., til Husmand Jakob Andersen, Høve Lyng, 50 Øre, til Fisker Niels Pedersen, Jyderup Lyng, 2 Kr. 70 Øre, til Laurine Marie Larsen, Hønsinge Lyng, 10 Kr., og til Trine

Christensen, Jyderup Mark, 105 Kr. 50 Øre. Saa bør han og udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Lunøe, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juli 1898: Tiltalte Anders Peter Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Med Hensyn til de Tiltalte idømte Erstatningsbeløb samt Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kaas og Mundt for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da den af Tiltalte fuldbyrdede, i den indankede Dom nærmere beskrevne Voldtægtsforbrydelse er udøvet mod en Kvinde, der maa ansees for uberygtet, vil han herfor være at dømme efter Straffelovens § 168, 1ste Stykke. For hans øvrige i Dommen ommeldte Forhold er han rettelig anset efter samme Straffebestemmelse, sammenholdt med § 46, samt efter § 296. Straffen vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Anders Peter Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i fem Aar. Med Hensyn til den ikjendte Erstatning samt Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Dragsholm Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Anders Peter Nielsen, som er født den 28 September 1878, og som ikke er funden tidligere straffet, aktioneret for at have gjort sig skyldig i Voldtægt, Forsøg paa denne Forbrydelse, samt Beskadigelse af fremmed Ejendom.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes Tilstaelse, og det iøvrigt Oplyste følgende:

Efterat Tiltalte, som boede hos sin Moder i Asnæs Indelukke, og da havde Arbejde ved et Jernbaneanlæg, i Løbet af Dagen den 7 December f. A., havde nydt en Del Spiritus, begav han sig om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 fra sit Hjem sammen med en ved samme Baneanlæg arbejdende Husmand, paa Vej til dennes Hjem paa Jyderup

Lyng, idet det var deres Agt paa Vejen derhen i Pindals Kro at købe og medtage en Flaske Brændevin. Undervejs ituslog Tiltalte i Kaadhed en til 50 Øre vurderet Rude hos Husmand paa Høve Lyng Jakob Andersen, hvis Hus de kom forbi. Da de naaede Pindals Kro, var denne lukket, og i Vrede over, at der ikke blev lukket op, ituslog Tiltalte 8 Vinduesruder i Kroens Østre Gavl, hvorved tillige sønder-sloges nogle indenfor Vinduerne staaende Flasker, ialt af Værdi 6 Kr. De begave sig derpaa videre, men blev Husmanden kort efter indhentet af Kromandens Folk, medens det lykkedes Tiltalte at undløbe. Han indfandt sig dog kort efter i Husmandens Bolig, hvor han fik noget at spise.

Da Tiltalte derefter gik bort, besluttede han at opsøge en ældre Kvinde, der, saavidt han vidste, boede ved samme Vej, som oftnævnte Husmand, og, efter hvad han har vedgaaet, var det hans Hensigt med det paatænkte Besøg at søge at forskaffe sig Samleje med bemeldte Kvinde, om fornødent ved Anvendelse af Magt. Han tog imidlertid fejl af Huset og trængte ind til Fisker Niels Petersen, idet han frabrød og saagodtsom helt ødelagde et til 2 Kr. 70 Øre vurderet Vindue, som var sømmet fast til Karmen, og krøb gennem Aabningen ind i Huset, hvor han trængte ind i den Stue, hvor Petersen og dennes Hustru sov. Det lykkedes ham imidlertid, efterat have opdaget sin Fejltagelse, at slippe ud af Huset, og han vilde nu begive sig hjem, men da han paa Grund af sine der forøvede Optøjer ikke turde passere Pindals Kro, søgte han over til Jyderup Skov, for gennem denne at naa sit Hjem.

Han slog i denne Hensigt ind paa en Vej, som fra Hovedlandevejen løber Nord for og langs med Skoven, og standsede her ved et Hus i den Hensigt at forlange noget at drikke. Medens han stod ved dette Hus, kom paa den modsatte Side af Vejen et Par ham ubekjendte Kvinder gaaende forbi, nemlig Laurine Marie Larsen, 22 Aar gl., og hendes 17aarige Søster Sine Martine Larsen, Døtre af Boelsmand Niels Larsen paa Hønsinge Lyng. De vare paa Vejen til deres Hjem, og da Tiltalte i den maanelyse Nat fik Øje paa dem, opstod den Beslutning hos ham at søge at faa Samleje med en af dem, i fornødent Fald ved at tiltvinge sig det. Da de vare komne forbi ham, løb han efter dem og standsede den ældste af Søstrene — som maa ansees uberygtet — ved bagfra forneden at gribe fat i hendes Kjole. Under hendes Forsøg paa at rive sig løs og komme fra ham, faldt hun og trak ham, som vedblivende holdt fast i hendes Kjole, med sig. Hun kom imidlertid atter paa Benene og søgte at undløbe, men han indhentede hende paany og greb fat i hende fortil oppe ved Skulderen. Da hun nu søgte at støde ham fra sig, faldt han om og trak i Faldet hende med sig, og medens de laa og tumlede paa Jorden, fik han hende kastet om paa Ryggen og lagde sig ovenpaa hende, idet han, da hun raabte om Hjælp, holdt sin ene Haand for hendes Mund og med den anden trak hendes Kjole og Skjærter op foran og søgte at faa sin Haand ind gennem hendes Underbenklæder. Uden at dette imidlertid var lykkedes ham, og uden at han kan antages at have faaet sine egne Benklæder opknappede, blev han af Søsteren slaaet over Armen med dennes Træsko. Han greb nu efter den sidstnævnte af Søstrene, men da hun undslap ham og gav sig til at løbe, sprang han op og forfulgte hende, hvem det imidlertid lykkedes at

slippe ind i det omtalte nærliggende Hus, hvis Beboere, et Par enlige Kvinder, vare staaede op. Tiltalte søgte derefter paany at faa fat i den ældste af Søstrene. Han indhentede hende ogsaa lige ved det paagjældende Hus og greb fat i hendes Overstykke, men det lykkedes hende at rive sig løs og flygte ind i Huset. Uden at forsøge paa at trænge ind i dette forblev han en kort Tid staaende udenfor Huset, i Forventning om, at de unge Piger atter skulde komme ud, men da dette ikke skete, fjernede han sig, idet han dog ved sin Bortgang ituslog en Rude i et af Husets Vinduer. Efter Laurine Larsens Forklaring var Kl. 1 $\frac{1}{2}$, da hun kom ind i Huset. Ved Tiltaltes Overfald led hun ikke anden Skade, end at den Kjole, hun var iført, blev ødelagt. Tiltalte gik derefter ind i Jyderup Skov men forlod atter denne og kom ud paa Jyderup Mark, og bankede her paa et Hus, hvor han paa Forlangende fik noget at drikke.

Derefter besluttede han at opsøge et Syd for Jyderup Skov beliggende Hus, som han vidste beboedes af en ældre Pige, nemlig den 55aarige Trine Christensen, i den Hensigt at forsøge paa, i fornødent Fald ved Magt, at skaffe sig Samleje med hende. Da han naaede Huset, gik han ind i sammes Forstue, hvortil der maa antages at have været uhindret Adgang, men da Døren, som fra Forstuen førte længere ind i Huset, var tillukket med en paa Dørens indvendige Side anbragt Krog, bankede han paa og anmodede om at faa noget at drikke. Trine Christensen, som herved blev vækket, lukkede ogsaa op og lod ham komme ind, men da han derpaa greb efter hende og forfulgte hende ud i Kjøkkenet, hvor han tog fat i hende, truede hun med at kalde paa »Manden«, saafremt Tiltalte ikke slap hende, hvorefter han forlod Huset, hvis Yderdør hun aflaaede. Da det imidlertid gik op for ham, at han havde ladet sig narre af hendes Trudsel, bankede han atter paa for at komme ind, og da hun ikke lukkede op, ituslog han en Rude og frabrød et halvt Fag Vinduer, der var sømmet fast til Karmen, og krøb igjennem Aabningen ind i Huset, hvor han gav sig til at lede efter Pigen, som imidlertid ad en Bagdør havde forladt Huset, for at søge Tilflugt i et af de nærmestliggende Huse. Tiltalte løb imidlertid efter hende, indhentede hende paa Marken, og kastede hende om, hvorefter han ifølge sin og hendes overensstemmende Forklaring tiltvang sig og fuldbyrdede Samleje med hende. Om de nærmere Omstændigheder har Trine Christensen iøvrigt forklaret, at hun, efterat Tiltalte havde kastet hende om paa Marken og lagt sig ovenpaa hende, samt med sin ene Haand havde omspændt hendes Underansigt og Mund saa længe og saa fast, at hun, som gjorde den Modstand hun kunde, og søgte at raabe om Hjælp, var ved at tabe Bevidstheden, havde den bestemte Forestilling, at Tiltalte, for at opnaa sin Hensigt med hende, ikke vilde tage i Betænkning at kvæle hende, af hvilken Grund hun, da det for et Øjeblik var lykkedes hende at frigjøre sin Mund for hans Haand, lovede ham, at hun, saafremt han vilde lade hende beholde Livet, skulde ophøre at skrige eller raabe om Hjælp, hvilket hun ogsaa undlod, hvorefter han opnaaede at fuldbyrde Samleje med hende, der nu var bleven saa afkræftet, at hun næppe kunde gjøre Modstand længere. Rigtigheden af denne Forklaring har Tiltalte erkjendt, kun at han har benægtet at have havt til Hensigt at udøve en saadan Vold mod hende for at

overvinde hendes — som han iøvrigt erkjender — alvorlig mente Modstand, at han derved udsatte hendes Liv eller Helbred for Fare. Efter fuldbyrdet Samleje forlod Tiltalte hende og gik til sit Hjem, medens hun søgte hen til en nærboende Kjøbmand. Trine Kristensen, som ved sin Flugt fra Huset havde kastet en Kaabe om sig, men iøvrigt kun var iført Nattøj og et tyndt Underskjørt, som hun tog paa, da Tiltalte ved at banke paa hendes Dør havde vækket hende, følte strax efter den mod hende af Tiltalte udøvede Vold nogen Ømhed i højre Knæ og den underste Del af Ansigtet, men denne Ømhed, som efter hendes Forklaring, for Knæets Vedkommende hidrørte fra, at hun havde stødt det i Faldet paa Marken, da Tiltalte rev hende om, og for Ansigtets Vedkommende var en Følge af den Voldsomhed, hvormed Tiltalte trykkede hende over Ansigtet for at hindre hende i at skribe, havde efter hendes Forklaring fortaget sig en Ugestid efter. Ved en af vedkommende Distriktslæge den 14 December f. A. foretagen Undersøgelse af Trine Kristensens Kjønsdele er ikke forefundet sikre Kjendetegn, hvorefter det kan afgøres, om Tiltalte ved den omspurgte Lejlighed har fuldbyrdet Samleje med hende eller ikke, men Rigtigheden af Tiltaltes bestemt fastholdte Forklaring om, at Sædafgang fandt Sted i Pigens Kjønsdele, findes der ingen Føje til at betvivle. Efter sin Forklaring har Trine Kristensen i 30 Aars Alderen nogle Gange havt Samleje med sin daværende Forlovede, men har iøvrigt ikke staaet i kjønsligt Forhold til nogen, og der er ej heller paa anden Maade oplyst noget, hvoraf Tillalte havde kunnet slutte, at hun godvillig vilde tilstaa ham Samleje.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder kan Tiltalte ikke antages den paagældende Nat at have været i højere Grad paavirket af de af ham nydte Drikkevarer, end at han har været sig fuldt bevidst, hvad han foretog sig.

Idet med Hensyn til Paatalen af det af Tiltalte forøvede Hærværk bemærkes, at samtlige Steder, hvor Tiltalte har ituslaaet Ruder og Andet, ifølge det Oplyste ere beliggende i umiddelbar Nærhed af offentlig Vej, vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 168, 2det Stykke, efter samme §'s 1ste Stykke, sammenholdt med § 46, og efter § 296, med en Straf, som findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, hvorved Tiltalte er anset efter samme Lovs § 168, 1ste og 2det Stykke, sammenholdt med § 46, og efter § 296 med samme Art Strafarbejde i 18 Maaneder, være at forandre. Med Hensyn til de Tiltalte idømte Erstatninger, nemlig til Kroejer Niels Petersen 6 Kr., Husmand Jakob Andersen 50 Øre, Fisker Niels Petersen 2 Kr. 70 Ø., Laurine Marie Larsen 10 Kr. og Trine Kristensen 105 Kr. 50 Øre, samt med Hensyn til Aktionens Omkostninger, som ere paalagte Tiltalte, vil Dommen derimod blive at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 22 September 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898

Nr. 22—23.

Torsdagen den 1 September.

Nr. 247.

Advokat Nellemann

contra

Mettinus Marinus Pedersen og Karen Kristine Johansen,
Stenholds Hustru (Def. Hansen),

der tiltales: Førstnævnte for Tyveri, Meddelagtighed deri og for Falsk,
og Sidstnævnte for Hæleri.

Skads Herreds Extrarets Dom af 12 Maj 1898: Arrestanten Mettinus Marinus Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Arrestanten Niels Lauritsen Pedersen med 25 Slag Ris og 30 Dages simpelt Fængsel. Saa bør de og en for begge og begge for en udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører A. Harek, 20 Kr., og i Salær til Defensor, Sagfører E. Hansen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.*)

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Juni 1898: Tiltalte Karen Kristine Johansen, Stenholdts Hustru, bør før Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne Mettinus Marinus Pedersen og Niels Lauridsen Pedersen bør hensættes, den Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og den Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 45 Dage. Saa udrede de tvende Arrestanter og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til det i den indankede Dom for de Tiltalte Mettinus Marinus Pedersens og Karen Kristine Johansens Vedkommende anførte, ved hvilket intet væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret be-

*) Af Præmisserne til Underrettsdommen fremgaar det, at Tiltalte Stenholds Hustru ved samme var frifunden for Aktors Tiltale, hvilket ikke er udtalt i Konklusionen.

taler Tiltalte Pedersen til Advokat Nellesmann og Høiesteretssagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Mettinus Marinus Pedersen og Niels Lauridsen Pedersen, der ere fødte henholdsvis den 31 August 1881 og den 11 Maj 1883, og af hvilke Sidstnævnte tidligere har gjort sig skyldig i Tyveri, for hvilken Forbrydelse han dog ved Justitsministeriets Resolution af 30 December f. A. i Medfør af Straffelovens § 36 fritoges for at sættes under Tiltale, imod at der inden Retten tildeltes ham en alvorlig Irettesættelse og Formaning — hvilket imidlertid ikke fandt Sted, idet han alt, forinden det kunde ske, var arresteret i Anledning af nærværende Sag, under hvilken hans ovenomhandlede Forhold er medinddraget — samt Karen Kristine Johansen, Stenholdts Hustru, der efter eget Opgivende er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1867*), og om hvem det ikke er oplyst, at hun tidligere har været tiltalt eller straffet her i Landet, tiltales under nærværende Sag, de tvende Arrestanter for Tyveri og Meddelagtighed deri, Mettinus tillige for Falsk, og Karen Kristine Johansen for Hæleri.

Ved de tvende Arrestanters egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at de dels i Forening, dels hver for sig have gjort sig skyldige i nedenævnte 30 Tyverier, der, med Undtagelse af 2, ere foregaaede ved, at de dels have stjaalet nogle Pakker, der som Fragtgods henlaa paa Esbjerg Station, dels have tilegnet sig til Stationen ankomne Frimærkepakker eller Gjenstande ud af samme, i hvilken Henseende bemærkes, at Arrestanten Mettinus tjente som Kusk hos Jernbanevognmand Mathias Sørensen, og for denne bragte ankommet Ilgods og Frimærkepakker omkring i Byen, og under dette Arbejde havde uhindret Adgang baade til Expeditionslokalet for Rejsegodset, hvor Frimærkepakkerne ved Ankomsten bleve henlagte, og til Pakrummet, hvor Fragtgodset tillige med Ilgodset opbevaredes, samt at den anden Arrestant Niels, der er Broder til Mettinus, og som særlig, efter at han havde opgivet en tidligere Tjeneste, i Maanederne Oktober, November og December f. A., gik Mettinus til Haande ved dennes Arbejde, havde en lignende Adgang til de ommeldte Lokaler.

Efter hvad der under Sagen er oplyst, bleve de saakaldte Frimærkepakker afkonfererede ved Udtagningen af Toget, men desforuden finder der Afkonferering Sted ved Udlevering af Pakkerne til Vognmanden, idet en af Stationspersonalet gennemgaaer Pakkerne efter Udleveringsbogen med den, der skal bringe Pakkerne omkring, og det er i Tiden, forinden denne Afkonferering er foregaaet, at Arrestanterne have tilegnet sig de fleste hele Frimærkepakker. Naar først den sidstnævnte Afkonferering havde fundet Sted og Pakkerne vare indførte i Udleveringsbogen, kunde Arrestanterne ikke tilegne sig nogen hel

*) Skal være 1858.

Pakke uden tillige for at skjule Tyveriet, at kvittere falsk i Udleveringsbogen, og dette har Arrestanten Mettinus, som det vil fremgaa af det nedenstaaende, ogsaa gjort i nogle Tilfælde, hvorimod Arrestanterne uden at behøve at frygte for, at det strax skulde opdages, kunde udtage enkelte Gjenstande af Pakkerne, idet vedkommende Adressater i Reglen ikke strax ved Modtagelsen af Pakker forvissede sig om, at samme indeholdt, hvad de skulde.

Arrestanternd have forklaret, at de, som de antage enten i Slutningen af Oktober eller Begyndelsen af November Maaned f. A., bleve enige om at stjele af Pakkerne til fælles Fordel, og det maa antages, at samtlige Tyverier af Pakker, med Undtagelse af 2, ere foregaaede, efter at denne almindelige Aftale var truffen, samt at alle de Tyverier, med Hensyn til hvilke der ikke nedenfor er gjort særlige Bemærkninger i saa Henseende, ere iværksatte af Arrestanterne ved fælles Bistand, men iøvrigt have Arrestanterne ikke med Bestemthed kunnet forklare om, paa hvilke Dage og i hvilken Rækkefølge Tyverierne ere begaaede. Iøvrigt bemærkes om de enkelte Tyverier følgende:

1. Arrestanterne have tilegnet sig en i Pakrummet som Fragtgods henliggende Roquefort-Ost paa ca. 4 Pd., som Niels tog hjem til sit Logis, hvor den senere er funden, og derefter udleveret til Statsbanerne. Ostens Værdi er ansat til 5 Kr.

2. Ligeledes have Arrestanterne tilegnet sig en paa samme Sted henliggende Ejdammer-Ost, af hvilken de have fortæret noget. Osten er vurderet til 3 Kr., og Resten af samme er udleveret til Statsbanerne.

3. Arrestanterne have i Expeditionslokalet tilvendt sig en til Trikotagehandler H. P. Larsen adresseret Pakke indeholdende 2 Skjorter, 3 Uldtrøjer og 6 Par Strømper, af hvilke 2 Skjorter og 1 Uldtrøje, der ere vurderede til 6 Kr., ere tilbageleverede Larsen, der har frafaldet Krav paa Erstatning for de manglende Gjenstande, der ere vurderede til ialt 7 Kr.

4. Arrestanterne have paa samme Sted tilegnet sig en til samme Trikotagehandler adresseret Pakke indeholdende 1 Dameuldtrøje, 3 Par Børnebenklæder og 6 Bomuldslivstykker, af hvilke kun Uldtrøjen, vurderet til 1 Kr., er bragt tilstede og udleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning for det manglende, hvis Værdi er ansat til 6 Kr.

5. Arrestanterne have ligeledes tilegnet sig en til Kjøbmand L. C. Jespersen adresseret, i Pakrummet henliggende Pakke indeholdende 10 Dusin Lommetørklæder. Af de stjaalne Lommetørklæder er en Del bragt tilstede under Sagen, men Kjøbmand Jespersen har af Statsbanerne faaet fuld Erstatning udbetalt med den paa Pakken satte Fakturapris 15 Kr. 60 Øre.

6. Endvidere have Arrestanterne fra Expeditionslokalet tilegnet sig en Pakke indeholdende 4 Par Sko, som Niels derefter bragte hjem til sit Logis. Pakken var adresseret til Detaillist Jensen Nybo, der har faaet de 3 Par, som ere bragte tilstede og vurderede til 18 Kr., udleverede, medens han har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning for det manglende Par, hvis Værdi er opgivet til 6 Kr.

7. Arrestanterne have ligeledes af en til Skomager Nielsen adresseret Pakke taget et Par Galoscher. Nielsen, som har faaet Galo-

scherne, der ere vurderede til 3 Kr., udleverede, har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

8. Arrestanten Mettinus har af en Pakke, som var adresseret til Ekviperingshandler H. A. Schmidt, og som han skulde udlevere til denne, tilegnet sig en Æske med 15 Lærredskraver, med hvilket Tyveri Arrestanten Niels er ubekjendt. Kraverne ere vurderede til 75 Øre pr. Stk., altsaa ialt til 11 Kr. 25 Øre, og Schmidt, der har faaet de 6 Stk., der under Sagen ere bragte tilstede, udleverede, har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

9. En Dag, da de 2 Arrestanter kjørte omkring med Frimærkepakker, aabnede Arrestanten Mettinus en af Pakkerne og tilvendte sig af samme en Jaquet, som Niels, der enten havde været tilstede, da Tilegnelsen fandt Sted, eller i al Fald strax efter var kommen tilstede, om Aftenen bragte til sit Logis, hvorefter den senere er bleven foræret til en Broder til Arrestanterne, der farer til Søs, og som efter Arrestanternes Forklaringer foruden den ommeldte Jaquet har modtaget en stor Mængde af de andre stjaalne Gjenstande. Kjøbmand Alfred Holck, til hvem den ommeldte Pakke var adresseret, har faaet Værdien af den stjaalne Jaquet, der ikke er bragt tilstede under Sagen, erstatet af Statsbanerne med 18 Kr.

10. Fra Expeditionslokalet have Arrestanterne tilegnet sig en til Skolelærer Rand adresseret Pakke indeholdende 5 til 7 Kr. 50 Øre vurderede Bøger. Bestjaalne, der har faaet Bøgerne udleveret, har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

11. Fra samme Lokale have Arrestanterne tilegnet sig en til Skomager Sørensen adresseret Pakke indeholdende ca. 10 Par Sko, som Niels bragte hjem om Aftenen, og af hvilke de 3 Par ere komne tilstede. Sørensen har af Statsbanerne erholdt fuld Erstatning for Pakkens Indhold udbetalt med 35 Kr. 20 Øre.

12. Af en til ovennævnte Ekviperingshandler H. P. Larsen adresseret Pakke har Arrestanten Mettinus, medens Pakken beroede i Expeditionslokalet, tilegnet sig et Dameunderskjørt, som han samme Aften bragte hjem til Niels, hvem han samtidig fortalte, hvor han havde det fra. Skjørtet, hvis Værdi er opgivet til 3 Kr., er ikke bragt tilstede under Sagen, men Larsen har frafaldet Krav paa Erstatning.

13. Arrestanten Mettinus har af en Frimærkepakke tilegnet sig en strikket Sømandsbluse, og var Niels ikke tilstede, da Tilegnelsen fandt Sted, men blev senere underrettet derom og tog Blusen med hjem. Trikotagehandler Jens Christensen, der maa antages at være Ejer af den ommeldte Bluse, har faaet denne, der er vurderet til 5 Kr., udleveret, og har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

14. Fra Expeditionslokalet har Arrestanten Mettinus tilegnet sig en til Skræder Feddersen adresseret Pakke, indeholdende et Stykke Klæde og et Stykke Kravefløj, hvorom han strax underrettede Niels, og de bragte den derefter hen i Mettinus's Husbonds Vaskehus. Den næste Dag bragte de Klædet til en Skræder, der af en Del af samme syede Mettinus en Klædning, der er kommen tilstede under Sagen, medens Resten af Klædet og Kravefløjlet, hvilket sidste Niels modtog, senere er blevet foræret Arrestanternes ovenfor ommeldte Broder. Skræder Feddersen har af Statsbanerne faaet udbetalt 66 Kr. 20 Øre, hvilket udgjør Pakkens Fakturapris.

15. Fra en Pakke, der henlaa i Expeditionslokalet og var adresseret til Skomager Søren Pedersen, har Arrestanten Mettinus tilegnet sig et Par Snørestøvler, som han om Aftenen viste Niels. Støvlerne, der ere bragte tilstede under Sagen og vurderede til 10 Kr., ere udleverede Sørensen, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

16. I Kjøbmand Enøs Butik i Esbjerg har Arrestanten Niels stjaalet en til 25 Øre vurderet Flaske med Eau de Cologne, som han derefter har foræret til Mettinus, der blev gjort bekendt med, hvorledes Niels var kommen i Besiddelse af den. Kjøbmand Enø har faaet Flasken udleveret og frafaldet Krav paa Erstatning.

17. Arrestanten Mettinus har fra Firmaet Nielsen & Thorøs Butik i Esbjerg seet Lejlighed til at tilegne sig 2, til ialt 1 Kr. 50 Øre vurderede Portemonnøer. Disse ere bragte tilstede under Sagen og udleverede Vedkommende, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

18. Af en til Drejer Christensen adresseret Pakke har Arrestanten Mettinus tilegnet sig en Spadsrestok af Værdi 2 Kr. 50 Øre, om hvilket Tyveri Niels ikke kan antages at have været vidende. Stokken er ikke bragt tilstede under Sagen, men Christensen har frafaldet Krav paa Erstatning.

19. Arrestanterne have tilegnet sig en i Expeditionslokalet henliggende Pakke, som indeholdt en Del Lommetørklæder, og som Niels derefter bragte hjem til sig. Det er ikke oplyst under Sagen, hvem Pakken var adresseret til. Af Lommetørklæderne maa nogle antages at være bragte tilstede under Sagen, og Arrestanterne have, idet de ere gaaede ud fra, at der har været 5 Dusin, ansat Lommetørklædernes Værdi til 7 Kr. 50 Øre.

20. Arrestanterne have endvidere tilegnet sig en til Glarmester K. P. Jensen adresseret Pakke indeholdende Fotogravurer til en Værdi af 58 Kr. 70 Øre. Disse Fotogravurer ere ikke komne tilstede og vedkommende Afsender har af Statsbanerne faaet fuld Erstatning udbetalt.

21. En Dag i afvigte Sommer, formentlig i Juni Maaned, have Arrestanterne efter fælles Overenskomst tilegnet sig en lignende Pakke med Fotogravurer, der ligeledes var adresseret til den nævnte Glarmester Jensen. Værdien af disse Fotogravurer var 66 Kr., og med Hensyn til Erstatningen for samme er Forholdet ganske det samme, som under Nr. 20 anført.

22. Arrestanten Mettinus har tilegnet sig en til Cigarhandler Knud Møller adresseret Pakke indeholdende 3 Kasser Cigarer, som han tog med sig, da han kjørte ud i Byen. Da han mødte Niels, underrettede han denne om det begaaede Tyveri, og Niels bragte, efter hvad han selv har forklaret, om Aftenen Cigarerne hjem til sit Logis. Cigarerne ere af Cigarhandler Møller vurderede til 14 Kr. 40 Øre, men denne har frafaldet Krav paa Erstatning overfor Arrestanterne, idet saadant Krav er rejst overfor Statsbanerne af vedkommende Afsender.

23. Arrestanten Mettinus har af en til det ovennævnte Firma Nielsen & Thorø adresseret Pakke stjaalet en til 3 Kr. vurderet Pisk, der ikke er kommen tilstede under Sagen, men Vedkommende har frafaldet Krav paa Erstatning.

24. Arrestanterne have tilegnet sig en til Andreas Vilhelm Jensen adresseret Pakke indeholdende et Par Støvler og en Kardætsk, og

har Niels bragt Pakken hjem til sig. Ingen af de ommeldte Gjenstande, der af Bestjaalne tilsammen ere ansatte til 24 Kr. 50 Øre, ere komne tilstede under Sagen, og Jensen har forbeholdt sig at gjøre Erstatningskrav gjældende overfor Statsbanerne.

25. Arrestanterne have tilegnet sig en til forhenværende Kjøbmand Søren Pedersen adresseret Pakke med Parfumer m. m., hvis Værdi er angiven til 10 Kr. 84 Øre. Pakken er ikke kommen tilstede, men Søren Pedersen har erklæret, at han intet Erstatningskrav agter at gjøre gjældende.

26. En Dag i afvigte Sommer have Arrestanterne tilegnet sig en Pakke med 2 Kasser Cigarer. Det har ikke kunnet oplyses, hvem Pakken var adresseret til, og Arrestanterne have ansat Værdien af Cigarerne til 6 Kr.

27. Arrestanterne have tilegnet sig en til Detailhandler Frederik Poulsen adresseret Frimærkepakke, indeholdende $9\frac{1}{2}$ Pd. Kaffe, som Niels derefter bragte hjem til sit Logis. Kaffen er forbrugt, og vedkommende Afsender har af Statsbanerne faaet Pakkens Værdi erstattet med 10 Kr. 70 Øre.

28. Endvidere have Arrestanterne tilvendt sig en i Pakrummet som Fragtgods henliggende Ost, der blev bragt hjem til Niels's Logis og derefter fortæret. Det har ikke kunnet oplyses, hvem der var Ejer af Osten, hvis Værdi Arrestanterne have ansat til 3 Kr.

29. Ligeledes have Arrestanterne tilegnet sig en som Frimærkepakke afsendt og til Skomager Krabbenhøft adresseret slagtet Gaas, der blev bragt hjem til Niels's Logi og derefter fortæret. Krabbenhøft har af Statsbanerne faaet Gaasens Værdi udbetalt med 8 Kr. 20 Øre.

30. Endelig har Arrestanten Mettinus tilstaaet, at han har bragt en til Herredsfuldmechtig Brix adresseret Pakke hjem til sig selv i den Hensigt at tilegne sig den og beholdt den i 2 Dage, men at han derefter, da Pakken blev reklameret, blev bange for, at Tyveriet skulde opdages, hvorfor han afleverede Pakken til Brix. Arrestanten Niel har ikke været bekendt med dette Forhold.

Statsbanerne have ikke under nærværende Sag nedlagt Paastand paa Erstatning overfor Arrestanterne, men de have reserveret sig deres Ret, for saavidt de ikke maatte erholde fuld Godtgjørelse hos den ovennævnte Jernbanevognmand Sørensen, der ifølge den mellem ham og Statsbanerne indgaaede Overenskomst formentlig er ansvarlig for sine Folk, og paa lignende Maade har Sørensen reserveret sin Ret overfor Arrestanterne, for saavidt Statsbanerne kunne og ville gjøre Erstatningskrav gjældende overfor ham.

Som alt antydet, er det endvidere ved Arrestanten Mettinus's egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han for at skjule de under Nr. 20, Nr. 22 og Nr. 30 omhandlede Tyverier, uden vedkommende Adressaters Samtykke eller Bemyndigelse har skrevet deres Navn i Udleveringsbogen, hvorhos han i samme Hensigt har forholdt sig paa samme Maade med Hensyn til den under Nr. 8 omtalte Pakke, idet han, hvad dette Tilfælde angaar, har forklaret, at Grunden til, at han skrev Ekviperingshandler Schmidts Navn var, at han antog, at denné vilde opdage, at der manglede noget af Pakkens Indhold, og som Følge deraf vægre sig ved at kvittere for Pakken. I det under Nr. 20 omhandlede Til-

fælde skrev han i Udleveringsbogen Navnet »E. Jensen«, hvorved han sigtede til Adressaten, idet han stod i den Formening, at denne hed saaledes, og i det under Nr. 22 angivne Tilfælde skrev han med Blyant Navnet »Møller«, som han dog senere, efterat Udleveringsbogen var efterseet, hvilket i Reglen skete om Aftenen samme Dag, som Pakkerne vare blevne ombragte, udslettede. Hvad det under Nr. 30 opførte Tilfælde angaar, har Mettinus forklaret, at han, da han havde besluttet at beholde Pakken, kvitterede med Navnet »Brix« i Udleveringsbogen, men at han, da Pakken blev udleveret til Herredsfuldmægtig Brix, atter slettede Navnet ud. I alle de anførte Tilfælde vil Arrestanten have skrevet de paagældende Navne med sin egen Haandskrift, og ikke gjort Forsøg paa at efterligne Adressaternes Haandskrift.

Hvad Sigtelsen mod Karen Kristine Johansen, Stenholdts Hustru, angaar, er det oplyst, at Arrestanten Niels fra den 1 December f. A. og indtil han den 25 s. M. blev anholdt, boede i et Værelse, der hørte til en lille Lejlighed, som hans Moder Ane Knudsen, Pedersens Enke, havde lejet af Tiltalte, samt at denne nogle Dage før den 19 s. M. har været inde paa Arrestantens Værelse paa en Tid, da han ikke var hjemme, og ved den Lejlighed seet, at han var i Besiddelse af en Del Gjenstande, deriblandt nogle mindre Pakker i sort Glanspapir, som hun vel ikke aabnede, men som hun dog skjønnede indeholdt Lommetørklæder, og Tiltalte har erkjendt, at hun paa dette Tidspunkt troede, at de Gjenstande, som hun saaledes saae paa Niels's Værelse vare ulovligt erhvervet Gods. Da Tiltaltes Broder, Snedkersvend Hans Chr. Johansen, derefter den 19 December f. A. var i Besøg hos Tiltalte, købte han 4 Dusin Lommetørklæder for 3 Kr. 25 Ø. af Niels, der da paa Tiltaltes Spørgsmaal om, hvor han havde Lommetørklæderne fra, svarede, at de vare sendte ham af hans tidligere omtalte Broder, der farer til Søs, og Tiltalte købte derefter 1 Dusin af de ommeldte Lommetørklæder af sin Broder, som hun betalte med 75 Øre. Skjønt det nu, efter hvad der saaledes foreligger, er sandsynligt, at Tiltalte har vidst eller i al Fald havt en Formodning om, at Arrestanten Niels ikke var kommen til Lommetørklæderne paa lovlig Maade, findes hendes bestemte Forklaring om, at hun har troet paa Niels's Anbringende om, hvor han havde Lommetørklæderne fra, ikke at kunne forkastes, og hun vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Derimod ville de 2 Arrestanter for det Forhold, hvori de efter det Ovevanførte have gjort sig skyldige, være at ansee Mettinus dels efter Straffelovens § 228, kfr. tildels § 54 og § 238, sammenholdte med §§ 37 og 21, dels efter Straffelovens § 268, ligeledes sammenholdt med §§ 37 og 21 . . . med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Mettinus til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder . . .

Nr. 48. Skræddermester **S. P. Rasmussen** (Selv)

contra

Handelsfirmaet **S. Levin & Co.** i Berlin (Ingen),

betr. Betaling for et Vareparti.

Sø- og Handelsrettens Dom af 28 Januar 1898: Indstævnte, Skræddermester S. P. Rasmussen hersteds, bør til Sagsøgerne, Handelsfirmaet S. Lewin & Co. i Berlin, betale de paastævnte 375 Kr. 36 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 10 April 1897, til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 75 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, S. P. Rasmussen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Indstævnte i nærværende Sag, Skræddermester S. P. Rasmussen hersteds, paastaas under samme af Sagsøgerne, Handelsfirmaet S. Lewin & Co. i Berlin, dømt til at betale dem 375 Kr. 36 Øre for tvende Varepartier, som de ifølge Bestilling ville have leveret ham i September Maaned 1893, med Renter af Beløbet, 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 10 April 1897 og Sagsomkostninger. Indstævntes Paastand gaar ud paa Frifindelse med Tillæg af Sagsomkostninger, idet han vel ikke har benægtet ved den anførte Tid at have faaet Varer som de omhandlede til det ovennævnte Beløb, men idet han har anbragt, at han havde kjøbt disse Varer af en Hr. Mygind, der solgte dem til ham for egen Regning, og at han ogsaa i sin Tid, nemlig i Marts Maaned 1894, havde betalt dem til nævnte Hr. Mygind, hvorimod han slet ikke var traadt i Forretningsforbindelse med Sagsøgerne, før disse, efter at Varerne vare betalte af ham, sidst i Juni 1894 afkrævede ham det fordrede Beløb, som han da strax vægrede sig ved at betale til dem.

Af hvad der under Sagen er fremkommet, maa det ansees for tilstrækkelig godtgjort, at den ommeldte Hr. Mygind, om hvis nuværende Existens der slet intet foreligger, fra Marts 1893 til Udgangen af Juni 1894 var Sagsøgerens Agent her uden Ret til samtidig at gjøre Forretninger i samme Branche for egen eller for andres Regning og uden Ret til at inkassere eller modtage Betaling for Sagsøgerne, og, medens der intet er oplyst om, hvilke Forhandlinger der maatte have fundet Sted mellem Hr. Mygind og Indstævnte om Leveringen af de

paagjældende Varer, maa det endvidere ansees for godtgjort, at Hr. Mygind har bestilt disse Varer hos Sagsøgerne til Levering til Indstævnte i September 1893 mod 3 Maaneders Kredit, samt at Varerne ere afsendte af Sagsøgerne direkte til Indstævnte og indklarede af denne, uden at iøvrigt Fakturaerne paa disse Varer ere komne til stede, idet Indstævnte vil have forlagt dem.

Den Kvittering for Betalingen af det omstridte Beløb, som Indstævnte vil have modtaget af Hr. Mygind, er ej heller kommen til stede under Sagen, idet den skal være bortkommen, saa lidt som noget er oplyst om dens Indhold m. m. Men, selv om der desuagtet gaas ud fra, at Indstævnte, som paastaet, har betalt Beløbet til Hr. Mygind, findes han dog ikke at kunne fritages for at betale samme til Sagsøgerne. Efter den Maade, hvorpaa han havde modtaget Varerne, kunde han nemlig ikke være berettiget til at betale dem til Hr. Mygind, medmindre denne havde oplyst særlig Hjemmel for sig til at modtage Betalingen. Men selv om Indstævnte, som af ham anbragt, ikke maatte have modtaget to Skrivelser, hvorved Sagsøgerne i Januar og Februar 1894 ville have tilskrevet ham direkte om Betaling af Varerne til dem, er der aldeles intet oplyst om, at Hr. Mygind skulde have haft nogen Hjemmel, hvad ikke kan antages, eller endog blot skulde have paaberaabt sig nogen særlig Hjemmel til at modtage Betalingen, hvilken Betaling til ham iøvrigt først synes at være sket, efter at Sagsøgerne overfor Hr. Mygind havde besværet sig over, at de ikke havde faaet Betaling fra flere af de af ham skaffede Kunder. Endelig er det ikke heller oplyst, at Sagsøgerne senere, som af Indstævnte anbragt, skulde være gaaede ind paa at modtage Hr. Mygind som deres Debitor for Beløbet i Stedet for Indstævnte, hvad særlig ikke kan udledes deraf, at de, efter at Hr. Mygind i en Skrivelse af 10 Juni 1894 havde meddelt dem, at han havde modtaget Beløbet af forskellige Gjældsposter til dem, deriblandt Indstævntes, i en Skrivelse af 12 s. M. udtalte, at det glædede dem, og at de forventede disse Beløb indsendt med Fradrag af hans Provision, medens de, da det saa ikke skete, strax afskedigede ham og krævede blandt andre Indstævnte direkte derfor.

Som Følge af det anførte, og idet det kun endnu bemærkes, at Grunden til, at nærværende Sag først er anlagt i 1897, efter Sagsøgerens Anbringende er den, at de havde ment at burde afvente Udfaldet af et Par lignende Sager mod andre Kunder her, foranledigede ved Hr. Myginds Forhold, findes Indstævnte at burde dømmes overensstemmende med den af dem nedlagte Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 75 Kr.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 64. Partikulier N. W. Stannius (Rée)

contra

Grosserer N. Møller (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om en Eneret var erhvervet og Stadfæstelse af en Arrestforretning,

Muckadell, Holstenshus og Brahetrolleborg Birkers ordinære Rets Dom af 9 December 1896: Indstævnte, Partikulier N. W. Stannius af Brobyværk, bør for Tiltale af Citanten, Grosserer N. Møller af Kjøbenhavn, i denne Sag fri at være. Den ommeldte under 29 Juli 1895 foretagne Arrestforretning ophæves, og bør Citanten til Indstævnte i Vederlag for Tort og Kreditspilde betale 50 Kroner. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det af den af Citanten fremlagte Gjenpart af den af Indstævnte den 17 Marts 1895 udstedte Deklaration om Antagelsen af Chr. Sønderby som Agent ikke sees, om Dokumentet er skrevet paa muligt fornødent Stempelpapir eller indeholder nogen Værdiberegning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 April 1897: Den oven ommeldte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Indstævnte, Partikulier N. W. Stannius af Brobyværk, bør til Citanten, Grosserer N. Møller af Kjøbenhavn, betale de paastævnte 1150 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 August 1895 til Betaling sker, samt Arrestforretningens Omkostninger med 175 Kroner 73 Øre. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Overfor Appellantens Benægtelse af, at der er erhvervet Eneret paa den i den indankede Dom omhandlede Annoncesøjle, har Indstævnte kun paaberaaht sig den i Dommen citerede Skrivelse fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet af 4 December 1894. Der maa inidlertid gives Appellanten Medhold i, at denne Skrivelse, hvis Ordlyd ikke kan antages at være bleven ham meddelt af Indstævnte, ikke afgiver noget Bevis for, at der er erhvervet en Eneret som den i Overenskomsten af 17 Marts 1895 omtalte. Ifølge Lov 31 Marts 1864 § 6 b er det nemlig kun Kunstneren eller den Haandværker eller Fabrikant, hvem han har overdraget et Kunstarbejde til Benyttelse ved Forarbejdelse af Brugsgjenstande, som kan erhverve den der omhandlede Eneret, og Indstævnte har end ikke paastaaet, at Annoncesøjlen skulde være et originalt Kunstarbejde, eller at der ved dens Forarbejdelse er benyttet noget Kunstarbejde, hvis Anvendelse var overladt den i Kirke- og Undervisningsministeriets Skrivelse af 4 December 1894 nævnte G. Haldkjær af paagjældende Kunstner.

Da Appellanten fremdeles med Føje har gjort gjældende, at Enerettens Existentis maa være en Forudsætning for hans Forpligtelse til at erlægge Betalingen for den ham overladte Benyttelse af samme, maa det billiges, at Appellanten ved Birkethingsdommen er frifunden for Indstævntes Tiltale, og at den hos Appellanten den 29 Juli 1895 foretagne Arrestforretning er ophævet. Da det efter Sagens processuelle Stilling derhos maa have sit Forblivende ved, at den Appellanten for den ham ved Arresten tilføjede Tort og Kreditspilde tilkjendte Erstatning er fastsat til 50 Kroner, og at Processens Omkostninger ere ophævede, vil Birkethingsdommen efter Appellantens Paastand være at stadfæste. Medens Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ville være at ophæve, vil Indstævnte have at betale Processens Omkostninger for Høiesteret til Appellanten med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Birkethingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ophæves. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Indstævnte, Grosserer N. Møller, til Appellanten, Partikulier N. W. Stannius, med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende fra Muckadell, Holstenshus og Brahetrolleborg Birkers ordinære Ret hertil indankede Sag paastod Citanten, Grosserer N. Møller af Kjøbenhavn i første Instants Indstævnte, Partikulier N. W. Stannius af Brobyværk, tilpligtet at betale ham 1150 Kroner, som denne skal skyldte ham ifølge en den 17 Marts 1895 indgaaet Overenskomst, hvorved Citanten overdrog Indstævnte Ret til for Fyens Stifts Vedkommende at benytte en Citanten formentlig tilkommende Eneret til en Annoncesøjle, tilligemed Renter af dette Beløb 5 Procent pro anno fra Forligsklagens Dato den 1 August 1895 til Betaling sker, en hos Indstævnte den 29 Juli 1895 for det ovennævnte Beløb, og de nedenfor nævnte Omkostninger foretagne Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, samt Indstævnte tilpligtet at betale ham de under Arrestforretningen opgjorte Omkostninger 175 Kroner 73 Øre foruden Gebyr for Arrestforretningens Beskrivelse samt denne Sags Omkostninger skadesløst.

Indstævnte, der benægtede, at Citanten var i Besiddelse af nogen Eneret, hvilket var en Forudsætning for, at han kunde være pligtig at betale den vedtagne Kjøbesum, paastod sig frifunden, samt Arrestforretningen ophævet og sig tillagt et klækkeligt Beløb for Tort og Kreditspilde og Sagens Omkostninger, og ved Underrettsdommen af 9 December f. A. blev denne Paastand tagen tilfølge, saaledes at der tillagdes Indstævnte i Erstatning for Tort og Kreditspilde 50 Kroner, medens

Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom har Citanten ved Stævning af 30 December forrige Aar indanket for Overretten, hvor han har gjentaget sine i første Instants nedlagte Paastande samt paa-staaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst.

Indstævnte har skjønt lovlig stævnet ikke givet Møde for Overretten.

Ifølge det Oplyste indlagde Indstævnte Billet paa et i Fyens Stiftstidende indrykket Avertissement angaaende et Annonceforetagende og modtog derefter et den 18 Februar 1895 dateret Brev fra Citanten, hvori denne betegnede Foretagendet som et Annonceforetagende med Eneret for Fyen og som »det flotteste, der nogensinde var fremstillet«, samt, idet han udtalte, at der med en lille Smule Arbejde og uden nogensomhelst Risiko kunde gjøres Regning paa en netto aarlig Fortjeneste af 4000 à 4500 Kroner, anmodede Indstævnte om at komme til Kjøbenhavn. I Henhold til denne Opfordring rejste Indstævnte til Kjøbenhavn, og efter at Citanten, da Indstævnte nærrede Betænklichkeiten, havde præsenteret ham for en Mand, der efter eget og Citantens Sigende var særlig kvalificeret til at starte et Annonceforetagende, blev der under 17 Marts 1895 oprettet et Dokument, ved hvilket Citanten meddelte Indstævnte »uindskrænket og uigjenkaldelig Fuldmagt med Substitutionsret til for hele Fyens Stifts Vedkommende i videste Udstrækning saavel i Byerne som paa Landet at benytte den ved Skrivelse af 4 December 1894 fra Kirke- og Undervisningsvæsenet i Henhold til Lov af 31 Marts 1864 erhvervede Eneret til den angivne Annoncesøjle«. I Dokumentets Post 2 forpligtede Indstævnte sig til for den ham meddelte Bemyndigelse at betale Citanten 1150 Kroner inden d. 20 Juni 1895, medens Citanten ved Post 3 forpligtede sig til at levere Indstævnte et saa stort Antal Søjler som denne maatte have Brug for til en Pris af 6 Kr. pr. Stk. Endelig hedder det i Post 4:

»Skulde nogen gjøre Indgreb i Fyens Stift i den ved Ministeriets Skrivelse af 4 December 1894 hjemlede Eneret, som jeg (○: Citanten) ved Post 1 har bemyndiget Hr. Stannius til at udøve, er jeg . . . forpligtet til . . . at drage vedkommende til Ansvar til Straf og Erstatning.«

Det er under Sagen in confesso, at Citanten ved den paaberaabte Skrivelse fra Kirke- og Undervisningsministeriet af 4 December 1894 har sigtet til en til en ustævnt Trediemand rettet Skrivelse af den nævnte Dato, hvori det hedder:

»Ministeriet skal herved tjenstligst meddele Dem Tilstaaelse for Modtagelsen af Anmeldelse i Henhold til Lov 31 Marts 1864 om Forbehold for G. Haldkjær paa Eneret paa en Tegning til en Reklame- eller Annoncesøjle med Askebæger, idet man skal bemærke, at Spørgsmaalet om, hvorvidt der ved den nævnte Anmeldelse er erhvervet nogen Eneret, eventuelt vil henhøre under Domstolenes Afgjørelse.«

Endelig fremgaar det af nogle af Citanten, til hvem den i fornævnte Skrivelse ommeldte G. Haldkjær har overdraget sin Ret, fremlagte Blanketter til Bestilling af Annoncer, i hvilke Søjlen benævnes »Fyens Stifts Annonce-Søjle med Eneret«, at Søjlerne vare bestemte til at hensættes paa Hoteller, Konditorier, Kroer og Forlystelses-Etablissementer.

Da der ikke vil kunne tages noget Hensyn til Indstævntes ubestyrkede Benægtelse af, at den under Sagen omhandlede Eneret, i hvilken der, efter hvad der er in confesso under Sagen, ikke er gjort Indgreb af nogen Trediemand, skulde existere, vil han være at tilpligte at betale Citanten de paastævnte 1150 Kroner med Renter som paa-staaet samt Arrestforretningens Omkostninger med 175 Kroner 73 Øre, hvorhos den foretagne Arrestforretning vil være at stadfæste som lovlig gjort og forfulgt.

Sagens Omkostninger — hvorunder ogsaa henhører Gebyret for Arrestforretningens Beskrivelse — for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 90. Værtshusbestyrelse **Chr. Jørgensen**
(Hindenburg efter Ordre)

contra

Urtekræmmer **Chr. Damm** (Ingen),

betr. Betaling af et Huslejeløb m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 September 1897: Den ovenomhandlede Arrestforretning bør, forsaavidt angaar et Beløb af 150 Kroner som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, men bør iøvrigt være ophævet. Indstævnte, Værtshusbestyrelse Chr. Jørgensen, bør til Citanten, Urtekræmmer Chr. A. Damm, betale 150 Kroner med Renter heraf 5 Procent pro anno fra den 8 Juli 1896, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den den 20 Juli f. A. fremlagte Beskrivelse af den foran omtalte, den 6 Juli s. A. foretagne Arrestforretning ikke er behørig stemplet. Der forelægges Høiesteretssagfører Asmussen og Overretssagfører Ortman en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af dem henholdsvis den 10 August 1896 og den 14 Juni 1897 fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 18 November 1897 er Høiesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appella- bilis.

Forsaavidt Sagen, der ikke fra Indstævntes Side er paa- anket, foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de

i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Værtshusholder Chr. Jørgensen, 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Hindenburg 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Lejekontrakt af 5 August 1893 lejede Indstævnte, Værtshusholder Chr. Jørgensen fra Oktober Flyttedag 1893 en Butikslejlighed tilligemed Beboelsesrum i Stueetagen i den Fabrikant J. Ostermann da tilhørende Ejendom Amagergade Nr. 20 for en helaarlig Leje af 600 Kroner, at erlægge med 150 Kroner 15 September 1893, 15 December samme Aar, 15 Marts 1894 og 15 Juni samme Aar, henholdsvis for Tiden fra 17 Oktober 1893 til 17 Januar 1894, fra sidstnævnte Dato til 17 April 1894 og saaledes fremdeles forud for hvert Kvartal.

Efter at have boet en kort Tid i bemeldte Lejlighed fraflyttede Indstævnte, som havde betalt den pr. 15 September 1893 forfaldne Leje, samme, som det efter det Foreliggende maa antages i al Fald længere Tid forinden 1 Januar 1894 uden forud at have opsagt Lejemaalet, der ifølge Kontrakten skulde opsiges med, som det hedder, »lovligt Varsel« til den paafølgende Flyttedag.

Fabrikant Ostermann lod derfor under 4 Januar 1894 paabegynde en Arrestforretning hos Indstævnte, men efterat denne herunder havde opgivet intet at eje, hvori Arrest kunde gjøres, standsede Ostermann Retsforfølgningen mod Indstævnte.

Efter at være kommet til Kundskab om, at Indstævnte siden 18 August 1892 havde været Ejer af Ejendommen Nygade Nr. 10 i Sundbyvester, lod Citanten, Urtekræmmer Chr. A. Damm, til hvem Fabrikant Ostermann den 22 Juni 1896 havde transporteret sin Fordring ifølge Lejekontrakten, den 1 Juli 1896 ved Kongens Foged her i Staden en Arrestforretning foretage paa Indstævntes Bopæl hersteds til Fyldestgjørelse for Husleje ifølge ovenomtalte Lejekontrakt for Tiden fra 17 Januar 1894 til Oktober Flyttedag s. A., ialt 450 Kroner, til Sikkerhed for hvilke Beløb med Omkostninger, ialt 464 Kroner 33 Øre, der dekretederes Arrest i den af Indstævnte beboede, ham tilhørende Ejendom, Store Torvegade Nr. 21 her i Staden.

Da Indstævnte imidlertid under Arrestforretningen opgav, at bemeldte Ejendom var prioriteret indtil dens Værdi, fortsattes Arrestforretningen den 6 Juli 1896 af Kongens Foged i Amager Birk, af hvem der derpaa til Sikkerhed for sidstnævnte Beløb med yderligere paa-

løbende Omkostninger, ialt 482 Kr. 99 Øre, dekretedes Arrest i Indstævntes ovenfor omtalte Ejendom i Nygade Nr. 10 i Sundbyvester.

Under nærværende Sag paastaar Citanten nu bemeldte af ham foretagne Arrestforretning som lovlig gjort og forfulgt kjendt ved Magt at stande og Indstævnte tilpligtet at betale den ovenfor omtalte Husleje for Tiden fra 17 Januar 1894 til Oktober Flyttedag s. A., 450 Kroner, med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra Forligsklagens Dato den 8 Juli 1896 til Betaling sker samt Arrestforretningens og nærværende Sags Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig derimod frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger samt den ovenomhandlede Arrestforretning ophævet. Til Støtte herfor har Indstævnte gjort gjældende, at Lejekontrakten er brudt paa saa væsentlig Maade fra Ejerens Side, at Indstævntes ovenfor omtalte Fraflytning var fuldt berettiget og enhver Forpligtelse til at betale Husleje efter Lejekontrakten bortfalden for ham. Uagtet Lejligheden ifølge bemeldte Lejekontrakt skulde være i god og forsvarlig Stand, manglede der nemlig Nøgler til omtrent alle Døre, derunder til Butiksdøren, samt adskillige Kakkellovne, medens de resterende Kakkellovne og Komfuret vare ubrugelige; det værste var dog, at Lejligheden var saa fugtig, at den stank deraf, idet Vandet stod højt i Kjælderen underneden, hvorved Indstævntes Varer, Ost, Kjød, Salt, Smør o. s. v. bleve ødelagte, ligesom Opholdet i Lejligheden var uforsvarligt af Hensyn til Indstævntes Børns Sundhed.

Subsidiært gjør Indstævnte gjældende, at han i al Fald ikke er ansvarlig for Huslejen for Halvaaret April—Oktober 1894, idet Lejeforholdet maa betragtes som lovlig opsagt til April Flyttedag 1894. Indstævnte henvendte sig nemlig efter sit Anbringende kort efter at være fraflyttet Lejligheden til Ejerens Befuldmægtigede, til hvem han afleverede Nøglerne og erklærede, at han ikke kunde bo i Lejligheden.

Foreløbig bemærkes, at der ikke kan gives Citanten Medhold i, at Indstævnte ved sine Erklæringer under de ovenomtalte Arrestforretninger skulde have erkjendt den paastævnte Fordrings Rigtighed eller have afskaaret sig fra at fremkomme med de foranførte Indsigelser.

Hvad disse angaa har Citanten benægtet, at de af Indstævnte anførte Mangler vare til Stede med Undtagelse af at han har erkjendt, at der var nogen Fugtighed i Lejligheden, men dog langtfra i den af Indstævnte angivne Grad.

Indstævnte skjønnes ikke overfor denne Benægtelse at have godtgjort, at Lejligheden var ubrugelig eller at Lejligheden overhovedet var behæftet med saadanne Mangler, at han af den Grund kunde være berettiget til at ophæve Lejemaalet, og forsaavidt Indstævnte har anbragt, at der paa Grund af Lejlighedens Mangler i al Fald tilkommer ham et Afslag i Lejen, der mindst maa sættes lig Lejen for Tiden fra den 17 Januar 1894 til April Flyttedag samme Aar 150 Kroner, kan der efter de foreliggende Oplysninger intet Hensyn tages hertil. Derimod maa der, da Ejerens Befuldmægtigede efter det Foreliggende maa antages at have endog længere Tid, forinden lovlig Opsigelse til Fraflytning til April Flyttedag skulde have funden Sted, af Indstævnte faaet at vide, at han var fratraadt Lejemaalet, gives Indstævnte Medhold i, at egentlig Opsigelse ikke har været fornøden for at betragte Lejemaalet som ophørt til April Flyttedag 1894.

lægges der Høiesteretssagførerne Asmussen og Salomon hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Extraret indankede Saz tiltales Arrestanten Niels Rasmussen, kaldet Kallehave, der er født den 4 Januar 1856 og mange Gange tidligere straffet, bl. A. ifølge Vordingborg nordre Birks Extraret af 15 December 1890, efter Straffelovens § 282, 1ste Stykke, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ifølge Næstved Kjøbstads Politiretsdom af 4 December 1895 efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med Tvangsarbejde i 90 Dage, for Brandstiftelse og Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne, er der oplyst Følgende: Efterat Arrestanten, som af sin Forsørgelseskommune var anbragt paa Tvangsarbejdsanstalten i Næstved, den 19 September f. A. havde absenteret sig fra denne Anstalt, søgte han den paafølgende Nat paa Grund af Regnvejrr Ly i et Træskur, der var aflukket med en Hængelaas, som han opbrød, og i hvilket Præstø Amts 49de Skyttekreds opbevarede forskellige Rekviziter. Ved sin Bortgang herfra stjal han den paafølgende Dags Morgen, ifølge en da fattet Beslutning, et Flag, et Krudtmaal, en Ladetang, nogle Kugler og et Par Regnskabsbøger, hvilke Gjenstande ere vurderede til ialt ca. 4 Kr.

Samme Morgen frastjal Arrestanten Husmand Ole Knudsen af Gangesbro en til 1 Kr. 50 Øre vurderet Frakke, der hang paa et Sted, til hvilket Arrestanten havde uhindret Adgang.

Om Aftenen omtrent Kl. 9, da Arrestanten passerede Gaardejer Niels Peter Nielsens Gaard i Brandeløv, stak han med en Tændstik Ild i en Havrestak, der stod ca. 30 Alen fra Gaarden, og efterat have forvisset sig om, at Ilden havde fænget, gik han videre, indtil han et Kvarters Tid efter ankom til Gaardejer Rasmus Pedersens Gaard paa Brandeløv Mark, hvor han paa samme Maade antændte en Del Halm, der var anbragt i en, i en Afstand fra Gaarden af 16 Alen beliggende, saakaldet Halmbod, der var opført af raa Kampesten paa de 3 Sider og aaben til den fjerde. For den paa de nævnte Brandlidtes Ejen dele foraarsagede Skade m. v., have de vedkommende Brandforsikringsforeninger udredet henholdsvis 524 Kr. 20 Øre og 201 Kr. 15 Øre.

Arrestanten vandrede derpaa videre, og det er ikke oplyst, at han har foretaget sig noget Ulovligt i den paafølgende Tid til den 24 s. M., da han, som mistænkt for de ovenomtalte Brandstiftelser, blev anholdt i Vordingborg nordre Birks Jurisdiktion.

Efter de foreliggende Oplysninger kan det ikke antages, at noget Menneskeliv ved de omhandlede Ildspaesættelser har været udsat for aabenbar Fare, hvorimod det ikke kan ansees udelukket, at Ilden, hvis den ikke strax var bleven opdaget og bekæmpet, kunde have udbredt

sig til de nærliggende Gaarde og derfra videre. Arrestanten, der har benægtet, at han tilsigtede, at Ilden skulde angribe Gaardene, eller tænkte sig, at dette kunde ske, har forklaret, at han paasatte denne, for at undgaa at komme tilbage til Tvangsarbejdsanstalten.

Der har under nærværende Sag, saavel som under adskillige af de mod Arrestanten tidligere anlagte Retssager, været Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, og det sees bl. A., at han allerede i 1876 af 2 Læger er erklæret for idiotisk og utilregnelig, hvilket tiltraadtes af Dommer og Retsvidner, samt at han i 1879 paa Sessionen fik Udygtighedspas, som det maa antages paa Grund af de Oplysninger om hans mentale Tilstand, der fandtes i et for Sessionen produceret Thingsvidne. Efterat Arrestanten har været indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg, har denne Anstalts Overlæge i en Erklæring af 7 Februar d. A. bl. A. udtalt, at Arrestanten vel ikke er sindssyg, men er et degenerativt Individ af Vagabond Typen, noget imbecil med svingende Stemningsliv, og prisgiven de Drifter og Tilskyndelser, der enten opstaar i ham selv eller indgives ham af Andre — rimeligvis dog kun, naar han befinder sig i en Exaltationsperiode. I en Skrivelse af 5 Marts s. A. har derhos det kgl. Sundhedskollegium udtalt som sin Overbevisning, at Arrestantens Aandsevner ere saa svækkede og til sine Tider, naar hans Sindsstemning er exalteret, saa forstyrrede, at han næppe fuldt ud, af og til vistnok slet ikke, kan antages at være sig sine Handlingers Strafbarhed bevidst.

Da det herefter findes betænkeligt at statuere, at Arrestanten, da han forøvede de under Sagen omhandlede Gjerninger, var sig deres Strafbarhed bevidst, maa det billiges, at han ved den indankede Dom i Medfør af Straffelovens § 38, 1ste Stykke, ikke er anseet med Straf, hvorhos det i Medfør af samme §'s 2det Stykke findes at burde bestemmes, at der af Øvrigheden skal træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger mod ham, i hvilken Henseende Underrettsdommens Bestemmelse om, at han af Øvrigheden bør sættes i Forvaring bliver at forandre.

Nr. 272.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Peter Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Ramsø-Tune Herreders Extrarets Dom af 11 Juli 1898: Arrestanten Niels Peter Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i et Aar. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagfører Jacob P. Nielsen og Prokurator Hude, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 August 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Tvermoes, betaler Arrestanten Niels Peter Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Peter Jensen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø Thune Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Peter Jensen for Tyveri.

Arrestanten er født den 19 Februar 1858 og bl. A. anseet ifølge Høiesterets Dom af 10 Maj 1894 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter samme Lovs § 275, jfr. § 268, 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ifølge Vallø Birks og Bjeverskov Herreds Politirets Dom af 9 December 1897 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 48 Dage.

Ved Arrestantens egen med det iøvrigt i Sagen oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han den 10 Juni d. A. om Eftermiddagen har i Viby Kros Rejselade tilegnet sig en der henstaaende til 1 Kr. vurderet Skovl, tilhørende Kroejer Anders Peter Nielsen af Viby Kro, hvilken Skovl han samme Dag solgte for 50 Øre.

Arrestanten har derhos tilstaaet, at han samme Eftermiddag endvidere tilvendte sig en anden Skovl, der ligeledes er vurderet til 1 Kr. og tilhørte Jernbanearbejder Søren Nielsen, hvilken Skovl henlaa paa en Arbejdsplads i Nærheden af Viby Station, men han, der den paa-gjældende Dag var noget beruset, har erklæret, ikke at kunne erindre, hvad han har gjort med denne Skovl og efter at Defensionsindlægget for Underretten var oplæst for ham, bemærkede han, at han ikke vidste af at have taget den, men til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen findes der ikke at kunne tages noget Hensyn, og Arrestanten vil saaledes ogsaa være at dømme for Tyveriet af denne Skovl, som han efter det Oplyste samme Aften solgte for 35 Øre.

For sit foranførte Forhold vil Arrestanten, der efter det Foreliggende maa forudsættes at have været fuldt tilregnelig, da han begik

Tyverierne, være at ansee efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde fastsættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Fredagen den 2 September.

Nr. 235. Høiesteretssagfører Jensen
contra

Karen Sofie Madsen og Peder Andreassen
(Def. Hindenburg),

der tiltales: Førstnævnte for Barnefødsel i Dølgemaal og Barnemorð, Sidstnævnte for Meddelagtighed heri og for Overtrædelse af Straffelovens § 197.

Odense Herreds Extrarets Dom af 22 Januar 1898: Arrestantinden Karen Sofie Madsen og Tiltalte Peder Andreassen bør hensesættes til Forbedringshusarbejde Førstnævnte i fire Aar, Sidstnævnte i et Aar. Saa bør de og in solidum udrede alle af Aktionens lovlige flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Sagfører Rasmussen, og til Defensor, Sagfører Jørgensen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juni 1898: Tiltalte Peder Andreassen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Arrestantinden Karen Sofie Madsen idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Lassen, 35 Kr. til hver, udredes af Arrestantinden med Undtagelse af Udgifterne ved Tiltaltes Arrest og Halvdelen af Salærerne, der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte Peder Andreassen udviste Forhold ved, som i den indankede Dom fremstillet, at fjerne sig uden at foretage noget, da han havde forefundet Barnet henliggende i hjælpeløs Tilstand, vil han være at ansee efter Straffelovens § 199, og vil Straffen herfor være at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Det maa i Henhold til de i Dommen anførte Grunde billiges, at Tiltalte Karen Sofie Madsen er anset efter Straffelovens §

186, jfr. § 46, men Straffen findes at burde forhøjes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Aktionens Omkostninger blive at udrede paa den nedenauførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Karen Sofie Madsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i fem Aar. Tiltalte Peder Andreassen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fyrretyve Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg, 60 Kroner til hver, udredes med tre Fjerdedele af Karen Sofie Madsen og en Fjerdedel af Peder Andreassen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag aktioneres Arrestantinden Karen Sofie Madsen og Tiltalte Peder Andreassen, der ere fødte henholdsvis den 19 Januar 1866 og 23 August 1831 og ikke fundne forhen straffede, Arrestantinden for Barnefødsel i Dølgemaal og Barnemord, og Tiltalte for Meddelagtighed heri og for Overtrædelse af Straffelovens § 197.

Ifølge Sagens Oplysninger har Arrestantinden, der allerede i April 1892 fødte et Barn udenfor Ægteskab, og som i det sidste Par Aars Tid, forinden Undersøgelsen i nærværende Sag tog sin Begyndelse, har tjent Tiltalte, der er gift og ejer en Gaard paa Eiby Mark, som Tjenestepige, i længere Tid staaet i kjødeligt Forhold til denne sin Husbond, som jævnlig besøgte hende i hendes Kammer ved Nattetide og der plejede legemlig Omgang med hende. Arrestantinden, der ved Nytaarstid 1897 bemærkede, at hendes maanedlige Forandringer udebleve, besøgte i Paasken derefter sit fædrene Hjem i Rønninge, ved hvilken Lejlighed hun meddelte sine Forældre og Søskende, at hun antog at være besvangret af Tiltalte. Uagtet Forældrene derefter tilbød hende at forblive hos dem, indtil Fødselen var overstaaet, vendte hun dog efter en halv Snes Dages Fraværelse tilbage i sin Kondition, hvor hun saa forblev, indtil Fødselen foregik — hvilket skete Lørdagen den 18 September f. A. — efter at hendes Moder en Gang i August forgjæves havde gjentaget sin Opfordring til hende om at overstaa Barselfærden hjemme hos Forældrene. Da Arrestantinden som formeldt var vendt tilbage i sin Kondition, blev hun af Tiltaltes Hustru, der imidlertid af en af Arrestantindens Søstre var bleven underrettet om, at Arrestantinden havde vedgaaet at være frugtsommelig og sigtet Tiltalte for at være Barnefaderen, tilspurgt om hun var frugtsommelig, hvad hun nu benægtede, ligesom hun kort derpaa gjentog denne Nægtelse i Tiltaltes Overværelse. Arrestantinden har for-

klaret, at hun allerede da besluttede at føde i Dølgemaal og at ombringe Barnet, hvis det kom levende til Verden. Dette Forsæt vil hun derhos have fastholdt, lige indtil hun fødte, hvad ogsaa stemmer med hendes Forhold i den sidste Tid forinden Fødselen; thi uagtet hun mærkede at Fosteret var levende, foretog hun Intet for at indrette sig paa Fødselen eller anskaffede Børnetøj, idet hun derhos fremdeles overfor sin Madmoder nægtede sig frugtsommelig og hele Tiden fuldt ud forrettede sin daglige Tjenestegjerning. Skjønt Tiltalte ogsaa efter Paasken vedblev at pleje legemlig Omgang med Arrestantinden, har hun efter sin Forklaring, der for saavidt stemmer med Tiltaltes, dog ingensinde, forinden Fødselen foregik, meddelt ham, at hun var frugtsommelig eller rettet nogen Anmodning til ham om Understøttelse, og hun har endog efter Tiltaltes Forklaring, der efter det foreliggende maa antages at være rigtig, gjentagne Gange paa Forehold fra hans Side nægtet at være frugtsommelig. Om Eftermiddagen den 19*) Septemaer f. A. følte hun sig syg, hvad hun meddelte Tiltalte, uden at antyde, at det var en Fødsel, der forestod, og i Overensstemmelse med, hvad hun havde bestemt sig til, foregik Fødselen derefter om Aftenen hemmeligt i hendes Seng i Pigeammeret, hvor hun alene havde Natteleje, og uden at hun tilkaldte nogen til Assistance, og fødte hun da Kl. 9 a 10 et Pigebarn, der efter hendes Forklaring var levende og velskabt. Arrestantinden har videre forklaret — tildels under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør — at hun, efter at Fødselen var foregaaet, med Fingeren rev Barnets Navlestreng over, uden at hun, der ikke hermed vidste nogen Betsked eller tænkte, at der heraf kunde resultere nogen Fare for Barnet, foretog noget for at underbinde Navlestrengen, hvorhos hun, som nu blev glad over at se det velskabte Barn, tog dette i sine Arme og lod det patte paa sine Læber og beholdt det saaledes hos sig hele Natten, idet hun opgav sit tidligere Forsæt at ombringe Barnet, da hun, som hun har forklaret, ved at se og mærke det kraftige, levende Barn blev rørt af den naturlige Moderfølelse og vilde unde Barnet Livet. Da Arrestantinden den følgende Dags Morgen Kl. ca. 6 stod op for at begive sig til Malkning af Gaardens Køer, lagde hun Barnet tilrette i Sengen under sin Fraværelse og fandt det beroende sammesteds ved sin Tilbagekomst og fremdeles levende. Men nu opstod atter Forsættet om at dræbe Barnet hos hende, uden at hun har villet være i Stand til at angive nogen Grund hertil, og i den Hensigt at kvæle det anbragte hun derfor i Sengen en Dyne saa tæt om det til alle Sider, at det efter hendes Skjøn vilde være umuligt for det i alt Fald efter kort Tids Forløb at drage Aande, og forlod umiddelbart derpaa Kl. ca. 11 Værelset for at besørges Middagsmalkning. Da hun derpaa, efter at have behandlet Mælken, vendte tilbage til Pigeammeret, fandt hun Barnet dødt, men har Arrestantinden i Forbindelse hermed forklaret, at Dynen nu laa løst over Barnet, og at dette kjendeligen var flyttet fra det Sted, hvor hun havde lagt det, til et andet Sted i Sengen og vendt, ligesom hun bemærkede, at dets Næse nu var fladtrykt, og at det havde faaet en mistænkelig blaa Plet paa den ene

*) Skal være den 18de.

Kind, hvorfor Arrestantinden, da Tiltalte kort forinden havde meddeelt hende, at han i hendes Fraværelse havde været inde i hendes Kammer og der seet Barnet, mistænkte ham for da at have havt fat paa det og fuldbyrdet dets Drab.

Tiltalte har med Hensyn hertil forklaret, at han i Arrestantindens Fraværelse, efter sin Hustrus Anmodning, gik ind i hendes Kammer for at erfare, om der muligt var foregaaet en Fødsel, og der saae Barnet, men han har bestemt fastholdt, at han strax igjen fjernede sig uden endog blot at have rørt ved Barnet, der allerede da forekom ham at være dødt, og som efter hans Beskrivelse den Gang i alt Fald tildels laa i den samme Stilling, i hvilken Arrestantinden vil have fundet det, da hun, som ovenmeldt, kom fra Middagsmalkningen, og er der ikke under Sagen, udover hvad der for saavidt indeholdes i Arrestantindens Forklaring, fremkommet Noget, der væsentligt bestyrker den af hende mod ham rejste Mistanke om at have dræbt Barnet, mod hvilken det tværtimod taler, at Arrestantinden, da hun og Tiltalte op ad Dagen den 19 September bleve alene sammen paa Gaarden, og Tiltalte nu udspurgte hende om de nærmere Omstændigheder ved Fødselen, efter hans Forklaring, som hun ikke har turdet benægte, bl. A. meddelte ham, at Barnet havde været levende født, men kun havde levet en halv Snes Minutter efter Fødselen. Efter Arrestantindens og Tiltaltes for saavidt overensstemmende Forklaringer bleve de ved denne Lejlighed enige om at skjule saavel, at hun havde født et Barn, som selve dette, og aftalte de i sidste Henseende at nedgrave Barnet i Gaardens Have, hvilket de strax i Forening udførte, ligesom Liget ogsaa senere der blev fundet, og blev Efterbyrden, som Arrestantinden foreløbig havde tildækket paa en lille Askehob i Haven, ved samme Lejlighed af Tiltalte nedgravet i Haven, hvor den ligeledes senere er funden. Overensstemmende med deres foromtalte Beslutning hævdede Arrestantinden og Tiltalte overfor Arrestantindens Moder, da denne nogle Dage senere indfandt sig paa Gaarden for at høre til Arrestantinden, at den hele Tale om, at Arrestantinden havde været frugtsommelig, kun var løs Tale.

De obducerende Læger have attesteret, at det her omtalte Barn har været fuldbaarent og levedygtigt, men at det paa Grund af den vidt fremskredne Forraadnelse ikke med Sikkerhed kan afgjøres, om det har aandet efter Fødselen, saa lidt som Dødsarsagen, og har vedkommende Distriktslæge paa Foranledning af Overretten i en Erklæring af 8 April d. A. bl. A. udtalt, at hverken Arrestantindens Forhold under Fødselen — naturligvis afseet fra, at den skete i Dølgemaal — eller hendes Undladelse af at underbinde Navlesnoren har været egnet til at bevirke eller fremskynde Barnets Død, og at der i det hidtil Oplyste Intet er som staar i Modstrid med Arrestantindens Forklaring om, at Barnet levede den næste Formiddag Kl. 11, altsaa ca. 12 Timer efter Fødselen.

Ligesom Tiltalte hverken ved sin Passivitet, da han første Gang saae Barnet, hvilket han som meldt efter sin Forklaring allerede den Gang antog for dødt, eller ved sin Deltagelse i Barnets Nedgravning i Haven kan ansees at have gjort sig skyldig i noget Forhold, hvorfor der saaledes som Aktionsordren lyder, kan idømmes ham Straf, saa-

ledes gjælder det samme, for saavidt han har erkjendt, at han, uagtet han trods Arrestantindens Benægtelser efter hendes Udsagn kunde skjønne, at hun var frugtsommelig og havde Anledning til at antage, at hun vilde føde i Dølgemaal, intet har foretaget for at forhindre saadant. Derimod vil Arrestantinden for den af hende tilstaaede Drabshandling, der dog, da det ikke er oplyst, at den har bevirket Barnets Død, kun vil kunne tilregnes hende som Forsøg, være at ansee efter Straffelovens § 186, jfr. § 46, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar Underretsdommen, ved hvilken Arrestantinden er anset efter Straffelovens §§ 194 og 192, sidste Led, og Tiltalte efter Straffelovens §§ 192, 194, kfr. Analogien af § 47, samt § 197, med Forbedringshusarbejde henholdsvis i 4 og 1 Aar, vil saaledes alene kunne stadfæstes med Hensyn til den Arrestantinden idømte Straf, men vil iøvrigt være at forandre.

Hermed endte anden Extrasession.

Færdig fra Trykkeriet den 29 September 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898

Nr. 24.

Anden ordinære Session.

Mandagen den 3 Oktober.

Nr. 285.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Simon Simonsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 8 August 1898: Arrestanten Simon Simonsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i femten Maaneder samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, henholdsvis Prokurator Langballe og Kancelliraad Bredstrup, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 August 1898: Arrestanten Simon Simonsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 12 Kr. til Førstnævnte og 10 Kr. til Sidstnævnte, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Simon Simonsen til Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Simon Simonsen, der er født i Aaret 1865 og som, foruden at han har været (straffet) før 18-Aars Alderen for Tyveri med 10 Rottingslag, og i 1885 ifølge Krigsrets Dom efter Straffelovens § 235, jfr. Straffeloven for Krigsmagten § 172, sidste Punktum, samt efter sidstnævnte Lovs § 176, med mørk Arrest i 8 Dage, endvidere 4 Gange har været straffet for Tyveri, nemlig ifølge Krigsrets Dom af 15 Juli 1885 efter Straffelovens §§ 235 og 228, jfr. Straffelov for Krigsmagten § 172 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ifølge Krigsrets Dom af 9 Oktober 1885 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage, i Følge Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Oktober 1886 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og i Følge Overrettens Dom af 1 April 1889 for fjerde Gang begaaet Tyveri, efter Straffelovens § 232, 1ste Mbr., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt endelig senest ved Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Juli 1897 har været anseet efter Straffelovens § 210, jfr. § 47, og efter dens § 203, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten er sigtet for at have stjaalet en Cyklehandler Hans Henrik Petersen tilhørende Cykle, der af denne var udlaant til Handelsagent Niels Peter Marius Christensen, og af sidstnævnte den 22 Juli d. A. henstillet i Værtshusholder Westergaards Gaard i Randers, hvor den savnedes den 24 s. M. om Morgenen, hvorefter Arrestanten, da Mistanken for at have stjaalet den var bleven henledet paa ham, den 28 s. M. blev funden i Besiddelse af Cyklen, som han havde henstillet paa Loftet til den af ham beboede Ejendom i Hvedsten.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at han den 23 Juli d. A., da han om Aftenen forlod ovennævnte Westergaards Beværtning, hvor han havde nydt Drikkevarer, har sat sig i Besiddelse af den omhandlede Cykle, der stod frit fremme i Gaarden, hvortil Adgangen maa antages at have været uhindret. Arrestanten, der efter sit Udsagn gik ud fra, at Cyklen tilhørte Vestergaard, har imidlertid nærmere forklaret, at han, der ved den omhandlede Lejlighed var en Del beruset, om end ikke mere, end at han, som han har erkjendt, var klar over det urigtige i sin Handling, tog Cyklen for at benytte den samme Aften til at lære sig selv at kjøre paa Cycle, hvad dog ikke lykkedes ham, da det viste sig, at Cyklen manglede den ene Pedal, hvad han ikke vil have bemærket, da han tog den, samt endvidere, at det ikke var hans Hensigt at skille Ejeren ved Cyklen, men derimod senere at tilbagelevere den, hvor han havde taget den. Men ligesom denne Forklaring i og for sig er mindre sandsynlig, eftersom Arrestanten, da det viste sig, at han ikke kunde kjøre paa Cyklen, i Stedet for strax at bringe den tilbage, trak den den ca. $1\frac{1}{2}$ Mil lange Vej til sit Hjem, og der den følgende Morgen anbragte den paa Loftet, samt endvidere, uagtet han — som han hae erkjendt — Dagen efter paany var i Randers, undlod at medtage Cyklen eller at foretage noget Skridt for at gjøre Vestergaard bekjendt med, hvor den fandtes, saaledes har Arrestanten endvidere erkjendt, at han, da han tog Cyklen, ikke tænkte nærmere over at levere den tilbage, idet denne Tanke

først bagefter — som han i sin først afgivne Forklaring har udtalt sig: da han var bleven ædru — opstod hos ham, og herefter findes den af ham udførte Tilegnelse af Cyklen at maatte tilregnes ham som Tyveri. Cyklen, der er vurderet til 100 Kr., er udleveret til Ejeren, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 260. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Joseph Martin eller **Joseph Christoffer Martin**, ogsaa kaldet **Joseph Chesterfield Martin** (Def. Bagger),

der tiltales for Voldtægt forbundet med Legemsbeskadigelse og Blodskam.

St. Jan Landrets Extrarets Dom af 20 April 1898: Tiltalte, Arrestanten Joseph Martin, alias Joseph Christopher Martin, alias Joseph Chesterfield Martin, bør straffes paa sit Liv. Saa betaler han i Erstatning Omkostningerne ved Salome Princes Kur og Pleje paa Kommnehospitalet paa St. Thomas, D. 27.60, og alle de af nærværende Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Omkostningerne ved hans Hospitalsophold og Rejser. Erstatningen udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen efterkommes i det Hele under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 25 Maj 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Joseph Martin eller Joseph Christoher Martin, ogsaa kaldet Joseph Chesterfield Martin, til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved St. Jans Landret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag er Arrestanten Joseph Martin, alias Joseph Christopher Martin, alias Joseph Chesterfield Martin, som er født paa den engelske Ø Antigua, skjønned at være 31 Aar gammel, og ikke forhen fundet straffet paa de dansk-vestindiske Øer, hvortil han som Emigrant ankom i 1891, aktioneret for Voldtægt forbundet med Legemsbeskadigelse samt Blodskam.

Af det under Sagen Oplyste fremgaar, at Arrestanten, der ernærede sig som Sømand og Kulsvier, og sammen med sin Hustru og deres to smaa Børn boede i det ene Værelse af et paa Ejendommen Johnny Hoon paa Øen St. Jan liggende Hus — hvis andet Værelse beboedes af hans Hustrus Moder, en 60 aarig Kone, Salome Prince, og dennes 2 voxne Børn, Louise og John Prince — den 25 December f. A. tidligt om Morgenen var kommen tilbage til sit Hjem fra en Rejse til St. Croix og St. Thomas, medbringende en Flaske Rom, hvoraf han drak en Del, forinden han Kl. 8 spiste Frokost. Efter Frokosten sov han til Kl. 12 Middag og drak derefter i Løbet af Eftermiddagen Resten af Flaskens Indhold paa et Par Snapse nær, hvormed han trakterede andre. Omtrent Kl. 6 Eftermiddag gik han hjemme fra, og efterat have aflagt et Besøg hos en Bekjendt, hos hvem han fik en Snaps Spiritus, vandrede han i længere Tid alene omkring, idet han nu og da drak af en Flaske med Rom, som han havde fundet i sit Hus og taget med sig, og vendte han først hjem hen paa Natten. Hans Hustru og hendes to Søsken, Louise og John Prince, havde imidlertid efter en tidligere truffen Bestemmelse, hvormed Arrestanten var vidende, omtrent Kl. 7 forladt Huset og begivet sig andetsteds hen, og var der saaledes ved Arrestantens Hjemkomst ingen andre tilstede i Huset end hans Svigermoder, Salome Prince, der sov i sit Værelse, og Arrestantens to smaa Børn, der laa i hans og hans Hustrus Værelse.

Om det derefter Forefaldne har Salome Prince forklaret følgende: Efter at hun var gaaet til Ro og havde sovet længere Tid vendte hun sig om paa Siden og vaagnede, idet hendes venstre Haand faldt paa en Person, som laa paa Gulvet ved Siden af hende. Hun greb fat i hans Haand og spurgte to Gange, hvem det var, uden at faa Svar, ligesom hun ikke heller fik Svar paa hendes Spørgsmaal, om det var »Joseph« (d: Arrestanten). Den paagjældende Person tog nu fat i hendes Haand, og da hun stod op fra Gulvet, stod han ligeledes op og begyndte at brydes med hende, der forgyæves søgte at frigjøre sig for hans Tag. Det lykkedes ham at kaste hende omkuld, hvorpaa han satte sig ovenpaa hende og tildelte hende flere Slag i Siden, for Brystet og i Hovedet, samt tiltvang sig derefter Samleje med hende, der var aldeles udmattet, men stred imod til det sidste, og gjorde al den Modstand, hun var i Stand til, ligesom hun ogsaa raabte om Hjælp, uden at hun dog, da Huset laa for afsides, kunde høres. Efter at Samlejet havde fundet Sted, stod Manden op og trak hende ved Haanden ind i Værelset ved Siden af, hvor de to Smaabørn sov, og som ligeledes var mørkt. Da hun grædende vedblev med sine Forsøg paa at rive sig løs, spurgte et af Børnene hende, hvorfor hun græd, hvortil hun, der endnu ikke vidste, hvem Manden var, svarede,

at der var en Person i Huset, som havde slaaet hende, og sagde Barnet da, at det var hendes Fader, hvilket foranledigede Manden til at slaa Barnet. Hun blev derpaa atter trukket tilbage til sit eget Værelse, hvor Manden atter brødes med hende og, efter at have kastet hende omkuld, tiltrods for hendes Modstand, igjen fuldbyrdede Samleje med hende. Ved denne Lejlighed havde han atter sat sig paa hendes Bryst og slaaet hende med Næven samt grebet hende i Struben som for at kvæle hende, og havde bidt hende i Fingeren, da hun vilde fri sig for hans Tag; endvidere havde han holdt sin ene Haand over hendes Næse og Mund, saa at hun næsten ikke kunde aande, og da hun med sin højre Haand forsøgte paa at tage hans Haand bort for at faa Luft, havde han slaaet hendes Arm saa haardt mod Gulvet, at den, som det senere viste sig, brækkedes, og havde hun da spurgt ham, om han havde i Sinde at slaa hende ihjel, men uden at faa Svar. Efterat dette andet Samleje, under hvilket, ligesom første Gang, Sædudtømmelse havde fundet Sted, var fuldbyrdet, tildelte han hende endnu nogle Slag og skubbede hende med Foden henimod Udgangsdøren, hvorpaa det lykkedes hende at faa Døren aabnet og slæbe sig udenfor. Da hun var kommen lidt til Kræfter, gik hun til et andet Fruentimmer, som boede i nogen Afstand og som tilkaldte Plantagens Konstabel, Christian Thomas, og gik hun sammen med dem og nogle andre tilstedekomne Personer, deriblandt hendes Børn, Louise og John Prince, tilbage til sit Hus, hvor hun og de andre, efterat der var tændt Lys, saae Arrestanten sidde paa en Bænk i hans eget Værelse i Samtale med hans lille Søn. Han bad hende om Forladelse og sagde, at han ikke havde vidst, hvad han gjorde eller at det var hende, han havde mishandlet. Efter Salome Princes Forklaring havde Arrestanten ikke tidligere været nærgaaende mod hende, ligesom hun heller ikke nogensinde havde givet ham Anledning dertil. Hun havde aldrig fornærmet ham paa anden Maade end ved at forlange, at han skulde flytte bort fra Huset, fordi han en Gang havde besvangret hendes Datter Louise, uden at det dog var lykkedes hende at faa ham bort.

Salome Prince blev den paafølgende Dag sendt til St. Thomas og indlagt i Kommunehospital. Af en af Landfysikus Mortensen den 27 December f. A. afgiven Erklæring fremgaar, at der paa hendes udvendige Kjønsdele ikke fandtes Tegn paa Vold, men at der umiddelbart indenfor Kjønsaabningen, nedad og tilhøjre, fandtes en lindsestor, overfladisk, let blødende Excoriation, og paa venstre Side, ca. $\frac{3}{4}$ Tomme indenfor Kjønsaabningen, samt højere oppe i Moderskeden paa dennes øvre Væg, ganske lignende Læsioner af Slimhinden, paa hvis Væg desuden hist og her saas smaa friske punktformige Blodudtrædninger i selve Vævet. I Erklæringen udtales, at de beskrevne Læsioner, der ikke kunde antages at ville efterlade farlige Følger for hendes Helbred, sikkert vare Resultatet af en nylig stedfunden Irritation med betydelig Udspiling af de paagjældende Kjønsdele, og at dette stærkt talte for, at hendes Angivelse om et kort forinden foregaaet voldeligt Samleje var rigtig. Ifølge Lægeerklæringen fandtes endvidere paa Salome Prince et frisk Brud af højre Underarms Spoleben, $2\frac{1}{4}$ Tomme ovenfor Haandleddet, samt — hvad dog var uden videre Betydning — en Kontusion med stærk lokal Ømhed, men uden Tegn paa Brud, paa

den forreste Del af 9de Ribben paa højre Side, og nogen Ømhed og Svulst af venstre Kind, som af et Stød eller Slag. Salome Prince blev den 23 Februar d. A. atter udskreven af Hospitalet, og fremgaar det af Landfysici Erklæring af 25 næstefter, at det hende tilføjede Brud af Armen var fast helet i god Stilling, og at de Smerter, som endnu vare tilstede, efterhaanden vilde tabe sig, saa at den af hende lidt Overlast ikke vilde faa varige skadelige Følger for hendes Helbredstilstand og Førlighed.

Arrestanten, der efter Forhørsdommerens Foranstaltning i længere Tid har henligget i Kommunehospitalet paa St. Thomas til Observation af hans mentale Tilstand, men om hvem Landfysikus Mortensen i en Erklæring af 7 April d. A. har udtalt, at han ikke led af Sindssyge, har under Forhørene afgivet undvigende og vaklende Forklaringer, og har han navnlig i Begyndelsen villet gjøre gjældende, at han ved den paagjældende Lejlighed havde været saa beruset, at han aldeles ikke erindrede det Forefaldne. Efterat det imidlertid var foreholdt ham, at samtlige Vidner, som saae ham og talte med ham umiddelbart efter Gjerningen eller dog kort Tid senere, havde forklaret, at han vel havde været en Del beruset, men dog havde talt fornuftigt og været i en tilregnelig Tilstand, har han indrømmet Rigtigheden heraf, og har derefter afgivet følgende Forklaring: Da han den 25 December f. A., som ovenfor omtalt, hen ad Natten kom tilbage til sit Hjem, fattede han udenfor Døren til Huset det Forsæt at have legemlig Omgang med sin Svigermoder, Salome Prince, som han vidste opholdt sig alene i sit Værelse. Denne Tanke opstod hos ham som en Følge af, at han havde drukket saa meget Spiritus, og vil han aldrig tidligere have tænkt paa slikt, ligesom Svigermoderen heller ikke nogensinde havde givet ham Anledning til at tro, at hun var villig til at have Samleje med ham. Efterat være kommen ind i hendes Værelse, trak han Trøjen og Skoene af og kastede dem i en Gyngestol, hvorefter han lagde sig paa Gulvet ved Siden af Salome. Noget efter lagde han sig ovenpaa hende, og der opstod nu en Brydning mellem dem, under hvilken hun flere Gange spurgte, hvem han var, men vilde han, som var sig det urigtige i hans Handling bevidst, ikke svare. Han brugte sin venstre Haand til at indbringe sit Lem i hendes Kjønsdele og fuldbyrdede derpaa tvende Gange Samleje med hende, saaledes at Sædudtømmelse begge Gange fandt Sted. Efterat han var staaet op fra hende, aabnede hun Udgangsdøren og forlod Huset, medens han gik ind i sit eget Værelse og satte sig paa en Bænk ved Siden af sin lille Søn, i hvilken Stilling han endnu sad, da Christian Thomas og de andre ham ledsagende Folk kom tilstede. Af de af Salome Prince anførte Enkeltheder har han kunnet erindre, at han havde holdt sin Haand over hendes Mund og Næse, og at han kom til at slaa hende med Haanden i Ansigtet, ligesom han ogsaa har indrømmet, at hun stred imod paa Gulvet og forsøgte at skubbe ham bort; og mindedes han ligeledes, at hans lille Søn kaldte ham ved Navn, og at han havde slaaet Barnet for at faa det ud af Salomes Værelse, som det var gaaet ind i. Derimod har han ikke kunnet erindre, at Salome havde rejst sig op fra Gulvet, og at han derpaa havde kastet hende omkuld og tildelt hende flere Slag, eller at han havde sat sig ovenpaa hende, ikke heller at han anden Gang brødes med hende og kastede hende til

Jorden for atter at beligge hende, idet han var under det Indtryk, at han uden at standse fuldbyrdede Samlejet de to Gange lige efter hinanden, uden at være staaet op fra Gulvet. Heller ikke har han kunnet huske, at han havde bidt hende i Fingeren eller grebet hende i Struben, og havde det ikke været hans Villie at brække hendes Arm eller overhovedet at tilføje hende nogen Skade, da han ingen Uvillie nærrede mod hende. Men om han end saaledes ikke mindedes alle Enkeltheder i det Forefaldne eller vidste, om han havde gjort sig skyldig i alt, hvad Salome Prince sigtede ham for, har han dog i Almindelighed udtalt, at han ikke turde benægte Rigtigheden af hendes Forklaring.

Medens det efter det Oplyste vel maa antages, at Arrestanten har begaaet Gjerningen under Indflydelse af det ret betydelige Kvantum Spiritus, han i Løbet af Dagen havde drukket, og at han som Følge af den Tilstand, hvori han derved var kommen, kan have haft en mangelfuld Erindring om, hvad der var forefaldet, skjønnes han dog — naar hensees til Gjerningens Beskaffenhed, hans egen Fremstilling af det Passerede og hans Udsagn, at han godt vidste, hvad han havde gjort, i Forbindelse med de afgivne Vidneforklaringer — ikke at have været i en Tilregnelighed udelukkende Tilstand, og da Salome Prince ifølge de om hendes Vandel fremkomne Oplysninger maa betegnes som uberygtet, findes Arrestanten i Underrettsdommen rettelig i Henhold til Lovens 6—13—16 og 6—13—14, 1ste Led, kfr. 3—16—9—5 og Fdg. 23 Maj 1800, § 1, anset med Livsstraf, hvori den Straf vil være absorberet, som han i Henhold til Fdg. 4 Oktober 1833, § 3, har forskyldt for de Salome Prince tilføjede Legemsbeskadigelser.

Tirsdagen den 4 Oktober.

Nr. 273.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Augustus Andrew (Def. Bagger),

der tiltales for Legemsbeskadigelse, der har havt Døden til Følge.

Christiansteds Bythings kriminelle Extrarets Dom af 31 Maj 1898: Arrestanten Augustus Andrew bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, samt betale de med Aktioneren forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 27 Juni 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Augustus Andrew til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved Christiansteds Bythings Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag, er Arrestanten Augustus Andrew, som er født paa St. Croix, skjønnet at være 31 Aar gammel, og forhen ifølge Christiansteds Bythings Extrarets Dom af 20 August 1890 i Medfør af Frd. 4 Oktober 1833, §§ 29 og 28, straffet med 8 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, aktioneret for Legemsbeskadigelse, der har havt Døden til Følge.

Ifølge Arrestantens Forklaring havde han, der er Arbejder paa Plantagen Work & Rest, Søndag Aften den 27 Februar d. A. henved Kl. 7 indfundet sig i hans Søster, Elizabeth Christians, og hendes Ægtefælles, Carl Christians, Værelse paa den nævnte Plantage og været i Færd med, som sædvanligt, at spise sin Mad hos dem, da der opstod en Uenighed mellem de to Ægtefæller. Han havde da sagt til Svogeren, at han ikke skulde tale til sin Hustru i den Tone, ligesom han havde sagt til Søsteren, at hun skulde lystre Manden. Da Svogeren svarede, at han ikke skulde blande sig i Ordstriden og tage Parti for sin Søster, men skulde holde sin Mund, og da Søsteren i en høj og vred Tone ytrede, at han, Arrestanten, var beruset, og at ingen skulde bryde sig om, hvad han sagde, blev han, der kun havde havt til Hensigt at standse Skjænderiet mellem Ægtefællerne, irriteret over, at hans Ord vare blevne opfattede paa en urigtig Maade, og forlod Værelset. Omtrent samtidigt dermed kom ogsaa Svogeren ud for at gaa til sit Arbejde, og sagde til Arrestanten, idet han passerede ham, at han ikke maatte komme i deres Hus, naar han var drukken, hvortil han svarede, at han ikke var drukken, og brugte han Mund mod Svogeren, der imidlertid begyndte at fjerne sig. I det samme kom hans Søster til, og da hun bagfra lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde, at han altid gik imod hendes Mand, blev han yderligere opirret over, at hun tog Parti imod ham, og vendte han sig derfor med de Ord: »Slip mig, plag mig ikke« om imod hende, saaledes at han kom til at staa Ansigt til Ansigt med hende, og stødte med sin Kniv, som han endnu havde i Haanden fra Maaltidet, ud efter hende, uden at han dog sigtede efter noget bestemt Sted, og saarede hende i Halsen.

Af det Oplyste fremgaar, at Elizabeth Christian, efter at være

bleven saaret, var gaaet nogle Skridt efter sin Mand, men derpaa var vaklet ind i sit Værelse, hvor hun strax faldt bagover om paa Gulvet og udaandede.

Ifølge de obducerende Lægers Erklæring var Elizabeth Christian afgaaet ved Døden som Følge af det hende tilføjede Knivstik, der havde medført dels en Overskæring af flere Arterier med deraf flydende Blødning og dels en Overskæring af Struben, hvorved Blodet i Mængde havde faaet Adgang til denne og de store Bronchier, saa at hun var bleven kvalt. Den nævnte Læsion betegnes i Lægeerklæringen som absolut dødelig.

Kniven, hvormed Arrestanten havde tilføjet Søsteren Saaret, er kommen tilstede og sees af Forhøret at være en stiv Kniv med et 4 Tommer langt Skaft og et derpaa fastgjort 6 Tommer langt, skarpt og spidst, lidt buetformet Blad, som paa det bredeste Sted var $1\frac{2}{3}$ Tomme bredt.

Arrestanten, der ved den paagældende Lejlighed havde været noget beruset, men, som han selv har erkjendt, dog ikke i højere Grad, end at han var sig fuldkommen bevidst, hvad han gjorde, har anført, at han, som var opirret over Svogerens og Søsterens Optræden mod ham, kun havde havt til Hensigt at tilføje hende et mindre Saar som en Advarsel, men i Øjeblikket ikke havde tænkt over, hvor han kunde komme til at ramme hende, eller at han muligens kunde tilføje hende et alvorligt, endsige dødeligt Saar, hvilket havde ligget saa fjernt som muligt fra hans Tanke, da han altid havde levet i god Forstaaelse med hende og hendes Ægtefælle, hvorfor han ogsaa følte dyb Sorg over sin Gjerning.

Den af Arrestanten afgivne Forklaring er i alt Væsentligt bekræftet af Carl Christian, for saa vidt denne havde overværet det Forefaldne. Det er saaledes af ham, til Dels under et efter Overrettens Kjendelse optaget Reassumptionsforhør, forklaret, at Arrestanten, uden at det dog kom til et egentligt Skjænderi mellem dem, havde blandet sig ind i Striden mellem ham og Afdøde, og havde brugt Ord til dem begge, hvilket havde foranlediget Afdøde til i Vrede og i en højroestet og opirrende Tone at sige til ham, at han ikke skulde bryde sig om, hvad Arrestanten sagde, da denne var beruset; og havde han selv sagt til Arrestanten, at hans Ordstrid med hans Hustru ikke vedkom ham, og at han skulde holde sin Mund og ikke blande sig deri og tage Parti for Søsteren, ligesom han derhos, da de begge havde forladt Værelset, havde sagt til Arrestanten, at han forbød ham at komme i hans Hus, naar han var drukken. Da han derpaa fjernede sig for at gaa til sit Arbejde, havde han ikke seet, hvad der derpaa forefaldt mellem hans Hustru og Arrestanten, men var han kun kommen 25 til 30 Fod bort fra Stedet, da han hørte nogen bag ved sig, og saae han, idet han vendte sig om, at det var hans Hustru, paa hvem Blodet løb ned fra et Saar i Halsen.

Af Arrestantens og Afdødes Moder, Christina Andrew, som boede tæt ved, er det dernæst forklaret, at hun den paagældende Aften hørte Arrestanten bruge Mund udenfor Afdødes og Svigersønnens Værelse, og gik hun hen og talte til ham. Hendes Svigersøn kom imidlertid ud af sit Værelse og sagde til Arrestanten, at han ikke maatte

komme i hans Hus, naar han var drukken, hvortil Arrestanten svarede: »Drukken, mener Du, at jeg er drukken«, og vilde gaa efter ham, men kom Afdøde i det samme til og sagde, at han ikke maatte gaa efter hendes Mand, men skulde forholde sig rolig og lade Manden gaa til sit Arbejde. Afdøde sagde dette i en rolig og overtalende Tone og lagde samtidig bagfra sin Haand paa Arrestantens Skulder, men vendte denne sig om mod hende og stak med de Ord: »Plag mig ikke« efter hende med Kniven og tilføjede hende et Saar, saa at Blodet løb ned ad hende. Mod denne Forklaring har Arrestanten, som iøvrigt ikke har villet mindes, at hans Moder ved den nævnte Lejlighed var kommen tilstede, under Reassumtionsforhøret indvendt, at han ikke ansaa Afdødes Ord til ham udenfor Huset for at være sagt i en rolig og overtalende Tone, men tværtimod paa en bebrejdende Maade, ligesom han ogsaa havde den Opfattelse, at hun ikke havde lagt Haanden paa hans Skulder paa en fredelig Maade, men snarere som om hun derved vilde give sine Bebrejdelser mere Eftertryk, selv om hun ikke havde havt til Hensigt at yppe Kiv med ham. Han var da ogsaa bleven yderligere opirret heraf og havde rystet Haanden af sig og vendt sig om mod hende med Ordene: »Slip mig og plag mig ikke«.

Ligesom der ikke foreligger tilstrækkelig Grund til at forkaste Arrestantens Forklaring, at han kun havde villet tilføje Afdøde et mindre Saar, og ikke havde tænkt sig, at Døden kunde blive en Følge af hans Handling, saaledes skjønnes det ikke heller, at Afdøde rettelig kan betegnes som fuldkommen sagesløs i sit Forhold til Arrestanten, idet denne i alt Fald efter sin Opfattelse af det Forefaldne vel kan antages at have havt nogen Anledning til at blive opirret over Afdødes og hendes Ægtefælles Opræden mod ham, hvorved det da ogsaa maa komme i Betragtning, at han paa Grund af sin noget berusede Tilstand muligen har været mindre godt i Stand til at beherske sig. Arrestanten vil derfor være at dømme efter Frd. af 4 Oktober 1833, § 2, sidste Led, samholdt med § 4 og Grundsatningen i § 23, og findes Straffen passend at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar.

Nr. 286.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Carl Frederik Theodor Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Betleri.

Falsters vestre Herreds Politirets Dom af 20 Juni 1898: Arrestanten Carl Frederik Theodor Hansen bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 August 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Wolff og Nissen for Overretten betaler Arrestanten Carl Frederik Theodor Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Frederik Theodor Hansen til Høieste- retssagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Frederik Theodor Hansen — der er født den 6 August 1850, og som er mange Gange tidligere straffet, bl. A. ofte for Betleri, og senest ved Vordingborg Kjøbstads og Vordingborg søndre Birks fælles Politirets Dom af 12 Marts 1898 efter Frd. 10 December 1828, §§ 13 og 14, kfr. § 10, og efter Lov 3 Marts 1860, § 1, kfr. § 5, med Tvangsarbejde i 90 Dage — tiltales under nærværende fra Falsters vestre Herreds Politiret hertil indankede Sag for Betleri, og maa det ved de af 4 Vidner afgivne og beedigede Forklaringer ansees bevist, at han den 14 Juni d. A. har betlet i Falsters vestre Herreds Jurisdiktion.

Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han ikke betvivler, at han har betlet, som af Vidnerne forklaret, men at han paa Grund af, at han var beruset, ingen som helst Erindring har herom. Da der imidlertid efter Sagens Oplysninger, derunder navnlig de ovenomtalte Vidners Forklaringer, savnes Føje til at antage, at Arrestanten ikke, da han betlede, skulde have været fuldt tilregnelig, vil han for sit nævnte Forhold være at ansee efter Lov 3 Marts 1860, § 3, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 167. Bogholder **Albert Philip Vestergaard**
(Hindenburg e. O.)

contra

Politidirektøren i Kjøbenhavn paa det Offentliges Vegne
(Ingen),

betr. Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Januar 1898: Tiltalte Albert Philip Vestergaard bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 50 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 3 Marts d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Bogholder Albert Philip Vestergaard, 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Hindenburg 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag tiltales Albert Philip Vestergaard for uberettiget Næringsbrug. Tiltalte er født den 9 Marts 1859 og anseet: ved Silkeborg Birks Ekstrarets Dom af 12 April 1875 efter Lov om Brandpolitiet paa Landet af 2 Marts 1861 § 20, kfr. Paragraferne 24 og 50, med en Silkeborg Birks Politikasse tilfaldende Bøde, stor 40 Kroner, hvorhos han inden Nørhald med flere Herreders Politiret henholdsvis den 7 September 1882 og den 31 Januar 1883 har vedtaget i Mindelighed at erlægge Bøder for ulovlig Værtshushold, store henholdsvis 10 og 20 Kroner til Randers Amts Fattigkasse, idet han ved sidste Lejlighed vedtog, at den paagjældende mindelige Afgjørelse skulde have samme Virkning som en Dom.

Ved Tiltaltes egen Erkjendelse og det øvrigt oplyste er det bevist, at han, der ikke er i Besiddelse af Adkomst til at drive Næring som Værtshusholder, i Tiden fra 1 Oktober forrige Aar i nogle af ham lejede Lokaler i Ejendommen Studiestræde Nr. 32 her i Staden, med

kold og varm Mad samt ikke destillerede Drikke for Betaling har beværtet forskellige Personer, der — som Medlemmer af forskellige Foreninger, der hver for sig dels maanedsviis, dels for et længere Tidsrum for bestemte Dage have sikret sig den udelukkende Benyttelse af de fornævnte Lokaler — vare tilstede sammesteds til de paagjældende Tider.

Det skjønnes imidlertid ikke, at Næringslovens § 61, hvorefter »Beværtning ved sluttet Bord« er fri Næring, eller sammes Grund-sætning kan, saaledes som af Tiltalte til hans Forsvar anført, hjemle ham Ret til den af ham som nævnt udøvede Virksomhed, idet denne Bestemmelse i hvert Fald ikke kan hjemle ham Ret til i de af ham lejede Lokaler uden Adkomst til Værtshushold for Betaling at beværte Medlemmer, snart af den ene, snart af den anden Forening, selv om disse maatte kunne ansees som sluttede Selskaber.

Tiltalte vil følgelig være at ansee efter Lov om Haandværks- og Fabriksdrift samt Handel og Beværtning med mere af 29 December 1857 § 75, for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 50 Kroner og have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 239.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Christen Larsen og Peter Marinius Jørgensen (Def. Bagger),

der tiltales for voldelig Krænkelser af en andens Frihed.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Maj 1898: De Tiltalte Niels Markus Nielsen, Christen Larsen og Peter Marinius Jørgensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Nielsen i 6 Gange 5 Dage, Larsen i 4 Gange 5 Dage og Jørgensen i 6 Gange 5 Dage. Saa udrede de og En for Alle og Alle for En Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom for Christen Larsens og Peter Marinius Jørgensens Vedkommende anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden for førstnævnte Tiltalte findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Christen Larsen bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Niels Markus Nielsen, Christen Larsen og Peter Marinus Jørgensen for Krænkelse af en andens Frihed, Nielsen tillige for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Tiltalte Nielsen er født den 6 Maj 1860 og er anseet: ved Høiesterets Dom af 11 November 1887 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tiltalte Larsen er født den 4 September 1861, og Tiltalte Jørgensen den 25 April 1864, og ingen af disse er funden forhen straffede.

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere de overbeviste at have gjort sig skyldige i Følgende: Den 12 Marts d. A., paa en Tid, da der var udbrudt Strejke blandt Kullosserne i Gasværkshavnen, bleve de Tiltalte, medens de sad sammen i en Beværtning i Vestervoldgade, enige om, at Tiltalte Nielsen skulde aflægge Besøg i en Beværtning ved Frederiksholms Kanal for at se om der her, hvad jævnligt var Tilfældet, opholdt sig Kullossere, der havde taget Arbejde under Strejken. Da nu Nielsen kom tilbage med den Besked, at der sad fem »Skruebrækkere« og spillede Kort i den nævnte Beværtning, begave alle tre Tiltalte sig paa Nielsens Forslag derhen i den Hensigt at forulempe de omtalte Personer, og ankomne til Beværtningen, fulgte af tre andre her under Sagen ikke tiltalte Personer, satte de sig ved to forskellige Borde i den forreste Stue, medens de Personer, til hvilke Nielsen havde sigtet, sad i et indre Værelse. Blandt disse var Kularbejdsmand Ernst Nielsen, der trods Strejken havde taget Arbejde ved Kullosningen i Havnen, men som iøvrigt var de Tiltalte ubekjendt, og da han kort efter de Tiltaltes Ankomst, fra det indre Værelse kom ud for at gaa gjennem det Værelse, i hvilket de Tiltalte sad, sprang Tiltalte Larsen op og greb fat i ham, idet han udbrød: »Fanden skulde arbejde hos Vognmand Blyth«, et Mundheld, der skrev sig fra en i sin Tid udbrudt Strejke blandt Vognmandskuske, og som Larsen nu anvendte som Tegn til de andre Tiltalte til nu i Fællesskab at prygle løs paa Nielsen. Saavel Tiltalte Nielsen som Tiltalte Jørgensen efterkom strax Opfordringen, og medens Tiltalte Nielsen med knyttet Haand slog Kularbejdsmanden i Arsigtet, huggede Jørgensen ham med Skaftet af sin Tollekniv i Hovedet, hvorefter de alle tre gave sig til at slaa løs paa den Overfaldne, hvorved

denne blev væltet omkuld, og de Tiltalte faldt ovenpaa ham. Ved Politibetjent Nr. 465, Espes, Tilstedekomst bleve de dog forhindrede fra yderligere Voldshandlinger overfor Ernst Nielsen — — — —

De Tiltalte have forklaret, at uagtet de ikke selv vare berørte af den ommeldte Strejke, var Hensigten med deres Overfald dog det at skræmme Ernst Nielsen fra at arbejde under Strejken og formaa ham til at slutte sig til Arbejdsorganisationen, af hvilken de vare ivrige Tilhængere.

Ernst Nielsen, hvem det ikke lykkedes de Tiltalte at bevæge til at foretage de nævnte Skridt, fik — som det maa antages som Følge af Tiltalte Jørgensens Slag med Skaftet af Tollekniven — to ca. 2 Centimeter lange overfladiske Saar i Hovedet, af hvilke det ene lægtes i Løbet af 3 Dage, det andet i Løbet af 2 a 3 Uger.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, og efter § 203, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Larsen i 4 Gange 5 Dage, Nielsen og Jørgensen, hver især i 6 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 5 Oktober.

Nr. 215. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Anders Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for ulovligt Næringsbrug.

Skads Herreds Politirets Dom af 13 December 1897: Tiltalte, Foreningsvært Anders Hansen, bør til Ribe Amts Fattiskasse bøde 200 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 April 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 300 Kroner. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Hansen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Anders Hansen, der er født i Aaret 1860, og som ved Forlig, indgaaede inden Skads Herreds Politiret den 17 og 31 August og 1 September 1896 har vedtaget at erlægge Bøder henholdsvis af 20 Kr. for Udskænkning af forskjellige — ikke nærmere angivne — Drikkevarer, 40 Kr. for ulovlig Brændevinsudskænkning og 80 Kr. for Udskænkning af bajersk Øl og Sodavand, saaledes at disse Forlig i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som Domme, tildales under denne Sag for ulovligt Næringsbrug.

Efter Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget, yderligere Forhør, blev det paa et den 4 August 1896 paa Tiltaltes Bopæl i Esbjerg af ham og 6 andre Mænd afholdt Møde besluttet at oprette en Forening med Navnet »Sønderjylland« og at vælge en Bestyrelse af 7 Personer, hvilket Sidste med det samme skete, idet de Mødte fordelte disse Pladser imellem sig, saaledes at Tiltalte blev valgt til Kasserer og tillige til Vært. Efter Tiltaltes Forklaring blev der ved en Sammenkomst imellem de samme Mænd nogle Dage efter affattet Love for den heromhandlede Forening, men af disse Love har intet Exemplar kunnet tilvejebringes under Sagen, i hvilken Henseende Tiltalte har udsagt, at han ikke mere er i Besiddelse af noget saadant og ikke ved, hvor det Exemplar, Foreningen har havt, er blevet af, og der foreligger saaledes om Lovenes Indhold ikkun, hvad Tiltalte selv i saa Henseende har forklaret, nemlig at enhver hæderlig Mand og Kvinde kunde blive optagen som Medlem af Foreningen — hvis Formaal, som han har udtrykt sig, var at anvende Overskudet til fattige Børns Juletræ og iøvrigt at være et Hjem for forviste Sønderjyder »og ogsaa for andre«, idet Meningen var, at Medlemmerne for billig Betaling kunde faa Mad og Drikke og have et Lokale, hvor de kunde mødes —, at Optagelsen skulde ske paa den Maade, at de, der ønskede at blive Medlemmer, skreves af Tiltalte paa en Liste, samt betalte et Indskud af 25 Øre, hvorefter de saa bleve optagne ved Beslutning paa et Be-

Færdig fra Trykkeriet den 13 Oktober 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: **Høiesterets Protokolsekretærer.**

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 25.

Onsdagen den 5 Oktober.

styrelsesmøde, idet et saadant skulde afholdes hver 8de Dag, at Medlemmerne skulde svare et aarligt Kontingent af 25 Øre, der dog ikke opkrævedes, men kun blev afkrævet de Medlemmer, der mødte, at Bestyrelsen skulde vælges for et Aar ad Gangen paa en Generalforsamling, idet en saadan skulde holdes hvert Fjerdingaar, at Indtægten af Serveringen skulde tilfalde Værten, der derhos skulde oppebære 15 Kr. om Maaneden af Foreningens Kasse til Husleje, Ildebrændsel og Belysning, samt at det skulde være Værten forment at skænke for Ikke-Medlemmer.

Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han i sin Egenskab af Vært i den heromhandlede Forening har, ogsaa efter at han senest havde vedtaget at erlægge Bøde for Overtrædelse af Næringslovgivningen, beværtet Medlemmerne med Spise- og Drikkevarer, derunder ogsaa Spirituosa. Det fremgaar imidlertid af Sagens Oplysninger, navnlig ogsaa Tiltaltes egne Forklaringer, at de foranførte Bestemmelser i Lovene, hvis saadanne overhovedet have existeret, i væsentlige Punkter ere blevne tilsidesatte eller bragte til Anvendelse paa en Maade, der gjorde dem ganske intetsigende, i hvilken Henseende bemærkes, at der vel ifølge Foreningens Forhandlingsprotokol, der er fremlagt under det ovennævnte yderligere Forhør, er blevet afholdt enkelte Generalforsamlinger, paa hvilke der er blevet valgt nogle Bestyrelsesmedlemmer og taget enkelte andre Beslutninger, samt at der — dog kun indtil den 3 September f. A. — jævnlig er holdt Bestyrelsesmøder, paa hvilke nye Medlemmer angives at være optagne, men at saadan Optagelse, der altid omfattede et større Antal Personer, en Gang endog 200, maa antages at være foregaaet uden nogen Drøftelse eller Undersøgelse angaaende de Paagjældendes Kvalifikationer, alene i Henhold til den af Tiltalte foretagne foreløbige Opførelse paa Medlemslisten, og at der, efter alt hvad der foreligger om disse Bestyrelsesmøder og Generalforsamlinger samt om Bestyrelsens Virksomhed i det Hele, overhovedet ikke kan tillægges disse nogen Betydning, idet de Bestyrelsesmedlemmer, der efter hvert enkelt Møde eller Generalforsamling have underskrevet det Protokollen derom Tilførte, jævnlig ikke alle have været tilstede ved den paagjældende Lejlighed, men først senere lejlighedsvis og for en Forms Skyld have underskrevet det Tilførte, hvortil endvidere kommer, at Bestyrelsens Medlemmer, hvad særlig ogsaa gjælder Formanden og Næstformanden, alene med Undtagelse af

Tiltalte — der, som meldt, var Kasserer, og som modtog og efter eget Skjøn disponerede over alle de indkomne Midler — maa antages aldeles ingen Funktioner at have havt i deres nævnte Egenskab og navnlig end ikke sees at have ført nogen Kontrol med, hvad der passerede i Foreningens Lokaler, hvor der, efter hvad Tiltalte har forklaret, en Tid lang blev holdt løsagtige Fruentimmere, ligesom Fruentimmere, der havde erholdt Advarsel efter Straffelovens § 180, af Tiltalte ere blevne optagne paa den hos ham beroende og af ham førte Liste som Medlemmer i Foreningen. Der er ej heller aflagt eller paa Generalforsamlingerne fremlagt noget Regnskab, og ligesom Tiltalte har erkjendt, at der ikke har været noget Overskud, og at der altsaa intet er blevet betalt til Foreningens ovenfor angivne Formaal, Juletræ for fattige Børn, saaledes maa det overhovedet efter det Oplyste antages, at Foreningen udelukkende har tjent som Indtægtskilde for Tiltalte.

Efter alt, hvad der saaledes foreligger — samt idet Tiltalte har erkjendt, at der ogsaa som Medlemmer af Foreningen er blevet optaget Personer, der kun paa Gjennemrejse opholdt sig i Esbjerg, at han, naar der i Foreningens Lokale indfandt sig nogen, som han ikke kjendte, ikke har forlangt forevist noget Medlemskort, men ladet sig nøje med, at Vedkommende selv sagde, at han var Medlem, og at det saaledes godt kan være hændet, at Ikke-Medlemmer ere blevne beværtede af ham — kan den heromhandlede Forening ikke betragtes som et saadant sluttet Selskab, for hvis Medlemmer der i Medfør af Næringslovens § 61 har kunnet udøves Beværtning som fri Næring. Tiltalte, der ingen Adkomst har til at udøve saadan Næring, vil derfor for sit ovenomhandlede Forhold være at ansee for ulovlig Brændevinsudskænkning, 2den Gang begaaet, efter Næringslovens § 78 og for andet uberettiget Næringsbrug, 4de Gang begaaet, efter samme Lovs § 75 med en Bøde til Amtets Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 200 Kr.

Nr. 222. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Karen Kristine Jensen (Def. Asmussen).

der tiltales for Tyveri og bedragerisk Forhold.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 10 Marts 1898: Tiltalte Karen Kristine Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa vil hun ogsaa have at betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Thomsen, og Defensor, Sagfører Abildhauge, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Maj 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Karen Kristine Jensen til Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Karen Kristine Jensen — der er født i Aaret 1876, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — sat under Tiltale for Tyveri og bedrageligt Forhold.

I Anledning af at Gæstgiver Hansen i Hurup — hos hvem Tiltalte efter det under Sagen Oplyste den 1 Maj f. A. havde tiltraadt Tjeneste som Opvartningspige, i hvilken Egenskab hun, der var fæstet for en aarlig Løn af 100 Kr. og en Fjerdedel af de indgaaende Drikkepenge, i Almindelighed tog mod de Penge, der kom ind ved det daglige Salg, og ligesom Gæstgiveren samt en Søster af denne havde Nøglen til den i Skænkestuen værende Pengeskuffe, hvortil imidlertid ogsaa andre Personer undertiden havde lovlig Adgang — den 12 Januar d. A. til Politiet havde gjort Anmeldelse om, at Tiltalte overfor ham havde vedgaaet jævnlig at have frastjaalet ham Penge, blev hun samme Dag af en Politifuldmægtig underkastet en Afhøring, under hvilken hun ifølge en af ham Dagen efter udfærdiget Rapport afgav en Forklaring, der i det væsentlige gik ud paa Følgende.

I Juli Maaned f. A. kom der jævnlig paa Kroen, hvor hun tjente, en Kreds af Haandværkere, og da disse kun vilde give Drikkepenge paa den Betingelse, at hun selv beholdt dem alle, kunde hun, uagtet hun, som meldt, i og for sig kun var berettiget til en Andel i de Drikkepenge, der erlagdes — hvorimod Resten af disse, der for et Halvaar ad Gangen opsamledes i en Sparebøsse, skulde fordeles mellem 3 af hendes Medtjenende — ikke modstaa Fristelsen til at modtage deres Tilbud, og, efterat hun saaledes — som hun ifølge Rapporten har udtrykt sig — var kommen ind paa at tilegne sig fremmede Penge, gik hun videre og begyndte at tilvende sig mindre Beløb af de Penge, som indkom fra Gæsterne i Almindelighed, i hvilken

Henseende hun nærmere forklarede, at dette vel ikke skete hver Dag, men dog saare jævnligt, og at Størrelsen af de Beløb, hun paa en og samme Dag havde tilvendt sig, androg fra 50 Øre til op imod 1 Krone.

Efterat det dernæst i Rapporten er bemærket, at Gæstgiver Hansen yderligere sigtede Tiltalte for i 2 bestemte Tilfælde at have stjaalet større Beløb af Skuffen, nemlig den 17 November f. A. og Aftenen før Anmeldelsen, henholdsvis ca. 6 Kr. og 10 Kr., hedder det videre med Hensyn hertil »lige overfor mig benægtede Pigen længe at have gjort sig skyldig i disse Tyverier, men vedgik det tilsidst«, hvorhos det anføres, at Tiltalte paa Forespørgsel om, hvor Tikronesedlen, som hun havde tilegnet sig den foregaende Aften, var bleven af, erklærede, at hun, da Gæstgiver Hansen samme Aften havde fattet Mistanke til hende og foreholdt hende hendes Tyverier, og da hun vilde forhindre, at Sedlen blev funden hos hende, havde, inden hun gik til Sengs, revet den i smaa Stykker og kastet dem ud i Gaarden. Strax efterat Tiltalte havde afgivet denne Forklaring, blev hun sat under Anholdelse, men, efterat hun i det den følgende Dag afholdte Forhør var bleven foreholdt Rapporten, nægtede hun sig skyldig i de to sidstnævnte Tyverier, og angav særligt som Grund til, at hun havde tilstaaet sig skyldig i Tyveriet af Tikronesedlen, at Gæstgiver Hansen havde erklæret, at hun, hvis hun nægtede at have tilegnet sig den, vilde blive meldt til Politiet, hvorhos hun forklarede, at hun, da hun i Virkeligheden ikke havde tilegnet sig Sedlen og derfor ejheller kunde fremskaffe den, havde maattet foregive, at Sedlen var tilintetgjort af hende. Denne Forklaring har Tiltalte derefter uforandret fastholdt under hele Forhøret, og under Hensyn til, at det maa ansees godtgjort, at Tiltalte inden hun afhørtes af Politifuldmægtigen — hvis Rapport om det herunder Passerede iøvrigt paa forskellige Punkter synes ikke at være affattet med fuldstændig Nøjagtighed —, var bragt i en meget nedtrykt og forvirret Sindsstemning som Følge af Gæstgiver Hansens vedholdende Forsøg paa at faa hende til overfor sig at tilstaa Tyveriet af den oft-omtalte Tikroneseddel, findes der ikke at kunne lægges nogen videre Vægt paa hendes ifølge Rapporten afgivne Erkjendelse af at have begaaet de heromhandlede Tyverier, ligesom der ejheller paa anden Maade er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis mod hende i saa Henseende. Derimod vedstod Tiltalte i det nysnævnte Forhør sin overfor Politifuldmægtigen afgivne Tilstaaelse dels om jævnlig at have tilegnet sig Smaaabeløb af Gæstgiver Hansens »Kasseboldning« — ved hvilket i Forhøret brugte Udtryk der maa antages at være sigtet til Beholdningen i den ovenfor omtalte Pengeskuffe —, idet hun dog nærmere forklarede, at hun efter sin Formening ikke havde taget 50 Kf. ialt, dels om under de i Rapporten angivne Omstændigheder selv at have beholdt ydede Drikkepenge, om hvilke hun derhos angav, at hun mente i det Hele at have faaet en Snes Kroner af de ovennævnte Haandværkere.

Efterat Tiltalte, der ved Slutningen af Forhøret var bleven belagt med Arrest, i flere senere Forhør — og derunder navnlig i det den 19 Januar d. A. afholdte Forhør, efter hvilket hun blev løsladt af Arresten — havde gjentaget denne sin Tilstaaelse, udtalte hun imidlertid — efter hvad Forhørsdommeren har bemærket i en Protokoll-

førsel under et den 29 s. M. afholdt Forhør, hvorved Sagen blev re-assumeret — overfor ham, da han en Dag i anden Anledning var tilstede i Hvidbjerg, at hendes Tilstaaelse af at have tilegnet sig Smaabeløb af Gæstgiver Hansens Pengeskuffe ikke var rigtig, samt at hun mente at kunne godtgjøre, at hun ikke havde givet flere Penge ud under sin Tjeneste hos Gæstgiver Hansen, end hun lovlig havde for tjent, i Forbindelse med de af hende selv modtagne og beholdte Drikkepenge, og i bemeldte Forhør nægtede hun derefter ogsaa nogensinde at have tilegnet sig Penge fra Pengeskuffen, hvorhos hun angav, at Grunden til, at hun først nu tilbagekaldte sin tidligere Tilstaaelse heraf var den, at hun antog, at hun, naar hun ogsaa tilbagekaldte denne Del af sin Tilstaaelse, vilde blive holdt længere arresteret. Tiltalte, der efter sit Anbringende var i Besiddelse af ca. 30 Kr., da hun tiltraadte Tjenesten hos Gæstgiver Hansen, og som senere af ham har modtaget 50 Kr. i Løn og et omtrent lige saa stort Beløb i Andel i de til Deling indgaaede Drikkepenge, foruden at hun ved de Drikkepenge, der af Gæsterne ere givne til hende alene, efter sin seneste Forklaring vil have tjent 30—40 Kr., saaledes at hendes samlede Indtægt fra 1 Maj f. A. indtil hendes Anholdelse udgjorde ca. 160 Kr., gav fremdeles i samme Forhør en Oversigt over de af hende i det ovennævnte Tidsrum afholdte Udgifter — om hvis Rigtighed der alt forinden delvis var skaffet Oplysning gennem en Politirapport —, hvilke Udgifter, der væsentligt hidrørte fra Indkjøb af Manufakturvarer, Fodtøj, Modehandlerindeartikler og lignende, herefter tilsammen næppe androg et saa stort Beløb som hendes hele Indtægt, hvorhos hun endelig henviste til, at hun endvidere hos forskellige Manufakturhandlere i samme Tidsrum havde stiftet Gjæld for ialt ca. 70 Kr., som hun ikke havde været i Stand til at betale.

Der er nu vel ikke under Forhøret tilvejebragt Oplysning om, enten at Tiltalte har haft større Udgifter end af hende opgivet, eller at hun har stukket Penge tilside, men, ligesom det ikke findes i sig selv at tale til Fordel for Tiltalte, at hun ikke blot har forbrugt hele sin Indtægt til Anskaffelse af den ovennævnte Art, men tilmed har paadraget sig en efter hendes Forhold ret betydelig Gjæld ved at gjøre saadanne, saaledes er der ikke iøvrigt fremkommet noget til Støtte for Rigtigheden af hendes Tilbagekaldelse af den her omhandlede Del af hendes Tilstaaelse, og da derhos den af Tiltalte angivne Grund til hendes Afgivelse af Tilstaaelsen synes lidet trolig, samt da Forhørsdommeren med Tilslutning af Retsvidnerne, og uden at Tiltalte har turdet modsige Rigtigheden deraf, ved en i det sidst ommeldte Forhør afgiven Protokollførsel har attesteret, at denne Tiltaltes Tilstaaelse ikke er fremkaldt ved noget som helst Tryk eller endog kun haard eller stræng Tiltale fra Dommerens Side, men tvertimod har været aldeles frivillig, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes Tilbagekaldelse heraf.

Gæstgiver Hansen har frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte.

Idet Tiltalte nu ikke findes at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold derved, at hun selv har beholdt de Drikkepenge, der gaves netop paa Betingelse heraf, idet Bestemmelsen om, at de indgaaede Drikkepenge skulde fordeles mellem hele Betjeningen, ikkun kan antages at have haft Hensyn til de Drikkepenge, som ydedes fra

Torsdagen den 6 Oktober.

Nr. 216.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Peder Nielsen, kaldet **Kværkeby** (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 7 Januar 1898: Tiltalte, Indsidder Peder Nielsen, kaldet Kværkeby, af Saltbæk bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og betale Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Buch, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 April 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Tvermoes, betaler Tiltalte, Indsidder Peder Nielsen, kaldet Kværkeby, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er Tiltaltes Forklaring om, at han, da han satte sig i Besiddelse af det ommeldte Uhr, mente, at det tilhørte Christen Jensen, rettelig lagt til Grund for Paadømmelsen, men efter alt Foreliggende findes det endvidere betænkeligt at forkaste den Deel af Tiltaltes Forklaring, der gaaer ud paa, at han har afkjøbt Christen Jensen Uhret. Som Følge heraf og da det billiges, at han ved Dommen ikke er anseet skyldig i Tyveri af Penge, vil Tiltalte være at frifinde, dog saaledes, at han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Peder Nielsen, kaldet Kværkeby, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Høiesterets- sagførerne Lunn og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Indsidder Peder Nielsen, kaldet Kværkeby, der er født den 23 Januar 1825 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, aktioneret

for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge det Oplyste følgende:

Den 17 Oktober 1897 vare nogle Personer, deriblandt Maler J. P. Carlsen og Aftægtshusmand Christen Jensen, samlede hos Tiltalte i dennes Hus, og blev der da drukket Spiritus saaledes, at samtlige de ommeldte Personer og Tiltalte blev en Del berusede, Tiltalte dog ikke mere, end at han vidste, hvad han gjorde. Maler Carlsen havde lagt sig paa en Seng i det Værelse, hvor Drikkelaget fandt Sted, og medens han sov, eller i ethvert Fald uden at han mærkede det, satte Tiltalte sig i Besiddelse af et ham tilhørende, til 4 Kr. vurderet Uhr, som han bar i en Snor om Halsen, hvilken Snor Tiltalte klippede eller skar over. Da Carlsen senere savnede Uhret, gjorde han de Tilstedeværende opmærksom derpaa, men ikke destomindre undlod Tiltalte at komme frem med det og at tale om, at han havde taget det. Uhret, som Carlsen nogen Tid i Forvejen havde købt af fornævnte Christen Jensen uden dog at betale Købesummen fuldt ud, beholdt Tiltalte og forsøgte senere forgjæves at sælge det. Han var endnu i Besiddelse af det, da han blev anholdt under nærværende Sag.

Tiltalte har forklaret, hvad ogsaa stemmer med den Forklaring, som er afgiven af en af de Tilstedeværende, at Christen Jensen, forinden Tiltalte satte sig i Besiddelse af Uhret, ytrede, at Uhret var hans, og at han vilde have det. Tiltalte har derhos tilføjet, at Grunden til, at han, der mente, at Uhret tilhørte Christen Jensen, ikke strax efter at han havde sat sig i Besiddelse af det, leverede det til Jensen, var den, at han var bange for, at denne i sin berusede Tilstand skulde miste det, og endvidere forklaret, at da han et Par Dage efter vilde levere Uhret til Jensen, solgte denne det til ham, der delvis betalte Købesummen.

Christen Jensen har imidlertid herimod edelig forklaret, at der ikke, forinden Tiltalte satte sig i Besiddelse af Uhret, mellem ham og Tiltalte var Tale om, at Uhret var hans, og at han, da Tiltalte et Par Dage efter det Passerede tilbød ham Uhret, svarede, at han hverken vilde eje eller have det, som han havde solgt til Carlsen. Jensen har derhos ligeledes under Ed benægtet, at han har solgt Uhret til Tiltalte.

Medens Tiltaltes Forklaring om, at han, da han satte sig i Besiddelse af det ommeldte Uhr, mente, at det tilhørte Christen Jensen, efter det Foreliggende ikke kan forkastes og derfor vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og medens det efter det Oplyste ikke kan stateres, at det paa det nævnte Tidspunkt har været Tiltaltes Hensigt at tilegne sig Uhret, findes der derimod efter det Fremkomne ikke at kunne fæstes Lid til hans af Intet bestyrkede Forklaring om, at han har afkøbt Jensen Uhret, hvorimod der maa gaas ud fra, at han, da Jensen ikke vilde modtage Uhret, har fattet den Beslutning at tilegne sig det og derfor har beholdt det.

For saa vidt Tiltalte tillige har været sigtet for ved den paa-gældende Lejlighed at have tilegnet sig rede Penge, er der ikke tilvejebragt noget Bevis herfor.

For sit ovennævnte Forhold med Hensyn til Uhret vil Tiltalte, idet Aktionsordren ikke findes at være til Hinder derfor, være at ansee

efter Analogien af Straffelovens § 253, jfr. § 23, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Da den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte for sit nævnte Forhold er anseet efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 23, har samme Straf, vil den saaledes kunne stadfæstes.

Nr. 262.

Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Lars Christian Peters (Def. Lunn).

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Skads Herreds Politirets Dom af 27 Maj 1898: Tiltalte Lars Christian Peters bør til Ribe Amts Fattigkasse bøde 400 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juli 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Bøden bestemmes til 300 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Christian Peters til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Lars Christian Peters for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte siden Efteraaret 1896 været Vært for en i Esbjerg, som det maa antages, i Aaret 1895 dannet Forening, kaldet »Vennelyst«, og i de Vedtægter, der ere affattede for denne Forening — hvis Formaal derefter bestaar i, at have et Sted,

paa hvilket Byens Beboere og Landboere kunne samles for at læse Blade samt »drøfte private og Forretningsanliggender og i det Hele taget adspredt sig paa sømmelig Maade« — bestemmes det bl. A. i § 2, at Generalforsamlingen vælger en af en Formand, en Næstformand, en Kasserer og to Revisorer bestaaende Bestyrelse, i § 3, at der en Gang hver Maaned afholdes en Generalforsamling, paa hvilken der fremlægges Regnskab, i § 5, at Optagelse af nye Medlemmer finder Sted en Gang ugentlig paa et Bestyrelsesmøde, efter at deres Navne i 8 Dage have været optegnede paa »Foreningens Tavle«, og i § 6, at der betales et Indskud af 25 Øre og et aarligt Kontingent af samme Størrelse.

Ved Overrettens Dom af 14 Marts d. A. blev imidlertid Tiltalte, der ikke havde nogen Adkomst til at drive Beværtningsnæring, for den af ham i Egenskab af Vært for bemeldte Forening i Tiden efter den 15 Januar f. A. — under hvilken Dato han inden Skaads Herreds Politiret havde vedtaget for ulovlig Udskjænkning af Spiritus at erlægge en Bøde til Amtsfattiggassen af 20 Kr. — for Betaling udøvede Beværtning, som havde omfattet de almindelige Spise- og Drikkevarer, derunder indbefattet Brændevin, anset for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning og som for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en Bøde til nævnte Kasse af 80 Kr., idet det stateredes, at Foreningen ikke kunde betragtes som et sluttet Selskab, for hvis Medlemmer der i Medfør af Næringslovens § 61 havde kunnet udøves Beværtning som fri Næring,

Efter hvad der i denne Henseende er udtalt i den nævnte Overrettsdom, fremgik det bl. A. af den paagjældende Sags Oplysninger ikke blot, at den i den ommeldte Forening udfoldede Virksomhed i den Tid, i hvilken Tiltalte havde været Vært for samme, havde indskrænket sig til den af ham for egen Regning drevne Beværtning, der var bleven udøvet i Lokaler, som han selv havde tilvejebragt og monteret, men ogsaa at Forholdet havde været det, at Foreningen iøvrigt ikkun havde tjent til Indtægtskilde for Tiltalte, der ved Siden af at fungere som Vært havde i Egenskab af Kasserer været Medlem af Foreningens Bestyrelse, og at den afgjørende Bestemmelse med Hensyn til Optagelsen af Medlemmer i Foreningen faktisk havde været overladt Tiltalte, i hvilken Henseende det i Dommen er fremhævet, at de ovenanførte Bestemmelser i Vedtægternes §§ 3 og 5 ikkun tildels vare blevne overholdte, og at Indmeldelserne i Foreningen af Medlemmer var sket ved Henvendelse til Tiltalte, der overensstemmende med Vedtægternes § 10 strax havde forsynet de Indmeldte med Adgangskort, uden at der senere var givet de Paagjældende, der for en Del havde været omrejsende eller ubekjendte Personer, nogen Meddelelse om Optagelse paa derefter afholdte Bestyrelsesmøder, samt at der ikke havde været aflagt noget Regnskab over Foreningens Indtægter, idet det i Vedtægterne fastsatte Kontingent ikke var blevet opkrævet, og Tiltalte havde beholdt de erlagte Indskud som Vederlag for selve Lokalet.

Det maa nu ved Tiltaltes med det iøvrigt Foreliggende stemmende Tilstaaelse ansees tilstrækkelig godtgjort, dels at han, der fremdeles mangler Adkomst til at drive Beværtningsnæring, Natten mellem den 24 og 25 Maj d. A. har for Betaling beværtet Personer, der ikke vare

Medlemmer af bemeldte Forening, med Bajerskøl, dels at han, for hvem den ovennævnte Overrettsdom er forkyndt den 23 Marts d. A., derefter vedblivende som Vært har udøvet Beværtning for Medlemmerne af merbemeldte Forening, med Hensyn til hvilken Tiltalte derhos har forklaret, at der efter Overrettsdommens Afsigelse ikke er skeet nogen Forandring i Henseende til Adgangen til Foreningen, der, som han har tilføjet, kun har eksisteret og virket som en af ham dreven Beværtning, og at der siden dette Tidspunkt ejheller er bleven afholdt Generalforsamlinger i Foreningen, lige saa lidt som Bestyrelsen, af hvilken Tiltalte endnu i Egenskab af Kasserer er Medlem, har holdt noget Møde.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1872 og om hvem det ikke er oplyst, at han har været straffet oftere end ovenanført, ved Politiretsdommen rettelig anset for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning og som for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde til Ribe Amts Fattigkasse, men Bøden, der er bestemt til 400 Kr., findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til 300 Kr., og med den heraf flydende Forandring vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 7 Oktober.

Nr. 223.

Høiesteressagfører Lunn

contra

Jens Valdemar Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 April 1898: Tiltalte Jens Valdemar Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Lange, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Valdemar Nielsen til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Jens Valdemar Nielsen, som er født den 13 Juli 1859 og ikke er funden forhen straffet efter Dom, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Ifølge den af Politibetjent Nr. 331, Rasmussen, afgivne edelige Forklaring bemærkede han den 28 Februar d. A. under sin Patrouillering, at Tiltalte gjorde sig skyldig i Uorden paa offentlig Gade, bl. A. ved at udskjælde en Fyrbøder og en Kusk, der vare ansatte ved et herværende Jernstøberi, og for at faa ham fjærnet formaade Betjenten ham derfor til at følges med ham et Stykke hen ad Gaden. Da Tiltalte imidlertid forlangte at komme paa Stationen, gik Betjenten ind herpaa, men kort efter standsede Tiltalte og greb fat i Betjentens Uniformskrave, som itureves, idet han samtidig erklærede, at han ikke vilde gaa med saadan en »Gadedreng«. Under den Brydning, der nu opstod, idet Tiltalte vilde trænge Betjenten hen mod Rendestenen, faldt de begge, men sidstnævnte kom hurtig op og bad Tiltalte være fornøftig og gaa rolig med, hvorefter han lod Tiltalte rejse sig. Saa snart Tiltalte imidlertid var kommen op, fo'r han igjen ind paa Betjenten og søgte med knyttet Haand at slaa ham i Ansigtet, dog uden at ramme, samt, efter at Betjenten havde faaet ham væltet om paa Gaden, rev hans Fløjtekjæde i Stykker og sparkede ham opad Benene.

Ved Hjælp af Politibetjentene 219, Nielsen, 367, Uggeløse, og 409, Østergaard, der efterhaanden kom til, lykkedes det imidlertid at føre Tiltalte til Stationen, under hvilken Transport Tiltalte idelig søgte at kaste sig ned, rive sig løs og bide Betjentene i Hænderne, ligesom han slog og sparkede omkring sig og udskældte Betjentene, særlig Betjent Rasmussen, for »grønne Dreng«, »Labaner«, »Sjovere« og lignende. Fra Stationen blev Tiltalte i en Droske og bunden ført til Arresten paa Nytorv af Betjentene Rasmussen og Nielsen, men under Kjørselen søgte han at tilføje Rasmussen en »Skalle« og udstødte Trusler imod ham.

Tiltalte har ikke turdet benægte Rigtigheden af den nævnte Forklaring, men han har fastholdt, at han, der kort Tid forinden havde beruset sig i Selskab med nogle Kammerater, ikke husker noget af det Passerede, idet han ikke bevarer Erindringen om, hvad der er foregaaet fra det Øjeblik han blev beruset, og til han om Aftenen opdagede, at han var i Arrest.

Da Politibetjent Rasmussens Forklaring imidlertid er bekræftet ved de 3 andre Politibetjentes edelige Forklaringer, og ved hvad den ovennævnte Fyrbøder Anton Truelsen og Kusken Lars Peter Andersen har forklaret, vil den i sin Helhed være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Medens Betjentene Uggeløse og Østergaard ikke ere blevne ramte af Tiltalte og ingen Meen have haft af hans voldelige Adfærd, maa Politibetjent Nielsen antages at have faaet en lille Hudafskrabning paa højre Tommelfinger ved Brydningen med Tiltalte. Politibetjent Rasmussen, der gjentagne Gange rantes af Tiltaltes Spark paa Benene, har ikke haft anden Meen heraf end en øjeblikkelig Smertefornemmelse.

Hvad Spørgsmaalet om Tiltaltes Tilregnelighed angaar, maa det ansees for oplyst, at han ved nævnte Lejlighed var i ikke ringe Grad

beruset, men da de ovennævnte Betjente have forklaret, at de ikke nære Tvivl om, at Tiltalte vidste, hvad han sagde og gjorde, idet han godt forstod at bruge sine Kræfter og sigtede godt med sine Spark, og da Politibetjentene Rasmussen, Nielsen og Uggeløse have forklaret, at de flere Gange talte med ham, og at han godt forstod deres Spørgsmaal og svarede fornuftigt paa dem, maa der gaas ud fra, at Tiltalte har været fuldt tilregnelig.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens §§ 100 og 101 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Mandagen den 10 Oktober.

Nr. 128.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Dorthea Marie Larsen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 November 1897: Arrestantinden Dorthea Marie Larsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Seidelin, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Rette antaget bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Tyveri af 4 Tallerkener og en Glasassiet. Derhos maa det ved det Foreliggende ansees godtgjort, at hun har frastjaalet Beckers Hustru de i Dommen ommeldte 3 Theskeer og et Par Støvler, hvilke Gjenstande tilsammen ere vurderede til 3 Kroner 50 Øre, medens der imod Tiltaltes Benægtelse ikke findes at foreligge tilstrækkeligt Bevis til at domfælde hende for de øvrige hende paasigtede Tyverier. Som Følge af det Anførte og idet der maa gaas ud fra, at Tiltalte har havt uhindret Adgang til de af hende stjaalne Gjenstande, vil hun være at ansee efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri. Straffen vil under Hensyn til den af hende efter Dommens Afsigelse udstaaede langvarige Varetægtsarrest, som ikke helt kan tilskrives hendes eget Forhold under Sagen, i Medfør af Straffelovens § 58, 1ste Punktum, kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

For den Forhaling af Sagen, hvori den for Tiltalte befalede Defensor for Høiesteret, Høiesteretssagfører Salomon, har gjort sig skyldig, vil han være at ansee med en Bøde af 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Dorthea Marie Larsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. Saa betaler hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon, 60 Kroner til hver. Høiesteretssagfører Salomon bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Dorthea Marie Larsen for Tyveri. Arrestantinden er født den 22 Marts 1856 og bl. A. anset: ved Høiesterets Dom af 7 December 1888 efter Straffelovens §§ 228 og 225 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 17 Januar 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk. med lige Straf, ved Tybjerg Herreds Extrarets Dom af 21 December 1893 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Stk., og 247 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, og senest ved Rettens Dom af 8 Februar 1896 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Arrestantinden havde fra 19 Februar til 22 April d. A. Formiddagsplads hos Nancy Caroline Johanne Bach, Beckers Hustru, og sigtes hun nu for i denne Tid at have frastjaalet dels Fru Becker, dels den hos hende boende 14-aarige Olga Theodora Amalie Warncke forskellige Gjenstande.

Arrestantinden sigtes saaledes bl. A. for at have frastjaalet Fru Becker 4 tilsammen til 50 Øre vurderede Tallerkener og en til 50 Øre vurderet Glasassiet. Disse Gjenstande har Arrestantinden imidlertid nægtet at have stjaalet, idet hun, som har erkjendt at have været i Besiddelse af dem, har forklaret, at hun har kjøbt Tallerkenerne i 2 forskellige Butiker, som hun dog ikke har kunnet paavise, medens hun med Hensyn til Glasassietten har forklaret, først, at hun selv for flere Aar siden har faaet den paa Holmegaards Glasværk, senere, at hun har faaet den af sin Moder, der i sin Tid havde kjøbt den paa nævnte Glasværk.

Da disse Arrestantindens Forklaringer imidlertid er ubestyrkede, og da nævnte Fru Becker har aflagt Tilhjemlingsed saavel med Hensyn til Tallerkenerne som med Hensyn til Glasassietten og godtgjort sin Ejendomsret med Hensyn til disse Gjenstande, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Fdg. 8 September 1841, § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestantinden — hvis Fortid taler imod hende, og hvis Forklaringer i det Hele have været vaklende og delvis løgnagtige — for uhjemlet Besiddelse af de nævnte Koster, og da der med denne Besiddelse har været forbundet saadanne Om-

stændigheder, som bestemt vise hen til, at Arrestantinden selv har stjaalet Gjenstandene. vil hun være at dømme som Tyv.

Fremdeles sigtes Arrestantinden for at have frastjaalet Fru Becker 3 Thesker, et Par Støvler og et Par Sko og for at have fraastjaalet fornævnte Olga Warncke 1 Natkjole, 1 Vandfad, 1 Par Støvler og 2 Par Sko; men med Hensyn til disse Sigtelser findes der ved det i Sagen oplyste ikke at være tilvejebragt noget til forsaavidt at fælde Arrestantinden tilstrækkeligt Bevis.

Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at ansee efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Tirsdagen den 11 Oktober.

Nr. 54. Missionær N. C. Rask (Selv)

contra

Lærer J. L. Møller-Frederiksen (Asmussen),

betr. Ansvar for Injurier.

Sunds-Gudme Herreders ordinære Rets Dom af 4 April 1895: For saa vidt den af Citanten, Missionær N. C. Rask, nedlagte Erstatningspaastand angaar, afvises Sagen. Iøvrigt bør Indstævnte, Lærer J. L. Møller-Frederiksen, for Tiltale af Citanten i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 50 Kr. Til Svendborg Amts Fattigkasse ville Overretssagførerne Knudsen og Jacobsen hver have at bøde 20 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 December 1896: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at de Overretssagførerne Knudsen og Jacobsen idømte Bøder bortfalde. Til det Offentlige betaler Citanten, Missionær N. C. Rask, det Retsgebyr og Skriversalær, som skulde have været elagt, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Indstævnte, Lærer J. L. Møller-Frederiksens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Overretsprokurator Steinthal og Overretssagfører Jacobsen i Svendborg, henholdsvis 70 Kr. og 12 Kr., og i Godtgjørelse for Portoudlæg til de samme Sagførere henholdsvis 1 Krone og 88 Øre. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvilke i det Væsentlige tiltrædes, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det nedenfor anførte Salær til Indstævntes befalede Sagfører for Høiesteret.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Missionær N. C. Rask, det Retsgebyhr, som skulde erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Indstævnte, Lærer J. L. Møller-Frederiksens Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Asmussen 100 Kroner. Endvidere betaler han til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet »Svendborg Avis« for den 18 August 1891 indeholdes et saakaldet aabent Brev til Pastor Vilh. Beck i Egenskab af Leder af »Kirkelig Forening for indre Mission«, hvilket Citanten, Missionær N. C. Rask, har erkjendt at have ladet offentliggjøre, og som begynder med følgende Udtalelse: »Da mange af de ufordragelige Tilhængere af Vilh. Beck ere ubekjendte med Sagens Udfald mellem mig og den indre Mission angaaende det Par Ord, som Hr. Pastor Beck offentliggjorde i sit Blad om Mødet ved Dokkedal Skole 1887, skal jeg herved be- kjendtgjøre Sagens Udfald«. Efter en Bemærkning om, at Pastor Beck flere Gange forgjæves har været anmodet om »at offentliggjøre Sagens Udfald« meddeles det derpaa, at Sagen drejede sig om, hvorvidt 1 Kr. 40 Øre, som indkom ved fornævnte Møde, vare givne til »Den indre Mission« eller til »Den frie Mission« — for hvilken sidste Ci- tanten har udgivet sig at være Formand —, at der ved Høiesteret produceredes edeligt Vidnesbyrd af 9 Vidner, hvilket imod den af 3 Vidner tidligere under Ed afgivne Forklaring om, at Beløbet var givet til »Den indre Mission«, gik ud paa, at den af dem ved Mødet givne Gave ikke var given i den Tro, at den var til indre Mission, at Ci- tanten ved Høiesteret blev frifunden for indre Missions »løgnaagtige

Færdig fra Trykkeriet den 21 Oktober 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.)

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 26.

Tirsdagen den 11 Oktober.

Anklager« imod ham, og at Sagen kostede vel ca. 1600, hvorved Citanten har erkjendt at ville udtrykke, at Sagen kostede indre Mission ca. 1600 Kr.

Foranlediget heraf lod Indstævnte, Lærer J. L. Møller-Frederiksen, der har erklæret at være Medlem af »Kirkelig Forening for indre Mission«, i samme Blad for 22 Oktober 1891 indrykke en Artikel, hvori han, næst at aftrykke en af nævnte Pastor Beck andetsteds offentliggjort Udtalelse, hvori det erklæres for Løgn, at Citanten skulde have vunden en Sag ved Høiesteret imod Pastor Beck eller den indre Mission, og benægter, at Beck har havt nogen Sag med Citanten, udtaler: »Hr. Rask staar altsaa efter dette enten som en fræk og ufor-skammet Løgner eller som et Menneske, der er aldeles utilregnelig. I begge Tilfælde er der alvorlig Grund til at advare baade mod ham og hans Blad »Morgenrøden«, indtil han kan modbevise ovenstaaende Erklæring«. Paa Grund af de i nysnævnte Bladartikel indeholdte fornærmelige Udladelser sagsøgte Citanten derpaa ved Sunds-Gudme Herreders Ret Indstævnte til at lide Dom til Mortifikation, Straf og Erstatning af 200 Kr. samt Udredelse af Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte, næst at paastaa Sagen afvist for Erstatningspaastandens Vedkommende, procederede til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger. Ved bemeldte Rets den 4 April 1895 afsagte Dom blev Indstævntes Paastande tagne til Følge, dog at Sagens Omkostninger fastsattes til 50 Kr., hvorhos Overretssagførerne Knudsen og Jacobsen for ulovlig at have opholdt Sagen blev i Henhold til Frd. 16 Januar 1828, § 14, ansete med en Bøde til Svendborg Amts Fattigkasse af 20 Kr. hver, og har nu Citanten ved Stævning af 3 August 1895 indbragt Sagen her for Retten, hvor han endeligen principaliter har paastaaet Sagen hjemvist til Paakjendelse i 1ste Instant, for saa vidt angaar Erstatningspaastanden, og Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger her for Retten, og i subsidium Indstævnte dømt overensstemmende med Citantens for Underretten nedlagte Paastande, navnlig til at høre de paaklagede fornærmelige Udladelser mortificerede, at udrede Erstatning til Citanten af 200 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn og til Straf efter Lovens Strengthed, samt endelig tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger i begge Instantser, hvorimod Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Steinthal, har paastaaet Underrettsdommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salær til Prokurator

Steinthall samt til Overretssagfører Jacobsen i Svendborg, der for Indstævnte har optaget et Thingsvidne til Benyttelse her for Retten, og Godtgjørelse for Portoudlæg til de samme Sagførere, henholdsvis 1 Kr. og 88 Øre, hvilke Salærer og Udlæg i alt Fald paastaas udredede af det Offentlige.

Da Sagen, som ovenbemærket, er afvist fra Underretten for den nedlagte Erstatningspaastands Vedkommende og denne saaledes ikke er paakjendt i 1ste Instants, vil samme ikke kunne tages under Paakjendelse af Overretten, og da der imod Indstævntes Protest ikke vil kunne tages Hensyn til den for saa vidt af Citanten her for Retten nedlagte Paastand om Sagens Hjemvisning, eftersom denne Paastand først er fremsat senere under Proceduren, efter at Citanten i sit Deduktionsindlæg alene har nedlagt Paastand i Realiteten, maa det have sit Forblivende ved Underrettsdommens Bestemmelse i heromhandlede Henseende. Citanten vil ved den af ham i det ovennævnte aabne Brev omtalte Retssag ikke have sigtet til nogen imellem ham og Pastor Beck eller den indre Mission ført Sag — en saadan har han, efter hvad der er in confesso, ikke ført — men til en af det Offentlige mod ham for Bedrageri anlagt Sag, som efter hans Anbringende var foranlediget af Pastor Beck eller indre Mission, under hvilken han efter af vedkommende Under- og Overret for at have tilegnet sig et af ham ved et Møde i Dokkedal Skole i Slutningen af Maj 1886 indsamlet mindre Beløb, som ansaaes ydet indre Mission, at være idømt Straf efter Straffelovens § 257, af Høiesteret frifandtes, idet denne Ret ikke ansaa det bevist, at han ved Mødet havde udtalt, at de Pengebidrag, han havde opfordret de Tilstedeværende til at yde, ikke skulde tilfalde ham selv, eller iøvrigt fremsat urigtige Anbringender om, i hvilket Øjemed Bidragene skulde anvendes.

Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at det er i Strid med Sandheden, naar Citanten i bemeldte aabne Brev har givet det Udseende af, at han har havt en Retssag med »Kirkelig Forening for indre Mission«, altsaa mod Pastor Beck som Leder af denne Forening paa dennes Vegne og vunden samme ved Høiesteret, og at Sagen har kostet Foreningen ca. 1600 Kr., og da nu Citanten efter det Foreliggende maa ansees at have fremsat disse Usandheder mod bedre Vidende, og de i Brevet fremtræde paa en særlig udfordrende Maade og efter Sagens Oplysninger ere en Gjentakelse af tidligere overfor Offentligheden fremsatte lignende urigtige Paastande samt maa antages at sigte til at svække indre Missions Stilling, findes Indstævnte ikke at have savnet Føje til om og imod Citanten at betjene sig af de paa klagede Udladelser eller, som sket, til at advare mod Citanten og hans Blad »Morgenrøden«, og maa det derfor billiges, at Indstævnte ved den indankede Dom er frifunden for Citantens Tiltale, ligesom der ej heller findes Anledning til at forandre Underrettsdommens Bestemmelse med Hensyn til Sagens Omkostninger i Citantens Favør. Til derimod, som ved Dommen sket, at paalægge Overretssagførerne Knudsen og Jacobsen Bøder for Forhaling af Sagen, findes der ikke at have været tilstrækkelig Føje, hvorfor bemeldte Bøder maa bortfalde, og vil med denne Modifikation den indankede Dom være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten findes Citanten derhos at burde tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salæ-

rer til Overretsprokurator Steinthal og Overretssagfører Jacobsen i Svendborg — hvilke Sagføreres befalede Sagførelse har været lovlig — henholdsvis 70 Kr. og 12 Kr., og i Godtgjørelse for Portoudlæg til de samme Sagførere henholdsvis 1 Kr. og 88 Øre. Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke her for Retten.

Nr. 226.

Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jens Martinus Michaelsen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold.

Fleskum Herreds Extrarets Dom af 31 Marts 1898: Tiltalte Jens Martinus Michaelsen af Vejgaarden bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 15 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hasselbalch, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Knud Petersen, 10 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Maj 1898: Tiltalte Jens Martinus Michaelsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at maatte forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Martinus Michaelsen til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Martinus Michaelsen — der er født i Aaret 1876 og som, foruden at han i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 4 August 1886 den 12 s. M. inden Retten har modtaget en alvorlig Irettesættelse og Formaning i Anledning af et af ham i nævnte Aar begaaet Tyveri, tidligere har været straffet ifølge Aalborg Kjøbstads Extraretsdom af 28 Maj 1887 efter Straffelovens § 233 med 20 Slag Ris, ifølge samme Rets Dom af 28 Juni s. A. efter samme Lovbestemmelse med 25 Slag Ris, ifølge Høiesteretsdom af 12 Marts 1888 efter Straffelovens § 281, jfr. § 36, med 2 Gange 25 Slag Ris, ifølge Aalborg Kjøbstads Extraretsdom af 16 Marts 1892 efter Straffelovens §§ 228 og 247, jfr. §§ 37 og 21, med 25 Slag Rotting og ifølge Fleskum Herreds Extraretsdom af 4 Februar 1893 efter Straffelovens §§ 228 og 229, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder — tiltales under denne Sag for Vold.

Den 21 November f. A. om Middagen anmeldte en i Aalborg boende Smedesvends Hustru paa Politikammeret sammesteds, at hendes Mands Fætter, Maskinarbejder Carl Emil Christensen, samme Dags Morgen Kl. 7 havde indfundet sig hos dem, idet han, der var stærkt forslaaet og blodig i Ansigtet, og som sagde, at han var bleven slaaet af nogle Bønderkarle ude ved Vejgaarden, anmodede om at maatte vaske sig, før han begav sig hjem til sit Logis. Efterat Christensen var bleven vasket, faldt han, der havde et stort, gabende Saar oven i Hovedet, imidlertid helt sammen, hvorfor han blev bragt til Sengs, hvor han i Løbet af Formiddagen fik et hæftigt Krampeanfald, saa at Anmelderinden og hendes Mand troede ham Døden nær. Overfor en derefter tilstedekomne Politibetjent angav Christensen, der iøvrigt var ude af Stand til at afgive nogen sammenhængende Forklaring, at han, efterat han den foregaaende Nat sammen med en Soldat havde været til Fest eller Dans i et Hus ved Vejgaarden, paa Landevejen havde lidt voldelig Overlast af flere Personer, hvoriblandt Værten i Huset og en Svensker. Samme Dags Aften Kl. 7 blev Christensen indlagt paa Aalborg Amts og Bys Sygehus, hvor han henlaa, indtil han, hvis Befindende tilsyneladende i det første Par Uger havde været i stadig Fremgang, den 8 December om Aftenen afgik ved Døden som Følge af en Stivkrampe, der var kommen til Udbrud nogle faa Dage forinden.

Medens Christensen ikke under sit Ophold paa Sygehuset var bleven underkastet Forhør, har den ved Aalborg Birk og Fleskum Herred ansatte Politibetjent Grave i en den 25 November f. A. afgiven Rapport — der forøvrigt ikke af ham er bleven ratihaberet inden Retten — berettet, at han, der bor ved Vejgaarden paa Hadsundsvej, ca. Kl. 1 om Natten mellem den 20 og 21 November f. A. blev tilkaldt i Anledning af et Slagsmaal, og at han da paa Landevejen lige i Nærheden af sin nævnte Bopæl antraf en Del Personer, der stod og holdt paa fornævnte Carl Emil Christensen, hvem Blodet løb ned over Klæderne fra et ham oven i Hovedet bibragt betydeligt Saar, samt at Christensen derefter overfor ham forklarede, at han sammen med en Soldat var gaaet ud fra Aalborg til Vejgaarden, og at de derpaa, da de bemærkede, at der var Dans i et Hus ved Vejen, vare gaaede ind for at deltage i Dansen, men at de, da de ikke vilde efterkomme

Værtens Opfordring til dem om at gaa deres Vej, med Magt bleve satte ud af Lokalerne, hvorefter der, da de satte sig til Modværge, opstod Slagsmaal, under hvilket det ommeldte Saar blev tilføjet ham af en af de Tilstedeværende, men uden at han vidste med hvilket Redskab det var sket. Betjenten havde derefter ledsaget Christensen til dennes Bopæl i Aalborg — der efter det Oplyste laa i en Afstand af ca. 4500 Alen fra det Sted, hvor han antraf Christensen — uden at Sidstnævnte, efter hvad Betjenten senere inden Retten har forklaret, under denne Vandring viste sig i nogen Maade afkræftet eller medtaget af Overfaldet.

Efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, særlig gjennem de Forklaringer, der ere afgivne af Tiltalte samt af Møllebygger Jørgen Hansen af Vejgaarden og den Soldat ved Navn Forstmark, med hvem afdøde Christensen ved den paagjældende Lejlighed havde været i Følge, kom Christensen og Forstmark den 20 November f. A. om Aftenen, da de vilde gaa til Dans i Sønder Tranders, undervejs forbi det Jørgen Hansen tilhørende Sted paa Hadsundsvej, hvor de, da de bemærkede, at der blev dandset i Stedets Bagbygning, gik ind og deltog i Dansen. Efterat Jørgen Hansen, der den paagjældende Dag fejrede sin Fødselsdag og i den Anledning havde indbudt en Del Gjæster, flere Gange forgjæves havde opfordret Christensen og Forstmark til at forføje sig bort, idet han betydede dem, at Selskabet var af privat Karakter, lagde Hansen Haanden paa Christensens Skulder og drejede ham udenfor Døren til Dansesalen, idet han efter sin Forklaring sagde til Christensen og Forstmark, at Politibetjenten vilde blive hentet, hvis de nu ikke gik og undlod at vende tilbage. Da Christensen, der efter det Oplyste var en Del beruset, nu vendte sig om og slog Jørgen Hansen i Ansigtet, hidkaldte Hansen en af de Tilstedeværende, en svensk Murarbejder, Axel Sandgreen, der, da Christensen gik ind paa ham, kastede denne omkuld, hvorpaa Christensen og Forstmark trak sig tilbage ud mod Vejen efterfulgt af en Del af Gjæsterne, med hvem de nu, som det maa antages, til Dels foranlediget ved Christensens Forhold, kom i Slagsmaal, hvorunder de kastede Sten og Grus mod Forfølgerne, hvorhos Forstmark fægtede om sig med sin dragne Knivbajonet, dog uden at tilføje Nogen Skade.

Tiltalte, der bor til Leje hos Jørgen Hansen, og som efter sin Forklaring havde iagttaget, at Christensen to Gange havde slaaget Hansen i Ansigtet — hvorved bemærkes, at Hansen, efter først at have forklaret i Overensstemmelse hermed, senere under Sagen til en Politirapport har forklaret, at det sidste ham tildelte Slag formentlig ikke var bleven tilføjet ham af Christensen — og som vilde se, hvad det blev til med Christensen, nærmet*) sig nu til denne, som da spurgte ham, hvad han vilde, og i det samme foer ind paa ham og med en skarp Ting, formentlig en Dørnøgle, tilføjede ham et Slag i Panden og et paa venstre Side af Næsen, hvornæst Christensen, idet Tiltalte løb efter ham, bukkede sig ned og tog et Stykke Træ op, som han kastede efter Tiltalte, hvem han ramte paa Benet. Efter derpaa først at være vendt tilbage til Stedets Gaardsplads, hvor flere af Jørgen Hansens Gjæster stod og talte om, at de vilde have fat paa Christensen

*) Skal formentlig være nærmede.

og Forstmark, der Begge den Gang havde forladt Jørgen Hansens Ejendom, idet de vare løbne ud paa Hadsundvejen, og føre dem til Politibetjenten, løb Tiltalte sammen med en Person ved Navn Niels Conrad Petersen, der i det samme kom gaaende ude paa Vejen, og hvem Tiltalte gjorde bekjendt med det Passerede, samt opfordrede til at følge med sig, efter Christensen og Forstmark, der imidlertid vare løbne hen ad Vejen i nordlig Retning, og da nu Christensen, da de tvende Forfølgere havde indhentet ham, vendte sig om og, idet han efter Tiltaltes Forklaring sagde: »Hvad vil I, kom I an, I Knægte«, gjorde Mine til at sparke Tiltalte, samt til at slaa denne med en Gjenstand, som han holdt i den løftede Haand, rettede Tiltalte med det fornævnte Træstykke, som han havde taget op, da Christensen kastede det efter ham, og som var spidst i den ene Ende, i hvilken han holdt, et Slag mod Christensen, hvem han, idet han sigtede mod dennes Hoved, efter sin Formening ramte oven i Hovedet paa venstre Side mellem Ørene og Issen. Da Christensen, efter at have faaet dette Slag, vendte sig om og løb hen ad Vejen, løb Niels Conrad Petersen efter ham, og greb fat i ham, hvorved Christensen faldt omkuld i en Tjørnehæk; umiddelbart derefter kom Politibetjent Grave tilstede, hvorpaa han, som meldt, ledsagede Christensen ind til Aalborg.

Det Træstykke, hvormed Tiltalte slog Christensen, er bragt tilstede under Sagen og er befundet at veje 42 Kvint samt at være ca. 20 Tommer langt, ganske spidst i den ene Ende, paa den sidste halve Alen bredere og i den tykke Ende, hvor der findes en Knast, ca. 2 Tommer bredt og $1\frac{1}{4}$ Tomme tykt; Stykket er en Splint af en uhøvlet Fjæl, meget ujævnt og skarpt kantet, med et særligt Fremspring ud for Knasten.

Ifølge en af Overlægen ved det ovennævnte Sygehus afgiven Erklæring af 28 November f. A. fandtes der paa Christensen, da denne den 21 s. M. blev indlagt paa Sygehuset, i øverste Del af venstre Isseregion et 7 Ctm. langt Saar, med Retning bagfra udvendig fra fortil indad, gennem alle Bløddelene og Hjærneskallen. Saaret, hvis Rande vare ret skarpe og noget kontunderede, var stærkt forurenat af Blod, Smuds og Haar. Hjærneskallen viste et i Saarets Retning løbende, 6 Ctm. langt Brud, hvis Rande i hele Bruddets Længde og i ca. $\frac{1}{2}$ Ctm.s Bredde, vare lodret indtrykkede i Hjærneskallens Hulhed. Efter Fjernelse af de nedtrykkede Brudrande fandtes den haarde Hjærnehud noget kontunderet, men ikke paaviselig aabnet, samt ikke pulserende, hvorfor den underliggende Hjærnedel maatte antages at være kontunderet. Det hedder derefter i Erklæringen, at Christensens Befindende efter Operationen havde været forholdsvis tilfredsstillende, om der end fandtes lette Tegn paa Hjærnetryk; men ligesom der endnu kunde indtræde farlige Saarkomplikationer, der kunde medføre Døden, saaledes kunde der senere vise sig skadelige Følger for hans Hjærnevirksomhed, og i bedste Tilfælde vilde han altid beholde et Defekt i Hjærneskallen, hvor Hjærnen manglede en væsentlig Del af sit beskyttende Dække, og derfor lettere var udsat for Beskadigelser ved tilfældigt Tryk og Slag. Efterat Overlægen derpaa under 8 December næstefter havde meddelt Forhørsdommeren, at Christensen samme Dag var afgaaet ved Døden som Følge af en paa Grund af Slaget opstaaet Stivkrampe, udtalte han i tvende yderligere Erklæringer

af 10 og 19 s. M. nærmere, at der bestod en meget nøje Forbindelse mellem den Christensen tilføjede Beskadigelse og Stivkrampen, hvoraf han døde, idet han ved Beskadigelsen var bleven inficeret med det Smitstof, som forårsager Stivkrampe, at den af Tiltalte benyttede Brædestump, ført med betydelig Kraft, utvivlsomt kunde frembringe den skete Beskadigelse og dermed den paafulgte Infektion, da Erfaringen viser, at Stivkrampe særlig hyppig paaføres ved Brædestumper og Splinter, fordi disse ofte ere forurenede af Jord, og den Bakterie, der fremkalder Stivkrampe, navnlig findes i Jord, at Resultatet sikkert var blevet det samme, selv om Beskadigelsen kun havde bestaaet i et overfladisk Saar, eftersom alle Følgerne af den tilføjede Legemsbeskadigelse som saadan vare overstaaede, da Christensen døde, at det vel var muligt at Christensen var bleven inficeret med Stivkrampesmitstoffet efterat Slaget var tilføjet ham, men at Sandsynligheden dog var størst for, at Infektionen var bleven hidført ved Slaget.

I Skrivelse af 5 Marts d. A. udtalte endelig det kgl. Sundhedskollegium, efterat der havde været forelagt dette en af Overlægen ved Sygehuset affattet Beretning om Forløbet af Christensens Sygdom, fra hans Indlæggelse paa Sygehuset og indtil Døden indtraf — i hvilken Beretning Overlægen bl. A. anførte, at da Dødsaaarsagen var utvivlsom, var der ikke bleven foretaget Sektion — at Dødsaaarsagen efter det Foreliggende maa antages at være Stivkrampe, at denne kan være opstaaet ved, at det den Afdøde tilføjede Saar er blevet inficeret, idet det af Tiltalte benyttede Træstykke har været forurenat, men at Muligheden af, at Saaret er blevet inficeret paa et senere Tidspunkt, end ved selve Læsionen, ikke kan benægtes, samt at Saaret saaledes maa antages i al Fald kun indirekte at have forårsaget Døden, medens den virkelige Dødsaaarsag antages at være en Infektion ved Stivkrampens Smitstof.

Angaaende de nærmere Omstændigheder, hvorunder Tiltalte rettede det oftnævnte Slag mod Christensens Hoved, har han paa Forehold af Handlingens Farlighed forklaret, at han ikke havde til Hensigt at tilføje Christensen Skade, og at han mente sig berettiget til at slaa Christensen istedetfor selv at blive slaaet, samt at der, den Gang han slog, slet ikke var Tid til nærmere Omtanke, eftersom det gjaldt at slaa i en Fart, da han ellers selv var bleven slaaet fordærvet; men i Forbindelse hermed har han dog erkjendt, at han, ved istedetfor at forfølge Christensen, da denne var kommen ud paa Landevejen, at foranledige den nærboende Politibetjent hidkaldt, vilde have kunnet forhindre Christensens fornyede Tilstedekomst, uden at komme i Slagsmaal med denne paa Landevejen.

Efter det Foreliggende vil der derhos ikke kunne tages noget Hensyn til den af Tiltalte fremsatte Tvivl om, at den Christensen tilføjede alvorlige Læsion skulde kunne hidrøre fra det af Tiltalte førte Slag med Brædestumpen, og for saa vidt Tiltalte yderligere har villet formene, at Saaret kan være tilføjet Christensen af den fornævnte Axel Sandgreen, der efter sin Erkjendelse deltog i Forfølgelsen af Christensen og Forstmark, ved hvilken Lejlighed han var forsynet med et Hypejern, anbragt paa et Skaft, er der ikke overfor Sandgreens Benægtelse — hvis Rigtighed bl. A. bestyrkes ved Tiltaltes egen Forkla-

ring om, at han og Niels Conrad Petersen vare foran de andre Forfølgere, den Gang Christensen vendte sig om mod dem ude paa Landevejen — fremkommet noget til Støtte for en saadan Antagelse.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, idet det efter det Fremkomne ikke kan ansees godtgjort, at Christensens Død er forårsaget ved det ham af Tiltalte tilføjede Slag med Træstumpen, samt idet de oplyste Omstændigheder ikke give Føje til at betragte Handlingen som foretaget af Nødværge, være at ansee efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 233. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Theodor Hansen Friis (Def. Jensen),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Maj 1898: Tiltalte Theodor Hansen Friis bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Gottschalck, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Theodor Hansen Friis til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Theodor Hansen Friis, der under nærværende Sag tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet, er født den 24 Januar 1858 og senest anseet: ved Amager Birks Politirets Dom af 4 Marts 1887 efter Lov 3 Marts 1860, § 3, med Tvangsarbejde i 30 Dage. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det godtgjort, at han den 21 Marts d. A., efter af Politibetjent Nr. 306, Hedensted, der var i Uniform, at være sat ud af en herværende Beværtning, fordi han der gjorde sig skyldig i Uordener og ikke godvillig vilde forlade Lokalet, har

grebet fat i Betjenten og kastet ham omkuld paa Trappen udenfor Beværtingen, hvorved Betjentens Kappe og Fløjtekjæde itureves, samt, da Betjenten ved Hjælp af to private Personer vilde føre Tiltalte til Stationen, har gjort den Modstand, han kunde mod Anholdelsen og slaaet og sparket om sig for at slippe løs, uden dog at ramme nogen og uden at det lykkedes ham at undgaa Anholdelsen.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 244. Høiesteressagfører Jensen
 contra
August Pedersen (Def. Nellemann),
 der tiltales for Tyveri.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 17 Maj 1898: Tiltalte August Pedersen bør straffes med 20 Slag Rotting. Saa bør han og udrede i Erstatning til Frederik Ferdinand Jensen Kr. 3.23, samt derhos alle af Aktionen flydende Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Aggerholm, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Falbe Hansen, 10 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Juni 1898: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Slagenes Antal bestemmes til 15. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte August Pedersen til Høiesteressagfører Jensen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: August Pedersen, der er født den 16 Februar 1882, og som tidligere, ifølge Holstebro Kjøbstads Extraretsdom af 10 August 1896, har været straffet for Tyveri, som det i Dommen hedder, efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 36 og 31, med 20 Slag Ris — tiltales under denne Sag for Tyveri, og det maa i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han den 19 April d. A. om Aftenen, da han, sammen med sin paa Holstebro Mark boende Fader og Husmand Frederik Ferdinand Jensen, kjørte fra Holstebro til Sidstnævntes Hjem i Bjert, med Tiltaltes Faders Befordring, som Jensen havde lejet til denne Tur, idet han forud havde betalt Lejen 5 Kr., har, da de forlode Hvam Kro, hvor de havde gjort Holdt og nydt forskellige Drikkevarer, hvormed Jensen trakterede, sat sig i Besiddelse af dennes Pung og deraf tilvendt sig 4 Kr. Tiltalte har herom nærmere forklaret, at han, der i bemeldte Kro byttede Pung med Jensen, saae, at denne lagde sine Penge, bestaaende af flere Tikronesedler og lidt Sølv, paa Bordet, at Jensen, der efterat have lagt Pengene i den Pung, han havde tilbyttet sig, gik med denne i Haanden, navnlig havde den i Haanden, da han besteg Vognen, ved hvilken Lejlighed han lagde den fra sig i Agestolen, at Tiltalte, der dengang stod bag ved denne, da tog 4 Kr., nemlig to Tokronestykker, ud af Pungen, som ikke var lukket, uden at Jensen bemærkede det, samt at han derefter, da de paa Vejen fra Kroen, efterat være komne til en stejl Bakke, alle stege af Vognen, saa Lejlighed til at stikke Pungen i Jensens Overfrakkelomme, uden at denne mærkede det. Den paafølgende Morgen blev Pungen funden der, hvor Vejen drejer af til Jensens Sted, og af Finderen leveret til denne med Indhold, bestaaende af 3 Tikronesedler og et Tokronestykke.

De stjaalne Penge har Tiltalte forbrugt, med Undtagelse af 77 Øre, som han under Undersøgelsen har betalt Bestjaalne, hvis under Sagen nedlagte Erstatningspaastand ved Underretsdommen er tagen til Følge, saaledes at Tiltalte er tilpligtet at betale ham Resten af det stjaalne Beløb med 3 Kr. 23 Øre.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 15 Slag Rotting. Ved Underretsdommen er Straffen bestemt til 20 Slag Rotting.

Onsdagen den 12 Oktober.

Nr. 291.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Christian Wiehr (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 September 1898: Arrestanten Johan Christian Wiehr bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johan Christian Wiehr til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Da Arrestanten Johan Christian Wiehr, der er født den 11 September 1828 og senest anseet: ved nærværende Rets Dom af 4 December forrige Aar efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er overbevist om at have i Slutningen af Juli Maaned dette Aar betlet her i Staden, vil han være at ansee efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 264.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Anthon Marius Jørgensen og Peter Johannes Mathias Jørgensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold mod sagesløs Person, Førstnævnte tillige for Vold og Fornærmelser mod en Vægter.

Nykjøbing p. F. Kjøbstads Extrarets Dom af 9 April 1898: Jens Anthon Marius Jørgensen og Peter Johannes Mathias Jørgensen bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. Saa bør de og at udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Holst og Andresen 15 Kr. til hver, saaledes at de in solidum tilsvare $\frac{4}{8}$ og hver for sig henholdevis $\frac{2}{8}$ og $\frac{1}{8}$. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juli 1898: For saa vidt angaar den Tiltalte Jens Anthon Marius Jørgensen

sen ikjendte Straf, bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Peter Johannes Mathias Jørgensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Overretssagførerene Holst og Andresen af Nykjøbing paa Falster, 15 Kr. til hver, og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Seidelin, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Jens Jørgensen med $\frac{3}{4}$, dog at Tiltalte Peter Jørgensen deraf in solidum med ham tilsvarende $\frac{1}{3}$, og af Tiltalte Peter Jørgensen med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Jens Anthon Marius Jørgensen findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage og for Peter Johannes Mathias Jørgensen til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Jens Anthon Marius Jørgensen til tre Gange fem Dage og for Peter Johannes Mathias Jørgensen til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for begge og begge for een, til Advokaterne Hindenburg og Nelleman 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykjøbing paa Falsters Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Jens Anton Marius Jørgensen og Peter Johannes Mathias Jørgensen, aktionerede for Vold mod sagesløs Person, Førstnævnte tillige for Vold og Fornærmelser mod en Vægter, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste følgende:

Den 19 Februar d. A. om Aftenen kom de Tiltalte, der ere Brødre, i noget beruset Tilstand ind i et Konditori i Nykjøbing paa Falster og forlangte noget at drikke, og da dette blev dem nægtet, fordi det var over Lukketid, bleve de uforskammede, hvorfor de bleve opfordrede til at forlade Lokalet. De forlangte imidlertid, at de øvrige Tilstedeværende først skulde forlade Lokalet, og da disse derpaa vilde gaa, greb Tiltalte Peter Jørgensen en af dem, nemlig Toldkontorist Vølcksen, der ikke havde givet nogen Anledning dertil, i Kraven og satte ham ud paa Gaden, uden dog iøvrigt at tilføje ham nogen Overlast. Ankommen paa Gaden udtalte derefter samme Tiltalte til Medtiltalte, at han vilde flytte nogle Personer, der stode paa Gaden, og han gik derpaa hen til en af disse, Toldfuldmægtig Jensen, og skubbede til ham, uden at han havde givet nogen som helst Anledning dertil. Da Jensen i den Anledning slog fra sig, slog bemeldte Tiltalte løs paa ham, og Tiltalte Jens Jørgensen kom derefter til, hvorpaa

begge de Tiltalte sloge Jensen saaledes, at han gjentagne Gange faldt til Jorden, og hans Overfrakke blev iturevet. I det Samme kom Sømand Johan Weber forbi, og da han spurgte, hvad der var paa Færde, greb Tiltalte Jens Jørgensen, uden at Weber efter det Oplyste kan antages at have givet anden Anledning dertil end den ommeldte Ytring, ham haardt i Brystet saaledes, at hans Vinterfrakke blev revet itu. Strax efter kom Vægter Jensen, der var iført Uniformskappe, tilstede, og da han vilde føre Tiltalte Peter Jørgensen bort, fo'r Tiltalte Jens Jørgensen ind paa ham, greb ham haardt i Brystet, truede ham og ytrede, at havde han ikke faaet »Klø« før, skulde han faa det nu. Bemeldte Tiltalte begyndte derpaa at afføre sig sin Frakke, men opgav dog paa Foranledning af en Tilstedekommen videre Optræden mod Vægteren. Under det Passerede havde Tiltalte Peter Jørgensen seet Lejlighed til at undslippe fra Vægteren, men det kan ved det Oplyste ikke ansees godtgjort, at Tiltalte Jens Jørgensen ved sin Optræden overfor Vægteren har tilsigtet at befri Medtiltalte.

Ved en Lægeundersøgelse, foretagen den 21 Februar d. A., viste det sig, at Toldfuldmægtig Jensen ved den paagældende Lejlighed havde faaet flere blødende Saar, særligt et paa venstre ydre Øre, der var noget opsvulmet og paa Forfladen var Sædet for en Blodudtrædning under Huden samt for en mindre Hudafskrabning. Paa venstre nedre Øjelaag fandtes ligeledes en Hudafskrabning. Næsen var noget svullen, og paa venstre Side fandtes der en Blodudtrædning af ca. 2 Ctm.s Længde og 1 Ctm.s Brede; endelig fandtes der flere Hudafskrabninger i Ansigtet, Nakkehulen og paa Halsen, men samtlige Læsioner vilde ifølge Lægeerklæringen hele uden Lægebehandling og uden at efterlade Følger for den Overfaldnes fremtidige Helbred.

Af de Tiltalte er Jens Jørgensen født den 14 September 1874 og under sin Militærtjeneste 2 Gange straffet arbitrært henholdsvis for respektstridigt Forhold overfor en Sergent og for Slagsmaal paa Kaserne i en Del beruset Tilstand, medens Peter Jørgensen er født den 15 November 1878 og under 2 Juni 1897 har vedtaget at erlægge en Bøde af 20 Kr. til Nykjøbing Herreders Politikasse for Slagsmaal.

For de af dem nu udviste Forhold ere de Tiltalte ved den indankede Dom rettelig ansete efter Straffelovens § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897, § 1, og efter dens § 203, Tiltalte Jens Jørgensen tillige efter dens §§ 100 og 101, men medens den for Tiltalte Jens Jørgensen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, og Dommen for saa vidt vil kunne stadfæstes, findes Straffen for Tiltalte Peter Jørgensen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, at burde fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 218.

Advokat Hindenburg

contra

Anesine Bolette Jensen, Hansens Hustru, og **Bernhardine Gustava Carlsen**, Nielsens Hustru (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 23 Februar 1898: Bernhardine Gustava Carlsdotter, Nielsens Hustru, og Anesine Bolette Jensen, Hansens forladte Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Gange 5 Dage og en for begge og begge for en betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Maj 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte Anesine (eller Hansine) Bolette Jensen, Hansens forladte Hustru, og Bernhardine Gustava Carlsen (eller Carlsdatter), Nielsens Hustru bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Salomonsen og Mundt for Overretten betale de Tiltalte en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Anesine Bolette Jensen, Hansens Hustru, og Bernhardine Gustava Carlsen, Nielsens Hustru, een for begge og begge for een, til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Anesine (eller Hansine) Bolette Jensen, Hansens forladte Hustru, og Bernhardine Gustava Carlsen (eller Carlsdotter) Nielsens Hustru aktionerede for Tyveri.

Ved de Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort at Tiltalte Carlsens eller Carlsdotters, ikke under Sagen medtiltalte 11-aarige Søn ifølge en mellem nævnte Tiltalte og Tiltalte Jensen om Tyveriets Udførelse truffen Aftale, har, efter Paalæg af Moderen, som i dette Øjemed forsynede ham med en Kniv og et Skovreb, sammen

med Tiltalte Jensen den 14 Januar d. A. i et Proprietær V. Nielsen tilhørende Krat ved Lyngby Aa, afskaaret og tilvendt sig, Drengen ca. 140 Stk. og Tiltalte Jensen ca. 200 Stk. Hasselkæppe til en Værdi af 2 Øre pr. Stk., som af de Tiltalte, der ernærede sig ved Binding af Kranse, agtedes anvendte i denne deres Virksomhed. Drengen har forklaret, at han indsaa, at hans Adfærd var utilladelig.

Tiltalte Jensen er født den 21 Juli 1854 og forhen anset ved Kjørteminde Kjøbstads Extrarets Dom af 29 November 1888 efter Straffelovens § 251, kfr. §§ 47 og 48, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved mindelige Afgjørelser i 1893 i Medfør af Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politivedtægt mulkeret for mindre Skovtyverier med 10 Kr. og 20 Kr. til Birkets Politikasse, samt ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 2 Maj 1894, for Skovtyveri anset efter Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 3 Uger. Tiltalte Carlsen eller Carlsdotter, som er født i Svellig, og hvis opgivne Alder af 47 Aar er skjønnet stemmende med hendes Udseende, er ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 12 Juni 1894 anset for Skovtyveri efter Straffelovens § 235, jfr. 234, med simpelt Fængsel i 8 Dage. For deres nu udviste Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228, for Tiltalte CarlSENS eller Carlsdotters Vedkommende sammenholdt med § 52, med en Straf, som findes at kunne ansættes for hver til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Den indankede Dom, hvorved de Tiltalte ere ansete efter samme Lovs § 228, jfr. §§ 234 og 47, med lige Fængsel hver især i 3 Gange 5 Dage, vil med den anførte Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 236.

Advokat Hindenburg

contra

Rasmine Caroline Stærk, født Rasmussen (Def. Nellemann),

der tiltales for Dokumentfalsk.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 14 April 1898: Rasmine Caroline Stærk, født Rasmussen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Plenge, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Juni 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter de i Dommen anførte Straffebestemmelser, men Straffen findes under Hensyn til de foreliggende Omstændigheder at kunne nedsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Med denne Forandring vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Rasmine Caroline Stærk, født Rasmussen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Rasmine Caroline Rasmussen, Husmand af Hostrup, Jens Rasmussen Stærks Hustru, der er født i Aaret 1867, og som i Følge Kriminal- og Politirettens Dom af 8 April 1893 har været anseet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men iøvrigt ikke sees tidligere at have været straffet, tiltales under nærværende Sag for Dokumentfalsk.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun — der for 3 a 4 Aar siden blev gift med sin ovennævnte, 30 Aar ældre Mand, med hvem hun ikke har Børn, hvorimod Manden af et tidligere Ægteskab har en voxen, aandssvag Søn — henholdsvis den 25 Juni og den 11 August 1896, falskeligt har udfærdiget og med sin Mands Navn underskrevet tvende Fuldmagter for hende, til paa den Manden tilhørende Kontrabog Nr. 21,789 med Spare og Laanekassen for Horsens By og Omegn, at hæve og kvittere for et Beløb, hver Gang af 100 Kr., og at hun derefter under de nævnte Datoer, ved Hjælp af Fuldmagterne har hævet ialt 200 Kr. paa Bogen, hvilken hun havde taget i en Dragkisteskuffe i hendes og Mandens fælles Hjem. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte endvidere har skrevet, og efterat have benyttet Sparekassebogen som nævnt, i denne henlagt et udateret Brev, stilet til »Hr. Jens Stærk« og underskrevet »P. Dahl, Politibetjent, Hornsyld«, hvori det — næst en Bemærkning om, at Brevskriveren,

Færdig fra Trykkeriet den 27 Oktober 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 27—28.

Onsdagen den 12 Oktober.

i Anledning af, at Tiltaltes Mand tidligere har udtalt til ham, at han havde modtaget Stikpenge, nu vil sige ham, hvorledes han modtager Stikpenge hos ham — bl. A. hedder, at Brevskriveren en skønne Dag vil fordufte til Amerika, og derfor nu i Jens Stærks Navn vil hæve 200 Kr. paa dennes Bog, dog i to forskellige Gange, da Sparekassen kun udbetaler 100 Kr. ad Gangen. Ved Underskriften paa bemeldte Brev sigtede Tiltalte, efter sin Erkjendelse, til forhenværende Politibetjent i Bjerre Herred P. H. Dahl, der efter at være afskediget fra sin nævnte Bestilling, efter det Oplyste forlod Egnen en af de første Dage i August Maaned 1896, og om hvem det almindelig antoges, at han derefter var udvandret til Amerika, og har Tiltalte — efter først vedholdende at have paastaet, at hun havde skrevet Brevet efter Dahls Anstiftelse og betalt ham 100 Kr. af de hævdede Penge for derved at afværge, at Dahl ad retslig Vej drog hendes Mand til Ansvar for den i Brevet berørte Sigtelse — senere erkjendt, at hun har skrevet det omhandlede Brev ganske paa egen Haand og uden Paavirkning fra nogen Side, alene for at dække sig selv mod Mistanke i Anledning af de med Hensyn til Sparekassebogen begaaede Ulovligheder, samt at Grunden til, at hun skrev Brevet i Dahls Navn, var den, at hun, der delte den almindelige Antagelse om hans Bortrejse til Amerika, troede at kunne benytte hans Navn som sket uden derved at paaføre ham nogen Ulempe.

De af Tiltalte paa Sparekassebogen hævdede Penge maa hun efter Sagens Oplysninger antages i alt væsentligt at have anvendt til Bedste for den fælles Husholdning og for den fornævnte Stedsøn, navnlig til Betaling af Fødevarer og Beklædningsgjenstande, som hun dels paa egen Haand havde taget paa Kredit, dels havde indkjøbt kontant, og fremgaar det i saa Henseende nærmere af Tiltaltes og hendes Mands Forklaringer, at Sidstnævnte — der har givet Tiltalte det Vidnesbyrd, at hun er en ordentlig og sparsommelig Husmoder — sjelden eller aldrig har givet hende Penge til Husets Brug og derved, efter sin Erkjendelse, har sat Tiltalte, hvis Indtægter alene bestaa i Udbyttet af nogle faa Høns samt i hendes Fortjeneste ved Syning, i stor Forlegenhed. Tiltalte, der har erkjendt, at hun, da hun udfærdigede de falske Fuldmagter, var paa det Rene med, at hendes Mand ikke vilde have tilladt hende at hæve de paagjældende Beløb paa Sparekassebogen, hvis samlede Paalydende maa antages kun at have udgjort 250 Kr., har fremdeles forklaret, at hun altid har tænkt sig, at det maatte blive hendes Mand, der kom til at bære det af hendes ulovlige Dis-

positioner over Sparekassebogens Paalydende resulterende Tab, men at hendes Forældre, der efter hendes Anbringende ere velstaaende, forøvrigt have erklæret sig villige til at erstatte Manden dette mulige Tab.

For sit heromhandlede Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens §§ 268 og 270 med en Straf, der under Hensyn til, at hun ikke har tilsigtet at paaføre Andre nogen Skade, findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 13 Oktober.

Nr. 227.

Advokat Hindenburg

contra

Johanne Margrethe Sørensdatter, Isaksens Enke,
(Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168.

Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 15 Marts 1898: Tiltalte, Afbygger Peder Isaksens Enke, Johanne Margrethe Sørensen af Ullerød, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt tilsvare Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Raaschou, og til Defensor, Sagfører Wimmer, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Maj 1898: Tiltalte Johanne Margrethe Sørensdatter, Afbygger Peter Isaksens Enke, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Møller, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil endnu kan føjes, at det ikke kan ansees godtgjort, at Tiltalte ved at foretage de i Dommen ommeldte Dispositioner, om hvilke der her under Sagen alene er Spørgsmaal, har handlet i egennyttig Hensigt,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Bagger 40 Kroner hver, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Johanne Margrethe Sørensdatter, Afbygger Peter Isaksens Enke, der er født den 30 September 1839 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, i Henhold til Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168.

Efter den Maade, hvorpaa Sagen, der alene er indanket for Overretten efter Tiltaltes Begjæring, og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, foreligger til Paakjendelse, bliver der kun Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte, der som henseende i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, besad den denne tidligere tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 5 d af Ullerød, har paadraget sig Straffeansvar derved, at hun den 7 November forrige Aar, — efter at der den 6 s. M. ved Stævningsmændene var bleven hende forkyndt en Rekvisition med Fogdens Berammelsespaategning af 4 samme Maaned, hvorefter der den 8 næstefter i Henhold til Lov 29 Marts 1873, § 15 vilde blive foretaget Exekution til Fyldestgjørelse af Pigen Ane Nielsdatters Krav efter en af Peter Isaksen for 7300 Kr. til hende udstedt Obligation med Pant i ovennævnte Ejendom, hvilken Obligation i Rekvisitionen angaves at være forfalden paa Grund af Udeblivelse med en Del af Rentebeløbet for Juni Termin f. A. — har disponeret over en Del af den paa Ejendommen værende Afgrøde og det til samme hørende Inventarium, der var indbefattet under det Kreditrix givne Pant. Det er i saa Henseende oplyst, at Tiltalte har ladet 2 Læs Blandsæd kjøre hen til en Trediemand, hvem hun anmodede om at tærse Sæden, at hun har solgt 2 andre Læs Blandsæd og derfor oppebaaret 50 Kr., samt at hun har bortbyttet en Hakkelsemaskine for en Skærekiste og et kontant Beløb af 15 Kr., og har byttet et Skubkar bort imod et andet lignende Kar.

Tiltalte, som vil have været bekjendt med, at den rekvirerede Exekutionsforretning, der i Virkeligheden først fandt Sted den 13 November f. A., ikke kunde foretages den 8 s. M., fordi hun havde faaet for kort Varsel, har forklaret, at Kreditrix for et Par Aar siden i et nu bortkommet Brev havde givet hende Henstand med Betalingen af Renterne efter Obligationen, og at hun havde faaet det Indtryk af Brevet, at Renterne for Juni Termin først skulde betales den 1 December, og Renterne for December Termin den 1 Juni, samt at hun ikke har havt til Hensigt at besvige Kreditrix, men tværtimod vilde samle Pengene for at betale sin Gjæld til hende. Kreditrix har nu vel paa sin Side forklaret, at hun ikkun havde meddelt Henstand med Renterne for Juni Termin indtil 1 November, og med Renterne for December Termin indtil 1 Maj, men Tiltaltes fornævnte Anbringende, hvorefter hun, da hun foretog de omhandlede Dispositioner, vil være gaaet ud fra, at Renterne for Juni Termin ikke vare forfaldne, findes dog efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes, og da det saaledes maa forudsættes, at hun har handlet i den Tro, at der til det paagjældende Tidspunkt ikke lovligt kunde foretages Exekution for Pantegjælden, vil hun være at frifinde for Aktors Tiltale.

Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte i Medfør af Konkurslovens § 168 er anset efter Straffelovens § 260, med Fængsel paa

Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 246.

Advokat Hindenburg

contra

Bestyrelsen for »Tveraa Klub«, nemlig Handelsbetjent **Johan Mortensen**, Fuldmægtig **Jacob Kjelnæs** og Fuldmægtig **Carl Mortensen** (Def. Jensen),

der tiltales for ulovlig Dans og Brændevinsudskjænkning.

Færøernes Sorenskriveris Politirets Dom af 2 September 1897: De Tiltalte, Handelsbetjent Johan Mortensen (ældste), Fuldmægtig Jacob Kjelnæs og Fuldmægtig Carl Mortensen, bør hver især bøde 15 Kr. til Suderø Syssels Politikasse og 15 Kr. til Færø Amts Fattigkasse. Saa bør de og En for Alle og Alle for En udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. Den fornævnte i Klubbens Besiddelse den 30 August d. A. værende Beholdning af Spirituosa vil være at konfiskere til Fordel for Færø Amts Fattigkasse. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Færø Amts Overpolitirets Resolution af 26 April 1898: I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet det af de Tiltalte for Overpolitiretten anbragte ikke findes at kunne medføre noget andet Resultat, vil Dommen være at stadfæste.

Thi resolveres:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes inden trede Solemærker efter denne Resolutions lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 23 Juli d. A. er Høiesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Resolution anførte Grunde,

kjendes for Ret:

Overpolitirettens Resolution bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for alle og alle for een, til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I Præmisserne til Sorenskriveriets Dom hedder det: Under denne Sag tiltalte Bestyrelsen for Foreningen »Tveraa Klub«, nemlig Handelsbetjent Johan Mortensen (ældste), Fuldmægtig Jacob Kjelnæs og Fuldmægtig Carl Mortensen, alle af Tveraa — hvilke udgjøre Klubbens Bestyrelse for indeværende Aar, medens de to første alene dannede dens Bestyrelse i Aaret 1896, for ulovlig Dans og Brændevinsudskjænkning. Samtlige Tiltalte ere over kriminel Lavalder og findes ikke tidligere tiltalte eller straffede for nogen af de nævnte Lovovertrædelser.

Sagens Omstændigheder ere i Følge de Tiltaltes egen Tilstaaelse, der i det Væsentlige er overensstemmende med det forøvrigt Oplyste, følgende: »Tveraa Klub« er i Følge de for den gjældende Love, hvoraf Afskrift er fremlagt under Sagen, en Forening, hvis Formaal er at udvikle og styrke Samfundslivet ved Sammenkomster og selskabelige Adspredelser, og Klubbens Medlemmer, der skulle optages ved Ballotation, ere dels indenbys, nemlig Mandspersoner over 18 Aar, hjemmehørende i Frodebø, Tveraa og Trangisvaag, dels udenbys, nemlig Mandspersoner, der bo udenfor disse Steder, samt extraordinære Medlemmer, Damer, og endelig Tilrejsende som besøgende Medlemmer. Alle Medlemmerne betale et aarligt Kontingent, henholdsvis 6 Kr., 2 Kr., 2 Kr. og 1 Kr. Det udtales i Lovens § 6 med Hensyn til Ikke-Medlemmer: »Fremmede, hvorved forstaas Personer, der bo udenfor Tveraa, Frodebø og Trangisvaag, kunne af Medlemmer indføres 8 Gange ialt uden at erlægge Kontingent«. Den, der indfører Fremmede, skal indføre saavel disses som sit eget Navn i en dertil indrettet Protokol i Klubben.

Tiltrods for disse Bestemmelser er der mindst 2 Gange i Aaret 1896, og ligeledes 2 Gange i indeværende Aar, nemlig Nytaarsdag og Fastelavns-Mandag i Klubben blevet afholdt Dans, til hvilken der er givet Ikke-Medlemmer Adgang i stort Antal, idet Bestyrelsen har givet hvert Medlem 4 Billetter, som af Medlemmerne bleve uddelte til saavel inden- som udenbys Boende, Mænd og Kvinder efter Forgodtbe- findende, saaledes at vedkommende Medlem paa Billetten skrev sit eget Navn og Navnet paa den Person, der fik Billetten. Det er efter det Oplyste blevet kontrolleret, at kun de med Billetter forsynede Ikke-Medlemmer fik Adgang, og der blev ikke for denne erlagt nogen Betaling. Der maa antages ved hver af de nævnte Lejligheder at have været omtrent 100 Personer til Stede i Klubben, og da dennes Medlemsantal er ca. 60, hvoraf ca. 40 indenbys, maa der gaas ud fra, at i hvert Fald Halvdelen af de Tilstedeværende have været Ikke-Medlemmer.

Under Dansen er der hver Gang for Betaling blevet udskjænket Drikkevarer, derunder ogsaa Spirituosa, navnlig Whisky, Cognac, Rom og Likør. Drikkevarerne ere anskaffede for Klubbens Regning, og bleve udskjænkede af en af Bestyrelsen dertil antagen Person til bestemte Priser, svarende til Udsalgspriserne i Handlerne i Tveraa. De indkomne Beløb ere anvendte til Betaling af Udskjænkeren, og det Tiloversblevne indgaet i Klubbens Kasse. Efter det foreliggende har Udskjænkeren faaet Paalæg af Bestyrelsen om kun at skjænke Drikkevarerne efter Bestilling af Medlemmer og mod Betaling af disse, men i saa Fald baade til Medlemmer og Ikke-Medlemmer, og de Personer, der de nævnte Danseaftener have forestaaet Udskjænkningen, have

som Vidner under Sagen, forklaret, at de have efterkommet Paalæget, og naar de ikke vidste, om den, der bestilte Drikkevarer, var Medlem af Klubben, have undersøgt dette paa en dem leveret Fortegnelse over Medlemmerne. De have dog ikke turdet benægte, at de enkelte Gange mulig have taget Betaling af Ikke-Medlemmer, men forklaret, at det i saa Fald kun har været af en Fejltagelse.

Da de nævnte Danseforlystelser ved den Adgang, der i vidt Omfang — tilmed mod Klubbens Love — er givet Ikke-Medlemmer af begge Kjøen, have faaet Karakter af offentlig Dans, og da Politiets Tilladelse til Afholdelse af saadan ikke har været indhentet, men Sysselmanden tværtimod har betydet Tiltalte Carl Mortensen, at han (Sysselmanden) ansaa det tvivlsomt, om det var lovligt at afholde Dans som sket, have de Tiltalte ved deres anførte Forhold som Bestyrelsesmedlemmer af Klubben overtraadt en af Landfogden paa Færøerne den 13 August 1886 udstedt Bekjendtgjørelse, hvorefter Afholdelse af offentlig Dans er betinget af Politiets Tilladelse, hvilken Bekjendtgjørelse findes at have tilstrækkelig Hjemmel i den i N. L. 6—3—11 og Frdn. 22 Oktober 1701, Kap. 3, § 2, indeholdte Grundsætning, hvorefter Afholdelse af offentlig Dans og lignende Forlystelser, der falde ind under Udtrykkene »letfærdig Legen« og »forfængelig Lystighed« efter Datidens Sprogbrug maa antages at være Gjenstand for Politiets Tilsyn og Ordning. De Tiltalte ville herefter være at ansee med en arbitrær Straf, der for hver især vil kunne ansættes til en Bøde paa 15 Kr. til Suderø Syssels Politikasse.

Endvidere findes de Tiltalte, der, som Følge af, at Beværtningen i Klubben foregaar for dennes Regning, maa bære Ansvaret for de derved stedfundne Ulovligheder, at have gjort sig skyldige i ulovlig Brændevinsudskjækning, idet den paa de nævnte Danseaftener skete Udskjækning af Spirituosa efter det Oplyste er sket lige saavel til Ikke-Medlemmer, som til Medlemmer, og det findes uden Betydning, om ogsaa de Sidstnævnte altid maatte have betalt for de Førstnævnte, hvorved bemærkes, at — som ogsaa erkjendt af saavel de Tiltalte, som de Personer, der have forestaaet Udskjækningen — det selvfølgelig ikke har kunnet kontrolleres, om det ikke i Virkeligheden ofte har været Ikke-Medlemmer, der betalte Varerne, selv om Betalingen er afleveret af Medlemmer.

Som Følge heraf ville de Tiltalte være at ansee efter Lov om Brændevinshandel paa Færøerne af 3 Marts 1860, § 5, jfr. Lov 21 Marts 1855, § 11, in fine med en Færø Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde, der for hver især vil kunne ansættes til 15 Kr.

Den i Klubbens Besiddelse den 30 August d. A. værende Beholdning af Spirituosa, nemlig 16 Flasker Rom, 38 Halvflasker Likører, 47 Halvflasker Cognac og 2 Flasker Absinth, vil derhos i Henhold til anførte § i Lov 3 Marts 1860 være at konfiskere til Fordel for nævnte Kasse.

Fredagen den 14 Oktober.

Nr. 225. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Per Jønsson (eller Jensen) (Def. Halkier),

der tiltales for uterligt Forhold og Vold mod sagesløs Person.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 20 Maj 1898: Tiltalte Per Jønsson (eller Jensen) bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Carl Petersen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Pihl, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Per Jønsson eller Jensen til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Amtets Ordre af 30 April d. A. tiltales under nærværende Sag Per Jønsson (eller Jensen) for uterligt Forhold samt Vold mod sagesløs Person, og er han ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Tiltalte, der var i Tjeneste paa Sandemandsgaard i Rutsker, indfandt sig Søndagen den 17 April d. A. om Eftermiddagen henad Kl. 2 hos den paa 44de Selvejergaards Grund i Rutsker boende Husmand Jørgen Peter Sonne, og da han var kommen ind i Huset, hvor Sonne og dennes Hustru opholdt sig, spurgte han Sonne, hvad han skulde give ham for at faa Lov til at faa Samleje med hans Hustru, hvortil Sonne, der var lidende af Huller paa det ene Ben, og som kun med Vanskelighed kunde bevæge sig, svarede, at han skulde lade hende være i Fred.

Tiltalte havde strax, da han kom ind i Stuen, grebet fat paa Sonnes 62 Aar gamle Hustru, og idet han løftede Skjørterne op paa hende, samt stak sin Haand op mellem Benene paa hende og befølte hendes Kjønsele, opfordrede han hende til at tilstaa ham Samleje, hvad hun imidlertid vægrede sig ved, og gav ham et Stød saaledes, at han faldt omkuld. Da Tiltalte var staaet op igjen, anmodede han hende om at gaa med udenfor og tilstaa ham Samleje, og da hun, der stadig vægrede sig herved, gik ind i en anden Stue, fulgte han efter hende, greb hende i Brystet og bibragte hende med knyttet Næve et Slag i Ansigtet, saaledes at det næsten sortnede for hendes Øjne, ligesom han ogsaa bibragte hende et Slag foran paa venstre Skulder, men ikke gjorde noget Forsøg paa at tiltvinge sig Samleje med hende, og har hun ikke havt nogen videre Men af den mod hende øvede Vold. Da hun derefter gik ud af Huset, fulgte han efter, men skyndte hun sig saa ind igjen og laasede Døren af for ham, der imidlertid, da han ikke kunde komme ind ad Døren, gik hen og slog en Rude ind, og efterat han ved at stikke Haanden ind gennem Aabningen havde lukket Vinduet op, krøb gennem dette ind i Stuen, hvor han vedblev at forfølge Sonnes Hustru med Anmodninger om at tilstaa ham Samleje, idet han svor og bandte paa, at han ikke vilde forlade Huset, forinden han havde havt Samleje med hende, men iøvrigt ikke tilføjede hende nogen Overlast, og da Kl. var henad 7 gik han sin Vej.

Tiltalte, der ved den ommeldte Lejlighed vel var paavirket af Spiritus, men ikke i nogen særlig høj Grad beruset, havde indfundet sig hos Sonne i den Tro der at træffe en af sine Kammerater.

For det af ham saaledes udviste Forhold, vil Tiltalte, der er født i Smedstorp Forsamling i Sverrig den 22 April 1876 og som tidligere har været straffet ifølge Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Februar 1893 efter Straffelovens § 229, sammenholdt med § 37, med 20 Slag Rotting, ifølge Hasle Kjøbstads Extrarets Dom af 25 April 1894 efter Straffelovens § 257, jfr. § 37, med simpelt Fængsel i 5 Dage og ifølge Bornholms Vester Herreds Politirets Dom af 18 Juni 1894 efter Straffelovens § 257, med simpelt Fængsel i 8 Dage, nu være at ansee efter Straffelovens § 185 og § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897, § 1, samt § 62, med en Straf, der i Betragtning af Sagens samtlige Omstændigheder findes passende under Et at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 265. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Anna Margrethe Bothilde Marie Petersen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Juni 1898: Tiltalte Anna Margrethe Bothilde Marie Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anna Margrethe Bothilde Marie Petersen til Høiesteretssagførerne Lunn og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne Sag tiltales Anna Margrethe Bothilde Marie Petersen, der er født den 26 August 1877 og ved Dom, afsagt den 30 Marts 1898 inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager, anset efter Straffelovens § 180 med simpelt Fængsel i 8 Dage, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun har gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

Den 3 Januar d. A. om Formiddagen skaffede Tiltalte sig i tyvagtig Hensigt Adgang til den af hendes Moder Marie Emilie Henriksen, Petersens Hustru beboede, aflaaede Lejlighed i Ejendommen Ordrupsgade Nr. 11, 3die Sal i Bagbygningen, idet hun lukkede sig ind i Lejligheden ved Hjælp af en Nøgle, som hun laante af en paa 2den Sal i samme Ejendom boende Kone, hvilken Nøgle hun vidste kunde oplukke Døren til Moderens Lejlighed. Fra denne stjal hun derefter et Kjoleliv og en Barnekjole, der hang frit fremme, og som tilsammen ere vurderede til 4 Kr.

Den 18 April d. A. frastjal Tiltalte sin Moder en til 1 Kr. vurderet Barnekjole, der hang frit fremme i Moderens Lejlighed, hvor Tiltalte da boede.

Den 4 Maj om Morgenen gik Tiltalte op i sin Moders fornævnte Lejlighed, hvor hun traf en yngre Søster; ubemærket af denne satte Tiltalte sig i Besiddelse af et Par tit Lejlighedens Dør hørende Nøgler, som hun medtog, da hun kort efter sammen med Søsteren forlod Lejligheden, hvis Dør blev aflaaet. Om Formiddagen Kl. ca. 9 gik

Tiltalte i tyvagtig Hensigt paany op i Moderens Løjlighed, hvis Dør hun oplukkede ved Hjælp af en af de nævnte Nøgler, og stjal hun saa et til 1 Kr. vurderet, frit fremme hængende Skjørt.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 231. Høiesteretssagfører Lunn

contra

August Sofus Vilhelm Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Dyrplageri.

Hørsholm Birks Extrarets Dom af 17 Februar 1898: Tiltalte, Gartner August Sophus Vilhelm Nielsen af Skovrød, bør til Statskassen erlægge en Bøde paa 20 Kr. eller i Mangel af sammes Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa bør og Tiltalte udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Wimmer, og Defensor, Overretssagfører Raaschou, med 16 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juni 1898: Tiltalte August Sophus Vilhelm Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger — derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Juel, 15 Kr. til hver — udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, — der i første Instants er paadømt ved Hørsholms Birks Extraret — tiltales Gartner August Sophus Vilhelm Nielsen for Dyrplageri.

Ved de Forklaringer, Tiltalte og et under Sagen afhørt Vidne have afgivet, er det oplyst, at Tiltalte en Dag i April eller Maj 1897 har, for at faa en 12 Aar gl. Hest, han nylig havde købt og som viste sig i høj Grad stædig, til at gaa frem, to Gange lige efter hinanden et Øjeblik holdt en brændende Halmvisk, han havde anbragt paa Enden af en Stang, ind under Hestens Hale, som han i Forvejen havde bundet op — hvilken Behandling begge Gange bragte Hesten til at slaa op med Bagbenene. Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at der ikke ved denne Behandling — som Tiltalte efter sin Forklaring vil have hørt, at andre havde anvendt som et Middel til at overvinde Stædighed hos Heste — blev tilføjet Hesten nogen Skade; og det kan heller ikke af de foreliggende Oplysninger sees, at Behandlingen er foretagen paa en saadan Maade, at der derved tilføjedes Hesten stærk Smerte.

For saa vidt Tiltalte endvidere er sigtet, dels for at have mishandlet den omtalte og en anden Hest med Slag, dels for at have mishandlet forskellige Husdyr ved at forsømme deres Fodring eller paa anden Maade at forsømme deres Pasning, er det heller ikke for saa vidt ved de fremkomne Oplysninger godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte — der er født den 13 Juli 1871 og ikke funden forhen straffet — være at frifinde for Aktors Tiltale. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 297 med en Bøde til Statskassen af 20 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage, være at forandre.

Nr. 228.

Advokat Nellemann

contra

Peder Mathiesen Kyhl (Def. Lunn),

der tiltales for Rufferi og Overtrædelse af Næringsloven.

Skads Herreds Extrarets Dom af 18 December 1897: De Tiltalte Peder Mathiesen Kyhl, Larsine Nielsen og Hans Christian Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage, Næstnævnte i 3 Dage og Sidstnævnte i 8 Dage. Tiltalte Kyhl bør desuden bøde 200 Kr. til Ribe Amts Fattigkasse. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 25 Kr., Defensor, Sagfører Hæck, 20 Kr. og Overretssagfører Jacobsen, Svendborg, 10 Kr., udredes af Tiltalte Kyhl med $\frac{1}{3}$ og af de andre Tiltalte med hver $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Maj 1898: Tiltalte Hans Christian Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. For Tiltalte Peder Mathiesen Kyhls Vedkommende bør Underrettsdommen

ved Magt at stande. Af Aktionens Omkostninger for Overretten, under hvilke der tillægges Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen i Salær hver 25 Kr., udreder Tiltalte Kyhl 2 Trediedele, hvorimod den øvrige Del af disse Omkostninger, saa vel som den Tiltalte Jensen ved Underrettsdommen paalagde Andel af Aktionens Omkostninger i 1ste Instants, udredes af det Offentlige. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peder Mathiesen Kyhls Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler [fornævnte Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Peder Mathiesen Kyhl, der efter sin Forklaring er født i Udlandet i Aaret 1866 — hvilken Aldersangivelse af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende — og som inden Skads Herreds Politiret den 28 Oktober, 6 November og 4 December 1896 har vedtaget at erlægge Bøder til Amtsfattiggassen af henholdsvis 10 Kr., 20 Kr. og 40 Kr. for uberettiget Næringsbrug, saaledes at disse Afgjørelser, efter hvad der hver Gang er tilføjet, skulde have samme Virkning som Domme, men iøvrigt ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, samt Hans Christian Jensen, der er født i Aaret 1852 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ere under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Medtiltalt, Pigen Larsine Nielsen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, satte under Tiltale, Kyhl for Rufferi og Overtrædelse af Næringsloven og Jensen for Tyveri.

Ved Tiltalte Kyhls egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han, der bor i Esbjerg og her er Vært for en Forening, kaldet »Concordia« — om hvis Beskaffenhed der iøvrigt ikke foreligger nogen nærmere Oplysning —, men som ikke har nogen Adkomst til at drive Beværtningsnæring, i et ikke ringe Omfang har, siden han, som meldt, den 4 December 1896 sidste Gang blev mulkteret for ulovlig Beværtning, for Betaling beværtet Personer, der ikke vare Medlemmer af bemeldte Forening, med Drikkevarer af forskellige Slags, saasom Vin, Bayersk Øl, Sodavand og Kaffepunsch, tillavet med Brændevin.

For saa vidt samme Tiltalte dernæst er sigtet for Rufferi, er der, saaledes som Sagen, der for hans Vedkommende er appelleret efter hans egen Begjæring, men ikke tillige paa det Offentliges Vegne, heretter foreligger for Overretten, alene Spørgsmaal om, hvorvidt en Sammenkomst, der en Aften nogle Dage efter den 6 Marts f. A., da der af Politimesteren blev givet den ovennævnte Pige, som det hedder i en Tilførsel desangaaende til Politiprotokollen, paany Tilhold om ikke at søge Erhverv ved Utugt, fandt Sted mellem hende, der den 1 s. M. var kommen i Tjeneste hos Tiltalte, og en i Esbjerg boende Mandsperson paa et til Tiltaltes Beværtningslokaler hørende Værelse, og hvorunder de efter deres Forklaringer havde legemlig Omgang med hinanden, har været forbundet med saadanne Omstændigheder, at Tiltalte paa Grund deraf er ifalden Strafansvar.

Den i denne Henseende af den paagjældende Mandsperson nærmere afgivne edelige Forklaring gaar ud paa, at efterat han, der ikke var Medlem af den ovennævnte Forening, men af Andre vil have hørt, at Tiltaltes Beværtning var et Sted, hvor der kunde faas Omgang med Piger, en Gang i Begyndelsen af Februar Maaned f. A. havde været i Tiltaltes Beværtning og da fra om Aftenen Kl. 7 a 8 indtil Kl. 4 om Natten i Selskab med en der tjenende Pige opholdt sig paa det nævnte, ovenover det i Stueetagen værende Beværtningslokale beliggende Værelse, hvor de i Forening med Tiltalte, der flere Gange var oppe hos dem, nøde Drikkevarer for et Beløb af ca. 40 Kr. samt derhos havde legemlig Omgang med hinanden, indfandt han sig en Aften i den første Halvdel af den paafølgende Marts Maaned paany i Tiltaltes Beværtning, og at han ved denne Lejlighed, da han, idet han bestilte en Flaske Portvin hos Tiltalte, spurgte, om der var en Dame, som kunde følge med, ligeledes var oppe paa bemeldte Værelse, samt at han, der den paagjældende Aften for Drikkevarer betalte ca. 20 Kr., foruden at han vistnok blev en halv Snes Kroner skyldig, dér havde Samleje med en anden i Beværtningen værende Pige — hvis Identitet med Larsine Nielsen efter det iøvrigt Foreliggende er utvivlsom — og hele Tiden var sammen med hende indtil Midnat, da han gik sin Vej, og, ligesom Tilfældet havde været ved den førstnævnte Lejlighed, saae Tiltalte sidde sovende i et andet Værelse, hvorhos den ommeldte Mandsperson ved Afgivelsen af denne Forklaring har tilføjet, at Tiltalte maatte være aldeles paa det Rene med, i hvilket Øjemed han havde Pigen hos sig paa Værelset, hvor der i Overværelse af Tiltalte, som flere Gange var deroppe og drak med dem, faldt tydelige Ytringer derom.

Endvidere er det af Larsine Nielsen forklaret, at en Aften i Marts Maaned f. A., efter hendes Formening den 12, blev hun af Tiltalte Kyhl beordret til at gaa op paa Værelset ovenpaa til en Mandsperson, der af bemeldte Tiltalte blev vist derop, og som hun forudsætter er identisk med den ovenommeldte Mandsperson, og at hun ogsaa efterkom denne Ordre, idet dog Tiltalte Kyhl efter hendes Anmodning fulgte med op paa Værelset, samt at de derefter nøde Drikkevarer for ca. 20 Kroner, indtil Tiltalte ud paa Natten forlod Værelset, hvorefter den paagjældende Mandsperson, inden han omtrent Kl. 2 gik sin Vej, havde Samleje med hende og betalte hende

nogle Penge, efter hendes Formening 4 Kroner, hvilke hun dog vil have modtaget, ikke som Betaling for Samlejet, men som Drikkepenge.

Foruden at det Oplyste derhos giver nogen Anledning til at antage, at visse andre af Tiltaltes Gjæster ogsaa paa det ommeldte Værelse have plejet legemlig Omgang med Piger, der tjente hos ham, fremgaar det af de Forklaringer, der ere afgivne af et stort Antal under Sagen som Vidner afhørte Personer, og hvis Rigtighed Tiltalte maa ansees at have erkjendt, at det har været almindeligt, at de hos ham tjenende Piger have ladet sig traktere af Gjæsterne med Drikkevarer, dels i Beværtningslokalet i Stueetagen, dels paa bemeldte særskilt beliggende Værelse, ligesom det, uden at Tiltalte har fundet noget herimod at erindre, af et enkelt Vidne er forklaret, at Gjæsterne i Forbindelse dermed fjasede med Pigerne, havde dem paa Skjødets og lignende, samt at Vidnet »selvfølgelig« ingeni Tvivl nærer om, at dette er sket med Tiltaltes stiltiende Samtykke.

Tiltalte har erkjendt, at han, da den ovenommeldte Mandsperson den paagjældende Aften i Marts Maaned f. A. havde indfundet sig i Beværtningen, viste ham op i Værelset ovenpaa — hvortil Grunden efter Tiltaltes Angivende, hvis Rigtighed imidlertid er benægtet af vedkommende Mandsperson, var den, at Sidstnævnte ønskede ikke at være sammen med andre i Stueetagen tilstedeværende Gjæster —, og at han nok tror, at Larsine Nielsen ved samme Lejlighed var oppe i Værelset, samt at der da ikke var andre Gjæster deroppe, hvorimod han har benægtet at have været vidende om, at hun havde Samleje med den Mandsperson, med hvem hun var i Selskab, eller at have været i Forstaaelse med dem i saa Henseende.

Naar hensees til den af den paagjældende Mandsperson, som meldt, afgivne edelige Forklaring om, hvad der passerede ved hans Nærværelse i Tiltaltes Beværtning den omhandlede Aften i Marts Maaned f. A., i Forbindelse med det iøvrigt under Sagen Foreliggende, navnlig om det med Tiltaltes Billigelse stedfindende Forhold mellem Gjæsterne i hans Beværtning og de i hans Tjeneste staaende Piger, findes det imidlertid ikke at kunne være Tvivl underkastet, at Tiltalte ved den nysnævnte Lejlighed har tilstedet den tidnævnte Gæst og Pigen Larsine Nielsen Benyttelsen af det ommeldte Værelse for at give dem Lejlighed til der at øve Utugt, og at han herved har ladet sig lede af Hensynet til en forøget Afsætning af Drikkevarer, og om end denne Tiltaltes Handlemaade ikke kan tilregnes ham som Rufferi, maa han dog ansees derved at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa henføres under Straffelovens § 182, 2det Led.

. . . vil Tiltalte Kyhl for sit ovenommeldte Forhold være at ansee, dels som anført, efter Straffelovens § 182, dels for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning efter Næringslovens §§ 75 og 78 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende be-

stemte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og til en Bøde til Amtets Fattikkasse af 200 Kroner.

Nr. 104. Aktieselskabet »Færøgeselskabet Havnen« og
Sagfører H. P. Hansen m. fl. (Jensen)

contra

Direktør J. A. Kromann (Ingen),

betr. Fordeling af et Auktionsprovenue.

Kjøbenhavns Auktionsrets Kjendelse af 18 Maj 1897:
Det udkomne Auktionsprovenu 7455 Kr. vil være at udbetale saaledes:
1) til Høiesteretsadvokat Hindenburg for J. A. Kromann 656 Kr. 27 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 600 Kr. fra 31 December 1894 til Betaling sker, 2) medens Resten vil være at udbetale til Sagfører H. P. Hansen paa egne Vegne og for W. Garlin, H. C. Frederiksen, Emil Brandt og Preuss.

Høiesterets Dom.

Efter Omfanget af den Indstævnte tillagte Myndighed som Forretningsfører for Aktieselskabet »Havnen«, hvis Stifter han selv var, og hvis Forretningsfører han blev ifølge Lovene, findes det ham af Selskabet tillagte maanedlige Honorar, der, efter hvad han selv har gjort gjældende, tillige var Vederlag, fordi han har havt Ideen til Selskabets Dannelse, gjort Forarbejderne hertil og overdraget sin Bevilling til Selskabet, ikke at kunne betragtes som en Tjenendes Løn, der, kfr. Konkurslovens § 33 Nr. 2 f kunde være berettiget til Dækning forud for anden Gjæld. For hans heromhandlede Krav vil der allerede som Følge heraf ikke kunne tilkomme ham Andeel i det under Sagen omhandlede Auktionsudbytte.

Processens Omkostninger ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Direktør J. A. Kromann, bør være uberettiget til som privilegeret Kreditor for 656 Kroner 27 Øre med Renter 5pCt. aarlig af 600 Kroner fra den 31 December 1894 at faa Andeel i det under Sagen omhandlede Auktionsprovenue. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Kjendelses Præmisser ere saalydende: Under den Disput, der er opstaaet under nærværende Sag, har Sagfører C. Ad. Andersen paastaet fortrinsvis udbetalt til sig for Maskinist Chr. Bang et Beløb af 181 Kr. 83 Øre, der skyldes ham til Rest paa Gage, under Paaberaabelse af, at han, der var antaget af Aktiefærgeselskabet Havnen som Forretningsfører og Overmaskinist, for sin Fordring har Søpanteret i de bortsolgte Dampbaade. Høiesteretsadvokat Hindenburg har under Fremlæggelse af 2 Fogedforretninger, hvorved der er givet J. A. Kromann Udlæg i de bortsolgte Dampbaade henholdsvis for 44 Kr. 36 Øre og 758 Kr. 48 Øre, paastaet et Beløb af 600 Kroner med Omkostninger dækket forud for andre Pant- og Udlægshavere, da dette Beløb ifølge den til Grund for sidstnævnte Udlægsforretning liggende Dom, afsagt i den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret den 24 August 1896, skyldes bemeldte Kromann til Rest paa Gage som Forretningsfører for Aktiefærgeselskabet Havnen.

Derimod har Sagfører H. P. Hansen paastaet hele Auktionsprovenuet udbetalt til sig paa egne Vegne og for W. Garlin, H. C. Frederiksen, Emil Brandt og Preuss, idet han har protesteret mod, at nogen af de ovenomeldte Fordringer betragtes som privilegeret, medens han og hans Mandanter til Sikkerhed for af dem indgaaet Selvskyldnerkaution have Panteret i de bortsolgte Baade.

Hvad nu først den af Sagfører C. Ad. Andersen fremsatte Paastand angaar, da maa der gives Sagfører H. P. Hansen Medhold i, at Maskinist Chr. Bang ikke kan have Søpanteret for sin Fordring. Efter det oplyste kan det nemlig ikke antages, at han har gjort Tjeneste ombord i nogen af de solgte Baade paa en saadan Maade at han kan ansees for at høre til de i Sølovens § 268, Litr. 2, ommeldte Personer. Som Følge heraf vil Sagfører Andersens Paastand om fortrinsvis Dækning af Maskinist Bangs Fordring ikke kunne tages til Følge.

Hvad derimod angaar den af Høiesteretsadvokat Hindenburg fremsatte Paastand, da fremgaar det af den fremlagte Dom, at 600 Kr. af det idømte Beløb skyldes for Gage. Sagfører H. P. Hansen har vel anført, at denne Gage var forfalden for over 2 Aar siden, og at Fordringen derfor ikke er privilegeret, men da Sagen er blevet behørig forfulgt i rette Tid, vil der ikke kunne tages Hensyn hertil. Sagfører Hansen har dernæst paastaet, at J. A. Kromann ikke kan betragtes som »tjenende« i den Forstand, hvori dette Begreb er taget i Konkurslovens § 33, litr. 2 f, idet han ikke stod i noget personligt Underordningsforhold til Aktieselskabets Bestyrelse, men efter det oplyste vil der heller ikke heri kunne gives ham Medhold.

Den ovenfor nævnte Del af Kromanns Fordring vil derfor være at betragte som privilegeret, og da Sagfører Hansen har oplyst, at Aktieselskabet Havnen intet som helst andet ejer end det Auktionsprovenu, der udkom ved Salget af de 4 Baade, maa hans og hans Mandanters Panteret staa tilbage for det ommeldte Beløb med Omkostninger og Renter.

Af Auktionsprovenuet vil der derfor forlods være at udbetale til Høiesteretsadvokat Hindenburg for J. A. Kromann 600 Kr. + Omkostninger 56 Kr. 27 Øre med Renter af 600 Kr. a 5 pCt. p. a. fra den 31 Decbr. 1894 til Betaling sker.

Hvad angaar det øvrige Beløb af Auktionsprovenuet, fremgaar det

af det oplyste, at Sagfører Hansen og hans Mandanter i deres Egen-
skab af Selvskyldnerkautionister have indfriet »Havnen«s Rest-Gjæld
til Detailhandlerbanken med 2500 Kr. + Renter 206 Kr. 25 Øre, at
Selskabet Havnen pr. 1 Januar 1897 skyldte til Landmandsbanke ialt
4977 Kr. 87 Øre, hvoraf Sagfører H. P. Hansen under 12 Januar
1897 har betalt 3000 Kr., og da saaledes Sagfører H. P. Hansen og
hans Mandanter dels have betalt og dels som Selvskyldnerkautionister
ere pligtige at betale ovennævnte Beløb, der betydeligt overstiger, hvad
der efter Fyldestgjørelse af Kromanns Fordring bliver til Rest af
Auktionsprovenuet, vil dette Restbeløb være at indbetale til ham paa
egne og Mandanters Vegne.

Tirsdagen den 18 Oktober.

Nr. 112. Gaardejer **Hans Laursen** af Østrup (Selv)

contra

Gaardejer **Niels Møller Sørensen** sammesteds (Asmussen),

betr. en Vejret.

Bjerre Herreds ordinære Rets Dom af 18 November 1895:
Citanten, Gaardejer Niels Møller Sørensen af Østrup, bør være beret-
tiget til Færdsel af enhver Art til og fra sin omhandlede, under hans
Ejendom, Matr.-Nr. 4 a sammesteds, hørende Toftlod ad den omtvistede,
paa det under Sagen fremlagte Situationskort afsatte Vej, som fra
Byvejen mellem Østrup og Sønderby i Glud Sogn i Retning fra om-
trent Øst til Vest gaar langs den sydlige Ende af bemeldte og nogle
andre til Østrup hørende Toftlodder og Nord for en Indstævnte som
Ejer af Matr.-Nr. 9 a tilhørende Mark. Indstævnte bør under en Bøde
af 2 Kr. til Vejle Amts Fattigkasse for hver Dag, han i saa Hen-
seende sidder denne Dom overhørig, fjærne de paaklagede, af ham
iværksatte Hindringer for Færdselen, navnlig ved Gjenopførelse af den
afbrudte Stenkiste til Byvejen, ved Borttagelse af Afspærringen, ved
Tilkastning af den over Vejen ved dennes østlige Ende gravede Grøft
samt ved i det Hele at sætte bemeldte Vej i samme Stand, som den
var, førend de nævnte Hindringer iværksattes. Saa bør og Indstævnte
til Statskassen bøde 20 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Be-
taling hensættes i simpelt Fængsel i 3 Dage, ligesom han til Citanten
i Erstatning for Afsavn af Vejen fra den 21 September 1891 og for
anden Citanten ved de omhandlede Hindringer paaført Ulempe og Tab
bør udrede et saadant Beløb, som bestemmes ved Skjøn af dertil af
Retten paa hans Bekostning udmeldte uvillige Mænd, dog ikke udover
2 Kr. daglig fra den 21 September 1891, indtil Vejen igjen som an-
ført sættes i den tidligere Tilstand. Processens Omkostninger bør
Indstævnte erstatte Citanten med 60 Kr. Det Idømte at efterkomme

inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Oktober 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Erstatningen indskrænkes til at angaa Afsavn af Vejen. I Procesomkostninger for Overretten bør Citanten, Gaardejer Hans Laursen, til Indstævnte, Gaardejer Niels Møller Sørensen, betale 80 Kr. Overretssagførerne Schouenborg og Danjelsen bør til Vejle Amts Fattigkasse bøde, den første 100 Kr. og den sidste 40 Kr. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Udførelsen af de Appellanten, Gaardejer Hans Laursen, paalagte Foranstaltninger og for Udredelsen af den ham idømte Bøde regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten til Indstævnte, Gaardejer Niels Møller Sørensen, med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Indstævnte, Gaardejer Niels Møller Sørensen af Østrup, formener sig berettiget til Færdsel ad en paa et fremlagt Situationskort med Bogstaverne A—B betegnet Vej, som fra den offentlige Vej mellem Østrup og Sønderby fører i vestlig Retning langs den sydlige Side af nogle til Østrup By hørende saakaldte Toftlodder, af hvilke Lodder en, hvorfra der gjennem en Aabning i et Hegn paa den nordlige Side af Vejen er Adgang til denne, henhører under Indstævntes Ejendom Matr.-Nr. 4 a af Østrup, har han under denne Sag i 1ste Instants sagsøgt Citanten, Gaardejer Hans Laursen af Østrup, i Anledning af, at denne, der er Ejer af den Syd for Toftlodderne nærmest ved bemeldte offentlige Vej beliggende Ejendom, Matr.-Nr. 9 a af Østrup, har forhindret ham i Udøvelsen af Færdsel ad Vejen A—B fra og til hans Toftlod, idet Citanten først har sat en Bom over Vejen tæt ved det Sted, hvor den støder til den offentlige Vej, dernæst har gravet en Grøft tværs over Vejen ved dennes østlige Ende, og endelig den 21 September 1891

har optaget en Stenkiste, der dannede Overkjørsel over Grøften ved den offentlige Vej.

Ved Underrettsdommen, der i det Væsentlige har taget Indstævntes Paastande til Følge, er denne kjendt berettiget til Færdsel af enhver Art ad den nævnte Vej til og fra den ham tilhørende Toftlod, og Citanten tilpligtet under en Bøde af 2 Kr. til Vejle Amts Fattigkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder Dommen overhørig, at fjerne de omhandlede, af Indstævnte paaklagede Hindringer for Færdselen ved Gjenopførelse af den opbrudte Stenkiste, ved Borttagelse af Afspærringen og ved Tilkastning af den tværs over Vejen ved dennes østlige Ende gaaende Grøft, samt i det Hele at sætte Vejen i samme Stand, som den var, før de nævnte Hindringer iværksattes, hvorhos Citanten endvidere er anseet efter Straffelovens § 116 med en Bøde til Statskassen af 20 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling simpelt Fængsel i 3 Dage og tilpligtet at betale Indstævnte i Erstatning for Afsavn af Vejen fra den 21 September 1891 og for anden Indstævnte ved de omhandlede Hindringer paaført Ulempe og Tab et saadant Beløb, som bestemmes ved Skjøn af dertil paa hans Bekostning af Retten udmeldte, uvillige Mænd, dog ikke udover 2 Kr. daglig, fra den 21 September 1891, indtil Vejen igjen sættes i den tidligere Tilstand, samt endelig tilpligtet at betale Indstævnte Processens Omkostninger for Underretten med 60 Kr. Citanten har nu indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, i alt Fald for saa vidt angaar den ham idømte Bøde og Erstatning, medens Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Citanten har benægtet, at der tilkommer Indstævnte nogen Ret til Færdsel ad den omspurgte Vej, idet han, efter hvis Formening denne udgjør en Bestanddel af det til hans ovennævnte Ejendom hørende Areal, har anført, at en tidligere Ejer af Matr.-Nr. 4 a, da de til denne Ejendom hørende Gaardbygninger, som det maa antages i Løbet af Aarene 1859—60, bleve flyttede til deres nuværende Sted paa en Lod Syd for Matr.-Nr. 9 a, af hans Fader, der den Gang ejede Matr.-Nr. 9 a, som en Villighed erholdt en personlig Tilladelse til at passere over sidstnævnte Ejendom ad den omspurgte Linie, hvor der efter hans Anbringende aldrig har været nogen egentlig Vej, men kun et ved Kjørsel dannet Spor, samt at derefter ogsaa Indstævnte har nydt godt af denne Tilladelse, som han imidlertid kun har benyttet i Ny og Næ, idet der navnlig saa at sige ingen Færdsel foregik i Aarene 1879—90, da Indstævnte havde bortforpagtet sin Toftlod til en Trediemand. Mod Indstævntes Benægtelse har Citanten imidlertid intet Bevis ført for bemeldte sit Anbringende om, at den omspurgte Færdsel er foregaaet i Henhold til en af en tidligere Ejer af Matr.-Nr. 4 a erhvervet personlig Tilladelse, og det er under Proceduren i første Instants bleven in confesso, at Vejen har existeret saa længe nogen kan mindes, samt at den tidligere gik længere mod Vest helt over til Nørby Mark, hvorhos den maa antages med denne Udstrækning at være optagen paa Matrikulkortet, der, efter hvad der for Overretten er oplyst, er kopieret i Aaret 1810 efter et ældre Kort, ligesom den, hvad der ligeledes er oplyst ved Overretten, ved Berøgnen af Hartkornet

er kommen til Afkortning for de paagjældende Ejendomme med en Bredde af 6 Alen.

Endelig har Indstævnte her for Retten fremlagt en Kopi af et gammelt paa Jensaard beroende Kort, der formodes at være Koncept til Udskiftningskortet, og som efter sit Udseende synes at vise Forholdene, som de vare før Udskiftningen, og paa dette Kort findes Vejen ligeledes afsat som gaaende mod Vest fra den offentlige Vej mellem Østrup og Sønderby helt over til Nørby Mark. Ligesom der efter de saaledes tilvejebragte Oplysninger maa være bestemt Formodning for, at den paagjældende, som det synes ældgamle Vej, der efter det Foreliggende for den heromhandlede Stræknings Vedkommende endnu er kjendelig i Marken og maa antages ved Sagens Begyndelse at have havt en Bredde af ca. 5 Alen, oprindeligt er udlagt til mere almindelig Afbenyttelse, navnlig af de tilstødende Lodsejere, saaledes har Indstævnte ved et af ham optaget Thingsvidne særligt godtgjort, at den af ham paastaaede Færdsel til og fra den til Matr.-Nr. 4 a hørende Toftlod har fundet Sted i over 50 Aar til Fods og med Vogn, ligesom der navnlig efter Gaardens Udflytning er trukket ad Vejen med Kreaturer, og at Færdselen saaledes ogsaa er udøvet før Gaarden blev udflyttet, i hvilken Henseende det er oplyst, at der tidligere var et Engdrag tværs over Toftloden, saaledes at man ikke kunde komme fra Gaarden til den sydlige Del af Lodden ad anden Vej end den omstridte, hvorfor der allerede den Gang i det sydlige Hegn var anbragt en Indkjørselsaabning ud mod Vejen.

Det kan ikke herimod komme i nogen Betragtning, at Færdselen i Aarene 1879—90 ikke blev udøvet i samme Omfang som ellers, og ligesom der ej heller kan gives Citanten Medhold i, at Indstævnte maa ansees at have givet Afkald paa den af ham paastaaede Ret, fordi han i Aaret 1884, da en anden Gaardejer i Østrup, der forment sig berettiget til at benytte Vejen som Forbindelse mellem hans op til Nørby Mark beliggende Ejendom og en ham tilhørende umiddelbart Vest for Indstævntes beliggende Toftlod, og i den Anledning ved Henvendelse til Sogneraadet i Overensstemmelse med Lov 14 April 1865, § 2, havde foranlediget sammenkaldt et Møde af de til Færdsel paa Vejen berettigede, undlod at melde sig som saadan, uagtet han var Medlem af Sogneraadet og af det af dette til Sagens Behandling nedsatte Udvalg, saaledes er det endvidere uden Betydning, at Citantens Fader og Ejeren af en Vest for Matr.-Nr. 9 a liggende Ejendom bleve frifundne under en derefter af bemeldte Gaardejer mod dem til Anerkjendelse af hans Ret til Vejen anlagt Sag, idet det er en Selvfølge, at den i hin Sag, der verserede imellem andre Parter og nærmest angik en anden Del af Vejen, afsagte Dom ikke kan være forbindende for Indstævnte under nærværende Sag.

Da Indstævnte herefter maa ansees tilstrækkeligt at have godtgjort den af ham paastaaede Berettigelse, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er kjendt berettiget til Færdsel ad Vejen som anført, samt at Citanten er tilpligtet under Dagmulkt at fjerne de af ham anbragte Hindringer og retablere den tidligere Tilstand, hvorhos Citanten for sit paaklagede Forhold rettelig er anseet med Straf efter Straffelovens § 116, og idet der, da Sagen ikke er kontrapaaanket, ikke

bliver Spørgsmaal om at forhøje den ham idømte Bøde, maa det have sit Forblivende ved denne.

Hvad dernæst Erstatningen angaar, fremgaar det vel af det foreliggende, at Indstævnte ikke derved, at Vejens Benyttelse er bleven ham unddraget, har været afskaaren fra Adgang til sin Toftlod, idet han kan komme til denne ved at passere ad den omtalte offentlige Vej mod Nord til en Vej mellem Jensgaard og Glud, der fører langs Nordsiden af Toftlodderne; men han maa paa denne Maade gjøre en Omvej, saaledes at han efter sit Anbringende, der maa antages at være tilnærmelsesvis rigtigt, faar indtil 1000 Alen længere fra sin Gaard til den sydlige Del af Toftlodden, og skjønt han har indrømmet, at han ikke særligt hyppigt har benyttet den omstridte Vej, men kun til Tider i Anledning af Høst, Slet og Pløjning etc., maa det ansees udenfor Tvivl, at der under Hensyn til den lange Tid, Sagen har staaet for Retten, ved Vejens Afsavn er paaført ham en ikke ringe Ulempe, som vel kan andrage nogen pekuniær Værdi. Det maa derfor endvidere billiges, at Spørgsmaalet om, hvilket Tab Indstævnte har lidt, overensstemmende med hans subsidiaire Paastand er henvist til Skjøen af uvillige Mænd, og idet det derhos er en Selvfølge, at Mændene ved Tabets Ansættelse maa holde sig indenfor den ved Indstævntes principale Paastand givne processuelle Grændse, nemlig en Sum, der svarer til 2 Kr. pr. Dag fra den 21 September 1891 at regne, maa det ligeledes have sit Forblivende ved det ved Underrettsdommen bestemte Maximum for Erstatningen, hvorved bemærkes, at det efter det Foreliggende er umiddelbart indlysende, at der ikke vil blive Spørgsmaal om en Erstatning af denne Størrelse. Da Indstævnte imidlertid for Overretten har erklæret, at han ikke*) fordrer Erstatning for Afsavn af Vejen, vil den indankede Dom, hvorved der, som meldt, tillige er tilkjendt ham Erstatning for anden ham ved de omhandlede Hindringer paaført Ulempe og Tab, i Overensstemmelse hermed være at ændre; men med den heraf følgende Forandring vil Underrettsdommen, ved hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger i 1ste Instants det findes at maatte have sit Forblivende, efter det Anførte være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes Citanten efter Omstændighederne at burde tilsvare Indstævnte med 80 Kr.

I Henseende til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at den blev inkamineret sammesteds den 19 Oktober 1891 og først den 28 Oktober 1895 endelig indladt til Dom, og at den Tid, i hvilken Sagen saaledes har verseret for Underretten, i betydelig Grad overstiger den, som efter Sagens Beskaffenhed har været fornøden.

Foruden at det nu maa misbilliges, at der ikke fra Underdommerens Side er iagttaget, hvad der i Henseende til Forebyggelse af saadant utilbørligt Ophold af Sagen maatte paahvile ham, i hvilken Henseende det navnlig bemærkes, at Sagen i en Række Tilfælde er bleven udsat efter Begjæring af Parternes Sagførere, uden at der af disse overensstemmende med Forskriften i Frdn. 3 Juni 1796, § 7, jfr. Frdn. 16 Januar 1828, § 1, har været anført nogen Grund til de

*) Skal formentlig være ikkun.

begjærte Udsættelser — ville de paagjældende Sagførere, Overretssagførerne Schouenborg og Danjelsen, der begge, men dog i Særdeleshed den Førstnævnte, have gjort sig skyldige i den stedfundne Forhaling af Sagen, være at ansee efter Frdn. 16 Januar 1828, § 14, med Bøder til Vejle Amts Fattigkasse, som findes at kunne bestemmes for Schouenborg til 100 Kr. og for Danjelsen til 40 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 203.

Advokat Nellemann

contra

Jens Viggo Thorsen (Def. Asmussen),

der tiltales for uagtsom Brandstiftelse.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 31 Januar 1898: Tiltalte Jens Viggo Thorsen, bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage samt betale i Erstatning til »Landbygningernes almindelige Brandforsikring« 25182 Kr. » Øre, Assuranceselskabet »Guardian Assurance Company« London 43929 Kr. 60 Øre, Assuranceselskabet »Commercial Union« i London 4741 Kr. 68 Øre, Aktieselskabet »Bergen« 1000 Kr. » Øre, dog saaledes, at Straffen bortfalder, naar de nævnte Erstatningsbeløb erlægges. Saa bør han og udrede denne Aktions Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Broe, 30 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Marts 1898: Tiltalte Jens Viggo Thorsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten samt Aktor for Overretten, Overretssagfører Hindberg, i Salær hver 20 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Udfald af Sagen end det i Dommen antagne

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Asmussen hver 50 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Jens Viggo Thorsen sat under Tiltale for at have gjort sig skyldig i uagtsom Brandstiftelse.

Natten mellem den 21 og 22 Oktober f. A. opstod der Ild i en Kjøbmand Niels Peter Andersen tilhørende enetages Bygning i Støvring, og bemeldte Bygning, der bestod af en Hovedfløj med Kvist og to dermed sammenbyggede, henholdsvis mod Øst og mod Vest beliggende Sidefløje nedbrændte — med Undtagelse af den vestlige Sidefløj, der forblev saa godt som uberørt af Ilden — fuldstændigt, saaledes at kun Murene bleve staaende, hvorhos en betydelig Mængde Handelsvarer og en stor Del Beboerne tilhørende Løsøre blev tilintetgjort eller ødelagt, og ere de nærmere med denne Ildebrands Opkomst forbundne Omstændigheder efter Tiltaltes Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger følgende:

Tiltalte, der siden Slutningen af April Maaned 1896 havde haft Plads som Handelsbetjent hos Brandlidte, var om Eftermiddagen den 21 Oktober f. A., beskæftiget med fra et Lokale i Bygningens østre Sidefløj at bære et stort Parti Pakker med Tændstikker — 50,000 Æsker, — der samme Dag vare modtagne, op paa det over Hovedfløjens østlige Ende værende Loft, hvortil han kom ved at gaa op ad en Trappe, der fra et mellem det nævnte Lokale og Butiklokalet beliggende Rum, som kaldtes Speceripakboden, førte derop, og henlagde han Tændstikpakkerne mellem Trappens Udmunding paa Loftet og Hovedfløjens nordlige Tag. Da Tiltalte jævnlig blev afbrudt under dette sit Arbejde, idet han skulde hjælpe til med at expedere i Butikken, var han endnu ikke færdig hermed, da Mørket faldt paa, og han tændte derfor — vistnok Kl. 6 $\frac{1}{2}$ — en Lampe, som han stillede paa en tom Kasse i det Lokale, hvorfra han hentede Tændstikpakkerne, medens han samtidig, for ogsaa at kunne se paa Loftet, tændte et helt 8" langt Talglys og anbragte dette paa Kanten af en ikke med Laag forsynet Kasses ene Side, idet han fik Lyset til at staa fast herpaa ved at sætte det i noget smeltet Talg, som han lod neddrøppe fra det. Bemeldte Kasse, hvori der efter hans Formening ikkun henlaa 1 Pd. løse Makaronistænger, stod ikke langt fra Trappens øverste Del og 4 a 5 Alen fra det Sted, hvor Tiltalte lagde Tændstikpakkerne. Da Tiltalte sidste Gang var oppe paa Loftet med Tændstikpakker, var Kl. ca. 9, og han, hvis Hensigt det dengang var at fortsætte med Opbæringen, gik nu ind i Butikken for at se, hvorledes det stod til, men her blev han af Handelslærlingen, som paa det Tidspunkt alene besørgede Expeditionen, idet Brandlidte og en anden i Forretningen ansat Handelsbetjent vare beskæftigede med Bogføring i Kontoret, opfordret til at expedere en Kunde, der skulde have forskellige Varer. Da Tiltalte var færdig hermed, lod han Lærlingen efter Sædvane hente Aalborg Stiftstidende paa den nærliggende Jernbanestation, og efter Lærlingens Tilbagekomst gav de sig begge til at læse dette Blad, idet de tog det med ud i det Lokale, hvor den ovenomtalte Lampe endnu stod og brændte. Ca. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ gav Tiltalte Lærlingen Lov til at lukke Butikken, og efterat Tiltalte derpaa havde sat Lampen over i Speceripakboden, hvor han slukkede den, lukkede han Døren til den Trappe, der, som ommeldt, førte herfra op til Loftet, idet han, der herunder ikke kunde se, at der var Lys paa Loftet, ganske glemte, at han ikke,

havde slukket det af ham deroppe anbragte Lys. Efter at de endelig havde slukket Lampen i Butikken, gik Tiltalte og Lærlingen op i Byen for efter Aftale at overvære en Circusforestilling, men, da denne alt var sluttet, gik de over i Kroen, hvor de hver drak $\frac{1}{3}$ Bajer, og efter paa Stationen at have overværet 10 Togets Afgang, gik de hjem til deres Sovekammer, der befandt sig i Hovedfløjen, og efter at den anden Handelsbetjent kort efter var kommen tilstede her, gik de alle tilsengs ca. Kl. 11, men, efterat de havde sovet en Tid, bleve de, ca. Kl. 1 $\frac{1}{2}$, til hvilket Tidspunkt en i Nærheden boende Person tilfældig var bleven opmærksom paa Ildløsen, vækkede ved Raab om, at der var Ild paa Loftet. Det stod da øjeblikkelig klart for Tiltalte, at Ilden maatte hidrøre fra det Lys, som han havde efterladt paa Loftet og glemte at slukke, og efterat han strax havde udtalt denne sin Formening til den anden Handelsbetjent, ilede han op paa Loftet, hvor han blev yderligere overbevist om Rigtigheden af sin Antagelse, idet han, uagtet Loftet var aldeles opfyldt med Røg, kunde se, at der var Ild i en Bjælke af Tagværket omtrent ovenover det Sted, hvor Kassen med Lyset havde staaet, samt i nogle nærstaaende Kasser, hvori der var Krystalmelis og Kandis, medens der vistnok endnu ikke den Gang var Ild i Tændstikpakkerne.

Iøvrigt er det oplyst, at et Lys af samme Slags som det af Tiltalte brugte, vil være nedbrændt i Løbet af henved 4 Timer, saaledes at Antændelsen maa antages at være sket mellem Kl. 10 og 11 om Aftenen, at der paa Loftet, som saavel over Hovedfløjen som Sidefløjene udgjorde et samlet Rum uden Skillevægge med Undtagelse af, at der i den nordligste Del af Hovedfløjen var opført et Bræddeskille-rum og ved Siden deraf indrettet et Gjæsteværelse, beroede en Mængde Sække med Klid, Ris og Sago samt forskellige Colonialvarer, medens Loftet iøvrigt var opfyldt med Mel, Foderstoffer, Støbegods og Manufakturvarer, og at Lærerinden hos Brandlidte tilligemed et af dennes Børn den paagældende Nat som sædvanligt sov i det ene af de tvende i Kvisten indrettede Værelser, hvortil der var nærmeste Adgang ad en anden Trappe end den foran omtalte, men at de, som, da de ca. Kl. 10 om Aftenen havde begivet sig herop for at gaa til Ro, ikke havde lagt Mærke til det af Tiltalte paa Loftet efterladte brændende Lys — hvilket efter det Oplyste lader sig forklare bl. a. derved, at bemeldte Lys, hvis Tande ikke var bleven pudset, siden det var bleven tændt, kun brændte meget svagt, og at der mellem det Sted, hvor Lyset var anbragt, og den sidstomtalte Trappe, som udmundede 3-4 Alen foran Døren til Lærerindens Værelse, fandtes 2 Skorstene — dog bleve vækkede saa betids ved Brandallarmen, at de kunde redde sig ned ad denne Trappe.

Endnu skal det bemærkes, at Tiltalte, efter hvad der fremdeles er oplyst, udviste stort Mod og megen Iver for at begrænde Brandens Omfang og at det for en væsentlig Del maa antages at skyldes den af ham i Forening med enkelte andre Personer iværksatte Nedbrydning af Tagværket mellem Hovedfløjen og den vestre Sidefløj, at denne sidste blev skaanet af Ilden.

Efter hvad der saaledes foreligger, kan der nu ingen Tvivl være om, at den omhandlede Ildebrand er foranlediget ved det nævnte Lys, men idet det, efter hvad der er oplyst, ikke kan antages, at der har

ligget brændbare Gjenstande i eller i Nærheden af den Kasse, paa hvilken Lyset var anbragt, og at Lyset ved at falde ned har antændt saadanne Gjenstande, hvorimod der maa gaaes ud fra, at Lyset, efter at være nedbrændt, har antændt selve den Kasse, som det var anbragt paa, findes der efter Omstændighederne ikke aldeles tilstrækkelig Føje til at statuere, at Tiltalte har udvist en strafbar Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed, enten ved at anbringe Lyset paa den omhandlede Maade eller ved paa Grund af Forglemmelse at undlade at fjerne eller slukke det, i hvilken Henseende det til hans Undskyldning tjener, at han, som ovenfor antydet, blev afbrudt i sit Arbejde ved i Butikken at blive opfordret til at expedere en Kunde. Tiltalte, der er født i Aaret 1875 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Onsdagen den 19 Oktober.

Nr. 198.

Advokat Halkier

contra

**Jens Christenen, kaldet Aalborg, og Ane Margrethe
Jensdatter, Christensens Hustru, (Def. Nellemann),**

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks Politirets Dom af 11 Januar 1898: De Tiltalte, Husmand Jens Christensen, kaldet Aalborg, og dennes Hustru, Ane Margrethe, født Jensen, bør hensættes i simpelt Fængsel hver i 5 Dage. Saa bør de og in solidum udrede i Erstatning til Hans Peter Nielsens Enke, Inger Kirstine Jensen, 2 Kr. 50 Øre og til Abraham Jensens Enke, Nielsine Nielsen, 50 Øre samt endvidere denne Sags Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Marts 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Johnsen, betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Jens

Christensen, kaldet Aalborg, og Ane Margrethe Jensdatter, Christensens Hustru, een for begge og begge for een, til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Christensen, kaldet Aalborg, og Hustru Ane Margrethe Jensdatter, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1838 og i Aaret 1834 og som ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at de af tvende Stakke af-skaaret Lyng, der henstode i Heden i ca. 300 Alens Afstand fra det af de Tiltalte beboede Hus paa Gjøttrup Hede, og af hvilke den ene tilhørte Inger Kirstine Jensen, Nielsens Enke, og den anden Nielsine Nielsen, Jensens Enke, i Løbet af afvigte Efteraar i flere Gange have stjaalet Lyng, idet Tiltalte Christensen, naar han har stjaalet af Lyn-gen, har hjemkjørt den paa en Hjulbør, medens hans Hustru for sit Vedkommende har hjembaaret saa meget ad Gangen, som hun kunde bære i sit Forklæde, og har hver af dem været vidende om de af den anden paa anførte Maade begaaede Tyverier af Lyngen, der maa an-tages at være forbrugt af dem i deres Hus til fælles Bedste. Den Nielsens Enke frastjaalne Lyng er ansat til en samlet Værdi af 2 Kr. 50 Øre og den Jensens Enke frastjaalne til 50 Øre, og disse Beløb, som de Bestjaalne have paastaaet sig erstattede, ere de Tiltalte ved Politiretsdommen tilpligtede in solidum at tilsvare.

Efter Sagens Indbringelse for Overretten har nu vel Tiltalte Chri-stensen i en Skrivelse af 12 f. M. til sin Defensor anført, at han selv er uskyldig i det ham paasigtede Tyveri, saa vel som at hans Hustru overfor ham vedblivende har nægtet at have stjaalet af Lyngen, samt endvidere at deres Tilstaaelser — der under Undersøgelsen fremkom, efterat begge de Tiltalte, der først gjentagne Gange havde nægtet sig skyldige, i nogle Dage havde hensiddet under Anholdelse, og efterat der af flere afhørte Vidner var aflagt Ed i Retten imod dem — bleve afgivne for at opnaa, at Tiltalte Ane Margrethe Jensdatter, hvis Hel-bred, efter hvad Tiltalte Christensen videre har anført, ikke skulde kunne taale en længere Tids Fængsling, kunde blive løsladt. Ligesom der imidlertid, selv afseet fra Tiltalte Ane Margrethes Tilstaaelse, ved de ovenberørte beedigede og flere andre i Sagen afgivne Vidneforkla-ringer er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at hun i det mindste en Gang har stjaalet Lyng af Stakkene, saaledes er ogsaa den af Tiltalte Christensen afgivne Tilstaaelse i saa væsentlig Grad bestyrket ved nogle af de afgivne Vidneforklaringer, at der ikke findes tilstrækkelig Anled-ning til paa Grund af den ommeldte Skrivelse at opholde Sagen med Optagelse af yderligere Forhør, men Sagen vil, idet Tiltalte Christen-sens Tilbagekaldelse af hans Tilstaaelse i Medfør af D. L. 1—15—1

maa blive uden Betydning, være at paadømme i Henhold til hans ovenanførte Tilstaaelse.

Idet der dernæst intet Hensyn kan tages til en for Overretten fremlagt, efter Politiretsdommens Afsigelse udstedt Erklæring fra de Bestjaalne, der ved Undersøgelsens Begyndelse havde begjært de Tiltalte straffede for deres mod dem udviste Forhold, om at de nu tage deres Anmeldelse tilbage og ønske de Tiltalte fritagne for Straf, maa det billiges, at de for deres ommeldte Forhold ved Politiretsdommen ere ansete efter Straffelovens § 235 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til simpelt Fængsel for hver især i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til de idømte Erstatningsbeløb ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 256.

Advokat Nellemann

contra

Marius Mikkelsen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 261 og 262, jfr. Konkurslovens § 148.

Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 28 Maj 1898: Tiltalte, falleret Kjøbmand Marius Mikkelsen af Hjørring, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Saa udreder Tiltalte og alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jakobsen 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Schmidt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Juli 1898: Tiltalte Marius Mikkelsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 6 Uger.. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Marius Mikkelsen til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales forhenværende Kjøbmand Marius Mikkelsen — der er født i Aaret 1869, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — for Overtrædelse af Straffelovens §§ 261 og 262, jfr. Konkurslovens § 148.

Ved Tiltaltes egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han — der siden den 1 Januar 1896 har drevet Kjøbmandshandel i Hjørring, indtil hans Bo den 22 Januar d. A. efter hans derom Dagen forud til Skifteretten indgivne Begjæring blev taget under Konkursbehandling — har den 7. sidstnævnte Maaned, paa hvilket Tidspunkt han forudsaa sin forestaaende Fallit, betalt 3 af sine Kreditorer, der maa antages i hans Bo at ville være blevne henregnede til upriviligerede Fordringshavere, henholdsvis 742 Kr. 62 Øre, 1500 Kr. og 153 Kr. 73 Øre til Dækning af sin Skyld til dem og derved — uden dog efter sin Forklaring at have havt anden Bevæggrund hertil end den, at han blev haardt trængt af de Paagjældendes Sagfører — begunstiget disse paa Bekostning af andre af hans Kreditorer, i hvilken Henseende bemærkes, at der ifølge den i hans Bo fremlagte Statusoversigt kun kan paaregnes at ville udkomme Dækning for $10\frac{2}{3}$ pCt. af de ved Oversigtens Udfærdigelse anmeldte upriviligerede Krav, hvis samlede Beløb er angivet til noget over 31000 Kr. For dette sit Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 261, hvorimod han, forsaavidt det tillige er oplyst, at han den 12 Oktober f. A. ligeledes har dækket en Fordring paa 128 Kr. 10 Øre, ikke herved, idet hans Anbringende om, at han ikke den Gang tænkte sig, at hans Fallit forestod, efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, kan ansees at have gjort sig skyldig i noget ulovligt.

Hvad dernæst det Tiltalte iøvrigt paasigtede Forhold angaar, er det oplyst, at han — der i sin Forretning, som iøvrigt efter det Foreliggende ikke har havt noget stort Omfang, idet Omsætningen højst har været ca. 27000 Kr., har ført en Kladde, autoriseret Hovedbog og Journal, en uautoriseret Handelsbog, betitlet »Reskonto«, for mindre Fordringer samt fra 1 Januar f. A. en Kassebog, medens der for Aaret 1896 kun i nogle Smaabøger foreligger Notater over det daglige Salg, men ikke nogen egentlig Kassebog — dels hverken i sin Hovedbog eller i sin Journal har indført sit i afvigte Aar erhvervede Tilgodehavende hos 5 forskellige Personer paa henholdsvis 307 Kr. 36 Øre, 330 Kr. 39 Øre, 136 Kr., 167 Kr. 84 Øre og 368 Kr. 58 Øre, ligesom han ej heller i sin Hovedbog, i hvilken han overhovedet kun indførte sine Debitorer, har opført tvende Beløb paa respektive 320 og 240 Kr., som han skyldte 2 Personer for kontante Laan, dels ikke i sin Kassebog har optaget adskillige ifølge hans Hovedbog i Aaret 1897 foregaaede Ind- og Udbetalinger, men under særligt Hensyn saavel til, at det overhovedet ikke kunde paahvile Tiltalte at føre Kassebog, som til at samtlige 5 ovennævnte Kreditposter dog af Tiltalte ere opførte i den fornævnte Reskonto, findes de saaledes af Tiltalte begaaede Uregelmæssigheder i Henseende til Førelsen af hans Handelsbøger, hvormed han ikke kan antages at have forbundet nogen svigagtig Hensigt, ikke at kunne betragtes som strafbare efter Straffe-

lovens § 262. Derimod vil Tiltalte, idet det paa ovennævnte Maade videre er godtgjort, at den af ham i Begyndelsen af forrige Aar for Aaret 1896 opgjorte Status ikke af ham er indført enten i hans Hovedbog eller i en dertil indrettet autoriseret Statusbog, men alene nedskreven paa nogle sammenheftede Ark, herfor i Medfør af Konkurslovens § 148 være at ansee efter den nysnævnte Straffebestemmelses andet Stykke, medens det ikke findes at kunne paadrage Tiltalte Straffeansvar, hverken at han ved Opgjørelsen af sin ommeldte Status ved en Fejltælling har sammenregnet sine Aktivers samlede Beløb til 39790 Kr. 69 Øre i Stedet for til 40790 Kr. 69 Øre — hvorved han fik et tilsyneladende Underskud af 1359 Kr. 06 Øre, medens hans Underskud efter rigtige Opgjørelser vilde andrage 359 Kr. 06 Øre — eller at han ved Opgjørelsen af sin Status for afvigte Aar, der er indført i hans Hovedbog, dels — efter Tiltaltes Forklaring som Følge af en Forglemmelse — ikke har medtaget sine 2 foromtalte Kreditorers Tilgodehavende paa tilsammen 560 Kr., dels har udeladt den første og de 3 sidste af de oftnævnte 5 Kreditposter, som han — efter hvad der maa antages med Rette — vil have anseet for uerholdelige, dels endelig — i Overensstemmelse med, hvad han vil have anseet for rigtigt — har ansat sit Tilgodehavende hos sine øvrige Debitorer til dets fulde Paalydende efter hans Bøger.

Den Straf, som Tiltalte efter det Anførte har forskyldt i Medfør af Straffelovens § 261 og § 262, 2det Stykke, sammenholdt med Konkurslovens § 148, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 6 Uger.

Nr. 268.

Advokat Nellemann

contra

Eskild Sørensen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Skads Herreds Politirets Dom af 25 Maj 1898: Tiltalte Eskild Sørensen bør til Ribe Amts Fattigkasse bøde 400 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Juli 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Eskild Sørensen til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Eskild Sørensen, der efter sit Opgivende er født i Aaret 1862, og som den 13 September 1896 inden Politiretten har vedtaget at erlægge en Bøde af 20 Kr. til Ribe Amts Fattigkasse for ulovlig Beværtning, derunder ogsaa Brændevinsudskjænkning, saaledes at denne Afgjørelse i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Dom, og som ved Overrettens Dom af 17 Januar d. A. er anset for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning efter Næringslovens § 78 med en Bøde af 100 Kr. til fornævnte Kasse, er under nærværende Sag paany sat under Tiltale for Overtrædelse af Næringsloven.

Det Forhold, med Hensyn til hvilket Tiltalte er funden strafskyldig ved nysnævnte Overrettsdom, der med en Bemærkning om, at der, saaledes som Sagen da forelaa for Overretten, ikke for denne var Spørgsmaal om Straf for anden Overtrædelse af Næringsloven end for ulovlig Brændevinsudskjænkning, stadfæstede Skads Herreds Politirets Dom af 13 December f. A. — dog med en Forhøjelse af Bøden — bestod i, at han, der ikkun har Næringsbevis som Detaillist i Esbjerg, men som var Vært for en i nævnte By ca. 2 Aar forinden af ham og Havnearbejderne dersteds under Navnet »Vestjylland« oprettet saakaldet Forening, i denne sin Egenskab havde beværtet Foreningens Medlemmer bl. A. ogsaa med Spirituosa, idet det ved Dommen statureredes, at bemeldte Forening ikke kunne betragtes som et saadant sluttet Selskab, for hvilket der af en udelukkende i dette Øjemed antagen Vært i Henhold til Næringslovens § 61 kunde udøves Beværtning uden særlig Næringsadkomst, hvorved der, foruden til det anførte Formaal, navnlig toges Hensyn til, at Foreningen ikke havde nogen selvstændig Formue, idet de af Medlemmerne erlagte Bidrag under en eller anden Form kom Tiltalte eller den af ham drevne Beværtning tilgode, og at Medlemmer ikke alene kunde foreslaaes af Tiltalte selv, og — uden at der gaves de ældre Foreningsmedlemmer Adgang til at blive bekendte med eller gjøre Indsigelse mod Optagelsen — optoges af en Bestyrelse, hvoraf han selv var Medlem, men at det ogsaa stod i hans Magt at forebygge, at Medlemmer udslettedes paa Grund af Gjæld ved blot for dem at udlægge det resterende Kontingent, hvad efter det anførte end ikke kunde antages at medføre noget egentligt økonomisk Offer for ham.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa

det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han efter fornævnte Overretsdoms Afsigelse er vedbleven med at beværte, bl. A. ogsaa med Spiritus, Medlemmerne af den ommeldte Forening »Vestjylland«, der ikke er undergaaet nogen som helst Forandring, hverken i Henseende til Organisation eller Virkemaade, kun at dens Lokaler ere flyttede hen i en anden Gade. Tiltalte har særlig erkjendt, at der ikke siden Overretsdømmens Afsigelse er afholdt noget Bestyrelsesmøde eller nogen Generalforsamling og ej heller aflagt noget Regnskab, i hvilken Henseende han har forklaret, at der heller ikke er optaget nye Medlemmer, medens der dog fremdeles bestaar samme Adgang som hidtil for enhver uberygtet til at blive Medlem, endvidere, at han fremdeles ingen Kontrakt har med Foreningen, at han selv vedblivende er Medlem af Bestyrelsen, at han fremdeles driver Beværtning for egen Regning; at han efterhaanden til Huslejhjælp, Belysning etc. har erholdt hvad der har været i Kassen, saa at al Foreningens Indtægt under den ene eller den anden Form er kommen ham tilgode, at der ikke fra Bestyrelsens Side er øvet nogen Kontrol med, at kun Foreningsmedlemmer komme i Lokalerne, samt at Udenbyesboende, uden at være Medlemmer, have havt Adgang, naar de bleve indførte ved et Medlem, f. Ex. ved Tiltalte selv, hvorhos Tiltalte endelig har erkjendt, at han for Betaling har serveret Spiritus for nogle under Sagen særlig omhandlede Personer, om hvilke han ikke vidste, om de vare Medlemmer eller ikke.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Næringslovens §§ 75 og 78 for uberettiget Næringsbrug og for ulovlig Brændevinsudskjænkning, begge Dele 3die Gang begaaet, med en Bøde til Ribe Amts Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 400 Kr.

Om at lade den i § 7 i Lov indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinshandel af 2 Juli 1870, bestemte Følge indtræde, bliver der ikke Spørgsmaal, da Næringsbevis for Tiltalte som Detailhandler i Esbjerg, efter hvad der er oplyst efter Politiretsdømmens Afsigelse under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, først er udstedt den 11 Februar 1897, og han saaledes ikke havde denne Næringsadkomst, da han første Gang blev mulkteret for ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Fredagen den 21 Oktober.

Nr. 62. Grosserer **John Matthiassen** (Jensen)

contra

Meieriet »Gjeddesdal« i Handest ved dets Bestyrelses
Formand, Gaardejer **Peder Pedersen Möller** (Rée),

betr. Betaling af 778 Kr. 81 Ø.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Kjendelse af
22 Juni 1896: Den nedlagte Afvisningspaastand kan ikke tages til

Følge. Der bevilges Indstævnte, Grosserer John Matthiassen af Kjøbenhavn, Anstand til Mandagen den 6 Juli d. A. for nærmere at behandle Sagens Realitet.

Samme Rets Dom af 1 Februar 1897: Indstævnte, Grosserer John Matthiassen af Kjøbenhavn, bør til Citanterne, Meieriet »Gjeddesdal« i Handest, betale de paastævnte 778 Kr. 81 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 28 September 1895, til Betaling sker. Sagens Omkostningev ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte findes, at fornævnte Dokument af 27 Juni 1895 burde have været stemplet.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret har Appellanten gjentaget sin i første Instants nedlagte Paastand om Sagens Afvisning fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten, og da der maa gives ham Medhold i, at det indstævnte Meieri er at ansee som Fabrikant i den Betydning, hvori dette Ord er taget i Lov om Oprettelse af en Sø- og Handelsret i Kjøbenhavn m. v. af 19 Februar 1861 § 13 Nr. 2, og da de Varer, som det har solgt til Appellanten, ere solgte i en gros Partier, burde Sagen have været anlagt ved Sø- og Handelsretten, og den vil derfor være at afvise fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten. I Kost og Tæring for bemeldte Ret vil Indstævnte have at betale til Appellanten 50 Kroner. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten. I Kost og Tæring for bemeldte Ret betaler Indstævnte, Meieriet Gjeddeshal til Appellanten, Grosserer John Matthiassen, 50 Kroner. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 27 Juni 1895 udstedte Indstævnte, Grosserer John Matthiassen af Kjøbenhavn, i Randers følgende Dokument:

»Herved erkjender jeg at have kjøbt af Andelsmeieriet »Gjeddesdal« hele dets Smørproduktion fra Dato til 1 November 1895 at levere

Færdig fra Trykkeriet den 3 November 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L.-Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 29.

Fredagen den 21 Oktober.

frit ved mit Pakhus i Randers indtil 1 September og fra 1 September til 1 November paa Faarup Station til den Dag, jeg bestemmer. Pris 2½ Kr. under højeste Notering. Kvalitet fineste Mejerivare. Skulde Smørret indkomme ukontraktmæssig, og der er Uoverensstemmelse om Kvaliteten, maa jeg dog ikke efter eget Skjøn afkorte i Pris, men skal begge Parter underkaste sig Sø- og Handelsrettens Bedømmelse, som sætter Prisen, hvorefter Smørret betales. Bedømmes Smørret til under Kontraktpris, skal Mejeriet afholde Udgifterne ved Bedømmelsen, i modsat Fald Kjøberen. Vægt Mejeriets eller kgl. Vejers, hvis Mejeriets giver Undervægt. Afregning og Penge herfra hver Lørdag i den Uge, Smørret indkommer.

Under nærværende Sag paastaa nu Citanterne, Meieriet »Gjeddesdal« i Handest, Indstævnte tilpligtet at betale 778 Kr. 81 Øre, hvilket Beløb denne skal skyldte til Rest for leveret Smør, og som fremkommer ved, at Indstævnte i Opgjørelser over leveret Smør af 26 Juli, 2, 9 og 30 August, 6, 13 og 20 September 1895 uberettiget skal have decourteret Beløbet i de Betalinger, han efter fornævnte Dokument skulde præstere Citanterne for Smørret, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 28 September s. A., til Betaling sker. Indstævnte procederer til Frifindelse, og begge Parter paastaa sig tillagt Sagens Omkostninger.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Indstævnte gjort gjældende, at da han ved Besigtigelse af de paagjældende Smørleverancer fandt, at disse ikke vare »fineste Mejerivare«, har han ladet dem underkaste Syn og Skjøn af Mænd, udmeldte af Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, og da det ved de paagjældende Forretninger statureredes, at Smørret ikke var fineste Mejerivare, har han i Henhold til Bestemmelserne i anførte Dokument været berettiget til i den for saadan Mejerivare beregnede Pris for Smørret at fradrage den af Mændene ansatte Prisdifference mellem fineste Mejerivare og det dem forelagte Smør, Gebyrerne for Forretningerne og Fragten for Smørrets Forsendelse til Kjøbenhavn, ialt det decourterede Beløb af 778 Kr. 81 Øre. Citanterne, der hævde, at Smørret har været fineste Mejerivare, have mod Indstævntes Anbragte indvendt, at Syns- og Skjønnsforretningerne ere uforbindende for dem, idet de til Støtte herfor i første Række have gjort gjældende, at Indstævnte, efter hvad der er in confesso, hverken, saaledes som oftnævnte Dokument efter deres Formening foreskriver, har meddelt dem sine Indsigelser mod Smørrets Kvalitet, før han re-

kvirerede Syn og Skjøn, eller underrettet dem om Forretningernes Foretagelse, saa at de kunde varetage deres Tarv under samme.

Der findes nu ogsaa at maatte gives Citanterne Medhold i, at Forretningerne, der iøvrigt ikke sees at være afhjæmlede, af den sidstanførte Grund maa være uforbindende for dem, idet der navnlig intet Hensyn kan tages til Indstævntes Anbringende om, at der, da han først fik Løjlighed til at tage Smørret i Øjesyn i Kjøbenhavn, hvortil han lod det sende fra Leveringsstederne, ingen Tid var til at hidkalde Citanterne til at overvære Forretningerne og deres Paastand vil derfor være at tage til Følge, uden at det bliver nødvendigt at gaa ind paa, hvad de iøvrigt have anført til Støtte for samme, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde, forsaavidt det maatte befindes, at fornævnte Dokument af 27 Juni 1895 burde have været stemplet; iøvrlgt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 241.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Albrecht Emil Schmidt (Def. Lunn),

der tiltates for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Skads Herreds Politirets Dom af 16 Maj 1898: Tiltalte Albrecht Emil Schmidt bør til Ribe Amts Fattigkasse bøde 400 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Juni 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Albrecht Emil Schmidt til Høiesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Albrecht Emil Schmidt, der er født i Aaret 1858 og som ifølge Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 10 September 1889 har været anseet efter Straffelovens § 182, 2det Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage, hvorhos han i Henhold til Lov af 23 Maj 1873, § 9, tillige blev dømt til at have sin Næringsadkomst som Gjæstgiver forbrudt, og som endvidere den 5 Juni 1896 inden Skads Herreds Politiret har vedtaget for ulovligt Næringsbrug at erlægge en Bøde af 10 Kr., saaledes at denne Afgjørelse i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Dom, og dernæst ved Overrettens Dom af 14 Marts d. A. er anseet efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning med en Bøde af 100 Kr. til Amtets Fattiggasse, tiltales under nærværende Sag paany for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Det Forhold, med Hensyn til hvilket Tiltalte ved nysnævnte Overretsdom, der stadfæstede Skads Herreds Politirets Dom af 14 Februar d. A., er funden strafskyldig, bestod i, at han, der ca. 2 Aar tidligere af en Mand, der da var Vært i en i Aaret 1894 i Esbjerg stiftet Forening, kaldet »Fremad«, havde købt Forretningen tilligemed nogle Møbler og Inventariiegjenstande for 7 a 800 Kr. og som paa en Generalforsamling var bleven valgt til Foreningens Vært, i denne sin Egenskab havde beværtet saavel Foreningens Medlemmer som ogsaa Tilrejsende, der indførtes af Medlemmer, bl. A. ogsaa med Spiritus, idet det ved Dommen statueredes, at bemeldte Forening, hvis Formaal i dens Loves § 1 angaves at være ved Medlemmernes gjensidige Støtte at faa oprettet en Syge- og Understøttelseskasse, men i Virkeligheden var at afhjælpe den Mangel, der formentes at være i Esbjerg paa billige Beværtningslokaler, og hvis i Lovene indeholdte Forskrifter iøvrigt, efter hvad der var oplyst, næsten paa intet Punkt vare overholdte, ikke kunde ansees som et saadant sluttet Selskab, paa hvilket Næringslovens § 61 kunde finde Anvendelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at han efter oftnævnte Overretsdoms Afsigelse er vedbleven at beværte bl. A. ogsaa med Spiritus Medlemmerne af den ovennævnte Forening »Fremad«, der fremdeles bestaar paa samme Maade som tidligere, idet han som hidtil har drevet denne Beværtning for egen Regning og uden nogen Kontrakt med Foreningen, der hverken yder eller af ham modtager noget Vederlag, og idet der bestaar den samme Adgang som hidtil for enhver til at blive Medlem af Foreningen, saaledes at der ikke kræves Indførelse ved noget andet Medlem, men Indmeldelse er sket ved Henvendelse til Tiltalte, der blot har opført de nye Medlemmers Navne paa en Tavle, hvorefter de saaledes optegnede Personer, der trods Lovens Forskrifter derom ikke have erlagt noget Indskud eller noget Kontingent, og for hvem der strax ved Indmeldelsen er bleven serveret, fra Tid til anden af Bestyrelsen ere optagne i Foreningen, hvorved bemærkes, dels at Tiltalte undertiden, naar Tavlen har været fuldskreven, har udvisket de derpaa opførte Navne uden at han ved, om de Paa-gjældende af Bestyrelsen ere blevne optagne i Medlemsbogen, dels at der siden Tiltalte under den forrige Sag gav Møde i Retten den 14

Februar d. A. kun har været afholdt 2 Møder af Bestyrelsen, der iøvrigt ikke har ført nøgen som helst Kontrol med Tiltaltes Virksomhed, ligesom der heller ikke ellers siden Overrettsdommens Afsigelse er foretaget noget Skridt til at sørge for en bedre Overholdelse af Foreningens Love end forhen.

For sit heromhandlede Forhold er Tiltalte ved Politiretsdommen retteligen anseet efter Næringslovens §§ 75 og 78 for tredje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning med en Bøde til Ribe Amts Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 400 Kr.

Nr. 251. Høiesteretssagfører Bagger
 contra
 Gjertrud Marie Olsen (Def. Lunn),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 22 Marts 1898: Arrestantinden Gjertrud Marie Olsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa betaler hun og alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Theill, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Møller, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juli 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Petersen og Steinthal, betaler Tiltalte, Gjertrud Marie Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da det ikke ved de fremkomne Oplysninger, der i det Væsentlige ere fremstillede i den indankede Dom, kan ansees godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i den hende paasigtede Forbrydelse, vil hun være at frifinde for Aktors Tiltale og Aktionens Omkostninger at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Gjertrud Marie Olsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret

til Høiesteretssagførerne Bagger og Lunn, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skovby Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Gjertrud Marie Olsen for falsk Forklaring for Retten. Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter at Gaardejer Anders Chr. Larsen af Askeby den 30 Januar d. A. for Politiet havde anmeldt, at den hos ham boende 81-aarige, meget aandssvækkede, fhv. Gaardmand Peder Nielsen havde meddelt ham, at der fra hans Dragkiste, der henstod i hans Sovekammer, var frastjaalet ham 3 Tikronestykker i Guld, og efter at Gaardejer Larsen endvidere havde oplyst Politiet om, at Tiltalte Gjertrud Marie Olsen, der tjente hos ham, havde fortalt, at hans Tjenestdreng Adolf Vilhelm Petterson en Aften havde vist hende sin Portemonnæ, hvori der foruden nogle Sølvpenge var en Seddel, som hun antog for en Tikroneseddel, samt 2 Mønter, som hun antog for Guldtikronestykker, blev Tiltalte den 31 s. M. afhørt til en Politirapport, og hun gav da en detailleret Forklaring om, hvad der var passeret ved den paagjældende Lejlighed, hvilken Forklaring stemmede med, hvad Gaardejer Larsen, som ovenfor omtalt, havde oplyst Politiet om, at hun havde fortalt, og som tillige bl. A. gik ud paa, at Drengen samtidig havde sagt hende, at han havde faaet Mønterne af »Karlen«, d: den da hos Gaardejer Larsen tjenende Karl Hans Peter Hansen. Hun tænkte efter sin Forklaring ikke i Øjeblikket nærmere over Sagen, men først et Par Dage efter, da hun af ovennævnte Nielsen fik at vide, at han havde mistet 3 Guldtikronestykker, kom hun i Tanker om Drengens Guldmonter og spurgte Karlen, om han havde givet Drengen Guldmonter, hvilket han benægtede, hvorefter hun meddelte sin Husbonds Hustru det Passerede. Efter at Tiltalte dernæst under en den 2 Februar foretagen Politiafhøring havde forklaret, at det var enten den 22 eller 24 Januar d. A., at Drengen havde vist hende Pengene, erklærede hun den 8 Februar d. A., ligeledes til en Politirapport, at hun nu med Bestemthed vidste, at det var den 24 Januar det Omtalte passerede, og forklærede derhos, at hun den 23 Januar, altsaa Dagen forud, om Formiddagen mellem Kl. 10 og 11 havde seet Drengen komme ud af Nielsens Sovekammer, og at han da havde sagt til hende — efter hendes Opfattelse i Spøg — at han nu havde været inde i den Gamles Kammer og taget alle hans Penge, og endvidere, da hun hertil havde svaret, at den Gamle vel ikke havde saa mange Penge at tage af, havde ytret: »Aah! der ligger Penge nok inde i Skuffen, det saae jeg, for Skuffen stod aaben, og jeg skjød den ind«. Efter hendes Forklaring havde der derefter fundet et yderligere Ordskifte Sted mellem dem, under hvilket hun i Spøg havde sagt til ham, at naar han stjal, var han en Tyveknægt, og saa vilde hun melde ham til Politiet, hvortil han da havde svaret, at det gjorde ingenting, for han kunde

blot nægte det. Hun forklarede endvidere til samme Politirapport, at naar hun ikke tidligere var fremkommen med Oplysning om, hvad der var passeret mellem hende og Tjenestedrengen den 23 Januar, da skyldtes det, at hun først for et Par Dage siden var kommen i Tanker herom.

Der blev derefter ved Skovby Herreds Politiret optaget Forhør til Oplysning i Sagen, og i det første af disse Forhør, hvilket afholdtes den 10 Februar d. A., vedtog Tiltalte sine Forklaringer til Politirapporterne, og i det følgende den 12 s. M. afholdte Forhør vedblev hun disse, idet hun særlig fastholdt, at Tjenestedrengen den 23 Januar fortalte hende, at han havde været inde at tage alle den Gamles Penge, og den 24 Januar om Aftenen viste hende sin Portemonnæ med det tidligere angivne Indhold, og denne Forklaring har Tiltalte, der ved det sidstnævnte Retsmødes Slutning blev sat under Anholdelse og den 14 s. M. blev arresteret som mistænkt for at have afgivet falsk Forklaring for Retten, uforandret fastholdt under hele Undersøgelsen.

Under Sagen, under hvilken det ikke er konstateret, hvorvidt der overhovedet er begaaet noget Tyveri af Penge fra fhv. Gaardmand Nielsen, har Tjenestedrengen, der har aflagt Ed paa sine Forklaringer, erklæret, at hele Tiltaltes Fremstilling af, hvad der skal være passeret mellem dem den 23 og 24 Januar d. A., er Opdigtelse fra Ende til anden. Han har endvidere forklaret, at han den 24 Januar, paa det Tidspunkt, da han efter Tiltaltes Udsagn skal have vist hende Portemonnæen med Pengene i, ikke var i Besiddelse af nogen Portemonnæ, idet han samme Dags Eftermiddag havde laant fornævnte Tjenestekarl Hansen den eneste, han havde, og først næste Dags Aften atter kom i Besiddelse af den, og denne Forklarings Rigtighed er bestyrket ved det iøvrigt Fremkomne, derunder ved, hvad Karlen edelig har afgivet under Sagen.

Der er dernæst ikke ved de i Sagen iøvrigt tilvejebragte Oplysninger fremkommet noget som helst, der bestyrker Rigtigheden af Tiltaltes tidnævnte Forklaringer, og naar hertil kommer, at disse baade i og for sig og efter det Foreliggende ere i høj Grad usandsynlige, og at det er ganske uantageligt, at Tiltalte, der efter det Oplyste er i Besiddelse af en god Hukommelse, saaledes som hun har forklaret først et Par Dage forinden hun blev afhørt til Rapporten af 8 Februar d. A., skulde have erindret, hvad der efter hendes Udsagn var passeret mellem hende og Tjenestedrengen den 23 Januar, uagtet hun, efter at Nielsen havde meddelt hende, at han havde mistet de tidnævnte Penge i Mellemtiden, ved flere Lejligheder talte med Drengen og andre Folk paa Gaarden om, at han havde vist hende sin Portemonnæ med det tidligere omtalte Indhold, og gjentagne Gange blev afhørt af Politiet til Oplysning om det formodede Tyveri, findes der til Trods for Tiltaltes Benægtelse ikke at kunne være nogen Tvivl om, at hendes Angivelser om, hvad der passerede mellem hende og Tjenestedrengen den 23 og 24 Januar d. A., ere usandfærdige og afgivne af hende mod bedre Vidende.

Tiltalte er født den 5 December 1846 og har været anseet ved Skovby Herreds Politiretsdom af 29 Maj 1877 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 6 Dage.

Som Følge af det Anførte og idet Aktionsordren ikke findes at være til Hinder herfor, vil Tiltalte, der ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 146, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, være at ansee efter bemeldte Lovs § 225 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. — — —

Mandagen den 24 Oktober.

Nr. 275.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Peter Jessen (Def. Salomon),

der tiltales for Brandstiftelse.

Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 7 Juni 1898: Arrestanten, Murersvend Peter Jessen, bør straffes med 4 Aars Forbedringshusarbejde og efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa bør Arrestanten og udrede i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 5917 Kr., til Svendborg Amts Brandassuranceselskab 7477 Kr., til den fynske Bondestands Brandforsikring 284 Kr. 35 Øre og til Murerhaandlanger Johannes Roth i Gislev 30 Kr., samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, og til Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 August 1898: Arrestanten Peter Jessen bør straffes med Tugthusarbejde i 10 Aar. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lassen og Casse for Overretten, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter samtlige Omstændigheder findes at kunne nedsættes til 8 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte Peter Jessen til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Extraret indankede Sag tiltales Arrestanten Peter Jessen, der er født den 16 Februar 1869 og ikke funden forhen straffet her i Landet, for Brandstiftelse.

Natten mellem den 21 og 22 April d. A. nedbrændte den Gaardmand Hans Henrik Pedersen tilhørende, paa Svindinge Mark beliggende Gaard, som bestod af 4 sammenbyggede, straatækte Længer, og som tjente til Natteophold for Ejeren med Familie — deriblandt 2 Børn, 13 og 2 Aar gamle — og Tyende samt 2 Murersvende og en Murerhaandlanger, som havde Arbejde ved nogle under Opførelse værende Bygninger.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har bevirket denne Ildebrand under følgende nærmere Omstændigheder:

Efterat Arrestanten, der i nogle Dage havde arbejdet ved det fornævnte Byggeforetagende, den 21 April d. A. havde tilbragt Aftenen hos en Bekjendt, hvor han havde nydt en Del Drikkevarer, tog han omtrent Kl. 12 Afsked, hvorefter hans Vært ledsagede ham til den i Nærheden værende Landevej. Arrestanten gik derefter videre for at begive sig til sit Logis, og da han i nogen Afstand passerede H. H. Pedersens Gaard, der laa ca. 400 Alen fra Landevejen, paakom der ham pludselig den Tanke at sætte Ild paa Gaarden, hvad han strax satte i Værk, idet han gik hen til Gaarden og udenom dennes Stuehus hen til dens østlige Længe, hvor han kastede en brændende Tændstik paa Taget af det derværende Svinehus. Efterat have forvissnet sig om, at der var Ild i Taget, skyndte Arrestanten sig til sit Logis, hvor han gjorde Brandalarm og vækkede sin Vært og en derboende Kammerat, med hvem han begav sig tilbage til Brandstedet.

Gaarden nedbrændte fuldstændig i Løbet af meget kort Tid. Beboerne reddede sig med stort Besvær ud af det brændende Hus, de Fleste kun iførte deres blotte Linned, og en af Murersvendene fik herunder ikke ubetydelige Brandsaar. Ejeren 81-aarige Fader, hvis forbrændte Lig efter Branden fandtes paa Gaardspladsen, maa efter det Oplyste antages at have efter at være kommen i Sikkerhed paany begivet sig ind i den brændende Gaard. En stor Del af Kreaturbesætningen indebrændte.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det ansees givet, at Ilds-paasættelsen medførte aabenbar Livsfare for Gaardens Beboere, der alle forlængst vare gaaede til Sengs, og Arrestanten, der har forklaret, at han, da han gik forbi Stuehuset, ikke mærkede til, at nogen var oppe, har erkjendt, at han var bekjendt med de forhaandenværende Forhold, og at han ved at paasætte Ilden udsatte alle Beboerne for yderlig Livsfare, hvad han dog i Gjærningsøjeblikket ikke vil have betænkt.

Endelig har Arrestanten forklaret, at han ved den paagjældende

Lejlighed var noget paavirket af nydte Drikkevarer — hvad efter hans Formening maaske kan have været medvirkende til, at Tanken om at sætte Ild paa kom over ham — men har erkjendt, at han vel vidste, hvad han foretog sig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 280, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 10 Aar, og overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken han efter Straffelovens § 281 er anset med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, være at forandre, medens bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om at Arrestanten, der er Udlænding og ikke i de 5 sidste Aar har havt stadigt Ophold i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 bør efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget og om den Arrestanten paa-lagte Erstatning billiges, for saa vidt vil være at stadfæste.

Fredagen den 28 Oktober.

Nr. 126.

Advokat Nellemann

contra

Peder Nielsen (Def. Rée, privat engageret),

der tiltales for Voldtægt og uterligt Forhold.

Odense Herreds Extrarets Dom af 7 Maj 1897: Arrestanten, Gaardmand af Lille Korsebjerg Peder Nielsen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer og Defensor, Sagfører Kiørboe, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Oktober 1897: Arrestanten Peder Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Prokurator Lassen for Overretten 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der paany optaget Reassumtionsforhør i Sagen, dels ved den ordinære Underdommer, dels, paa Foranledning af den af Tiltalte engagerede Sagfører for Høiesteret, ved en Sættedommer. Medens under disse Forhør Tiltalte stadig har fastholdt den af ham senest afgivne Forklaring gaaende ud paa, at han vel mange Gange har havt Samleje med begge Piger, men at det stedse er skeet uden nogen Modstand fra deres Side, og efterat de havde fyldt deres 16de Aar, have under de af Sættedommeren optagne Forhør

baade Anna Böttger og Georgine Petersen i væsentlige Henseender forandret deres tidligere i Dommen gjengivne Forklaringer. Anna har saaledes erkjendt, at hun, saavel da Tiltalte første Gang, som da han senere søgte Samleje med hende, ikke blot ikke har gjort nogen Modstand overfor hans Tilnærmelser, men at hendes Opræden i det Hele har været en saadan, at han naturligen kunde gaa ud fra, at hun ikke havde noget imod, at han plejede legemlig Omgang med hende, og Georgine har ligeledes indrømmet, at hun under det af hende omforklarede Samleje vel yttrede til Tiltalte, at han skulde lade hende være i Fred, men ellers ikke modsatte sig, at han plejede Omgang med hende. Iøvrigt har sidstnævnte Pige fastholdt, at nævnte Samleje fandt Sted i Sommeren 1893, altsaa, da hun var 14 Aar gammel, og at hun ikke senere har havt Samleje med Tiltalte, idet hun har afvist hans usædelige Tilnærmelser.

Efter det saaledes Foreliggende og da Georgines Forklaringer, foruden som anført at være vaklende, paa væsentlige Punkter have været ubestemte, hvorhos der om hende er fremkommet Oplysninger, der maa gjøre det end mere betænkeligt at fæste Lid til hendes Udsagn, findes Tiltaltes fornævnte Forklaring i dens Helhed at maatte lægges til Grund for Paadømmelsen, i hvilken Henseende bemærkes, at der ikke kan lægges Vægt paa de i Dommen ommeldte, af Tiltalte paa et tidligere Trin af Sagen for den ordinære Forhørsdommer afgivne Tilstaaelser, saavel fordi det under de senere Forhør maa ansees godtgjort, at disse i alt Fald paa nogle Punkter ere urigtige, som overhovedet, fordi Tilstaaelserne ere tilførte Protokollen i saa almindelige Udtryk, at der allerede af den Grund ikke haves Betyggelse for, at Tiltalte har forstaaet deres Betydning.

Da der nu ikke i Straffeloven haves nogen Bestemmelse, hvorunder et saadant Forhold som det, Tiltalte efter sin egen Forklaring har udvist overfor sine to unge Tjenestepiger, kan henføres, maa Følgen blive, at han frifindes og Aktionens Omkostninger paalægges det Offentlige.

Høiesteret tiltræder den i Dommen udtalte Misbilligelse af den ordinære Forhørsdommers Kritik af Defensionen for Overretten. Fremdeles misbilliger Høiesteret, at Sættedommeren efterat have arresteret Georgine Petersen som sigtet for Mened, desuagtet har afæsket hende Forklaringer i Henhold til den af hende tidligere aflagte Ed.

Thi kjendes for Ret:

Peder Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salaries og i Salarium for Høiesteret til Advokat Nellemann 300 Kroner, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Peder Nielsen, som er født den 17 November 1857 og ikke er funden forhen straffet, aktioneret for Voldtægt og uterligt Forhold.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Tjenestepige Georgine Petrine Petersen, som er født den 2 Marts 1879 og som den 1 Maj 1892 af sin Moder var bleven sat i Tjeneste hos Arrestanten paa dennes Gaard i Lille Korsebjerg, men den 6 Februar d. A. uden Arrestantens Vidende og Villie havde forladt denne sin Tjeneste og, efter et Par Dages Ophold hos en nærboende Gaardejer, havde taget Tjeneste hos en Gaardejer i det nærliggende Longgaard, anmeldte den 17 s. M. — efterat hun af sin Moder var bleven gjort bekendt med at saavel Arrestanten selv som en af denne til Sagens Forfølgelse engageret Sagfører til hende havde ført Klage over Datterens ulovlige Bortgang af Tjenesten — til Odense Herreds Politi, at Aarsagen, hvorfor hun var bortgaaet af sin Tjeneste var, at Arrestanten havde gjort sig skyldig i usædeligt Forhold overfor hende. Hun forklarede herom nærmere, at Arrestanten en Dag i Sommeren 1893, efterat hun samme Aars Foraar var bleven konfirmeret, medens Gaardens Folk vare beskjæftigede med at hjemkjøre Korn fra Marken, og hun og Arrestanten vare ene i Kornladen, uden nogen Foranledning fra hendes Side, greb hende om Livet og kastede hende om i Kornet, hvorefter han befølte hende, som ikke var iført Benklæder, op i Skrævet, samt uagtet hun stred imod, det bedste hun kunde, plejede legemlig Omgang med hende. Da hun under hans Behandling vilde gjøre Anskrig, bad han hende om at lade være hermed, idet han lovede ikke at gjøre det oftere, og hun lod sig da berolige paa den Maade. Hendes Forklaring til Rapporten gik endvidere ud paa, at Arrestanten efter den Tid flere Gange, naar det havde truffet sig, at hun og han havde været ene, dels i Kohuset, dels andre Steder paa Gaarden, havde søgt at kaste hende omkuld, men da dette paa Grund af hendes Modstand aldrig lykkedes ham, har nøjedes med at beføle hende paa utugtig Maade, hvad hun forgjæves søgte at forhindre, og hvilket sidste Gang fandt Sted Fredagen den 29 Januar d. A. At hun ikke tidligere havde anmeldt Arrestantens Forhold til Politiet eller betroet sig til Arrestantens Hustru, til sin i Odense tjenende Moder eller nogen anden, skyldtes efter hendes Forklaring dels Frygten for Arrestanten og hans Hustru, der begge behandlede hende i høj Grad brutalt, dels Skamfølelse. Rigtigheden af denne Forklaring har hun under Forhøret stadig fastholdt og derhos bekræftet med Ed, dog at hun — overfor en anden Deponents Forklaring om Tidspunktet for en Begivenhed, hvortil hun støttede sin Erindring om Tiden for det passerede — erklærede ikke med fuld Bestemthed at kunne udtale sig om, hvorvidt det omtalte Samleje fandt Sted i 1893 eller 1894. Arrestantens Forklaring under Forhøret gik fra første Færd ud paa, at han vel adskillige Gange paa forskellige Steder, og første Gang i December 1895 i sin Roelade havde havt Samleje med den nævnte Pige og ligeledes efter det nævnte Tidspunkt ofte, naar han kunde faa Lejlighed dertil, har behandlet hende uterligt ved at beføle hendes Kjønnsdele, men at dette dog altid var sket med hendes Villie, og at hun »godt nok havde

fundet sig heri«. Efterat imidlertid Forhørsdommeren i et Forhør den 24 Marts d. A. havde foreholdt Arrestanten den nedenfor nævnte Erklæring, hvori denne havde erkjendt at have voldtaget en anden tidligere i hans Tjeneste værende Pige, og formanet Arrestanten til at bekjende sin Brøde, svarede denne ifølge Protokolltilførslen: »at dette var Sandhed, han havde voldtaget begge Pigebørn«, og senere i samme Forhør bekjendte han »sig skyldig i to Voldtægtsforbrydelser«.

I Forhøret den 31 s. M. erkjendte Arrestanten, at han »atter og atter« havde »behandlet Pigen Georgine Petrine Petersen ublu ved at beføle hende paa hendes blottede Legeme og tilsidst at kaste hende om og forøve Samleje med hende, altsammen imod hendes Villie«, hvorhos han forklarede, at han kun en eneste Gang havde opnaaet at tilkæmpe sig fuldstændig Samleje med hende, ved hvilken Lejlighed hun satte sig til Modværge, om end ikke med saadan Kraft, at hun naaede at forhindre ham i at fuldbyrde Samleje. I Forhør den 9 April næsteften har Arrestanten paany erkjendt, at han den af ham nævnte ene Gang, nemlig i 1895, »under de af Pigen omforklarede Omstændigheder« har taget hende med Vold og fuldbyrdet Samleje med hende, som vel strittede imod, men var ude af Stand til at modstaa ham, der var meget stærkere end hende, samt at han ofte har befølt hendes Kjønsele, stadig mod hendes Villie. I Slutningen af samme Forhør berigtigede imidlertid Arrestanten sin Forklaring derhen, at han havde »tiltvunget« sig Samlejet med bemeldte Pige flere Gange. I Forhør af 13 s. M. forklarede han derefter, at Pigen, da han i 1895 første Gang fik sin Villie med hende, modsatte sig af al sin Magt, men at han senere i det Aars Vinter flere Gange havde plejet Samleje med hende under Omstændigheder, saa han turde sige, at det ikke var imod hendes Villie. Dette sidste Anbringende fastholdt Arrestanten fremdeles i det den 21 s. M. afholdte sidste Forhør.

Efterat Forhørsdommeren var kommen i Besiddelse af en af Arrestanten Underskrevne Erklæring af 12 Oktober 1891, hvori denne overfor Inspektøren ved Odense Kjøbstads Opdragelsesanstalt havde tilstaaet, at han, medens det den 14 Marts 1875 fødte Pigebarn Anna (Ane) Amalie Petersen, senere gift Bøttger, siden den 1 November 1890 havde af Fattigvæsenet været anbragt i hans Tjeneste, havde »misbrugt sin Stilling som Husbond ved at voldtage hende og bruge legemlig Omgang med hende«, og derfor havde frigjort hende fra Tjenersten samt betalt hende tilgodehavende Løn og i Erstatning for tilføjet Skade og Skam 50 Kr., hvorhos han havde forpligtet sig til, hvis hun skulde blive frugtsommelig, da at betale Bidrag til hendes Barselfærd og til Barnets Underhold, afgav Arrestanten som ovenanført i Forhøret den 24 Marts d. A. Tilstaaelse om at have »voldtaget begge Pigebørn«. Den af bemeldte Anna Amalie Petersen herom afgivne Forklaring gaar ud paa, at Arrestanten nogen Tid efterat hun var bleven anbragt i hans Tjeneste, begyndte at føre et tvetydigt Sprog overfor hende, idet han bl. A. i Anledning af, at hun ikke kunde ligge tør om Natten, yttrede, at naar hun fik Omgang med Mandfolk, vilde det hjælpe, samt derhos, naar de vare alene, særlig om Morgen, naar hun malkede i Kostalden, satte sig ved Siden af hende og førte

sin Haand op under hendes Skjorter og befølte hende, uagtet hun lod ham forstaa, at dette var hende imod. Endelig en Morgen i Foraaret 1891, da hun i Kostalden kom gaaende med Mælkespandene, tog han disse fra hende, trykkede hende op imod Væggen, blottede sit Lem, opløftede hendes Klæder og plejede egentlig Samleje med hende, saaledes at hun mærkede, at han udgjød sin Sæd hos hende, som ikke vil have havt Forstand paa Samlejets Betydning. Hun skreg ikke om Hjælp eller forsøgte at værges sig med Magt, men gav som Grund hertil, at der da ikke var andre i Gaarden end Arrestanten og hans Hustru, som begge behandlede hende haardt, og at Arrestanten, hvem hun ikke havde givet nogensomhelst Anledning til at betvivle, at hans Adfærd skete mod hendes Villie, var hende langt overlegen i Kræfter. Hun forklarede endvidere, at Arrestanten senere i samme Sommer adskillige Gange paa forskellige Steder, naar de vare ene, mod hendes Villie havde dels befølt hende, dels fuldbyrdet Samleje med hende, efterat have kastet hende om. Hun beklagede sig da tilsidst til den paa Gaarden tjenende Karl over, at hun ikke kunde være i Fred for Arrestanten, og efter hans Raad meldte hun saa det Passerede til Fattiginspektøren, som da tog hende ud af Tjenesten og, uden at hun ved den Lejlighed blev tilkaldt, fik Arrestanten til at paatage sig de i hans fornævnte Erklæring ommeldte Forpligtelser. At det skulde have været førend hendes fyldte 16de Aar, at Arrestanten første Gang fik sin Villie med hende, erklærede hun ikke med Bestemthed at turde udsige, og hun troede ikke, at Arrestantens Hustru kom under Vejr med Arrestantens Forhold overfor hende. Arrestanten, som havde paahørt denne Forklaring, erkjendte i samme Forhør denne i hver enkelt Del for Sandhed og indrømmede særlig ogsaa, at han havde begyndt med at tiltale hende ublu, senere havde befølt hende paa ublu Vis og endelig flere Gange i Foraaret og Sommeren 1891 havde tiltvunget sig Samleje med hende, uagtet han var ganske paa det Rene med, at det, skjønt hun ikke værgede for sig med Magt, dog var imod hendes Villie, idet hun ingensinde havde givet ham Anledning til at tro det modsatte. Om Tidspunktet for det første Samleje forklarede Arrestanten, at han bestemt troede, at det var efter den 14 Marts 1891. Arrestanten har imidlertid forklaret, at Pigen ved en enkelt saadan Lejlighed havde brugt den Ytring, at det ikke kunde gaa an, at Arrestanten behandlede hende saaledes, »fordi Konen (senere berigtiget til Karlen) kunde gjerne komme«, hvilken Forklaring Rigtighed hun har erkjendt, idet hun dog som Grund til denne Udtalelse har angivet, at hun haabede derved at slippe bort. I Forhør af 9 April d. A. gjentog Arrestanten sin Tilstaaelse om, at han oftere havde dels befølt nævnte Pige paa Krop og Kjønnsdele, dels tiltvunget sig Samleje med hende, hvad hun ikke kunde forhindre, dels fordi han var hende overlegen i Styrke, dels fordi hun ingen havde at kalde til Hjælp, forpint og forkuet, som hun var, ved den strenge Behandling, som baade han og hans Hustru havde ladet hende blive til Del.

Da imidlertid Arrestanten, som efter Sagens Indankning her for Retten var bleven løsladt af Arresten, i Skrivelse til sin privat engagerede Sagfører tilbagekaldte sine Tilstaaelser, forsaavidt disse gik ud paa, at han, som i Forhørsudskriften anført, havde gjort sig skyldig i

»Voldtægt« eller »tiltvunget Samleje« overfor de to Piger, idet han, som ikke vil have forstaaet Betydningen af Ordet »Voldtægt«, ved sin Forklaring alene havde villet indrømme, at Pigerne fra først af ikke vare villige til at tilstaa ham Samleje eller at lade sig beføle paa uterlig Maade og sagde, at han »skulde lade være«, hvorimod ingen af dem nogensinde havde gjort egentlig Modstand, saa at han behøvede at anvende Tvang eller Magt for at opnaa sin Villie, er der paa nærværende Rets Foranledning optaget et Reassumtionsforhør, hvorunder Georgine Petrine Petersen har fastholdt Rigtigheden af sin tidligere Forklaring, idet hun yderligere med Hensyn til Arrestantens Fremgangsmaade, da han den ene Gang fik sin Villie med hende, har forklaret, at han pludselig væltede hende om og løftede hendes Klæder op samt holdt hendes Hænder med sin ene Haand, og at »hun vred og vendte sig af al Magt, det bedste, som hun kunde«, men at Arrestanten iøvrigt ikke anvendte Overlast eller Trudser, og at hun hverken raabte eller skreg. Synlige Spor havde hendes Kamp og Modstand derimod aldrig efterladt, og havde Arrestanten saavel den første Gang som ellers af og til ved de senere Lejligheder bedet hende ikke sige det Passerede til nogen. Arrestanten derimod fastholdt, at han ofte senere havde havt Samleje med Pigen med hendes gode Villie og forklarede, at hun ved den første Lejlighed, som han bestemt erindrede forefaldt i December 1895, ikke anvendte nogen Magt mod hende, t. Ex. ej heller ved at holde hendes Hænder, og at hun ikke strittede imod eller gjorde nogen Modstand, men indskrænkede sig til at sige, at »han maatte ikke«. Nogen Overensstemmelse mellem hans og Pigens Forklaring paa disse Punkter er ikke opnaaet.

Med Hensyn til Arrestantens Forhold overfor Ane Amalie Petersen har den ovennævnte Fattiginspektør under Reassumtionsforhøret under Eds Tilbud forklaret, at hun i Efteraaret 1891 indfandt sig hos ham og forklarede, at Arrestanten ikke alene efterstræbte hende, men virkelig havde taget hende med Vold, første Gang op ad en Væg i Stalden og senere adskillige Gange. Fattiginspektøren tilsagde da Arrestanten til Møde hos sig, hvor han i utvetydige Ord indrømmede, at hen med Magt og imod Pigens Villie havde forskaffet sig Samleje med hende flere Gange. Hverken Pigen eller Arrestanten blev dog af ham udspurgt om, hvilken Vold denne havde brugt eller hvorvidt eller hvorledes Pigen havde gjort Modstand. Arrestanten har under Reassumtionsforhøret fastholdt, at Anna Amalie Petersen ikke havde skreget eller brugt egentlig Magt for at afværge, at han fik sin Villie med hende. Pigen har paa sin Side vedblivende erkjendt Rigtigheden af denne Arrestantens Forklaring, samt indrømmet, at Arrestanten ikke ligefrem tiltvang sig Samleje med hende, uagtet dette skete mod hendes Villie. Med Hensyn til Tiden for det første Samleje har hun derhos udsagt, at det er muligt, at dette — som af Arrestanten under Reassumtionsforhøret forklaret — fandt Sted i Juni eller Juli 1891. Begge Piger maa antages at have været uberygtede, da Arrestanten begyndte sine utugtige Tilmærmelser.

Efter de foreliggende Oplysninger findes der ikke Føje til at antage, at Arrestanten overfor nogen af de to Piger har gjort sig skyldig i Voldtægt. Da der endvidere mangler Føje til at forkaste Arrestantens Forklaring om, at hans usædelige Forhold først er begyndt efter

Pigernes fyldte 16de Aar, vil hans Forhold alene være at belægge med Straf efter Straffelovens § 185. Den af ham forskyldte Straf findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Den indankede Dom, hvorved Arrestunten er anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 174, § 185 og § 210 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, vil være at forandre overensstemmende hermed.

Det maa misbilliges, at Forhørsdommeren under Reassumtionsforhøret har ladet Protokollen tilføre en i lidet passende Udtryk holdt Kritik af Defensionen her for Retten.

Nr. 105. **Inger Marie Mikkelsen**, Enke efter Gaardmand **Niels Chr. Christensen** (ved sin Brodersøn F. M. Mikkelsen)

contra

Herredsfoged **Bjerre** som Skifteforvalter i afdøde **Else Christensens** og efterlevende Ægtefælle **Niels Marcussens** Fællesbo paa dettes Vegne (Ingen),

betr. Ejendomsretten til en Panteobligation.

Hellum Hindsted Herreders Fogedret af 24 Juli 1895.

Kjendelse.

»Den nedlagte Protest mod Forretningens Fremme kan ikke tages til Følge.«

I den beskrevne — — Ejendom Matr. Nr. 6 e af Smidie, Bælum Sogn, dekretedes Udlæg til Fyldestgjørelse af en af Inger Marie Mikkelsen til Gaardejer Marcussens Fællesbo skyldig Kapital paa 1000 Kroner m. m.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Februar 1897: Den paa-ankede Fogedkjendelse og det dekretede Udlæg bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citantinden, Gaardmand Niels Christian Christensens Enke Inger Marie Mikkelsen, skadesløst til de Indstævnte, Hellum-Hindsted Herreders Skifteret, der behandler Fællesboet efter afdøde Else Christensen og efterlevende Ægtefælle Niels Markussen af Smidie. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

— I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Inger Marie

Mikkelsen, Gaardmand Niels Chr. Christensens Enke,
10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Else Christensen af Smidie den 23 Juli 1894 var afgaaet ved Døden og hendes og efterlevende Ægtefælle, Aftægtsmand Niels Markussens Fællesbo derefter var taget under offentlig Skiftebehandling af de Indstævnte, Hellum-Hindsted Herreders Skifteret, gjorde Kjøbmand Drejer i Aalborg, der paa Skiftet optraadte paa sin Hustru Christine Elisabeth Christensens Vegne — under Anbringende af, at Aftægtsmand Niels Markussen ved et den 11 Maj 1891 oprettet og s. D. notarialiter bekræftet Testament havde bestemt, at der, naar han og nævnte hans Hustru ved Døden vare afgaaede, forlods af deres Efterladenskaber skulde tillægges Niels Markussens Plejedatter, nævnte Christine Elisabeth Christensen, der, efter hvad der under Sagen er oplyst, er en Datter af ovennævnte Else Christensens afdøde Søn i hans Ægteskab med Citantinden, Enken Inger Marie Mikkelsen af Smidie, et Beløb af 1000 Kr., der skulde udlægges hende i en af bemeldte Inger Marie Mikkelsen den 19 November 1883 til Niels Markussen udstedt og den 19 Februar 1884 thinglæst Obligation, stor 1000 Kr., hvorfor der er givet Panteret nærmest efter 500 Kr. i den bemeldte Enke tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 6 e af Smidie i Bælum Sogn — Fordring paa, at den ommeldte Obligation som tilhørende hans Hustru betragtedes som et Boet uvedkommende Aktiv, men denne Paastand blev ved Skifterettens Decision af 19 Juni 1895 forkastet. Efterat de Indstævnte alt under 27 November 1894 havde opsagt Citantinden Obligationens Paalydende til skadesløs Udbetaling i 11 Juni Termin 1895 uden at saadan Udbetaling havde fundet Sted, indfandt Kongens Foged sig den 24 Juli 1895 paa Citantindens Bopæl for efter Rekvisition af de Indstævnte at foretage Udlæg hos hende for ialt 1045 Kr. 72 Øre, til hvilket Beløb Obligationens Paalydende med Tillæg af Renter, Omkostninger m. m. var gjort op, men Citantinden, der gav Møde under Udlægsforretningen, erklærede sig ude af Stand til at betale det hende afkrævede Beløb. Iøvrigt protesterede hun, under Anbringende af, at Niels Markussen alt for længere Tid siden havde overdraget den omhandlede Obligation til Christine Elisabeth Christensen, mod Udlægsforretningens Fremme, og til denne Protest sluttede Christine Elisabeth Christensen sig, der ligeledes havde givet Møde, og gjorde gjældende, at den omhandlede Obligation tilhørte hende og ikke Niels Markussen. Ved den samme Dag afsagte Kjendelse blev eragtet, at den nedlagte Protest mod Forretningens Fremme ikke kunde tages til Følge, hvorefter der blev dekreteret Udlæg i Citantindens ovennævnte Eiendom til

Færdig fra Trykkeriet den 10 November 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 30.

Fredagen den 28 Oktober.

Fyldestgjørelse for det af hende skyldige Beløb, og Citantinden har nu efter Stævning til Skifteretten og Niels Markussen indanket Sagen her for Retten, hvor hun har paastaet den afsagte Føgedkjendelse underkjendt og det dekreterede Udlæg ophævet. Den indstævnte Skifteret paastaar derimod den indankede Kjendelse samt Udlæget stadfæstet.

Citantinden har ikke benægtet, at hun skylder et Beløb af 1000 Kr. i Henhold til den af hende i sin Tid udstedte Obligation, men hun støtter — som alt antydet — sin Vægning ved at betale til de Indstævnte paa, at ikke Niels Markussen men derimod hendes Datter Christine Elisabeth Christensen er Ejer af Obligationen, idet denne i sin Tid skal være bleven hende overdragen af Niels Markussen. Dette have de Indstævnte imidlertid benægtet, og Boet maa ogsaa ved hvad der foreligger ansees tilstrækkelig legitimeret til at afkræve Citantinden oftnævnte Obligations Paalydende. I saa Henseende bemærkes, at Boet som lovlig Repræsentant for Kreditor ifølge Obligationen besidder denne, der, efter hvad der er oplyst af Niels Markussen, er stillet til haandfaaet Pant i en Sparekasse for et Laan af 600 Kr., der iøvrigt — efter hvad der er in confesso — er kommet Christine Elisabeth Christensen og hendes Mand til Gode, og vel fremgaar det af Sagen, at der er paategnet Obligationen en Maj 1886 dateret Transport, der gaar ud paa at overdrage Obligationen til Christine Elisabeth Christensen, men denne Transport er ikke underskreven af Niels Markussen eller nogen anden paa hans Vegne, og er saaledes uden nogen Betydning ligeoverfor Obligationens eget Indhold, ifølge hvilket den tilhører Niels Markussen, og hvad særlig angaar den af Christine Elisabeth Christensen fremsatte Paastand om at være Ejer af bemeldte Obligation fremfor Boet, er denne, som ovenfor anført, forkastet ved Skifterettens Decision, der maa antages ikke at være paaanket, og Hensynet til den af hende paastaede Ret kan saaledes ikke være til Hinder for, at Boet gjør sin Ret ifølge Obligationen gjældende, ligesaa lidt som Citantinden af Hensyn hertil kan være berettiget til at nægte at udbetale dens Paalydende til Boet.

Idet de Indstævnte herefter maa ansees at have været berettigede til at afkræve Citantinden det omhandlede Beløb og, da dette ikke blev erlagt, at skride til Udlæg, vil den indankede Kjendelse og det derefter passerede Udlæg som Følge heraf være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten vil Citantinden efter Obligationens Indhold have at betale de Indstævnte skadesløst.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 255. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Søren Peder Møller Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Hjelmslev-Gjern Herreders Extrarets Dom af 1 April 1898: Tiltalte, Bestyrer af Gjæstgiveriet ved Hørning Station Søren Peter Møller Sørensen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad, Prokurator Bagger, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 4 Juli 1898: Tiltalte Søren Peder Møller Sørensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesterets-sagførerne Asmussen og Bagger hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Søren Peder Møller Sørensen, der er født i Aaret 1865 og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte paa Foranledning af Overretten efter Underrettsdommens Afsigelse, indfandt Tiltalte, der er Bestyrer af et Gjæstgiveri i Hørning, sig den 6 Janua_r

d. A. Kl. ca. 11 om Aftenen sammen med en anden Person i Gjæstgiver Julius Christensens Lokaler i det denne tilhørende Hotel »Skandinaviens« i Skanderborg, hvor Tiltalte først rekvirerede 2 Flasker bajersk Øl, som han nød i Forening med nævnte Person, og senere, efter at han var kommen i Samtale med 2de andre i Beværningen tilstedeværende Personer, bestilte 6 Stkr. Smørrebrød og lige saa mange Snapse, hvilke Varer han og de to sidstnævnte Personer fortærede. Da Tiltalte senere vilde afgjøre, hvad han skyldte, leverede han vedkommende Opvarter et Tokronestykke, for at han deraf kunde gjøre sig betalt, og Opvarteren gav ham da 55 Øre tilbage; men da Tiltalte gjorde Indvendinger mod Rigtigheden heraf, idet han angav kun at skyldte for de 2 Flasker bajersk Øl, blev Gjæstgiver Christensen gjort bekendt med Striden, og bekræftede da, at der rigtigheden var afkrævet Tiltalte 1 Kr. 45 Øre, i hvilken Anledning denne, der var noget paavirket af Drikkevarer, gjorde forskellige Ophævelser; men derefter forlod han imidlertid Lokalet — som det maa antages — omtrent Kl. 12¹/₂. Den 20 Januar næstefter tilsendte Tiltalte derpaa Christensen et aabent Brevkort af følgende med Tiltaltes Navn underskrevne Indhold:

»Hvis De vil undgaa at blive meldt for Nattesæde fra den Aften, jeg var dernede, da De tilegnede dem flere Penge af mig ind De skulde have, jeg skulde kuns betale 2 Baier, og De fik 2 Kr., saa maa De sende mig 1 Kr. 60 Øre strags«.

Tiltalte har desangaaende forklaret, at han stod i den Formening, at det var med Urette, at Christensen havde forlangt Betaling af ham for mere end de 2 Flasker bajersk Øl, og at det var, efter at han den 20 Januar var bleven bestyrket i denne Formening ved Samtale med nogle andre Personer, at han samme Dag afsendte Brevkortet, samt at han da troede, at han i Virkeligheden havde det deri nævnte Beløb, 1 Kr. 60 Øre, tilgode hos Christensen, idet det var gaet ham i Glemme, at han havde faaet 55 Øre tilbage paa Tokronestykket, og endvidere har han forklaret, at det ikke var hans Hensigt at iværksætte den omhandlede Trusel, hvis Pengene ikke betaltes til ham. Tiltalte har derimod erkjendt, at han tilskrev Christensen paa den anførte Maade, for at bevæge ham til at betale ham det afkrævede Beløb, 1 Kr. 60 Øre, og at han antog, at Christensen vilde lade ham faa disse Penge af Frygt for at blive meldt til Politiet for Nattesæde, hvorved bemærkes, at offentlige Beværtningssteder i Skanderborg ifølge den for bemeldte Kjøbstad gjældende Politivedtægt skulle, naar der i disse udsælges eller udskjænkes Vin eller destillerede stærke Drikke eller nogen dermed tilberedt Drik, holdes lukket fra Kl. 11 Aften til Kl. 5 Morgen, og at Christensen, hvem der af Politimesteren i Henshold til Politivedtægten var meddelt særlig Tilladelse til at holde aabent indtil Kl. 12 Midnat, efter det Oplyste inden Politiretten har vedtaget at erlægge en Bøde af 5 Kr. for den ved den omhandlede Lejlighed stedfundne Overskridelse af den Tid, i hvilken han maatte holde sit Beværtningslokale aabent.

Tiltaltes Forklaring om, at han ved Afsendelsen af det omhandlede Brevkort stod i den Formening, at han hos Gjæstgiver Christensen havde 1 Kr. 60 Øre tilgode, saa vel som om, at han ikke havde til Hensigt at iværksætte den Trusel, som Indholdet af Brevkortet gik

ud paa, vil nu efter det Foreliggende, ifølge hvilket det bl. A. maa antages, at Tiltalte ved sin Nærværelse i Christensens Beværtningslokale har været under Paavirkning af nyde berusende Drikkevarer, ikke kunne forkastes, og idet derhos den af Tiltalte i Udsigt stillede Anmeldelse for Politiet af den af Christensen under Udøvelsen af hans Næringsvirksomhed begaaede mindre betydelige Forseelse, foruden at den var forefalden ved den samme Lejlighed, ved hvilken han havde tilbageholdt en større Del af det af Tiltalte til hans Opvarter afgivne Beløb, end han efter Tiltaltes Formening havde Krav paa, ikke kunde forudsættes at ville medføre nogen videre indgribende Ulempe for Christensen, findes Tiltaltes Forhold efter dettes hele Beskaffenhed ikke at kunne henføres under Straffelovens § 245, og idet det ejheller kan medføre Ansvar efter nogen anden Bestemmelse i Straffeloven, vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Mandagen den 31 Oktober.

Nr. 232.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Troels Troelsen (Def. Asmussen).

der tiltales for at have gjort sig skyldig i uterligt Forhold.

Skive Kjøbstads Extrarets Dom af 19 April 1898: Tiltalte, Arbejdsmand Troels Troelsen af Skive, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jakobsen, 12 Kroner, og Defensor, Prokurator Pashjerg, 10 Kroner, udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Maj 1898: Tiltalte Troels Troelsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Troels

Troelsen til Høiesteretssagførerne Bagger og Asmus-
sen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Troels Troelsen — der er født i Aaret 1870 og som afseet fra, at han efter sin Forklaring har været ikjendt en Mulkt af 2 Kr. for en Politifor-
seelse, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — tiltales under nærværende Sag for at have gjort sig skyldig i uterligt Forhold.

I Anledning af, at Arbejdsmand Peder Madsen i Skive den 12 Januar d. A. til Politiet havde gjort Anmeldelse om, at Tiltalte for ca. 2 Aar siden i Anlæget ved bemeldte By havde gjort sig skyldig i usømmelig Omgang med hans lille Datter Anna Elisabeth Madsen, blev der indledet en Undersøgelse mod Tiltalte, hvorunder følgende Oplysninger ere tilvejebragte:

Bemeldte Anna Elisabeth Madsen, 8 Aar gammel, har forklaret, at hun en Dag ved Vintertid, da hun var 6 Aar gammel, legede med den 8-aarige Pige Kirstine Marie Nielsen og Pigen Olga Petersen, der nu er 8 Aar, i det ovennævnte Anlæg, og at Tiltalte da kom tilstede og gav sig til at deltage i Legen. Strax efter tog Tiltalte fat i Kirstine og lagde hende paa Græsplænen, hvorefter han løste hendes Benklæder op og lagde sig ovenpaa hende, og, medens Anna, som hun har udtrykt sig, ikke veed, om han havde »trukket noget ud af sine egne Benklæder«, hørte hun, der stod i nogen Afstand derfra og saae efter dem, at Kirstine græd og sagde, at det gjorde ondt; Tiltalte vedblev imidlertid en Tid at ligge paa Kirstine, og da han havde rejst sig, gav han hende selv en To-øre og tilbød Kirstine en Tiøre, som denne dog ikke vilde modtage, hvorhos han under Trusel om Prygl forbød dem at omtale, hvad der var sket. Nogle Dage senere var Anna atter — efter hvad hun videre har forklaret — sammen med Kirstine og Olga i Anlæget for at lege, og Tiltalte kom da igjen hen til dem og vilde lege med. Kirstine løb imidlertid strax hjem, da hun saae Tiltalte, og han tog da fat paa Anna og løftede hende op paa sine Arme samt kyssede hende paa Munden, hvorpaa han, efter at have sat sig paa en Bænk med hende paa sit Skjød, trods hendes Modstand løste hendes Benklæder op og stak sin ene Haand ind mellem hendes Ben, som han pressede ud fra hinanden, og idet han derefter rejste sig op og med sin ene Arm holdt saa fast paa hende, at hendes Hoved blev trykket ind mod hans Bryst, mærkede hun, at han »prikkede« hende — som hun nok tror, med en Finger — mellem hendes Ben, der vare blevne tvungne uden om hans, og kunde hun særligt mærke, at han med sin Finger stak ind i hende, hvad der gjorde meget ondt, hvorimod hun ikke mærkede, at der kom noget vaadt fra ham. Anna hverken græd eller skreg, og, da Tiltalte omsider slap hende ned, gav han hende en To-øre og truede hende med Prygl, hvis hun talte om det; hun løb saa

hen til Olga og fulgtes med hende op i Anlæget, hvor hun bandt sine Benklæder, og, medens hun strax efter ikke følte videre Smerte mellem sine Ben, har det senere til Tider gjort meget ondt. Olga har dernæst forklaret, dels at Tiltalte en Dag løb efter hende i Anlæget og, efter at han havde faaet fat med sine Hænder om hendes Hals, kyssede hende paa Munden, hvorpaa hun løb fra ham, dels at hun en Gang, da hun var 6 Aar gammel og legede i Anlæget, saae, at Tiltalte efter at have taget Anna paa sit Skjød, løste hendes Benklæder og senere gav hende en Toøre, hvorefter Anna løb fra ham og først efter at være kommen hen til hende bandt sine Benklæder, hvorimod Kirstine, der maa antages nu at være 10 Aar gammel, har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at Tiltalte vel engang i Anlæget har taget fat paa hende, dog ikke under hendes Klæder, og villet kysse hende, hvad hun imidlertid hindrede ham i ved at slaa ham, samt at han, uden at hun husker Grunden hertil, har tilbudt hende en Tiøre, men at Annas Fremstilling om Tiltaltes Forhold overfor hende iøvrigt er urigtig, idet Tiltalte navnlig aldrig har ligget ovenpaa hende og, saavidt hun husker, ej heller løst hendes Benklæder op, og denne Forklaringes Rigtighed har hun fastholdt, ogsaa efterat Annas Plejemoder, Petrine Christensen — hos hvem Kirstine i Vinteren 1896 boede i ca. 3 Maaneder — havde forklaret, at Kirstine, som dog ikke vil kunne erindre noget herom, en Dag i Februar Maaned 1896 til hende beklagede sig over, at hun havde Smerter mellem Benene, saa at hun ikke kunde gaa, af hvilken Grund hun undersøgte Barnet og fandt, at hun var meget hudløs og ophovnet i og omkring Kjønsdelene, uden at hun, der helbredte hende ved Anvendelse af koldt Vand og Karbol, tænkte sig, at dette skyldtes anden Aarsag end Forkjølelse, idet Anna vel meddelte hende, at Tiltalte havde givet hende en Toøre, for at hun skulde sidde paa hans Skjød, og sagt til hende, at hun var en rar Pige, men ingen af Børnene havde fortalt mere. Saa vel Anna som Kirstine ere blevne undersøgte af vedkommende Distriktslæge, der i tvende af ham den 25 Januar d. A. afgivne Erklæringer har udtalt, at Kirstines Kjønsgorganer fandtes i enhver Henseende normale uden noget Tegn til nogen hende overgaaet Vold, og at Annas vel ogsaa i det Hele vare normale, men at Hymenalaabningen dog var vid og let udvidelig, uden at der imidlertid fandtes Rifter eller andre Tegn paa anvendt Vold mod Barnet, hvorhos det med Hensyn til begge Pigerne bemærkes, at Muligheden af, at de for 2 Aar siden kunne have været Gjenstand for ulerlig Behandling, ikke er udelukket, idet muligt den Gang tilstedeværende Tegn herpaa nu kunne være svundne.

Fremdeles have Pigerne Marie Cathrine Nielsen, 8½ Aar gammel, Kathrine Nielsen Handbjerg, 9 Aar gammel, og Martha Petersen, 7 Aar gammel, overensstemmende forklaret, at Tiltalte en Dag i afvigte Sommer, da de legede sammen bag Kirkegaardsmuren, kom hen til dem og begyndte at lege med, idet han løb og fangede den ene efter den anden af dem, medens Martha videre har forklaret, at hun ikke kan huske, at Tiltalte gjorde andet end at kysse hende og de to andre Piger, gaar Maries Forklaring nærmere ud paa, at Tiltalte, efter først at have faaet fat i Kathrine og holdt paa hende, medens han kyssede hende, men atter sluppet hende, da hun og Martha løb til, derpaa tog fat i Marie og kyssede hende samt stak sin Haand op under hendes Skjør-

ter, uden at han dog kom til at berøre hende paa hendes bare Legeme, da hun var iført Benklæder, hvorhos han, da hun rev sig løs fra ham, forfulgte hende og Martha, der flygtede bort sammen, et langt Stykke, og Kathrine har yderligere forklaret, at Tiltalte ikke blot, da han, som meldt, først havde fat paa hende og kyssede hende, havde sin Haand oppe under hendes Skjorter og gjorde Forsøg paa at trække hendes Benklæder ned, hvad der dog ikke lykkedes ham, da hun gjorde stærk Modstand, og de 2 andre Piger kom hende til Hjælp, men at han endvidere, efter forgjæves at have søgt at indhente disse, vendte tilbage til hende, der endnu gik paa samme Sted, hvor de havde leget, og tog fat paa hende, hvorhos han, efter at have faaet hende ned paa Jorden, løste hendes Benklæder op og stak sin Haand ind mellem hendes Ben, ved hvilken Lejlighed han havde en Finger inde i hende, samt derefter lagde sig ovenpaa hende med sine Benklæder opknappede, hvorved hun saae, at han havde sit Lem udenfor disse, og medens Tiltalte nu i længere Tid laa paa hende, mærkede hun flere Gange, at det gjorde ondt, ligesom hun, da han, der forbød hende at tale om det Passerede og lovede hende 5 Øre, saasart han fik Penge, havde rejst sig, kunde mærke, at hendes Benklæder vare vaade.

Endelig have adskillige andre Pigebørn i en Alder af fra 8—12 Aar forklaret, at de i afvigte Sommer, naar de have opholdt sig i det oftnævnte Anlæg, ere blevne antastede af Tiltalte, og, medens nogle af dem ikkun ville være blevne forfulgte af ham, er det nærmere forklaret af Pigerne Karen Hansen, 11 Aar gammel, og Rigmor Sørensen, 12 Aar gammel, at Tiltalte en Dag, da de gik sammen i Anlægget, uden Anledning tra deres Side greb Karen og kastede hende om i Græsset, uden dog at foretage sig videre overfor hende, der gav sig til at græde, af Pigen Valborg Andersen, 10 Aar gammel, at Tiltalte en Dag, da hun gik i Anlægget med sine 2 Søsken paa henholdsvis 4 og $2\frac{1}{2}$ Aar, kom hen til hende og, inden hun vidste noget af det, greb fat i hende med sin ene Haand og løftede hendes Skjorter op med den anden uden dog at beføle hende, der var iført Benklæder, paa hendes bare Legeme, hvorhos han, da hendes smaa Søsken gav sig til at græde, atter lod hende gaa, af Carla Christoffersen, 10 Aar gammel, at Tiltalte har behandlet hende paa ganske lignende Maade en Dag, da hun legede i Anlægget med 2 andre Smaa-piger, som imidlertid løb deres Vej, da Tiltalte, der havde givet sig til at lege med, havde havt fat i dem, af Marie Sørensen, 11 Aar gammel, at Tiltalte en Dag kom hen til hende i Anlægget og forlangte, at hun skulde kysse ham, samt, da hun vægrede sig herved, tog fat i hende og holdt paa hende, medens han kyssede hende, samt af Juliane Marie Pedersen, 8 Aar gammel, at Tiltalte en Dag, da han traf hende i Anlægget, spurgte hende, om hun ikke vilde med ind mellem Træerne og »lege Forvaring«, hvad hun dog nægtede og løb hjem; flere af disse Piger have derhos udsagt, at de vidste, at Tiltalte var slem efter Pigerne eller vilde komme efter Pigerne, og at de derfor vare bange for ham og søgte at undgaa ham.

Tiltalte har imidlertid vedholdende nægtet at have gjort sig skyldig i nogen som helst uterlig Berøring eller Behandling af nogen af de ovennævnte Pigebørn og paastaar, at han foruden at have havt ovennævnte Anna paa sit Skjød ikke har gjort andet end kysset en Del af disse samt givet enkelte af dem 2 Øre, naar de have bedt ham der-

om, hvorhos han særligt med Hensyn til flere af de sidst fremstillede Forklaringer har erklæret, at han ikke kan huske at have behandlet de paagjældende Pigebørn paa den af dem omforklarede Maade, idet der er saa mange Børn, som han har holdt »Sjov« med, og som ere løbne efter ham, men at han aldrig selv har løbet efter Pigebørn, og at han, hvis han har taget fat paa smaa Piger eller kastet dem om i Græsset — hvad han dog ikke vil kunne huske at have gjort — kun kan have gjort dette, fordi de forinden have skjældt ham ud eller raabt efter ham; men, ligesom det i og for sig maa ansees for usandsynligt, at Initiativet til Tiltaltes hyppige Samkvem med de smaa Piger og det af ham vedgaaede Forhold ved at kysse dem og — som han har udtrykt sig — at holde Sjov med dem, ikke skulde være udgaaet fra ham, og at han ikke hermed skulde have forbundet et usædeligt Øjemed, saaledes findes der fremdeles ved de talrige — tildels meget detailleerede — Forklaringer fra Pigebørnenes Side om Tiltaltes Adfærd overfor dem og ved det iøvrigt Foreliggende at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte i alt Fald overfor Pigerne Anna Elisabeth Madsen og Kathrine Nielsen Handbjerg har udvist et Forhold, som, idet der ikke foreligger Føje til at antage, at Tiltalte har tilsigtet at forskaffe sig legemlig Omgang med dem, maa henføres under Straffelovens § 176, jfr. § 173, og den af Tiltalte herefter forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 287. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Peter Frederiksen (Def. Bagger),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Løve Herreds Extrarets Dom af 23 Juni 1898: Gaardejer og Hestehandler Niels Peter Frederiksen af Solbjerg bør til Statskassen betale en Bøde af 50 Kr., eller saafremt Bøden ikke fuldt erlægges inden nedennævnte Frist, hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Han bør derhos til Gaardejer Hans Frandsen i Gudum betale 575 Kr. mod Udlevering af den omhandlede mørkebrune Hoppe, om den paa Betalingsdagen er i Live, samt 1 Kr. pr. Dag i Foderpenge for Hoppen, at regne fra 4 Januar d. A. til disse ophøre, eller Tilbagebetaling af Kjøbesummen sker. Endelig bør han udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Smith, 15 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 August 1898: Tiltalte Niels Peter Frederiksen bør for Aktors Tiltale i

denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor for Underretten, Prokurator Smith af Høng, 15 Kr., samt Salærer til Prokuratorerne Steinthal og Mundt for Overretten, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagførerne Asmussen og Bagger hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Løve Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Peter Frederiksen, der er født den 7 Marts 1851 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold.

Den 30 December f. A. henvendte Gaardejer Hans Frandsen af Gudum sig til Tiltalte for mulig at købe en denne tilhørende mørkebrun Hoppe, der i den Anledning blev fremstillet for Hans Frandsen. Tiltalte har erkjendt, at han under Forhandlingerne om Købet, uagtet han vidste, at Hoppen havde yret Tegn til Staldkrampe, hvilket han nogle Gange havde seet, intet udtalte angaaende denne Fejl hos Hoppen, men har han som Grund hertil anført, at Hans Frandsen ikke forlangte Garanti for skjulte Fejl, til hvilken Art af Fejl Tiltalte iøvrigt vil ansee det tvivlsomt, om Staldkrampe kan henregnes, men tværtimod erklærede, at hvis Tiltalte vilde sælge Hoppen for 575 Kr., tog han den som den var, hvorefter Handlen kom i Stand for denne Købesum. Vel har nu det veterinære Sundhedsraad i en under Sagen indhentet Erklæring udtalt, at Staldkrampe i Almindelighed maa ansees for en skjult Fejl, og at det i nærværende Tilfælde ikke kan antages, at Staldkrampen har været saaledes tilstede, at den maatte henregnes til de synlige Fejl, og vel have tvende Dyr læger under Sagen afgivet det Skjøn, at Hoppen med bemeldte Fejl kun har en Værdi af henholdsvis 475 og 400 Kr., eftersom den paa Skjønnets Tid maatte være drægtig eller ej, medens dens Værdi uden Fejlen kan ansættes til henholdsvis 575 og 500 Kr., ligesom Hans Frandsen og dennes Søn, Gaardejer Frederik Frandsen, have forklaret, at Hans Frandsen forlangte Garanti for skjulte Fejl, hvorhos Hans Frandsen har forklaret, at han med sin Udtalelse om, at han tog Hoppen som den var, ikke sigtede til at fritage Tiltalte for Ansvar for skjulte Fejl, men det findes dog efter de foreliggende Omstændigheder, deriblandt ogsaa, at det er tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte, der ikke har erkjendt Rigtigheden af fornævnte Skjøn, som han ikke sees at have været varslet til at over-

være, under Forhandlingerne udtalte, at hvis der ikke var Noget at sige paa Hoppen, var den mindst 100 Kr. mere værd, og at Hans Frandsen har forklaret, at det er meget muligt, at Tiltalte svarede undvigende til Forlangendet om Garanti for skjulte Fejl, ligesom Frederik Frandsen har forklaret, at han ikke ved, hvad Tiltalte svarede til bemeldte Forlangende, betænkeligt at tilregne Tiltalte som et strafbart Forhold, at han ikke udtrykkelig ommeldte Fejlen. Han vil derfor være at frifinde.

Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 257 med en Bøde til Statskassen af 50 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage, og tilpligtet ham mod Tilbagelevering af Hoppen at betale Hans Frandsen 575 Kr. og nærmere ommeldte Foderpenge, være at forandre.

Nr. 294.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Johann Ludwig Theodor Conrad (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af et ham i Medfør af Lov angaaende Tilsyn med Fremmede og Rejsende m. m. af 15 Maj 1875 § 2 givet Tilhold.

Leire Herreds Politirets Dom af 23 August 1898: Arrestanten Johann Ludwig Theodor Conrad bør hensættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Oktober 1898: Arrestanten Johann Ludwig Theodor Conrad bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Seidelin og Overretssagfører H. F. Larsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Af Sagens Oplysninger fremgaaer, at Tiltalte under en i 1892 mod ham indledet kriminel Undersøgelse har forklaret, at han da havde været bosiddende i Kjøbenhavn i 8 Aar og derefter i Kastrup paa Amager i 9 à 10 Aar, uden at der iøvrigt foreligger nærmere Oplysning om, hvorvidt Tiltalte før den 1 Januar 1892 har erhvervet Forsørgelsesret her i Landet. Det vil herefter, forinden denne Sag paadømmes, være nødvendigt, at Oplysning i saa Henseende tilvejebringes, og eventuelt tillige,

at det oplyses, om Tiltalte kan antages senere at have opgivet Forsørgelsesretten.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany indstævnes for Høiesteret, efter at fornøden Oplysning i foranførte Henseende er tilvejebragt.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Johann Ludwig Theodor Conrad for Overtrædelse af et ham i Medfør af Lov om Tilsyn med Fremmede og Rejsende m. m. af 15 Maj 1875 § 2 givet Tilhold, og ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han, der er født i Mecklenburg-Strelitz den 29 Marts 1831 og ofte forhen straffet, navnlig for Betleri og for Overtrædelse af Tilhold efter fornævnte Lov, senest ifølge Arts- og Skippinge Herreders Politirets Dom af 18 Oktober 1897 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Lov 15 Maj 1875 § 22 med Tvangsarbejde i 90 Dage, har overtraadt et ham den 17 Januar d. A. i Merløse-Tudse Herreders Politiret inden Hjemsendelsen til Tyskland under Straffetrusel efter sidstnævnte Lovs § 2 givet Tilhold om ikke paany at lade sig finde her i Landet, idet han i April d. A. er vendt tilbage til Danmark, hvor han er forbleven indtil sin Anholdelse under denne Sag i August d. A.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at ansee efter Lov 15 Maj 1875 § 22, jfr. § 2, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Onsdagen den 2 November.

Nr. 102. Fuldmægtig under Kjøbenhavns Magistrat,
Rigsdagsstenograf **Julius Salomon** (Arntzen)

contra

Frederiksberg Kommunalbestyrelse ved dens Formand,
Birkedommer C. V. M. Ingerslev (Asmussen),

betr. en Dissenters Ret til at kræve tilbagebetalt et for tidligere ydet Højtidsoffer substitueret Skattebeløb.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 8 Januar 1898 :
De Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, bør for Tiltale af Citanten, Fuldmægtig under Kjøbenhavns Magistrat, Rigsdagsstenograf

Julius Salomon i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger op-
hæves.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 14 Februar 1898 er Høiesteret be-
myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at
dens Gjenstand ikke maatte findes at udgjøre summa appel-
labilis.

Foreløbig bemærkes, at det i den indankede Dom med Føje
er antaget, at Sagen henhører under Domstolenes Paakjendelse.

Af Grundlovens § 77 følger, at der ikke kan afkræves Med-
lemmer af det mosaiske Troessamfund Høitidsoffer til Folkekirkens
Funktionærer eller Vederlag for saadant Offer, og det har derfor
ikke været foreneligt med nævnte Bestemmelse at inddrage den
i Sagen ommeldte Afløsningssum under den almindelige, samtlige
Skatteydere omfattende Ligning paa Formue og Leilighed i Kom-
munen. Som Følge heraf vil Indstævnte overensstemmende med
Appellantens Paastand være at dømme til at betale ham 3
Kroner 36 Øre med Renter fra Klagens Dato.

Indstævnte findes derhos at burde tilsvare Appellanten Pro-
cessens Omkostninger i begge Instanser med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse,
bør til Appellanten, Fuldmægtig Julius Salomon, be-
tale 3 Kroner 36 Øre med Renter heraf 5pCt. aarlig
fra den 2 November 1896, til Betaling sker, samt
Processens Omkostninger for begge Retter med 200
Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen
10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Paa Foranledning
af Sognepræsten for Frederiksberg blev det efter Forhandling mellem
de Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, Ministeriet for Kirke-
og Undervisningsvæsenet og Indenrigsministeriet ved allerhøjeste Reso-
lution af 28 Juni 1895 bifaldet, at Høitidsofferet i Frederiksberg Sogn
afløses bl. a. paa følgende Vilkaar: 1. Saa længe det nuværende Fre-
deriksberg Sogn ikke deles i flere end fire Sogne, fastsættes de aarlige
Afløsningsbeløb til 30000 Kroner. For hvert nyt tilkommende Sogn
udover de nu projekterede tre nye Sogne forhøjes Afløsningssummen
med et fast aarligt Beløb af 6000 Kroner, dog at det samlede Af-
løsningsbeløb i intet Tilfælde maa overstige 42000 Kroner. 2. Indtil
Udskillelsen af de nu projekterede tre nye Sogne tillægges der hver
af de Offerberettigede i Sognet om den gamle Kirke et aarligt Af-
løsningsvederlag svarende til det Beløb, de faktisk have oppebaaret i
Høitidsoffer af Menigheden i Aaret 1894. 3. 4. 5. — — — —

6. Hvad der i de Aar, der hengaa indtil de nu projekterede tre nye Sogne ere oprettede — dog ikke udover 5 Aar — ikke kommer til Anvendelse i Henhold til foranstaaende, afgives som Bidrag til Opførelse af Kirkerne i de nævnte Sogne. 7. Afløsningssummen inddrages under den almindelige, samtlige Skatteydere omfattende Ligning paa Formue og Leilighed i Kommunen. 8. Afløsningen gjælder første Gang for Aaret 1895.

I Regnskabsaaret 1895—96 kunde Afløsningssummen, der iøvrigt var langt større, end det Høitidsoffer, de Offerberettigede hidtil havde oppebaaret, ikke opføres paa Frederiksberg Kommunes Budget, da dette allerede var vedtaget i Marts 1895, men i Regnskabet fandtes den blandt de andre ikke budgetterede Udgifter, og i det følgende Regnskabsaars Budget blev den optaget mellem Udgifterne til Alderdomsunderstøttelse og Udgifterne til Politivæsenet. Ligesom der imidlertid i Regnskabsaaret 1895—96 ikke blev paalignet mere Formue- og Leilighedsskat, end allerede var vedtaget, forinden Offerafløsningen kom til som kommunal Udgift, saaledes blev Skatteportionernes Størrelse ikke heller for 1896—97 sat op af Hensyn til Offerafløsningen, hvorimod der efter forudgaaende Forhandlinger desangaaende i Kommunalbestyrelsen i Skattebilletterne for Halvaaret fra 1 April—30 September 1896 efter Opgivelsen af, hvilket Bidrag vedkommende Skatteyder efter de ham paalignede Portioners Antal havde at erlægge efter Formue og Leilighed til Frederiksberg Kommunes Udgifter, paranthetisk bemærkedes: »Heraf er*) 14 Øre pr. Portion til Offerafløsning«.

Citanten, Fuldmægtig under Kjøbenhavns Magistrat, Rigsdagsstenograf Julius Salomon, der henhører til det mosaiske Troessamfund og som Medlem deraf svarer Bidrag til Bestridelse af de ved Samfundet forefaldende Udgifter, betalte det ham for bemeldte Halvaar efter Formue og Leilighed paalignede Beløb efter 24 Portioner under Reservation for saa vidt angaar den Del af Skatten, der efter for nævnte Bemærkning paa Skattebilletten var beregnet til Offerafløsning, idet han forment, at det var i Strid med Grundlovens § 77, at der var paalignet ham noget Beløb til Høitidsofferets Afløsning, og under nærværende ved Kjøbenhavns Gjældskommission som vedtaget Værne-thing anlagte Sag har han nu paastaet de Indstævnte tilpligtede at tilbagebetale ham af den af ham for bemeldte Halvaar erlagte Formue- og Leilighedsskat 14 Øre pr. Portion eller ialt 3 Kroner 36 Øre tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 2 November 1896 til Betaling sker og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have principaliter paastaet Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring; subsidiært procedere de til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

For saa vidt de Indstævnte til Begrundelse af Sagens Afvisning (eller deres Frifindelse) have gjort gjældende, at Sagen henhører under Administrationens Omraade og Afgjørelse, findes der ikke at kunne gives dem Medhold heri, idet Spørgsmaalet om den af Administrationen

*) Skal være ca.

trufne Ordning er lovmedholdelig eller i Strid med de nogle af Kommunens Beboere ved den gjældende Lovgivning hjemlede Rettigheder eller Fritagelse for visse Forpligtelser henhører under Domstolenes Afgjørelse.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten anbragt, at da Høitids-offeret er en personlig Afgift, der kun hviler paa de konfirmerede Medlemmer af Menigheden og udspringer af et personligt Forhold mellem de Offerpligtige og de Offerberettigede, og ingen, der henhører til noget her i Landet anerkjendt Troessamfund, ifølge Bestemmelsen i Grundlovens § 77 er pligtig til at yde personlige Bidrag til nogen anden Gudsdyrkelse end hans egen, er det heraf en Følge, at Citanten, der som ommeldt henhører til det mosaiske Troessamfund, maa være fritaget for at svare den ommeldte Afgift, og at Administrationen ved Ordningen af Offerafløsningen har været berettiget til at fastsætte, at Afløsningen skal inddrages under den almindelige, samtlige Skatteydere omfattende Ligning paa Formue og Leilighed i Kommunen, idet den derved i Strid med bemeldte Bestemmelse i Grundloven har paalagt de til anerkjendte Troessamfund hørende Skatteydere i Kommunen at svare ganske det samme Bidrag til Høitidsofferets Afløsning, som Medlemmerne af Folkekirken.

Bestemmelsen i Grundlovens § 77 findes imidlertid efter Forholdets Beskaffenhed og særlig under Hensyn til Bestemmelsen i sammes § 3 at maatte forstaas saaledes, at ingen, som hører til et her anerkjendt Troessamfund, er pligtig til direkte at yde noget personligt Bidrag til nogen anden Gudsdyrkelse end hans egen, hvorimod der i denne Grundlovsbestemmelse intet findes til Hinder for, at disse Personer gennem de almindelige Skattepaalæg indirekte komme til at yde Bidrag til Folkekirken vedrørende Formaal, idet saadanne Bidrag gennem den Maade, hvorpaa de tilvejebringes, miste den i Grundlovens § 77 ommeldte Karakter af personlige Bidrag til fremmed Gudsdyrkelse. Men herefter, og da de Indstævnte iøvrigt i Medfør af Lov angaaende Frederiksberg Sogns økonomiske Bestyrelse af 29 December 1857 § 2 sammenholdt med Anordn. af 24 Oktober 1837 § 25 have været berettigede til med vedkommende højere Autoritets Sanktion at overtage Offerafløsningen som en Kommunen paahvilende Byrde, samt da det maa være uden Betydning for Sagen, at der er givet Skattebilletterne den ovennævnte Bemærkning, der ikkun har tilsigtet for Skatteyderne at klargjøre, hvor stort et Beløb pr. paalignet Portion der svarer til den skete Offerafløsning, ville de Indstævnte være at frifinde, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 3 November.

Nr. 101. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet**
paa Statskassens Vegne (den cst. Kammeradvokat)

contra

Overretssagfører **L. Jørgensen** (Jensen),

betr. Stempning af en Kjøbekontrakt om fast Ejendom.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 5 Marts 1897: Indstævnte, Overretssagfører L. Jørgensen, bør for Tiltale af Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 19 Maj 1897 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Gjældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, til Indstævnte, Overretssagfører L. Jørgensen, med 200 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søge Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne ved den cst. Kammeradvokat Indstævnte, Overretssagfører L. Jørgensen, tilpligtet at betale 66 Kr. i yderligere Stempel af en den 31 Juli 1895 oprettet Kjøbekontrakt om Ejendommen Matr-Nr. 290 i Øster Kvarter her i Staden samt i Kjendelse til Amtsforvalteren 33 Øre, tilligemed Renter af 66 Kr., 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 30 September f. A. til Udbetaling sker og Sagens Omkostninger, derunder Salær til den cst. Kammeradvokat. Indstævnte har principaliter paastaat sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

I den paagjældende Kjøbekontrakt, der er stemplet til Taxt 1667 Kr. 30 Øre, nemlig efter en Kjøbesum for den faste Ejendom af

250,000 Kr. til Taxt 1666 Kr. 65 Øre og for Arbejder og Kurstab 4000 Kr. *) til Taxt 65 Øre, hedder det i sammes § 4, at »Kjøbesummen er bestemt til 260,000 Kr.«, hvorfor Citanterne under Henvisning til, at ifølge Stempelovens § 33 den stempelpligtige Værdi bestemmes efter det for den solgte Ejendom betingede Vederlag gjøres gjældende, at der til Dokumentet vil yderligere være at beregne Stempel efter 1ste Klasses Taxt af 10000 Kr. eller 66 Kr. 65 Øre med Fradrag af de til Kjøbekontrakten anvendte 65 Øre efter 3die Klasses Taxt, altsaa yderligere Stempel af 66 Kr.

Indstævnte, der i sin Tid har indleveret det paagjældende Skjøde til Thinglæsning, støtter sin Frifindelspaastand paa, at der ifølge Kjøbekontraktens § 5 skulde i det Beløb, der i § 4 var nævnt som Kjøbesum, afdrages forskellige Beløb, hvorved Kjøbesummens virkelige Størrelse kun blev 250000 Kr. Det hedder i den nævnte § 5, at Sælgerne ere pligtige til at foretage nogle nærmere angivne Forandringer og Istandsættelser ved Ejendommen, til at godtgjøre Kjøberen, hvad Kurstab disse maatte lide paa 150000 Kr. Husejerkreditkasseobligationer udover 1 pCt., saafremt de maatte ønske at optage et saadant Beløb paa 1ste Prioritet senest 11 Juni Termin 1896 samt til at godtgjøre Kjøberne den paagjældende Handels og dens Berigtigelses-Omkostninger, altsaa Stempel, Thinglæsningsgebyr, Sagførersalær og Provision for en sekundær Prioritet, 150 Kr., dog saaledes at alle disse Forandrings-, Istandsættelses- og Berigtigelses-Omkostninger m. v. — om hvilke det siges, at de fradrages i den resterende Kjøbesum (hvorved sigtes til den Del af Kjøbesummen, som ifølge Kontrakten endnu skulde berigtiges ved kontant Udbetaling til Sælgerne, og som indtil Betalingen skeete skulde forrentes), saa at kun Forskjellen forrentes — ikke maa overstige 10000 Kr.

Efter hvad Indstævnte har oplyst, har det Kurstab, som ifølge det Anførte skulde fradrages i Kjøbesummen, andraget noget over 800 Kr. og Omkostningerne ved Handelen — der ere afholdte af Kjøberne — noget over 6000 Kr. Indstævnte har endvidere oplyst, at Kjøberne efter at have tiltraadt Ejendommen selv have ladet udføre de Forandringer og Istandsættelser, som omtales i Kontrakten — hvilket det efter hans Anbringende ved Kontraktens Oprettelse i Virkeligheden ogsaa var Meningen, at de skulde — og at Omkostningerne herved, som Kjøberne have afholdt, have andraget langt over 5000 Kr. Som Følge heraf har Kjøbesummen kun skullet betales — og er kun bleven betalt — med det fulde i § 5 bestemte Fradrag af 10000 Kr.

Ligesom det nu følger af Stempelovens § 33, 2det Stk., sidste Punktum, at Beløbet af de ved Salget af Ejendommen foraaarsagede Udgifter ikke vil være at beregne til den stempelpligtige Værdi, saaledes findes det samme at maatte blive Tilfældet saavel med det Beløb,

*) Skal være »ca. 4000 Kr.«

Høiesteretstidende.

Udgivere: **Høiesterets Protokolsekretærer.**

42. Aargang.

Høiesteretsaaet 1898

Nr. 31—32.

Torsdagen den 3 November.

der overensstemmende med Kjøbekontrakten er afgaaet i Kjøbesummen til Udjævning af Kurstab, som med den Del af de 10000 Kr., som udgjøres af Omkostninger ved Forandringer og Istandsættelser ved Ejendommen — i hvilken sidstnævnte Henseende bemærkes, at det af Kjøbekontrakten fremgaar, at Ejendommen allerede den Gang var overleveret Kjøberne, og at der herefter og efter det iøvrigt foreliggende ikke kan være Føje til at betragte den som ved Kontrakten solgt dem i anden Stand end den, hvori den den Gang var.

Som Følge af det Anførte vil Indstævntes Frifindelsespaastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der efter dette Resultat ikke blive Spørgsmaal om at tillægge den kst. Kammeradvokat Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 249.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Christen Andersen, kaldet Frost (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 26 Marts 1898: Tiltalte, Husmand Christen Andersen, kaldet Frost, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Nielsen 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Pedersen, 10 Kr. I Erstatning betaler Tiltalte til Jens Chr. Christensen i Lille Flyvbjerg 85 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juni 1898: Tiltalte Christen Andersen, kaldet Frost, bør hensættes i Fængsel paa Vand og

Brød i 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Andersen, kaldet Frost, til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Christen Andersen, kaldet Frost — der er født i Aaret 1842, og som tidligere har været straffet ifølge Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 26 Maj 1894 efter Straffelovens § 284 med simpelt Fængsel i 2 Maaneder samt ifølge Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 25 April 1895 efter Straffelovens § 237, kfr. § 228, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — tiltales under nærværende Sag for Bedrageri, og maa det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Da Tiltalte en Dag, som det maa antages mellem Jul og Nytaar f. A., sammen med en Handelsmand var kjørt ud for at sælge Heste, og de, der ved denne Lejlighed havde to, Tiltalte selv tilhørende Heste, hvoraf den ene var en norsk Hest, spændte for Vognen, medens Handelsmanden medførte en ham tilhørende Hest, der løb bag efter Vognen, om Aftenen vare komne til Husmand Jens Christian Christensens Bopæl i Lille Flyvbjerg, spurgte Handelsmanden, der efter sin Forklaring vidste, at Christensen trængte til en Hest, denne, om han vilde købe en saadan, og Christensen gik da med udenfor for at besee Hestene.

Efterat han, der bemærkede, at hvis han skulde have en Hest, skulde det være den norske, havde seet lidt paa denne, ytrede han imidlertid til Tiltalte, at Hesten vel ikke var blind, og Tiltalte benægtede da dette med Tilføjende, at den kun var skeløjet, eller, som Christensen har forklaret, glansøjet, og efterat Tiltalte derpaa paa Foranledning af Christensen, der vilde besigtige Hesten ved Lys, havde

trukket den ind i Christensens Stald, medens Handelsmanden forblev udenfor for at holde paa de to andre Heste, benægtede Tiltalte ifølge Christensens Forklaring paa en Udtalelse af denne om, at Hesten sikkert var blind, og at han ikke vilde eje den, hvis den var blind, paany, at dette var Tilfældet, med Tilføjende, at den i saa Fald ikke skulde koste en Øre. Christensen — der iøvrigt paa en Bemærkning fra hans Side om, at Hesten vist var lam, af den ovennævnte Handelsmand havde faaet det Svar, at den var noget lam, naar den skulde begynde at gaa — købte da Hesten af Tiltalte for en Kvie, et Faar og 40 Kr., idet han, der strax overleverede Tiltalte Kvien og Faaret, gav ham et Gjældsbevis for det kontante Beløb, og efter Christensens Forklaring, der i saa Henseende er bekræftet af hans Hustru, der var tilstede ved denne Lejlighed, udtalte Tiltalte derefter, at Christensen skulde tage Hesten som den var med alle mulige Fejl, da det nok kunde ske, at der senere kunde opstaa Fejl ved en Hest. Christensen, der samme Aften fik Hesten udleveret, opdagede, efter sin Forklaring allerede Dagen efter, at den var fuldstændig blind, og rejste derfor nogle Dage derefter til Tiltalte, hvem han imidlertid ikke traf hjemme, hvorefter han, der af Tiltaltes Naboer havde hørt sige, at det vilde være forgjæves at søge at bevæge Tiltalte til at lade Handelen gaa tilbage, ikke senere har henvendt sig til ham. Den ommeldte Hest, der har været bragt tilstede under Sagen, er under denne vurderet til 25 Kr., hvilken Vurdering Tiltalte dog ikke har villet erkjende, idet Hesten efter hans Formening er meget mere værd.

Tiltalte — der ifølge sin Forklaring en 8 Dages Tid forinden han solgte den omhandlede Hest til Christensen, havde tilbyttet sig den paa et Marked for en anden Hest til Værdi ca. 50 Kr. samt 10 Kr. kontant, uden at han den Gang vidste, at den var blind — har erkjendt, at han, da han solgte Hesten til Christensen, var vidende om, at den var blind, men han har paastaaet, at han ogsaa forinden Kvien og Faaret vare udleverede ham af Christensen og det ommeldte Gjældsbevis var skrevet, har sagt til Christensen, da denne spurgte om Hesten kunde lægge og rejse sig, at det kunde den, men der kunde være hundrede Fejl ved en Hest, og med dem skulde Christensen tage Hesten.

Saa vel Kvien og Faaret som det modtagne Gjældsbevis har Tiltalte afhændet, og Christensen, der har ansat Værdien af det af ham for Hesten ydede Vederlag til ialt 80 Kr., hvilken Værdiansættelse er tiltraadt af Tiltalte, har paastaaet sig dette Beløb med Tillæg af 5 Kr. i Foderpenge for den omhandlede Hest, hvad Tiltalte ligeledes har fundet passende, tilkjendt hos denne.

Idet det nu, selv om Tiltalte før end han af Christensen modtog Vederlaget for Hesten, har ytret sig paa den af ham omforklarede Maade angaaende Muligheden af Fejl hos den, efter den mellem ham og Christensen iøvrigt førte Samtale maatte være ham indlysende, at Christensen købte Hesten i Tillid til hans Forsikring om, at den ikke var blind, vil han for sit ovennævnte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Derimod ere de Oplysninger, der foreligge om Størrelsen af

det Tab, som Christensen skal have lidt som Følge af Tiltaltes svigagtige Forhold, i det Hele ikke af den Beskaffenhed, at Christensens Erstatningspaastand vil kunne tages under Paakjendelse under denne Sag.

Fredagen den 4 November.

Nr. 267.

Advokat Halkier

contra

Niels Madsen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Skads Herreds Extrarets Dom af 8 Juni 1898: Tiltalte Niels Madsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører A. Harck, 12 Kr. og i Salær til Defensor, Sagfører E. Hansen, 10 Kr. — — — — —
 Dommen efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Juli 1898: Tiltalte Niels Madsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretts-sagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltaltes seneste Forklaring ikke kan ansees stemmende med, hvad der iøvrigt er oplyst i Sagen, navnlig Indholdet af den i den indankede Dom omtalte saakaldte »Slutseddel«, der nærmest bestyrker Rigtigheden af Tiltaltes første Forklaring, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Det kan ikke billiges, at Tiltalte har været belagt med Arrest, hvortil der ikke har været tilstrækkelig Føje.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ejendomskommissionær Niels Madsen, der er født i Aaret 1859, og som, foruden at han i sin militære Tjeneste har været anseet med en arbitrær Straf for en Tjenesteforseelse, den 11 Juni 1891 inden Randers Kjøbstads Politiret har vedtaget for uberettiget Næringsbrug at erlægge en Bøde af 40 Kr. til Randers Kjøbstads Kæmnerkasse, hvorhos han endvidere ifølge Holstebro Kjøbstad og Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 30 Oktober 1893 har været straffet for Overtrædelse af Straffelovens § 110, 1ste Punktum, med en Bøde til Statskassen af 16 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 3 Dage, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri.

Det fremgaar i saa Henseende af Sagens Oplysninger, at der den 11 Marts d. A. efter Rekvisition af en Sagfører paa Gaardejer L. Simonsens Vegne blev foretaget en Fogedforretning til Inddrivelse af en bemeldte Simonsen hos Tiltalte tilkommende Fordring, der med Tillæg af Omkostninger opgjordes til 659 Kr. 96 Øre, samt at Tiltalte under Fogedforretningen, der med hans Samtykke afholdtes paa Fogdens Embedskontor, og hvorunder han erklærede sig ude af Stand til at betale det ham afkrævede Beløb, efterat derpaa Konkurslovens § 167 var bleven oplæst for ham, erklærede, at han, der efter sit Opgivende besad Størstedelen af sit Indbo i Henhold til Lejekontrakt, saaledes at Resten ikke androg en Værdi af 60 Kr., foruden at han havde nogle faa Kroner tilgode hos Forskjellige, hvilke Krav han dog betragtede som værdiløse, iøvrigt ikke ejede andet af Værdi end tre Fordringer, henholdsvis 200 Kr., 300 Kr. og ca. 27 Kr. store, paa tre navngivne Personer, hvorhos han paa udtrykkelig Opfordring til at følge Sandheden erklærede, at han ikke ejede andet og mere, end foran opgivet. Den ommeldte Sagfører, der mødte under Fogedforretningen, oplyste imidlertid derefter, at Tiltalte formentlig, foruden hvad han saaledes havde opgivet, var Ejer af flere Aktiver, deriblandt to Sodavandsmaskiner, og efterat derpaa Tiltalte, der benægtede at eje andet, der egenede sig til Opgivelse under Udlægsforretningen, havde afgivet en Erklæring angaaende de to Maskiner, der gik ud paa, at han og en navngiven Trediemand havde faaet disse overdraget af den tidligere Ejer ved en kontraktmæssig Overenskomst, der vel nok maatte betragtes som en endelig Handel, samt at den ene af Maskinerne henstod paa et nærmere opgivet Sted for hans og den ommeldte Trediemands Regning, medens han havde solgt den anden Maskine til en navngiven Mand paa Afbetaling, blev der til Fyldestgjørelse af den nævnte Fordring med yderligere paaløbende Omkostninger givet Rekvirenten Udlæg, foruden i de to ovennævnte af Tiltalte som ham tilkommende opgivne Fordringer paa henholdsvis 300 Kr. og 200 Kr., endvidere i hans Fordring paa Købesummen for den, som meldt, af ham solgte Sodavandsmaskine samt i den uafhændede Maskine.

Den ommeldte Sagfører begjærede derefter i Skrivelse af 15 Marts d. A. til vedkommende Politimester Tiltalte draget til Ansvar for under Udlægsforretningen at have afgivet urigtige Erklæringer om sine pekuniære Forhold, men saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paadømmelse, idet den kun er indanket efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikkun Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold med Hensyn til de to nævnte Maskiner.

I saa Henseende er der under Sagen fremlagt en Gjenpart af en, Esbjerg den 10 November 1897 dateret, saakaldet »Slutseddell«, ifølge hvilken Tiltalte erkjender af Burmeister paa Weiterland at have overtaget hans to Mineralvandsmaskiner paa følgende Betingelser nemlig, at Tiltalte garanterede Burmeister en Pris af 300 Kr., og at Burmeister endvidere skulde have Halvdelen af den Sum, der ved Maskinerne Salg indkom udover 300 Kr., at Tiltalte forpligtede sig til at betale de 300 Kr. samt Andelen i det eventuelle Overskud, saasnart Maskinerne vare solgte, samt at Tiltalte, ifald Maskinerne ikke skulde være solgte til den 1 Juni d. A., forpligtede sig til at betale Burmeister den nævnte Dag uden Afdrag netto kontant 300 Kr. for de to Maskiner og eventuelle Overskud, hvorhos bemeldte Slutseddels § 4 er saalydende: »For Opfyldelsen af denne Kontrakt giver jeg og har Herr Burmeister fulde Ejendomsret paa begge Maskiner som udtrykkelig erklærer«.

Tiltalte, der erkjender, at Originaldokumentet, der ikke er fremlagt under Sagen indeholder de foranførte Betingelser, har forklaret, at der, efter at den omhandlede Kontrakt var oprettet, mundtlig mellem ham og den ovennævnte Trediemand blev truffen Aftale om, at Sidstnævnte skulde have Halvdelen af Tiltaltes Andel i det eventuelle Overskud, og det er under Sagen oplyst, at den mindre af de to ommeldte Maskiner forinden Udlæget var solgt for 150 Kroner at betale med maanedlige Afdrag paa 10 Kroner, af hvilket Beløb 20 Kroner vare betalte, samt at den anden Maskine henstod uafhændet.

Medens nu Tiltalte i de første over ham afholdte Forhør havde gjort gjældende, at de tvende ommeldte Maskiner ikke vare hans Ejendom, men at han kun havde dem i Kommission, har han i det sidste Forhør indrømmet, at der med Hensyn til Maskinerne foreligger et Kjøb fra hans Side og at de altsaa vare hans Ejendom, da Udlæget blev foretaget. Han har derhos erkjendt, at han, der under Udlægsforretningen tænkte paa Maskinerne, med Forsæt undlod at opgive disse, som han ansaa for virkelige ham tilhørende Værdier, samt at Grunden hertil var, at han, der allerede som antydnet havde solgt den ene, og som stod i Salgsunderhandling om den anden, og som kunde forudse, at han vilde beholde en Del Overskud for sig selv, vilde forbeholde sig dette Aktiv og unddrage det fra Kreditorerne, hvorhos han yderligere har udsagt, at han var bange for, at han selv i Juni Termin skulde staa uden at kunne fyldestgjøre Burmeister.

Idet det imidlertid unanset den saaledes af Tiltalte afgivne Forklaring, efter hvad der under Sagen er oplyst om Tiltaltes og Burmeisters Mellemværende, stiller sig tvivlsomt, af hvad Beskaffenhed dette Forhold har været, og navnlig om det ikke har været Meningens i alt Fald for Burmeisters Vedkommende, at Overdragelsen af Ejendomsretten over de to omhandlede Maskiner var betinget af, at Tiltalte erlagde den for samme betingede Kjøbesum, samt idet der herefter for Tiltaltes Vedkommende kun bliver Spørgsmaal om hans Andel i det ved et eventuelt Salg muligt indvundne Overskud, der ikke kan betragtes som et egentligt, Tiltalte tilhørende Aktiv, kan Tiltalte ikke ansees at have paadraget sig noget Straffeansvar ved ikke strax under Fogedforretningen at have opgivet de to oftnævnte Ma-

skiner, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale under denne Sag.

Mandagen den 7 November.

Nr. 208.

Advokat Nellemann

contra

Ole Hansen, Hans Christiansen og Hans Julius Olsen
(Def. Overretssagfører Godskesen),

hvoraf Førstnævnte tiltales for at have gjort sig skyldig i svingagtigt Forhold samt i det i Straffelovens § 154 omhandlede Forhold, og de to Sidstnævnte for Overtrædelse af samme Lovs § 155.

Løve Herreds Extrarets Dom af 25 November 1897: Tiltalte Ole Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage. De Tiltalte Hans Julius Olsen og Hans Christiansen bør hver især til Statskassen betale en Bøde af 20 Kr. eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales inden nedennævnte Frist, hensættes i simpelt Fængsel hver i 4 Dage. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Drechsel og Smith, 10 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Ole Hansen med Halvdelen og af de Tiltalte Hans Julius Olsen og Hans Christiansen in solidum med ham hver med $\frac{1}{4}$ Del. De idømte Bøder af udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 April 1898: De Tiltalte, Husmændene Ole Hansen og Hans Christiansen samt Smed Hans Julius Olsen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Prokuratorerne Drechsel og Smith, 10 Kr. til hver, og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Lange, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Nellemann og Overretssagfører Godskesen hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms-Præmisser hedder det: Under nærværende fra Løve Herreds Extraret for Overretten indankede Sag ere de Tiltalte, Husmændene Ole Hansen og Hans Christiansen og Smed Hans Julius Olsen — der ere fødte henholdsvis den 29 November 1825, den 30 Juni 1837 og den 20 Maj 1854, og af hvilke ingen er funden forhen straffede ifølge Dom — aktionerede, Tiltalte Hansen for at have gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold samt i det i Straffelovens § 154 omhandlede Forhold, og de Tiltalte Christiansen og Olsen for Overtrædelse af samme Lovs § 155. Ifølge Sagens Oplysninger indgav Tiltalte Hansen i Henhold til Lov af 9 April 1891 Begjæring om Alderdoms-understøttelse til Gjerslev Sogneraad ved en i saa Henseende udfyldt, den 17 Juli 1897 dateret og af ham underskreven skematisk Blanket, som var forsynet med en trykt Slutningspassus om, at han paa Tro og Løve erklærede, at Blanketten var udfyldt i Overensstemmelse med Sandheden. Endvidere fandtes der paa Blanketten en af de Tiltalte Olsen og Christiansen underskreven trykt Erklæring om, at de, der kjendte Andragerens Forhold, bl. A. attestede, at hans Trang ikke var grundet i Handlinger, ved hvilke han til Fordel for sine Børn havde betaget sig selv Midlerne til sit Underhold.

Da Gjerslev Sogneraad imidlertid under 11 September 1897 afsløg Tiltalte Hansens Ansøgning under Henviisning til, at han i Henhold til § 2 i Lov 9 April 1891 havde tabt sin Ret til Alderdoms-understøttelse paa Grund af, at han havde betaget sig selv Midlerne til sit Underhold ved til sine Børn at bortgive sin Gaard i Næsby — hvorom intet fandtes anført i Ansøgningen — henvendte han sig i en den 14 s. M. dateret Ansøgning til Holbæk Amt med Anmodning om, at Amtet vilde forandre Sogneraadets Afgjørelse og tilstaa ham den ansøgte Alderdoms-understøttelse. Med Hensyn til den af Sogneraadet angivne Grund til Afslaget meddelte han derhos, at hans Gaard ved Overdragelsen til hans Søn i Aaret 1887 var behæftet med en Prioritetsgjæld af 15000 Kr., hvorhos hans Søn tillige maatte overtage hans Klatgjæld, der blev samlet og prioriteret i Gaarden, saaledes at der i denne ved Overtagelsen ialt kom til at staa 19000 Kr., hvilket Beløb mindst var ligesaa stort som Gaardens Salgsværdi. Han tilføjede endelig i Ansøgningen, at Overdragelsen paa Grund af det ovenfor Anførte, samt da hans Hustru i ca. 10 Aar havde været syg og senge-liggende, og han selv da var ca. 62 Aar, ikke kunde regnes for en Gave.

Sigtelsen mod Tiltalte Hansen gaar nu ud paa, at han har gjort sig skyldig i falsk Erklæring i de ovenomtalte Ansøgninger til Sogneraadet og Amtet, idet han i disse har fordulgt Omstændigheder, som vise, at han ved Salget af sin Gaard har gjort sig selv fattig til Fordel for sine Børn.

Ved Tiltalte Hansens egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste, derunder ogsaa hvad der er fremkommet under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør er i saa Henseende følgende godtgjort:

Ved Skjøde af 17 April 1886, thinglæst den 20 s. M., overdrog Tiltalte Hansen til sin Søn Jens Olsen sin Gaard i Næsby med Besætning og Inventarium for en Kjøbesum af 26450 Kr., hvilken Kjøbe-

sum blev berigtiget ved, at Jens Olsen overtog den i Ejendommen indestaaende 1ste Prioritet paa 15000 Kr. til Østifternes Kreditkasse for Landejendomme, hvorpaa dog var afbetalt ca. 350 Kr., samt ved at han udstedte en Aftægtskontrakt til sin Moder til en Kapitalværdi af 1800 Kr. og Obligationer til sine 4 Søskende, Gaardmændene Anders og Niels Olsen, Husmand Jørgen Olsen og Boelsmand Hans Olsen, til hver af de 3 Første paa 3000 Kr. og til Sidstnævnte, der havde faaet et Forskud paa Arv paa 2000 Kr., paa 1000 Kr., og saavel Aftægtskontrakten som Obligationerne, der skulde betragtes som Arveforskud, thinglæstes derpaa som Hæftelser paa Gaarden.

Tiltalte Hansen gav derhos Sønnen Jens Olsen et Afslag i Kjøbesummen paa 3000 Kr., svarende til hans Arveforskud og bemeldte Søn paatog sig desuden at dække Faderens Klatgjæld ca. 200 Kr. saaledes at Gaarden, som Faderen i Aaret 1877 havde kjøbt for 28000 Kr., ved Overdragelsen til Jens Olsen maatte regnes som repræsenterende en Værdi af mellem 29 og 30000 Kr.

Jens Olsen har imidlertid forklaret, at den Kjøbesum, han gav for Gaarden, som han anseer for i Øjeblikket kun at have en Værdi af ca. 18000 Kr., efter hans Skjøde*) var for høj. Han har i Virkeligheden ogsaa kun forrentet 19000 Kr. i Gaarden, nemlig 1 Prioritet paa 15000 og tvende Laan paa tilsammen 4000 Kr., som han maa antages at have faaet, kort efterat han havde overtaget Gaarden, og for hvilke han gav Prioritet næst efter nysommeldte 15000 Kr., idet Moderen og hans Søskende med henholdsvis Aftægtskontrakten og deres ovenomtalte Obligationer maatte rykke tilbage.

Derimod have hans Søskende ingen Renter faaet af deres Obligationer og de have derhos i Aarenes Løb kvitteret de for Arvebeløbene udstedte Obligationer. mod at Hans Olsen fik 500 Kr., Anders Olsen 1000 samt Niels og Jørgen hver ca. 700 Kr.

Naar Tiltalte Hansen nu i sit Andragende til Amtet ikke omtalte de i Skødet betingede Arveforskud, der, efter hvad han troede, i Virkeligheden vare komne hans Børn tilgode gennem Gaardens Overdragelse til Sønnen Jens Olsen, vil han have undladt dette, fordi han ikke tillagde det videre Betydning, om han gav en Fremstilling heraf eller ikke, men han har forøvrigt gjort gjældende, at de i Forhold til Gaardens Værdi utvivlsomt vare for højt ansatte, men at dette skyldtes et Forlangende fra hans syge Hustrus Side. Som Forklaring endelig af, at han, uagtet hans Klatgjæld ved Gaardens Salg ikke var over et Par Hundrede Kr., dog i Andragendet til Amtet opgav denne til 4000 Kr., har Tiltalte Hansen anført, at han ved dette Beløb sigtede til den Gjæld, hans Søn maatte sætte sig i for at klare Arveudbetalingerne til sine Søskende. Naar til alt det Anførte, hvis Rigtighed ikke lader sig forkaste, kommer, at Tiltalte Hansen, foruden ved Gaardens Salg, som alt berørt, at faa sikret sin Kone Aftægt, selv beholdt forskjellige rentebærende Panteobligationer til Beløb 5360 Kr. samt at han i Tiden siden Gaardens Salg, foruden at have kjøbt et Par mindre Ejendomme, som han dog atter afhændede, har ernæret sig som Høker og Kommissionær, findes det ikke med tilstrækkelig Føje at kunne statuere, at Tiltalte Hansen ved den under Sagen omhandlede længe forud for

*) Skal være Skjøn.

Alderdomsforsørgelsesloven liggende Ejendomsafstaaelse til Fordel for sine Børn har betaget sig selv Midlerne til sit Underhold, hvilket han da ogsaa selv har bestridt, indtil han nu — efter over 11 Aars Forløb — paa Grund af Alder og Svagelighed ikke længere kan drive sin ovennævnte Virksomhed.

Ligesom det herefter ikke kan antages, at Tiltalte Hansen i svigagtig Hensigt for at opnaa Alderdomsunderstøttelse har undladt at opgive Omstændigheder, der efter Lov 9 April 1891 vilde betage ham Adgang dertil, saaledes findes det ej heller at kunne statuere, at han ved de af ham overfor Sogneraadet og Amtet afgivne Erklæringer har gjort sig skyldig i noget Forhold, der falder ind under Straffelovens § 154 og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Hvad angaar Sigtelsen mod de Tiltalte Olsen og Christiansen gaar denne ud paa, at de uden Kundskab i saa Henseende have underskrevet de foran omtalte Attestationer om, at Tiltalte Hansens Trang ikke var begrundet i Handlinger, ved hvilke han til Fordel for sine Børn havde betaget sig Midlerne til sit Underhold.

Vel er det nu i saa Henseende ved de Tiltalte Olsens og Christiansens egne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de begge, da de underskrev Attestationen, kun havde kjendt Tiltalte Hansens Forhold i de sidste 4 Aars Tid, i hvilke han havde boet i Nærheden af dem og navnlig intet vidste om, at han i sin Tid selv havde ejet en Gaard og afhændet denne til en Søn, samt at det, naar de desuagtet underskrev Attestationen, var i Tillid til Tiltalte Hansens Forsikring om, at der ikke var noget i Vejen for, at han kunde opnaa Alderdomsunderstøttelse, og for Tiltalte Christiansens Vedkommende tillige, fordi Tiltalte Olsen alt havde underskrevet, men efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes de Tiltalte Olsen og Christiansen dog ikke ved deres heromhandlede skriftlige Bevidnelse at have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Straffelovens § 155, idet de findes at have havt saa megen Kjendskab til Tiltalte Hansens Forhold, at de med tilstrækkelig Føje kunde ansee sig berettigede til at underskrive den omhandlede Bevidnelse.

De ville som Følge heraf ligeledes være at frifinde for Aktors Tiltale, — — — — —

Den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte Hansen i Medfør af Straffelovens §§ 257 og 154 er anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage og de Tiltalte Olsen og Christiansen i Medfør af Straffelovens § 155 hver især med en Statskassen tilfaldende Bøde af 20 Kr. — — — — — vil saaledes være at forandre i Overensstemmelse med det ovenfor Anførte.

Tirsdagen den 8 November.

Nr. 75. **Sagfører Valdemar Jenssen (Selv)**

contra

Aktieselskabet Langelands Bank (Asmussen),

betr. Opfyldelse af en Kautionsforpligtelse.

Rudkjøbing Kjøbstads ordinære Rets Dom af 9 Juni 1896: Indstævnte Sagfører Valdemar Jenssen af Rudkjøbing bør imod Udlevering af ovennævnte Gjældsbevis i kvitteret Stand betale til Citanten, Direktionen for Aktieselskabet Langelands Bank, 6580 Kr. 83 Øre og Renter af 6000 Kr. a 6 pCt. p. a. fra 18 November 1895 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juli 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Sagfører Valdemar Jenssen af Rudkjøbing, til de Indstævnte, Aktieselskabet Langelands Bank, ligeledes i Rudkjøbing, skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Sagfører Valdemar Jenssen, til Indstævnte, Aktieselskabet Langelands Bank, skadesløst. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Rudkjøbing Kjøbstads ordinære Ret hertil indankede Sag paastod de Indstævnte, Aktieselskabet »Langelands Bank«, i Rudkjøbing, i 1ste Instants Citanten, Sagfører Valdemar Jenssen, ligeledes af Rudkjøbing, tilpligtet som Selvskyldnerkautionist for Marcus Hansen af Nordenbro ifølge Gjældsbevis af 2 April 1892 at betale dem 6580 Kr. 83 Øre nemlig Gjældsbevisets Hovedstol 6000 Kr. og Renter fra 11 December 1893 til Forligsklagens Dato den 18 November 1895 580 Kr. 83 Øre, tillige med videre paaløbende Renter 6 pCt. p. a. af 6000 Kr. fra sidstnævnte Dato til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Citanten paastod sig principalt frifunden i enhver

Henseende, subsidært frifunden for Tiden, og mest subsidært frifunden mod at betale det Beløb, som han efter nærmere aflagt Regnskab maatte findes at skyldte, dog ikke udover 6000 Kr., hvorhos han i alle Tilfælde paastod sig tillagt Sagens Omkostninger hos de Indstævnte.

Ved Underrettens Dom af 9 Juni 1896 blev de Indstævntes Paa-stand tagen til Følge, og Citanten har derefter ved Stævning af 31 August f. A. indanket denne Dom her for Retten, hvor han har gjen-taget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande og paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten. De Indstævnte have paastaaet Underrettsdommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst. I Følge det Oplyste gav Gaardmand Marcus Hansen af Nordenbro ved Skadesløsbrev af 5 December 1888, læst den 8 s. M., de Indstævnte til Sikkerhed for skadesløs Betaling af alt, hvad han maatte skyldte eller komme til at skyldte for Vexler, for hvilke han selv enten var Udsteder eller Endossent, og hvad enten de den Gang allerede vare udstedte eller fremtidig bleve udstedte og dis-konterede i Banken, indtil et Beløb af 22000 Kr. med Renter, Provi-sion og skadesløse Omkostninger oprykkende Prioritet og Panteret næst efter nærmere angiven Pantegjæld i den ham tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 20 og 122 m i Nordenbro med Besætning, Inventarium m. v. Marcus Hansen har derhos under 2 April 1892 meddeit Skadesløs-brevet Paategning om, at det tillige omfattede anden Gjæld, hvori han maatte staa til de Indstævnte, og sidstnævnte Dag udstedte han end-videre til de Indstævnte et Gjældsbevis for kontant modtagne 6000 Kr., som han forpligtede sig til at forrente med 5 pCt. p. a. og at tilbagebetale skadesløst, i hvilket Gjældsbevis det endvidere hedder: »Til Sikkerhed for skadesløs Betaling af fornævnte 6000 Kr. med-underskriver jeg undertegnede Sagfører Valdemar Jenssen af Rudkjøb-ning som Kautionist og Selvskyldner, for saa vidt det ved Realisationen af den ved Skadesløsbrev, thinglæst 8 December 1888, pantsatte faste Ejendom Matr.-Nr. 20 a og 122 m af Nordenbro m. v., maatte vise sig, at Banken ikke maatte blive dækket for Skadesløsbrevets fulde Paalydende hos Debitor eller dennes Medforpligtede, af hvilke nogle have givet Banken Pant for Tilgodehavende«.

Matr.-Nr. 20 a og 122 m og flere andre Ejendomme, som tilhørte Marcus Hansens Medforpligtede, ere derefter blevne solgte ved Tvangs-auktion med det Resultat, at Langelands Bank er bleven dækket for 9314 Kr. 99 Øre, og endvidere ere nogle af Vexlerne blevne indfrie-de med tilsammen 760 Kr., saa at Banken er bleven dækket for ialt 10074 Kr. 99 Øre. Det maa endvidere antages, at Banken ikke har havt eller endnu har Pant i flere af de Medforpligtedes Ejendomme end de, der ere solgte.

Medens de Indstævnte nu have gjort gjældende, at Citanten, da det ikke dækkede Beløb af Skadesløsbrevet af 5 December 1888 langt overstiger 6000 Kr., ifølge hans oven anførte Paategning paa Gjælds-beviset er pligtig til som Selvskyldner strax at betale det paastævnte Beløb, gjør Citanten derimod gjældende, at han først er forpligtet til at betale, naar og for saa vidt det maatte vise sig, at det ikke dæk-kede Beløb heller ikke vil blive dækket ved, hvad de Indstævnte, der som ufyldestgjorte Panthavere og højstbydende paa Auktionerne have

faaet Ejendommene udlagte, maatte indvinde udover Auktionsbeløbene ved Salg af Ejendommene, og ved, hvad de Indstævnte endnu maatte kunne inddrive af Tilgodehavendet hos de Medforpligtede.

Heri kan der imidlertid ikke gives Citanten Medhold, idet de vedkommende Ejendomme, efter at være udlagte Banken som højstbydende paa Tvangsauktionerne, maa ansees for endelig erhvervede af Banken, saaledes at senere Afhændelser af dem alene bliver Banken til Gevinst eller Tab, og den Citanten ifølge Paategningen paa Gjældsbeviset paa hvilende Forpligtelse som Selvskyldner ikke kan ansees saaledes begrændset, at Banken ikke skulde kunne gjøre sin Ret gjældende mod ham, forinden det ved Retsfølgning mod vedkommende Medforpligtede personlig var konstateret, at disse ikke saa sig i Stand til at betale.

Det maa derfor billiges, at Citanten ved den indankede Dom er tilpligtet at betale de Indstævnte den paastævnede Hovedstol, samt at der i Henhold til Gjældsbevisets Bestemmelser om, at Citantens Kautionsforpligtelse omfatter skadesløs Betaling, er tillagt de Indstævnte Renter som paastaet og Sagens Omkostninger skadesløst, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste. Citanten vil derhos have at betale de Indstævnte Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 9 November.

Nr. 179. Forhenværende Proprietær, nu Grosserer
Hans Chr. Olsen (Lunn)

contra

Forhenværende Proprietær, Fabrikant **H. L. A. Ahlers (Jensen)**,
betr. Ansvar for manglende Areal ved en Landejendoms Salg.

Aalborg Kjøbstads Gjæsterets Dom af 10 August 1896: Indstævnte, Proprietær Henrik L. Adolf Ahlers af Aalborg, bør til Citanten, Proprietær Hans Christian Olsen af Øster Ribberholt, betale i Erstatning for 16⁹⁹/₁₄₀₀₀ Td. Land saa meget, som 2 af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte uvillige Mænd ansætte Værdien af et saadant Areal pr. Td. Land til efter Gjennemsnitsværdien af samtlige til Ejendommen Øster Ribberholt hørende Jorder, og erstatte ham Sagens Omkostninger med 50 Kr. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Oktober 1897: Hovedcitanten, Fabrikant H. L. A. Ahlers, bør for Kontracitanten, Proprietær Hans Chr. Olsens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes

med Hensyn til, at det ikke af Underretsakten kan sees, at en af Hovedcitanten den 29 Juni f. A. for Gjæsteretten fremlagt Protokollation har været skreven paa behørig stemplet Papir.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Hans Chr. Olsen, til Indstævnte, Fabrikant H. L. A. Ahlers, med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kjøbekontrakt af 2 Oktober 1895 solgte Hovedcitanten, Fabrikant H. L. A. Ahlers, nu boende i Randers, den ham da tilhørende Ejendom »Øster Ribberholt« af Aasted Sogn med Tilbehør af Besætning m. v. til Kontracitanten, Proprietær Hans Chr. Olsen, nu i Kjøbenhavn, for en Kjøbesum af 51000 Kr., hvoraf 34000 Kr. skulde regnes som Vederlag for den faste Ejendom og Resten for det medfulgte Løsøre, og hvorpaa der ved Kontraktens Oprettelse allerede var betalt et Afdrag af 1000 Kr. I Kjøbekontrakten angaves den solgte Ejendom at bestaa af følgende Dele, nemlig under Litra a—d Matr.-Nr. 13 a, 32 f og 8 b af Aasted Sogns østre Del og 12 b af Kvissel, under f—h Matr.-Nr. 9 a og 10 a af Elling Hovedgaard og 48 af Tolshave, af Hartkorn tilsammen noget over 7 Td., samt under Litra e, i og k forskjellige Brugsrettigheder over 3 nærmere betegnede Jordlodder, hvorhos Kontrakten iøvrigt bl. A. indeholdt Bemærkning om, at der fra Matr.-Nr. 32 f var bortforpagtet en Jordlod for 50 Aar ved en den 11 Januar 1860 thinglæst Kontrakt, hvorefter Brugeren havde Ret til Udstykning og Skjødning, samt at der fra den under Litra e nævnte Brugsret atter var overdraget en mindre Jordlod i Brug ved Kontrakt, thinglæst 12 Juli 1882, ligeledes med Ret for Brugeren til Udstykning og Skjødning. Ved den ommeldte Handels Indgaaelse garanterede Hovedcitanten — der i Aaret 1890 havde købt den omhandlede Ejendom af Kancelliraad, Sparekassedirektør J. J. Holm i Frederikshavn og derefter selv havde drevet den, indtil han solgte den til Kontracitanten — mundtlig denne, at den solgte Ejendoms Areal udgjorde ca. 130 Td. Land, uden at dog Kjøbekontrakten kom til at indeholde noget herom, idet navnlig Kontracitanten ikke forlangte noget desangaaende optaget i Kontrakten, men den 1 November næstefter, da Kontracitanten betalte et Afdrag paa Kjøbesummen, affordrede han Hovedcitanten en skriftlig Bekræftelse af den, som meldt, afgivne Garanti med Hensyn til Arealets Størrelse, og Hovedcitanten meddelte ham da en samme

Dag dateret og af ham med Navn underskreven Erklæring af saalydende Indhold: »Ved Salget af Ribberholt til Hr. Olsen garanterede jeg ham et Areal af ca. 130 Td. Land, dog med den udtrykkelige Bemærkning, at jeg ikke havde Arealberegning, men var dette Areal garanteret mig af J. J. Holm, af hvem jeg købte Gaarden i 1890 ifølge Bevis af J. J. Holm«. Efterat Kontracitanten imidlertid, ifølge sit Anbringende, ved Udmaaling paa Matrikulskortet havde faaet Formodning om, at Ejendommens Areal var meget mindre end 130 Td. Land, og Hovedcitanten, hvem Kontracitanten meddelte dette, derpaa havde forlangt, at Arealet skulde opmaales paa selve Ejendommen, lod Kontracitanten dette udføre af en Landinspektør, og ved den af denne, efterat Ejendommens Grænser vare paaviste ham af Kontracitanten og en Trediemand, hvem Hovedcitanten havde bemyndiget til paa sine Vegne at overvære Forretningen, foretagne Opmaaling af de under Litra a—g nævnte Dele af Ejendommen, hvorved dog ikke medtoges de under samme hørende Jordstykker, hvorover Brugen efter det Ovenanførte var overdragen til Andenmand, viste det sig, at det saaledes opmaalte Areal udgjorde $109^{2840}/_{14000}$ Td. Land, hvorhos det under Litra h nævnte Matr.-Nr. 48 af Tolshave ved en af bemeldte Landinspektør foretagen Beregning paa en i 1878 udfærdiget Kopi efter Matrikuls-kortet fandtes at have et Areal af $1770/_{14000}$ Td. Land. Idet nu Kontracitanten derhos overensstemmende med, hvad der i saa Henseende er angivet i den ovennævnte Kjøbekontrakt, har beregnet de Area-ler, der ere Gjenstand for de under Litra i og k opførte Brugsrettig-heder, til henholdsvis $1\frac{1}{2}$ og 2 Td. Land, har han — under Anbrin-gende af, at den ham af Hovedcitanten solgte Ejendom herefter kun har et Areal af $113^{10610}/_{14000}$ Td. Land og altsaa mangler $16^{3890}/_{14000}$ Td. i at udgjøre 130 Td. Land, samt at Hovedcitanten formentlig maa ansees pligtig at erstatte ham det saaledes manglende Areal — under nærværende Sag i første Instants gjæsteretsvis søgt Hovedcitanten til at betale ham en saadan Erstatning med 500 Kr. pr. Td. Land, ialt 8121 Kr. 7 Øre, eller dog med et ved uvillige Mænds Skjøn bestemt Beløb tilligemed Renter af det tilkjendte Beløb, 5 pCt. p. a. fra Gjæsteretsstævningens Dato den 22 Januar 1896, indtil Betaling sker. Ved Gjæsteretsdommen er Hovedcitanten tilpligtet at betale Kontra-citanten i Erstatning for $16^{3890}/_{14000}$ Td. Land saa meget, som tvende af Retten paa Hovedcitantens Bekostning udmeldte uvillige Mænd an-sætte Værdien af et saadant Areal pr. Td. Land til efter Gjennem-snitstværdien af samtlige til den omhandlede Ejendom hørende Jorder, samt endvidere til at erstatte Kontracitanten Processens Omkostninger i første Instants med 50 Kr., og efterat Kontracitanten derpaa i Hen-hold til denne Dom havde ladet afholde en Skjønforretning til Be-stemmelse af den ham i den omhandlede Anledning tilkommende Er-statning, og der derefter efter Begjæring af Hovedcitanten var bleven afholdt et Overskjøn, der er afhjemlet i Retten, og hvorved den om-meldte Erstatning er fastsat til 5684 Kr. 75 Øre, er Sagen nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitanten, ligesom i første Instants, har paastaet sig frifunden for Kontracitantens Tiltale, hvorhos han har nedlagt forskellige subsidiære Paastande, medens Kontracitanten har paastaet Gjæsteretsdommen dels stadfæstet, for

saa vidt den har fastsat Erstatningen som ovenmeldt, saaledes som denne er bestemt ved den nysnævnte Overskjønsforretning, eller dog saaledes som den maatte bestemmes af to uvillige paa Hovedcitantens Bekostning udmeldte Mænd, dels forandret derhen, at der — hvad ikke er sket ved den paaankede Dom — tillægges Kontracitanten Renter som ovenanført af det ham tilkommende Erstatningsbeløb.

Foruden at Hovedcitanten for Overretten har villet gjøre gjældende, at den omhandlede Ejendoms Tilliggender i alt Fald kun mangler 13¹⁰³⁹⁰/₁₄₀₀₀ Td. i 130 Td. Land, idet det ovennævnte under Matr.-Nr. 32 f af Aasted hørende Jordstykke, der som meldt er bortforpagtet til en Trediemand og som, efter hvad der er oplyst, udgjør 2¹/₂ Td. Land, efter hans Formening bør medtages ved Beregningen af det Areal, som Parterne ved den af ham afgivne Garantierklæring have havt for Øje — hvilket imidlertid staar i Strid med, hvad der maa ansees at have været in confesso mellem Parterne under Proceduren i 1ste Instants — har Hovedcitanten her for Retten hovedsagelig støttet sin Frifindelsespaastand paa, at hans Garanti med Hensyn til Størrelsen af den solgte Ejendom formentlig ikke kan ansees at gaa ud paa en ubetinget Tilsikring af, at dennes Tilliggende udgjør ca. 130 Tdr. Land, men maa forstaas som alene indeholdende en Indestaaelse for, at der, da han selv i sin Tid købte Ejendommen, blev af Sælgeren garanteret ham et Areal af den nysnævnte Størrelse og at dens Tilliggende ikke senere er bleven formindsket, hvilken Indsigelse ikke findes, som af Kontracitanten forment, at mangle Hjemmel i Proceduren for Gjæsteretten.

Efter Parternes Procedure, og idet det imod Hovedcitantens Benægtelse ikke er godtgjort, at han, som af Kontracitanten anbragt, i Forbindelse med Afgivelsen af den mundtlige Garantierklæring har udtalt, at han ved ca. 130 Tdr. Land forstod et Areal, hvis Størrelse var mellem 129 og 131 Td. Land, maa der gaas ud fra, at denne Erklæring ikke har havt et Indhold, der kunde medføre et vidererækkende Ansvar for Hovedcitanten i Henseende til Størrelsen af Ejendommens Tilliggende, end der maatte kunne bygges paa den ovenanførte, senere afgivne skriftlige Erklæring, som derfor maa blive at lægge til Grund ved Sagens Afgjørelse. Naar nu hensees til, at Kontracitanten, der forud for Afslutningen af Handelen om den ommeldte Ejendom havde taget den allerstørste Del af dennes Tilliggende i Øjesyn, ikke har foranlediget optaget nogen Bestemmelse i Kjøbekontrakten om dettes Størrelse, ligger det nærmest at antage, at han ved Handelens Indgaaelse ikke har lagt nogen afgjørende Vægt paa Hovedcitantens alene paa en Trediemands Opgivelse støttede Forsikring vedrørende dette Punkt; men selv bortset herfra, og om end der maa tillægges den foreliggende Garantierklæring den Betydning, at det derefter maatte betragtes som givet, at det fra Kontracitantens Side var en Forudsætning for Handelens Indgaaelse, at Ejendommens Tilliggende udgjorde et Areal af ca. 130 Td. Land, saaledes at han, naar denne Forudsætning bristede, kunde træde tilbage fra Handelen, findes der i alt Fald at mangle Føje til paa Grundlag af denne Erklæring — efter hvis Indhold Kontracitanten maatte gaa ud fra, at Hovedcitanten selv var uvidende om, hvorvidt hans Opgivelse var rigtig, og som ikke

indeholder nogen Bestemmelse om, hvilket Ansvar der skulde indtræde i Tilfælde af, at Ejendommens Areal skulde vise sig at være mindre end opgivet — at paalægge Hovedcitanten, hvem det efter hans uimod- sagte Anbringende i Virkeligheden var ubekjendt, at Ejendommens Areal var mindre end opgivet, et positivt Ansvar gaaende ud paa, som af Kontracitanten paastaaet, at tilsvare denne Værdien af et til Forskjellen mellem Ejendommens virkelige og det forudsatte større Areal svarende Jordstykke.

Som Følge heraf, samt idet der under Sagen ikke er Spørgsmaal om Tilbagegang af Handelen, i hvilken Henseende det bemærkes, at Kontracitanten, efter hvad der er in confesso for Overretten, efter Sagens Anlæg har afhændet den omhandlede Ejendom med Tilbehør til en Trediemand for en Kjøbesum af ganske samme Størrelse som den, han skulde betale Hovedcitanten, og med det udtrykkelige Forbehold, at den Erstatning, som maatte blive ham tilkjendt her under Sagen, udelukkende skulde komme ham selv tilgode — vil Hovedcitanten være at frifinde for Kontracitantens Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændig- hederne være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Underretsakten kan sees, at en af Hovedcitanten den 29 Juni f. A. for Gjæsteretten fremlagt Protokollation har været skrevet paa behørig stemplet Papir; men iøvrigt sees i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 10 November.

Nr. 242. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Provst **Halldor Bjarnarson** (Def. Asmussen),

der tiltales for hjemmelløs Bemægtigelse af Træplanker.

Thingø Syssels Extrarets Dom af 14 December 1896: Tiltalte, Provst Halldor Bjarnarson paa Prestholar bør straffes med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Han skal betale Erstatning til Bonden Gudmundur Gudmundsson paa Nyibær 23 Kr., til Thorarinn Benjaminsson paa Efriholar 16 Kr. For usømmelig Skrivemaade i sit Forsvar 28 Oktober d. A. skal han betale 5 Kr. Mulkt. Saa bør han ogsaa betale alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. De idømte Skadeserstatninger og Mulkt at betale inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og den iøvrigt at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 2 August 1897: Tiltalte, Provst Halldor Bjarnarson, bør være fri for Justitiens Tiltale i

denne Sag, men han har at bøde 10 Kroners Mulkt for usømmelig Skrivemaade, hvoraf Halvdelen tilfalder Landskassen og Halvdelen Prestholareps Kommunekasse. Alle Sagens Omkostninger baade for Underretten og Overretten udredes af Landskassen, derunder Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, cand. jur. Hannes Thorsteinsson og Sagfører Gisli Isleifsson, 12 Kr. til hver især. Den idømte Mulkt bør udredes inden 8 Uger efter Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste, dog at Mulkten for den af Tiltalte brugte usømmelige Skrivemaade efter Omstændighederne og navnlig under Hensyn til, at der uden tilstrækkelig Føje imod ham var paabegyndt en kriminel Undersøgelse, der fortsattes i over 2¹/₂ Aar, findes at kunne bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den Provst Halldor Bjarnarson idømte Mulkt bortfalder. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagførerne Lunn og Asmussen hver 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Thingssyssels Extraretsdom af 14 December f. A. blev Tiltalte, Provst paa Prestholar Halldor Bjarnarson dømt for Ran til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter den almindelige Straffelov 25 Juni 1869, § 239, cfr. § 250 og § 230, til at udrede Erstatning til Gudmundur Gudmundsson 23 Kr. og til Thorarinn Benjaminsson 16 Kr., til at udrede en Mulkt af 5 Kr. for usømmelig Skrivemaade i sit Forsvarsindlæg, samt endelig til at udrede alle Sagens Omkostninger for Underretten. Denne Dom er bleven indanket for Landsoverretten efter den Tiltaltes Begjæring.

Tiltalte, som var tjenstgjørende Præst til Prestholar og Provst i Norder-Thingø Provsti den Gang nærværende Sag tog sin Begyndelse, er tiltalt og dømt for efterfølgende Forbrydelser.

I. Lørdag den 23 Juli 1892 forelagde Tiltalte to af sine Arbejdsfolk, Bjørn Gudmundsson og Magnus Magnusson, at opføre en lille Faarehytte nede ved Stranden ved Prestholar, viste dem, hvor Hytten skulde opføres, og tog derpaa fra sit Hjem paa en Embedsrejse. Han kom ikke tilbage fra denne Rejse før den paafølgende Tirsdag. Arbejds mændene byggede Hytten op, og for at tjene som Indtømmer i den, toge de uden Ejerens Tilladelse 7 Stykker Tømmer, tilhørende Gudmundur Gudmundsson paa Nyibær; han havde transporteret disse

Tømmerstykker tilligemed en Del andet Tømmer fra Brekkurønd ved Kopasker, men paa Grund af Storm nødsagedes han til at lande med Tømmeret paa et Sted, kaldet »Skonsa«, paa Prestholastrand, hvor han lagde Tømmeret op paa Stranden, uden at nogen af Folkene paa Prestholar havde Kundskab herom. Denne Tømmertransport fandt Sted 23 Juli 1892, samme Dag som man begyndte at bygge ovenomhandlede Hytte; Tømmeret blev oplagt paa Prestholastrand Kl. 9 om Aftenen. Da Tiltaltes Arbejdsfolk rejste Hytten, hvilket efter deres Forklaring skete næstpaafølgende Onsdag, hændte det, at de tog 7 Stykker af dette Gudmundur tilhørende Tømmer, og benyttede disse til Rejsningen af Hytten, i hvilken Henseende de tildels rettede sig efter Anvisning af Skuli Methusalemsson, som hørte til Tiltaltes Husstand, men alle disse vare af den Formening, at Tiltalte var Ejer af Tømmeret. Efter nogle Dages Forløb, og efter at Hytten var færdigbygget, fik Tiltalte Kundskab om, at man havde til Opførelsen af Hytten brugt Tømmer, som han ikke var Ejer af, hvorpaa han siger, at han har sendt Ejeren af dette Bud, gaaende ud paa, at han var villig til at give Erstatning for Fejltagelsen og betale Tømmerstykkernes Værdi; der er endog under Sagen fremkommet Udtalelse om, at Tiltalte den Gang har været tilinds at lade Hytten nedrive, for at Ejeren kunde erholde sine Tømmerstykker. Dette synes dog ikke at være sket. Men af en af Sysselmanden i Thingøssyssel den 24 April 1893 udfærdiget Udmeldelse fremgaar, at Tiltalte allerede den Gang havde indgivet til Dommeren Begjæring om Mænds Udnævnelse, for i Overværelse af Ejeren, Gudmundur Gudmundsson, at foretage en Vurdering af Tømmerstykkerne, og viser denne Udmeldelsesbegjæring af Tiltalte, som fremkom længe før end den retslige Undersøgelse af denne Sag begyndte, at han har villet erlægge rigtig og billig Betaling for Tømmerstykkerne efter deres Værdi. Da der under Sagen ikke er fremkommet noget Datum for, at Tiltalte har haft Kundskab om, at hans Arbejdsfolk toge Gudmundurs Tømmerstykker og anvendte dem til Bygningen af Hytten, og endnu mindre at han har givet en hertil sigtende Befaling, og eftersom Forhørerne ikke give nogen Anledning til at antage, at Tiltalte har villet fordølge eller søgt at fordølge Fejltagelsen, efter at han fik Kundskab om denne, og da der endelig i hans senere Optræden ikke findes nogen Omstændighed af den Beskaffenhed, at den paa nogen som helst Maade hjemler den Paastand, at han bagefter har tilegnet sig Tømmerstykkerne, kan det ikke statueres, at Tiltalte har med Hensyn til de omhandlede Stykker Tømmer gjort sig skyldig i nogen Handling eller nogen Forsømmelse, som er strafbar efter Straffelovgivningen.

II. Den anden Post i Anklagen mod Tiltalte er, at han efter at Landoverrettsdom af 27 April 1891 blev afsagt, har tilegnet sig det Grundejerne tilkommende Vrag og øvrige Landdrift (»Landgøgn«) samt Drivtømmerstumper paa Jorderne Valthjofsstadirs og Einarstadirs Forstrand, hvilken benævnes Magnavik, endskjønt Retten til dette Vrag og Drivtømmer af mindre Værdi ved ovennævnte Overrettsdom skal have været frakjendt Prestholar, Tiltaltes paaboende Gaard. Tiltalte har vedgaaet, at han har taget til eget Brug en Ubetydelighed af Drivtømmerstumper paa Magnavik Forstrand, efter at Overrettsdommen blev afsagt, men har erklæret, at han har været ubekjendt med Dommens

Indhold, og at han har havt den Opfattelse, samt til Støtte for den har havt en Sagførers Erklæring, at bemeldte Dom aldeles intet afgjorde om Ejendomsretten over ilanddrevet Vrag eller Drivtømmer (o: Forstrandsretten), idet Sagen alene drejede sig om Skadeserstatning. Ommeldte Vrag og Drivtømmer skal hans Formænd i Presthola Præstekald have oppebaaret, og han mente, at han var berettiget til at følge deres Exempel, idet han er overbevist om, at denne Forstrandsret tilkommer Presthola Kirke. Omendskjønt det antages, at den her citerede Dom af Overretten, som i Hovedsagen befatter sig med Erstatningskrav og Betingelserne for samme, indeholdt den Afgjørelse, at »Landdrift«, »som ellers tilkommer Grundejeren«, og Drivtømmerstumper paa Magnavik tilkommer Einarstadir (og Valthjofstadir), kan Tiltaltes Tilegnelse af Drivtømmerstumper i Magnavik, efter at Dommen blev afsagt — hvilken Tilegnelse han aldeles ikke lagde Dølgemaal paa — ikke betragtes som Tyveri eller Ran efter de med samme forbundne Omstændigheder, hvilke her have været refererede, men for saa vidt denne muligvis involverer ulovlig Selvtægt er den ikke Gjenstand for (justitiel) kriminel Forfølgning. Derfor bliver Tiltalte under denne Sag ikke dømt for den omhandlede Bemægtigelse af Drivtømmerstumperne.

III. Den tredie Post i Anklagen mod Tiltalte er, at han Vinteren 1891—1892 har taget og til sin egen Fordel benyttet 4 »Skibsbunker« (Skibsbaand), tilhørende Thorarinn Benjaminsson, som Thorarinn havde faaet udskiftede af det strandede Skib »Ida«, samt endvidere Vinteren 1892—93 et Stykke af samme Skibs Stævn, som Tiltalte og Thorarinn Benjaminsson vare Samejere af. Dette Skib strandede i Aaret 1887, blev solgt ved offentlig Auktion, og omendskjønt en Mand fremstod paa Auktionen som Kjøber, bleve flere Mænd senere Ejere af det i Forening; en af disse var den Tiltalte samt Thorarinn Benjaminsson; de vare tilligemed andre Samejere af $\frac{1}{3}$ af Skibstømmeret. De næstpaafølgende Aar blev Skroget af Skibet sønderdelt, og Parthaverne hjembragte efterhaanden hver til sit deres Andel af Tømmeret. Nu har Thorarinn Benjaminsson beskyldt Tiltalte for, at han uden Hjemmel har taget og hjembragt og til egen Fordel benyttet de ovenomhandlede Skibsbunker (Skibsbaand) og Stykket af Stævnen. Det er i Sagen oplyst, og Tiltalte har indrømmet det, at han har ladet hjemflytte og anvendt til eget Brug dette Tømmer. Men han mener, at han har været Ejer af Skibsbunkerne, idet de skal have været tildelte ham i hans Anpart, og Stykket af Stævnen syntes han, at han var berettiget til at tage, fordi han syntes, at Thorarinn tilegnede sig mere af deres Andel af Skibstømmeret, som de vare Samejere af, end han var berettiget til. I Særdeleshed har han fremhævet, at Thorarinn har uden hans Tilladelse taget og hjembragt Kjølsvinet af Skibet, som skal have tilfaldet Tiltalte ved Delingen. Endvidere mener Tiltalte, at ved den sidste Deling af deres Anpart i Skibstømmeret, og paa Grund af, at de optog i Sameje-Fælliget en af ham navngiven fjerde Mand, har han, Tiltalte, erholdt Ret til en Femtedel af det, som oprindeligt blev tildelt Thorarinn, og Thorarinn har ogsaa indrømmet, at Tiltalte har fremført dette Krav, men han paastaar, at han har nægtet sit Samtykke hertil, og at han har afvist Provstens Krav. Thorarinn erklærer, at Tiltalte har faaet Kjølsvinet tilbageleveret. At Tiltalte og Thorarinn

Benjaminsson have ment, at de tilligemed en Trediemand have været Samejere af $\frac{1}{3}$ af det strandede Skib »Ida«, og at der den Gang har været Spørgsmaal om at optage en fjerde Mand i Sameje-Fælliget, fremgaar af et Brev i Akten, som de begge have underskrevet 12 November 1887. De i Sagen fremkomne Forklaringer om Delingen af Tømmeret af det strandede Skib ere temmelig uklare og meget vaklende, og mange fremførte Vidnesbyrd ere en Del ustadige; Vidneforklaringerne give liden Oplysning om Tiltaltes og Thorarinn's Mellemværende udover, hvad de selv have berettet for Retten. Det er indlysende, at Uenighed og Misforstaaelse er opstaaet i Anledning af Delingen af det strandede Tømmer, samt at alle Vedkommende have hver for sig søgt at faa saa meget som muligt i sin Part. Saaledes har Forholdet ogsaa været med Tiltalte og Thorarinn; Gjerrighed har bevæget dem til Overgreb, og enhver af dem udnytter sin formentlige Ret til de yderste Grænser, han har Mulighed for, hvilket i denne Sag har vist sig med Hensyn til det ovenomhandlede Kjølsvin og Stykke af en Stævn. Men i Sagen ere ingen Forklaringer fremkomne, som hjemle at dømme den Tiltalte skyldig i Tyveri eller Ran med Hensyn til Skibsbunkerne eller Stykket af Stævnen; thi man maa antage, at han har hjembragt disse med den Forvisning, at han havde Ret til at tilegne sig dem og benytte dem.

Med Henviisning til det Foranskrevne bør den Tiltalte i denne Sag frifindes baade for Straf og Erstatning, men for usømmelig Skrivemaade i Forsvarsindlægget for Underretten bliver han at mulktet, og findes Mulkten passende ansat til 10 Kr., som for det halve tilflyder Landskassen og for den anden Halvdel Prestholareps Kommunekasse.

Nr. 290. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Johan Peder Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Maj 1898: De Tiltalte, Arbejdsmændene Knud Christensen og Johan Peder Hansen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 og Sidstnævnte i 3 Dage, og in solidum hver med det Halve udrede samtlige af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hasselbalch; 15 Kr., og Defensor, Prokurator Larsen, 12 Kr., dog saaledes, at hver betaler de med sin Arrestation og sin Strafs Udtaaelse forbundne Udgifter. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Juli 1898: De Tiltalte Knud Christensen og Johan Peder Hansen bør hensættes i Fængsel

paa Vand og Brød hver i 5 Dage. Saa udrede de og en for begge og begge for en Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Johan Peder Hansens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Knud Christensen og Johan Peder Hansen — der ere fødte Førstnævnte i Aaret 1862 og Sidstnævnte i Aaret 1870, og som ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede — for Tyveri, og det er i saa Henseende ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Efterat de Tiltalte, der ere Arbejds mænd, den 19 April d. A. om Morgenen omtrent Kl. 7¹/₂ havde truffet hinanden paa Havnepladsen i Aalborg, hvor Kjøbmand Hans Larsen sammesteds havde et Parti Majs henliggende, dels i Sække, dels løst paa Jorden, udtalte Tiltalte Christensen, der havde opfordret Tiltalte Hansen til at gaa med hen og se, hvorledes Majs en, som Christensen har udtrykt sig, henlaa i Vand og Snavs, da de vare komne derhen, til Hansen, at han kunde godt lide at have noget af den Majs til sin Gris, hvortil Hansen svarede, at det kunde Christensen sagtens faa, han kunde jo godt tage noget af Majs en, i hvilken Henseende Hansen har udsagt, at han ikke mente, at det havde noget at betyde, naar de kun toge af den Majs, der laa spredt paa Jorden.

Tiltalte Hansen tog derpaa en ved Siden af Majs en henliggende, som det maa antages nævnte Kjøbmand Hans Larsen tilhørende Sæk, hvori der i Forvejen var noget Majs, maaske 10 a 15 Pd., og medens Hansen holdt Sækken op, fyldte Christensen med en Spade en Del af den paa Jorden henliggende Majs, vel omtrent 150 Pd., i den, hvorefter Hansen, efter hvis Forklaring Christensen hjalp ham Sækken op paa Nakken, bar den hen mellem nogle paa en Tømmerplads ved den sydlige Side af Havnepladsen værende Bræddestabler, hvor han skjulte den, indtil Christensen, der efter Hansens Forklaring skubbede den

længere ind mellem Tømmeret for bedre at skjule den, senere kunde afhente den, i hvilken Henseende bemærkes, at de Tiltalte vare enige om, at Christensen skulde have Majs, og at Hansen ikke skulde have noget for at være ham behjælpelig med at tilvende sig den. Hansen har iøvrigt udsagt, at Christensen, før de toge Majs, havde talt om at købe Majs, men han har indrømmet, at der ikke har været Tale om, at Christensen vilde købe den Majs, som de toge og bare hen mellem Bræddestablerne. Efter paa den nævnte Maade at have skjult Sækken, forlode de Tiltalte Stedet og skiltes senere fra hinanden; men ved Middagstid samme Dag omtrent Kl. 12¹/₄, efterat Havnearbejderne havde forladt deres Arbejde, gik Tiltalte Christensen hen til Stedet, hvor Sækken laa, i den Hensigt at tage den med hjem, i hvilket Øjemed han flyttede den op paa en højere Bræddestabel, hvorfra han bedre kunde tage den paa Nakken.

Kjøbmand Hans Larsen, der af en af ham til at føre Tilsyn med den paa Havnepladsen anbragte Majs antagen Mand var bleven underrettet om, at Sækken var borttagen og henlagt paa det nævnte Sted, havde imidlertid foranlediget, at en Politibetjent i civil Paaklædning var tilstede for at iagttage, om Sækken blev afhentet, og ifølge en af denne Politibetjent afgiven Rapport kom der, da Tiltalte Christensen, som meldt, havde faaet Sækken op paa Bræddestablen, en Befordring kjørende i kort Afstand, og Tiltalte lod da — efter Politibetjentens Formening fordi han blev bange — Sækken staa og vilde gaa sin Vej, hvorpaa han imidlertid blev anholdt. Tiltalte har dog under Forhørene paastaet, at Grunden til, at han gik sin Vej og lod Sækken staa, ikke var den, at han saae nogen komme, men derimod den, at han nu pludselig fortrød sin Handling eller, som han ogsaa har udtrykt sig, kom i Tanker om, at det ikke kunde gaa an at tage Sækken.

Sækken og den deri værende Majs, der havde en Værdi af 3 a 4 Øre pr. Pd., ere blevne tilbageleverede til Ejeren, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For deres ovennævnte Forhold ville de Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 228 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage for hver af dem.

Nr. 289.

Høiesteretsagfører Lunn

contra

Anders Olsen og Hans Christian Larsen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 296, Førstnævnte tillige for Tyveri.

Lollands Nørreherreds Extrarets Dom af 28 Januar 1898:
Arrestanten, Tjenestekarl Anders Olsen, og Tiltalte, Tjenestekarl Hans

Christian Larsen, bør hensættes i Fængsel henholdsvis paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og i simpelt Fængsel i 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Zwick, og Defensor, Sagfører Krog-Jensen med henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr., dog saaledes, at de een for begge og begge for een udrede de med deres Anholdelse i Sommer forbundne Omkostninger og de $\frac{4}{5}$ af Aktions- og Defensionsalærerne, medens Arrestanten særskilt udreder $\frac{1}{5}$ af disse og Omkostningerne ved sin Arrest og Transport fra Kjøbenhavn til Nakskov, og de hver for sig udrede de med Afsoningen af de dem idømte Straffe forbundne Omkostninger. Saa udrede de og en for begge og begge for en 4 Kr. i Erstatning til Proprietær Michelsen af Helgenæs. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Juli 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Overretssagfører Zwick og Sagfører Krog-Jensen, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr., udredes af Tiltalte Anders Olsen, dog saaledes at Tiltalte Hans Christian Larsen in solidum med ham betaler Halvdelen heraf. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Seidelin betaler Tiltalte Olsen derhos 20 Kr. til hver, dog at Tiltalte Larsen ligeledes in solidum med ham betaler Halvdelen heraf. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det maa billiges, at de Tiltalte for det af dem udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ere ansete, Anders Olsen efter Straffelovens §§ 228 og 296 og Hans Christian Larsen efter sidstnævnte Paragraf, jfr. § 51, men medens det kan have sit Forblivende ved den Olsen idømte Straf, findes Straffen for Larsen at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Hans Christian Larsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagførerne Lunn og Jensen hver 40 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa samme Maade som Aktionens øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Nørreherreds Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Anders Olsen og Hans Christian Larsen, der ere fødte henholdsvis den 18 Februar 1879 og den 12 December 1871 og af hvilke Tiltalte Olsen er anset ved Korsør Kjøbstads Politirets Dom af 2 November 1896 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 3 Dage, medens Tiltalte Larsen ikke er funden forhen straffet under nogen offentlig Straffesag, aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 296, Tiltalte Olsen tillige for Tyveri.

Hvad førstnævnte Sigtelse angaar er følgende godtgjort ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste. Efterat de Tiltalte og en tredje ikke under nærværende Sag tiltalt Person, hvilke da alle tre tjente som Karle paa den da Proprietær Alexis Michelsen tilhørende Gaard, Helgenæs, Søndagen den 1 August 1897 kort efter Middag i noget beruset Tilstand havde gjort sig skyldige i forskellige Uordener paa Gaarden og derpaa havde bortfjernet sig en kortere Tid fra Gaarden til nogle nærliggende Huse, hvor de havde fortsat Uordenerne, og derhos nydt flere Drikkevarer, vendte de tilbage til Gaarden, hvor de trængte ind i Kjøkkenet for at forlange Øl paa nogle Flasker, de medbragte. Her gjorde de Støj, hvorfor Gaardens Ejer og Forvalter bleve kaldte til, og den tredje ikke herunder Sagen tiltalte Karl hævdede da truende en Flaske mod Ejeren, men blev holdt tilbage af Tiltalte Olsen. Det lykkedes derpaa at faa Karlene ud i Gaarden, men her raabte og skreg de samt kiggede ind ad Vinduerne i Hovedbygningen, hvorhos Tiltalte Olsen væltede et Sengelad. Efterat denne Tiltalte, som han har forklaret, af Vanvare havde knust en Rude i Hovedbygningen, ituslog han og den ikke tiltalte Karl, som det maa antages forsætlig, i Forening flere til en Værdi af ialt 4 Kr. ansatte Ruder til Gaardsiden i Hovedbygningen, og heri deltog Tiltalte Larsen ved, da den første Rude som nævnt af Vanvare var bleven knust, med Ansigtsudtryk og Minespil at opegge de 2 andre Karle til at fortsætte hermed; men da Tiltalte Olsen gjorde Mine til ogsaa at slaa Ruder ind i Forvalterens Værelse, afholdt Tiltalte Larsen ham dog herfra. Tiltalte Olsen dundrede derpaa med en Lægte fra Sengeladet paa Hoveddøren, der var bleven aflaaet, hvorhos de alle 3 ringede paa Mådklokken i Gaarden og først da Politimesteren, efter at der var sendt Bud om Politiet, var kommen tilstede, standsede Optøjerne.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte Olsen derhos overbevist om at have den 29 December 1897 her i Staden fra-stjaalet Konditorsvend Oscar Christian Jensen et til 2 Kr. 50 Øre vurderet Sølvetui til en Tændstikæske, hvilket Etui laa i Lommen paa et Bestjaalne tilhørende Klædningsstykke, der beroede i et af dem i Fællesskab benyttet Klædeskab.

Medens Tiltalte Olsen for bemeldte Tyveri vil være at ansee efter Straffelovens § 228, ville begge de Tiltalte for deres ovenfor beskrevne Forhold med henholdsvis at ituslaa Ruderne og opegge dertil, hvilket Forhold efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes at være forbundet med Forstyrrelse af den offentlige Fred, være at ansee efter Straffelovens § 296, for Tiltalte Larsens Vedkommende kfr. dens § 51, efter Omstændighederne, Tiltalte Olsen med Fængsel paa Vand og Brød

i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Larsen med simpelt Fængsel i 5 Dage. De Tiltalte ville derhos efter derom nedlagt Paastand have in solidum at erstatte Proprietær Michelsen de ituslagne Ruders Værdi med 4 Kr.

Fredagen den 11 November.

Nr. 281.

Advokat Halkier

contra

Frederik Niels Anders Jørgen Jørgensen
(Def. Nellemann),

der tiltales for ved Uagtsomhed at have forvoldt et Menneskes Død.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 14 Juni 1898: Tiltalte Frederik Niels Anders Jørgen Jørgensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Niels Anders Jørgen Jørgensen til Advokaterne Halkier og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne Sag tiltales Frederik Niels Anders Jørgen Jørgensen, der er født den 27 April 1873 og senest anseet ved Amager Birks Extraretsdom af 13 Februar 1896 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, for ved Uagtsomhed at have forvoldt et Menneskes Død.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt oplyste følgende:

Den 15 December forrige Aar om Aftenen opholdt Tiltalte sig i en Mælketoddyforretning paa Christianshavn, og her kom ved Nitiden Arbejdsmand Emil Ludvig Petersen og den 21-aarige Holger Michael- sen, hvem Tiltalte havde truffet flere Gange tidligere paa Dagen, ind.

Petersen og Michaelsen fik hver en Snaps og gik saa igjen. Kort efterat de vare gaaede, fik Tiltalte af Opvarteren i Toddyforretningen, Peter Kristoffersen, en Sodavandsflaske fyldt med »Skraasauce«, af hvilken Tiltalte og nogle af de Tilstedeværende hver tog nogle Draaber for dermed at væde Skraaen, som de havde i Munden.

Efter det i Sagen Oplyste fremkommer »Skraasauce« ved Præsningen af Skraatobak; den Skraasauce, Tiltalte fik, indeholdt ca. 0,63 pCt. Nikotin.

Kort efterat Tiltalte havde faaet den nævnte Flaske kom Petersen og Michaelsen tilbage til Toddyforretningen, og Tiltalte sagde nu til Petersen, om han vilde have en »Hybenkradser«, idet han samtidig rakte Flasken henimod ham; da Petersen svarede Nej, rettede Tiltalte det samme Spørgsmaal til Michaelsen, der var temmelig beruset — han havde efter det Oplyste i Dagens Løb faaet mindst 14—15 Snapse — og som sagde »Ja, lad gaa«, hvorefter han modtog Flasken af Tiltalte, satte den for Munden og drak af dens Indhold. Da Kristoffersen, saae dette, sagde han: »Er Du gal, det er jo Skraasauce«, hvorpaa Tiltalte rev Flasken fra Michaelsen. Kristoffersen gav saa Michaelsen et Glas Mælk, hvorefter denne kastede lidt op, og Michaelsen blev derpaa fulgt ud i Gaarden af en af de Tilstedeværende, der efter en halv eller en hel Snes Minutters Forløb atter kom ind i Forretningen og sagde, at det var bedst, at de fik Michaelsen bragt hjem. Michaelsen, der sad paa en Kasse i Porten og var meget bleg, kold og ude af Stand til at tale, blev saa af nogle af de Tilstedeværende, deriblandt Tiltalte, baaren til sit Hjem, der laa tæt ved Toddyforretningen. Undervejs mente En af dem, der bar ham, at mærke, at han ikke levede mere, og da han var bleven bragt hjem, hvor han blev lagt i sin Seng, sendte hans Moder, overfor hvem Tiltalte — der antog, at Michaelsen endnu levede, men var paa det Rene med, at han var meget daarlig — af Frygt for Ansvar fortav, at Sønnen havde drukket »Skraasauce«, og til hvem han ytrede, at det nok gik over, naar Sønnen kom i Seng og blev varm, Bud efter en Læge, der hurtigt kom tilstede, men som erklærede, at Michaelsen var død, antageligt en halv Times Tid forinden Lægens Komme.

Ved en den 18 December forrige Aar foretagen Obduktion af Michaelsens Lig fandtes der i Mavesækken en skidden, brun, grumset Vædske, der ved kemisk Undersøgelse viste sig at indeholde Nikotin, hvilket Stof ligeledes lod sig paavise i en ved Obduktionen udtagen Prøve af Blod og Lever.

De obducerende Læger have erklæret, at Michaelsens Død efter det Oplyste maa antages at skyldes en akut Forgiftning med Nikotin, mod hvilken hans Modstandskraft maa antages at have været noget formindsket, fordi han var svækket ved Drik, og at det, da en til at dræbe tilstrækkelig stor Portion Gift synes at være absorberet allerede i de første 10 a 20 Minutter efter Indtagelsen, er tvivlsomt om Døden vilde kunne have været afværget, hvis en Læge strax var bleven hentet.

Det kgl. Sundhedskollegium har i en af det den 31 Maj d. A. afgiven Erklæring udtalt, at Nikotin er en særdeles farlig Gift, og at Michaelsen, da han maa antages at have drukket mindst ca. 20 Gram af »Skraasaucen«, der, som nævnt, indeholder 0,63 pCt. Nikotin, har

faaet mindst 0,126 Gram Nikotin, hvilken Dosis, selv om en Del af Giften er fjernet ved Opkastning, dog er saa høj, at den maa ansees for dødbringende eller højst farlig. Da hele Forløbet og de indtraadte Symptomer derhos passe til en Nikotinforgiftning, efter hvilken der ofte ved Sektionen kun kan iagttages lidet fremtrædende organiske Forandringer, maa det efter Kollegiets Formening ansees for sikkert eller i det mindste for i høj Grad sandsynligt, at Døden er bevirket ved Nikotinforgiftning, idet Kollegiet dog har fremhævet, at den Afdødes Rus kan have svækket Modstandskraften, og saaledes i det mindste tildels have medvirket til, at Døden indtraadte. Kollegiet har sluttelig udtalt, at det maa ansee det for meget tvivlsomt, om en tilkaldt Læge vilde kunne være kommen tidsnok til at have reddet den Afdødes Liv.

Tiltalte har forklaret, at han, der altid har været gode Venner med Michaelsen, handlede i Kaadhed, da han rakte ham Flasken med »Skraasauce«, og i det paagjældende Øjeblik kun tænkte paa, at det kunde være morsomt, at Michaelsen, der, hvad Tiltalte gik ud fra som givet, ikke anede, hvad der var i Flasken, fik den ubehagelige Smag af Skraasauce i Munden, at han vel vidste, at »Skraasauce« ikke kan drikkes, og at den er et giftigt Stof, men at han ikke havde nogen Forestilling om, hvor farlig en Gift »Skraasauce« er, og at han ikke i Øjeblikket tænkte over, hvilke Følger hans Handling kunde have.

Idet der nu maa gaas ud fra, at Michaelsens Død er forarsaget ved Nydelsen af den »Skraasauce«, som Tiltalte gav ham at drikke, findes Tiltalte at have gjort sig skyldig i et efter Straffelovens § 198 strafbart Forhold, og den Straf, han herefter har forskyldt, findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Mandagen den 14 November.

Nr. 130.*)

Advokat Nellemann

contra

Christian Peter Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse og Assurancesvig samt Tyveri.

Høiesterets Dom.

Efterat Tiltalte i Henhold til Høiesterets Dom af 30 Juni d. A. har været indlagt til Observation paa en Sindssygeanstalt, er der fra vedkommende Overlæge fremkommet en den 19 Septem-

*) Den af Høiesteret tidligere i denne Sag afsagte Kjendelse, de indankede Domme samt Overretsdømmens Præmisser findes i Tidenden for 1898 pag. 287.

ber d. A. dateret Erklæring, hvori det udtales, at Tiltalte for Øjeblikket er sindssyg, og at det ikke kan betvivles, at han har været det, da han den 5 og 6 Juni d. A. afgav den i ovennævnte Høiesteretsdom omtalte Tilstaaelse, hvorimod der ikke er fremkommet noget, der giver Grund til at tro, at han var sjælelig abnorm, dengang Branden fandt Sted. Ifølge en senere Erklæring af Overlægen kan det ikke ventes, at Tiltalte i nogen nær Fremtid vil blive helbredet.

Herefter og da den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse, der paa Grund af Tiltaltes Tilstand ikke er blevene nærmere gennemgaaet med ham, paa flere Punkter ikke er stemmende med, hvad der iøvrigt er oplyst, vil der ikke kunne tillægges den nogen Betydning. Afseet fra Tilstaaelsen er der nu vel oplyst flere i den indankede Dom nærmere fremstillede Omstændigheder, der tyde paa, at Tiltalte forsætlig har paasat Ilden, men der findes dog ikke at være tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis herfor, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at der ikke strax efter Branden, og medens Alt endnu var uforandret, er fremskaffet nøjagtig Oplysning om de faktiske Forhold, og at det ikke ved de tildels længe efter Branden i Sagen afgivne Forklaringer kan ansees godtgjort, enten at Ilden ikke fra Loftet kan have forplantet sig til Prøvestuen, eller at de i denne værende Klæderuller have været vædede med Petroleum eller Benzin paa en saadan Maade, at det maatte antages skeet i forbryderisk Øjemed.

Med Hensyn til Sigtelsen for Tyveri af en Hat i 1891 har Tiltalte stadig fastholdt, at han ikke har taget Hatten uden at ville betale den, og henseet til de i Dommen nævnte Omstændigheder, hvorunder Borttagelsen fandt Sted, samt den mellem Tiltalte og Hattens Ejer stedfindende omfattende Forretningsforbindelse findes denne Forklaring ikke at kunne forkastes.

Tiltalte vil saaledes i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Christian Peter Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Hansen, 300 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

Nr. 277. Proprietær **P. A. Johnsen** af Vester Lynnerup, Pastor **Theodor Møller** i Birkerød paa sin Hustrus Vegne, Pastor **Korn** i Udby paa sin Hustrus Vegne og Overretssagfører **Johnsen** i Viborg (Overretssagfører Johnsen paa egne Vegne og ifølge Fuldmagt fra sine medoptrædende Søskende)

contra

Indehaverne af Interessentskabet **P. Dinesen & Co.** (Kjærs Møllers Fabriker) i Aalborg (Asmussen),

betr. en Recognitionsberettigets Adgang til at modsætte sig Ejendommens Overgang til et Aktieselskab.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juni 1898: Imod at Betaling af det ovennævnte Beløb, 100 Kr., samtidig tilbydes dem, bør de Indstævnte, Proprietær P. A. Johnsen af Vester Lynnerup, Pastor Theodor Møller i Birkerød paa sin Hustrus Vegne, Pastor Korn i Udby paa sin Hustrus Vegne og Overretssagfører Johnsen i Viborg, under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 5 Kr. for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, paa Begjæring af Citanterne, Indehaverne af Interessentskabet P. Dinesen & Co. (Kjærs Møllers Fabriker) i Aalborg, meddele det ovennævnte af disse udstedte Skjøde Paategning om, at det nævnte i Anledning af stedfindende Ejerskifte skyldige Recognitionsbeløb er erlagt. Saa bør og de Indstævnte, en for alle og alle for en, til Citanterne betale Sagens Omkostninger med 80 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Kontraappellanternes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville Hovedappellanterne have in solidum at betale til Kontraappellanterne med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Hovedappellanterne, een for alle og alle for een, til Kontraappellanterne, Indehaverne af Interessentskabet P. Dinesen & Co., med 300 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Arveskjøde af 29 Maj 1851, der er thinglæst under 10 Juni s. A. tillige som Behæftelse, for saa vidt nedennævnte Herlighedsret angaar, solgte Lorentz Høier Ingstrup sin Ejendom, Kjærs Mølle ved Aalborg, med Tilliggende »i fuldstændig Arvefæste, navnlig med Ret til at sælge og pantsætte« til Klædefabrikanterne Dinesen og Rodskjær samt Prokurator Jespersen, hver med lige Andel »eller hvem de i Kraft af den dem herved meddelte Ejendomsret maatte finde for godt at overdrage og afhænde denne Ejendom til, dog at Herligheden af denne forbeholdes mig og den eller dem, til hvem den senere maatte overdrages«. Arvefæsteafgiften bestemtes til 1300 Rdl. aarlig, og hedder det derhos i Skjødets Post 5: »Saasart denne Ejendom enten i det Hele eller for en Del ved Dødsfald, Salg eller paa anden Maade bliver overladt eller afhændet til en ny Ejer, saa betales ved enhver saadan Forandring til Herlighedsejeren en Recognition af Fem og Tyve Specier ved hele Ejendommens Overdragelse, og i Forhold dertil, for saa vidt Ejendommen kun for en Del skifter Ejer, og maa intet Skjøde, Skiftebrev eller andet Adkomstdokument, hvorved denne Ejendom enten i det Hele eller for en Del overdrages eller udlægges til en ny Ejer, thinglæses eller protokolleres, førend samme af Herlighedsejeren har faaet Paategning om, at den nævnte Recognition rigtig er betalt. Dog fritages de nuværende Arvefæstere for at betale den ommeldte Recognition, naar nogen af dem erhverver en andens Andel i Ejendommen, ligesom ogsaa »de nuværende Arvefæsternes Enker i de Tilfælde, hvor de beholde eller erhverve Ejendommen, skulle være fritagne for at svare Recognition, saalænge de ikke gifte sig igjen.«

Som senere Ejere af den ommeldte Arvefæsteejendom, der er skyldsæt under Matr.-Nr. 504 af Aalborg Bygrunde og Matr.-Nr. 21 a af Aalborg Ladegaards Jorder i Budolfi Landsogn, have Citanterne, Indehaverne af Interessentskabet P. Dinesen & Co. (Kjærs Møllens Fabrikker) i Aalborg ved Skjøde, dateret 23de, 24de, 27de og 30 December 1897, afhændet bemeldte Ejendom med Tilbehør til Aktieselskabet »Kjærs Møllens Fabrikker« i Aalborg.

Da de Indstævnte, Proprietær P. A. Johnsen af Vester Lynnerup, Pastor Theodor Møller i Birkerød paa sin Hustrus Vegne, Pastor Korn i Udby paa sin Hustrus Vegne og Overretssagfører Johnsen i Viborg, der som nuværende Herlighedsejere ere berettigede til at oppebære den i det førstnævnte Skjødes Post 5 bestemte Recognition, have nægtet at modtage den dem af Citanterne i Anledning af det nu stedfundne Ejerskifte tilbudne Recognition til Beløb 100 Kr. og at give Skjødet Paategning om Recognitionens Erlæggelse, have Citanterne under nærværende her ved Retten som vedtaget Værnothing anlagte Sag paa-staaet de Indstævnte tilpligtede under en daglig Mulkt at give Skjødet den forlangte Paategning, saaledes at dette kan antages til Thinglæsning, samt de Indstævnte paalagte Sagens Omkostninger in solidum.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært saaledes, at Pligten til at paatægne Skjødet gjøres afhængig af samtidig Betaling af Recognitionen.

Til Støtte for deres Vægning ved at meddele Skjødet den forlangte

Paategning have de Indstævnte gjort gjældende, at det formentlig følger saavel af Arvefæsteforholdets Natur som ogsaa af det oprindelige Arvefæsteskjødes Ordlyd, at de som Herlighedsejere ikke kunne være pligtige at finde sig i, at den bortarvefæstede Ejendom afhændes til et Aktieselskab, bl. A. fordi derved Udsigten til fremtidige Ejerskifter i saa høj Grad vil formindskes, at deres Ret til at oppebære Recognition vil blive næsten værdiløs.

Selv om imidlertid denne sidste Beregning paa Forhaand turde ansees rigtig, savnes der dog Hjemmel til af Hensyn hertil at undergive Citanterne ved de foreliggende Adkomster hjemlede fri Dispositionsret over Ejendommen nogen Indskrænkning med Hensyn til Valget af Kjøber.

Citantens Paastand vil derfor være at tage til Følge, dog at Pligten til at paatægne Skjødet overensstemmende med de Indstævntes af Citanterne ikke særlig imødegaaede Paastand bliver at gjøre afhængig af, at Recognitionens Beløb samtidig tilbydes dem.

Tvangsmidlet til Dommens Opfyldelse findes at burde bestemmes til en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende daglig Mulkt af 5 Kr.

Sagens Omkostninger findes de Indstævnte in solidum at burde tilsvare Citanterne med 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Tirsdagen den 15 November.

Nr. 122.

Høiesteretsagfører Asmussen

contra

Richardt Johann Bernhard Mann (Def. Shaw),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Marts 1897: Tiltalte Richardt Johan Bernhard Mann bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 250 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 24 November 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 33.

Tirsdagen den 15 November.

Høiesterets Dom.

Efter samtlige Høiesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa den Forretning med Udskjækning af Vin og Spirituosa, som har fundet Sted i det paagjældende Lokale, betragtes som dreven af Tiltalte ved den i Dommen nævnte Restauratør som hans Fuldmægtig, og da Tiltalte ikke dertil har havt fornøden Adkomst, vil han ikke kunne undgaa at ansees, som i Dommen antaget, efter Næringslovens §§ 75 og 78. Da den valgte Bøde findes passende, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmussen og Shaw 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Richardt Johan Bernhardt Mann for uberettiget Næringsbrug.

Tiltalte, hvis opgivne Alder af 36 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, er anseet ved Dom, afsagt inden Rettens første Afdeling for offentlige Politisager den 21 December 1891 efter Næringsloven af 29 December 1857 §§ 75 og 78, med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 40 Kr. Han har derhos inden Rettens anden Afdeling for offentlige Politisager den 17 Januar 1896 i Mindelighed vedtaget at erlægge en Bøde af 30 Kr. for uberettiget Næringsbrug og den 18 Juli samme Aar inden Rettens 3die Afdeling for offentlige Politisager ligeledes i Mindelighed vedtaget at erlægge en Bøde paa 60 Kr. med Virkning som Dom for anden Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjækning, hvilke Bøder han har betalt. Tiltalte er endelig ved Rettens Dom af 14 November 1896 anseet efter Næringsloven af 29 December 1857, dels

efter dens § 75 for tredje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78 for tredje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjækning, med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 150 Kroner.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Tiltalte, der har Borgerskab som Grosserer og Vinhandler her i Staden, har i Tiden siden Begyndelsen af indeværende Aar som Repræsentant her i Landet for Firmaet »The Continental Bodega Company« været eneste Leverandør af Vine og Spirituosa til en Vinstueforretning i et af ham lejet Lokale paa Amagertorv Nr. 4, hvor de ovennævnte Varer udskjænkes for siddende Gjæster.

Han har vel med Hensyn til denne Forretning villet gjøre gjældende, at den indehaves ikke af ham selv men af en navngiven Restauratør, hvem han til Brug for Forretningen har udlaant det fornødne Inventarium og overdraget et Konsignationslager af Vin og Spirituosa, og efter Sagens Oplysninger maa der gaas ud fra, at Udgifterne ved Vinstuens Drift i det Hele skulle paahvile den ommeldte Restauratør; naar imidlertid hensees til, at det i en mellem denne og Tiltalte oprettet Kontrakt er bestemt, at Restauratøren er uberettiget til at forhandle Drikkevarer leverede af andre Firmaer, at han er pligtig til at sælge Varerne til de Priser, som opgives af Tiltalte, at Tiltalte til enhver Tid har Ret til at færdes i Lokalet og til at kontrollere Lageret og det over samme førte Bogholderi, at Restauratøren er forpligtet til hver Dag at aflægge Tiltalte specificeret Regnskab over, hvad der den foregaaende Dag er udgaaet og solgt af Lageret, samt til paa Anfordring, eventuelt ved hver Opgjørelse, til Tiltalte at indbetale, hvad der efter samme er solgt for, og endelig til, at Udbyttet af det i Vinstueforretningen skete Salg efter et i Kontrakten nærmere fastsat Forhold skal fordeles mellem Restauratøren og det af Tiltalte repræsenterede Firma, findes dette paa en saadan Maade at være interesseret i den nævnte Forretning, at det efter Næringslovens § 4 maatte kræves som Betingelse for, at det paa den angivne Maade tager Del i dennes Drift, at Firmaet eller dets Repræsentant var i Besiddelse af den til Udøvelse af Beværternæring — derunder Brændevinsudskjækning — fornødne Adkomst.

Da nu hverken Firmaet eller Tiltalte er i Besiddelse af nogen saadan Adkomst, og da Ansvar for den begaaede Lovovertrædelse efter det foreliggende findes at maatte paahvile Sidstnævnte, vil han som Følge af alt det Foranførte være at ansee efter Næringsloven af 29 December 1857, dels efter dens § 75, for fjerde Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, dels efter dens § 78 for fjerde Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjækning efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 250 Kr.

Torsdagen den 17 November.

Nr. 83. Husejer og Fisker **A. Thillerup**
(Asmussen efter Ordre)

contra

Hofjægermester, Lehns greve **Lerche** til Grevskabet **Lerchenborg**
(Arntzen),

betr. Erstatning for Tab forvoldt ved et formentlig urettelig nedlagt Forbud.

Arts-Skipplinge Herreders ordinære Rets Dom af 14 Marts 1898: Indstævnte, Hofjægermester, Lehns greve Lerche til Grevskabet Lerchenborg, bør til Citanten, Fisker A. Thillerup i Kallundborg, i Erstatning for det sidstnævnte ved det ovennævnte Fogedforbud af 29 September 1891, der er hævet ved Kallundborg Bythingsrets Dom af 23 Januar 1893, forvoldt Tab af 87 Fiskedage i Aarene 1891 og 1892 med 7 Ruser ud for Kysten af Asnæs paa Steder, hvor han uden at skade Fiskeriet med de i Forbindelse med Grevskabets Aalegaarde eller Aalestader udsatte Aaleruser har kunnet drive Aalefiskeri, udrede et saadant Beløb — dog ikke over 3045 Kr. — som fastsættes af to af Retten efter Citantens Begjæring paa Indstævntes Bekostning udmeldte uvillige Mænd, tilligemed 5 pCt. p. a. Rente af Erstatningsbeløbet fra den 20 Februar 1894, indtil Betaling sker. Saa bør og Indstævnte, Lehns greve, Hofjægermester Lerche-Lerchenborg til det Offentlige udrede de Retsgebyrer og Skrivversalærer samt det stemplede Papir, som vilde have været betalte, respektive forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt endelig det Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Buch, tillagte Salær, 120 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juli 1897: Citanten, Hofjægermester, Lehns greve Lerche til Grevskabet Lerchenborg, bør for Tiltale af Indstævnte, Fisker A. Thillerup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Prokuratorerne Buch for Underretten og Leth for Overretten tillægges i Salær hver 80 Kr., der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner, medens det Appellantens befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Fisker A. Thillerup, til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Asmussen 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Angivende af, at Indstævnte, Fisker A. Thillerup, i Forening med en Trediemand drev Aalefiskeri i Store Belt ved Asnæs udfor Grevskabet Lerchenborgs Grund ved Hjælp af Rad og Ruser anbragte indenfor og imellem Grevskabets Aalegaarde »Ny Aalegaard« mod Øst og »Cathrine« mod Vest og derved i højeste Grad skadede Fiskeriet med de i Forbindelse med bemeldte Aalegaarde udsatte Aaleruser, begjærede Citanten, Hofjægermester Lehns greve Lerche til Grevskabet Lerchenborg den 28 September 1891 hos Kongens Foged i Kallundborg Kjøbstad Forbud nedlagt imod, at de eller en af dem havde de omhandlede Rad og Ruser liggende indenfor og imellem fornævnte Aalegaarde og med disse Redskaber eller paa anden Maade drev Aalefiskeri indenfor nævnte Aalegaarde og i det hele i en saadan Nærhed af de i Forbindelse med Grevskabets Aalegaarde udsatte Aaleruser, at det skadede Fiskeriet med disse, og den 29 s. M. blev Forbud overensstemmende hermed nedlagt for Indstævnte. I den af Citanten ved bemeldte Kjøbstads ordinære Ret til Forbudets Stadfæstelse anlagte Sag blev der den 23 Januar 1893 afsagt Dom, ved hvilken det statueredes, at Citanten ikke havde godtgjort, at Indstævnte havde haft sine Fangstredskaber anbragte indenfor eller imellem Citantens Aalegaarde eller Aalerusestader eller i en saadan Nærhed af disse eller iøvrigt paa en saadan Maade, at det var til Skade for det med dem drevne Fiskeri, hvorfor Forbudet blev ophævet.

Indstævnte har derefter under nærværende, efter erhvervet Bevilning til fri Proces, ved Arts Skippinge Herreders ordinære Ret anlagte Sag paastaet Citanten dømt til i Erstatning for det ham ved Forbudets Nedlæggelse tilføjede Tab at betale ham 3045 Kr. eller et ved uvillige Mænds Skjøn fastsat Beløb, samt til at udrede Sagens Omkostninger. Citanten paastod sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, men ved bemeldte Rets Dom af 14 Marts 1896 blev Citanten tilpligtet at betale Indstævnte i Erstatning for Tab af 87 Fiskedage i Aarene 1891 og 1892 med 7 Ruser udfor Kysten af Asnæs paa Steder, hvor han, uden at skade Fiskeriet med de i Forbindelse med Grevskabets Aalegaarde eller Aalestader udsatte Aaleruser havde kunnet drive Aalefiskeri, et ved uvillige Mænds Skjøn fastsat Beløb, dog ikke over 3045 Kr., foruden Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 20 Februar 1894 samt endvidere til at udrede Sagens Omkost-

ninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører, Prokurator Buch, 120 Kr.

Denne Dom har Citanten indanket hertil, hvor han paastaar den saaledes forandret, at han frifindes for Indstævntes Tiltale, og at Sagens Omkostninger i begge Instantser paalægges Indstævnte. Denne, der ogsaa for Overretten har erholdt Bevilling til fri Proces, paastaar Underrettsdommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Leth, hvilket i alt Fald paastaas udredet af det Offentlige.

Den indankede Doms Resultat er støttet paa, at »Ny Aalegaard« og »Cathrine« ifølge de under Sagen fremkomne Oplysninger ikke kunne siges at være Aalegaarde eller Aalestader i den Betydning, hvori disse Betegnelser ere brugte i Fiskeriloven af 5 April 1888 § 3, eftersom hertil maa udfordres, at de udgaa fra Land, medens de nævnte Apparater formentlig ere anbragte i en Afstand fra Kysten af henholdsvis 80 a 100 Alen og 50 Alen, og at den anførte Lovbestemmelse følger ikke har været til Hinder for, at Indstævnte fiskede med Aalruser indenfor og imellem disse saakaldte Aalegaarde, uden Hensyn til, om han derved skadede det ved deres Hjælp af Citanten drevne Fiskeri.

Det kan imidlertid ikke antages, at de Fiskeindretninger, til hvis Anbringelse Ejeren af Kysten i Medfør af bemeldte Lovbestemmelse har udelukkende Ret, nødvendigvis maa staa i umiddelbar Forbindelse med Landjorden, og da det ikke fra Indstævntes Side er assereret, at »Ny Aalegaard« eller »Cathrine« iøvrigt mangler nogen Betingelse for at kunne henføres under Benævnelserne Aalegaard eller Aalestade samt da det maatte være til Skade for Fiskeriet med de af Grevskabet i Forbindelse med dem udsatte Ruser, at Indstævnte lagde sine Ruser indenfor og imellem dem, findes det nedlagte Forbud ikke at have været i Strid med Indstævntes Ret. Da Indstævnte saaledes, forsaavidt han har efterkommet Forbudet, ikke har lidt noget Tab, som det kunde paahvile Rekvirenten at erstatte, og da den Omstændighed, at Forbudet er bleven ophævet, fordi det ikke fandtes godtgjort, at Indstævnte havde givet tilstrækkelig Anledning til dets Nedlæggelse, ikke i og for sig kan hjemle ham Ret til Erstatning for saadant Tab, vil Citanten være at frifinde for hans Tiltale.

Sagens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og de de beskikkede Sagførere tilkommende Salærer, der bestemmes til 80 Kr. for hver, at udrede af det Offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instant, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 18 November.

Nr. 11. Hestehandler **Jørgen Jørgensen** (Hindenburg)

contra

Hestehandler **Wulff Nathansen** (Rée),

betr. Ophævelse af en Handel om en Hest.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Juli 1893: Indstævnte, Hestehandler **Jørgen Jørgensen**, bør imod at erholde tilbageleveret den under Sagen omhandlede Hoppe, til Citanten, Hestehandler **Wulff Nathansen** i Randers, betale 457 Kr. 50 Øre med Renter af 425 Kr., 5 pCt. p. a., fra den 16 Marts f. A. til Betaling sker. Saa bør han og betale Citanten for Hoppens Fodring og Pasning fra den 14 Februar f. A. indtil han modtager den tilbage, et saadant Beløb, som af uvillige inden Retten udmeldte Mænd fastsættes, dog ikke over $1\frac{1}{4}$ Kr. daglig, samt denne Sags Omkostninger med 80 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Olivarius en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 29 August f. A. og den 21 November f. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den i den indankede Dom omhandlede Hoppe den 9 Oktober 1893 tilbagekøbtes af Appellanten for 450 Kroner. Indstævnte har herefter indskrænket sin Paastand for Høiesteret til kun at omfatte Erstatning for Udlæg til Dyr læge og Transport, 32 Kroner 50 Øre, og i Foderpenge for Tiden fra 14 Februar 1892 til 9 Oktober 1893 et saadant Beløb, som af uvillige af Retten udmeldte Mænd fastsættes, dog ikke over $1\frac{1}{4}$ Krone daglig.

Efter de Høiesteret foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke antages, at den i Dommen omhandlede Plet paa Hoppens højre Øje har haft nogen Indflydelse paa dens Brugbarhed. Herefter har Indstævnte ikke haft nogen Føje til at forlange, at Handelen skulde gaa tilbage. Appellanten vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvorhos Indstævnte efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes at maatte tilpligtes at betale til Appellanten Processens Omkostninger for begge Retter med 400 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Hestehandler **Jørgen Jørgensen**, bør for Indstævnte, Hestehandler **Wulff Nathansens**, Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostnin-

ger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 3 Februar f. A. dateret Brev tilbød Indstævnte, Hestehandler Jørgen Jørgensen, Citanten, Hestehandler Wulff Nathansen af Randers, en femaarig brun Hoppe tilkjøbs for 425 Kr., hvilken Hoppe Citanten tidligere havde seet og ytret Lyst til at købe, uden dog, som det maa antages, at underkaste den en nøjere Undersøgelse, og meddelte Indstævnte i Brevet, at Hoppen under en for nylig overstaaet Sygdom (en Kværkbyld i Kjæbehulen) havde faaet en lille hvid underløben Prik paa det højre Øje, »men hun seer«, som det hedder i Brevet, »godt, og der er ellers ikke noget at bemærke«, hvorhos han tilføjede, at det kun var til Citanten, at han vilde sælge Hoppen for den angivne Pris, idet han af andre mindst vilde have 600 Kr., »thi det er den værd, og den er smuk og skikkelig i alle Maader.« Herpaa svarede Citanten ved et den 5 s. M. dateret Brev, der er ubehjælpsomt affattet, men hvis Mening tydeligt nok er, at han gik ind paa at købe Hoppen, og anmodede Indstævnte om at sende ham den, saafremt den omtalte Plet paa Øjet ikke kunde skade Hoppen eller i Tiden forringe dens Værdi, eller, som det andetsteds i Brevet er udtrykt, »naar omskrevne Plet ikke har nogen Betydning«, hvorhos han i Brevet, med hvilket han fremsendte den forlangte Kjøbesum, ytrede: »Jeg stoler nu fuldkommen paa Dig, og at Du ikke sender mig en Hest der er blind«. Indstævnte afsendte derefter Hoppen til Citanten, der, da han ifølge sit Anbringende strax efter dens Ankomst til Randers den 14 s. M. skjønnede, at Pletten sandsynligvis var af gammel Oprindelse og meget skadelig for Hoppens Synsevne og Værdi, endnu samme Dag lod den syne af en Dyr læge, og da Citantens Opfattelse i det Væsentlige bestyrkedes af Dyr lægen, hvis under Sagen fremlagte Erklæringer gaar ud paa, at der ved Undersøgelse af Hoppen nævnte Dag i den forreste Rand af højre Øjes Hornhinde fandtes en mælkefarvet aflang Plet, der viste sig at være et Ar efter Saar, som efter Dyr lægens Overbevisning var erhvervet for længere Tid siden, at en Del af Pupillen dækkes af Pletten, hvorfor Hestens Seevne er svækket, og at denne Fejl ogsaa som Skjønhedsfejl betragtet medfører en Værdiforringelse af Dyret og ifølge Handelskoutume i Randers er Kassationsgrund, forlangte Citanten saavel ved Telegram som ved Brev til Indstævnte Handelens Tilbagegang. Herpaa vilde Indstævnte imidlertid ikke indlade sig, og under nærværende Sag paastaar nu Citanten Indstævnte tilpligtet mod Hoppens Tilbagelevering at tilbagebetale ham Kjøbesummen 425 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 16 Marts f. A. til Betaling sker, samt at betale ham Omkostninger til Dyr lægen for Hoppens Undersøgelse, 10 Kr., endvidere Omkostninger ved Hoppens Transport til Randers, 22 Kr. 50 Øre, samt Omkostninger til Hoppens Fodring og Pasning a 1¹/₄ Kr. daglig fra dens Ankomst til Randers

den 14 Februar f. A. indtil Tilbagelevering finder Sted, og endelig denne Sags Omkostninger skadesløst.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, idet han i saa Henseende har paaberaabt sig, at han har gjort Citanten bekendt med den omspurgte Fejl, og at der i ethvert Fald efter den førte Korrespondance ikke har paahvilet ham anden Forpligtelse end at indestaa for, at Hesten ikke var blind.

I denne Opfattelse kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold. Ligesom hans Brev af 3 Februar f. A. hos Citanten naturligen maatte fremkalde den Forestilling, at Fejlen var uden videre Betydning for Hoppens Brugbarhed og dens Værdi i Handel og Vandel, saaledes fremgaar det af Citantens Svarskrivelse, at han kun under denne Forudsætning har indladt sig paa at købe Hesten, og da dette maa have været indlysende for Indstævnte, maa Citanten ansees berettiget til at fordrø Handelens Tilbagegang ved mod Hestens Tilbagelevering til Indstævnte af denne at erholde tilbagebetalt Kjøbesummen for samme 425 Kr. tilligemed Renter som paastaet og at kræve Erstatning hos Indstævnte for det ham ved Handelen paaførte Tab. Med Hensyn til Citantens Beregning af dette Tab har Indstævnte fremsat forskellige Indsigelser, idet han har gjort gjældende, at de Beløb, som Citanten har paastaet sig tilkjendte for Hoppens Undersøgelse og Transport ere for højt ansatte, og at han, da Citanten har havt Nytte af Hesten, ikke kan være forpligtet til at betale Citanten Vederlag for dens Fodring og Pasning, og at dette Vederlag i ethvert Fald ikke kan ansættes højere end til 75 Øre pr. Dag. Rigtigheden af de førstnævnte Poster maa imidlertid ansees tilstrækkelig dokumenteret af Citanten, hvorfor de herunder krævede Beløb, ialt 32 Kr. 50 Øre, ville være at tilkjende Citanten. Da fremdeles Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse har godtgjort, at denne har havt Nytte af Hesten, hvad under de foreliggende Omstændigheder ej heller kan have Formodningen for sig, kan der ikke tages Hensyn til Indstævntes Indsigelse mod at betale Omkostningerne ved sammes Fodring og Pasning, i hvilken Henseende iøvrigt ogsaa kan bemærkes, at Citanten ifølge sit uimodsagte Anbringende, for at spare eller begrænde denne Udgiftspost for Indstævnte, tidligere har foreslaaet denne at sælge Hesten, uden at han dog har villet gaa ind derpaa, men findes den Citanten i den her omhandlede Anledning tilkommende Betaling at burde bestemmes ved Skjøn af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, dog ikke til over 1¹/₄ Kr. daglig.

Sagens Omkostninger vil Indstævnte efter Omstændighederne have at tilsvare Citanten med 80 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Olivarius en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af hans den 29 August f. A. og den 21 November f. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Mandagen den 21 November.

N . 284. **Landbrugsministeriet paa Statsskovvæsenets Vegne** (den est. Kammeradvokat)

contra

Amtmanden over Frederiksborg Amt paa det Offentliges Vegne og Husejer **Anders Hansen** af Gadevang (Ingen),

betr. Overtrædelse af Lov om Mark- og Vejfred af 25 Marts 1872.

Kronborg østre Birks Politirets Dom af 25 November 1897: Indklagede, Husejer Anders Hansen af Gadevang, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juni 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Da den af Appellanten udtagne Høiesteretsstævning, ved hvilken han paaanker en den 6 Juni d. A. af Landsover- samt Hof- og Stadsretten afsagt Dom, ikke er forkyndt for de Tilforordnede i bemeldte Ret, vil Stævningen være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises.

Tirsdagen den 22 November.

Nr. 288. **Høiesteretssagfører Jensen**

contra

Marie Caroline Ragnhild Nielsen, Jensens Hustru
(Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri og Mened.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 August 1898: Arrestantinden Marie Caroline Ragnhild Nielsen, Jensens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar og betale Aktionens Om-

kostninger, derunder 30 Kr. i Salær til Aktor, Prokurator Lehmann. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter det Høiesteret Foreliggende, der i det Væsentlige er fremstillet i den indankede Dom, findes det overfor Tiltaltes vedholdende Benægtelse betænkeligt at ansee det aldeles tilstrækkeligt godtgjort, at hun har underskrevet det i Dommen anførte Arveafkald af 31 Maj 1886. Ligesom hun som Følge heraf vil være at frifinde, forsaavidt hun er sigtet for Mened, saaledes findes der heller ikke under Sagen tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for noget bedrageligt Forhold fra hendes Side. Hun vil derfor i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale. Aktionens Omkostninger, derunder et Salær til Overretssagfører Schwenn, der har været beskikket til at varetage Tiltaltes Tarv under nogle subsidiære Forhør, ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Marie Caroline Ragnhild Nielsen, Jensens Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder det i Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarium samt i Salarium til Overretssagfører Schwenn 20 Kroner og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon, 80 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Marie Caroline Ragnhild Nielsen, Jensens Hustru, som er født den 14 Juli 1857 og ikke er fundet forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri og Mened, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 24 Marts 1897 døde i Aarhus den derboende Partikulier Niels Peter Nielsen, og paa det Skifte, der afholdtes over hans og hans i 1895 afdøde Hustrus Fællesbo, meldte sig som Arvinger dels Arrestantinden, der var Nielsens Datter af et tidligere Ægteskab, dels to Børn af det sidste Ægteskab, nemlig Barbersvend Emil August Morten Nielsen og Vilhelmine Andrea Sofie Marie Nielsen, der begge bestrede Arrestantindens Arveret i Henhold til et i Boet forefundet Dokument saalydende: »Jeg giver herved Afkald paa den til mig i Tiden tilfaldende Arv efter min Fader. Imod at faa udbetalt 400 Kr., fire Hundrede Kroner strax. Kjøbenhavn, den $31/5$ 86. Ragnhild Kyhl, født Nielsen«.

Den heraf opstaaede Skiftedisput — under hvilken Arrestantinden benægtede at have underskrevet det nævnte Dokument — afgjordes af

Aarhus Kjøbstads Skifteret ved Kjendelse af 21 September 1897 derhen, at Arrestantinden kjendtes berettiget til at tage Arv efter sin Fader, saafremt hun inden Retten med Ed bekræftede, at hun ikke havde underskrevet det ommeldte Afkald af 31 Maj 1886, hvorimod Afkaldet, hvis hun ikke trøstede sig til at aflægge denne Ed, vilde være at tillægge Gyldighed under Boets videre Behandling. Den 20 December samme Aar fremstillede Arrestantinden sig efter lovlig Omgang inden Landsover- samt Hof- og Statsretten heri Staden og aflagde Eden, efter at den befalede Formaningstale først var oplæst for hende og Ansvarret ved en falsk Ed alvorlig var foreholdt hende. Efter det Oplyste maa det antages, at den Arvelod, der eventuelt vilde tilfalde Arrestantinden, udgjorde 5 à 6000 Kr.

Arrestantinden, som nu sigtes for at have gjort sig skyldig i Bedrageri ved sin ovennævnte Optræden paa Skiftet og i Mened ved at have aflagt bemeldte Ed, har under Forhørene vedblivende nægtet sig skyldig og fastholdt ikke at have underskrevet det nævnte Dokument, om hvis Tilstedeværelse i Boet hun har atgivet følgende Forklaring:

Efterat Arrestantinden i Oktober Maaned 1885 var bleven Enke efter sin første Mand, Boghandler Kyhl, tilskrev hun i Maj Maaned 1886 sin Fader i Aarhus om et Pengelaan til Etablering af en Forretning. Faderen, som allerede forlængst var bleven skilt fra Arrestantindens Moder i Anledning af en ham i 1858 overgaaet Forbedringshusstraf for Assurancesvig, og som iøvrigt ikke havde vist Arrestantinden, der var forbleven hos sin Moder, nogen Interesse, og som nu levede i Ægteskab med sin anden ovenomtalte Hustru, gav hende Tilsagn om en Gave paa 300 Kroner, hvis hun vilde give Afkald paa Arv efter ham, et Tilbud, som han efter yderligere Brevvexling forhøjede til 400 Kroner, idet han i det samme Brev, i hvilket han gjorde dette sidstnævnte Tilbud — hvilket Brev efter Arrestantindens Forklaring er bortkommet — anmodede hende om at sætte et Papir op, saaledes som hun syntes, angaaende Arveafkaldet. Arrestantinden, som tillige havde faaet tilsendt 10 Kroner til en Rejse til Aarhus, for at Sagen kunde blive ordnet, benyttede sig ikke heraf, men affattede selv det ovennævnte Dokument, inklusive Datoen, men uden at underskrive det, og sendte den uunderskrevne Koncept til Faderen med et Brev, ligeledes af 31 Maj, hvorefter Faderen under 1 Juni sendte hende de lovede 400 Kroner tilligemed en ny Koncept til Arveafkald, som han havde ladet affatte, og som han forlangte underskrevet med Vitterlighedsvidner. Da denne Koncept imidlertid indeholdt Ytringer, som mishagede Arrestantinden, nemlig at Afkaldet var sket efter eget Ønske og moden Overvejelse, og at hun foruden de ommeldte 400 Kr. tidligere havde modtaget kontante Ydelser af Faderen, gjorde hun Indsigelser, hvorefter Faderen paany sendte hende Konceptet, idet han efterat have slettet de nævnte Udtryk, alvorlig forlangte, at hun, hvis hun vilde beholde Pengene, skulde underskrive det, hvad dog ikke skete, fordi Arrestantinden nu havde bestemt sig til ikke at underskrive noget Arveafkald, uagtet hun var paa det Rene med, at dette var i Strid med, hvad hun var gaaet ind paa, og hun tilskrev efter sin Forklaring Faderen, at hun ikke vilde underskrive Dokumentet og

ikke kunde tilbagesende de 400 Kroner, da hun havde brugt dem, paa hvilket Brev hun intet Svar modtog.

Arrestantinden har endvidere forklaret, og dette stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at ihvorvel hendes nuværende Mand, Barber Oscar Jensen, er den, der som hendes Værge formelt er optraadt paa hendes Vegne under Skiftedisputen og konfererede skriftlig med den for hende mødende Sagfører, er det dog hende selv, hvem alle de i Disputen afgivne Proceserklæringer skyldes, ligesom det er hende, der har affattet samtlige Breve til nævnte Sagfører.

Hvad nu selve det omspurgte, Retten forelagte Dokument angaar, findes for det Første Underskriften paa dette at frembyde en fuldkommen Lighed med de øvrige Underskrifter fra Arrestantindens Haand, der fra nævnte Tidsperiode have været forelagte Retten, og som Arrestantinden har vedkjendt sig — hvad ogsaa stemmer med Arrestantindens egen Erkendelse af, at Underskriften paa det omspurgte Dokument er hendes egen i den Grad lig, at hun, om hun ikke vidste bedre, vilde tro, at den skyldtes hende selv; men dernæst findes der ogsaa med Hensyn til Dokumentets Text og dets Underskrift, der efter den i Sagen foretagne kemiske Undersøgelse begge ere skrevne med samme Slags Blæk, at være en saadan Ensartethed i Udseendet saavel hvad de enkelte Skriftegn angaar som med Hensyn til Penneføring og Blækfarve, at det — hvad ogsaa stemmer med et i Sagen afgivet Skjøn — i og for sig findes i høj Grad usandsynligt, at Underskriften skulde være paaført Dokumentet af en Anden efter dets Ankomst til Aarhus, hvorhos der Intet foreligger, som gør det antageligt, at Faderen eller nogen af hans Nærpaarørende har haft Evne til at foretage en Efterligning af Haandskrift som den heromhandlede.

Men desuden pege samtlige de i Sagen oplyste Omstændigheder ved Dokumentets Tilblivelse hen paa, at det er afsendt af Arrestantinden i underskreven Stand. Ligesom det saaledes synes mindre rimeligt, at Arrestantinden som læg Kone skulde give sig af med Affattelsen af Texten til et Dokument, som Faderen ønskede oprettet, hvis det ikke netop havde været nødvendigt for at faa Pengene udbetalt, at der først forelaa et skriftligt Arveafkald fra hendes Side, saaledes tyder ogsaa den Omstændighed, at Dokumentet var dateret, hen paa, at det maa have været underskrevet, idet en Datering af en Koncept, der først tænkes underskreven en Gang i Fremtiden, synes lidet rimelig, og Ordlyden af Dokumentet synes at tyde paa, at det er bestemt til at underskrives for Modtagelsen af de 400 Kroner. Endvidere peger det i Retten fremlagte Brev, med hvilket Arrestantinden afsendte Dokumentet til Faderen, ved sin Udtalelse: »Jeg sender Dig herved det ønskede Bevis . . .«, hen paa, at det ikke blot var en Koncept, der blev sendt, og i samme Retning peger den Omstændighed, at Brevet medførte, at Faderen afsendte de 400 Kroner, skjøndt det iøvrigt ikke indeholdt nogen Udtalelse om, at Arrestantinden gik ind paa Arveafkaldet. Naar dernæst Arrestantinden som Forklaring paa, at hun ikkun har sendt Faderen en uunderskreven Koncept, blandt andet har anført, at hun ikke nærede tilstrækkelig Tillid til sin Fader til at give Arveafkald, forinden hun havde de 400 Kroner i Hænde, findes denne Forklaring ikke at forlige sig med Dokumentets Ord, der

udtrykkelig synes at være valgte for at undgaa et ubetinget Afkald uafhængigt af Pengenes Betaling.

Endvidere findes det i Sagen tilstrækkeligt godtgjort, at det oft-nævnte Dokument i hvert Fald i adskillig Tid forinden Arvefaldet har foreligget i Partikulier Nielsens Værge med den ovenangivne Underskrift. I saa Henseende har Marskandiser Morten Nielsen, Broder til Arrestantindens Fader, edelig forklaret, at han allerede flere Aar før Broderens Død og særlig ofte i det sidste Aar før Dødsfaldet har hørt ham omtale, at der forelaa Arveafkald, underskreven af Arrestantinden, og at Afdøde vel havde udtalt, at Dokumentet ikke var forsynet med Vitterlighedsvidner eller med Stempel, men — paa Vidnets Forespørgsel om dets Gyldighed under disse Omstændigheder — havde tilføjet, at Arrestantinden dog ikke kunde gaa fra sin Underskrift. Vidnet, der mener i sin Tid at havde hørt baade Broderen og dennes Hustru omtale, at der ved Testament skulde tillægges Arrestantinden 500 Kroner i Arv, har endvidere forklaret, at Broderen i den senere Tid før sin Død paany talte med ham herom, og at Vidnet i den Anledning anmodede Sagfører Nørregaard om Bistand ved Oprettelsen af Testamentet.

Nævnte Sagfører P. M. Nørregaard har edeligen forklaret, at han efter Oplysninger han fik, enten fra Marskandiser Nielsen eller fra Partikulier Nielsen, affattede en Testamentkoncept indeholdende en Testation til Arrestantinden med den udtrykkelige Bemærkning, at hun var fyldestgjort og havde givet Afkald paa al Arv efter Testator, og at han med denne Koncept indfandt sig hos Afdøde, der laa paa sit Dødsleje, og som udtalte som sit Ønske, at Arrestantinden skulde have 500 Kroner efter ham, idet Afdøde gik ud fra, at Arrestantinden uden Testament Intet vilde faa, uden at Vidnet bestemt har kunnet erindre om Afdøde utrykkeligen omtalte Arveafkaldet. Som Følge af Afdødes betænkelige Tilstand blev Testamentet ikke oprettet, idet den Afdøde lod sig nøje med Vidnets Tilsagn om, at de andre Arvinger nok vilde respektere det mundtlig udtalte Ønske.

Vilhelmine Henriksen, Forpagter Eriksens Hustru, har edeligen forklaret, at hun for en halv Snes Aar siden, da hun boede i Aarhus og omgikkes Afdøde og Hustru, har hørt Sidstnævnte ytre, at der var truffet en Ordning med hendes Mands Datter af første Ægteskab, Arrestantinden, hvis hendes Mand skulde gaa bort, samt at Nielsens Hustru under et flere Dages Besøg, hun aflagde hos Vidnet først paa Sommeren samme Aar, hun afgik ved Døden, udtalte sin Glæde over den omtalte Ordning med Arrestantinden, hvilken efter hendes nærmere Forklaring bestod i, at denne havde givet Afkald paa al Arv efter sin Fader.

Detallist M. Sørensen har edeligen forklaret, at Nielsen faa Dage før sin Død, men paa en Tid, da han rimeligvis forudsaa denne, under et Besøg, Vidnet aflagde hos ham, fremtog en Kasse med Værdipapirer og udtog af den et vistnok med Navnet Ragnhild Kyhl, født Nielsen underskrevet Papir i almindelig Brevformat, som Vidnet gjenlæste, og som Vidnet erindrer drejede sig om et Arveafkald fra Arrestantinden og om 400 Kroner, men som han iøvrigt troede kun gik ud paa Arveafkald for et saadant Beløbs Vedkommende, hvori han dog mener, at han godt kan have taget fejl.

Det bemærkes, at der Intet i Sagen foreligger om noget andet Arveafkald fra Arrestantindens Side end det heromhandlede.

Endelig har Arrestantindens Halvbroder, Barbersvend Nielsen forklaret, at han alt for flere Aar siden, da hans Moder spurgte sin Mand, om han ikke vilde gøre Testamente, har set Faderen fremtage Arveafkaldet og udtale, at det var unødvendigt, eftersom Ragnhild havde udstedt Arveafkald, og Vidnet, der ikke med Sikkerhed husker, om han den Gang gjennemsaa Dokumentet, har endvidere forklaret, at hans Fader i Sommeren 1896 har vist ham det underskrevne Arveafkald. Paa samme Maade har Søsteren, Vilhelmine Nielsen, forklaret, at hun med Sikkerhed husker, at hendes Forældre ved det Tidspunkt, de afsendte de 400 Kroner, omtalte, at der var kommet et Arveafkald fra Arrestantinden, og at hun alt for mange Aar siden har set Dokumentet underskrevet i Faderens Væрге, ligesom hun flere Gange har hørt Faderen sige, at han havde Arveafkald fra Arrestantinden fra den Tid, hun fik de 400 Kr.

Hvad dernæst Arrestantindens Holdning angaar i Tiden fra det oftnævnte Dokuments Afsendelse og til Arvefaldet, pege ogsaa de Oplysninger, der i Sagen foreligge om hendes Udtalelser den heromhandlede Sag vedrørende hen paa, at Dokumentet er underskrevet af hende. I saa Henseende har hendes Stedsøn, Kontorist Emanuel Peter Gerhard Kyhl, forklaret, at Arrestantinden før Partikulier Nielsens Død ved en Lejlighed, ved hvilken der var Tale om, hvorvidt der kunde ventes Arv efter hendes Fader, i Vidnets Nærværelse har omtalt, at hun havde faaet 400 Kroner af sin Fader for en Del Aar siden og sendt ham, der havde forlangt Arveafkald, »en Kopi«, men at den ingen Gyldighed havde, uden at hun dog nævnedes noget om, at den ikke var underskrevet, og Vidnet har yderligere afgivet, at Arrestantinden i det Hele ofte har beskæftiget sig med den Mulighed, at det af hende afsendte Dokument skulde blive benyttet til efter Faderens Død at afskjære hende fra Arveret, og Vidnet har da vel altid hørt hende udtale, at Dokumentet ingen Gyldighed havde, men forinden Arvefaldet og den nedennævnte Samtale med Overretssagfører Hede har han ikke hørt hende nævne, at det ikke var underskrevet; og Arrestantindens Mand, Barber Jensen, har forklaret, at Arrestantinden vel har meddelt ham, at hun, efter at hendes Fader var gaaet ind paa at forhøje Beløbet fra 3 til 400 Kroner, har sendt ham et Stykke Papir, men at hun ikke forinden den nysnævnte Samtale med Overretssagfører Hede har omtalt, at Papiret ikke var underskrevet. Disse Forklaringer har Arrestantinden — efter først at have bestridt dem og benægtet nogensinde før Faderens Død at have omtalt det nævnte Dokument — siden erkjendt Rigtigheden af, og hun har bekræftet, at hun alt før sin Stedmoders Død har beskæftiget sig med den Mulighed, at denne, naar hendes Mand døde, vilde bruge det nævnte Papir til at afskære Arrestantinden fra Arv efter ham, samt at hun ikke nogensinde før Samtalen med Hede har omtalt, at Papiret ikke var underskrevet.

Medens den Omstændighed, at Arrestantinden ved Omtalen af Dokumentet og ved Bestridelsen af dets Gyldighed saaledes aldrig har nævnet den Indvending mod det, som — hvis den kunde gjøres —

var den mest nærliggende, nemlig den, at Dokumentet ikke var underskrevet, i og for sig tyder hen paa, at Arrestantinden var sig bevidst, at denne Indvending ikke med Rette kunde gøres, vinder denne Betragtning forøget Styrke ved følgende af Overretssagfører Søren Christian Hede edeligen afgivne Forklaring, hvis Rigtighed Arrestantinden dog ikke har villet erkjende.

En Dag i Foraaret 1897 — som det maa antages kort efter Arvefaldet, men forinden Arrestantinden havde gjort Skridt til at melde sig som Arving i Boet — fik Vidnet fra ovennævnte Sagfører Nørregaard i Aarhus et Brev, hvori det ommeldte Dokument og en Postkvitteing for de i sin Tid til Arrestantinden afsendte 400 Kroner samt en Anmodning om ved Henvendelse til Arrestantinden at søge Arveafkaldet gjentaget i korrekt Form. Herefter indfandt han sig hos Arrestantinden, hvem han forelagte sit Ærinde, idet han i Overensstemmelse med Brevet udtalte, at Arvingerne vare villige til at give hende et Beløb, og idet han samtidig fremtog Dokumentet. Arrestantinden udbrød nu: »Ja, jeg kunde nok tænke, at den Lap skulde bruges mod mig«, og paa Vidnets Spørgsmaal, om hun da ikke havde skrevet det, svarede hun: »Jo, det har jeg, men det var jo kun en Kladder«. Vidnet pegede nu paa Underskriften og ytrede, at man ikke plejede at underskrive Kladder, hvortil Arrestantinden svarede: »Jo, jeg vilde bare vise, hvorledes det Hele kom til at tage sig ud«. Paa Vidnets Forehold, at det ikke nyttede at kalde et Dokument, man havde givet fra sig, for en Kladder, svarede Arrestantinden: »Hvem siger for Resten, at det Navn er ægte?«, og paa Vidnets Forehold, at det gjorde hun jo selv, sagde hun: »Ja, jeg vil gjøre Dem opmærksom paa, at det ikke er første Gang, at min Fader har skrevet falske Navne under«, og Arrestantinden, som efterhaanden blev meget ivrig, talte om, at Faderen havde været straffet for mange Ting, at de ikke vilde give Afkald paa noget og nok skulde vise disse »Aarhus Bønder«, hvorledes de kom til deres Ret. Vidnet opfattede Arrestantindens Udtalelser derhen — og er sikker paa, at de ikke kunde opfattes anderledes — at hun begyndte med at vedkjende sig Dokumentet — ogsaa Underskriften — men vilde søge at slippe fra det ved at erklære det for en Kladder, og at hun først ved Vidnets Indvendinger herimod kom ind paa at fragaa Underskriften, idet hun først henkastede Tvivl om dens Ægthed, medens den bestemte Nægtelse af Underskriften først fremkom paa et temmelig sent Tidspunkt af Samtalen, som Vidnet afbrød, da han saa, at hans Ærinde var mislykket, hvorefter han forføjede sig bort. Vidnet har desuden forklaret, at det under Samtalen var ham paafaldende, at Arrestantinden ingen Interesse syntes at nære for at se det Dokument, hvorom Sagen drejede sig, og som Vidnet holdt i Haanden, idet hun, der fra Samtalens Begyndelse sad i en 3 à 4 Alens Afstand fra Vidnet og saaledes, at hun fra sin Plads ikke kunde faa noget nærmere Indtryk af Underskriften, end ikke flyttede sig fra sin Plads før i det Øjeblik, Vidnet skulde gaa.

Efter alt, hvad der saaledes foreligger, findes det at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis mod Arrestantindens Benægtelse for, at Underskriften paa det oftnævnte Dokument skyldes hende, samt at hun har været sig dette bevidst, da hun aflagde den ovennævnte Ed,

og som Følge heraf vil hun være at anse efter Straffelovens § 150, 1ste Punktum, kfr. § 145, og efter § 252 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Onsdagen den 23 November.

Nr. 300.

Høiesteretssagfører Salomon

contra

Anders Vilhelm Edvard Christensen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold.

Lollands Nørreherreds Extrarets Dom af 24 Maj 1898: Tiltalte, Tjenestekarl Anders Edvard Vilhelm Christensen af Skjelstrup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Krog-Jensen, og Defensor, Overretssagfører Zwick, begge af Nakskov, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 September 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden forlænges til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Leth for Overretten betaler Tiltalte Anders Vilhelm Edvard Christensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Vilhelm Edvard Christensen til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 1 December 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 34.

Onsdagen den 23 November.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Nørre Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Anders Vilhelm Edvard Christensen, som er født den 20 Marts 1876 og som ikke er funden tidligere straffet, aktioneret for Vold.

Ifølge Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige stemmende Tiltaaelse, som i det Hele vil være at lægge til Grund for Paadømmelsen, ere Sagens Omstændigheder følgende:

Da Forvalteren paa Skjelstrupgaard Otto Chr. Scheffmann om Morgen den 26 April d. A. ved Fem-Tiden gik frem og tilbage i Gaardens Hestestald, besluttede Tiltalte, der tjente paa Gaarden som Staldkarl og var i Færd med at rense bag Hestene, at yppe Strid med Forvalteren, med hvem han stod paa en spændt Fod, og som den paafølgende 1 Maj skulde fratræde sin Plads paa Gaarden, for at faa Lejlighed til at give denne »en Erindring«. Idet han begav sig hen til det Sted i Fodergangen, hvor Forvalteren opholdt sig, bærende Foder til Hestene i en Træskovl, spurgte han i den anførte Hensigt Forvalteren paa en udfordrende Maade, hvorfor denne havde — nogen Tid, forinden det heromhandlede passerede — givet en paa Gaarden tjenende Dreng en Besked, som Tiltalte mente var urigtig. Da Forvalteren hertil svarede: »Hvad for noget?« ytrede Tiltalte, som imidlertid havde tømt Foderskovlen, noget om, at »det var en dum Ide at komme med«.

Medens Forvalteren har forklaret, at han i Anledning af Tiltaltes nævnte første Udtalelse ikkun drejede sig om mod denne, men beholdt Hænderne i Lommerne, gaar Tiltaltes Forklaring ud paa, at han af en Bevægelse, som Forvalteren foretog sig, sluttede, at denne vilde angribe ham, hvorfor han, som iøvrigt ansaa sig lige saa stærk som Forvalteren og havde havt til Hensigt alene at bruge Næverne, mente, at han lige saa godt kunde bruge det, han havde i Haanden, til først at slaa Forvalteren. Han slog da Forvalteren et Slag med Træskovlen paa venstre Side af Hovedet og, efterat være gaaet et Par Skridt tilbage, strax efter et andet Slag over Ansigtet, som dog blev noget afbødet ved, at Forvalteren bar en Kaskjet med stiv Skygge.

Forvalteren greb derefter Tiltalte i Kraven eller Halsen og trængte denne baglænds gennem Fodergangen til han fik sat ham op imod en Væg. Efterat have tildelt hinanden flere Næveslag, slap Forvalteren

Tiltalte, men blev ved sin Bortgang af denne tildelt et Spark i Bagdelen.

Den ommeldte Træskovl, som var gammel, var forsynet med et ca. 18 Tommer langt Skaft, som med en Jærnbolt var fæstet til Bladet; den ene Halvdel af Bladet blev brækket fra og et Stykke Baandjærn, som var bleven paasat under en tidligere Reparation, hang løst ved den ene Ende, hvori sad 2 Søm, som havde været anbragte i det afbrækkede Stykke af Bladet.

Paa Bagsiden af Bladet sad en Jernkrampe, hvis ene Ende ved Skovlens Besigtigelse i Retten var fri. Tiltalte vil ikke i Øjeblikket have tænkt over, at Skovlen, særlig efterat den ved det første Slag var gaaet itu, var et meget farligt Vaaben.

Ifølge en samme Dag foretagen Lægeundersøgelse blev der ved det stedfundne Overfald tilføjjet Forvalter Scheffmann følgende Beskadigelser: Venstre Halvdel af Panden var ligesom det venstre Øje og Øjelaag meget ømme, hævede og tildels underløbne med Blod. Under venstre Øje fandtes paa øverste Del af Kinden et bueformigt, omtrent 4 Centimeter langt Saar, som maatte sys sammen. Paa Hage, Næse og venstre Kind fandtes derhos enkelte blødende Hudafskrabninger. De nævnte Beskadigelser ere senere helede, uden at det kan antages at de ville efterlade skadelige Følger for Overfaldnes fremtidige Helbred; derimod har det ovennævnte Saar under venstre Øje efterladt et ca. $\frac{1}{2}$ Tomme langt Ar, som ikke kan antages at ville forsvinde.

For sit nævnte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 203, jfr. Tyendelovens § 26, med en Straf, som findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anseet efter de samme Straffebestemmelser med lige Art Straf i 3 Gange 5 Dage, vil med den anførte Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 55. Gaardejer **N. P. Larsen** (Selv)

contra

Herstedernes Sogneraad ved sammes Formand, Gaardejer
S. Knudsen (Ingen),

betr. Betaling af 256 Kr. 25 Øre.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks ordinære Rets Dom af 23 Oktober 1895: Herstedernes Sogneraad bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer N. P. Larsen af Harrestrup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 August 1896: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der forelægges Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berig-

tige Stemplingen af de af ham den 27 Januar og 4 Maj 1896 fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at de i den indankede Dom ommeldte 99 Kroner 32 Øre, der ere udbetalte til Appellanten, for et Beløb af 69 Kroner 44 Øre ere Godtgjørelse for Afstaaelse af Areal til Vandløbet og iøvrigt Godtgjørelse af Forskjellen mellem den ham ved den efter lovlig Omgang affattede Fordelingsplan for Udførelse af Arbejdet tillagte Betaling 198 Kroner 36 Øre og den ham ved Planen paalagte Andel i Omkostningerne ved Reguleringen 168 Kroner 48 Øre.

Da nu ifølge Sagens Oplysninger det Reguleringsarbejde, som det indstævnte Sogneraad i sin Tid lod udføre for Appellantens Regning, er det samme, som han selv ifølge den senere afholdte Forretning vilde have havt at udføre, kan han ikke undrage sig Betalingen af den hertil fornødne Udgift; men da denne efter den ovennævnte Fordelingsplan kun er anslaaet til 198 Kroner 36 Øre, medens han herfor har maattet betale 256 Kroner 25 Øre, har han Krav paa at faa Forskjellen godtgjort med 57 Kroner 89 Øre. Sogneraadet vil derfor have at betale ham dette Beløb med Rente som paastaaet. Processens Omkostninger ville være at ophæve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Herstedernes Sogneraad, bør til Appellanten, Gaardejer N. P. Larsen, betale 57 Kroner 89 Øre med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 18 August 1894, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Anledning af et fra nogle Lodsejere i Herstedøster By fremkommet Andragende om, at Vandløbet fra bemeldte Bys vestre Gadekær ned igjennem Byen og langs Byens nordre Side af »Bymoserenden« fortløbende Nord paa til Vandløbet ved Harrestrup Kildeaa i Henhold til Lov om Vands Afledning og Afbenyttelse af 28 Maj 1880 §§ 3 og 4 maatte blive optaget som mindre offentligt Vandløb, afholdtes der paa Anmodning af de Indstævnte, Herstedernes Sogneraad, af Kommunens Vandsynsmænd den 29 Oktober 1891 et Aastedsmøde, hvortil bl. A. Citanten, Gaardejer N. P. Larsen af Harrestrup, var indvarslet, og hvorom det i Vandsynsprotokollen hedder, at samtlige tilstedeværende Parthavere vare enige om at ønske det nævnte Vandløb reguleret. Efterat derpaa Sogneraadet i et Møde den 3die December s. A. havde, som det

hedder, »indvilget i«, at det omhandlede Vandløb optoges blandt Kommunens mindre offentlige Vandløb, blev der af Vandsynsmændene den 30 Maj 1892 afholdt et nyt Aastedsmøde, paa hvilket det ifølge det Protokollen herom Tilførte bestemtes, hvorledes Reguleringens Udførelse skulde ske in natura af vedkommende Lodsejere inden en angiven Frist. Da imidlertid Citanten, som ikke havde underskrevet de ommeldte Protokolltilførsler, nægtede at udføre den ham paalagte Del af Reguleringsarbejdet, lod Sogneraadet dette udføre paa hans Bekostning for en Betaling af 256 Kroner 25 Øre, hvilket Beløb Sogneraadet derpaa under Trudsel om Udpantning afkrævede Citanten, der derefter i December 1892 eller Januar 1893 udbetalte det til Sogneraadet.

Efterat det derpaa ved nærværende Rets under 4 Juni 1894 afsagte Dom i en af en Gaardejer i Herstedøster, hos hvem der, uagtet ej heller han havde samtykket i de af Vandsynsmændene truffne Afgjørelser, var foretaget Udpantning for hans Anpart af de paagældende Reguleringssomkostninger, var statueret, at Sogneraadet, eftersom de i Vandsynsloven for deslige Sagers Behandling foreskrevne Regler i flere nærmere angivne Henseender vare tilsidesatte, havde savnet Kompetence til at lade det omspurgte Reguleringsarbejde udføre for den Paagældendes Regning, hvorfor den stedfundne Udpantning ophævedes, paastod Citanten under nærværende ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks ordinære Ret i første Instants anlagte Sag — under Paaberøelse af, at de til Grund for den nævnte Overrettsdom liggende Betragtninger, som i et og alt anvendelige ogsaa i nærværende Sag, maa have til Følge, at det ham urettelig affordrede Beløb bør tilbagebetales ham — de Indstævnte dømte til at betale ham 256 Kr. 25 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 18 August 1894 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procederede derimod til Frifindelse ligeledes med Tillæg af Sagens Omkostninger, og da denne Paastand ved Birkerettens under 23 Oktober 1895 afsagte Dom er taget til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, har Citanten ved Stævning af 20 December s. A. indanket bemeldte Dom her for Retten, hvor han har paastaet den forandret overensstemmende med sin i første Instans nedlagte Paastand. De Indstævnte procedere derimod til den indankede Doms Stadfæstelse, hvorhos begge Parter have gjort Paastand om Tilkjendelse af Sagens Omkostninger her for Retten.

Det fremgaar af de af de Indstævnte irettelagte Oplysninger, at Sogneraadet efter Afsigelsen af den forannævnte Overrettsdom har foranlediget Sagen angaaende Optagelsen af det omspurgte Vandløb som mindre offentligt Vandløb optaget til fornyet Behandling, og at Sagen herved under lagttagelse af Vandløbslovgivningens Forskrifter er bragt til en endelig Ordning ifølge en Fordelingsplan, hvorefter der er udbetalt Citanten 99 Kr. 32 Øre som Godtgjørelse for Afgivelse af Areal til Vandløbet m. m., og som udviser, at der med Hensyn til Størrelsen af det Beløb, han har refunderet Sogneraadet for allerede udførte Reguleringsarbejder, ikke er sket ham materiel Uret.

Da der under disse Omstændigheder mangler Retsgrund til at paalægge de Indstævnte at tilbagebetale Citanten det paastævnte Beløb,

vil den indankede Dom — i hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger der efter dens Indstævning her for Retten ikke er Spørgsmaal om at gjøre Forandring til de Indstævntes Fordel — overensstemmende med disses Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne ligeledes at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 27 Januar og 4 Maj 1896 fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke her for Retten.

Nr. 297.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Niels Christian Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 25 August 1898: Arrestanten Niels Christian Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og i Erstatning til Husmand Peter Jensen Due paa Stouby Mark 31 Kr. 97 Øre, samt alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Plenge, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 September 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Christian Nielsen til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Christian Nielsen, der er født i Aaret 1878 og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der tjente i Stouby, Natten mellem den 16de og 17de Juni d. A. har, efterat han ifølge sin Forklaring allerede den foregaaende Aften havde besluttet at søge at tilvende sig Penge i Husmand Peter Jensen Dues paa Stouby Mark beliggende Hus, skaffet sig Indgang i dette paa den Maade, at han, der vidste, at Due var fraværende fra Hjemmet, og at dennes Hustru, der var meget tunghør, opholdt sig alene i Huset, udtog et paa den udvendige Side med Søm fastgjort Vindue i Husets saakaldte Øverstestue — der kun gennem en anden Stue og et Kjøkken stod i Forbindelse med et Sovekammer, i hvilket Dues Hustru, som Arrestanten bekjendt, havde Natteleje — og derpaa gennem Vinduesaabningen steg ind i Øverstestuen, hvor han, efterat han først havde forsøgt at aabne en i det tilstødende Værelse henstaaende Halvkiste og derved itubruddt den deri siddende Nøgle, ved Hjælp af et medbragt 5-Tommers Søm opbrød flere aflaaede Skuffer i 2 i Stuen henstaaende Dragkister, indtil han i en af ham saaledes opbrudt Skuffe forefandt et, som det maa antages, i en Sparekassebog indlagt Beløb af 100 Kr. i Sedler, som han tilegnede sig, hvorefter han, der forlod Stuen samme Vej, ad hvilken han var kommen derind, begav sig hjem til det Sted, hvor han tjente.

Arrestanten, som derpaa efter Forløbet af nogle faa Dage forlod sin Tjeneste i Stouby og rejste til Kjøbenhavn, havde forinden sin Anholdelse den paafølgende 8 Juli forbrugt Størstedelen af det Peter Jensen Due saaledes frastjaalne Beløb, men for 68 Kr. 3 Øre heraf har Bestjaalne tildels ved at erholde udleveret forskellige under Sagen tilvebragte Beklædningsgjenstande, som Arrestanten havde anskaffet for en Del af Beløbet, modtaget Fyldestgjørelse. Restbeløbet, 31 Kr. 97 Øre, har Bestjaalne paastaaet Arrestanten tilpligtet at erstatte ham, og ved Underrettsdommen er denne Paastand, mod hvilken Arrestanten intet har fundet at erindre, tagen til Følge.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 299.

Advokat Halkier

contra

Carl Severin Svendsen (Def. Hansen),

der tiltales for Dyrplageri.

Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 19 Juli 1898: Tiltalte, Gaardejer Carl Severin Svendsen af Ørslev, bør til Statskassen betale 50 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling være at hensætte i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Aktionsomkostningerne, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Petersen, 12 Kr., og Defensor, Sagfører Schwensen, 10 Kr. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 September 1898: Tiltalte, Gaardejer Carl Severin Svendsen af Ørslev, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Prokurator Petersen og Sagfører Schwensen i Vordingborg, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr., samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Cortsen og Busch, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Gaardejer Carl Severin Svendsen af Ørslev, som er født 12 December 1860 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Dyrplageri.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste stemmende Forklaring følgende:

Da Tiltalte den 4 April d. A. om Aftenen ca. Kl. 11 kom ind i sin Kostald, fandt han en af sine Køer, som han i flere Dage havde ventet skulde kælte, liggende i Baasen i begyndende Kælving, idet Snuden af Kalven og Hovene paa dens Forben da vare komne frem. Han søgte først selv i Forening med sin Tjenestekarl at hjælpe Koen,

men da dette ikke lykkedes, hidkaldte han en Gjenbo, og alle tre gav sig derpaa, medens Koen endnu laa bunden i Baasen, til ved Hjælp af et Reb, som de bandt om Snuden paa Kalven, at trække denne frem, men ligeledes uden Resultat, og Kalven, som hidtil havde været levende, døde under dette Forsøg. Koen blev nu løst og lagt uden for Baasen, og efterat endnu 4 andre Personer imidlertid vare komne tilstede, og derhos et Reb til var blevet anbragt om Kalvens Forben, gjorde Tiltalte i Forening med 5 af de andre Tilstedeværende, medens en af disse holdt tilbage paa Koen, et nyt Forsøg paa at trække Kalven frem, men herved opnaaedes det alene, at Halvdelen af Kalven kom frem, og samtidig slæbtes Koen fra Stalden gjennem Døren ud i en udenfor løbende Gang. Paa Forslag af en af de andre Tilstedeværende blev der derpaa, efter at et nyt Reb var blevet lagt omkring hele Forpartiet paa Kalven, spændt en Hest for denne, for paa denne Maade at faa den frem, og da bemeldte Hest ikke vilde trække rigtigt, blev der spændt endnu en Hest for, men uagtet begge Heste, som Tiltalte selv førte, derefter trak i Kalven, kunde de dog ikke tage Kalven fra Koen, som 6 Mand imidlertid havde holdt tilbage paa. Tiltalte opgav derpaa at forløse Koen og sendte Bud efter en Slagter, som strax efter indfandt sig og nedslog Koen. Efter den af Slagteren afgivne Forklaring syntes Koen ikke at have taget nogen Skade af Behandlingen, medens derimod Kalvens Ryg var knækket,

Tiltalte har erkjendt, at han bærer Ansvar for den Koen ved den omhandlede Lejlighed overgaaede Behandling, der efter de foreliggende Oplysninger har staaet paa over 1 Time og i alt Fald delvis maa antages udvist uden Hensyn til, om Koen selv førte paa Kalven. Han, som tidligere havde været Kjøbmand, og først fra Efteraaret 1896, da han erhvervede sin nuværende Gaard i Ørslev, har givet sig af med Landvæsenet, vil efter sit eget Skjøn den paagjældende Aften have handlet forsvarligt mod Koen, som han havde ført med fra sit tidligere Hjem, og som det var ham meget om at gjøre at bevare, da den var en særdeles god Kvie. Han vidste, at det var almindeligt ved vanskelige Kælvninger at anvende Magt for at skille Kalven fra Koen, om han end aldrig havde hørt, at der hertil var anvendt Hestekraft, og det var den omhandlede Aften, efterat Kalven var kommen halvt frem, og forinden Hestene spændtes for, vel ogsaa paa Tale at hente en Dyr læge, men da der var ca. $\frac{3}{4}$ Mil til den nærmeste Dyr læge, vilde Tiltalte ikke forlænge Koens Lidelser ved at vente, til en Dyr læge kunde komme tilstede, men foretrak at søge at tage Kalven ved Hestekraft samt derpaa, hvis ogsaa dette mislykkedes, at lade Koen slaa ihjæl.

I en i Sagen fra det veterinære Sundhedsraad indhentet Erklæring har dette udtalt, at om end Raadet maa ansee det gjorte Forsøg paa at forløse Koen ved Hestekraft for højst urigtigt, nærer det dog Betænkkelighed ved at erklære det for Dyrplageri i Lovens Forstand, især da den Omstændighed, at Kalven laa rigtigt, maatte bibringe Ejeren den Formodning, at Anvendelsen af et stærkt Træk vilde kunne tilendebringe Forløsningen. Raadet har derhos tilføjet, at samme maatte ansee det for sandsynligt, at en Dyr læge vilde have kunnet forløse Koen, før Hestekraft anvendtes, men at det er umuligt med nogen

Sikkerhed at bedømme, om det vilde have nyttet at hente Dyr læge senere.

Efter samtlige om det foran ommeldte Forhold foreliggende Oplysninger findes det nu ikke at kunne statuere, at Tiltalte, om han end maatte have fejlet i Henseende til Maaden, hvorpaa han søgte at yde Koen Bistand ved Kælvningen, har gjort sig skyldig i noget efter Straffelovens § 297 strafbart Forhold, og han vil saaledes være at frifinde for Aktors Tiltale. Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte efter Straffelovens § 297 er anset med en Bøde af 50 Kroner til Statskassen eller subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage, vil som Følge heraf være at forandre.

Nr. 282.

Advokat Hindenburg

contra

Johannes Theodor Jensen Pristed (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Nyborg Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Juni 1898: Tiltalte Johannes Theodor Jensen Pristed bør straffes med 15 Slag Ris, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Qvist, og Defensor, Prokurator Clausen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 August 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Petersen og Salomonsen for Overretten betaler Tiltalte Johannes Theodor Jensen Pristed 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johannes Theodor Jensen Pristed til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nyborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Johannes Theodor Jensen Pristed, der er født den 10 Oktober 1886 og ikke er funden tidligere straffet, aktioneret for Tyveri, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han i April og Maj d. A. har i fem Gange stjaalet ialt 3 Kr. 95 Øre fra den uafaaede Pengeskuffe i Slagter Erik Sørensens Butik i Nyborg. Tiltalte, der hver Gang skaffede sig Adgang til Butiken ad Bagdøren, fandt efter sin Forklaring den første Gang Døren staaende paa Klem, medens han den anden og fjerde Gang oplukkede den med den til samme hørende Nøgle, som han tog ned fra Dørkarmen, hvor han ved tidligere Lejligheder havde seet den blive op-hængt af Butiksfolkene, og endelig fandt han den tredje og femte Gang Nøglen siddende i den afaaede Dør.

For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 233, og . . . den valgte Straf af 15 Slag Ris findes passende.

Torsdagen den 24 November.

Nr. 295. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Anne Kristine Frederiksen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Merløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 23 August 1898: Arrestantinden Anne Kristine Frederiksen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. I Erstatning til Horsens Tugthus-Udsalg i Slagelse betaler hun 22 Kr. 95 Øre; saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Svantemann, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Springborg, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Oktober 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokurator Nissen og Overretssagfører V. Lund, betaler Arrestantinden Anne Kristine Frederiksen 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anne Kristine Frederiksen til Høiesterets-sagførerne Hansen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Merløse-Tudse Herreders Extraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Anne Kristine Frederiksen aktioneret for Bedrageri og Falsk. Ifølge Arrestantindens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 9 April d. A. indfandt Arrestantinden, der da havde Arbejde paa en Cigarfabrik i Slagelse, sig i det i Byen værende Udsalg for Horsens Tugthus, hvor hun, idet hun udgav sig for at være i Tjeneste hos Smedemester Rasmussen paa Rosengade i Byen og at være sendt af dennes Hustru, erholdt overladt til Forevisning for denne 2 Sengetæpper. Hun kom noget efter tilbage med Tæpperne og angav, at Rasmussens Hustru ønskede at beholde det ene samt overleverede samtidig Expedienten i Udsalget en saalydende Seddel: Vil Di være saa god at skrive Det og 12 Alen bunt Kjoletøi 2 Alen Lyseblaat Sirses. Ærbødigts Fru Rasmussen, Rosengade., hvorefter hun begjærede og erholdt udleveret saavel det angivne foretrukne Sengetæppe som 10 Alen Kjoletøj og 2 Alen Zephyr til samlet Pris 19 Kr. 50 Øre, alt paa Smed Rasmussens Navn. Endvidere fik hun ved samme Lejlighed efter en Anmodning om, at der maatte tilstaaes hende personlig Kredit til 1 Maj s. A., til hvilken Tid hun angav at ville erholde sin Løn udbetalt, paa eget Navn udleveret forskjellige Beklædningsgjenstande til ialt 3 Kr. 45 Øre.

Senere samme Dag kom Arrestantinden ind i Manufakturhandler Leths Butik i Slagelse, og idet hun ligeledes her afleverede en Seddel, som bortseet alene fra de paa samme anførte Varer maa antages at have været ganske ligelydende med den af hende i forannævnte Udsalg afleverede, samt endvidere angav at tjene hos Smedemester Rasmussen, begjærede og erholdt hun de paa Sedlen anførte Varer til samlet Pris 18 Kr. 98 Øre udleverede paa Rasmussens Navn.

Henad Aften samme Dag indfandt Arrestantinden sig endelig i Modehandlerinde Johanne Olsens Butik i Slagelse, hvor hun, idet hun ogsaa her angav at tjene hos Smed Rasmussen, samt afleverede en saalydende Seddel: Di bedes om di vil være saa god at lade min Pige faa en Hat og betale til første Moj jeg Gornrentirer for Pengene.

Fru Rasmussen, Rosengade., begjærede og erholdt en Hat og et Slør til samlet Pris 5 Kr. 75 Øre udleveret paa eget Navn.

Ligesom Arrestantinden har tilstaaet selv i sit Logis i Slagelse at have skrevet de foranførte Sedler og forsynet dem med Underskrift, ved hvilken hun sigtede til Smedemester Rasmussens Hustru, i hvis Tjeneste hun tidligere havde været, uden dertil at have Samtykke eller Bemyndigelse fra denne, der heller ikke havde lovet at paatage sig nogen Garanti for hende, saaledes har Arrestantinden endvidere vedgaaet, at hun ikke har havt til Hensigt at betale de Varer, som hun efter Ovenanførte har skaffet sig udleveret i egen Interesse paa Kredit, hvad enten denne Kredit var givet i hendes eget eller Rasmussens Navn. De paagjældende Expedienter i ovenomhandlede 3 Forretninger have derhos forklaret, at de ikkun have udleveret Arrestantinden Varene i Tro paa Rigtigheden af hendes Foregivender og paa Ægtheden af Underskriften paa de af hende afleverede Sedler.

Medens Arrestantinden fra 1 Maj til 16 Juli d. A. tjente hos Proprietær Madsen paa Arnakkegaard, begjærede hun i 3 forskellige Gange, under det urigtige Foregivende dertil at være bemyndiget af de Paa-gjældende, hos Kjøbmand Feifer i Svinninge Varer udleverede paa Kredit i hendes Medtjenende paa Gaarden, Mejerske Anna Kristine Hansens og Stuepige Maren Kristine Hansens Navne og erholdt ogsaa udleveret paa disses Navne Varer til Beløb henholdsvis 34 Kr. 32 Øre og 6 Kr. 1 Øre, idet vedkommende Expedient stoledes paa Rigtigheden af hendes foranførte Foregivende. Det var ikke hendes Hensigt selv at betale bemeldte Beløb. Hos nævnte Kjøbmand Feifer tog Arrestantinden endvidere, medens hun var i fornævnte Tjeneste, i flere forskellige Gange Varer til samlet Beløb 64 Kr. 61 Øre paa Kredit i eget Navn, og ligeledes tog hun i samme Tidsrum i to Gange Varer til samlet Beløb 11 Kr. 21 Øre paa Kredit i eget Navn hos Kjøbmand Poul Larsen i Svinninge, uden at det ved nogen af disse Lejligheder var hendes Hensigt at betale de modtagne Varer, hvad hun iøvrigt heller ikke vil have haft nogen rimelig Udsigt til at kunne gjøre.

For de af hende saaledes udviste Forhold vil Arrestantinden, der er født den 29 September 1878 og forhen straffet ved Arts-Skipinge Herreders Extrarets Dom af 24 Maj 1892 efter Straffelovens § 233 med 5 Dages simpelt Fængsel, hvilken Straf dog eftergaves ved kgl. Resolution af 12 Juli s. A., ved samme Rets Dom af 10 Febr. 1896 efter Straffelovens § 228, cfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, ved Merløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 22 Oktober 1896 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jvfr. § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 24 Maj 1897 efter Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage og senest ved Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 15 Februar d. A. efter Straffelovens § 270, tildels sammenholdt med § 271, og efter § 251, jvfr. med § 62, med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage — nu være at anse efter Straffelovens §§ 251 og 268 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Da Underrettsdommen har fastsat samme Straf, og derhos dens Bestemmelser om den Horsens Tugt-

hus' Udsalg tillagte Erstatning billiges, vil bemeldte Dom i det Hele kunne stadfæstes.

Nr. 37. Tjenestepige **Marie Andersen** (Salomon efter Ordre)

contra

Gaardejer Arild Jørgensen (Ingen),

betr. et Tyendes Berettigelse til at forlade Tjenesten i Utide.

Musse Herreds Politirets Dom af 13 Maj 1897: Saafremt Indklagede, Gaardejer af Rørbæk Arild Jørgensens Hustru, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at hun ikke om Morgenen den 21 Januar d. A. har overhældt Klagerinden, Tjenestepige Marie Andersen af Sækkjøbing, med koldt Vand, ligesom denne var stegen ud af Sengen, at hun ikke derpaa havde taget Klagerinden ved Linningen af hendes Chemise og trukket hende ud i Gaarden, og at hun ikke har paalagt Klagerinden, uagtet denne kun var iført Chemise, Strømper og ikke bundne Underbenklæder, strax at gaa over i Stalden og malke Køerne, vil Indklagede under Hovedsagen være pure at frikjende, medens Sagens Omkostninger ophæves, og Klagerinden med Kurator under Kontrasagen være at dømme til at betale Indklagede 25 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 29 Januar d. A. til Betaling sker og 74 Øre i Sagsomkostninger. Klagerinden vil dernæst have den af hende fra 1 November f. A. til Fra-trædelsesdagen den 21 Januar d. A. fortjente Løn forbrudt, forsaavidt den ikke alt maatte være oppebaaren. Derimod vil der ikke være at idømme hende nogen Bøde, da den i Kontraklagen derom nedlagte Paastand ikke er fastholdt i det af Kontraklageren den 4 Februar d. A. i Retten fremlagte Indlæg af 3 s. M. Drister Indklagedes Hustru sig ikke til saadan Ed at aflægge, vil Indklagede under Hovedsagsmaalet være at dømme til at betale Klagerinden det af hende paa-staaede Beløb, nemlig Løn for Tiden fra 1 November f. A. til 1 Maj d. A. 50 Kr. og i Kostpenge 33 Kr. 96 Øre, mod hvilken sidste ingen begrundet Indsigelse er fremsat, tilsammen 83 Kr. 96 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 21 Januar d. A. til Betaling sker, samt i Sagsomkostninger 74 Øre, og Klagerinden under Kontrasøgsmålet pure være at frifinde, medens Kontrasagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 November 1897: Citanten, Gaardejer Arild Jørgensen af Rørbæk, bør for Tiltale af Indstævnte, Tjenestepige Marie Andersen sammesteds, i Hovedsagen fri at være. Indstævnte bør til Citanten betale 25 Kr.

med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 29 Januar d. A. til Betaling sker samt have sin fra 1 November f. A. til 21 Januar d. A. fortjente Løn forbrudt, men iøvrigt for Citantens Tiltale i Kontrasagen fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved allerhøieste Reskript af 11 December f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, vil den være at stadfæste. Det Appellantindens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Tjenestepige Marie Andersen, 2 Kroner. Der tillægges Høiesteretssagfører Salomon i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i første Instants ved Musse Herreds Politiret efter Hoved- og Kontraklage procederede Sag paastod Indstævnte, Tjenestepige Marie Andersen, da af Saxkjøbing Landsogn, nu af Rørbæk, der var fæstet til Citanten, Gaardejer Arild Jørgensen af Rørbæk, for et halvt Aar fra 1 November f. A. til 1 Maj d. A. for en Løn af 50 Kroner, under Anbringende af, at hun den 21 Januar d. A. om Morgenen havde været Gjenstand for Mishandling af Citantens Hustru og som Følge deraf havde været berettiget til — som sket — strax at forlade Tjenesten, under Hovedsagen Citanten tilpligtet at betale hende den vedtagne Løn 50 Kroner samt Kostpenge for 56 Dage a 66 Øre pr. Dag, hvilket af hende er udregnet til 33 Kroner 96 Øre, ialt 83 Kr. 96 Øre med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra Hovedklagens Dato den 21 Januar d. A. til Betaling sker samt Sagens Omkostninger skadeløst, medens Citanten, der benægtede, at Indstævnte havde været Gjenstand for Mishandling fra hans Hustrus Side, under Hovedsagen paastod sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger og under Kontrasagen paastod Indstævnte for den 21 Januar d. A. ulovlig at være bortgaaet fra hans Tjeneste dømt i Overensstemmelse med Tyendelovens § 47 til at have sin fra 1 November f. A. til Fratrædelses-

dagen fortjente Løn forbrudt og tilpligtet at betale ham i Erstatning Halvdelen af den vedtagne Løn eller 25 Kroner med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra Kontraklagens Dato den 29 Januar d. A. til Betaling sker og Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastod sig under Kontrasagen frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Politiretsdommen af 13 Maj d. A. blev Sagens Udfald gjort afhængig af Indstævntes Hustrus Ed saaledes, at hvis denne inden Retten edelig bekræftede, at hun ikke den 21 Januar d. A. om Morgenen havde overhældt Indstævnte med koldt Vand, ligesom denne var stegen ud af Sengen, at hun ikke derpaa havde taget Indstævnte ved Linningen af hendes Chemise og trukket hende ud i Gaarden, og at hun ikke havde paalagt Indstævnte, uagtet denne kun var iført Chemise, Strømper og ikke bundne Underbenklæder, strax at gaa over i Stalden at malke Køerne, Citanten under Hovedsagen vilde være at frifinde, medens denne Sags Omkostninger ophævedes og Indstævnte under Kontrasagen vilde være at dømme til at betale Citanten 25 Kr. med Renter som paastaaet og Sagens Omkostninger med 74 Øre samt til at have sin fra 1 November f. A. til 21 Januar dette Aar fortjente Løn forbrudt, forsaavidt den ikke alt maatte være oppebaaren, hvorimod, saafremt Citantens Hustru ikke dristede sig til at aflægge den ommeldte Ed, Citanten under Hovedsagen vilde være at tilpligte at betale Indstævnte de paastævnte 83 Kroner 96 Øre med Renter som paastaaet og denne Sags Omkostninger med 74 Øre og Indstævnte i Kontrasagen, hvis Omkostninger ophævedes, vilde være at frifinde for Citantens Tiltale.

Denne Dom har Citanten i Henhold til Oprejsningsbevilling af 2 Juli d. A. ved Stævning af 24 samme Maaned indanket her for Retten, hvor han i Hovedsagen ligesom i 1ste Instants har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger og i Kontrasagen har paastaaet Indstævnte dømt til at betale ham 25 Kroner med Renter som ovenanført og Kontrasagens Omkostninger samt til at have sin ovenommeldte Løn forbrudt og endelig til at betale en klækkelig Bøde, hvorhos han har paastaaet sig tilkjendt Appellsagens Omkostninger hos Indstævnte. Hverken Indstævnte eller den medindstævnte for hende beskikkede Kurator, Desinfektør H. Nielsen, have, skjøndt lovlig stævned, givet Møde for Overretten.

Under Hovedsagen gaar det af Indstævnte fremsatte, af et Vidne bestyrkede Anbringende ud paa, at Citantens Hustru den 21 Januar om Morgenen ca. Kl. 6, da hun for at vække Indstævnte havde banket paa Pigeammerdøren og raabt til Indstævnte, at hun skulde lukke op, hvilket Indstævnte ogsaa strax gjorde, idet hun sprang ud af Sengen kun iført Chemise, Strømper og ikke bundne Underbenklæder, har overhældt Indstævnte med koldt Vand, saaledes at hun blev gennemblødt og derefter grebet hende i Chemiselinningen og trukket hende gennem Rullestuen ud i Gaarden, idet hun befalede hende strax at gaa over i Stalden for at malke. Men da den ommeldte Adfærd, som Citantens Hustru iøvrigt nægter at have udvist, ikke findes at kunne betegnes som en Mishandling, kan Indstævnte, der, som det er in confesso, efter at være vendt tilbage til sit Kammer og der at have klædt sig

paa, strax forlod sin Tjeneste, ikke ansees for at have været berettiget hertil, og Citanten vil derfor under Hovedsagen være at frifinde for Indstævntes Tiltale, medens Indstævnte for uden lovlig Grund at have forladt sin Tjeneste i Overensstemmelse med Tyendelovens § 47 under Kontrasagen vil være at tilpligte at betale Citanten Halvdelen af den vedtagne Løn eller 25 Kroner med Renter som paastaet samt at dømme til at have sin for Tiden fra 1 November forrige Aar til 21 Januar d. A. fortjente Løn forbrudt. Derimod vil der, da Citanten, der i Kontrasagen har bebudet tillige at ville paastaa Indstævnte anseet med en Bøde i Henhold til den ovenanførte Bestemmelse i Tyendeloven, ikke i det Indlæg, hvori Kontrasagen deduceredes, og hvori han iøvrigt fremsatte sine Paastande, har nedlagt en saadan Paastand, og denne derfor maa ansees for frafaldet, ikke kunne idømmes Indstævnte nogen Bøde.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 28 November.

Nr. 22. Indsiderne **Lars Andersen** og **Søren Sørensen** m. Fl.
(Bagger efter Ordre)

contra

Forstkandidat, Proprietær **H. van Deurs** (Shaw),

betr. Retten til et Fiskeri.

Hjelmlev-Gjern Herreders Politirets Dom af 29 September 1893: Indklagede, Husejer Niels Pedersen af Fiskerhusholm, bør for Tiltale af Klageren, Forstkandidat Proprietær H. van Deurs af Glentholm, i denne Sag fri at være, og Processens Omkostninger for denne Indklagedes Vedkommende ophæves. Derimod bør de Indklagede, Indsiderne Lars Andersen, Søren Sørensen og Carl Frandsen af Siim Mark samt Carl Andersen af Siim By, hver for sig betale en Bøde til Statskassen af 20 Kr. og desuden en for alle og alle for en betale til Klageren i Erstatning 20 Kr. og i Sagsomkostninger 5 Kr. 54 Øre. Det Idømte at betale 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 8 December 1898.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frønkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 35.

Mandagen den 28 November.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 September 1895: Politiretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, I Sagsomkostninger for Overretten betale Citanterne, Indsidderne Lars Andersen, Søren Sørensen, Carl Frandsen og Carl Andersen, en for alle og alle for en, til Indstævnte, Forstkandidat, Proprietær H. van Deurs, 25 Kr. Der tillægges den for Citanterne beskikkede Sagfører for Overretten, Justitsraad Neckelmann, i Salær 25 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 26 September 1896 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der under Sagen fremlagt en Del Dokumenter, deriblandt de i Dommen som fremlagte under en tidligere Sag ommeldte Fæstebreve og Skjødet af 27 September 1769 samt ligeledes Udskrifter af de i Dommen ommeldte ældre Thingsvidner og det originale, den 28 September 1737 udarbejdede Grundrids over Ry Møllens Aale-Strøm og Fiskeri. Ved det saaledes nu i Sagen tilvejebragte Bevismateriale maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Ejeren af Ry Mølle eller Glentholm har udelukkende Ret til Fiskeri i det Aaløb — tidligere kaldet Vesteraa — som er mellem Ry Mølle og Gudensø, og som efter de gamle Fæstebreve strækker sig fra Møllen til Svervig, hvor Gudensø siges at begynde, hvilket Sted, efter Alt hvad der foreligger under Sagen, maa antages at ligge ved det paa Grundridset af 1737 med ii betegnede Punkt. Da det nu, som ogsaa i Dommen antaget, maa ansees godtgjort, at det i Sagen omhandlede Fiskeri er udøvet i det Vandareal, hvor Indstævnte efter det Ovenanførte har Eneret til Fiskeri, maa det billiges, at Appellanterne ere ansete efter den i Dommen citerede Lovbestemmelse, og da Dommens Bestemmelser om Bødernes Størrelse og Erstatningen samt om Sagens Omkostninger tiltrædes, vil Dommen i det hele kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville Appellanterne

have in solidum at betale til Indstævnte med 300 Kroner, medens det Appellanternes beskikkede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Appellanterne, een for alle og alle for een, til Indstævnte, Proprietær H. van Deurs, med 300 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Bagger 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instants ved Skanderborg Kjøbstads samt Hjelmlev og Gjern Herreders Politiret anlagte Sag har Ejeren af Rye Mølle eller, som Ejendommen nu kaldes, Glentholm, Indstævnte, Forstkandidat, Proprietær H. van Deurs — der paastaar at have Eneret til Fiskeri i den saakaldte Vesteraa, o: det Vandløb, der løber fra Gudensø til hans nævnte Ejendom — sagsøgt Citanterne, Indsiderne Lars Andersen, Søren Sørensen, Carl Frandsen og Carl Andersen, de 3 Førstnævnte af Siim Mark og Sidstnævnte af Siim By, samt endvidere Husejer Niels Petersen af Fiskerhusholm i Dover Sogn, de 4 Førstnævnte i Anledning af, at de efter Indstævntes Anbringende den 28 Oktober 1892 uden hans Tilladelse have indfundet sig med Vaad og to Baade i det nævnte Vandløb og der den ommeldte Dag have trukket Vaad flere, mindst 4 Gange, deraf den ene Gang i den Del af Aaen, som hører under Hjelmlev og Gjern Herreders Jurisdiktion, og Sidstnævnte i Anledning af, at han som tilstødende Lodsejer skal have lejet Fiskeriet i det paagjældende Vandløb ud for sin Grund til Citanterne og derved foranlediget dem til at udøve ulovligt Fiskeri sammesteds, og paastod Indstævnte under nærværende Sag i 1ste Instants de nævnte 5 Personer ansætte hver især med en Bøde efter Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 58 for den ene Gang, de som meldt skulle have trukket Vaad i den under bemeldte Jurisdiktion hørende Del af Aaen, samt in solidum tilpligtede at erstatte Indstævnte det ham herved tilføjede Tab med mindst 20 Kr. Ved Politiretsdommen er ovennævnte Niels Petersen frifunden for Indstævntes Tiltale, hvorimod Citanterne ere ansætte efter den nysnævnte Lovbestemmelse med en Bøde til Statskassen af 20 Kr. for hver af dem, hvorhos de ere tilpligtede in solidum at betale til Indstævnte en Erstatning af 20 Kr. og i Sagsomkostninger for Politiretten 5 Kr. 54 Øre, og Sagen er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instants have paastaet sig frifundne for Indstævntes Tiltale, hvorimod denne har paastaet den indankede Dom for deres Vedkommende stadfæstet.

Til Oplysning angaaende den Fiskerirettighed, hvori der af Citanterne skal være gjort Indgreb ved det paatalte Fiskeri, har Indstævnte for Politiretten fremlagt Udskrifter af de afsagte Domme i en af ham i sin Tid mod Husmand Niels Peter Bertelsen af Fælund Mark for ulovligt Fiskeri i det paagjældende Vandareal ved Silkeborg Birks Politiret anlagt Sag, der blev paakjendt ved Overrettens upaaankede Dom af 18 Juli 1892 med det Udfald, at N. P. Bertelsen for det under Sagen paaklagede Fiskeri blev anseet med en Bøde til Politikassen af 10 Kr. Ved den sidstnævnte Dom blev det, under Paaberaabelse af tvende henholdsvis den 30 November 1773 og den 6 April 1835. afsagte Høiesteretsdomme angaaende den Ejeren af Rye Mølle tilkommende Fiskerirettighed antaget, at denne Ejendom, der tidligere har udgjort en Del af det Kongen tilhørende Jordegods i Skanderborg Rytterdistrikt, men som af Kong Christian VII under 27 September 1769 blev tilskjødet den daværende Fæster Peder Nielsen, der ved en over bemeldte Jordegods afholdt Auktion var bleven Højstbydende paa Rye Mølle, ved dette Skjøde var ham overdragen med de Fiskerirettigheder, der vare tillagte en tidligere Fæster af Ejendommen ved det til denne i Henhold til en allerhøjeste Resolution af 30 Juli 1694 under 6 April 1695 udstedte Fæstebrev, i hvis 6te Post det bl. A. hedder: »Fiskeriet, som henved 40 Aar ved Møllen har været, ere disse Steder: Vesteraa, som ligger op fra Rye Mølle og til Svervig, som Gudensø begynder —«, til hvilke Bestemmelser der ogsaa er henvist i Peder Nielsens Fæstebrev af 6 April 1752. Det antoges heretter i bemeldte Overretsdom, at Indstævnte som nuværende Ejer af Rye Mølle er eneberettiget til Fiskeri i det i den foran citerede Passus i Fæstebrevet af 6 April 1695 betegnede Vand, og med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilket Vandareal, der falder ind herunder, udtaltes det, at det, efter hvad der var oplyst under nogle under den paagjældende Sag optagne Thingsvidner, maatte antages, at Benævnelserne »Vesteraa« og »Svervig« ikke længere brugtes som Betegnelser for Dele af de Syd for Rye Mølle beliggende Vandarealer, og at Egnens Beboere ej heller havde nogen Kundskab om, om hvilke Vandarealer disse Benævnelser i sin Tid ere brugte. Men ifølge de Oplysninger, der indeholdes i et under den omhandlede Sag for Overretten in originali fremlagt, den 28 September 1737 udarbejdet Grundrids over Rye Møllens Aale-Strøm og Fiskeri fra Mossø til Rye Mølle — af hvilket Grundrids der under nærværende Sag af Indstævnte er fremlagt en af en Landinspektør udarbejdet Kopi — antoges det i Overretsdommen, at Vesteraa, af hvilken den umiddelbart Syd for Rye Mølle beliggende nu saakaldte Rye Møllens sandsynligvis oprindelig har været en Del, idet Aaen ved Opstemning af Vandet ved Møllen er blevet til en Sø, strakte sig videre mod Syd til en paa bemeldte Grundrids med i i betegnet, ogsaa paa nyere Kort afsat Vig, der i Henhold til en noget makuleret Angivelse paa Grundridsets Navnefortegnelse af Vigens Navn antoges at være den i Fæstebrevet af 6 April 1695 ommeldte »Svervig«, og da denne Vig ligger Syd for det Sted, hvor N. P. Bertelsen havde udøvet det under den omhandlede Sag paaklagede Fiskeri, antoges det, at han derved havde gjort sig skyldig i ulovligt Fiskeri.

Vel har nu bemeldte Overrettsdom selvfølgelig ikke overfor Citanterne nogen forbindelse Kraft som Retsafgjørelse med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der tilkommer Indstævnte som Ejer af Rye Mølle nogen særlig Fiskerirettighed, og om sammes Indhold og Omfang; men da det Resultat, hvortil Dommen som anført i disse Retninger er kommen, er støttet paa ældre Dokumenter, Domme, Kort og andre Oplysninger, der i den paagjældende Sag vare forelagte Overretten, og der ikke under nærværende Sag af Citanterne er fremført noget, der kunde føre til Antagelse af et andet Resultat i den nævnte Retning, maa der, uanseenet at de samme Oplysninger ikke paany have været forelagte Overretten under nærværende Sag, ogsaa under denne gaas ud fra, at Indstævnte som Ejer af den omhandlede Ejendom er eneberettiget til Fiskeri i det ovenfor betegnede Vandareal, og det vil saaledes navnlig, saafremt Citanterne have udøvet Fiskeri sammesteds, ikke kunne befri dem for Ansvar herfor overfor Indstævnte, at de med Tilladelse af den tilstødende Grundejer have drevet Fiskeriet paa Steder i det paagjældende Vandareal, hvor denne, hvis Indstævnte ikke havde nogen særlig Fiskerirettighed, ifølge Fiskerilovens § 49 vilde have været berettiget til at drive Fiskeri.

Ved Sagens Inkamination for Politiretten, ved hvilken Lejlighed saavel Indstævnte som Citanterne og ovennævnte Niels Petersen mødte personlig, indrømmede Citanterne, at de den 28 Oktober 1892 i Forening havde fisket med Vaad og to Baade i Vandløbet mellem Gudensø og Rye Mølle eller Glentholm udfor Niels Petersens Ejendom i Siim, Dover Sogn, under Hjelmlev Herred, og Indstævnte opgav derefter til Retsprotokollen, at det under nærværende Sag paaklagede Fiskeri havde fundet Sted i en paa det ovennævnte Grundrids med Bogstaverne pp betegnet Vig, der efter hans Udsagn i Almindelighed benævnes »Skjærsbrovig«, hvorved bemærkes, at den nævnte med pp betegnede Vig vel i Grundridsets Navnefortegnelse er benævnt »Fentholm W . . .«, men at Grundridset tillige udviser, at den Øst for Vandløbet beliggende Ves Sø eller, som den paa den foreliggende Kopi af Grundridset kaldes »Wos Sø« gennem en Aa, der maa antages at være den paa nyere Kort benævnte »Skjærsaa« og som passerer gennem et Punkt, der paa Grundridset er benævnt »Skjærsbro«, har sit Udløb i den nævnte Vig. Efterat Niels Petersen derpaa havde erklæret, at Aaen, der fra Ves Sø løber ud i den ovennævnte Vig, grændser til hans Ejendom paa den ene Side og til Indstævntes Grund paa den anden, erkjendte Citanterne alle, at det omhandlede Fiskeri fandt Sted i Skjærsbrovig udfor Niels Petersens Ejendom, der støder til den Aa, der fra Ves Sø løber ud i den nævnte Vig. Idet det paaklagede Fiskeri herefter har fundet Sted i den Vig af fornævnte Vandløb, hvori Skjærsaa har sit Udløb, og idet der efter de foreliggende Oplysninger, derunder navnlig ogsaa et af Indstævnte for Politiretten fremlagt Exemplar af Generalstabens Maalebordskort, hvorpaa Gudensø og endel af det Nord for samme værende Vandareal ere afsatte, som det maa antages saaledes, som de nu forefindes, ikke kan være nogen Tvivl om, at den nævnte Vig er beliggende Nord for den ovennævnte paa Grundridset med i i betegnede Vig, maa det antages, at det under Sagen omhandlede Fiskeri er udøvet i det Vandareal, hvor Indstævnte efter det Ovenanførte har Eneret til Fiskeri.

Det maa herefter billiges, at Citanterne for det af dem saaledes begaaede Indgreb i Indstævntes Fiskerirettigheder ved Politiretsdommen ere ansete efter Fiskerilovens § 58 med Bøder til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til 20 Kr. for hver af dem, hvorhos det maa have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser angaaende Erstatningen, hvis Størrelse, da Værdien af den gjorte Fangst ikke er oplyst under Sagen, i Henhold til bemeldte Lovs § 59 in fine er bestemt til 20 Kr. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger for Politiretten billiges, vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Citanterne findes derhos at burde tilpligtes in solidum at betale Indstævnte i Sagsomkostninger for Overretten 25 Kr.

Der vil være at tillægge den for Citanterne beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 25 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige. Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 23. Indsiderne **Lars Andersen** og **Søren Sørensen** m. Fl.
(Bagger efter Ordre)

contra

Forstkandidat, Proprietær **H. van Deurs** (Shaw),

betr. Retten til et Fiskeri.

Hjelmslev-Gjern Herreders Politirets Dom af 29 September 1893: De Indklagede, Indsiderne Lars Andersen, Søren Sørensen og Carl Frandsen af Siim Mark samt Indsider Carl Andersen af Siim bør hver for sig betale en Bøde til Statskassen af 20 Kr. og desuden een for alle og alle for een betale til Klageren, Forstkandidat Proprietær H. van Deurs, i Erstatning 20 Kr. og i Sagsomkostninger 5 Kr. 54 Øre. Det Idømte at betale inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 September 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sagsomkostninger for Overretten betale Citanterne, Indsiderne Lars Andersen, Søren Sørensen, Carl Frandsen og Carl Andersen, een for alle og alle for een, til Indstævnte, Forstkandidat, Proprietær H. van Deurs, 25 Kr. Der tillægges den for Citanterne beskikkede Sagfører for Overretten, Justitsraad Neckelmann, i Salær 25 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 26 September 1896 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der under Sagen fremlagt en Del Dokumenter, deriblandt de i Dommen som fremlagte under en tidligere Sag ommeldte Fæstebreve og Skjødet af 27 September 1769 samt ligeledes Udskrifter af de i Dommen ommeldte ældre Thingsvidner og det originale, den 28 September 1737 udarbejdede Grundrids over Ry Mølles Aale-Strøm og Fiskeri. Ved det saaledes nu i Sagen tilvejebragte Bevismateriale maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Ejeren af Ry Mølle eller Glentholm har udelukkende Ret til Fiskeri i det Aaløb — tidligere kaldet Vesteraa — som er mellem Ry Mølle og Gudensø, og som efter de gamle Fæstebreve strækker sig fra Møllen til Svervig, hvor Gudensø siges at begynde, hvilket Sted, efter Alt hvad der foreligger under Sagen, maa antages at ligge ved det paa Grundridset af 1737 med ii betegnede Punkt. Da det nu, som ogsaa i Dommen antaget, maa ansees godtgjort, at det i Sagen omhandlede Fiskeri er udøvet i det Vandareal, hvor Indstævnte efter det Ovenanførte har Eneret til Fiskeri, maa det billiges, at Appellanterne ere ansete efter den i Dommen citerede Lovbestemmelse, og da Dommens Bestemmelser om Bødernes Størrelse og Erstatningen samt om Sagens Omkostninger tiltrædes, vil Dommen i det hele kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville Appellanterne have in solidum at betale til Indstævnte med 100 Kroner, medens det Appellanternes beskikkede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Appellanterne, een for alle og alle for een, til Indstævnte, Proprietær H. van Deurs, med 100 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Bagger 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Ejeren af Rye Mølle eller, som Ejendommen nu kaldes, Glentholm, Indstævnte, Forstkandidat, Proprietær H. van Deurs — der paastaar at have Eneret til Fiskeri i den saakaldte Vesteraa, o: det Vandløb, der løber fra Gudensø til hans nævnte Ejendom — i første

Instants ved en Politiret sagsøgt Citanterne, Indsiderne Lars Andersen, Søren Sørensen, Carl Frandsen og Carl Andersen, de 3 Førstnævnte af Siim Mark og Sidstnævnte af Siim By, i Anledning af, at de efter Indstævntes Anbringende den 11 November 1892 uden hans Tilladelse have indfundet sig med Vaad og to Baade i det nævnte Vandløb og der den ommeldte Dag have trukket Vaad flere, mindst 2 Gange, og har han paastaaet Citanterne herfor ansete hver især med en Bøde efter Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 58 samt in solidum tilpligtede at erstatte Indstævnte det ham ved bemeldte Fiskeri tilføjede Tab med mindst 40 Kr. Ved Politiretsdommen ere Citanterne ansete efter den nævnte Lovbestemmelse med en Bøde til Statskassen af 20 Kr. for hver af dem, hvorhos de ere tilpligtede in solidum at betale til Indstævnte en Erstatning af 20 Kr. og i Sagsomkostninger for Politiretten 5 Kr. 54 Øre, og Sagen er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i første Instants have paastaaet sig frifundne for Indstævntes Tiltale, hvorimod denne har paastaaet den indankede Dom stadfæstet.

Til Oplysning angaaende den Fiskerirettighed, hvori der af Citanterne skal være gjort Indgreb ved det paatalte Fiskeri, har Indstævnte for Politiretten fremlagt Udskrifter af de afsagte Domme i en af ham i sin Tid mod Husmand Niels Peter Bertelsen af Fælund Mark for ulovligt Fiskeri i det paagjældende Vandareal ved Silkeborg Birks Politiret anlagt Sag, der blev paakjendt ved Overrettens upaaankede Dom af 18 Juli 1892 med det Udfald, at N. P. Bertelsen for det under Sagen paaklagede Fiskeri blev anset med en Bøde til Politikassen af 10 Kr.

Ved den sidstnævnte Dom blev det, under Paaberaabelse af tvende henholdsvis den 30 November 1773 og den 6 April 1835 afsagte Høiesteretsdomme angaaende den Ejeren af Rye Mølle tilkommende Fiskerirettighed, antaget, at denne Ejendom, der tidligere har udgjort en Del af det Kongen tilhørende Jordegods i Skanderborg Rytterdistrikt, men som af Kong Christian VII under 27 September 1769 blev tilskjødet den daværende Fæster Peder Nielsen, der ved en over bemeldte Jordegods afholdt Auktion var bleven Højstbydende paa Rye Mølle, ved dette Skjøde var ham overdragen med de Fiskerirettigheder, der vare tillagte en tidligere Fæster af Ejendommen ved det til denne i Henhold til en allerhøjeste Resolution af 30 Juli 1694 under 6 April 1695 udstedte Fæstebrev, i hvis 6te Post det bl. A. hedder: »Fiskeriet, som henved 40 Aar ved Møllen har været, ere disse Steder: Vesteraa, som ligger op fra Rye Mølle og til Svervig, som Gudensøe begynder —«, til hvilke Bestemmelser der ogsaa er henvist i Peder Nielsens Fæstebrev af 6 April 1752. Det antoges herefter i bemeldte Overretsdom, at Indstævnte som nuværende Ejer af Rye Mølle er eneberettiget til Fiskeri i det i den foran citerede Passus i Fæstebrevet af 6 April 1695 betegnede Vand, og med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilket Vandareal der falder ind herunder, udtaltes det, at det, efter hvad der var oplyst under nogle under den paagjældende Sag optagne Thingsvidner, maatte antages, at Benævnelserne »Vesteraa« og »Svervig« ikke længere brugtes som Betegnelser for Dele af de Syd for Rye Mølle beliggende Vandarealer, og at Egnens Beboere ej heller havde nogen Kundskab om, om hvilke Vandarealer disse Benævnelser

i sin Tid ere brugte. Men ifølge de Oplysninger, der indeholdes i et under den omhandlede Sag for Overretten in originali fremlagt, den 28 September 1737 udarbejdet Grundrids over Rye Møllens Aale-Strøm og Fiskeri fra Mossø til Rye Mølle — af hvilket Grundrids der under nærværende Sag af Indstævnte er fremlagt en af en Landinspektør efter en tidligere udført Kopi udarbejdet Gjengivelse — antoges det i Overretsdommen, at Vesteraa, af hvilken den umiddelbart Syd for Rye Mølle beliggende, nu saakaldte Rye Møllensø, sandsynligvis oprindelig har været en Del, idet Aaen ved Opstemning af Vandet ved Møllen er bleven til en Sø, strakte sig videre mod Syd til en paa bemeldte Grundrids med i i betegnet, ogsaa paa nyere Kort afsat Vig, der i Henhold til en noget makuleret Angivelse paa Grundridsets Navnefortegnelse af Vigens Navn antoges at være den i Fæstebrevet af 6 April 1695 ommeldte »Svervig«, og da denne Vig ligger Syd for det Sted, hvor N. P. Bertelsen havde udøvet det under den omhandlede Sag paaklagede Fiskeri, antoges det, at han derved havde gjort sig skyldig i ulovligt Fiskeri.

Vel har nu bemeldte Overretsdom selvfølgelig ikke overfor Citanterne nogen forbindende Kraft som Retsafgjørelse med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der tilkommer Indstævnte som Ejer af Rye Mølle nogen særlig Fiskerirettighed, og om sammes Indhold og Omfang; men da det Resultat, hvortil Dommen, som anført, i disse Retninger er kommen, er støttet paa ældre Dokumenter, Domme, Kort og andre Oplysninger, der i den paagjældende Sag vare forelagte Overretten, og der ikke under nærværende Sag af Citanterne er fremført noget, der kunde føre til Antagelse af et andet Resultat i den nævnte Retning, maa der, uanseet at de samme Oplysninger ikke paany have været forelagte Overretten under nærværende Sag, ogsaa under denne gaas ud fra, at Indstævnte som Ejer af den omhandlede Ejendom er eneberettiget til Fiskeri i det ovenfor betegnede Vandareal, og det vil saaledes navnlig, saafremt Citanterne have udøvet Fiskeri sammesteds, ikke kunne befri dem for Ansvar herfor overfor Indstævnte, at de med Tilladelse af den tilstødende Grundejer have drevet Fiskeriet paa Steder i det paagjældende Vandareal, hvor denne, hvis Indstævnte ikke havde nogen særlig Fiskerirettighed, ifølge Fiskerilovens § 49 vilde have været berettiget til at drive Fiskeri.

Ved Sagens Inkamination for Politiretten, ved hvilken Lejlighed saavel Indstævnte som Citanterne mødte personlig, opgav Indstævnte til Retsprotokollen, at det under nærværende Sag paaklagede Fiskeri havde fundet Sted i den saakaldte Falgaardsvig, der, som han udsagde, paa det ovennævnte Grundrids er betegnet med Bogstaverne m m, samt væsentligt udfor Husejer Niels Petersens Ejendom paa Siim Mark. Citanterne erkjendte derefter, at de den 11 November 1892 i Forening havde fisket med Vaad og 2 Baade i Vandløbet mellem Gundersø og Rye Mølle eller Glentholm udfor nævnte Niels Petersens Ejendom, og medens Citanterne, der ikke turde nægte, at der ved den nævnte Lejlighed blev trukket Vaad mindst to Gange, erklærede, at de ikke paa den ovennævnte Gjengivelse af Grundridset kunde paa-pege, hvor Fiskeriet havde fundet Sted, indrømmede de, at det var i den saakaldte Falgaardsvig.

Idet det nu efter det Foreliggende maa antages, at bemeldte Vig

er den Del af Vandløbet, som ligger umiddelbart Syd for en Odde og Vandarealet udenfor samme, der paa Grundridset ere benævnte henholdsvis »Falgaards H . . .« og »Falgaards M . . .«, og idet der herefter og efter Sagens øvrige Oplysninger, derunder navnlig ogsaa et af Indstævnte for Politiretten fremlagt Exemplar af Generalstabens Maalebordskort, hvorpaa Gudensø og en Del af det Nord for samme værende Vandareal ere afsatte, som det maa antages, saaledes som de nu forefindes, ikke kan være nogen Tvivl om, at det Sted, hvor Citanterne have fisket, er beliggende Nord for den ovennævnte paa Grundridset med ii betegnede Vig, maa det antages, at det under Sagen omhandlede Fiskeri er udøvet i det Vandareal, hvor Indstævnte efter det Ovenanførte har Eneret til Fiskeri.

Det maa herefter billiges, at Citanterne for det af dem saaledes begaaede Indgreb i Indstævntes Fiskerirettigheder ved Politiretsdommen ere ansete efter Fiskerilovens § 58 med Bøder til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 20 Kr. for hver af dem, samt at de, idet Værdien af den gjorte Fangst ikke er oplyst under Sagen, i Henhold til bemeldte Lovs § 59 in fine in solidum ere tilpligtede at betale Indstævnte en Erstatning af 20 Kr.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger for Politiretten ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Citanterne findes derhos at burde tilpligtes in solidum at betale Indstævnte i Sagsomkostninger for Overretten 25 Kr.

Der vil være at tillægge den for Citanterne beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 25 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 292. **Handlende K. Rasmussen** (Ingen)

contra

Grosserer Otto Ph. Heymann (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Handlende K. Rasmussen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 29 November.

Nr. 12. Aktieselskabet **Koefoed & Hauberg** (Arntzen)

contra

Konsul **Chr. Mogensen** (Shaw),

betr. Erstatning for Skade tilføjet ved en Dampkjedels Explosion.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Februar 1895: De Indstævnte, Aktieselskabet Det danske Elektricitets-kompagni, bør for Tiltale af Citanten, Konsul Chr. Mogensen af Odense, i nærværende Sag fri at være. De Indstævnte, Aktieselskabet Koefoed & Hauberg, bør til Citanten betale 2341 Kr. 66 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 26 August 1892 til Betaling sker, men iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger op-hæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lov-lige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Høieste-retssagfører Arntzen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne det af ham den 10 Juli 1893 fremlagte Indlæg med Stempel.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Om-kostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Ind-stævnte med 400 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Koe-foed & Hauberg, til Indstævnte, Konsul Chr. Mogen-sen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 28 Januar 1892 om Morgenen ca. Kl. 2 exploderede en Dampkjedel i den elek-triske Lysstation i Odense, hvorved den Citanten, Konsul Chr. Mogen-sen, tilhørende og af ham til Dampvæveri benyttede Naboejendom med deri værende til Væveriets Drift nødvendige Dampmaskiner samt et Oplag af Garn blev beskadiget. Efterat det under en offentlig Under-

søgelse var oplyst, at Explosionen skyldtes Forsømmelighed af Fyrbøderen ved den elektriske Lysstation, anlagde Citanten nærværende Sag mod de tvende indstævnte Aktieselskaber Koefoed & Hauberg og Det danske Elektricitetskompagni, under hvilken han med Bemærkning, at den hans Bygning tilføjede Skade var bleven ham erstattet af vedkommende Assurandør, opgjorde det øvrige ham ved Explosionen paaførte Tab saaledes:

1. 20 Pakker Garn fuldstændig ødelagte a 10 Kr. . .	Kr. 200.00
2. 210 Pakker Garn beskadigede saaledes, at Værdien ikke kan sættes over Halvdelen eller 5 Kr. pr. Pakke	— 1050.00
3. Arbejdsløn udbetalt i de Dage, i hvilke der paa Grund af Explosionen ikke kunde arbejdes i Fabriken, 1381 Kr., eller — saaledes som han under Proceduren har berigtiget dette Tal.	— 1341.66
4. Avancetab mindst 200 Kr. daglig i 6 Dage	— 1200.00
Tilsammen . . .	Kr. 3791.66

Dette Beløb eller i alt Fald et ved Rettens eller uvillige Mænds Skjøn fastsat Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 26 August 1892 paastaar Citanten alternativt et af de indstævnte Selskaber tilpligtet at betale ham foruden Sagens Omkostninger skadesløst.

Ethvert af de tvende Selskaber har paastaet sig frifundet og tillagt Sagens Omkostninger hos Citanten.

Det er in confesso, at Explosionen bevirkedes ved for lav Vandstand i Kjedlen, hvorved Pladerne i den øverste Del af Ildkanalen vare komne til at gløde. Under Forhørene oplystes det, at Fyrbøderen Lars Christian Petersen omtrent en Time før Explosionen havde sat Fødepumpen i Gang for at forsyne Kjedlen med Vand, men at han ikke havde aabnet Ventilen paa det fra Pumpen til Kjedlen gaaende Rør eller forvissat sig om, at Ventilen var aaben. Umiddelbart efter Explosionen fandtes den at være lukket, hvilket den saaledes maa antages at have været i den sidste Times Tid før Explosionen, uden at Fyrbøderen ved Iagttagelse af Kontrolapparaterne eller paa anden Maade opdagede Vandmanglen i Kjedlen. Da Fyrbøderen saaledes havde tilsidesat den ham ifølge Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 28 Februar 1891 § 19 paahvilende Forpligtelse til under Fødningen stadig at have sin Opmærksomhed henvendt paa Vandforsyningsapparatene og dertil hørende Føderør med Kontraventil for at overbevise sig om, at der virkelig gaar Vand til Kjedlen, er han ved nærværende Rets Dom af 3 Februar 1893 anseet efter Lov 24 Marts 1875 § 24, jfr. § 2, og fornævnte Bestemmelse i Bekjendtgjørelse af 28 Februar 1891 med en Odense Kjøbstads Politikasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner.

Ethvert af de indstævnte Selskaber har benægtet at være ansvarlig for det af Fyrbøderen udviste Forhold og altsaa at være rette Sagvolder. Den 26 Januar 1892 var Anlægget af de Indstævnte, Koefoed & Hauberg, afleveret til det indstævnte Elektricitetskompagni som færdigt, dog saaledes at Driften ifølge Overenskomst mellem Selskaberne fortsattes for Koefoed & Haubergs Regning indtil den 1 Februar næst-

efter, paa hvilken Dag Anlæget i Et og Alt skulde overtages af Elektricitetskompagniet, ligesom Koefoed & Haubergs kontraktmæssige Garanti for Anlæget skulde regnes fra denne Dag. Det følger heraf, at Lars Christian Petersen, der af Koefoed & Hauberg var antaget som Fyrbøder ved Stationen, endnu var i bemeldte Selskabs Tjeneste, da Explosionen fandt Sted, saa at der ikke kan blive Spørgsmaal om at paalægge Elektricitetskompagniet noget Ansvar for den lidte Skade, hvorfor Kompagniet bliver at frifinde for Citantens Tiltale, medens det bliver at undersøge, om et saadant Ansvar maa paahvile Koefoed & Hauberg.

Om fornævnte Lars Christian Petersen er det oplyst, at han, naar undtages, at han i 1851 eller 1852 en kort Tid havde været Medhjælper hos Fyrbøderen paa en Dampmølle, ikke havde givet sig af med at fyre under en Dampkjedel, da han i 14 Dage før Nytaar 1892 af Koefoed & Haubergs Maskinmester, Jørgensen, antoges paa Prøve som Fyrbøder ved Lysstationen. I ca. 8 Dage blev han instrueret af den tidligere Fyrbøder, tildels ogsaa af Maskinmester Jørgensen, og fra Begyndelsen af 1892 overdroges det ham selvstændig at forestaa Fyringen. Det har under Forhørene vist sig, at han ikke har forstaaet hele Indholdet af det i Lokalet ophængte Uddrag af Justitsministeriets fornævnte Bekjendtgjørelse af 1891, hvilket heller ikke er blevet ham forklaret, og at han navnlig ikke har forstaaet sig paa at bruge de paa Kjedlen anbragte Kontrolhaner, ved hvis Hjælp det vilde have været ham let at overbevise sig om, at Vandstanden i Kjedlen var sunket ned under det tilladelige, saa at der var Fare for en Explosion. Ved at overlade en saa uerfaren og saa utilstrækkelig oplært Mand selvstændig at passe en saa farefuld Gjærning, som Fyring under en Dampkjedel er, findes Koefoed & Hauberg at have vist en Mangel paa pligtmæssig Omhu i Valget og Instrueringen af denne Funktionær, som maa forpligte disse Indstævnte til at erstatte den ved hans Ukynlighed og Forsømmelse bevirkede Skade.

Betræffende Søgsmaalets Poster 1 og 2 er det in confesso, at Explosionen medførte Beskadigelse af Citantens Garnoplæg, men de af ham tilvejebragte Oplysninger angaaende Omfanget af Beskadigelsen ere i den Grad mangelfulde, at det ikke er muligt ved deres Hjælp at danne sig et Skjøn over Mængden af det beskadigede Garn eller over den Værdiforringelse, som dette undergik, saa at der under disse Poster ikke kan tilkjendes ham nogen Erstatning.

Derimod findes det behørig godtgjort, at Explosionen medførte en Standsning af Dampværkets Virksomhed i 6 Dage, for hvilken Tid Citanten ifølge de ham overfor Arbejderne paahvilende Forpligtelser har udbetalt disse i Arbejds løn det under Post 3 opgivne Beløb 1341 Kr. 66 Øre, som det altsaa maa paahvile de Indstævnte, Koefoed & Hauberg, at erstatte ham.

Endelig findes det at maatte have Formodningen for sig, at Arbejdsstandsningen, saaledes som Citanten under Post 4 har gjort gjældende, har paaført ham et Tab af Avance, hvilket Tab efter de foreliggende Oplysninger skjønnes at kunne ansættes til 1000 Kr.

De Indstævnte, Koefoed & Hauberg, ville saaledes have ialt at betale Citanten 2341 Kr. 66 Øre med Renter som paastaaet, men ville iøvrigt være at frifinde for hans Tiltale.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-
hæve for alle Parter Vedkommende.

Der vil være at forelægge Høiesteretssagfører Arntzen en Frist af
8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne det af ham den 10
Juli 1893 fremlagte Indlæg med Stempel.

Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

**Nr. 72. Bestyrelsen for „Pastor Roos Legat for trængende
sjællandske Præstedøttre“ (Bagger efter Ordre)**

contra

Dødsboet efter afdøde Etatsraad, forhenværende Stiftsforvalter
O. T. E. Finsen og tidligere afdøde Hustru C. M. Finsen, født
Grønvold, ved bemeldte Fællesboes executor testamenti, Slotsfor-
valter **J. Finsen** (Ingen),

betr. Ansvar for Anbringelse af et Legats Midler.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Fe-
bruar 1897: Indstævnte, Etatsraad, Stiftsforvalter Finsen paa Vallø
eller nu hans Dødsbo, bør for Tiltale af Citanterne, Bestyrelsen for
»Pastor Roos Legat for trængende sjællandske Præstedøttre«, i denne
Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Over-
retsprokurator Leth i Salær 80 Kr. og i Godtgjørelse for Udlæg 4 Kr.
90 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved
hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den være at stad-
fæste. Det Appellantens befalede Sagfører for Høiesteret til-
kommende Salær vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appel-
lant, Bestyrelsen for »Pastor Roos Legat for træn-
gende sjællandske Præstedøttre«, 2 Kroner. Der til-
lægges Høiesteretssagfører Bagger i Salarium for
Høiesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Testamente af 22 Januar 1878 bestemte daværende Sognepræst for Lidemark-Bjeverskov Menigheder Johan Caspar Roos bl. a., at af hans Efterladenskaber 50000 Kr. i 4 pCt. Statsobligationer skulde anvendes til Oprettelse af et Legat under Navn af »Pastor Roos Legat for trængende sjællandske Præstedøttre« samt at hans øvrige Ejendom skulde realiseres, og at der for det indkomne Beløb skulde indkøbes 4 pCt. Statsobligationer, som skulde anvendes til Oprettelse af 2de andre Legater, det ene paa 1000 Kr. under Navn af »Pastor Roos Legat for flittige Børn af Lidemark og Bjeverskov Skoler«, og det andet paa 2000 Kr. under Navn af »Pastor Roos Legat for værdige Trængende af Lidemark og Bjeverskov Sogne«, hvorhos Indstævnte, Etatsraad, Stiftsforvalter Finsen paa Vallø blev indsat til som Exekutor testamenti at tage Testators Bo under Behandling og sørge for Udførelsen af de af ham bl. a. angaaende de nævnte Legater nærmere trufne testamentariske Bestemmelser.

Under 8 Januar 1889 meddelte Pastor Roos derhos Indstævnte en saalydende Fuldmagt: »Da samtlige mig tilhørende og i mit Testamente til forskellige Legater bestemte 4 pCt. kgl. Obligationer ved Lov ere blevne konverterede til $3\frac{1}{2}$ pCt. Obligationer, og jeg i Stedet for disse havde indkøbt 4 pCt. jyske Kreditforeningsobligationer, som nu ogsaa ere konverterede til $3\frac{1}{2}$ pCt., har jeg — for at Testamentets Bestemmelser, navnlig med Hensyn til Hovedlegatet, fuldt ud kan opfyldes — taget den Beslutning istedetfor saadanne Obligationer at anbringe min omhandlede Formue i 4 pCt. rentebærende Panteobligationer i faste Ejendomme mod Sikkerhed efter Reglerne for Udlaan af Umyndiges Midler — og jeg giver derfor herved min Exnkutor testamenti, Etatsraad, Stiftsforvalter Finsen paa Vallø Bemyndigelse til paa mine Vegne at foretage den nævnte Transaktion«, hvorhos Pastor Roos den 21 Februar s. A. underskrev en Kodiciel til sit ovennævnte Testamente, i hvilken Kodiciel det bl. a. hedder: »Med Hensyn til, at det i foranstaaende Testament er bestemt, at den Kapital, som jeg maatte efterlade mig, saavel Hovedlegatet paa 50000 Kr. som min øvrige Formue, skal anbringes i 4 pCt. Statsobligationer, tager jeg, da saadanne Obligationer ere blevne konverterede til $3\frac{1}{2}$ pCt. Obligationer, ved denne min sidste Villie den Bestemmelse, at fornævnte min Formue efter min Død, forsaavidt saadant ikke allerede er sket i mit levende Live, maa anbringes i 4 pCt. rentebærende Panteobligationer i faste Ejendomme med Sikkerhed efter Reglerne for Udlaan af Umyndiges Midler, eller dersom dette ikke lader sig gjøre, anbringes paa den Maade, som til enhver Tid maatte give den højeste Rente og tillige den bedste Sikkerhed.«

Ved Indstævntes Foranstaltning blev der derefter af Pastor Roos Midler anbragt et Beløb af ialt 53000 Kr. mod Sikkerhed i den Proprietær Georg Christian Krüger tilhørende Ejendom »Lidsø« paa Lol-land, idet der af bemeldte Krüger blev udstedt en den 18 Maj 1889 dateret og derefter thinglæst Obligation, der lød paa »Pastor Roos Legat for trængende sjællandske Præstedøttre« som Kreditor for 50000 Kr. og de 2de ovenfor nævnte mindre Legater som Kreditorer henholdsvis for 1000 Kr. og 2000 Kr., og ved hvilken der for det samlede Beløb blev givet, som det i Obligationen hedder, »Legaterne eller

enhver anden denne Obligations retmæssige Ejer* oprykkende 2den Prioritets Panteret i den nævnte Ejendom — der bestod dels af nogle under Rødby Kjøbstads og Lollands søndre Herreds Jurisdiktioner beliggende Matr. Nr. af samlet Hartkorn 19 Tdr. 3 Skpr. 3 Fdk. $1\frac{1}{2}$ Alb., dels af et nærmere angivet ikke skyldsats, inddæmmed Areal af Rødby Fjord, og ved en i Maj 1888 i Medfør af Lov om Udlaan i faste Ejendomme af Umyndiges Midler m. m. af 19 Marts 1869 optagen Vurderingsforretning var antagen til en Værdi af 728000 Kr. — næstefter 1ste Prioritet til Østifternes Kreditforening med statutmæssige Forpligtelser efter oprindelig Hovedstol 300000 Kr., hvoraf i Juni Termin 1889 vilde være afdraget 9000 Kr. I Obligationen var det fastsat, at den af Debitor skulde forrentes med 4 pCt. p. a. og at Renterne med Halvdelen i hver Termin skulde erlægges til Legaternes Bestyrelse, dog at de, saalænge Legatstifteren, Pastor Roos levede, skulde betale*) til ham eller hans Befuldmægtigede. Endvidere var det i Obligationen bestemt, at den ifølge samme skyldige Kapital skulde tilbagebetales i den Juni eller December Termin, hvortil den fra Debitors Side maatte blive opsagt med $\frac{1}{2}$ Aars foregaaende Varsel — dog tidligst i Juni Termin 1909 — medens den fra Kreditors Side, naar Renterne blev erlagte prompte og de i Obligationen iøvrigt fastsatte Vilkaar — derunder at det pantsatte ikke maatte forringes eller forfalde — nøje overholdtes, aldeles ikke kunde opsiges til Udbetaling, men under denne Forudsætning skulde forblive henstaaende uopsigelig i den paagjældende Ejendom fra Ejer til Ejer.

Den 2 December 1889 afgik Pastor Roos ved Døden, og efter at der under 29 Januar 1891 var meddelt kgl. Stadfæstelse paa en Fundats for »Pastor Roos's Legat for trængende sjællandske Præstedøttre« — i hvilken Fundats Legatets Bestyrelse overensstemmende med, hvad Pastor Roos havde bestemt i sit ovennævnte Testamente, blev henlagt til Sjællands Stifts Landemode — og under 2 September s. A. paa Fundatser for de ovennævnte 2de andre Legater, samt efter at der kort efter var meddelt Obligationen paa de 53000 Kr. Kvitteringspaategning for disse sidstnævnte Legaters Andele i samme, for hvis Beløb der samtidig udstedtes og thinglæstes 2de særlige Obligationer med Pant sideordnet med de det førstnævnte Legat tilhørende 50000 Kr., blev der af Indstævnte som executor testamenti i Pastor Roos Bo paa Skiftet efter denne meddelt Obligationen, der saaledes nu kun lød paa dette sidste Beløb, en Paategning af 7 December 1891 gaende ud paa, at Obligationen, som det hedder, »udlægges« til dette Legat.

I December Termin 1893 undlod ovennævnte Proprietær Krüger at betale de af hans Ejendom skyldige Prioritetsrenter, og 1ste Prioritetshaver, Østifternes Kreditforening, lod i denne Anledning gjøre Udlæg i Ejendommen, hvorefter denne blev sat til Auktion.

Ved en den 4 Juni 1894 afholdt 2den Auktion blev Kreditforeningen højstbydende med et Bud, der ikke dækkede sammes Fordring, og begærte derefter Auktionen standset for som ufyldstgjort Pant-haver at lade sig Pantet udlægge til Ejendom. Til Dækning af det efter Kreditforeningens Fordring indestaaende Prioritetsbeløb, derunder de 50000 Kr. til »Pastor Roos's Legat for trængende sjællandske Præstedøttre« udkom saaledes intet af den pantsatte Ejendom.

Idet Citanterne, Bestyrelsen for dette sidstnævnte Legat, formene,

*) Skal være »betales«.

at det dette Legat saaledes forvoldte Tab er bevirket ved pligtstridigt Forhold fra Indstævntes Side og at han derfor maa erstatte Legatet dette Tab, som de have opgjort saaledes:

Obligationens Hovedstol	50000 Kr. » Ø.
Renter heraf a 4 pCt. p. a. fra 11 Juni 1893 til 11 December s. A.	1000 — » —
	<u>51000 Kr. » Ø.</u>

Renter heraf a 4 pCt. p. a. fra 11 December 1893 til 8 Maj 1894	833 — » —
	<u>51833 Kr. » Ø.</u>

hvorpaa under sidstnævnte Dato er betalt en Legatet hos Proprietær Krüger tilfalden Dividende af 7 ¹ / ₂ pCt. af Kapitalen med Renter til 11 December 1893 (51000 Kr.)	3825 — » —
	<u>48008 Kr. » Ø.</u>

med Renter heraf a 4 pCt. p. a. fra 8 Maj 1894 til 11 Juni s. A.	176 — 2 —
	<u>48184 Kr. 2 Ø.</u>

have de, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, for nærværende Ret som vedtaget Værnething paastaet Indstævnte eller, efter at han under Sagens Drift er afgaaet ved Døden, hans Bo tilpligtet at betale det fornævnte Beløb af 48184 Kr. 2 Øre med Renter a 4 pCt. p. a. fra 11 Juni 1894 til Forligsklagens Dato den 26 November s. A. og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb, derunder Salær og Godtgjørelse for Udlæg 4 Kr. 90 Øre til den for dem beskikkede Sagsfører, der i ethvert Tilfælde har paastaet sig Salær og Godtgjørelse for Udlæg tilkjendt hos det Offentlige.

Til Støtte for Søgsmålet have Citanterne i det væsentlige gjort gjældende, at Indstævnte ved paa den ovennævnte Maade at anbringe det ovennævnte Beløb af 53000 Kr. med Prioritet i Ejendommen »Lidsø« har undladt at vise den skyldige Omhu i Udførelsen af det ham betroede Hverv, idet Pantet efter sin hele Beskaffenhed som for en væsentlig Del — nemlig for saa vidt angaar 709 Tdr. Land af hele Ejendommens Tilliggende ca. 1213¹/₂ Td. Land — bestaaende af inddæmmet Areal, har maattet ansees som afgivende en ikkun meget tvivlsom Sikkerhed, og at Indstævnte i ethvert Fald har overskredet den ham af Pastor Roos med Hensyn til de paagjældende Midlers Anbringelse under 8 Januar 1889 givne Bemyndigelse, idet Udlaanet, der formentlig er foreskrevet at skulle ske i det hele overensstemmende

Færdig fra Trykkeriet den 15 December 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkø) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 86.

Tirsdagen den 29 November.

med Reglerne for Udlaan i faste Ejendomme af umyndiges Midler, medens der i den ovennævnte Obligation i Strid med den for Udlaan af umyndiges Midler ifølge kgl. Anordning af 12 November 1870 § 6 gjældende Regel, at der i enhver Forskrivning for saadanne Midler skal betinges Kreditor Ret til at opsigse Kapitalen med $\frac{1}{4}$ Aars Opsigelsesfrist, er indrømmet Uopsigelighed fra Kreditors Side, og Udlaanet at de 53000 Kr. derhos ikke er holdt indenfor den i § 12 af Loven af 19 Marts 1869 fastsatte Grændse af Halvdelen af Ejendommens Vurderingssum. I sidstnævnte Henseende er det nærmere anbragt, at der, da der paa en Del af de under den pantsatte Ejendom hørende Matr. Nr. hviler forskellige i Obligationen nærmere angivne Arvefæsteafgifter til forskellige offentlige Institutioner, som nyde Prioritet forud for de iøvrigt i Ejendommen anbragte Midler, og da disse Afgifter kapitaliserede svare til et Beløb af ca. 62000 Kr., herved i Forbindelse med det til Østifternes Kreditforening skyldige Beløb, i Virkeligheden forud for de 53000 Kr. i Ejendommen var anbragt ialt ca. 362000 Kr., medens Halvdelen af den ovenfor nævnte Vurderingssum ikkun udgjorde 364000 Kr.

Ligesom der nu ikke vil kunne tages noget Hensyn til Citanternes ovennævnte, iøvrigt af Indstævnte benægtede Anbringende, at den ovennævnte Ejendom ifølge dens Jorders særlige Beskaffenhed skulde have afgivet en daarlig Sikkerhed for de deri anbragte Midler, saaledes findes der at maatte gives Indstævnte eller nu hans Dødsbo, der procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, Medhold i, at selve den Pantesikkerhed, som ved Obligationen af 18 Maj 1889 blev ydet for de 50000 Kr. til det heromhandlede Legat sammen med de 3000 Kr. til de 2de andre Legater, i og for sig har fyldestgjort de Forskrifter, til hvilke der henvises i den ovennævnte Fuldmagt af 8 Januar 1889. Da nemlig de ovenomhandlede Arvefæsteafgifter ved Vurderingsforretning af Maj 1888 — overensstemmende med Forskrifterne i § 7 af Instruktion af 23 August 1869 for de i Henhold til Loven af 19 Marts 1869 beskikkede faste Vurderingsmænd — ere tagne i Betragtning som andre Ejendommen stadig paahviende Byrder og opførte blandt de med Ejendommens Drift forbundne aarlige Udgifter, og Ejendommens Værdiansættelse til det ovennævnte Beløb af 728000 Kr. altsaa netop er baseret paa det paa Grundlag heraf fastsatte formodede aarlige Indtægtsoverskud, har ikkun selve det af Østifternes Kreditforening ydede Laan af 300000

Kr. eller, hvis det skete Afdrag af 9000 Kr. fradrages, 291000 Kr. kunnet ansees som forudgaaende Prioritet, og Udlaanet af de 53000 Kr. har som Følge heraf holdt sig indenfor den foreskrevne Grændse af Halvdelen af Vurderingssummen.

Hvad dernæst angaar den ved Obligationen indrømmede Uopsigelse fra Kreditors Side, saa savnes der Føje til at forstaa Fuldmagten af 8 Januar 1889 som givende Regel for andet end selve den reelle Sikkerhed, mod hvilken Udlaanet maatte finde Sted. Da Indstævnte herefter ikke kan ansees for at have overskredet den ham af Pastor Roos meddelte Bemyndigelse, samt da Ansvar for Indstævnte ikke — som af Citanterne forment — kan ansees begrundet derved, at han allerede i afdøde Pastor Roos levende Live har anbragt de ovennævnte Midler i en Obligation, i hvilken de ovenomtalte Legater vare anførte som Fordringshavere, vil Indstævnte eller nu hans Dødsbo — idet det bliver overflødig at gaa ind paa, hvad der fra denne Side yderligere er anbragt i Sagen — være at frifinde for Citanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at kunne opheves.

I Salær og Godtgjørelse for Udlæg tillægges der den for Citanterne beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Leth, hvis Sagførelse har været lovlig, henholdsvis 80 Kr. og 4 Kr. 90 Øre, hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 30 November.

Nr. 261.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Christen Tang (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 204.

Sallingland Herreders Extrarets Dom af 28 April 1898: Tiltalte, Gaardejer Christen Tang af Bailumgaard bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder, udrede i Erstatning til Tjenestekarl Søren Jensen af Nykjøbing paa Mors 1217 Kroner 36 Øre, og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Pashjerg, 20 Kr., og Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 15 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juli 1898: Tiltalte Christen Tang bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte

Salærer samt i Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Johnsen, 25 Kroner, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gaardejer Christen Tang af Bailumgaard for Overtrædelse af Straffelovens § 204.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, hos hvem den nittenaarige Tjenestekarl Søren Jensen var fæstet til at tjene fra den 3 Januar d. A. til 1 November s. A., hvilken Tjeneste han dog først havde tiltraadt den 11 Januar, hvad Tiltalte strax bebrejdede ham, den 14 Januar d. A., da Søren Jensen pløjede paa en af Tiltaltes Marker, paalagde ham, naar han før og efter Bepændingen skulde føre Hestene over en ved bemeldte Mark værende Grøft, da at føre dem over en for en i Stedet for at lade dem gaa samlede over. Den paafølgende Dag om Formiddagen, som det maa antages mellem Kl. 9 og 10, gik Tiltalte, der alt, da han gik hjemme fra, var enig med sig selv om, at han vilde sige Søren Jensen, som han i det Hele ikke var tilfreds med, op, hvis denne ikke efterkom hans Ordre med Hensyn til Hestene, ud til ham, der var sat til at pløje paa det samme Sted som den foregaaende Dag, og da Tiltalte saae, at Søren Jensen trods den givne Ordre førte Hestene samlede over Grøften, bebrejdede han ham, at han ikke havde skilt Hestene ad. Søren Jensen fremkom imidlertid med Indvendinger og det kom nu til Ordstrid mellem dem, under hvilken Tiltalte bl. a. sagde til Søren Jensen, at denne skulde rejse, naar han ikke vilde gjøre, hvad han sagde. Om hvad der derefter passerede, gaar den af Tiltalte afgivne Forklaring i det væsentlige ud paa følgende:

Søren Jensen, der stod mellem Haandtagene paa Ploven, sprang pludselig ud fra dem lige henimod Tiltalte, idet han tillige med sin knyttede Haand slog ud foran sit Bryst uden dog at slaa efter Tiltalte, der da sagde til ham: »Hvad vil Du? Du vil da vel ikke slaa?«, hvorpaa Søren Jensen atter traadte hen til Ploven og tog fat paa Haandtagene. Tiltalte tog nu Tømmerne fra ham og befalede ham gjentagne Gange at gaa sin Vej, ligesom han sagde til ham, at han

strax skulde rejse, men da Tiltalte vilde sætte Ploven i Gang, begyndte Søren Jensen, der var i en ophidset Sindsstemning, at trække sig lidt tilbage, og Tiltalte turde da ikke vende Ryggen til ham, der ikke blot brugte Mund og udstødte Trusler, uden at Tiltalte husker Ordene, men tillige gestikulerede med Næverne, idet han dog var saa langt fra Tiltalte, at han ikke kunde naa denne. Tiltalte, der alt dengang vil have været bange for Overlast, tog nu en lille Revolver frem, som han havde i sin Lomme og som han vidste var ladt, og har han om Grunden til, at han havde dette Vaaben hos sig, forklaret, at han, der i sin Tid havde anskaffet sig samme, fordi han for en Del Aar siden var bleven overfalden af nogle Arbejds mænd, den foregaaende Aften, da han havde været alene ude at gaa, havde taget den til sig, og at Revolveren, som han iøvrigt aldrig havde brugt eller haft Anledning til at bruge, da var bleven liggende i hans Lomme. Tiltaltes Hensigt med at tage Revolveren frem var nærmest den at forskrække Søren Jensen, og han sagde til denne, at han vilde skyde, hvis Søren Jensen angreb ham, og da denne, der, medens Tiltalte baglænds trak sig bort fra Ploven, Skridt for Skridt og under vedholdende Trusler om at behandle ham paa voldsom Maade fulgte efter ham, efterat have bukket sig ned og taget en Flintesten op, med denne i den hævede Haand sprang rask henimod Tiltalte, traadte han saa hurtigt han kunde et Skridt tilbage og affyrede for at forskrække Søren Jensen Revolveren ned mod Jorden. Da Søren Jensen, som til Tiltalte yttrede, at denne ikke maatte tro, at han kunde forskrække ham med løst Krudt, hvortil Tiltalte svarede: »Du skal ikke tro, at det er løst Krudt, det er skarpt«, derpaa atter hævede Stenen og sprang frem lige hen mod Tiltalte, saaledes at der knap var et Skridt imellem dem, affyrede Tiltalte uden at tage Sigte paa nogen bestemt Legemsdel og uden at tænke over, hvor han ramte, Revolveren paa Søren Jensen, som han, efter hvad der under Sagen er oplyst, ramte ved det venstre Øje, og har Tiltalte forklaret, at han, der vil have været meget bange, hverken tænkte over, om han kunde skyde Søren Jensen ihjel eller hvilken anden Skade han kunde tilføje ham, men kun paa at forsvare sig eller — som han ogsaa har udtrykt sig — redde sig selv. Tiltalte, der var bleven trængt bort i modsat Retning af den, hvor hans nærmeste Nabo, Snedker Nielsens Hus laa, og som havde seet, at Søren Jensen var bleven ramt, idet denne med Haanden greb sig op om Øjet, benyttede Øjeblikket til at springe forbi ham, hvorpaa Tiltalte gav sig til at løbe i Retning af Snedker Nielsens Hus, men kort efter kastede Søren Jensen sine Træsko og forfulgte Tiltalte, der den Gang løb saa stærkt, han kunde. Da Tiltalte kom forbi et paa Marken værende Kreaturhus, der, efter hvad der under Sagen er oplyst, ligger ca. 35 Favne fra det Sted, hvor Tiltalte havde skudt paa Søren Jensen, greb han, der stadig holdt Revolveren i Haanden, men ikke mere tænkte paa at benytte denne, der, efter hvad der er oplyst, endnu indeholdt et Skud, hvad Tiltalte dog ikke vil have vidst, for eventuelt dermed at forsvare sig, et Brædt, der dog var raadent og brækkede, hvorpaa han løb over en Grøft, der, efter hvad der er oplyst, er 1 Favn bred og ligger ca. 5 Favne fra Kreaturhuset, og blev han her ramt i Ryggen af et Stykke Fjæl, som Søren Jensen havde taget ved det samme

Kreaturhus og kastet efter Tiltalte. Denne, der nu atter gik baglænds, blev stadig forfulgt af Søren Jensen, der i den ene Haand vedblivende havde den Sten, som han havde taget op, medens han i den anden Haand havde et Stykke Fjæl, som han havde grebet, efterat han havde kastet det første efter Tiltalte, og da de vare komne et Stykke op paa Ageren henad mod Snedker Nielsens Hus, blev Søren Jensen staaende og begyndte at snakke om at faa nogle Penge, han mente at have tilgode hos Tiltalte, ligesom han, der nu opgav at forfølge Tiltalte videre, paa dette Sted kastede Stenen og Fjælen fra sig. Tiltalte begav sig nu hen til Snedker Nielsen, der efter hans Anmodning fulgte med ham til Bailumgaard, og for hvem Tiltalte paa Vejen dertil paaviste Stenen og Fjælen, der hvor Søren Jensen havde kastet dem fra sig, og paa dette Sted blev der den 17 s. M. af en Politibetjent efter Paavisning af Tiltalte fundet en Fjæl og en Sten hvilken sidste, der er fremlagt under Sagen, er en almindelig Flintesten, ca. 3" lang og 2" bred og med skarpe Kanter. Fra det Sted hvor disse Gjenstande bleve fundne og til den ovenomtalte Grøft er Afstanden, efter hvad der er oplyst, ca. 74 Favne.

Den af Søren Jensen, der efterat være ophørt med at forfølge Tiltalte vendte tilbage til Hestene, som han derpaa spændte fra og førte tilbage til Bailumgaard, hvorfra han kort efter af Tiltalte blev kjørt til Læge Hersom i Roslev, afgivne Forklaring om det passerede stemmer kun tildels med det, som Tiltalte, som anført, har forklaret, hvorimod der paa flere Punkter er væsentlige Uoverensstemmelser. Han erkjender saaledes vel, at han efter den mellem ham og Tiltalte opstaaede Ordstrid traadte tæt hen til Tiltalte, men han vil ikke have knyttet Hænderne foran sit Bryst, men holdt dem bag Ryggen, og han har benægtet, at han, der i alt Fald fra Begyndelsen af vil have været rolig og som ikke vil have svaret Tiltalte, der var i en meget ophidset Sindsstemning, uforskammet, overhovedet har udstødt nogen Trusel overfor Tiltalte — hvem han derimod vil have søgt at fravryste Tømmerne — forinden han, efterat Tiltalte havde taget Revolveren frem, greb den ovenfor ommeldte Sten, ved hvilken Lejlighed han vil have sagt til Tiltalte, at hvis denne skjød, vilde han slaa med Stenen, hvad han i Virkeligheden ogsaa havde i Sinde. Da Søren Jensen sprang frem mod Tiltalte med Stenen i Haanden, hvad han erkjender at have gjort, vil han derimod ikke have haft til Hensigt at slaa Tiltalte, men det skulde kun være en Trusel, og han har forklaret, at han, da Tiltalte havde affyret det første Skud, strax kastede Stenen fra sig, hvilken Forklarings Rigtighed han med Bestemthed har fastholdt, uagtet det bl. a. er blevet ham foreholdt, at den under Sagen fremlagte Sten, som han selv antager er den, som han havde taget op fra Jorden, er funden et betydeligt Stykke paa den anden Side af Grøften, paa det Sted, hvor han maa antages at have ophørt med at forfølge Tiltalte. Søren Jensen, der vil have troet, at Tiltaltes Revolver kun var ladet med løst Krudt, har endvidere fastholdt, at det, efterat Tiltalte første Gang havde skudt, ikke var ham, der gik frem imod Tiltalte, og denne, som trak sig tilbage, men at han tvertimod gik tilbage, og at Tiltalte da traadte et Par Skridt frem og derpaa i en Afstand af 3 a 4 Alen affyrede det andet Skud. Efterat dette var faldet, erkjender Søren

Jensen vel at have forfulgt Tiltalte samt at have ramt ham med et Stykke Fjæl, som han kastede efter ham, men han vil hverken have haft nogen Sten eller noget Brædt i Hænderne, da han forfulgte Tiltalte op over Marken paa den anden Side Grøften.

Ligesom imidlertid de saaledes af Søren Jensen afgivne Forklaringer gennemgaaende have et mindre paalideligt Præg, saaledes maa det, efter hvad der under Sagen er oplyst, antages, at Søren Jensen, som foruden i Aaret 1890 ved Dom at være anset med 25 Slag Ris for Tyveri, i Aaret 1897 ved Politiretsforlig har vedtaget en Bøde af 12 Kr. for »Spektakler«, ikke blot er af et hidsigt og opfarende Temperament, men ogsaa tilbøjelig til Opsætsighed og Trods overfor Foresatte, og herefter, samt da der iøvrigt ikke foreligger andre Oplysninger i Sagen om de nærmere Omstændigheder ved Sammenstødet, maa i saa Henseende i det Hele den af Tiltalte givne Fremstilling lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Ved den af ovennævnte Læge Hersom strax efterat Søren Jensen, som meldt, var bleven kjørt hen til ham, foretagne Undersøgelse blev det konstateret, at hele venstre Øje var betydelig opsvulmet og Huden paa begge Øjenlaag blaalig farvet og at der i Vinkelen mellem Næseroden og Øjet fandtes en trekantet Aabning, hvorigjennem Projektilet var passeret, samt at en Sonde, der indførtes gennem Aabningen, hvis Størrelse var ca. $\frac{1}{2}$ Centimeter, gik ca. 2 Centimeter i Dybden, og mente Lægen i Bunden af Skudkanalen at kunne føle Projektilet, som det ikke lykkedes ham at fjerne. Under Sagen er derhos fremlagt dels en Erklæring af 29 Januar d. A. fra Lægen ved Nykjøbing Sygehus, hvor Søren Jensen var indlagt fra den 18 Januar til den 2 Februar d. A., i hvilken det bl. a. udtales, at det maa ansees for givet, at Synet paa det beskadigede Øje er tabt for stedse, dels en af Professor, Dr. med. Bjerrum den 5 Marts d. A. udstedt Erklæring, der gaar ud paa, at Søren Jensen, der blev udskreven fra hans Øienklinik den 23 Februar d. A. efter et Ophold af ca. 3 Uger, er fuldstændig blind paa det venstre Øje som Følge af den Skudlæsion, der er tilføjet ham, idet Synsnerven til det venstre Øje maa være bleven læderet ved Projektilets Indtrængen, samt at Blindheden maa ansees for absolut uhelbredelig. Ved Projektilets Indtrængen gennem venstre Hule har dernæst Bevægeligheden af venstre Øje og dette Øjes øvre Øjelaag lidt i høj Grad, idet der dog i saa Henseende var indtraadt nogen Bedring under Søren Jensens Ophold paa Kliniken, men en normal Bevægelighed vil efter Lægens Formening næppe indfinde sig, ligesom der i hvert Fald efter al Sandsynlighed vil vedblive at bestaa en mangelfuld Bevægelighed i Sideretning og dermed en betydelig Skelen af venstre Øje ved de fleste Blikretninger. Endvidere ere, efter hvad der videre er udtalt i Erklæringen, Ansigtets og Mundhulens Følenerver blevne noget beskadigede ved Projektilets Indtrængen, i i hvilken Henseende det dog udtales, at det næppe i Fremtiden vil vende Søren Jensen nogen væsentlig Gene. Med Hensyn til Søren Jensens højre Øje bemærker Lægen, at dette intet har lidt ved den tilføjede Skudlæsion, men at det har en medfødt Bygningsfejl (astigmatisme) i temmelig betydelig Grad, saa at Synsstyrken er under det normale (uden Glas knap $\frac{6}{24}$, med Glas $\frac{6}{18}$), hvorimod Øjet iøvrigt

i enhver Henseende er godt og brugbart. Lægen udtaler endvidere, at Kuglen, der er trængt ind gennem den venstre Øjenhule, sidder saa dybt inde, at et Forsøg paa at fjerne den er utilraadeligt, men han anseer det ikke for sandsynligt, at Kuglen i Fremtiden vil volde nogen Gene ud over den Skade, den allerede har gjort, uden at dog nogen absolut Sikkerhed i den Henseende kan gives, idet Kuglen ved at forandre Plads muligvis kunde komme til at foraarsage nye Ulæmper, men paa den anden Side kunde det ogsaa ske, at den ved at forandre Plads kunde komme hen til Steder, hvorfra den let kunde fjernes. Med Hensyn til de i denne Skrivelse indeholdte Udtryk $\frac{6}{24}$ og $\frac{6}{18}$ som Maal for Synsstyrken udtaler Overlæge Krenchel i en for Overretten fremlagt Skrivelse af 22 Juni d. A., at de betyde, at Bogstaverne henholdsvis Nr. 24 og Nr. 18 paa Prøvetavlen læses i 6 Meters Afstand, samt at dette er et ganske ordentligt Syn, som for de Allerfleste vil være fuldkomment tilstrækkelig til Brug.

Hvad angaar det Vaaben, som Tiltalte har benyttet, foreligger der en Skrivelse af 15 Februar d. A. fra Haandvaabenkontrollen, hvorefter dette, der er mærket Defender 89, er en i Handelen almindelig forekommende Omdrejningspistol, formentlig af Amerikansk Oprindelse, af Kaliber $5\frac{1}{2}$ m/m og med Kammerstykke til 7 Patroner, og det udtales derhos i Skrivelsen, at Pistolen efter de med samme anstillede Skydeforsøg ikke kan siges at være noget egentligt livsfarligt Vaaben, forudsat dog, at det er de af Beklædningen beskyttede Dele af Legemet, der rammes, hvorimod det formentlig let vil kunne medføre livsfarlige Saar, hvis Projektillet skulde træffe f. Ex. Øjet eller Tindingen. Det bemærkes derhos, at Pistolen, da Sigtekornet mangler, skyder en Del for højt, saaledes at man paa Afstande ud over 3 Alen ved at sigte paa Brystet vil træffe Hovedet.

Tiltalte har forklaret, at han strax, da Søren Jensen første Gang fra Ploven sprang ind imod ham, blev saa bange, at han begyndte at ryste, og at han navnlig, da han affyrede sit andet Skud, rystede stærkt paa Haanden og var meget angst, idet han antog, at Søren Jensen med Stenen vilde gjøre en Ulykke paa ham, uden at han dog kunde gjøre sig det klart, hvor stor en Fortræd, Søren kunde tilføje ham. Idet nu denne Forklaring, overfor hvilken det navnlig ikke kan ansees af afgjørende Betydning, at ovennævnte Snedker Nielsen ifølge sin Forklaring ikke kunde mærke, at Tiltalte, da denne efter Overfaldet kom ind til ham, var særlig altereret, og at Tiltalte først talte med ham om andre Ting, forinden han omtalte Angrebet, ikke vil kunne forkastes, men ligesom Tiltaltes øvrige Forklaringer i Sagen, som meldt, vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen, maa der, særlig under Hensyn til at Tiltalte først forgjæves havde dels advaret Søren Jensen om, at han vilde skyde, hvis denne angreb ham, dels affyret et Skud i Jorden, gaas ud fra, at Tiltalte ikke uden Grund har troet sig udsat for et for hans Helbred og Førlighed faretruende Angreb, og han findes derfor i Medfør af Bestemmelsen i Straffelovens § 40 ikke ved sit under Sagen omhandlede Forhold at have paadraget sig nogen Strafskyld, men at maatte frifindes for Aktors Tiltale i Sagen, og herefter bliver der ikke Spørgsmaal om at tage de af Søren Jensen nedlagte Erstatningspaastande, gaende ud paa dels en Godtgjø-

relse af 217 Kr. 36 Øre for Udgifter til Læge, Kur, Rejser m. m., dels en Erstatning af 8000 Kr. for Tabet af Øjets Brugbarhed, under Paakjendelse.

Torsdagen den 1 December.

Nr. 209.

Advokat Hindenburg

contra

Direktør **Hans Holm** (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af §§ 13 og 17 i Jagtloven af 8 Maj 1894.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 24 August 1897: Direktør Hans Holm af Stampen bør til Søllerød Kommunekasse erlægge en Bøde paa 50 Kr. og til det kgl. Forstvæsen i Erstatning betale 15 Kr. Saa bør han og tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Februar 1898: Tiltalte, Direktør Hans Holm af Stampen, bør for det Offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Tvermoes, 15 Kr., betaler det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er det under et Reasumtionsforhør oplyst, at der paa den Tid, da Tiltalte skød Raaen, i Hegnet omkring den til hans Bopæl hørende Have fandtes flere Aabninger, gennem hvilke en Raa, uden at springe, kunde passere ind i og ud af Haven. Idet Haven allerede her-efter ikke kan ansees for at have været forsvarligen indhegnet, har Tiltalte ikke paa Bestemmelserne i Jagtlovens §§ 7 og 17 kunnet støtte nogen Ret til at nedlægge Raaen. Det maa derfor billiges, at han ved Politiretsdommen er anset for Overtrædelse af nævnte Lovs §§ 13 og 17 efter dens §§ 23 og 27 med en Søllerød Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, som passende er bestemt til 50 Kroner, og da denne Doms Bestemmelse om den ham ikjendte Erstatning tiltrædes, ligesom det billiges, at det er paalagt ham at betale Sagens Omkostninger, vil Politiretsdommen i det hele være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Det ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom be-

stemte Salarium og i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Jensen, 40 Kroner til hver, udredes af Tiltalte, Direktør Hans Holm.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Den 30 Juni 1897 mellem Kl. 8 og 9 om Aftenen skjød Tiltalte, Direktør Hans Holm af »Stampen«, i den til hans Bopæl paa »Stampen« hørende, af ham benyttede Have en Raa, som han den næste Dags Formiddag afleverede til det kgl. Forstvæsen.

Under nærværende paa Begjæring af nævnte Forstvæsen med Hensyn hertil mod ham for Overtrædelse af §§ 13 og 17 i Jagtloven af 8 Maj 1894 inden Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politiret anlagte og derfra hertil indankede Sag er det oplyst, at Jagtretten paa den ovennævnte Haves Terræn, der delvis ejes af det af Tiltalte administrerede Aktieselskab »Stampen«, dels af den kgl. Vildtbane, tilkommer det kgl. Forstvæsen, at Tiltalte gjentagne Gange forinden den 30 Juni 1897 havde opfordret Forstvæsenet til at skaffe ham Fred for Raa-vildt i den paagjældende Have, uden at Forstvæsenet havde foretaget nogetsomhelst Skridt til at efterkomme disse Opfordringer, og at Haven, medens den paa den ene Side, hvor den støder umiddelbart til Stampedammen, ikke er indhegnet, iøvrigt, og navnlig ogsaa hvor den støder til »Stampen«s Gaardsplads, er indhegnet dels med Stakit, dels med Plankeværk, alt af ret anselig Højde.

Om end mulig en Del af Indhegningen, som af Forstvæsenet gjort gjældende, ikke maatte være højere, end at en Raa kan springe over samme, findes den heromhandlede Have dog efter det Anførte at maatte betegnes som forsvarlig indhegnet, og herefter skjønnes Tiltalte, der vil have skudt Raaen i den Del af Haven, hvor Grunden tilhører Aktieselskabet, efter alt Foreliggende ikke ved at skyde Dyret som foranført at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af §§ 13 og 17 i Jagtloven eller denne Lov iøvrigt, og han, som er født den 21 Januar 1868 og ikke funden forhen straffet, vil saaledes være at fri-finde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at paalægge det Offentlige. Efter dette Udfald vil en af Forstvæsenet under Sagen paastaet Erstatning hos Indstævnte ikke kunne tilkjendes det under denne Sag.

I Overensstemmelse hermed bliver Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte for Overtrædelse af fornævnte Lovs §§ 13 og 17, efter dens §§ 23 og 27, er anseet med en Søllerød Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kr. og tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger samt 15 Kr. i Erstatning til Forstvæsenet, at forandre.

Nr. 308. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Elvine Kirstine Marie Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 180.

Nakskov Kjøbstads Politirets Dom af 25 September 1898: Arrestantinden Elvine Kirstine Marie Jensen bør hensættes til Tvangsarbejde i 60 Dage og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Oktober 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Skibsted og Prokurator Kaas, betaler Arrestantinden Elvine Kirstine Marie Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Elvine Kirstine Marie Jensen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nakskov Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Arrestantinden Elvine Kirstine Marie Jensen, der er født den 30 December 1876 og 7 Gange straffet for Overtrædelse af Straffelovens § 180, senest ifølge Aarhus Kjøbstads Politirets Dom af 22 Januar d. A. efter bemeldte § sammenholdt med Lov 10 April 1874 § 4 med Straffearbejde*) i 45 Dage, paany tiltalt for Overtrædelse af fornævnte Straffelovsparagraf, og maa det i saa Henseende mod hendes Benægtelse ved de i Sagen afgivne beedigede Vidneforklaringer og det iøvrigt Oplyste ansees godtgjort, at hun mod en hende til Aarhus Kjøbstads Politiprotokol efter Udstaaelsen af den hende sidst ikjendte Straf den 14 Marts d. A. under sædvanlig Straffetrusel given Advarsel mod at søge Erhverv ved Utugt har i September Maaned d. A. i Nakskov søgt saadant Erhverv.

For dette Forhold er Arrestantinden ved den indankede Dom

*) Skal være Tvangsarbejde.

rettelig anseet efter Straffelovens § 180, jfr. Lov 10 April 1874 § 4, og da den valgte Straf af Tvangsarbejde i 60 Dage findes passende, . . . vil Dommen være at stadfæste.

Fredagen den 2 December.

Nr. 13. Grosserer **F. Zachariae** (Winther)

contra

Kjøbmand **Pentz Møller** m. fl. (Hindenburg),

betr. Ophævelse af en Exekutionsforretning.

Musse Herreds Fogedrets Dekret af 30 Marts 1892, hvorved er givet Udlæg i nærmere beskrevne og vurderede Effekter til Fyldestgjørelse af Grosserer Zachariaes Fordring Kr. 2643.93 paa Pentz Møller.

Kontinuationsforretning af 8 Maj 1892, hvorved yderligere udlagdes Effekter til Værdi 730 Kr.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Januar 1895: Den paaankede Exekutionsforretning bør, for saa vidt angaar de under Litr. A g, D b, F a, H a f, J c, J q og J æ registrerede Gjenstande ved Magt at stande, men iøvrigt være ophævet. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes, for saa vidt det maatte befindes, at den ovennævnte den 12 September 1892 fremlagte Kontrakt mellem Aktieselskabet Pentz Møller og Kjøbmand Pentz Møller burde være skreven paa stemplet Papir, og med Hensyn til, at den den 3 September 1894 fremlagte Gjenpart, der maa betragtes som Duplikat af den den 23 April 1887 oprettede Kontrakt mellem Frøken Haunstrup og Frøken Suhr, mangler Paategning om, hvilket stemplet Papir der er brugt til Hoveddokumentet.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høie-

steret betaler Appellanten, Grosserer F. Zachariae, til de Indstævnte med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Citanten Kjøbmand Pentz Møllers Bo i Januar 1886 var taget under Konkursbehandling af Maribo Kjøbstads Skifteret, anmeldte Indstævnte, Grosserer F. Zachariae her af Staden, en Fordring i Boet, stor 3133 Kr. 25 Øre. tilligemed Renter deraf 6 pCt. p. a. fra Anmeldelsesdagen den 28 Februar 1887, og blev der ved Repartitionen i Boet udlagt Indstævnte til delvis Dækning af bemeldte hans Fordring en Dividende af 1187 Kr. 34 Øre, saaledes at Indstævntes Resttilgodehavende hos bemeldte Citant derefter udgjorde 1945 Kr. 91 Øre foruden Renter. Under en af Indstævnte mod fornævnte Citant ved Musse Herreds Gjæsteret anlagt Sag blev denne ved Gjæsterettens Dom af 25 Februar 1892 tilpligtet at betale Indstævnte det sidstnævnte Beløb 1945 Kr. 91 Øre samt Renter for Tiden fra 28 December 1887 til 11 November 1891 med 590 Kr. 8 Øre eller ialt 2535 Kr. 99 Øre med Renter deraf 7 pCt. p. a. fra den 11 November 1891, til Betaling sker, og efter Rekvisition af Indstævnte blev der derefter den 30 Marts 1892 af Kongens Foged i bemeldte Herred til Fyldestgjørelse af denne Dom paabegyndt en Udlægsforretning hos Domfældte paa dennes Bopæl Skovbyhus, under hvilken der blev afkrævet ham Hovedstolen 2535 Kr. 99 Øre og Omkostninger, der opgjordes til 107 Kr. 94 Øre. Rekvisitus protesterede imod, at der gjordes Exekution i de Gjenstande der fandtes paa hans Bopæl, idet han gjorde gjældende, at disse tilhørte dels hans Datter, Citantinden Fru Pauline Wilhjelm, født Møller, dels Citanterne Aktieselskabet Pentz Møller, men samme Dag blev der af Fogden dekretet Udlæg til Forauktionering til Fyldestgjørelse af den ovennævnte Fordring med senere paaløbne Renter og Omkostninger under Forbehold af Enhvers bedre Ret i forskellige paa Rekvisiti Bopæl værende under Litr A a-o, B a-y, C a, E a-g, D a-g, F a-b, G a-f, H a-ao, J a-oo, K a-l, L a-e, M a-f, N a-c og O a registrerede Effekter m. v., og under en den 8 Maj s. A. af Indstævnte begjæret Kontinuation af Forretningen blev der endvidere trods Rekvisiti Protest til Fyldestgjørelse af Fordringen m. v. paa samme Maade dekretet Udlæg i en sort Vallak, en sort Hoppe, et Sæt Seletøj og en Char-à-banc, hvilke Gjenstande fandtes i Rekvisiti Besiddelse.

Ved Stævning af 28 Maj 1892 have fornævnte Citanter indanket den ovennævnte Exekutionsforretning her for Retten, hvor de have paastaaet Forretningen ophævet for samtlige udlagte Gjenstandes Vedmende med Undtagelse af de under Litr. A g, D b, F a, H af, J c, J q og J æ registrerede, samt sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har paastaaet Forretningen i dens fulde Omfang stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst hos Citanterne in solidum eller i et andet af Retten bestemt Forhold.

Det fremgaar af det foreliggende, at der, efterat Citanten Pentz Møllers Bo som ommeldt var taget under Konkursbehandling, til Skifteretten indkom tvende Tilbud henholdsvis fra bemeldte Citants mindre-aarige Svigerinde, Frøken Margrethe Suhr, med Kurator om Kjøb af den Boet tilhørende faste Ejendom i Maribo for den deri indestaaende Prioritetsgjæld, stor 20,000 Kr., samt forfaldne Renter, Skatter og Afgifter, og fra Frøken Kirstine Haunstrup om Kjøb af det Boet tilhørende Indbo, løst Inventarium og hele Varelager for Vurderingssummen med Tillæg af 25 pCt., saaledes at Kjøbesummen skulde betales i Afdrag i 8 paa hinanden følgende Maaneder, første Afdrag den 1 April 1886, og at Skifteretten, efterat der var stillet Sikkerhed for Kjøbesummen for Varelageret og Indboet, gik ind paa disse Tilbud. Kjøbesummen for Varelageret udgjorde ca. 30,000 Kr. og for Indboet 2059 Kr. 12 Øre. Ved Dokument af 28/31 Marts 1886 overdrog Frøken Haunstrup derefter bemeldte Indbo til Citanten Pentz Møllers Fader, Læge N. C. Møller af Frederiksberg, for 1800 Kr., og ved Paategning paa dette Dokument af 31 Marts s. A. skjænkede Læge Møller de til ham saaledes overdragne Løsørejenstande til Citanten Pentz Møllers Datter, Citantinden Pauline Wilhjelm, der da var ugift og boede hos sine Forældre, saaledes at hendes Forældre, saalænge de begge eller en af dem levede, skulde være berettigede til uden Vederlag at bruge og benytte de ommeldte Effekter, og hun eller hendes Arvinger følgende først efter deres Død skulde faa den fulde Raadighed over Gjenstandene.

Ifølge Kontrakt af 23 April 1887 overdrog Frøken Haunstrup dernæst som »Indehaver af Firmaet Pentz Møllers Efterfølger« i Maribo det nævnte Firma og samtlige dets Aktiver til Frøken Margrethe Suhr uden Vederlag, men saaledes, at Sidstnævnte overtog Firmaets Passiver og paatog sig at skadesløsholde Frøken Haunstrup for ethvert Tab eller enhver Skade, som hun maatte foraarsage denne ved at undlade at opfylde sine Forpligtelser efter Kontrakten, og den af Citanten Pentz Møller forinden Falliten drevne Forretning, der, efterat Frøken Haunstrup havde erholdt Varelageret overdraget, var drevet under Firmaet Pentz Møllers Efterfølger med hende som Indehaver af Firmaet, blev derefter drevet under samme Firmanavn med Frøken Suhr som Indehaver af Firmaet. Da Frøken Suhr imidlertid agtede at indlade sig i Ægteskab med Sagfører Rützou, blev der i Aaret 1889 dannet et Aktieselskab under Navnet »Aktieselskabet Pentz Møller i Maribo«, der blev anmeldt til Handelsregistret og registreret den 22 August s. A., og til dette Aktieselskab overdrog Frøken Suhr saavel den Boet tidligere tilhørende faste Ejendom i Maribo som Forretningen og dennes Varelager, og er Foretningen senere drevet af bemeldte Aktieselskab med Citanten Pentz Møller som Forretningsfører og siden den 8 Juni 1890 med ham tillige som en af Selskabets to Bestyrere.

Til Støtte for deres Anbringende om, at de ved Eksekutionsforretningen udlagte Gjenstande med Undtagelse af de ovenfor nævnte under Litr. A g, D b, F a, H af, J c, J q og J æ registrerede ikke tilhøre Citanten Pentz Møller, men dels Citantinden, Fru Pauline Wilhjelm, dels Citanterne, Aktieselskabet Pentz Møller i Maribo, have Citanterne gjort gjældende, at af de ommeldte Gjenstande henhøre en stor Del,

af dem nærmere specificerede Effekter til det Indbo, der af Boet blev overdraget til Frøken Haunstrup, af denne igjen til Læge Møller, og af Læge Møller blev skjænket til Citantinden, Fru Wilhjelm, og at Resten med de nævnte Undtagelser er Aktieselskabets Ejendom, idet en Kakkellovn og et Komfur, der er registreret henholdsvis under Lit. A h og Ja, høre til Aktieselskabets faste Eiendom i Maribo, noget under O a registreret Brændsel er indkjøbt af Aktieselskabet til Brug for dets Forretningsfører, Citanten Pentz Møller, og de øvrige Gjenstande ere opførte i Aktieselskabets autoriserede Hovedbog som tilhørende Selskabet.

Hvad først angaar de Gjenstande, som Citanterne paastaa tilhøre Citantinden, Fru Wilhjelm, maa Citanterne mod Indstævntes Benægtelse anses at have tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at de ere identiske med en Del af de Effekter, som vare Gjenstand for de ovennævnte Transaktioner mellem Boet og Frøken Haunstrup og denne og Læge Møller, og som af Sidstnævnte blev foræret til Citantinden, Fru Wilhjelm, og for saa vidt Indstævnte har gjort gjældende, at Gjenstandene ikke desto mindre trods de ommeldte Transaktioner tilhøre Citanten Pentz Møller, maa det vel anses oplyst, at Frøken Haunstrup uden at være bekjendt med Forholdene hun har laant Navn til disse Transaktioner og hverken selv har betalt Boet Kjøbesummen for dem eller erholdt noget Vederlag for dem, men mod Citanternes Benægtelse har Indstævnte ikke godtgjort, at Transaktionerne ere skete for Citanten Pentz Møllers Regning, eller at Meningen med dem har været, at Ejendomsretten over Gjenstandene, der tilhørte Boet, ved samme skulde overgaa til Citanten Pentz Møller og ikke til hans nævnte Datter, hvad i og for sig under de foreliggende Omstændigheder maa have Formodningen mod sig, og der maa herefter gaas ud fra, at Gjenstandene tilhøre Sidstnævnte.

Med Hensyn dernæst til de udlagte Gjenstande, som Citanterne paastaa tilhøre Aktieselskabet, maa Citanterne ligeledes mod Indstævntes Benægtelse anses at have ført et tilstrækkeligt Bevis for, at Kakkelloven og Komfuret have hørt til det faste Inventarium i Ejendommen i Maribo, og derfra ere flyttet til Citanten Pentz Møllers Bopæl paa Skovbyhus, at det ommeldte Brændsel henhører til noget af Aktieselskabet ved tvende Skovauktioner indkjøbt Brænde, og at de øvrige Gjenstande ere identiske med lignende i Selskabets Bøger som tilhørende dette opførte Gjenstande.

Indstævnte har imidlertid anbragt, at Aktieselskabet Pentz Møller er et Proforma-Aktieselskab, der udelukkende er stiftet for at sætte Citanten Pentz Møller i Stand til at fortsætte sin ved Konkursen afbrudte Virksomhed saaledes, at paa den ene Side hans personlige Kreditorer ere udelukkede fra at søge Fyldestgjørelse i de Gjenstande, der angives at tilhøre Aktieselskabet, og paa den anden Side hele Selskabets Udbytte udelukkende tilfalder ham.

Det maa nu vel ogsaa anses for oplyst, at saavel Frøken Haunstrup som Frøken Suhr ikkun formelt optraadte som Kjøbere henholdsvis til Boets faste Eiendom og af Varelageret, at de ikke selv have betalt henholdsvis de forfaldne Renter, Skatter og Afgifter af Ejendommen og Kjøbesummen for Varelageret, og at de ogsaa kun formelt have været Indehavere af Firmaet Pentz Møllers Efterfølger, men ligesom der ikke heraf med nogen Sikkerhed kan sluttes, at de ommeldte Kjøb

ere skete og Forretningen under det nævnte Firmanavn er drevet for Citanten Pentz Møllers Regning og ikke, som af Citanterne hævdet, for nogle af hans Slægtnings Regning, saaledes findes Indstævnte ikke heller mod Citanternes Benægtelse at have godtgjort, at Aktieselskabet kun er oprettet pro forma, og at saavel Forretningen som de Ejendele, der angives at tilhøre Aktieselskabet, i Virkeligheden tilhører Citanten Pentz Møller, idet navnlig de af Indstævnte i saa Henseende fremhævede Omstændigheder, at samtlige Aktier i Selskabet, efter hvad Citanterne have indrømmet, ejes af bemeldte Citants Børn, at denne ifølge den mellem ham og Selskabet afsluttede Kontrakt som Vederlag for sin Stilling som Selskabets Forretningsfører foruden fri Bolig har Ret til at udtage nødvendige Subsistensmidler til sig og sin Familie, derunder Midler til sine Børns Uddannelse og Opdragelse, at en Del af Selskabets Ejendele ere overladte ham til Brug og Benyttelse og at han er den ene af Selskabets to Bestyrere, ikke give tilstrækkelig Føje til at antage, at Forholdet er, som af Indstævnte hævdet, i hvilken Henseende bemærkes, at Citanten Pentz Møller efter den nævnte Kontrakt kan afskediges fra sin Stilling som Forretningsfører med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel, og at hans Stilling som Medlem af Bestyrelsen ifølge Selskabets Love ikke heller er permanent.

Idet det nu ved det Foreliggende maa ansees tilstrækkeligt oplyst, at de under denne Del af Sagen ommeldte Gjenstande tilhøre Aktieselskabet, vil Citanternes Paastand i det Hele være at tage tilføje, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde, for saa vidt det maatte findes, at den ovenommeldte den 12 September 1892 fremlagte Kontrakt mellem Aktieselskabet Pentz Møller og Kjøbmand Pentz Møller burde være skreven paa stemplet Papir, og med Hensyn til, at den den 3 September 1894 fremlagte Gjenpart, der maa betragtes som Duplikat af den den 23 April 1887 oprettede Kontrakt mellem Frøken Haunstrup og Frøken Suhr, mangler Paategning om, hvilket stemplet Papir der er brugt til Hoveddokumentet; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Mandagen den 5 December.

Nr. 303.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Thorvald Jensenius Christophersen (Def. Halkier),

der tillaes for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Lysgaard m. fl. Herreders Politirets Dom af 10 Juni 1898: Tiltalte Thorvald Jensenius Christophersen af Kjellerup bør til

Amtsfattiggassen bøde 200 Kr. Derhos bør han udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Det idømte at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 September 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Thorvald Jensenius Christophersen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Thorvald Jensenius Christophersen for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, der havde lejet en Ejendom i Kjellerup, ved en den 16 December 1895 oprettet Lejekontrakt har for et Tidsrum af 5 Aar indtil den 1 November 1900 uden Betaling overladt en Forening, kaldet »Fremskridtsforeningen i Kjellerup og Omegn«, Brugen af den ommeldte Ejendom med Undtagelse af nogle faa for ham selv med Husstand forbeholdte Værelser og Rum, og at han ved en anden samme Dag oprettet Kontrakt blev antaget til for det nævnte Tidsrum at være Vært for Foreningen og som saadan forpligtede sig til at holde Lokalerne i Forhusets Stueetage, der indtil videre skulde benyttes til Restaurations-, Spille-, Læse- og Forsamlingsværelser for Foreningens Medlemmer, efter Bestyrelsens nærmere Bestemmelse monterede og udstyrede smukt og passende til saadant Brug samt til enhver Tid oplyste og opvarmede, at opvarte og beværte Foreningens Medlemmer efter en af Bestyrelsen affattet Prisliste, at sørge for fornøden Staldplads, saavidt Stalden, der kunde rumme 26 Heste, strakte til, at besørge Staldtjeneste og Opvartning

Færdig fra Trykkeriet den 22 December 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 37—38.

Mandagen den 5 December.

for tilkjørende Medlemmer, at vedligeholde Bygningerne indvendig og udvendig samt til i det Hele at overholde Foreningens Love og navnlig ikke beværte andre end dennes Medlemmer. Ifølge Foreningens Love, der siges at være vedtagne paa en Generalforsamling den 23 Februar 1895, er Foreningens Formaal »at bibringe Medlemmerne Indsigt i de Bevægelser, der til enhver Tid er oppe i vort Land paa det sociale og aandelige Livs Omraade, og i det Hele at fremme al sund og folkelig Oplysning«, om hvilket Formaal det nærmere bestemmes, at Foreningen virker for samme ved i dens Lokaler, der hver Dag og Aften skulle være tilgængelige for Medlemmerne, at lade afholde Foredrag, Oplæsning, Diskussionsmøder, selskabelige Sammenkomster o. l., ligesom der i Lokalerne fremlægges Blade, Tidsskrifter m. m. til Medlemmernes Afbenyttelse, hvorhos disse ved den af Foreningen antagne Vært skulle kunne erholde Spise- og Drikkevarer efter en af Bestyrelsen affattet Prisliste. Det er endvidere bl. A. bestemt i Lovene, at som Medlem kan optages enhver uberygtet Mand og Kvinde, der har fyldt sit 18de Aar og har Bopæl i Lysgaard m. fl. Herreders Jurisdiktion, ligesom ogsaa Mænd og Kvinder udenfor Jurisdiktionen kunne optages som Medlemmer, at den, der ønsker sig optagen i Foreningen, maa foreslaas af et af dennes Medlemmer, der har at meddele Foreningens Sekretær Underretning om den foreslaaedes Navn, Stilling og Bopæl, hvorefter Optagelse, der udelukkende sker paa et Bestyrelsesmøde og foregaar ved Afstemning, kan finde Sted i det første Bestyrelsesmøde, der derefter afholdes, at Medlemskontingentet er 50 Øre aarlig og opkræves aarsvis af Kassereren, at nye Medlemmer betale Kontingent for det Aar, hvori de optages, og efter Optagelsen erholde Medlemskort mod Betaling af Kontingentet, for saa vidt dette samtidig opkræves, hvorhos Medlemmerne ere pligtige at forevise deres Medlemskort for Bestyrelsen og Foreningens Vært ved deres Tilstedeværelse i Foreningens Lokaler, at Udmeldelse af Foreningen maa ske skriftlig til Bestyrelsen, i hvilket Fald Kontingentet betales for det Aar, hvori Udmeldelsen sker, at det med enkelte, nærmere bestemte Undtagelser er Medlemmerne forbudt at indføre Ikke-Medlemmer i Foreningens Lokaler, at der under ingen Omstændigheder maa gives saadanne undtagelsesvis indførte Ikke-Medlemmer Adgang til Indkjøb af Spise- og Drikkevarer hos Foreningens Vært, samt at en Fortegnelse over Foreningens Medlemmer stedse skal være tilstede i dennes Lokaler.

Ved Overrettens Dom af 23 November 1896 i en mod Tiltalte for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning anlagt Sag — hvorunder det var oplyst, at Tiltalte, der ikke havde nogen Næringsadkomst paa Beværtning, siden den 1 November 1895 havde i den ovennævnte Ejendom som Vært for den omhandlede Forening for egen Regning beværtet Personer, der af Bestyrelsen vare optagne som Medlemmer i Foreningen, med Spise- og Drikkevarer, deriblandt ogsaa spirituøse Drikke, samt leveret dem Staldplads og Natteløgis — blev det antaget, at den paagældende Forening, i hvilken der den Gang fandtes ca. 1500 indtegnede Medlemmer, ikke kunde ansees som et saadant sluttet Selskab, paa hvilket Næringslovens § 61 kunde komme til Anvendelse, i hvilken Henseende det i Dommen udtaltes, at ligesom Lovenes Bestemmelser i enkelte nærmere fremhævede, væsentlige Punkter ikke vare blevne overholdte af Bestyrelsen, saaledes havde Tiltalte vedgaaet, hvad ogsaa i det Væsentlige stemte overens med de af den daværende Formand og et andet Medlem af Bestyrelsen afgivne Forklaringer, at Aarsagen til Foreningens Oprettelse var Misfornøjelse med, at der i Kjellerup med Opland kun fandtes en Beværtning, nemlig det privilegerede Gjæstgiversted, samt at Hensigten med Foreningen var at sætte den af Foreningen antagne Vært i Stand til uden Strafansvar og for en Betaling, der er væsentlig billigere end den, der tages paa Gjæstgivergaarden, at udøve Beværtning uden at erhverve nogen Næringsadkomst, hvis Meddelelse hidtil var bleven ham nægtet. Tiltalte blev derfor for sin under den paagældende Sag omhandlede Virksomhed ved den ovennævnte Dom anset efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde til Amtets Fattigkasse af 50 Kr., og under en i Januar Maaned d. A. paabegyndt ny Sag, hvorunder det oplystes, at Tiltalte ogsaa efter den nysnævnte Doms Afsigelse var vedbleven med at beværte Personer, der vare optagne som Medlemmer af Foreningen — medens det ikke blev godtgjort, at hans Virksomhed, som tidligere sket, ogsaa havde omfattet Herbergering af Rejsende — blev Tiltalte ved den i Sagen inden Lysgaard m. fl. Herreders Politiret den 4 Februar dette Aar afsagte Dom, ved hvilken han acqviescerede, anset efter de nævnte Lovbestemmelser for anden Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning med en Bøde til fornævnte Kasse af 120 Kroner.

Under nærværende Sag, der paabegyndtes den 9 Juni d. A., har nu Tiltalte, der fremdeles ikke har nogen Næringsadkomst paa Beværtning, tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han, hvis Kontraktsforhold til den tidnævnte Forening er det samme, som da de ovennævnte Domme bleve afsagte, vedvarende under samme Forhold, som under de tidligere Sager oplyst, har for Betaling, der tilfaldt ham selv, leveret Medlemmer af bemeldte Forening Spise- og Drikkevarer, deriblandt ogsaa Brændevin. Under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør er det derhos oplyst, at det aarlige Medlemskontingent, der ved en som det maa antages i Slutningen af Aaret 1896 afholdt Generalforsamling blev nedsat fra det i Lovene fastsatte Beløb af 50 Øre til 25 Øre, fremdeles udgjør det sidstnævnte Beløb, at Optagelsen af nye Medlemmer i Foreningen sker

paa en Maade, der ikke kan ansees at være stemmende med Lovenes ovenanførte Bestemmelser desangaaende, idet de, der ønske sig optagne, i Reglen henvende sig derom til Tiltalte, som indfører Vedkommendes Navn i en Bog, der ligger fremme i Lokalet, og derpaa strax forsyner den Indmeldte, hvem han samtidig afkræver Medlemsbidraget for det paagjældende Aar, med Medlemskort, hvorefter Tiltalte, som det maa antages i Reglen uden nogen særlig Meddelelse derom til Foreningens Sekretær, foranlediger Begjæringen forelagt i et Bestyrelsesmøde, og at Lovenes Bestemmelse angaaende Kontingentets Opkrævning ej heller overholdes, idet Kontingentet ikke opkræves af Kassereren, men af Tiltalte, som derhos ikke opkræver det hos alle de Medlemmer, der ikke paa den i Lovene bestemte Maade ere udraadte af Foreningen, men kun hos dem, der i Aarets Løb indfinde sig i Lokalet, medens det maa antages, at alle andre resterende Kontingenter blive eftergivne af Bestyrelsen. Ligesom efter det Anførte de, der ønske sig optagne som Medlemmer, i Reglen blive forsynede med Medlemskort strax ved Indmeldelsen hos Tiltalte, hvorhos det efter det Foreliggende maa antages, at de ikke derefter faa nogen særlig Meddelelse om den af Bestyrelsen angaaende Optagelsen tagne Beslutning, saaledes er der under det ovennævnte Forhør oplyst i hvert Fald et Tilfælde, hvor en Person, der havde indmeldt sig hos Tiltalte og samtidig betalt Medlemskontingent, strax derefter af Tiltalte, af hvem han fik Medlemskort, er bleven beværtet med bajersk Øl for Betaling, uden at der er fremkommet noget videre til Bestyrkelse af en af Tiltalte udtalt Formening om, at den Paagjældende forud var bleven optagen af Bestyrelsen i et samtidig afholdt Bestyrelsesmøde. Efter det saaledes Fremkomne og under Hensyn til, at Hensigten med Foreningen, som alt anført, har været at sætte Tiltalte i Stand til at drive Beværtning uden at erhverve nogen Næringsadkomst, og at Foreningens Virksomhed, som det maa antages, ogsaa, bortset fra Bladhold, saa godt som udelukkende har bestaaet i den for Tiltaltes Regning drevne Beværtning, maa det antages, at ogsaa den af Tiltalte efter den 4 Februar d. A., da han sidst blev dømt for sin omhandlede Virksomhed, udøvede Beværtning savner Hjemmel i Næringslovens § 61 og saaledes er ulovlig, hvorved iøvrigt ogsaa maa bemærkes, at det under det ovennævnte efter Overrettens Foranstaltning optagne Forhør af Tiltalte er vedgaaet, at han i de paagjældende Lokaler ogsaa har beværtet Personer, der ikke vare Medlemmer af den oftnævnte Forening, idet Kjellerup og Omegns Haandværkerlærningeforening to Gange, nemlig som det maa antages henholdsvis i Januar og i April Maaned d. A. har holdt Bal hos Tiltalte, ved hvilke Lejligheder denne for Betaling beværtede Deltagere, der ikke vare Medlemmer af den under Sagen omhandlede Forening, dels med Chocolate og Brød, dels med Toddy, bajersk Øl og Sodavand.

I Henhold til det Ovenanførte vil Tiltalte, om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere oftere end foran anført har været straffet for Overtrædelse af Næringslovgivningen, for sin omhandlede Virksomhed, for saa vidt den er udøvet efter den 4 Februar d. A., være at ansee for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde til Am-

tets Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 200 Kr., og Politiretsdommen vil saaledes kunne stadfæstes.

Tirsdagen den 6 December.

Nr. 60. Vicekonsul, Kjøbmand **P. Colding** (Nellemann)

contra

Borgmester og Byfoged **H. G. C. Harboe** (Hindenburg efter Ordre),

betr. Injurier.

Kallundborg Kjøbstads ordinære Rets Dom af 6 Juli 1896: Indstævnte, Borgmester og Byfoged H. G. C. Harboe af Kallundborg, bør for Citantens, Kjøbmand og Vicekonsul sammesteds, P. Colding's Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Citanten erstatte Indstævnte Søgsmaalets Omkostninger med 50 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Marts 1897: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Citanten, Vicekonsul og Kjøbmand P. Colding af Kallundborg, bør til det Offentlige betale de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Indstævnte, Borgmester og Byfoged H. G. C. Harboe af Kallundborg, hans Vedkommende havde været beneficeret for Overretten, samt i Salær til Prokurator Juel 50 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Vicekonsul, Kjøbmand P. Colding, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Borgmester og Byfoged

H. G. C. Harboes Vedkommende havde været beneficieret for Høiesteret, samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg 120 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag, der i første Instants er paadømt ved Kallundborg Bything, har Citanten, Vicekonsul og Kjøbmand P. Colding af Kallundborg, sagsøgt Indstævnte, Borgmester og Byfoged H. G. C. Harboe af Kallundborg, til Straf og Mortifikation i Anledning af nogle Udtalelser, som denne i en Embedsskrivelse har fremsat om Citanten. Sagens nærmere Omstændigheder ere ifølge Proceduren og de foreliggende Oplysninger følgende:

Citanten var i 1894 Medlem af Kallundborg Byraad og var endvidere Formand i et Udvalg, bestaaende af 3 af Byraadets Medlemmer, som Raadet i nævnte Aar havde nedsat angaaende Anlægget af et Gasværk.

I Efteraaret 1894 skulde der anskaffes Kul til dette Gasværk, som da var færdigt til at tages i Brug, og det blev overdraget det nævnte Udvalg at foranstalte denne Kulleverance udbudt til Bortlicitering, at modtage de indkommende Tilbud og at forelægge disse for Byraadet. En saadan Udbydelse blev derefter foranstaltet af Udvalget, saaledes at Tilbudene skulde være indgivne senest den 27 September s. A. Kl. 12 Middag.

Citanten var selv Kulhandler og havde den 30 Januar 1894 underskrevet en Overenskomst, foreløbigt gjældende for et Aar, med to andre Kulhandlere i Kallundborg, Kjøbmændene Veit og Jensen, hvorved de bl. A. forpligtede sig indbyrdes til at holde samme Minimumspriser, i hvilken Henseende Overenskomsten indeholdt en Bestemmelse om, at de Prisansættelser, som maatte blive vedtagne af to af de tre Deltagere i Overenskomsten, skulde de alle tre med deres Underskrift forbinde dem til. Endvidere indeholdt Overenskomsten en Bestemmelse, gaaende ud paa, at Kontrahenterne skulde dele ligeligt den Fortjeneste, som de i Aarets Løb maatte faa ved Levering af Kul, bl. A. til Kallundborg Kommune. Der var i Overenskomsten vedtaget en Konventionalbøde af indtil 500 Kr. for ethvert Brud paa dens Bestemmelser, hvilken Bøde skulde kunne paalægges enhver af Deltagerne ved Beslutning af de to andre, uden at der var nogen Adgang til senere at faa en saadan Beslutning undergivet nogen Prøvelse.

Det maa efter det Foreliggende antages, at der ikke forinden den 27 September havde været forhandlet noget som helst eller overhovedet været væxlet nogen Meddelelse mellem Citanten og de to andre Deltagere i den nysomtalte Overenskomst om den ovenomhandlede Kulleverance til Gasværket, og at Citanten i de nærmest foregaaende 4 Maaneder overhovedet ikke havde havt noget Møde med disse, med hvem han var kommen til at staa paa en spændt Pod. Det maa fremdeles betragtes som værende in confesso, at Citanten ikke selv

havde havt i Sinde at indgive noget Tilbud paa denne Leverance hvilket efter Vedtægten for Styrelsen af Byens kommunale Anliggender ikke vilde have været uforeneligt med hans ovenomtalte offentlige Stilling — og endvidere, dels at Citanten under de Forhandlinger, som havde fundet Sted i Byraadsudvalget om Leverancens Udbydelse til Bortlicitation, overfor et af de andre Udvalgsmedlemmer, der havde forment det tilstrækkeligt at indrykke Udbydelsen i de lokale Blade, havde sat igjennem, at den ogsaa skulde indrykkes i »Berlingske Tidende«, dels at han havde givet flere Kulagenter i Kjøbenhavn og andetsteds Meddelelse om Licitationen, saaledes at disse deraf kunde have taget Anledning til at indgive Tilbud. Den 27 September om Morgen modtog Citanten fra de to andre Deltagere i Overenskomsten en skriftlig Opfordring til at møde hos den ene af dem for at deltage i Bestemmelsen af den Pris, som skulde optages i et Tilbud, disse eller en af dem agtede at indgive paa Leverancen til Gasværket. Denne Opfordring, der var dateret den foregaaende Dag, var saalydende:

»Da ifølge Kontrakten Prisen paa Kul til Kommunen skal fastsættes af os alle tre, bedes De give Møde hos undertegnede J. Veit i Morgen Kl. 10 Formiddag.«

Citanten efterkom Opfordringen og deltog i en Forhandling med de Paagjældende, under hvilken han, efter hvad han uimodsagt har anbragt, satte igjennem, at Prisen blev sat noget lavere, end der fra først af fra de to andres Side var blevet foreslaaet. Det blev derpaa i hans Overværelse imellem de to andre dels afgjort ved Lodtrækning, at Veit skulde indgive et Tilbud med den saaledes vedtagne Pris, dels aftalt, at Jensen — som det maa antages paa Skrømt — skulde indgive et noget højere Tilbud. Disse Tilbud blev derpaa indgivne og blev modtagne af Citanten som Udvalgets Formand. De vare de eneste Tilbud som indkom, og de bleve af Citanten forelagte i Udvalget, hvor det vedtoges at indstille til Byraadet at antage Veits Tilbud, hvilket Byraadet ogsaa gjorde. Hverken for de andre Udvalgsmedlemmer eller for Byraadet omtalte Citanten, at der bestod noget Forhold imellem ham og Veit, ifølge hvilket der vilde tilfalde ham en Andel i den Avance, som Leverancen maatte bringe Leverandøren.

Leverancen blev effektueret af Veit, der — som det iøvrigt maa antages — paa Grund af en heldig Disposition af Indkjøbet fra hans Side opnaaede en ret betydelig Avance paa Leveringen, nemlig ca. 530 Kr., hvoraf Citanten modtog sin Trediedel, ca. 177 Kr., da i Slutningen af April 1895 Mellemværendet mellem ham og de to andre Deltagere i Overenskomsten af 30 Januar 1894 blev gjort op. Denne Fortjeneste, som det efter Citantens uimodsagte Anbringende allerede fra først af havde været hans Agt ikke at beholde for sig selv — har han anvendt i velgjørende Øjemed.

Kort efter at denne Opgjørelse havde fundet Sted, fremkom ovennævnte Kjøbmand Jensen under en Avisfejde med Citanten med en Sigtelse mod denne for med Hensyn til den ovenomhandlede Kulleverance at have misbrugt sin Stilling som Formand i Byraadets Gasværksudvalg; og efter at der tillige herom var begyndt at cirkulere forskellige Rygter, indgav Citanten, efter først i et lokalt Blad at have givet en Fremstilling af sit Forhold med Hensyn til denne Leverance,

i Slutningen af Maj 1895 til Byraadet et Andragende om, at der maatte blive foretaget en offentlig Undersøgelse af hans Forhold i saa Henseende.

Byraadet lod derefter ved et Udvalg udarbejde og tilstille Indstævnte i dennes Egenskab af Politimester, en Skrivelse, hvori der begjæredes indledet kriminel Undersøgelse mod Citanten i Anledning af hans ommeldte Forhold. Denne Begjæring afslog Indstævnte i en Skrivelse til det nævnte Udvalg af 22 Juni 1895 og gav i Skrivelserne en Begrundelse af sin Vægring, som — med Udeladelse af nogle indledende Bemærkninger — lyder saaledes:

»Det Forhold, der lægges Hr. Colding til Last, og om hvilket der ikke hersker nogen saadan Tvivl, som kunde gjøre en nærmere Undersøgelse nødvendig, er, at han efter offentlig Udbydelse har deltaget med tre andre Kulimportører i Leveringen af en Ladning Kul til Gasværket; i Forening vedtog de Prisen, hvorefter den ene af dem i sit Navn indgav Tilbudet, medens den anden for et Syns Skyld indgav et lidt højere Tilbud. Som Formand for Gasudvalget modtog Hr. Colding Tilbudene og anbefalede i Byraadet at antage det laveste Bud, uden at han gjorde opmærksom paa, hvorledes den sande Sammenhæng var med disse Tilbud. Det af Hr. Colding saaledes udviste Forhold indeholder imidlertid efter min Overbevisning ingen strafbar Handling; Straffelovens § 141, jfr. § 144, er uanvendelig i det foreliggende Tilfælde; Colding havde Ret til at deltage i den offentlige Licitation, men det var hans Pligt at klargjøre sin Stilling for Byraadet, og ved ikke at gjøre dette har han overtraadt § 2 i Vedtægten for Styrelsen af de kommunale Anliggender, om ikke dens Bogstav, saa dog dens Aand, har gjort et Brud paa den Tillid, som Byraadet har vist ham ved at betro ham som Medlem af samme et offentligt Hverv, men det blotte Brud paa et Tillidsforhold kan ikke gjøre Brudet til en strafbar Handling.«

Det er i Anledning af den i den anførte Skrivelse indeholdte Udtalelse, at Citanten »har gjort et Brud paa den Tillid, som Byraadet har vist ham ved at betro ham som Medlem af samme et offentligt Hverv«, at Citanten under nærværende Sag har nedlagt Paastand om Straf og Mortifikation.

Ved Underrettsdommen er Indstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Citantens Tiltale, og Sagens Omkostninger — som begge Parter havde paastaet sig tilkjendte — paalagte Citanten med 50 Kr.

Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine Paastande i første Instants. Indstævnte har paastaet Stadfæstelse af Underrettsdommen.

Efter Beskaffenheden af det Hverv, der var Citanten betroet som Medlem af og Formand i det ovenomtalte Udvalg, findes det, at, efter at der var fremkommet et Tilbud, i hvilket han paa den ovenfor angivne Maade var interesseret, havde det været hans Pligt enten at sætte Byraadet i Kundskab om det Forhold, hvori han stod til det fremkomne Tilbud eller at frasige sig sit Hverv.

Den paaklagede Udtalelse i Indstævntes Skrivelse til Byraadsudvalget findes derfor at have været beføjet, hvorved bemærkes, at der ikke, som fra Citantens Side gjort gjældende, i denne Udtalelse kan

ansees indeholdt nogen Sigtelse mod ham for ved sin Optræden at have været ledet af Hensyn til sin egen Fordel, hvilket de foreliggende Oplysninger ogsaa lede til at antage, ikke har været Tilfældet, hvorimod det efter det Foreliggende er antageligt, at hans Handlemaade alene skyldes Mangel paa rigtig Vurdering af de Forpligtelser, som paa den ene Side hans offentlige Stilling og paa den anden Side den ovenomtalte Overenskomst paalagde ham.

Allerede som Følge heraf maa det saaledes billiges, at der ved Underrettsdommen er tillagt Indstævnte Frifindelse. Denne Dom, hvis Bestemmelse om Sagsomkostningerne ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten — om hvis Tilkjendelse der er nedlagt Paastand saavel af Citanten som af Indstævnte, hvem der her for Retten har været meddelt fri Proces, ville være at udrede af Citanten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører, Prokurator Juel, som herom har nedlagt Paastand og hvis Sagførelse har været lovlig, 50 Kr.

Ingen Stempelovertrædelse sees at foreligge her for Retten.

Onsdagen den 7 December.

Nr. 296.

Advokat Nellemann

contra

Christen Larsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Bølling-Nørre Herreders Politirets Dom af 21 Juli 1898: Tiltalte, Bager og Høker Christen Larsen af Videbæk, bør til Ringkjøbing Amts Fattiggasse bøde 100 Kr. samt have hele sin Næringsret som Høker forbrudt, hvorhos han bør betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 September 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 200 Kroner. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Larsen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Bager og Høker Christen Larsen for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjækning.

Tiltalte, der er født i Aaret 1864, har tidligere — foruden at han i 1884 har erlagt en Bøde for Overtrædelse af Værnepligtsloven — ved Forlig indgaaet for Bølling-Nørre Herreders Politiret den 17 Marts 1892, vedtaget en Bøde af 20 Kr. til bemeldte Herreders Politikasse i Henhold til Næringslovens § 78, og ved et inden samme Ret den 26 November 1892 indgaaet Forlig vedtaget en Bøde af 40 Kr. til samme Kasse i Henhold til Næringslovens §§ 75, 77 og 78 for anden Gang begaaet Forseelse, begge Gange saaledes, at den trufne Afgjørelse i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en ham overgaaet Dom. Ved Overrettens Dom af 15 Januar 1894 blev han derpaa anset for ulovlig Brændevinsudskjækning og anden ulovlig Næringsbrug, begge anden Gang begaaede — idet det i det førstnævnte Forlig omhandlede Forhold ikke antoges at være i Strid med Næringsloven — efter bemeldte Lovs §§ 78 og 75 med en Bøde af 50 Kr. til Ringkjøbing Amts Fattigkasse. Endelig blev han under en i Begyndelsen af December 1894 paabegyndt Sag sat under Tiltale for uberettiget Næringsbrug, idet han under denne Sag bl. A. sigtedes for at have gjort sig skyldig heri ved at beværte Personer, der antoges at være Medlemmer af den nedenfor nævnte Forening; men i denne Sag, der i første Instants blev paakjendt ved Bølling-Nørre Herreders Politirets Dom af 21 Januar 1895, blev han ved Høiesteretsdom af 28 Oktober s. A. frifunden for det Offentliges Tiltale, idet der efter den mangelfulde Maade, hvorpaa Sagen var oplyst, ikke af Høiesteret ansaas at være tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte havde gjort sig skyldig i de ham paasigtede Overtrædelser af Næringslovgivningen, og der under de forhaandenværende Omstændigheder ikke fandtes tilstrækkelig Anledning til at søge de fornødne yderligere Oplysninger erhvervede.

Efter hvad der er oplyst under Forhørene i nærværende Sag, blev der paa et Møde, der ifølge Tiltaltes Opgivende efter Indbydelse af ham og 4 Andre blev afholdt den 11 Marts 1893 og overværedes

af ca. 20 Personer, dannet en Forening, kaldet »Frihedshjem«, for hvilken der paa Mødet blev vedtaget Love efter et af Tiltalte, der samtidig blev valgt til Foreningens Vært og til sammen med 4 Andre at være Medlem af Bestyrelsen, tilvejebragt Udkast. Da det derhos blev bestemt, at Foreningen skulde have Lokale i den Tiltalte tilhørende Ejendom i Videbæk, Vorgod Sogn, hvor han i Henhold til tvende ham under 27 Februar 1892 meddelte Næringsbeviser henholdsvis som Bager og som Høker, driver begge disse Næringer, indrettede og monterede han to af sine Værelser i bemeldte Ejendom til at tjene som Beværtningslokaler for Foreningens Medlemmer, og Tiltalte, der ikke af Foreningen modtager nogen Godtgjørelse for de nævnte Lokaler, hvorimod han har hele Indtægten af Beværtningen uden herfor at aflægge Bestyrelsen noget Regnskab, har derefter ifølge sin med det iøvrigt Oplyste stemmende Indrømmelse i sin Egenskab af Foreningens Vært i bemeldte Lokaler udøvet Beværtning med Spise- og Drikkevarer, derunder navnlig ogsaa Brændevin, Cognac m. m., hvorved bemærkes, at Antallet af Foreningens Medlemmer maa antages for Tiden at udgjøre 2 à 300, og at Tiltalte har anslaaet den aarlige Omsætning ved Beværtningen til 2000 Kr. som Maximum. Det er for dette Forhold, at Tiltalte, der ikke har nogen Næringsadkomst paa Beværtning eller Brændevinsudskjænkning, under nærværende Sag er sat under Tiltale, men da han, som foran anført, ved Høiesteretsdom af 28 Oktober 1895 blev frifunden for dette Forhold, bliver der nu kun Spørgsmaal om den efter Afsigelsen af Politiretsdommen i den paa-gjældende Sag, altsaa efter den 21 Januar 1895, udøvede Beværtning.

I Lovene er Foreningens Formaal opgivet at være, dels at skaffe et Lokale i Videbæk, hvori Medlemmerne kunne opholde sig og træffe Venner og Bekjendte, dels at skaffe Medlemmerne selskabelig Underholdning. Ifølge Lovene betaler ethvert Medlem ved sin Indtrædelse i Foreningen et Bidrag af 25 Øre og i aarligt Kontingent 25 Øre, hvorved der opnaas Medlemsret ikke alene for den Paagjældende selv men ogsaa for hans Husstand, og det er endvidere bl. A. bestemt, at Bestyrelsen, der tager alle Afgjørelser med simpel Stemme flerhed, bestaar af 5 Medlemmer, der vælges af Generalforsamlingen, at Begjæring om Optagelse i Foreningen skriftligt eller mundtligt fremsættes til et Bestyrelsesmedlem, hvorefter Bestyrelsen afgjør, om Vedkommende kan optages eller ikke, og at Bestyrelsen fører Medlemsliste, i hvilken naar en Person er optagen som Medlem af Foreningen, hans Navn indføres, ligesom der udfærdiges et Kort, lydende paa hans Navn. Med Hensyn til Adgangen til at blive Medlem indeholdes der iøvrigt ikke i Lovene nogen anden Indskrænkning, end at Personer under 18 Aar ikke kunne optages, og i Lovenes § 9 er det derhos bestemt, at »Tilrejsende, hvorved dog forstaaes Personer, der bor mindst 1½ Mil fra Videbæk, kan indføres af et Medlem«, hvorved bemærkes, at det efter det Oplyste paa et den 27 Oktober 1894 afholdt Bestyrelsesmøde blev vedtaget, at alle i Henhold til § 9 indførte Personers Navne skulde indføres i en saakaldet Fremmedbog.

Angaaende Anvendelsen af de nævnte Bestemmelser i Lovene have Tiltalte og Bestyrelsens Formand nærmere forklaret, at alle over 18 Aar, Mænd og Kvinder, uden Hensyn til, om de bo i Videbæk

eller ej, kunne blive Medlemmer, men at de, som bo i en Afstand af $1\frac{1}{2}$ Mil eller derover fra Videbæk og som attraa Adgang til Foreningen, ikke behøve at optages som Medlemmer, idet de i Henhold til Lovenes fornævnte § 9 kunne indføres af et Medlem, og da Tiltalte selv er Medlem af Foreningen, er det nok, at de henvende sig til ham, der da indfører dem ved at indskrive deres Navne i den ovennævnte Fremmedbog. Tiltalte og Formandens Forklaringer gaar derhos ud paa, at de i Henhold til § 9 indførte Personer intet betale for at erholde Adgang til Foreningen, og at det aldrig er hændet, at der er nægtet saadanne Personer Adgang, idet der navnlig i saa Henseende ikke finder nogen Prøvelse Sted enten fra Bestyrelsens eller fra dens enkelte Medlemmers Side. Det er ogsaa under Sagen særligt oplyst, at tre i Skjern, som det maa antages i en Afstand af over $1\frac{1}{2}$ Mil fra Videbæk boende Personer, der ikke vare Medlemmer af Foreningen, den 15 Marts d. A., da der afholdtes en Auktion i Videbæk Kro, indfandt sig i Foreningens Lokale, hvor de efter deres Begjæring for Betaling fik bajersk Øl til Fortæring paa Stedet, uden at de forud havde fremsat nogen Begjæring om at blive optagne som Medlemmer af Foreningen eller indførte i samme som Tilrejsende, og Tiltalte har under Sagen gjort gjældende, at han, der i flere Aar havde kjendt de Paagjældende personlig og som strax vilde have indført deres Navne i Fremmedbogen, i Henhold til Lovenes § 9 har været berettiget til under de anførte Omstændigheder at beværte dem. Med Hensyn til Optagelsen af faste Medlemmer i Foreningen er det ved de af Tiltalte og Formanden afgivne Forklaringer oplyst, at Begjæring om Optagelse stedse fremsættes for Tiltalte, der paa egen Haand kan nægte at optage den Paagjældende, hvad dog efter Tiltaltes Forklaring kun er sket i et enkelt Tilfælde, at Tiltalte allerede ved den første i Foreningen afholdte Generalforsamling fik Tilladelse til at optage Medlemmer, naar han og to andre den Gang i Videbæk boende Bestyrelsesmedlemmer vare enige deri, samt at det, efter at det ene af disse to Bestyrelsesmedlemmer i August Maaned f. A. var flyttet fra Videbæk, saa at der sammesteds foruden Tiltalte kun boede et Medlem af Bestyrelsen, nemlig Murer Jørgen Peter Jespersen, af Bestyrelsen — som det maa antages i September eller Oktober Maaned f. A. — blev vedtaget, at det skulde være tilstrækkeligt, at Tiltalte og nævnte Jespersen vare enige i Optagelsen, dog at der inden 1 Maaned efter Optagelsen skulde gives Formanden Underretning derom, for at den Optagne kunde blive indført i den af Formanden førte Medlemsliste, der tjener som Kontrolmiddel for, at Tiltalte aflægger rigtigt Regnskab for de erlagte Kontingenter. Tiltalte og Jespersen have derhos overensstemmende forklaret, at Sidstnævnte aldrig har modsat sig Optagelse af de af Tiltalte foreslaaede Personer, som Jespersen ikke en Gang altid selv har kjendt, og at det saaledes i Virkeligheden kun er en Formalitet — hvis Iagttagelse Tiltalte dog har anseet for nødvendig »overfor Loven« — naar Jespersen har skullet samtykke i Optagelsen, idet det i Realiteten har været Tiltalte alene, der bestemte, hvem han vilde skjænke for, efter at Vedkommende var optagen som Medlem. Tiltalte, der har benægtet nogensinde at have skjænket Drikkevarer for Betaling til Ikke-Medlemmer, naar disse ikke boede

over 1½ Mil fra Videbæk, og paastaet, at han, naar Begjæring herom er bleven fremsat, hvad ikke sjælden er sket, har betydet Vedkommende, at han først maatte indmelde sig som Medlem, har i saa Henseende tilføjet, at Optagelsen jo i saadanne Tilfælde strax kunde ordnes, naar Jespersen i Øjeblikket var tilstede, hvad han i Reglen er om Aftenen, da han plejer at tilbringe sine Aftener hos Tiltalte, men at Optagelsen ogsaa i andet Fald kunde ordnes meget hurtigt, idet Jespersen boer ganske tæt ved Tiltalte. Endnu bemærkes, at de aarlige Kontingenter efter det Oplyste betales til Tiltalte, der igjen betaler de indkomne Beløb til Bestyrelsen.

Idet nu Tiltalte efter det Anførte har kunnet beværte alle i en Afstand af mindst 1½ Mil fra Videbæk boende Personer uden anden Indskrænkning, end at han skulde indføre de Paagældendes Navne i den ovennævnte Fremmedbog, samt idet der derhos ved den med Hensyn til Optagelsen af Medlemmer i Foreningen indførte Ordning — der er i Strid med Lovenes Bestemmelse om at Afgjørelse heraf skal træffes af Bestyrelsen — er givet alle andre Personer, der ere over 18 Aar gamle, Adgang til mod Betaling af et ubetydeligt Beløb, og efter at en betydningsløs Formalitet er bleven iagttaget, at lade sig beværte af Tiltalte for Betaling, kan den ommeldte Forening ikke ansees at have en saadan Karakter af et sluttet Selskab, at Næringslovens § 61 vil kunne hjemle Tiltaltes Ansvarsfrihed for den under Sagen omhandlede Beværtning, og Tiltalte vil derfor for dette Forhold, for saa vidt det efter det Ovenanførte bliver at paadømme under nærværende Sag, være at ansee for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning, begge 3die Gang begaaede, efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde til Ringkjøbing Amts Fattigkasse der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 100 Kr., hvorhos Tiltalte i Medfør af § 7 i Lov, indeholdend. nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinshandel af 2 Jul 1870 vil være at dømme til at have sin Næringsret som Høker forbrudt. Da Politiretsdommen har samme Resultat, vil bemeldte Dom saaledes kunne stadfæstes.

Nr. 310.

Advokat Nellemann

contra

Jens Peter Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Baag Herreds Politirets Dom af 21 Juni 1898: Tiltalte, Uldvarehandler Jens Peter Sørensen bør bøde 320 Kr. til Baag Herreds Politikasse samt udrede de af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. De under Sagen under Nr. 1—10 registrerede Varer af Værdi 29 Kr. 80 Øre konfiskeres til Fordel for Anholderen. Den idømte Bøde at

udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 September 1898: Tiltalte, Uldvarehandler Jens Peter Sørensen, bør til Baag Herreds Politikasse bøde 640 Kr. Iøvrigt bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører M. A. Meyer og Prokurator Wolff, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Sørensen til Advokat Nellenmann og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Baag Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Uldvarehandler Jens Peter Sørensen for ulovlig Omløben med Varer.

Tiltalte, som er født den 8 Oktober 1863, er tidligere straffet, bl. A. ifølge nærværende Rets Dom af 1 Maj 1894 for tredje Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 med en Bøde til vedkommende Politikasse af 60 Kr. og Konfiskation af de paagjældende Varer, ifølge Lunde-Skam Herreders Politirets Dom af 30 Oktober 1894 for 4de Gang begaaet Overtrædelse efter de samme Lovbestemmelser med en Bøde til Politikassen af 100 Kr. og Konfiskation af Varerne, og har tvende Gange — nemlig den 13 November 1894 og den 23 November 1897 — inden Odense Herreds Politiret vedtaget for ulovlig Omløben med Varer at erlægge Bøder til Politikassen, første Gang af 120 Kr. og anden Gang — for nævnte Forseelse 7de Gang begaaet — af 240 Kr. samt at taale Konfiskation af de hos ham anholdte Varer, hvorhos han begge Gange har vedtaget, at Forligstilbudet skulde have samme Virkning som en dermed stemmende Dom.

Da det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er tilstrækkelig godtgjort, at han, som er bosiddende i Odense St. Hans Landsogn og som i Henhold til Frd. 23 April 1845 § 2 har forbrudt Retten til at omføre Varer til Salg, desuagtet den 2 Maj d. A. er antruffen i Flemløse omførende til Forhandling en Del

Uldvarer af samlet Værdi ca. 30 Kr., vil han nu paany være at ansee efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Baag Herreds Politikasse, som, idet Forseelsen efter det ovenfor Anførte maa tilregnes Tiltalte som 7de Gang begaaet, findes at kunne bestemmes til 640 Kr., samt med Konfiskation af de omhandlede Varer til Fordel for Anholderen. . . .

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset for 6te Gang begaaet Forseelse med en Bøde af 320 Kr., men som iøvrigt har samme Resultat, være dels at forandre, dels at stadfæste.

Nr. 316.

Advokat Halkier

contra

Jacob Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Fuglse Herreds Extrarets Dom af 29 August 1898: Arrestanten Jacob Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede alle af denne Sag og hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ruder, og Defensor, Prokurator Koefoed, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 November 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Casse, betaler Arrestanten Jacob Jensen 15 Kr. til hver.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jacob Jensen til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fuglse Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jacob Jensen aktioneret for Tyveri.

Ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende. Tilstaaelse er det godtgjort, at Arrestanten den 11 August d. A. i Parcellist Peder Pedersens Hus i Flaarup, hvor han, som ved den paagjældende Lejlighed vel var noget beruset, men dog maa antages at have været i fuldstændig tilregnelig Tilstand, vil være gaaet ind for at faa noget at drikke, har stjaalet en bemeldte Peder Pedersen tilhørende Tikroneseddel af en uafaaaset Bordskuffe, til hvilken han havde uhindret Adgang.

For det saaledes udviste Forhold vil Arrestanten, der er født den 15 December 1850 og forhen gjentagne Gange straffet, derunder ogsaa for Tyveri, nemlig ved Nysted Kjøbstads Extrarets Dom af 31 Marts 1886 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 15 Januar 1889 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og Straffelovens §§ 238, 253 og 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage og senest ved Nysted Birks Extrarets Dom af 2 September 1893 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, nu være at ansee efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Torsdagen den 8 December.

Nr. 230. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Christian Schiøtz Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for Meddelagtighed i Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Maj 1898: Arrestanterne Johan Christian Hildebrandt, Lauritz Jensen, Gustav Emil Christian Beckmann og Tiltalte Christian Schiøtz-Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Hildebrandt og Jensen hver især i 5 Gange 5 Dage, Beckmann i 4 Gange 5 Dage og Hansen i 8 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolf og Mundt, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Jensen, dog saaledes at Arrestanten Hildebrandt deraf in solidum med nam udreder Halvdelen, og at Arrestanten Beckmann og Tiltalte deraf ih solidum med ham, een for begge og begge for een, udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte Christian Schiøtz Hansen, for hvis Vedkommende Sagen alene foreligger Høiesteret til Paakjendelse, udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 255, jfr. § 48, og Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen for hans Vedkommende at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Christian Schiøtz Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Johan Christian Hildebrandt, Lauritz Jensen og Gustav Emil Christian Beckmann for Bedrageri, Tiltalte Christian Schiøtz-Hansen for Meddelagtighed i Bedrageri.

Tiltalte Hansen er født den 16 Juli 1868 og anset ved Rettens Dom af 22 December 1896 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Sigtelsen i nærværende Sag gaar nærmere ud paa Bedrageri eller Meddelagtighed heri ved Hjælp af Pareer med Benyttelse af Kort i Overensstemmelse med den af saakaldte Bondefangere almindelig anvendte Fremgangsmaade. Fremgangsmaaden ved disse Pareer er den, at en af Parterne tager fire Kort i Hænderne og efter at have givet Modparten Lejlighed til at forvise sig om, hvor blandt Kortene et bestemt nærmere aftalt Kort er placeret, ved et Kast med Haanden spreder dem paa Bordet med Bagsiden opad og lader dem derpaa skifte Pladser paa Bordet ved med Haanden at forskyde dem mellem hverandre, hvorefter det er den anden Parts Sag at paapege, hvor det aftalte Kort ligger. Det Kast, hvormed Kortene spredes, kan imidlertid gjøres med et Fif, saaledes at det aftalte Kort synes at falde paa en Plads paa Bordet, hvorhen i Virkeligheden et andet af Kortene bliver kastet, og medens det ikke er vanskeligt at følge Kortet med Øjnene, naar dette Fif ikke anvendes, er det saa godt som umuligt for Uindviede at angive Kortets Plads, naar Fifet bliver anvendt.

Arrestanterne Hildebrandt og Jensen have nu erkjendt — — —

Paa lignende Maade ere Arrestanterne Jensen og Beckmann overbeviste at have den 15 November f. A. i Forening og til fælles Fordel

fravendt Mælkekusk Jens Frederik Christensen et Beløb af 18 Kr. under følgende Omstændigheder:

Efter at Arrestanten Jensen havde faaet Christensen, som var ham ubekjendt, men som han tilfældig havde mødt paa Gaden, og som syntes ham egnet til at trække op i Spil, lokket ned i en her-værende Beværtning, sluttede Beckmann sig paa lignende Maade som foranført til Arrestanten Jensen og til Christensen, hvem han — be-standig handlende efter stiltiende Overenskomst med Jensen — for-maaede til at prøve blandt de fire Kort at finde det aftalte Korts Plads, hvilket lykkedes for Christensen, der ikke kjendte Fiffet, saa længe der ikke spilledes om Penge, idet Kortene af Beckmann blev slaaede op uden Anvendelse af Fiffet for at gjøre Christensen tryk og vække dennes Spillelyst. Derefter formaaede Arrestanterne Christensen til at parere om Penge, idet de blev enige med ham om, at han og Arrestanten Jensen — der kun parerede paa Skrømt — skulde holde 25 Kr. hver imod Beckmann, der skulde holde 50 Kr., og efter at Beckmann derpaa havde slaet Kortene op med Anvendelse af Fiffet, udpegede Arrestanten Jensen paa egne og Christensens Vegne det om-spurgte Kort, idet han valgte det, som enhver Uindviet nødvendigvis vilde vælge, men som Arrestanten selv var klar paa ikke var det rette. Arrestanten Jensen, som under Pareen havde siddet inde med de gjorte Indsatser, udleverede dem derpaa til Beckmann, der senere til-bagebetalte Jensen hans Indsats tilligemed en Del af den fra Christen-sen vundne Indsats, der imidlertid viste sig kun at beløbe sig til 18 Kr. istedetfor som antaget 25 Kr.

Tiltalte Hansen er ved sin egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om, at han, der var ansat som Opvarter i sidstnævnte Be-værtning, ved den paagjældende Lejlighed har laant Arrestanten Beck-mann et Pengebeløb — som det maa antages — 20 Kr., for at denne kunde benytte dem som Indsats i Pareer med Christensen, uagtet han var paa det Rene med, at det var Arrestanternes Hensigt paa den ombeskrevne Maade at lokke Penge fra Christensen. Af de indvundne 18 Kr. betalte Arrestanterne samme Dag Tiltalte, Arrestanten Jensen ca. 1 Kr. 50 Øre, som han skyldte Tiltalte for Fortæring i Bevært-ningen, og ca. 50 Øre i Drikkepenge, og Arrestanten Beckmann hen-ved 4 Kr., som han var Tiltalte skyldig.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne og Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 257, for Tiltaltes Vedkommende kfr. § 48 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød Hansen i 8 Dage.

Fredag den 9 December.

Nr. 79. Hattfabrikant **P. A. Hansen** (Høgsbro)

contra

Urtekræmmer **Chr. Schneider** (Asmussen).

betr. Udlevering af Butiksinventarium m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Marts 1897: Indstævnte, Urtekræmmer Chr. Schneider bør for Tiltale af Citanten, Hattfabrikant P. A. Hansen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved de efter den indankede Doms Afsigelse førte Vidner maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at det under Sagen omhandlede Butiksinventarium i sin Tid er forfærdiget paa Bestilling af den daværende Ejer af Ejendommen og er bleven betalt af ham, ligesom at det i Aaret 1883 er bleven repareret efter Begjæring af Ejeren og for dennes Regning. Der findes herefter samt ved de øvrige i Sagen foreliggende Oplysninger at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Inventariet oprindeligt har hørt til Ejendommen, og da der intet foreligger om, at Ejeren har afhændet det til Lejeren, maa det antages ved Salget i 1888 med Ejendommen at være gaaet over til Appellanten.

Som Følge heraf har Indstævnte været uberettiget til at medtage Inventariet ved sin Bortflytning fra Appellantens Ejendom i 1894, og han maatte derfor være pligtig at tilbagelevere samme. Da det imidlertid efter Proceduren maa antages, at Inventariet nu ikke længere kan tilbageføres, og Appellanten for Høiesteret principalt har paastaet sig tillagt Erstatning i Penge, vil Indstævnte være at tilpligte at betale Appellanten Inventariets Værdi. Efter de foreliggende Oplysninger findes denne at kunne fastsættes til 800 Kroner, af hvilket Beløb Indstævnte derhos vil have at svare Renter efter Appellantens Paastand.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Urtekræmmer Chr. Schneider, bør til Appellanten, Hattfabrikant P. A. Hansen, betale 800 Kroner med 5 pCt. aarlig Rente heraf fra den 2 April 1894 til Betaling skeer. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Hattfabrikant P. A. Hansen, Indstævnte, Urtekræmmer Chr. Schneider tilpligtet at udlevere ham det til Kælderbutikken i den ham tilhørende Ejendom, Adelgade Nr. 102 her i Staden, henhørende Butiksinventarium — hvilket Inventarium, der af Citanten under Proceduren nærmere er betegnet som en Disk med Skuffer, 4 Reoler med Opsats, Skuffer og Hylder samt 5 Hylder i hvert Vindue, skal tilhøre Citanten, men af Indstævnte ved dennes Fraflytning af bemeldte Kjælderbutik uberettiget være nedbrudt og henført til et andet Lokale — samt at opsætte det paany i Butiken i den Stand, hvori det var ved Borttagelsen, eller erstatte ham sammes Værdi med 1000 Kr. og derhos for Afsavnet og de ham ved Borttagelsen forvoldte Ulemper yde ham en Erstatning af 800 Kr. eller efter uvillige Mænds Ansættelse, med Renter 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato den 2 April 1894, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar principalt Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, subsidiært sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til Indstævntes principale Paastand, der er støttet paa, at Sagen ikke skal være behørig deduceret paa Grund af ufyldstgjørende og mangelfuld Betegnelse af Søgsmåalsgjenstanden, findes der ikke at kunne tages Hensyn, da Udtrykket Butiksinventarium i den foreliggende Forbindelse i og for sig maa anses at være tilstrækkelig betegnende, og Citanten derhos, som bemærket, under Sagens Drift nærmere har oplyst, hvilke enkelte Inventariedele han paastaar udleverede m. v.

Hvad Realiteten angaar, da har Indstævnte erkjendt ved sin Flytning fra den omhandlede, af ham lejede Butik i Citantens nævnte Ejendom at have medtaget noget Butiksinventarium, hvilket efter hans Anbringende dog kun bestod af 1 Disk, 2 Reoler og 8 Smaahylder. Men Indstævnte gjør gjældende, at han har været berettiget hertil, eftersom Inventariet tilhørte ham og ikke Citanten, idet han efter sit Anbringende har kjøbt det af sin Forgænger i Lejemaalet af Butikken sammen med dennes Varelager og Forretning.

Hvad dette sidste Anbringende angaar, da har Indstævnte nu ogsaa tilvejebragt nogen Formodning for Rigtigheden heraf, idet et af ham ført Vidne edelig har forklaret i Begyndelsen af 1887 at have været med til at afslutte Handel mellem Indstævnte og Butikens tidligere Lejer, der isøvrigt senere er død, om det paagjældende Inventar m. m. Herved har Indstævnte imidlertid ikke godtgjort sin Adkomst til at besidde det ommeldte Inventarium, og Sagens Afgjørelse kommer herefter til at bero paa, hvorvidt Citanten maatte have staaet i et saadant retligt Forhold til Inventariet, at det kunde berettigede ham til at fordrø dette udleveret fra Indstævnte. Til Støtte for den bekræftende Besvarelse heraf har nu Citanten anbragt, at han som Ejer af den paagjældende Ejendom tillige ejer det omhandlede Butiksinventarium, idet dette stedse har været fast Tilbehør til Ejendommen og er medfulgt ved Salget af denne. I saa Henseende har Citanten henvist til, at ifølge det Auktionsskjøde af 21 November 1888, hvorved han erhvervede Ejendommen, blev denne i Henhold til Konditionerne solgt i den Stand, hvori den ved Auktionen var og forefandtes, med Bygningernes grund-, mur- og nagelfaste Appertinentier, at ifølge under Sagen

fremlagte Extrakt-Afskrifter af Brandskadevurderingsforretning af 14 December 1869 og af Vurderingsforretninger til Assuranceefterretninger af 1 November 1870 og 15 April 1885 en »Butiksinretning« til Urtekramhandel ses at have været assureret sammen med Ejendommen, at ifølge ligeledes fremlagt Vurderingsforretning af 15 Oktober 1888, til Pantsætning af Ejendommen hos Østifternes Kreditforening en saadan »Butiksinretning« er medtagen ved Beskrivelsen af Ejendommen, samt at Citanten i Aaret 1890 har ladet Reolerne blandt det omprocederede Butiksinventarium male indvendig samtidig med Væggene i Butiken. Citanten har endvidere henvist til de af en Søn og en Datter af hans Forgjænger som Ejer af Ejendommen under Sagen afgivne Vidneforklaringer, der bl. A. gaa ud paa, at de ikke have hørt, at deres Fader skulde have solgt det paagjældende Inventar, ligesom at Sønnen for sit Vedkommende antager, at dette medfulgte Ejendommen ved dennes Bortsalg paa Skiftet efter Faderen. Endelig har Citanten under et optaget Thingsvidne søgt konstateret, at det af Indstævnte borttagne Inventar har været mur- og nagelfast i Forhold til Ejendommen og saaledes udgjort en integrerende Del af samme. Indstævnte har paa sin Side henvist til, at den Lejekontrakt af 14 Januar 1887, ifølge hvilken han af den tidligere Ejers Bo i sin Tid lejede vedkommende Butik, ikke omtaler noget Inventar som Gjenstand for Lejemaalet, at i Boet efter den fornævnte tidligere Ejer af Ejendommen Inventariet ikke er registreret eller ført Boet til Indtægt, at Vedkommende, der i sin Tid assisterede Medhjælperen i bemeldte Bo, ikke — i Modsætning til, hvad der var Tilfældet med Inventar i andre Lokaler i Ejendommen — har gjort Optegnelser med Hensyn til Inventar i den paagjældende Butikslejlighed, samt at Inventariet her ikke heller omtales i Citantens Skjøde, saa lidt som i den i samme ommeldte Vurderingsforretning med Hensyn til Ejendommen. Han har endelig ved Vidner søgt at godtgjøre, at Inventariet var løst.

Ligesom nu de omhandlede Gjenstande ikke i og for sig efter deres Beskaffenhed som Dele af et Butiksinventarium kunne anses at være et saadant Tilbehør til Ejendommen, som uden nogen derpaa rettet Vedtagelse af sig selv følger denne i Tilfælde af sammes Overdragelse, saaledes findes der heller ikke tilstrækkelig Støtte for en saadan Opfattelse i, hvad der i det foreliggende Tilfælde nærmere er oplyst om bemeldte Butiksinventarium. Hvad særlig de fornævnte, af Citanten paaberaabte forskellige Vurderingsforretninger angaar, da er der ved dem kun oplyst, at Inventariet ved enkelte Lejligheder, før den nuværende Ejer tiltraadte Ejendommen, er betragtet og behandlet som Tilbehør til samme. Imod at tillægge disse eller de øvrige af Citanten anførte, i og for sig lidet betydende Omstændigheder nogen Vægt, taler desuden, hvad der af Indstævnte, som angivet, er anført i modsat Retning. Hvad endelig angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Inventariet efter dets særlige Beskaffenhed og efter den Maade, hvorpaa det i sin Tid har været anbragt i Butikken i Adelgade Nr. 102 vil kunne betegnes som mur- og nagelfast eller som løst, da er der ved de skete Vidneafhøringer ikke tilvejebragt nogen Overensstemmelse med Hensyn til de paagjældende faktiske Forhold.

Under disse Omstændigheder findes der ikke at være bevist at have været nogen saadan Forbindelse mellem Bygningen og Inventar-

riet, at dette rettelig har kunnet betegnes som Tilbehør til Ejendommen, og da Citanten saaledes ikke har godtgjort, at han som Kjøber af den faste Ejendom tillige har erhvervet det paagjældende Inventarium, vil Indstævntes Paastand om Frifindelse være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-
hæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 12 December.

Nr. 298. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Christiane Nielsen, Olsens fraseparerede Hustru (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 98, 100 og 101.

Baag Herreds Extrarets Dom af 9 April 1898: Tiltalte Christiane Nielsen, Olsens fraseparerede Hustru, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 28 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jansen, Kr. 15 og til Defensor, Prokurator Kramer, Kr. 12. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 September 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Maaned. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Kaas for Overretten betaler Tiltalte Christiane Nielsen, Olsens fraseparerede Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christiane Nielsen, Olsens fraseparerede Hustru, til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Baag Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Christiane Nielsen, Olsens fraseparerede Hustru for Overtrædelse af Straffelovens §§ 98, 100 og 101.

Ved de af Detaillist Hans Andersen og Vognmandskusk Erik Peder Christensen afgivne, beedigede Vidneforklaringer, i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, derunder Tiltaltes egen Forklaring, er Følgende oplyst:

Den 13 Januar d. A. om Formiddagen indfandt Kongens Foged i Baag Herred ved sin af Amtet konstituerede Fuldmægtig August Mencke, sig i Tiltaltes Bolig i Dreslette Fattighus for efter Rekvision af ovennævnte Detaillist Hans Andersen at eftersøge og gjøre Udlæg i en Strikkemaskine, som af Tiltaltes fraseparerede Mand var givet Rekvirenten i Pant for et Tilgodehavende.

Under Fogedforretningen og i Anledning af denne fremkom Tiltalte med forskellige fornærmelige Udladelser mod den fungerende Foged og det ene Fogedretsvidne, Sognefoged Jørgen Rasmussen Stougaard, idet hun bl. A. udtalte, at Øvrigheden var noget »Kjæltringepak« og udskjældte Sognefogden for »Horebuk«, og hun vedblev hermed, uagtet Fogden gjentagne Gange advarede hende herimod. Hun søgte endvidere at hindre Forretningen bl. A. ved at sætte sig i Besiddelse af forskellige Tilbehør til Maskinen, hvilken fandtes i hendes Lejlighed, og ved at beskadige denne, ligesom hun snappede Sagens Dokumenter fra Fogden og søgte at rive dem i Stykker.

Da Fogden havde seet hende tage noget til sig, som han antog for at høre til Maskinen, og i den Anledning opfordrede hende til at vise ham, hvad det var, vægrede hun sig herved og lod det falde paa Gulvet, og i det samme tildelte hun Fogden, der havde grebet hende om den venstre Haand, i hvilken hun holdt den paagjældende Gjenstand, med sin højre Haand et Slag paa Kinden, hvilket Slag dog var saa let, at det end ikke fremkaldte nogen forbigaaende Smerte og af Fogden nærmest opfattedes som en Demonstration fra hendes Side.

Hun opførte sig i det Hele som en Rasende og maatte 2de Gange med Magt sættes ud af det Lokale, i hvilket Fogedforretningen foretoges; ved en af disse Lejligheder søgte hun at kradse Sognefogden i Ansigtet, men tilføjede ham iøvrigt kun en lille Rift paa Underlæben, og da hun var kommen udenfor, ituslog hun et Par Ruder ind til det Lokale, i hvilket Fogedforretningen foretoges.

Som Grund til den af hende under Fogedforretningen udviste Adfærd har Tiltalte angivet, at hun, der af Naturen er meget hidsig, blev ganske ude af sig selv af Fortvivlelse over, at Fogden vilde udlevere Strikkemaskinen til Rekvirenten, hvilket hun ogsaa mente var uberettiget, eftersom den ved de mellem hende og hendes Mand vedtagne Separationsvilkaar var bleven hende overdraget. Tiltalte har endvidere angivet, at det af ovennævnte Grund ikke staar klart for hende, hvad hun sagde og gjorde under Fogedforretningen, men hun har dog benægtet, at det Slag, der ramte Fogden paa Kinden, er tildelt ham af hende med Forsæt, idet hun har angivet, at der af en af de Tilstedeværende blev stødt til hende, og at hun, der har Klumpfødder, greb for sig for ikke at falde, og herved kom til at berøre Fogdens

Ansigt, men til denne Forklaring kan intet Hensyn tages, da Sagens øvrige Oplysninger godtgjøre dens Urigtighed.

Da Fogedforretningen var endt, gav Fogden Sognefoged Stougaard Ordre til at anholde Tiltalte og føre hende til Arresthuset i Assens, og da Sognefogden $\frac{1}{2}$ Times Tid senere vilde udføre Ordren med Assistance af sin Søn, Rasmus Rasmussen Stougaard, og Husmand Lars Paulsen, havde hun lukket sig inde i sin Bolig, saaledes at de med Magt maatte trænge sig ind i denne, hvorefter de bandt hende og transporterede hende til Arresthuset. Efter de 3 nævnte Personers Forklaringer var Tiltalte ved denne Lejlighed ustyrlig, nægtede at følge godvillig med, fremkom med Skjældsord, bl. A. mod Sognefogden Stougaard, og spyttede dennes Søn i Ansigtet, hvorfor han med flad Haand gav hende nogle Slag i den behaarede Del af Hovedet.

Tiltalte har benægtet Rigtigheden af, hvad disse Personer saaledes have forklaret om hendes Optræden under Anholdelsen, og gaar hendes egen Forklaring ud paa, at saavel Sognefogden som dennes Søn og Lars Paulsen bibragte hende flere Slag med knyttet Haand i Ansigtet og i den behaarede Del af Hovedet, og at Sognefogden og Paulsen udskjældte hende for »Taske« og »Knokkeltaske«, og denne Forklaringes Rigtighed, der for saa vidt den angaar Voldshandlingerne mod hende, er benægtet af de 3 tidnævnte Personer, er i væsentlig Grad bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger.

Mod Tiltaltes Benægtelse findes der ikke at være ført et til at dømme hende tilstrækkeligt Bevis for, at hun ved Anholdelsen har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan belægges med Straf.

Under Sagen er der opstaaet Tvivl om Tiltaltes Tilregnelighed, og angaaende denne har vedkommende Distriktslæge i en af Underdommeren indhentet, den 27 Februar d. A. dateret Erklæring bl. A. udtalt, at der ingen Grund er til at antage, at hun lider af Sindssygdom, men at hun, hos hvem Hidsigheden hører til det sande Væsen, i Ophidselse ikke formaar strax skarpt at skjelne mellem det Tilladelige og Utilladelige, samt at hun formedelst en ved mangelfuld legemlig Udvikling, uheldige Livsvilkaar og Vaner begunstiget Svækkelse, muligens yderligere paavirket af den hos Kvinder i Menstruationsperioden ikke usædvanlige Pirrelighed, ikke kan ansees at være i Besiddelse af, og navnlig ved den paagjældende Lejlighed at have været i Besiddelse af det hos voxne og sjælsunde Personer almindelige Herredømme over sig selv og Lidenskaberne.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der er født den 18 Oktober 1854 og som ikke er funden forhen straffet, være at ansee efter Straffelovens §§ 98, 100 og 101, disse §§ sammenholdte med § 39, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned, og Underrettsdommen, der har anseet Tiltalte efter de samme Straffebestemmelser med lige Fængsel i 28 Dage, vil være at stadfæste med den nævnte Forandring i Straffetiden.

Onsdag den 14 December.

Nr. 270. Grosserer **Carl Emil Møller** (Jensen)

contra

Livsassurance-selskabet »**Union assurance society**« ved dets
herværende Repræsentanter A. T. Møller & Co. (Asmussen)

betr. Betaling af 50,000 Kr.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 April 1898: De Indstævnte, Livsassurance-selskabet »**Union assurance society**«, bør for Tiltale af Citanten, Grosserer Carl Emil Møller, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som findes i det væsentlige at kunne tiltrædes, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat, end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten til Indstævnte med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Grosserer Carl Emil Møller — der ved Transport af 17 Maj 1896 fra Vestjyllands Landmandsbank er bleven Ejer af en under 17 Oktober 1895 af de Indstævnte, Livsassurance-selskabet »**Union assurance society**«, udstedt Livsforsikringspolice Nr. 60,517, hvorefter de forsikrede Stamhusbesidder A. S. C. Mylius' Liv for 50,000 Kr. mod et Vederlag af 10 aarlige Præmier af 5000 Kr., at erlægge 1ste Gang den 17 Oktober 1895, hvilken Police af Mylius senere blev transporteret til 4 Personer i Esbjerg og af disse, efter at Mylius den 1 December 1895 var afgaaet ved Døden af Hjerneapoplexi, blev transporteret til fornævnte Bank — de Indstævnte tilpligtede mod Extradition i kvitteret Stand af den fornævnte Livsforsikringspolice at betale ham dennes Paalydende, 50,000 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 19 Maj 1896 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastaa sig frifundne og tillagt Sagens Omkostninger.

I en under Sagen fremlagt Gjenpart af det af ovennævnte Mylius under 3 Oktober 1895 indgivne, af ham underskrevne Forsikringsandragende (Proposition) hedder det — efter at han har besvaret en Række trykte Spørgsmaal til den Forsikringsøgende — »Jeg ovennævnte Albert Sigismund Caspar Mylius — erklærer herved, at jeg er nu ved godt Helbred, og at ovennævnte Angivelser ere sande, samt indgaar paa, at denne Erklæring og den, som jeg aflægger for Selskabets medicinske Konsulent, skal være Basis for Kontrakten mellem mig og nævnte Selskab. Og hvis det senere skulde vise sig, at jeg enten i denne Erklæring eller ved mine Svar til Selskabets Læge har afgivet nogen usandfærdig Meddelelse eller angivet noget, som i Virkeligheden ikke er i nøje Overensstemmelse med Sandheden paa den Dag, da den første Præmie erlægges i Henhold til den Forsikring, som hermed er fastslaaet*), saa skal alle de Penge, som ere blevne betalte for og med Hensyn til den nævnte Forsikring, være forspildte til Fordel for nævnte Selskab, og den tegnede Assurance skal ophøre og være fuldstændig ugyldig og ude af Kraft.«

I selve Policen hedder det under »Almindelige Betingelser«: »Basis for denne Kontrakt ere de Angivelser, som ere gjorte af Forsikringsøgeren eller af det assurerede Liv, og en hvilken som helst urigtig Angivelse, som kan have Indflydelse paa Risikoen eller forandre dens Natur, gjør Policen ugyldig«, og under »særlige Betingelser«: »Paa Grundlag af de Erklæringer, der ere afgivne af den ovennævnte Forsikrede i Deklaration, dateret den tredie Dag i Oktober Maaned 1895, og ligeledes paa Grundlag af de til Selskabets Læge meddelte Oplysninger samt endelig paa Grundlag af almindelige og spæcielle Betingelser, der indeholdes i denne Police, skal . . . de Indstævnte være forpligtede til at udbetale den vedtagne Forsikringssum«. Fremdeles hedder det i et ligeledes under Sagen i Gjenpart fremlagt, af Mylius underskrevet Dokument, indeholdende hans Besvarelse af Spørgsmaal, stillede til ham af Selskabets undersøgende Læge. »Jeg . . . erklærer herved . . . at jeg ikke har forfulgt nogen væsentlig Omstændighed, som Selskabet burde gjøres bekendt med.«

De Indstævnte have nu anbragt, at Mylius i de ovennævnte Erklæringer saavel som i flere af de af ham givne Besvarelser paa de til ham af Selskabets Læge stillede Spørgsmaal i den Grad har afvejet fra Sandheden, at Policen som Følge heraf i Henhold til de ovenførte Bestemmelser i samme maa være ugyldig.

I saa Henseende have de Indstævnte bl. A. nærmere henvist til, at Mylius i Forsikringspropositionen har erklæret, at han den 3 Oktober 1895 var ved godt Helbred, at han paa Lægens Spørgsmaal (2), om han nu, o: den 4 s. M., var ved godt Helbred, ligeledes har svaret bekræftende, og paa Spørgsmaalet, hvor længe han har været det, har svaret »altid«, medens han iøvrigt samtidigt til Spørgsmaal (8), der lød: »af hvilke Sygdomme har den Forsikringsøgende lidt?« opgav at der af og til skulde have været lidt Æggehvide i Urinen, at han paa Spørgsmaalet (7), om han nogensinde har havt bl. A. »Blodtab af nogen Slags, slaglignende eller krampagtige Tilfælde, Hjerte- eller Leversygdomme«, har svaret Nej; at han ligeledes har besvaret Spørgs-

*) skal være foreslaaet.

maalet (11), om han har »nogen Svaghed eller Indisposition«, benægtende, samt at at han har svaret Ja til Spørgsmaalet (13), om han nu er og altid har været ædruelig, maadeholdende og af ordentlig Levevis.« Alle disse Erklæringer og Svar ere, efter hvad de Indstævnte gjøre gjældende, usandfærdige, i hvilken Henseende de have anbragt, at Mylius i flere Aar har lidt af en Hjærtfejl og Nyresygdом og begyndende Leversyge, at han tidligere havde været stærkt forfalden og lige til sin Død har drukket Spiritus i store Kvantiteter, og at han, der for Nyresygdом havde ligget paa et herværende Hospital fra 11 Marts til 18 April 1893, bl. A. gjentagne Gange havde haft eklamp-tiske Anfald og lidt af Næseblødning det sidste Aars Tid forinden, samt at han ikke har kunnet været uvidende om, at han saaledes besvarede de paagjældende Spørgsmaal urigtigt.

Efter det Oplyste maa det antages, at Mylius, da han indgav sit Andragende om Forsikring og besvarede de ham af den undersøgende Læge forelagte Spørgsmaal, i flere Aar havde lidt og endnu var lidende af en Nyresygdом, hvorom han var vidende, i tidligere Tid havde lidt af Næseblod og i alt Fald en enkelt Gang havde haft et Krampeanfald samt i længere Tid havde været og endnu var i høj Grad forfalden til Drik, og at han følgelig mod bedre Vidende har besvaret flere af de ommeldte Spørgsmaal paa en urigtig Maade. Da nu den ommeldte Forsikringskontrakt efter det Foranførte er indgaaet paa Grundlag af de af Mylius gjorte Angivelser, og da Citanten ikke har godtgjort, at de af Mylius fordulgte Omstændigheder ikke have kunnet indvirke væsentligt paa Risikoen, hvorimod i alt Fald den Omstændighed, at han urigtigt havde opgivet, at han var og altid havde været ædruelig, efter det Oplyste maa antages i væsentlig Grad at have forøget Risikoen, findes det heraf at maatte blive Følgen, at Forsikringen er ugyldig, og de Indstævnte ville derfor være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne op-hæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 312.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Hans Samuelsson (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri, uterligt Forhold og Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Oktober 1898: Arrestanten Hans Samuelsson bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Samuelsson til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne Sag tiltales Arrestanten Hans Samuelsson, hvis opgivne Alder af 33 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet, for Bedrageri og uterligt Forhold mod sin den 28 November 1893 fødte Datter samt for Overtrædelse af Straffelovens § 181, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han har gjort sig skyldig i de nævnte Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 26 Februar d. A. pantsatte Arrestanten svingagtigt et til 24 Kr. vurderet Regulatoruhr, som han havde lejet af Uhrhandler Niels Peter Nielsen paa Vilkaar bl. A., at Uhret skulde blive hans Ejendom, naar han i Leje havde betalt et nærmere fastsat Beløb, hvilket Vilkaar ej var opfyldt, da Pantsætningen fandt Sted, og den 9 Juli d. A. pantsatte han svingagtigt en til 20 Kr. vurderet Kappe med Tilbehør, som Skræder Christen Laursen havde betroet ham til Syning.

I Løbet af Maj og Juni Maaneder d. A. har Arrestanten ofte gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor sit Barn Elvira, der er født den 28 November 1893 og Datter af Arrestanten og Anna Margrethe Jensine Jansen, til hvem Arrestanten blev ægteviet den 31 Marts 1895, men som i Begyndelsen af forrige Aar afgik ved Døden. Arrestanten førte ved disse Lejligheder bagfra sit erigerede mandlige Lem ind mellem Barnets Ben og op imod hendes Kjønnsdele, hvorved han, medens Lemmet saaledes var i Berøring med hendes Kjønnsdele, fik Sædafgang.

Arrestanten gjorde Barnet til Gjenstand for den nævnte uterlige Behandling, uagtet han antog, at han var lidende af smitsom venerisk Sygdom, hvilket han, der, efter at han var bleven anholdt den 11 Juli d. A. viste sig at lide af Gonorrhoe, ogsaa maa antages at have været.

Efter hvad der er oplyst, maa det fremdeles antages, at Arrestanten har smittet Barnet ved den nævnte uterlige Behandling.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter

Straffelovens § 176, jfr. §§ 161 og 173, samt efter dens §§ 181 og 253, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Nr. 311. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
Ludvig Christian Gjødvad (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Randers Kjøbstads Politirets Dom af 21 Juli 1898: Vinhandler Ludvig Christian Gjødvad bør til Randers Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 200 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Oktober 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ludvig Christian Gjødvad til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Ludvig Christian Gjødvad, der opgiver at være født i Aaret 1851 og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, for ulovlig Medikamenthandel med Hensyn til en af ham under Navnet »Yduns Gigtbitter« i Handelen bragt Drik, og maa det ved Tiltaltes egen Erkjendelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der har Borgerskab som Vinhandler i Randers, i afvigte Foraar til forskjellige Handlende i Kjøbenhavn og flere Kjøbstæder i Partier til Videreforhandling har afhændet 200 a 300 Flasker af en af ham selv fabrikeret Drik, der

efter hans Forklaring er sammensat af Rom og Vand med en Tilsætning af et af ham i en Materialhandel i Kjøbenhavn under Navnet Resina guajaci artificialis indkjøbt Stof, og at han saaledes har afsat denne Bitter i særlig dertil fabrikerede Flasker af særegen Form, forsynede med en Etikette med Navnet »Yduns Gigtbitter«, og yderligere paaklæbede med en saakaldet Brugsanvisning, samt at han derhos til Brug ved Forhandlingen har ladet medfølge en trykt Reklameseddel med Overskrift: »For Podagra, Leddegigt og Ahstma«, indeholdende Gjengivelser af Erklæringer fra forskellige Personer, der angive at have benyttet Bitteren for de nævnte Sygdomme, og som anbefale den til saadant Brug, hvorefter den ommeldte Drik af Forhandlerne med Tiltaltes Vidende er bleven averteret til Salg i flere Blade som Middel mod forskellige Sygdomme, saasom Podagra, Leddegigt og Asthma.

Ifølge en af Laboratoriet for Statens Undersøgelser af Levnedsmidler, til hvilket en Prøve af den ommeldte Bitter har været indsendt, til Brug under Sagen afgiven Erklæring fandtes Vædsken Sammensætning at være: Alkohol 36,03 pCt., tør Extrakt 2,10 pCt. og Vand 61,87 pCt., den tørre Extrakt udviste delvis de for Guajakharpix karakteristiske Kjendetegn, og da Vædsken havde en udpræget Lugt af Rom og ved Siden af Romsmag en skarp kradsende Eftersmag, der er ejendommelig for bemeldte Harpix, ansaas det bekræftet, at Vædsken, som af Tiltalte opgivet, var en Opløsning af Guajakharpix (Resina guajaci) i Rom. Det kongelige Sundhedskollegium, hvem Sagens Akter dernæst have været forelagte, har i sin den 19 Juli d. A. afgivne Erklæring udtalt, at den omhandlede »Likør« som et Præparat, der averteres til Salg som Middel mod visse bestemte Sygdomme, og ifølge sin Sammensætning formentlig maa henføres til de præparerede Medicinalvarer, der i Henhold til Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 8 November 1897 for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, særligt til de deri nævnte »Liquores medicati«.

Da nu Resina guajaci, der efter det Foreliggende maa antages at være en væsentlig Bestanddel af den heromhandlede Drik, er at ansee som et Lægemedel, idet den er opført paa den i Anordningen af 6 November 1897, angaaende hvilke upræparerede Medicinalvarer det er forbeholdt Apothekerne at forhandle i visse mindre Dele, vedføjede Fortegnelse over saadanne, samt da den paagjældende Bitter herefter, saaledes som af det kongelige Sundhedskollegium antaget, maa blive at henføre under de i Justitsministeriets ovennævnte Bekjendtgjørelse af 8 November 1897 angaaende samtlige præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel m. m., ommeldte »Liquores medicati«, maa Tiltalte ved at lade Bitteren forhandle som Middel mod visse nærmere betegnede Sygdomme, ansees at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af § 30 i Frdn. 4 December 1672, og det maa derfor billiges, at han ved Politiretsdommen er anset efter denne Lovbestemmelse mød en Bøde af 200 Kr. til vedkommende Kjøbstads Kæmnerkasse.

Torsdagen den 15 December.

Nr. 263. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Christian Ditlefsen og Søren Peter Andersen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Marts 1898: De Tiltalte, Tjenestekarl Christian Ditlefsen og Gaardbestyrer Søren Peter Andersen bør straffes hver især med simpelt Fængsel i 8 Dage samt een for begge og begge for een betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Buhl, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Langballe, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Maj 1898: De Tiltalte Christian Ditlefsen og Søren Peter Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder og sidstnævnte Tiltalte Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hindberg, 15 Kr. til hver, hvorhos Tiltalte Christian Ditlefsen in solidum med ham tilsvarende to Trediedele af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

De Tiltaltes i den indankede Dom fremstillede Forhold findes efter Omstændighederne at kunne henføres under Straffelovens § 257, og Straffen vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage for hver, hvorhos de Tiltalte ville have in solidum at udrede Aktionens Omkostninger. Da Underrettsdommen har samme Resultat, vil denne kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. Saa betale de Tiltalte og een for begge og begge for een de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg, 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Christian Ditlefsen og Gaardbestyrer Søren Peter Andersen — der ere fødte, Førstnævnte i Slesvig i Aaret 1876, og Sidstnævnte i Aaret 1855, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede her i Landet — for bedrægeligt Forhold.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Efterat Tiltalte Ditlefsens Husbond, Gaardejer Jens Carl Nielsen Søndergaard af Lemming, den 7 Januar d. A. paa et Marked i Randers havde tilbyttet sig en sort Hest, der efter Søndergaards Forklaring var overdragen ham saaledes, at der, som han har udtrykt sig, var »en Bemærkning« ved den, nemlig noget med, at den ikke vilde gaa i Tøj, hvad Søndergaard efter sit Udsagn, uagtet Sælgeren havde tilføjet, at han havde kunnet kjøre med Hesten, havde opfattet saaledes, at den kun kunde sælges »som den var«, gav Søndergaard kort efter samme Dag Tiltalte Ditlefsen Bemyndigelse til at sælge Hesten og sagde ved denne Lejlighed til Tiltalte, at Hesten skulde sælges som den var, da den »fejlede noget«, og da Tiltalte derpaa spurgte, hvad den fejlede, svarede Søndergaard efter Tiltaltes Forklaring, at dette vilde den Mand, hos hvem han havde faaet den, ikke sige, hvorefter Tiltalte, som han har udsagt, meget godt forstod, at Hesten, der iøvrigt saa rigtig godt ud, maatte lide af saadanne Fejl, som betydelig nedsatte dens Værdi, idet han antog, at Fejlen nærmest bestod i, at den var ubrugelig til at gaa i Tøj. Lidt efter traf Tiltalte Ditlefsen Medtiltalte Andersen og Gaardejer Rasmus Jensen Bang af Ramten Hede, der stode og handlede med en Tredjemand om en Bang tilhørende 1½ Aar gammel Plag, om hvilken det er oplyst, at Bang den foregaaende Dag paa samme Marked havde tilbyttet sig den paa det Vilkaar, at han skulde finde sig i, at Plagen — der efter Bangs Udsagn efter Handelen stod ham i en Pris af 315 Kr. — var lidt urolig i Stalden, eller at den, som Tiltalte Andersen — der havde været Bang behjælpelig med Handelen og saaledes var bekendt med Vilkaaret — har udtrykt sig, var »vranten« i Stalden. Da der nu mellem de Tiltalte og Bang blev Tale om Bytte af de to ovennævnte Heste, gik de alle tre hen til en Gaard i Randers, hvor begge disse Heste vare opstaldede, og under Vejs sagde Tiltalte Ditlefsen, medens han gik alene sammen med Tiltalte Andersen, idet Bang var gaaet lidt i Forvejen, til Andersen, at den Hest, som han var bemyndiget til at bortbytte, kun kunde sælges, som den var, idet den havde en Fejl, som Ditlefsen, efter hvad der forekommer Andersen, nævnede, uden at denne dog vil kunne huske, hvori Fejlen bestod. Tiltalte Andersen svarede da hertil, at det aldrig var værd at tale derom til Bang, da ogsaa dennes Hest havde en Fejl, nemlig den, at den var vranten i Stalden, idet han dog, efter hvad han nok tror, tilføjede, at Fejlen hos den sorte Hest i hvert Fald ikke behøvede at omtales, saalænge der ikke fra Bangs Side blev Tale om Plagens Fejl. Ligesom Tiltalte Ditlefsen har erkjendt, at han forudsatte, at den af Medtiltalte saaledes omtalte Fejl hos Bangs Plag kun var af mindre Betydning og i hvert Fald ikke af den Betydning som Manglen hos den sorte Hest, saaledes har Tiltalte Andersen indrømmet, at han vidste, at Plagens Fejl kun var ubetydelig og ikke kunde forringe dens

Værdi meget, medens en Hest, der, som Tilfældet var med den sorte Hest, kun kan sælges, »som den er«, i Virkeligheden kan være temmelig værdiløs. Efterat de havde beset Hestene, blev der ude paa Gaden mellem Tiltalte Ditlefsen og Bang afsluttet en Byttehandel saaledes, at Ditlefsen overdrog Bang den sorte Hest for Plagen og en Byttesum af 50 Kr. — hvorved bemærkes, at Ditlefsen først forlangte 150 Kr. i Bytte, hvilken Sum han nedsatte, først til 100 Kr. og tilsidst til 50 Kr., og Ditlefsen har erkjendt, at han under denne Handel paa Bangs efter dennes Forklaring flere Gange gjentagne Spørgsmaal derom forsikrede, at den sorte Hest, som han bortbyttede, var reel og god til Brug, eller at den, som han ogsaa har udtrykt sig, var redelig og gik godt i Tøj, hvilken Udtalelse han, hvad han særlig har indrømmet, efter det foreliggende nok vidste eller dog forudsatte var i Strid med Sandheden. Tiltalte Andersen der under Handelen fungerede som Mægler, vil ikke kunne mindes, om Tiltalte Ditlefsen udtrykkelig afgav den nævnte Forsikring, og han vil i hvert Eald ikke selv have afgivet en saadan Forsikring; men han har erkjendt, at hverken han eller Medtiltalte under Handelen sagde noget om den sorte Hest's Fejl, hvad efter hans Udsagn var en Følge af, at Bang ikke omtalte den Fejl, hans Plag havde; Bang har i sidstnævnte Henseende forklaret, at han ikke er sikker paa, at Plagens Fejl — der ogsaa efter hans Udsagn var af temmelig uvæsentlig Betydning, idet den ikke forringede Plagens Værdi videre — blev omtalt under selve Handelen, samt at, hvis Fejlen ikke er bleven omtalt, Grunden hertil har været den, at der ikke fra den anden Side er blevet spurgt derom, og Tiltalte Ditlefsen, der, som det fremgaar af det ovenanførte, i Forvejen var bekjendt med denne Fejl, har ogsaa indrømmet, at han ikke under Handelen rettede noget Spørgsmaal desangaaende til Bang. Medens de Tiltalte og Bang efter Handelens Afslutning sade i en Værtshuskjælder, hvor der blev drukket Lidkjøb, og hvor Bang udbetalte Byttesummen, 50 Kr., til Tiltalte Ditlefsen, kom denne efter sin Forklaring i Tanker om, at det dog vist var noget galt, han havde indladt sig paa, og da han derpaa, dog først efter Byttesummens Udbetaling, fik Lejlighed til et Øjeblik under fire Øjne at tale med Tiltalte Andersen derom, sagde denne efter Ditlefsens Forklaring, at det skulde han nok klare, hvorefter Andersen, da de alle tre igjen vare samlede, sagde til Bang, at den Hest, denne havde bortbyttet, vistnok havde den Fejl, at den var »vranten« i Stalden, hvorhos han, da Bang indrømmede dette, fremkom med en Ytring om, at de jo fra begge Sider kunde tage Hestene, som de vare. Tiltalte Andersen har erkjendt — hvad ogsaa maa antages at have staaet klart for Tiltalte Ditlefsen — at denne Ytring kun var beregnet paa, at »dække over Sagen«, hvis der senere skulde komme Ubehageligheder ud af den, og ligesom Bang bestemt har benægtet ved den heromhandlede Lejlighed at være gaaet ind paa at tage den sorte Hest, som den var, saaledes gaa begge de Tiltaltes Forklaringer ud paa, at der ikke fra Bangs Side fremkom nogen udtrykkelig Indrømmelse heraf.

Færdig fra Trykkeriet den 29 December 1898.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: **Høiesterets Protokolsekretærer.**

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 89.

Torsdagen den 15 December.

Medens Tiltalte Andersen for sin Ulejlighed af Medtaltalte fik udbetalt, som det maa antages, 20 Kr. af Byttesummen, har Tiltalte Ditlefsen benægtet for sit Vedkommende at have haft nogen direkte Fordel af Handelen. Sidstnævnte Tiltalte har iøvrigt henimod Slutningen af Forhøret til sin Undskyldning anført, at han troede at kunne gaa ud fra at Bangs Plag i Virkeligheden var ringere, end den udgaves for, hvilken Antagelse han dog kun vil have støttet paa, at det, som han har ud sagt, i Hestehandelsproget anses som tilladeligt blot at antyde en Fejl, hvorhos han har tilføjet, at naar han overfor Bang lovede, at den sorte Hest var reel, gjorde han dette, fordi han mente, at Bang derved skulde blive opfordret til at nævne eller omtale Fejlen hos Plagen, og at der, da Bang undlod at gjøre dette under Handelen, ingen Anledning blev for Tiltalte til at berigtige sit nævnte Opgivende. Men han har paa den anden Side erkjendt, at han selvfølgelig nok indsaa, at Bang tillagde det væsentlig Betydning at have en Hest, der var god til Brug, og at der, idet Tiltalte netop tænkte sig, at dette ikke var Tilfældet med den sorte Hest, havde været Opfordring for ham til at antyde dette. Tiltalte Andersen har ligeledes indrømmet, at han selvfølgelig var paa det Rene med, at Bang ikke kunde staa sig ved at have en Hest, som ikke kunde gaa i Tøj, og at dette var af væsentlig Betydning for ham.

Ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring af 11 Januar d. A. fra en Dyr læge, som denne Dag af Bang blev tilkaldt for at undersøge den ovennævnte sorte Hest, havde Bang selv Dagen efter Handelen, altsaa den 8 s. M., prøvet Hesten for Vogn, ved hvilken Lejlighed den imidlertid havde udvist en saadan, i Erklæringen nærmere beskrevne, ustyrlig Adfærd — idet den bl. A. flere Gange spredte alle 4 Ben ud til Siden, saa at den næsten berørte Jorden med Bugen — at Forsøget tilsidst maatte opgives, uagtet Hesten under hele Prøven var bleven behandlet med Venlighed, hvorhos Dyr lægen i Erklæringen efter foretagen Undersøgelse, og navnlig efterat Hesten ved en fornyet Prøve for Vogn havde vist sig som anført, har udtalt, at Hesten var, hvad man i daglig Tale kalder stædig, hvilken Fejl fuldstændig gjorde den ubrugelig i Landbrugets Tjeneste, og at Fejlen havde været tilstede i Salgsøjeblikket. Under Forhøret har ovennævnte Gaardejer Søndergaard lovet at tage den sorte Hest tilbage og derhos betalt Bang en Erstatning af 330 Kr., og Bang har herefter frafaldet Krav paa videre Erstatning overfor Tiltalte Ditlefsen.

Ifølge Tiltalte Andersens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tiltalelser har han endvidere gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da han under Opholdet i den ovennævnte Værtshuskjælder afkrævede Bang 5 Kr. for sin Ulejlighed ved den foran nævnte Byttehandel, idet han dog under Foregivende af, at han vilde afkræve den Mand, der fik Bangs Hest, et lignende Salær, lovede, at Bang skulde have 3 Kr. tilbage, naar Tiltalte havde faaet det sidstnævnte Salær, betalte Bang ham i Tillid til dette Løfte de forlangte 5 Kr. Tiltalte har imidlertid erkjendt, at det i Virkeligheden ikke var hans Hensigt at tilbagebetale Bang de 3 Kr., og at hans Opgivende om, at han ogsaa vilde afkræve Tiltalte Ditlefsen 5 Kr. for sin Virksomhed ved Mæglingen, ikke var stemmende med Sandheden, idet han paa det paagjældende Tidspunkt alt af Ditlefsen havde modtaget de ovennævnte 20 Kr. af Byttesummen, hvorhos han endvidere har indrømmet, at han, der kort efter forlod Beværtningen uden at gjøre Mine til at tilbagebetale Bang de 3 Kr., da denne derpaa fulgte efter ham og paa Gaden afkrævede ham Beløbet, i den Hensigt at unddrage sig fra at betale dette fik Bang til at gaa med sig ind i en Ejendom og under Foregivende af, at han havde et Ærinde i Huset, fik Bang til at vente i Gangen, hvorefter han gik ud i Gaarden og ad denne Vej forlod Huset for at komme fra Bang, hvad ogsaa lykkedes. Efter at Tiltalte under Forhøret har betalt Bang 3 Kr., har denne frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For deres ovennævnte Forhold ville de Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 251, for Andersens Vedkommende tildels sammenholdt med § 52, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Ditlefsen i 5 Dage og for Andersen i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 319.

Høiesteretsadvokat Hansen

contra

Jørgen Peter Mortensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Forsøg derpaa.

Møens Herreds Extrarets Dom af 16 August 1898: Arrestanten Jørgen Peter Mortensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt udrede Aktionsomkostningerne, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Lindhardt, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Scheel, ligeledes 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Oktober 1898: Tiltalte Jørgen Peter Mortensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. I Henseende til Aktionens Om-

kostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Steinthal og Overretssagfører Hartmann bør Tiltalte betale 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jørgen Peter Mortensen til Høiesterets-sagfører Hansen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Møens Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jørgen Peter Mortensen, der er født den 26 Maj 1836 og anseet ved bemeldte Herreds Extraretsdom af 8 Maj 1856 efter Frdn. 11 April 1840 § 1 samt § 12, 1ste Membrum, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, aktioneret for Tyveri og Forsøg derpaa.

Ved egen Tilstaaelse, der tildels stemmer med det iøvrigt Oplyste og som i det Hele vil være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, er Tiltalte overbevist at have i Løbet af de sidste 3—4 Aar indtil i Juni d. A. i mange forskellige Gange fra forskellige Steder, til hvilke han maa antages at have haft uhindret Adgang, eller med Hensyn til hvilke hans Forklaring om at have haft uhindret Adgang i hvert Fald ikke kan forkastes, stjaalet ialt ca. 80 Høns af en Værdi af 1 Kr. pr. Stykke. Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er han derhos overbevist at have for ca. 2—4 Aar siden i 2 Gange gjort Forsøg paa at stjæle Høns fra Gaardejer Andersen i Udby, men blev han forhindret fra at udføre dette sit Forsæt, ved at henholdsvis Ejeren og tvende andre Personer kom tilstede.

Som Følge af Foranstaaende vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 46, begge disse Paragrafer jævnførte med § 23, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Den indankede Dom, der har anseet Tiltalte med samme Art Fængsel i 60 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Fredagen den 16 December.

Nr. 314. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Jens Sørensen af Give, **Jens Sørensen** af Grønbjerg og
Carl Rasmussen af Vejle (Def. Nellemann),

der tiltales Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens §§ 261 og 262, og de to Sidstnævnte for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens § 261.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 13 Januar 1898: Tiltalte Jens Sørensen, forhenværende Detaillist af Give, bør hensættes i simpelt Fængsel i 6 Uger og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Wadum, 15 Kr., og Defensor, Sagfører Møhl, 12 Kr.; de Medtiltalte Jens Sørensen af Grønbjerg og Kjøbmand C. Rasmussen bør for Aktors Tiltale fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 April 1898: I Henseende til den de Tiltalte, Detaillist i Grønbjerg Jens Sørensen og Carl Rasmussen tillagte Frifindelse for Aktors Tiltale i denne Sag bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte, forhenværende Detaillist i Give Jens Sørensen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. Af Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten, Prokurator Wadums Dødsbo i Salær 15 Kr., Defensor samme- steds 12 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, hver 20 Kr., udredes Halvdelen af sidstnævnte Tiltalte og den anden Halvdel af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte Jens Sørensen junior er anseet for Overtrædelse af Straffelovens § 261 med 1 Maanedes simpelt Fængsel, men iøvrigt frifunden.

Efter de foreliggende Omstændigheder findes imidlertid de to and.e Tiltalte ikke at kunne undgaa Strafansvar for den af dem udviste, i Dommen fremstillede Virksomhed for at forskaffe sig Dækning for deres Fordringer paa en imod Straffelovens § 261 stridende Maade, hvorved bemærkes, at Deklarationen af 1 April 1895, som ikke i og for sig gav dem nogen Ret til fortrinsvis Fyldestgørelse i Konkursboet, ikke kunde give dem Hjemmel til paa den Maade, som skeet er, at formaa Jens Sørensen junior til umiddelbart før sin Fallit at skille sig af med Størstedelen af sine Aktiver til deres Fyldestgørelse. De ville derfor være at ansee efter Straffelovens § 261, sammenholdt med § 48, og Straffene findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel

for Tiltalte Rasmussen i 1 Maaned og for Tiltalte Jens Sørensen senior i 14 Dage.

Aktionens Omkostninger ville være at udrede af samtlige Tiltalte in solidum.

Thi kjendes for Ret:

Forhenværende Detaillist i Give Jens Sørensen, Kjøbmand Carl Rasmussen og Detaillist i Grønbjerg Jens Sørensen bør hensættes i simpelt Fængsel, de to Førstnævnte hver i een Maaned og Sidstnævnte i fjorten Dage. Saa betale de og een for alle og alle for een Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere forhenværende Detaillist i Give Jens Sørensen, dennes Fader, Detaillist i Grønbjerg Jens Sørensen og Kjøbmand Carl Rasmussen — af hvilke den Første er født i Aaret 1868, den Anden i 1833 og den Tredie i 1857, og som ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede — satte under Tiltale, Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens §§ 261 og 262 og de tvende Sidstnævnte for Meddelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens § 261.

Efter Sagens Oplysninger begyndte Tiltalte Jens Sørensen jun. i Midten af September Maaned 1894 i Henhold til et af ham erhvervet Næringsbevis som Detaillist en Detailforretning i Give, hvilken han, der udførte det personlige Arbejde ved Forretningen, i Begyndelsen drev i Kompagni med sin medtiltalte Fader, der havde en lignende Forretning i Grønbjerg, Ringgive Sogn, som han vedblev at drive for egen Regning. I Februar 1895 blev Kompagniskabet mellem dem ophævet saaledes, at Tiltalte Sørensen jun. overtog det til Forretningen i Give, som han derefter drev paa egen Haand og for egen Regning, hørende Varelager til et samlet Beløb af ca. 3000 Kr. og de samme vedkommende udestaaende Fordringer, der androge et lignende Beløb, hvorved han blev sin Fader, der betalte den Forretningen den Gang paa-hvilende Gjæld, de nævnte Beløb af tilsammen ca. 6000 Kr. skyldig. Den 1 April s. A. udstedte Tiltalte Sørensen jun. til de to Medtiltalte — af hvilke Carl Rasmussen er Kjøbmand i Vejle — en den 5 s. M. thinglæst saakaldet Deklaration, hvori han, næst at bemærke, at de Medtiltalte for at sætte ham i Stand til at drive Handelsvirksomhed havde overdraget ham »Varer, og da navnlig Kolonialvarer, i Konsignation til Forhandling«, hvilket Forhold fremdeles bestod, i denne Anledning efter Anmodning af de Medtiltalte erklærede, at — som det i Dokumentet hedder — »alle de Varer, som til enhver Tid forefindes i

min Butik, Lager m. v., ligesom ogsaa de kontante Penge, der indgaa, og de udestaaende Fordringer, der erhverves ved Salg af Varer i min Forretning«, vare de Medtaltals Ejendom hver med en lige stor Del, hvorhos han tilføjede, at Deklarationen, der vilde være at thinglæse paa hans Bekostning, ikke af ham kunde fordres kvitteret til Udslettelse, før han i enhver Henseende havde gjort Rede og Rigtighed for de ham af de Medtaltale leverede Varer. Tiltalte Rasmussen, der havde foranlediget dette Dokument oprettet, har forklaret, at Hensigten hermed var, saavidt muligt at forhindre andre Handlende i at træde i Forbindelse med Tiltalte Sørensen jun., saa at dennes Varelager alene skulde bestaa i, hvad han havde modtaget eller modtog fra sin Fader og Rasmussen; men efter det Oplyste maa det iøvrigt antages, at der ikke i Virkeligheden kom noget egentligt Konsignationsforhold i Stand mellem Tiltalte Sørensen jun. og de Medtaltale. Førstnævnte har i saa Henseende forklaret, at ligesom han ved Deklarationens Udstedelse ikke havde modtaget Varer i Konsignation fra sin Fader, saaledes bleve ej heller de Varer, hvormed denne senere forstrakte ham, af ham overtagne i Konsignation, hvad ogsaa stemmer med Faderens Forklaring, idet denne har erkjendt, at de paagjældende Varer »leveredes i Regning«, hvormed han maa antages at have ment, at de bleve solgte til Sønnen paa sædvanlig Maade, og hvad Forholdet til Tiltalte Rasmussen angaar, gaar den af Tiltalte Sørensen jun. afgivne Forklaring ud paa, at han vel efter Deklarationens Udstedelse fra Rasmussen — der ogsaa tidligere havde leveret Varer til Forretningen i Give, uden at der da havde været Tale om, at disse bleve modtagne i Konsignation — modtog »i saakaldet Konsignation« ikke saa faa Varer, nemlig Foderstoffer og Kolonialvarer, men at Sørensen jun. ogsaa fra mange andre Kjøbmænd fik Varer, dog ikke Foderstoffer, men derimod Kolonial- og Isenkramvarer, og at de fra Rasmussen modtagne Varer ikke bleve holdte udsondrede fra de andetsteds fra modtagne, ligesom Sørensen jun. ikke førte særskilt Bogholderi for de førstnævnte Varer, hvorhos de Varer, der i Forretningen bleve solgte paa Kredit, bleve debiterede vedkommende Kjøbere under Et, saa at det senere umuligt kunde afgjøres, om de paagjældende Fordringer hidrørte fra Salg af Varer, der vare modtagne fra Rasmussen, eller fra Salg af andre Varer. For saa vidt Deklarationen efter sit ovenanførte Indhold gaar langt ud over Sikringen af et virkeligt Konsignationslager, har Tiltalte Sørensen jun. iøvrigt erkjendt, at det ved dens Oprettelse var en hos alle Parter stiltiende forudsat Mening, at der ved Deklarationen skulde sikres de Medtaltale en i høj Grad begunstiget Stilling under et eventuelt Sammenstød med hans andre Kreditorer; men han har tillige udsagt, at han ikke selv har troet paa, at Deklarationens Bestemmelser i den nævnte Retning uden videre kunde være bindende overfor de andre Kreditorer.

Efter hvad Tiltalte Sørensen jun. har forklaret, begyndte hans Forretning hen imod Jul 1895 at gaa daarligt, og efter at han ved en af ham ved Nytaarstid 1896 opgjort Status havde indseet, at han vilde blive nødt til om kortere eller længere Tid at gaa fallit, hvilket i den følgende Tid kom til at staa ham mere og mere klart, blev hans Bo den 16 Maj s. A. efter hans Begjæring taget under Konkurs-

behandling. Ifølge den af Kuratorerne i Boet affattede Status-Oversigt udgjorde den upriviligerede Gjæld, nemlig de anmeldte Regningskrav, henimod 9100 Kr., medens der i Oversigten under Aktiver foruden det til en Værdi af 200 Kr. ansatte Indbo, der var pantsat til Tiltaltes Fader, samt de udestaaende Fordringer og en Del Varer, som Medtaltte Rasmussen før Konkursen havde sat sig i Besiddelse af — hvorom nedenfor — kun er opført det Beløb af henimod 700 Kr., hvortil det ved Konkursens Udbrud forefundne Varelager var udbragt ved Auktion.

To Dage før Tiltalte Sørensen jun. som meldt opgav sit Bo til Konkursbehandling, altsaa den 14 Maj 1896, indfandt de to Medtaltte — som den Gang havde tilgode hos ham, Rasmussen ca. 800 Kr. og Sørensen sen. henved 4700 Kr., og af hvilke Rasmussen har udsagt, at han nok havde mærket, at det gik daarligt med Sørensen jun.s Forretning — sig hos denne, ved hvilken Lejlighed Rasmussen opgjorde hans Status, idet han navnlig optog Fortegnelser dels over den til Forretningen hørende Varebeholdning, der opgjordes til 1921 Kr. 68 Øre, dels over udestaaende Bogfordringer til Beløb 1917 Kr. 35 Øre, og efter at det derved havde vist sig, at Sørensen jun. havde en meget stor Underballance, udtalte denne, at der jo ikke var andet for, end at han maatte erklære sig fallit, og det maa efter det Foreliggende antages, at de Medtaltte i alt Fald den følgende Dag fik at vide, at han vilde erklære sig fallit den 16 Maj. Ved de Tiltaltes Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger er det nu tilstrækkelig godtgjort, at Rasmussen derefter fra Sørensen jun.s Forretning har erholdt en Kasse med Æg, to Kalveskind, hvorom Rasmussen har forklaret, at Sørensen jun. den 14 Maj anmodede ham om at levere Kassen til en Kjøbmand i Vejle, hvem den tilhørte, og overdrog ham Æggene og Skindene, hvis Værdi efter hans Opgivende udgjorde 28 Kr. 45 Øre, idet han af Sørensen jun. fik Bemyndigelse til at realisere disse Gjenstande til sin egen Fordel, samt at Sidstnævnte selv den nævnte Dag afsendte eller lod afsende de ommeldte Gjenstande til Rasmussen, medens Sørensen jun.s Forklaring gaar ud paa, at Rasmussen den 15 Maj udtog disse Gjenstande af Varebeholdningen sammen med de nedenfor nævnte andre Varer, uden at der i saa Henseende blev truffet nogen anden speciel Aftale mellem dem, end at Rasmussen skulde levere den tomme Kasse tilbage til dens ommeldte Ejer, at Sørensen jun. den 15 Maj 1896, paa hvilken Dag han, som det efter det Oplyste maa antages, havde indfundet sig hos Rasmussen i Vejle, efter Anmodning af denne — hvem Sørensen sen. ved en den 14 s. M. udstedt Fuldmagt havde bemyndiget til paa sine Vegne at foretage, hvad Rasmussen paa Grundlag af den ovenommeldte Deklaration af 1 April 1895 fandt formaalstjenligst — har underskrevet en paa en Fortegnelse over Sørensen jun.s ovennævnte udestaaende Bogfordringer til Beløb 1917 Kr. 35 Øre udfærdiget Transport, hvorved han i Henhold til bemeldte Deklaration overdrog disse Fordringer til de Medtaltte »hver med lige stor Del«, eller, som det maa antages at have været Meningen, i Forhold til Størrelsen af hvers Fordring paa Sørensen jun., samt at Rasmussen, der efter Udstedelsen af denne Transport i Vejle den 15 Maj tog med Sørensen jun. til Give, her har faaet dennes

Handelsbøger udleverede samt af hans Varebeholdning udtaget og samme Dag ladet sende til Vejle Varer til en Værdi af 229 Kr. 99 Øre, hvilket, efter hvad Sørensen jun. har erkjendt, skete med hans Samtykke, idet han dog, efter hvad der er oplyst, ved denne Lejlighed ytrede, at han ikke vilde have noget dermed at gjøre, hvortil Rasmussen svarede, at det skulde han nok »tage paa sin Kaps«. Af de saaledes udtagne Varer beholdt Rasmussen selv en Del, efter hans Opgivende til et Beløb af 81 Kr. 20 Øre, medens han overlod de øvrige, til Beløb 148 Kr. 79 Øre, til Sørensen sen., med hvem han ikke i Forvejen havde truffet nogen Aftale om Varernes Udtagelse, men som senere for sit Vedkommende billigede Rasmussens Handlemaade. Rasmussen vil iøvrigt til sig selv fortrinsvis have udvalgt saadanne Varer, væsentlig Kolonialvarer, som efter hans Formening vare leverede af ham; men efter det Oplyste og Rasmussens egen Indrømmelse fandtes der blandt de udtagne Varer en betydelig Del, navnlig Isenkramvarer, som Sørensen jun. havde modtaget fra andre Handlende.

Ved de i tvende af Kuratorerne i Boet mod Rasmussen og Sørensen sen. anlagte Retssager henholdsvis inden Vejle Bythings og Nørvang og Tørrild Herreders Ret afsagte Domme er den ovennævnte Transport af 15 Maj 1896 erklæret for ugyldig i Forhold til Boet. Iøvrigt have Kuratorerne erklæret, at de ikke under nærværende Sag vilde fremsætte noget Erstatningskrav.

Medens nu de Tiltalte Jens Sørensen sen. og C. Rasmussen, hvem der efter deres Stilling som Medtiltalte Jens Sørensen jun.s Kreditorer ikke kunde paahvile nogen Forpligtelse til at paase, at deres Fordringer ikke bleve dækkede med Til sidesættelse af de andre Kreditorers Interesse, allerede af denne Grund — altsaa bortset fra den Berettigelse med Hensyn til det af dem udviste Forhold, som de have villet søge i Indholdet af den ovennævnte Deklaration af 1 April 1895 — ikke kunne ansees at have gjort sig skyldige i noget strafbart Forhold ved, som ovenanført, paa en Tid, da den Medtiltaltes Fallit, efter hvad der var dem bekjendt, var umiddelbart forestaaende, at have søgt at skaffe sig Dækning af deres Fordringer, hvorfor det maa billiges, at disse Tiltalte ved Underrettsdommen ere frifundne for Aktors Tiltale i denne Sag, maa derimod Tiltalte Jens Sørensen jun. ved de ovenommeldte den 14 og 15 Maj 1896 stedfundne Dispositioner ansees at have paadraget sig Straffansvar efter Straffelovens § 261. Hvad saaledes angaar de Æg og Kalveskind, som han overdrog Medtiltalte Rasmussen eller lod denne disponere over til Afdrag paa sin Fordring, har han forklæret, hvad ogsaa Rasmussen har erkjendt, at disse Gjenstande tilhørte ham (Sørensen jun.), der havde kjøbt dem af Bønder i sin Butik. Med Hensyn dernæst til den af ham den 15 Maj udstedte Transport har han udsagt, at mindst Halvdelen af de overdragne Fordringer hidrørte fra Salg af Varer, som han ikke havde modtaget fra Rasmussen, og vel har han anbragt, at han efter Deklarationen af 1 April 1895 ansaa sig forpligtet til efter Rasmussens Forlangende at udstede Transporten; men han har tillige erkjendt, at det stod ham klart, at han ved dennes Udstedelse begunstigede de to Medtiltalte fremfor de andre Kreditorer i Boet, idet det var ham klart, at Transporten blev udstedt for den Eventualitets Skyld, at Deklarationen, som

han har udtrykt sig, »ikke skulde blive taget for gode Varer«. Hvad endelig angaar de af Rasmussen udtagne Varer, vil Tiltalte Sørensen jun. vel ligeledes i Henhold til Deklarationen have anset sig pligtig at udlevere disse; men efter Indholdet af hans Forklaringer maa det dog antages, at han, der særlig har indrømmet, at han ikke havde Varer i Konsignation fra sin Fader, i Virkeligheden har ment, at Rasmussen i hvert Fald ifølge Deklarationen kun kunde fordre Udlevering af de Varer, som Tiltalte havde modtaget fra ham, medens Rasmussen, som meldt, ogsaa udtog andre Varer, hvilket efter det Oplyste skete med Tiltalte Sørensen jun.s Vidende og Samtykke.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Tiltalte Sørensen jun. for Overtrædelse af Straffelovens § 262 bemærkes, at han i saa Henseende har indrømmet, at en af ham ved Ophævelsen af Kompagniskabet med hans Fader opgjort Status ikke blev indført i Forretningens Hovedbog, men kun i en lille Kontrabog, som hans Fader beholdt. Da Tiltalte imidlertid efter det Ovenanførte paa det nævnte Tidspunkt ikke havde drevet Forretningen i Give i et Aar og saaledes ikke den Gang ifølge Konkurslovens § 148 var pligtig at opgjøre Status, samt da Tiltaltes Forklaring om, at han derefter ved Nytaarstid 1896 igjen opgjorde Status, hvilken han indførte bag i sin Hovedbog, ikke ved det under Sagen Fremkomne er godtgjort at være urigtig, vil han ikke kunne straffes under denne Del af Sagen.

Den Straf, som Tiltalte Jens Sørensen jun. efter det Ovenanførte har forskyldt efter Straffelovens § 261, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

Mandagen den 19 December.

Nr. 283.

Advokat Nellemann

contra

Henrik Theodor Vilhelm Marius Wagner
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Amager Birks Extrarets Dom af 2 September 1897: Tiltalte Henrik Theodor Vilhelm Marius Wagner bør straffes med 15 Slag Rotting, samt betale alle af nærværende Sag lovlig flydeude Omkostninger, dernnder Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, og Defensor, Prokurator N. P. Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Maj 1898: Tiltalte Henrik Theodor Vilhelm Marius Wagner bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. I Henseende til

Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Petersen og Nissen for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter Afsigelsen af den indankede Dom har den Tiltalte været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge har udtalt, at Tiltalte lider af en høj Grad af Imbecillitet, som sikkert er medfødt, og at han ikke blot er Taabe i intellektuel Henseende, men ogsaa yderst defekt anlagt i moralsk Henseende, og denne Erklæring er tiltraadt af Sundhedskollegiet, som derhos har tilføjet, at det maa ansees som sikkert, at Tiltalte ikke er i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos sunde og normale Individuer, men at det, da han ikke mangler ethvert Begreb, er tvivlsomt, om han bør ansees for at være Idiot og som saadan ganske utilregnelig. Herefter findes det betænkeligt at ansee Tiltalte for at have været tilregnelig, og han vil derfor i Medfør af Straffelovens § 38 være at frifinde for Aktors Tiltale.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Henrik Theodor Vilhelm Marius Wagner bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktiøns Omkostninger, derunder de ved den indankede Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Amager Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Henrik Theodor Vilhelm Marius Wagner, der er født den 20 Maj 1881, og som er anseet ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 Juni 1897 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21 og tildels § 54, med 10 Rottingslag, aktioneret for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han i Juli Maaned f. A. har frastjaalet dels Caroline Florentine Brun, Sporvognskusk Petersens Hustru, nogle Beklædningsgjenstande, der havde en Værdi af ialt ca. 4 Kr., og som beroede paa et Tørreløft, til hvilket Tiltalte havde uhindret Adgang, dels Handelsmand Hans Frederik Jensen en Del Propper, en Sæk og en Kniv af Værdi tilsammen 3 Kr. 50 Øre, hvilke Gjenstande beroede i et i Ejendommen Augustagade Nr. 22 værende Loftsrums, til hvilket Tiltalte, som det maa antages i tyvagtig Hensigt, skaffede sig Adgang ved med Vold at aabne en til Rummet førende aflaaet Dør.

I Anledning af, at der under Sagen var opstaaet Tvivl om Tiltaltes Tilregnelighed, har han paa Foranledning af nærværende Ret i Tiden fra den 19 Marts d. A. til den 28 s. M. været indlagt til Observation paa Kjøbenhavns Amts Sygehus, hvis Overlæge i en sidstnævnte Dag dateret Erklæring udtaler Følgende:

»Henrik Theodor Vilhelm Marius Wagner lider ikke af nogen Sindssygdomsform. Hans intellektuelle Evner ere ikke store. Han er langsom til at opfatte, hvad der siges til ham, og hvad han læser. Hans Kundskabsrigdom er saa ringe, at man forbauses over, at han har gennemgaaet Kommuneskolen og er bleven konfirmeret. Han skeler med venstre Øje og hans Udseende er »adenoidt« (kirtelsygt), han har Kirtelhævelser paa Halsen og i Næsesevælgrummet, hvad der muligvis forklarer hans lave Standpunkt i Henseende til aandelig Udvikling. Hans Fremtræden er sky og tilbageholdende, og hans langsomme, ofte dumme Svar gjør Indtryk af aandelig Sløvhed; men der kan ikke paavises noget Degenerationssymptom, der berettiger til at erklære ham for utilregnelig.«

Efter Indholdet af denne Erklæring, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, findes det ikke at kunne statueres, at Tiltalte, da han begik de omhandlede Forbrydelser, har manglet fuld Tilregnelighed, og han vil som Følge af det Anførte være at ansee efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, disse §§ sammenholdte med §§ 37 og 21, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter de samme Straffebestemmelser med 15 Rottingslag, vil være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Tirsdagen den 20 December.

Nr. 306. Aktieselskabet »**Tuxen & Hammerichs Maskinfabriker**« (Hindenburg)

contra

Aktieselskabet »**Tuxen & Hammerich**« (Jensen),

betr. Berettigelsen af en skeet Firmaanmeldelse til Handelsregistret.

Sø- og Handelsrettens Dom af 27 Oktober 1898: Den af det indstævnte Aktieselskab: »Tuxen & Hammerichs Maskinfabriker« antagne og anmeldte Firmabetegnelse kjendes ugyldig, og tilpligtes det indstævnte Selskabs Bestyrelse ved dets Formand: Fabrikant J. P. E. Tuxen til under en Bøde af 100 Kr. til Statskassen for hver Dag, denne Dom siddes overhørig, at foranledige den udslettet af Handelsregistret Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Kontraappellantens Paastand være at stadfæste, dog at Bøderne ville være at tillægge Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Hovedappellanten have at betale til Kontraappellanten med 400 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøderne tilfalde Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, og saaledes at Fristen regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedappellanten til Kontraappellanten, Aktieselskabet »Tuxen & Hammerich«, med 400 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Slutningen af Aaret 1893 blev der indledet Forhandlinger mellem Fabrikant E. Tuxen, der i en Aarrække som eneste Indehaver af Firmaet »Tuxen & Hammerich« havde drevet Maskinfabrikation dels i Nakskov, dels her i Byen, og nogle andre om Dannelse af et Aktieselskab »Tuxen & Hammerich«, og blev et saadant Selskab endelig stiftet den 6 Januar 1894 — fra hvilken Dag dets Vedtægter daterede sig — med en Kapital af 160000 Kr., der i 1896 forøgedes til 320000 Kr., saaledes at der i Spidsen for samme sattes en Bestyrelse paa 3 Medlemmer (1 i Nakskov og 2 her) og et Repræsentantskab, kaldet »Bestyrelsesraad«, for hvilket Fabrikant E. Tuxen, der var Aktionær for 60000 Kr., skulde være Formand, saa længe han ønskede det, med et fast aarligt Vederlag. Den 8 Marts 1894 blev Selskabet indført i Handelsregistret her med Angivelse af, at det drev Maskinfabrikation.

Samtidig med Oprettelsen af det nævnte Selskab blev der den 6 Januar 1894 afsluttet en Lejekontrakt mellem Selskabet og Fabrikant E. Tuxen, hvorved han, eneste Indehaver af Firmaet »Tuxen & Hammerich«, til Selskabet »Tuxen & Hammerich« bortlejede de ham tilhørende Ejendomme i Nakskov med tilhørende Bygninger osv. samt — under Forbehold af den herværende Magistrats Tilladelse — den Plads her, som han havde lejet af denne, med derpaa værende Bygninger med alt Tilbehør og med samtlige til den paa disse Steder drevne Maskinfabrikation hørende Maskiner, Værktøj og andet Inventar samt de ham tilhørende Patenter, saaledes at det Bortlejede skulde overleveres til Lejerne ved Synsforretning og i sin Tid tilbageleveres

af dem paa lignende Maade under Forbehold af eventuel Godtgjørelse for Mangler. Det var derhos i Kontrakten udtalt, at Lejerne skulde have Adgang til, dog kun med Samtykke af Ejeren, at foretage Forandringer ved og Udvidelse af Bygningerne samt Nybygninger, saaledes at de ved Afleveringen fik Godtgjørelse af ham for Værdien deraf efter Skjøn, ligesom det var fastsat, at ved Afleveringen kunde andre Maskiner og andet Værktøj m. m. træde i de ved Lejemalets Stiftelse tilstedeværende tilsvarende Gjenstandes Sted, dog at den samlede Værdi ikke var ringere, samt at Ejeren, hvis der ved Afleveringen var Inventarium m. m. af større Værdi end tidligere, skulde have Adgang til indtil denne Værdi at udtage, hvad han fandt tjenligst, medens Lejerne havde fri Raadighed over det Overskydende. Lejeafgiften fastsattes til 20,000 Kr. om Aaret foruden Skatter og Afgifter. Lejeforholdet, der blev at regne fra d. 1 Januar 1894, skulde være uopsigeligt indtil 31 Decbr. 1903 fra Ejeren Side og ligeledes fra Lejernes Side, medmindre Forretningen likvideredes eller ophævedes forinden, idet Lejemalet i saa Fald skulde kunne opsiges fra Lejernes Side med et halvt Aars Varsel til Ophør 1 Januar eller 1 Juli, medens de skulde have Ret til Forlængelse paa 10 Aar.

I de første 3 Aar efter det saaledes dannede Aktieselskabs Overtagelse af Fabrikant E. Tuxens Maskinfabrikation tiltog Virksomheden betydeligt, hvad der fremkaldte gjentagne Forslag fra Driftsbestyrelsens Side om Nybygninger og Udvidelser af de lejede Lokaler, som Fabrikant Tuxen fandt betænkelige, hvorfor han dels ganske modsatte sig dem, dels kun gik ind paa dem med Begrænsninger, og opstod der som Følge deraf stærke Rivninger, medens Forsøg paa at faa Vanskelighederne fjernede ved, at Selskabet overtog det Lejede som dets Ejendom, heller ikke lykkedes.

I den første Halvdel af 1897 fremkom de 3 Driftsbestyrere, efter at Virksomheden var yderligere tiltagen, med et nyt Forslag om, at Selskabet skulde købe Fabrikant Tuxens Ejendomme med Tilbehør og derhos en større Ejendom paa Nørrebro her — det sidste tillige for at sikre sig mod den Risiko at miste den af Magistraten her lejede Plads —, og, da Fabrikant Tuxen, hvis Samtykke var nødvendigt, for at det kunde gennemføres, bestemt nægtede at ville gaa ind derpaa, købte de 3 Bestyrere for egen Regning den nysnævnte større Ejendom paa Nørrebro her og begjærede indkaldt en Generalforsamling i Aktieselskabet, paa hvilken de stillede Forslag om, at Selskabet skulde opløses den 31 December 1898, at de selv skulde bemyndiges til da at foretage Likvidationen af Selskabet og udføre alt dertil hørende, og at Lejemalet med Fabrikant Tuxen skulde opsiges til Ophør den 1 Januar 1899. Paa selve denne Generalforsamling, der blev afholdt den 31 Juli 1897, udtalte de 3 Medlemmer derhos, at de fra den 1 Januar 1899 vilde med Benyttelse af den omtalte Ejendom her som Grundlag søge begyndt en ny Virksomhed ganske som Selskabet »Tuxen & Hammerich«s. Paa Generalforsamlingen, paa hvilken blandt flere Fabrikant Tuxen bestemt modsatte sig disse Forslag og særlig tillige hævdede, at det første af dem (om Opløsningen) ikke kunde gyldig vedtages uden kvalificeret Majoritet, hvilket sidste blev bestemt bestridt fra anden Side, blev der afgivet 190 Stemmer for og 123

Stemmer imod det nysnævnte Forslag, ligesom Afstemningen faldt ud omtrent ganske paa samme Maade ved de to andre Forslag.

Da de 3 Bestyrelsesmedlemmer derpaa erklærede, at de i Henhold til de saaledes stedfundne Afstemninger betragtede Aktieselskabet »Tuxen & Hammerich« som gyldig opløst og vilde handle overensstemmende dermed, anlagde Fabrikant E. Tuxen ved Hof- og Stadsretten her Sag mod Aktieselskabet, hvorunder han paastod de omtalte 3 Beslutninger kjendte ugyldige eller dog kun kjendte gyldige med Forbehold af alle hans Rettigheder efter Selskabets Love og Lejekontrakten, men ved Hof- og Stadsrettens den 29 November 1897 afsagte Dom blev disse hans Paastande forkastede og Selskabet frikjendt for hans Tiltale. Denne Dom blev ikke appelleret.

I Slutningen af 1897 blev der derpaa stiftet et paa Maskinfabrikation beregnet Aktieselskab: »Atlas« med en Aktiekapital foreløbig af 250000 Kr., hvilket Selskab overtog den ovennævnte, af Selskabet »Tuxen & Hammerich«s 3 Driftsbestyrere kjøbte Ejendom paa Nørrebro, og efterat det var besluttet strax at foretage en Udvidelse af dette Selskab og flere Byggeforetagender for samme og i den Anledning paa en Generalforsamling i Selskabet at udvide dets Aktiekapital til 800000 Kr. og strax optage et 1ste Prioritetslaan paa 500000 Kr., udstedte Selskabets Bestyrelse den 15 April d. A. en Indbydelse til Tegning af Aktier og Obligationer i »Atlas«, hvori det bl. A. udtaltes, at »Atlas« fra 1 Januar 1899 vilde uden Afbrydelse optage den Virksomhed, som Selskabet »Tuxen & Hammerich« hidtil havde drevet i forskellige lejede Lokaler, derunder i den omtalte Ejendom paa Nørrebro, som Selskabet »Tuxen & Hammerich«s Bestyrelse havde lejet for 1898, ligesom »Atlas« fra samme Tid havde faaet overdraget to af sidstnævnte Selskab, der skulde opløses ved Udgangen af 1898, forpagtede Patenter og inden Udgangen af 1898 vilde efter Aftale og Vurdering kunne overtage samtlige de Maskiner og Inventariegenstande, som »Atlas« ønskede at faa fra Selskabet »Tuxen & Hammerich«, hvis 3 Driftsbestyrere derhos fra 1 Januar 1899 vilde indtræde som Driftsbestyrere for »Atlas«.

Det skal i denne Forbindelse endnu bemærkes, at selve Selskabet »Tuxen & Hammerich«s Bestyrelse efter nærværende Sags Anlæg den 1 Oktober d. A. har udsendt et Cirkulære, hvori det bl. A. udtales, at da dette Selskab standser sin Virksomhed ved Udgangen af 1898, overtager »Atlas« under Ledelse af de samme Mænd alle Selskabet »Tuxen & Hammerich«s Forpligtelser til at udføre de af dette indtil da overtagne Arbejder og alle dets Garantiforpligtelser med Hensyn til bestilt Arbejde.

I Henhold til det i den nævnte Aktieindbydelse udtalte blev der derhos kort efter paabegyndt en Skjønforretning med Hensyn til de Maskiner og det Inventarium, som Selskabet »Tuxen & Hammerich« eventuelt vilde afhænde til »Atlas«, til hvilken Forretning Fabrikant Tuxen blev tilsagt. I den Anledning lod han derpaa den 27 Juni d. A. foretage en Notarialbeskikkelse overfor de 3 Driftsbestyrere af »Tuxen & Hammerich«, hvori han protesterede mod en saadan Afhændelse som ganske stridende mod hans Ret til ved Lejemaalets Ophør at overtage Maskiner og Inventar m. m., og at han aldeles ikke

kunde være tjent med at faa en Pengeerstatning i Stedet, da han, som nu maatte overtage de bortlejede Ejendomme igjen, saa ogsaa blev nødt til at sørge for fornyet Fabrikdrift af dem, samt at han derfor forbeholdt sig at gjøre de 3 Bestyrelsesmedlemmer ansvarlige. Skjønnsforretningen maa dog antages at være bleven fortsat, men skal endnu ikke være bleven sluttet.

Allerede forinden maa der antages at være sket Skridt til at faa dannet et Selskab til, som nys anført, ogsaa efter Udgangen af 1898 vedblivende at drive Maskinfabrikation i de Fabrikant Tuxen tilhørende Lokaler, og den 30 Juli fremkom der i »Berlingske Tidende« en Bekjendtgjørelse fra Kjøbenhavns Magistrat, overensstemmende med § 4 i Lov af 1 Marts 1889 om Handelsregistre, om, at det til Handelsregistret her var blevet anmeldt, at der under Firmaet: »Aktieselskabet Tuxen & Hammerichs Maskinfabriker« drives Maskinfabrikation af et Aktieselskab, hvis Vedtægter ere af 14 Juli 1898 og hvis Bestyrelse bestaar af J. P. E. Tuxen, boende som Formand og (hvorpaa fulgte Navnene paa 3 andre Personer med Bolig) Firmaet tegnes enten af Formanden i Bestyrelsen eller af 2 af dennes Medlemmer i Forening. Aktiekapitalen udgjør 500000 Kroner i Aktier à«

Bestyrelsen for Selskabet »Tuxen & Hammerich«, der allerede forinden havde faaet Kundskab om dette nye Selskabs Oprettelse, fremkom den 29 Juli med en Begjæring til Kongens Foged, hvori den gjorde gjældende, at Benyttelsen af Betegnelsen »Tuxen & Hammerich« selv med Tilføjelsen: »Maskinfabriker« var i Strid med det ældre indregistrerede Firmas Ret, og at der derved kunde paaføres dette Tab og Skade og opstaa en meget generende Konfusion, hvorfor den forlangte Forbud nedlagt overfor det nye Selskab mod enhver som helst Anvendelse af den nævnte Betegnelse.

Under Proceduren for Fogedretten hævdede det nye Selskabs Bestyrelse, at den skete nye Firmaanmeldelse havde været fuldt berettiget, da Selskabet »Tuxen & Hammerich« standsede sin Virksomhed ved Udgangen af 1898 og derfor ikke kunde benytte dette Firma, der kun var lejet til Selskabet sammen med Fabrikant Tuxens Lokaler, og da det nye Selskab ikke vilde drive nogen Fabrikation eller effektuere Bestillinger før fra 1 Januar n. A., medens Virksomheden selvfølgelig maatte forberedes forinden ved at indlede Forbindelser og søge Bestillinger, samt at det nye Selskab i Virkeligheden ikke kunde benytte noget andet Navn end det anmeldte, hvorhos der, hvis der overhovedet kunde være Tale om noget Forbud, i alt Fald efter det Anførte ikke kunde blive Spørgsmaal om at lade det gjælde ud over 1898. Selskabet »Tuxen & Hammerich« fastholdt derimod sin Begjæring om Forbudets Nedlæggelse, dog saaledes, at det kun skulde gjælde indtil Udgangen af 1898.

Ved den derpaa af Kongens Foged den 10 August d. A. afsagte Kjendelse nægtede Fogden at fremme Forbudsforretningen, da Fogedretten ikke skjønnede rettere, end at Firmabetegnelsen »Tuxen & Hammerichs Maskinfabriker« fyldestgjorde Fordringen i § 10, 2det Stykke, af Fimaloven af 1 Marts 1889 om en tydelig Adskillelse fra det ældre Firma »Tuxen & Hammerich«.

Aktieselskabet »Tuxen & Hammerich« paastævnede derpaa strax den 18 August d. A. nærværende Sag, hvorunder det i Henhold til § 6 i Loven af 1 Marts 1889 har nedlagt Paastand paa, at den af det indstævnte Selskab »Tuxen & Hammerichs Maskinfabriker« skete Anmeldelse til Handelsregistret kjendes ugyldig, og at Selskabets Formand paa dets Bestyrelses Vegne tilpligtes under Dagbøde at lade denne Anmeldelse udlette igjen af Registret, idet Sagsøgerne have hævdet, at den er ulovlig som stridende mod deres Ret og derhos selvfølgelig medfører betydelig Skade og Ulempe for dem. De have derhos gjort Fordring paa Tilkjendelse af Sagsomkostninger.

En af det indstævnte Selskab under særskilt Procedure af Sagens Formalitet nedlagt Paastand paa Sagens Afvisning, fordi det under Sagen Retten forelagte Spørgsmaal allerede var afgjort ved Kongens Fogeds Kjendelse af 10 August, der var upaaanket og formentlig kun kunde tilsidesættes gennem Paaanke til vedkommende højere Domstol, blev forkastet ved nærværende Rets Kjendelse af 15 September d. A., ligesom Retten ved Kjendelser af 29 September og 8 Oktober har forkastet et Par Begjæringer om Anstand for at tilvejebringe yderligere Oplysninger.

I Realiteten har det indstævnte Selskab nedlagt Paastand paa Frifindelse med Tillæg af Sagsomkostninger.

Under den mundtlige Realitetsforhandling have de Indstævnte under Henvisning til alt det Forudgaaende og Foreliggende, der er omtalt ovenfor, yderligere gjort gjældende, at deres Firmaanmeldelse ikke blot var fuldt ud naturlig, men tillige gyldig og ikke i nogen Maade i Strid med Sagsøgernes Ret, og at, ligesom den ikke havde tilføjlet dem nogen Skade eller Tab, hvad der ikke var mindste Bevis for, saaledes var den heller ikke i Stand til at berede dem nogen Ulempe, samt at der saa langt fra kunde være Tale, som paastaaet, om nogen illoyal Konkurrence fra de Indstævntes Side, at det tværtimod var Sagsøgernes Bestyrelses Optræden, senest ved hvad der var fremhævet om »Atlas«s Indbydelse til Aktietegning og under den omtalte Notarialbeskikkelse af 27 Juni d. A., som maatte siges, om ikke at indeholde en illoyal Konkurrence, saa dog at være i høj Grad urigtig særlig overfor Fabrikant Tuxen og stridende mod hans Ret.

Efter det Foreliggende maa Fabrikant E. Tuxen antages at have frasagt sig al Ret til at bruge, og Sagsøgerne at have faaet Eneret til at benytte Betegnelsen »Tuxen & Hammerich«, saa længe Lejeforholdet af 6 Januar 1894 bestaar, og Sagsøgernes Krav paa saa længe at faa denne deres Ret beskyttet findes ikke at kunne være forandret ved, at deres Selskab opløses fra den 1 Januar n. A., saa lidt som ved, at det indstævnte Selskab i Virkeligheden ikke vil drive Fabrikation før til den Tid, hvilket iøvrigt ikke fremgaar af og ikke er udelukket ved de Indstævntes Firmaanmeldelse. Retten maa derhos være af den Mening, at Firmabetegnelsen: »Tuxen & Hammerichs Maskin-

Færdig fra Trykkeriet den 5 Januar 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: **Høiesterets Protokolsekretærer.**

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 40.

Tirsdagen den 20 December.

fabriker« ikke kan siges at adskille sig tydeligt fra Firmabetegnelsen for det netop Maskinfabrikation drivende Selskab »Tuxen & Hammerich«s Firma, og at den i og for sig er skikket til at berede dette Ulemper, uden at det under denne Sag, der ikke er anlagt som Erstatningssag, kan blive af Betydning, at det ikke er godtgjort, at der hidtil derved er bevirket nogen Skade eller Ulempe. Endelig findes det heller ikke at kunne blive af nogen Betydning for nærværende Sag, om end Sagsøgernes Bestyrelse maatte, som paastaet, have baaret sig mere eller mindre rigtig ad overfor Fabrikant Tuxen, hvad Retten derfor slet ikke her under Sagen skal komme ind paa.

Som Følge af det Anførte findes Sagsøgernes Paastand at burde tages til Følge, saaledes at Dagbøden til Statskassen fastsættes til 100 Kr. Sagens Omkostninger findes dog at burde hæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 94. Firmaet **L. N. Elsass's Sønner** (Nellemann)

contra

forhenværende Gartner **Jørgen Christiansens Konkursbo** ved dets Kurator, Sagfører **A. C. Hansen** (Ingen),

betr. Afkræftelse af et Udlæg med derpaa følgende Tvangsauktion.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Oktober 1897: De Indstævnte, Firmaet **L. N. Elsass's Sønner** i Frederikssund, hør til Citanterne, forhenværende Gartner **Jørgen Christiansens Konkursbo**, betale 793 Kroner 22 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 11 Februar 1896, indtil Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 80 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at den af Appellanten i forrige Instans fremsatte, for Høiesteret fastholdte Paastand om Afvisning af Sagen som for sent anlagt ved Dommen er forkastet.

Den i Konkurslovens § 23 givne Bestemmelse angaaende Udlæg til Forauktionering, hvorefter enhver af Udlæget flydende særlig Ret mod Boet under de deri nævnte Forudsætninger bortfalder, omfatter efter de brugte Udtryk ikke, og kan heller ikke udstrækkes til et Tilfælde som det foreliggende, hvor Udlæget førend Konkursens Begyndelse var afløst af en lovhjemlet Forauktionering, og hvor som Følge heraf Skyldneren allerede, da Konkursen indtraadte, havde ophørt at være Ejer af de udlagte, nu bortsolgte Løsøregjenstande, og Appellanten havde erhvervet en Ret til af Auktionsforvalteren at faa udbetalt den ham tilkommende Del af Auktionspengene.

Der mangler herefter Lovhjemmel for at paalægge Appellanten at indbetale det paagjældende Beløb i Konkursboet, og den nedlagte Paastand om Frifindelse vil derfor være at tage til Følge, medens Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Firmaet L. N. Elsass' Sønner, bør for Tiltale af Indstævnte, forhenværende Gartner Jørgen Christiansens Konkursbo, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 17 September 1895 oprettet, den 19 s. M. inden Frederiksborg Amts 2den Kreds's Forligskommission ratihaberet Forlig forpligtede Gartner J. Christiansen sig til inden den 24de nævnte Maaned til de Indstævnte, Firmaet L. N. Elsass' Sønner i Frederikssund, at betale sin Skyld, 783 Kr. 17 Øre med Renter og Omkostninger, og da Gartner Christiansen den sidstnævnte Dag ikke saa sig i Stand til at betale det ommeldte Beløb, blev der samme Dag efter de Indstævntes Rekvisition foretaget Udlæg i forskellige ham tilhørende Løsøregjenstande, der derefter bortsolgtes ved en den 7 Oktober 1895 afholdt Tvangsauktion, ved hvilken der udkom Dækning bl. a. for de Indstævntes Fordring, der med Renter beløb sig til 793 Kr. 22 Øre, hvilket Beløb den 4 December s. A. udbetaltes dem af Auktionsdirektøren i Horns Herred. Allerede den 29 Oktober s. A. var Gartner Christiansens Bo blevet taget under Konkursbehandling, og i Henhold til en af Kurator og

Kreditorudvalget den 14 December 1895 tagen Beslutning har Konkursboet under nærværende Sag her ved Retten som vedtaget Værne-thing paastaet de Indstævnte tilpligtede at høre det ovennævnte Udlæg og den paa Grundlag af dette afholdte Auktion kjendte ugyldige, saaledes at enhver paa samme støttet særlig Ret overfor Boet bortfalder, samt at betale Boet de ovenanførte 793 Kr. 22 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 11 Februar 1896, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have principalt paastaet Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring; subsidiært have de paastaet sig frifundne med Til-læg af Sagens Omkostninger.

Den nedlagte Afvisningspaastand er støttet paa, at Sagen skal være anlagt efter Udløbet af den i Konkurslovens § 30 ommeldte 4 Ugers Frist, idet Stævningen først er udtaget den 14 Marts 1896, medens den til Fordringernes Prøvelse afholdte Skiftesamling fandt Sted den 16 Januar s. A. Men da Forligsklagen forinden den nævnte Frist's Udløb er udtaget den 10 Februar 1896 og forkyndt den 11 s. M., og Sagen derefter maa ansees forfulgt med behørig Hurtighed, vil den nedlagte Afvisningspaastand ikke kunne tages tilfølg.

Overfor Konkursboets Paastand om det erhvervede Udlægs Afkræftelse, der er støttet paa, at dette er opnaet i Henhold til et indenfor den i Konkurslovens § 23 ommeldte Frist af 8 Uger indgaet Forlig, gjøre de Indstævnte gjældende, at deres Retsforfølgning maa betragtes som afsluttet forinden Konkursen, nemlig ved Tvangsauktionen den 7 Oktober nævnte Aar, og at der, da Konkurslovens § 23 kun hjemler Afkræftelse af Udlæg til Forauktionering, men ikke af en lovlig afholdt Tvangsauktion, ikke haves Hjemmel til at anvende bemeldte Paragrafs Afkræftelsesregler overfor dem.

Der maa nu ganske vist ogsaa gives de Indstævnte Medhold i, at der ikke i Konkurslovens § 23 kan søges Hjemmel til — som Citanternes Paastand bl. a. gaar ud paa — at erklære den den 7 Oktober 1895 afholdte Tvangsauktion ugyldig, og heraf følger atter, at der heller ikke bliver Spørgsmaal om at tage den Del af Citanternes Paastand til Følge, at det den 24 September s. A. dekreterede Udlæg, hvorpaa Tvangsauktionen er bygget, kjendes ugyldigt. Derimod findes det at følge af Konkurslovens § 23, at de Indstævnte, efter at Christiansens Bo den 29 Oktober 1895 var taget under Konkursbehandling, ikke paa det ommeldte Udlæg kunde støtte en Ret til af Auktionsprovenuet at erholde Dækning for deres Fordring, medmindre de godtgjorde, at et af de i Paragrafens Slutning ommeldte Forhold forelaa. Efter Proceduren maa det imidlertid ansees at være uden for Tvist, at Fallenten var insolvent, dengang det ovenomtalte Forlig blev ratihaberet i Forligskommissionen, og der er ikke fra de Indstævnets Side oplyst noget, som kunde lede til mod Citanternes Benægtelse heraf at antage, at de Indstævnte ikke vare vidende om Insolvensen.

Som Følge af det anførte — og med Bemærkning, at der allerede efter Proceduren ikke er Spørgsmaal om, at de Indstævnte paa selve den af Auktionsforvalteren iværksatte Udbetaling til dem skulde kunne støtte en Ret til at beholde det under Sagen mod dem indtalte Beløb — ville de være at dømme til at betale Citanterne dette Beløb

med Renter som paastaet. De ville derhos have at tilsvare Citanterne Sagens Omkostninger med 80 Kr. Ingen Stempelovertrædelse sees at foreligge under Sagen.

Fredagen den 23 December.

Nr. 19. Grosserer **N. H. Schmidt** (Arntzen)

contra

Gaardejer **Jan Svendsen** i Ullerup (Overretssagfører Godskesen),

betr. Betaling af 162 Kroner.

Sø- og Handelsrettens Dom af 20 August 1896: Indstævnte, Grosserer N. H. Schmidt hersteds, bør til Sagsøgeren, Gaardejer Jan Svendsen i Ullerup paa Amager, betale 162 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 31 Juli 1895, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 16 Oktober 1896 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Efter Sagens Paastævning for Høiesteret er Appellanten, Grosserer N. H. Schmidt, afgaaet ved Døden, hvorefter hans Dødsbo er indtraadt i Sagen.

Af det Foreliggende fremgaar, at afdøde Schmidt har modtaget Leveringer af Kaal fra forskellige Beboere paa Amager, snart som Kjøber af denne Vare, snart som Forretningsfører for den i den indankede Dom ommeldte Exportforening, af hvilken Indstævnte var Medlem. I det Formodningen herefter ikke kan være for, at Schmidt har afkjøbt Indstævnte den Kaal, hvorom Striden drejer sig, maa det paahvile Indstævnte, der paastaar dette, at bevise Rigtigheden heraf. Et saadant Bevis kan imidlertid ikke ansees at være ført ved de i Dommen ommeldte Vidneforklaringer, og iøvrigt er der ikke fremkommet Noget af Betydning til Bestyrkelse af, at Schmidt har kjøbt Kaalen, hvorimod forskellige efter Dommens Afsigelse oplyste Omstændigheder tale for det Modsatte, deriblandt at Indstævnte var tilstede paa den den 8 Juni 1895 afholdte Generalforsamling, paa hvilken det i Dommen ommeldte Regnskab enstemmig godkjendtes.

Som Følge af det Anførte vil Appellanten overensstemmende med den derom nedlagte Paastand være at frifinde. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Grosserer N. H. Schmidt eller nu hans Dødsbo bør for Gaardejer Jan Svendsens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Gaardejer Jan Svendsen i Ullerup paa Amager har under nærværende Sag anbragt, at han i November Maaned 1894 har til Indstævnte, Grosserer N. H. Schmidt her i Byen, solgt og leveret 2025 Stk. Hvidkaalshoveder til en Pris af 8 Øre pr. Hoved, og har i Betaling for dem under Sagen fordret sig tilkjendt 162 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 31 Juli 1895 foruden Sagsomkostninger. Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger.

I 1890 blev det besluttet at oprette en saakaldet »Amager Kaal-exportforening« — som isøvrigt skal have bestaaet faktisk allerede noget tidligere —, ifølge hvis trykte Vedtægter, der stammede fra Februar 1891, hvert af dens 41 Medlemmer havde tegnet sig bindende for et paa en Vedtægterne vedføjjet Fortegnelse anført bestemt Antal Hvidkaalshoveder. Ifølge Vedtægterne skulde Tab og Udgifter — til Afholdelse af løbende Udgifter oprettedes der strax en Fond — deles efter det Forhold, hvori Medlemmerne havde tegnet sig for Afsendelse af Hoveder, Gevinsten derimod efter det Forhold, hvori der virkelig var leveret Hoveder. Foreningens Virksomhed skulde ledes af en Bestyrelse, bestaaende af en Formand, en Viceformand, en Forretningsfører og 4 andre Medlemmer, valgte paa Foreningens aarlige Generalforsamling, paa hvilken mindst Halvdelen af Medlemmerne skulde være personlig tilstede. Den samlede Bestyrelse havde at tage bindende Bestemmelser om Afslutning af Befragtningskontrakter og alle andre Foreningens vedkommende Forhold, men Forretningsføreren havde at udføre Bestyrelsens Bestemmelser og hvad der nødvendig fulgte af disse. Foreningen kunde forpligtes ved Underskrift af Forretningsføreren i Forbindelse med Formanden eller Viceformanden, og til at kvittere for Penge og afslutte Kontrakter m. m. skulde der ligeledes udfordres Underskrift af Forretningsføreren og Formanden eller Viceformanden. Naar Kaalexporten for et Aar — der regnedes fra Sommer til Sommer — var endt, skulde Regnskabet strax opgjøres af Bestyrelsen, revideres af 2 dertil Valgte, fremlægges til Eftersyn i 8 Dage og derpaa med den i Henhold dertil foretagne Fordeling af Ge-

vinst eller Tab forelægges til Godkjendelse paa den aarlige Generalforsamling; dog skulde hver Interessents Andel i Tab kunne indkræves inden Godkjendelsen uden da foreløbig at kunne bestrides. Foreningen skulde kun kunne ophæves paa en Generalforsamling, naar alle Interessenterne afgave deres Stemme derfor, og ingen Interessent skulde kunne udtræde eller nedsætte det af ham tegnede Kvantum Kaal, med mindre det vedtoges paa kvalificeret Maade, medens nye Medlemmer skulde kunne optages og Kaalkvantumet forøges ved simpel Generalforsamlingsbeslutning. Enhver Interessent havde at levere sine Hvidkaalshoveder tilkjørt til Skib efter fra Forretningsføreren at have faaet meddelt Tid og Sted.

De paa den nævnte Fortegnelse opførte 41 Medlemmer vare paa Indstævnte nær, der fra først af fungerede som Forretningsfører, bosatte i forskellige Landsbyer paa Amager, og de havde fra først af tegnet sig for tilsammen 517,000 Hvidkaalshoveder, hvoraf Sagsøgeren for 6000 og Indstævnte for ca. 35,000.

Foreningen exporterede derpaa i flere Aar Hvidkaal til Amerika med Thingvalladampskibsselskabets Skibe — til sine Tider med Tab —, og blev der endnu i Efteraaret 1894 afsluttet Overenskomst med det nævnte Selskab om Befordring af 30 Tons Hvidkaal med hvert af dets indtil Foraaret 1895 afgaaende Skibe, i hvilken Forbindelse det skal bemærkes, at ligesom Bestemmelsen i den omtalte Fortegnelse om det Antal Hvidkaalshoveder, som hvert Medlem havde at levere, allerede tidligere faktisk ikke skal være bleven overholdt, saaledes skal det, efter hvad der er uomtvistet mellem Parterne, ved en Generalforsamlingsbeslutning i September 1894 være blevet vedtaget, at Foreningens Medlemmer skulde være frit stillede med Hensyn til den Kaal, som ikke medgik til Levering af de 30 Tons til Thingvalla-skibene, hvad der havde til Følge, at Fordelingen af Udgifter og Tab ikke kunde ske overensstemmende med Vedtægterne. Indstævnte har derhos anbragt, at Vedtægterne heller ikke i andre Retninger bleve overholdte, og at dette særlig gjaldt Befragtningskontrakterne, som han sædvanlig afsluttede paa egen Haand, hvad Sagsøgeren dog ikke har villet erkjende, uden at Forholdene i saa Henseende ere blevne nærmere oplyste.

Det Firma i New-York, med hvilket Foreningen særlig stod i Forbindelse, opfordrede imidlertid i Efteraaret 1894 til da at afsende mere Hvidkaal til Amerika, da det vilde være en god Forretning, og erklærede efter Indstævntes Anbringende under i den Anledning stedfundne Forhandlinger, at det, medens Kaalen iøvrigt skulde sendes i Konsignation, vilde garantere 6 Cents pr. Kaalhoved, saaledes at der strax kunde trækkes paa Firmaet for et saa stort Beløb, og at det vilde assurere Kaalen for Fordærvelse paa Rejsen, og Indstævnte, der med et af det hamborgske Dampskibsselskab »Skandia«s Skibe »Virginia« i November 1894 kunde faa afsendt 200 Tons Hvidkaal, men heller ikke mindre, herfra til New-York, hvortil han fragtede Rum, indgik saa paa Amager Kaalexportforenings Vegne paa at levere 200 Tons Hvidkaal til New-York paa de derfra foreslaaede Vilkaar, idet han derhos for det Tilfælde, at Exportforeningen ikke vilde levere det hele Kvantum, samtidig foretog Skridt til selv at kunne yde det Mang-

lende. Indstævnte satte sig derpaa i Forbindelse med Exportforeningens enkelte Bestyrelsesmedlemmer for gjennem dem at faa at vide, om Foreningens Medlemmer vilde deltage i den omtalte Levering paa de tilbudte Vilkaar, og da med hvor store Kvanta, og vil han fra flere Bestyrelsesmedlemmer have faaet Meddelelse om, at nogle Interessenter i de Byer, hvori de boede, vilde deltage, andre ikke. Fra Bestyrelsesmedlemmet i Ullerup — der tillige var hele Foreningens Formand — fik han derimod en Opfordring til i Anledning af Spørgsmaalet at komme derud, hvad han efterkom. Ved et saa i Slutningen af September 1894 hos Indstævnte i Ullerup afholdt Møde, hvor foruden Indstævnte Sagsøgeren og Foreningens Formand og i alt Fald 3 andre af Exportforeningens Interessenter vare tilstede foruden to Personer, der ikke vare Medlemmer, forklarede Indstævnte derpaa for de Mødende, hvad der var Tale om, idet han efter sin Fremstilling udviklede for dem, at der garanteredes Foreningen (dens Medlemmer) 6 Cents pr. Hoved, hvorefter de selv kunde paaregne 8 Øre pr. Hoved, der skulde udbetales snart, men vilde faa mere, hvis der blev betalt mere for Kaalen i New-York, hvortil den skulde sendes i Konsignation, idet han derhos dog samtidig spurgte, om nogen af dem hellere privat vilde sælge deres Kaal til ham selv til den nævnte Pris, og, medens ingen af de Mødende efter Indstævntes Fremstilling reflekterede paa dette Sidste, indgik de derimod alle paa at levere et af hver nærmere opgivet Kvantum Kaal paa de dem som Medlemmer af Foreningen tilbudne Vilkaar, derunder Sagsøgerens 2025 Hoveder. Efterat Kaalen var leveret og afsendt sidst i November 1894, og der af Indstævnte for Exportforeningen var trukket en Sigtvexel for Beløbet (beregnet til 6 Cents pr. Hoved) paa 3508 Doll. 80 Cents paa det omtalte Firma i New-York, vægrede dette sig imidlertid ved Fremkomsten ved at indfri samme under Paastand om, at Kaalen var fordærvet, og denne blev derefter realiseret med Tab, hvilket Tab efter Indstævntes Formening maatte falde paa Foreningens Medlemmer som saadanne, der intet Krav havde paa Indstævnte personlig, hvad ogsaa alle de øvrige Medlemmer, der havde leveret den paagældende Kaal, havde erkjendt paa et Par i Ullerup, deriblandt Sagsøgeren, nær.

Denne har derimod overfor Indstævntes Fremstilling bestemt gjort gjældende, at Indstævnte ved det omtalte Møde aldeles ikke optraadte paa Exportforeningens eller dens Bestyrelses Vegne, og at de Medlemmer af Foreningen i Ullerup, der vare tilstede ved Mødet, ikke paatog sig at levere den paagældende Kaal som Medlemmer i Konsignation for en fra New-York garanteret Pris, men saaledes, at de dog eventuelt skulde deltage i Tab ved Sendingen saa vel som i mulig yderligere Gevinst, men at de netop solgte Kaalen til Indstævnte personlig for en endelig Pris af 8 Øre pr. Hoved, hvad særlig altsaa ogsaa gjaldt Sagsøgeren, og at Indstævnte, der havde modtaget fra ham de 2025 Kaalhoveder, følgelig ogsaa uden Hensyn til det i New-York Passerede var pligtig at betale ham de derfor krævede 162 Kr.

Mod hans Benægtelse er det nu ikke bevist, at Rekvisitionen til ham om Kaalens Levering til Dampskibet »Virginia« og Kvitteringen for Modtagelsen af samme var udfærdiget i Kaalexportforeningens Navn, og det bliver saaledes unødvendigt at komme ind paa, hvilken

Betydning det kunde have havt. Det maa derhos vel ansees som godtgjort og indrømmet, at Fragten for den ommeldte Kaal er bleven betalt af Foreningens Kasse, og at Tabet paa den ommeldte Kaallevering pr. »Virginia« — ialt 1062 Kr. 55 Øre — er blevet optaget, dog særskilt, paa det for Foreningen udarbejdede Regnskab for 1894—95, samt deri fordelt paa de 20 Medlemmer, der havde deltaget i denne Levering — derimellem med 33 Kr. 41 Øre paa Sagsøgeren og med 551 Kr. 05 Øre paa Indstævnte —, og at dette Regnskab, efterat være gennemgaaet og fundet rigtigt af de to valgte Revisorer, er blevet enstemmig godkendt af en den 8 Juni 1895 afholdt ny Generalforsamling, der iøvrigt samtidig vedtog en Beslutning om Foreningens Afvikling og paafølgende Ophævelse, men, ganske bortset fra Lovenes Uklarhed i det Hele og fra, at der kun deltog 15 Medlemmer i den nævnte Generalforsamling, uden at det er oplyst, at Medlemsantallet var sunket ned under det oprindelige og navnlig til 30, findes der ikke at kunne tillægges denne Optræden fra Generalforsamlingens Side saa lidt som den Omstændighed, at de fleste Medlemmer maatte have indbetalt det dem paalignede Tab ved den omhandlede Levering, nogen Betydning, naar det ikke kan antages, at Beslutningen om samme i Virkeligheden var tagen og Leveringen effektueret paa Foreningens Vegne og saaledes, at de enkelte Medlemmer vare gaaede ind paa at deltage i samme paa de Vilkaar, paa hvilke Indstævnte i Foreningens Navn vil være indgaaet paa Forretningen overfor Firmaet i New-York. Men dette findes efter det Foreliggende ingenlunde at kunne antages. Selv om der nemlig intet Hensyn tages til, at Befragtingen af »Virginia« var sket af Indstævnte alene, og at Foreningens Bestyrelse ikke sees overhovedet som saadan at have havt nogen Del i Afslutningen af Forretningen, og at Foreningens Formand fra først af vægrede sig ved at lade dens Penge anvende i Anledning af samme, maa det i alt Fald efter de Vidneforklaringer, der ere afgivne dels af de to Personer, der uden at være Medlemmer deltog i Mødet i Ullerup i September 1894, dels af Foreningens da tilstedeværende Formand, nærmest antages, at de Medlemmer i Ullerup, der da indgik paa at levere Hvidkaal med »Virginia«, kun indgik derpaa under den Forudsætning, at de, som af Indstævnte tilbuds, leverede den privat til ham personlig til en endelig fastsat Pris af 8 Øre pr. Hoved, som han havde at tilsvare personlig.

Som Følge deraf vil Sagsøgerens Paastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger findes at burde hævses. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 307.

Advokat Halkier

contra

Jens Peter Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for det i Straffelovens § 210 ommeldte Forhold samt for Overtrædelse af Jagtlovgivningens Bestemmelser.

Holsteinborg Birks Extrarets Dom af 10 Juni 1898: Tiltalte Jens Peter Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og til Kvislemark-Fuirendal Kommunekasse bøde 80 Kr. samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Poulsen, og til Defensor, Sagfører Sørensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Oktober 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Casse og Kalko for Overretten betaler Tiltalte Jens Peter Hansen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte Jens Peter Hansen er dømt for Overtrædelse af Jagtlovgivningens Bestemmelser, vil Sagen være at afvise fra Høiesteret, da den ham idømte Bøde ikke har summa appellabilis, og Dommen alene efter hans Begjæring er indanket for Høiesteret.

Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Jagtlovgivningen afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holsteinborg Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Peter Hansen aktioneret for det i Straffelovens § 210 omhandlede Forhold samt for Overtrædelse af Jagtlovgivningens Bestemmelser.

Det er i saa Henseende ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Søndag den 17 April d. A. om Morgenen Kl. 4—5 indfandt Tiltalte sig, forsynet med en ham tilhørende dobbeltløbet Bøsse, paa en til Fuirendal Hovedgaard under Grevskabet Holsteinborg hørende Rugmark i den Hensigt at drive ulovlig Jagt.

Da Tiltalte, der fra Begyndelsen var ledsaget af en anden, over et Staaltraadshegn alene var gaaet ind paa den nævnte Rugmark, traf han der tvende af Grevskabets Skovarbejds mænd, Lars Peter Hansen og Lars Hansen, der vare posterede i Nærheden for at paasee, at ingen Uvedkommende drev Jagt paa Markerne, hvilket Hverv Tiltalte vidste var dem overdraget, og efter at han havde vexlet nogle Ord med dem, fremkom Tiltalte, der efter hvad Skovarbejds mændene have forklaret, da stod i en Afstand af 6 a 8 Alen fra dem, med en Ytring, der gik ud paa at de skulde forsvinde, for ellers vilde de faa noget Bly eller Hagl som et Par Bukke, hvorhos han samtidig spændte Hanen paa Bøssen, der var ladet med store Hare- eller Rævehagl, og som han holdt i højre Haand, efter de tvende Skovarbejds mænds Forklaringer — af hvilke Lars Hansens er bleven beediget — i en saadan Stilling, at Bøssепiben var rettet mod dem i Brysthøjde, medens den efter Tiltaltes Forklaring var vendt halvt ned ad. Skovarbejds mændene, der have forklaret, at de ansaa Tiltaltes Trusel for alvorlig ment, saa at de troede, at han vilde have skudt paa dem, hvis de ikke havde efterkommet hans Opfordring til at forsvinde, fjærnedes sig nu, efter deres Forklaring ad en anden Vej end den, de i andet Fald vilde have fulgt, hvorimod det ikke havde været deres Hensigt at anholde Tiltalte eller fratage ham hans Bøsse.

Efter Tiltaltes Forklaring vil han have frygtet for Vold fra Lars Peter Hansens Side, og var det hans Hensigt med hans forannævnte truende Adfærd mod Skovarbejds mændene at skræmme disse til at bortfjærne sig, medens han under ingen Omstændigheder vilde have skudt paa dem, og denne Forklaring findes ikke at kunne forkastes.

Som Følge af Foranstaaende vil Tiltalte, der er født den 11 September 1855 og anseet ved Holsteinborg Birks Extraretsdom af 7 Maj 1875 efter Straffelovens § 296 med en Bøde af 40 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage, ved 4de Regiments Krigsretsdom af 20 Oktober 1884 efter Straffelov for Krigsmagten § 158, sammenholdt med Tjenestereglementets § 618, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 10 Dage, ved fornævnte Birks Politiretsdomme af 25 August 1893 og af 22 Juni 1894 efter Jagtlov af 1 April 1871 § 16 med Bøder af henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr., og efter samme Birks Politiretsdom af 15 Marts 1895 i Medfør af samme Jagtlov, jfr. Jagtlov af 8 Maj 1894 § 23, med en Bøde af 50 Kr., hvorhos han flere Gange har vedtaget at erlægge Bøder for personlig Vold, for Overtrædelse af Jagtlovgivningen og for Overtrædelse af Loven om Mark- og Vejfred af 25 Marts 1872, medens det ved oftnævnte Birks Politiretsdom af

30 April 1897 statueredes, at Tiltalte burde bøde 80 Kr. for ulovlig Jagt, medmindre han aflagde en i Dommen nærmere angiven Ed, hvilken Ed han derpaa aflagde — være at ansee efter Straffelovens § 210 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 24, jfr. § 12, efter Omstændighederne med en Kvislemark-Fuirendal Kommunekasse tilfaldende Bøde af 80 Kr.

Da den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anseet efter Straffelovens nævnte Paragraf samt efter Lov 8 Maj 1894 § 23 2det Stykke, jfr. § 25 3die Stykke, har valgt samme Straffe, billiges, vil den være at stadfæste.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredie eller extraordinære Session.

Mandagen den 2 Januar 1899.

Nr. 322.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Christen Christensen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Oktober 1898: Tiltalte Christen Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Lassen, og til Defensor, Overretssagfører Nyholm, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Christensen til Høiesteretssagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne Sag, i hvilken Christen Christensen, der er født den 12 Marts 1867 og ikke funden forhen straffet, tiltales for Bedrageri og Falsk, er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Aaret 1896 blev Tiltalte valgt til Kasserer for »Skindfarvernes Fagforening«, i hvilken Egenskab han af hvert af Foreningens Medlemmer skulde oppebære et ugentligt Bidrag af 15 Øre.

I Tiden fra en Gang i November 1897 til en Gang i Februar 1898 forbrugte Tiltalte svigagtigt af de Medlemsbidrag, han saaledes havde opkrævet, i alt ca. 60 Kr., og da han vidste, at der snart skulde være Revision af Foreningens Midler, paaførte han, for at skjule sit Forbrug af Pengene, en Dag i Februar d. A. en Foreningen tilhørende, hos ham beroende Kontrabog med Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn, paa hvilken der da — foruden indvundne Renter — indestod 63 Kr. 85 Øre, 2 falske Paategninger, hvorefter der under 12 November 1897 og i Februar 1898 var indsat hver Gang 30 Kr. paa Bogen; paa den Plads i Bogen, hvor Sparekassens Funktionærer sætte deres Navne som Garanti for Indbetalinger, skrev Tiltalte for den første Posts Vedkommende Navnene »Haase« og »Henckel«, for den andens »Haase« og »Malling«, hvorved han efter sin Forklaring, som det findes betænkeligt at forkaste, ikke sigtede til eksisterende Personer.

Den saaledes forfalskede Sparekassebog foreviste Tiltalte derefter for Foreningens Revisorer, der ikke opdagede Forfalskningerne.

Efter at Tiltalte derpaa i Tiden fra Februar d. A. til en Gang i August næstefter yderligere svigagtigt havde forbrugt 90 Kr. af Foreningens Midler, paaførte han den 26 August d. A. den fornævnte Sparekassebog 2 andre falske Paategninger, efter hvilke der den 20 Juni og den 23 August 1898 var indsat henholdsvis 50 Kr. og 40 Kr. paa Bogen, idet han ligeledes paa Pladsen udfor disse Tilførsler skrev forskellige fingerede Navne.

Samme Dag foreviste han Bogen for Foreningens Revisorer, der foretog Kasseeftersyn hos ham, og som heller ikke denne Gang opdagede Forfalskningerne, men da Tiltalte havde faaet at vide, at han ikke vilde blive gjenvalgt som Kasserer, og saaledes indsaa, at hans Forbrydelser vilde blive opdagede, meldte han sig den 28 August d. A. selv til Politiet som skyldig i Falsk og Bedrageri.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 253 og efter dens § 275, jfr. § 268, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 3 Januar.

Nr. 84. Overgraver ved Garnisons Kirken **Hans Christian Jensen** (Bagger efter Ordre)

contra

Finantsministeriet (den kst. Kammeradvokat),

betr. en Pensionsret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 August 1897: De Indstævnte, Finantsministeriet, bør for Tiltale af Citanten, Overgraver ved Garnisons Kirke, Hans Christian Jensen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves, hvorhos der tillægges Prokurator P. A. Petersen i Salær 30 Kroner, hvilket Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og da Stillingen som Graver ved Garnisons Kirken maa betragtes som en civil Bestilling i Statens Tjeneste, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Appellantens beskikkede Sagsfører for Høiesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagsfører Bagger 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanten, Overgraver ved Garnisons Kirke Hans Christian Jensen, der den 6 Februar 1895 blev afskediget fra sin Stilling som Stabssergent ved Ingeniørregimentet, og som den 9 s. M. af Patronatet for Garnisons Kirke i Kjøbenhavn blev beskikket til 2den Graver ved denne Kirke, paa en Forespørgsel om, hvorvidt han i Forbindelse med de ham som Graver tilflydende Indtægter, der ansloges til mellem 2500 og 2600 Kr. aarlig, kunde ansees berettiget til at oppebære Pension fra sin militære Tjeneste, havde modtaget det Svar, at Finantsministeriet maatte være af den Mening, at Udbetaling af Pensionen ikke kunde

indrømmes, har Citanten, hvem der er tilstaaet fri Proces, anlagt nærværende Sag, under hvilken han efter Stævning til de Indstævnte, Finantsministeriet, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator P. A. Petersen, paastaar sig kjendt berettiget til at oppebære Pension af Statskassen for sin militære Tjeneste med 39 Kr. om Maaneden fra 1 Marts 1895 tilligemed Renter 5 pCt. p. a. af det ham fra nævnte Dato til ultimo Januar 1897 tilkommende Beløb, 897 Kroner, fra Stævningens Dato og af Resten til de respektive Forfaldsdage, alt indtil Betaling sker, hvorhos han paastaar de Indstævnte paalagte Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator P. A. Petersen, hvilket i hvert Fald forventes udredet af det Offentlige.

De Indstævnte, der have givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, have paastaet sig frifundne med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, derunder Salær til den konst. Kammeradvokat.

Medens der mellem Parterne er Enighed om, at alle andre Betingelser for den af Citanten paastaede Pensionsret foreligge, have de Indstævnte gjort gjældende, at denne Ret i Medfør af Bestemmelsen i Pensionsloven af 20 November 1876 § 5 Nr. 1 maa være bortfalden, idet det er en Statsmyndighed, der har ansat Citanten i den fornævnte Stilling som 2den Graver, hvad Citanten bestrider. Det er i saa Henseende oplyst, at Patronatet over Garnisons Kirke ved kgl. Resolution af 31 Maj 1886 blev henlagt fra Kommandanten i Kjøbenhavn til den kommanderende General i 1ste Generalkommandodistrikt, og at det er den daværende kommanderende General, der i Egenskab af Kirkens Patron har beskikket Citanten.

Herefter findes der at maatte gives de Indstævnte Medhold i den af dem hævdede Opfattelse, og deres Frifindelsespaastand vil derfor være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opheve, og medens der som Følge heraf ikke vil kunne tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat Salær, vil der være at tillægge Prokurator P. A. Petersen, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 30 Kr., hvilket Beløb vil være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 5 Januar.

Nr. 224. **C. K. Hansen**, som Befuldmægtiget for Føreren af Dampskibet »Ancient Briton« af Cardiff, Kaptajn **Hole** (Halkier)

contra

Firmaet **Jansen & Co.**, som Befuldmægtiget for Føreren af Dampskibet »Ulriken« af Bergen, Kaptajn **Bergh** (Asmussen),

betræffende Erstatning for Skade ved Sammenstød mellem Skibe.

Sø- og Handelsrettens Dom af 12 Maj 1898: Det indstævnte Firma C. K. Hansen som Befuldmægtiget for Føreren af S/S »Ancient Briton« af Cardiff, Kaptajn Hole, bør personlig og under Tvang af Exekution i det nævnte Skib med Fragt og Tilbehør til Sagsøgerne: Firmaet Jansen & Co. som Befuldmægtigede for Føreren af S/S »Ulriken« af Bergen, Kaptajn Bergh, betale de paastævnte 64000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20 Januar 1897, til Betaling sker, og 500 Kr. i Sagsomkostninger. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiestorets Dom.

Med Bemærkning, at det efter alt under Sagen foreliggende maa antages, at der ikke fra »Ancient Briton«s Side er holdt tilbørligt Udkiig, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Firmaet C. K. Hansen som Befuldmægtiget for Føreren af »Ancient Briton«, Kaptajn Hole, til Indstævnte, Firmaet Jansen & Co. som Befuldmægtiget for Føreren af »Ulriken«, Kaptajn Bergh, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 2 November 1896 afgik S/S »Ulriken« af Bergen, ført af Kaptajn Bergh, der var opmaalt til 2376⁸⁴/₁₀₀ Brutto Registertons (1499⁸/₁₀₀ Netto) og havde 180 nominelle Hestes Kraft samt var 297 Fod lang og 38¹/₂ Fod bred, og som angaves med fuld Kraft at gjøre ca. 9¹/₂ Knobs Fart, med halv Kraft ca. 7 Knob, fra Luleå med en Ladning Jernerts (3395¹/₂ Tons), bestemt til Dunkerque. Den 7 s. M. gik den nævnte Dampner ved Middagstid ind paa Kjøbenhavns Inderrhed for at indtage Bunkerkul m. m. Samme Dags Eftermiddag Kl. 5³/₄ afgik Dampneren imidlertid atter herfra for at gaa videre Nord efter; dens Dybgaende var da 20' 3" for og 21' 3" agter. Allerede Klokken henved 7 Eftermiddag stødte »Ulriken« imidlertid i Nærheden af Middelgrundsfortet sammen med Skruedampneren »Ancient Briton«, som med sin Stævn ramte »Ulriken« paa dennes Bagbordsside, agten for midtskibs, hvorved begge Skibe bleve saa stærkt beskadigede, at de hver for sig fandt det rigtigst at gaa ind og sætte sig paa Grund paa »Stubben«.

»Ancient Briton«, der var hjemmehørende i Cardiff og opmaalt til 1002^{77/100} Brutto Register Tons (610 Netto) med 98 Hestes nominelle Kraft, og som angaves med fuld Kraft (63 Omdrejninger) at gjøre 7 Knobs Fart, var paa Rejse fra Burntisland (afgaaet derfra den 3 s. M.) med en Ladning af 1146 Tons Kul til Stralsund.

Som Følge af det nævnte Sammenstød maatte »Ulriken«, efter at være tagen af Grunden igjen af Switzers Entreprise og være bleven udlosset her bringes til Helsingør og repareres der, hvorefter den paa ny indtog sin Ladning, og først atter afgik herfra den 16 December 1896, og samtlige de derved paadragne Udgifter, hvoraf 20000 Kr. til Bjergningsentreprisen, 6690 Kr. 84 Øre til Losning og Ladning, 39197 Kr. 7 Øre til Reparation, 21000 Kr. i Liggedagsgodtgjørelse (nemlig 40 Øre pr. Ton pr. Dag af 1500 Tons i 36 Dage) osv. osv., løb efter Opgivende af denne Dampers Repræsentant tilsammen op til 99848 Kr. 90 Øre, hvad der ikke er gjort nogen Indsigelse imod fra »Ancient Briton«s Repræsentants Side, fraregnet 193 Kr. for en Persons Rejse fra Bergen hertil og tilbage. »Ancient Briton« blev, efter at være tagen af Grunden, udlosset og repareret her i Kjøbenhavn, hvor næst den paa ny indtog sin Ladning, hvad den først blev færdig med den 19 December 1896, for saa at gaa videre med samme til Kullenes Bestemmelsessted: Stralsund, men, da Sejladsen dertil imidlertid var bleven fuldstændig afbrudt ved Ishindring, blev Ladningen igjen udlosset og solgt her. Som Følge deraf paaløb der ifølge Opgivende fra »Ancient Briton«s Repræsentant ikke blot 52691 Kr. 10 Øre i Udgifter her i Anledning af den nævnte Dampers Reparation m. m. (hvoraf 39271 Kr. 14 Øre til selve Reparationen og 4929 Kr. til Losning og Ladning) foruden 387 Lst. 9 sh. eller 7032 Kr. 21 Øre for forskellige til Damperen fra England hertil forsendte Gjenstande og for forskellige Personers Rejser hertil, men tillige 14419 Kr. 60 Øre i Liggedagsgodtgjørelse (nemlig 40 Øre pr. Ton pr. Dag af 611 Tons i 59 Dage) og 3265 Kr. 10 Øre i Tab paa Ladning og Fragt som Følge af dens Salg her, hvorved der som »Ancient Briton«s samlede Tab fremkom et Beløb af 77408 Kr. 6 Øre, hvilket Beløb »Ulriken«s Repræsentant dog har ment var alt for højt ansat, idet han har forment, at Lægtningudgifterne her maatte nedsættes med 1280 Kr., at det anførte Beløb af 387 Lst. 9 sh. eller 7031 Kr. 21 Øre for Gjenstande og Rejser fra England burde nedgaa til 120 Lst. 19 sh. 1 d. eller 2195 Kr. 32 Øre, at ligeledes Fragttabet maatte nedsættes med mindst 1588 Kr. 12 Øre, og at Liggedagsgodtgjørelsen højst burde beregnes for 26 Dage, og med 6354 Kr. 40 Øre, da det skyldtes Forsinkelse fra »Ancient Briton«s eget Rhederis Side, at det varede saa længe, inden denne Damper blev i Stand til igjen at afgaa herfra, og at Ishindring for Ladningens Overførsel til Stralsund derfor indtraadte.

Baade af »Ulriken«s og af »Ancient Briton«s Repræsentant an-

Færdig fra Trykkeriet den 12 Januar 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 41.

Torsdagen den 5 Januar.

tages det imidlertid, at »Ancient Briton« i dens beskadigede Stand med Fragt kun havde en Værdi af 64000 Kr., og, samtidig med at de enedes om at indbringe Sagen om, hvilket af Skibene, der i Anledning af Sammenstødet havde Krav paa Erstatning og i hvor stort et Omfang, her for Retten som vedtaget Værnething, enedes de tillige om, at Domspaastandene gjensidig ikke maatte overstige dette Beløb med Renter og Omkostninger, medens de fra hver Side opgjorte Erstatningsbeløb iøvrigt, og særlig for saa vidt der fra Rettens Side blev Spørgsmaal om en Deling af Skaden, skulde medregnes i det Omfang, hvori de af Retten erkjendtes for berettigede.

Ved at paastævne nærværende Sag nedlagde derfor Firmaet Jansen & Co. hersteds som Befuldmægtigede for Føreren af S/S »Ulriken« af Bergen, Kaptajn Bergh, Paastand paa, at Firmaet C. K. Hansen hersteds som Befuldmægtiget for Føreren af S/S »Ancient Briton« af Cardiff, Kaptajn Hole, skulde personlig og under Tvang af Exekution i sidstnævnte Skib med Fragt og Tilbehør dømmes til at betale 64000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 20 Januar 1897 foruden Sagens Omkostninger skadesløst, medens Firmaet C. K. Hansen omvendt efter udtagen Kontrastævning af 18 August f. A. nedlagde Paastand paa hos Firmaet Jansen & Co. som Befuldmægtigede for »Ulriken« og under Tvang af Exekution i samme at faa betalt i Erstatning 64000 Kr. med 5 pCt. aarlig Rente fra nysnævnte 18 August og Sagsomkostninger, hvorhos begge Parter hver for sig have for deres eget Vedkommende nedlagt Paastand paa Frifindelse og, for saa vidt Retten maatte finde, at Skaden burde deles, subsidiært have fordret sig tilkjendt saa meget og kun dømt til at betale saa lidt som muligt efter Rettens Skjøn. Det skal i denne Forbindelse kun endnu strax bemærkes, at efter det Resultat, hvortil Retten, se senere, kommer i Sagen, bliver det uforment at komme ind paa en nærmere Omtale af de enkelte Erstatningsposter, hvorimod der er rejst Indsigelser.

Hvad selve Sammenstødet og Ansvarret derfor angaar, skal der dernæst bemærkes følgende:

Den paagjældende Eftermiddag, den 7 November 1896, var det NV. Vind med en Styrke, efter hvad der foreligger fra meteorologisk Institut, af ca. 4 efter Beauforts Skala, og var der Strøm fra NØ. med en Fart af i alt Fald mellem $\frac{1}{2}$ og $1\frac{1}{2}$ Kvartmil i Timen, hvorhos det var stjerneklart.

Damperen »Ulriken« afgik, som tidligere anført, Kl. 5 $\frac{3}{4}$ Efter-

middag den nævnte Dag fra Kjøbenhavns Rhed med Lods ombord, men gik han fra Borde Kl. ca. 6²⁰, og skal Damperen da have været i Nærheden af Middelgrundsfortet. Kaptajn Berg og 2den Styrmand vare paa Kommandobroen (der var kun 1 Bro) tilligemed Rorgænger, medens 1ste Styrmand — som sædvanlig ved Udgang fra Havn — var paa Udkig paa Bakken. Lanterneerne skulle være blevne tændte, inden Trekroner passeredes, og de maa, efter hvad der foreligger, antages at have været reglementerede og at have brændt klart, fra de bleve tændte indtil Sammenstødet. Damperen havde, medens Lodsens var ombord, gaaet dels med halv Kraft, dels langsomt, og den skal være vedbleven dermed ogsaa i den nærmest paafølgende Tid, saa at den endog et Par Gange skal have ligget næsten helt stille saavel af Hensyn til andre Fartøjer i Nærheden, som fordi man var beskjæftiget med Ankeret. Skibet skal derhos, fra det forlod Rheden, af Hensyn til dets Dybgaaende have styret en lille Smule østligere end den Linie, hvori de to Havnefyre havdes over et. Da Klokken var 6^{3/4} Eftermiddag, paa hvilket Tidspunkt Middelgrundsfortet havdes omtrent i SSV. i vistnok ca. 1 Kvartmils Afstand, blev der kommanderet fuld Kraft frem, idet Kursen derhos sattes NØ. $\frac{1}{2}$ Ø. misvisende, og der naaedes derpaa formentlig en Fart af ca. 7 Knob, og Skibet avancerede vel fra Kl. 6^{3/4} henved $\frac{1}{2}$ engelsk Mil frem, indtil Sammenstødet med »Ancient Briton« skete ca. Kl. 6⁵⁰. Allerede en ti Minutter før Sammenstødet havde man iøvrigt ombord i »Ulriken« observeret Toplanternen og den grønne Lanterne klart brændende paa den Damper, der senere viste sig at være »Ancient Briton«, omtrent 3 til 4 Streger paa Bagbords Boug i en gisset Afstand af da ca. en Kvartmil. Da denne Damper vedblev at vise sin grønne Lanterne og kom saa nær, at man kunde se Skroget af samme, der da formentlig var en 2 til 3 Skibslængder borte næsten tværs, gav »Ulriken«s Kaptajn Ordre »haardt Bagbord« for derved om muligt at undgaa Sammenstød, som da syntes umiddelbart truende, idet han tillige gav et Dampfløjtestød, medens der omtrent samtidig skal være blevet hørt Dampfløjtestød (snarest 2) fra »Ancient Briton«, men uden at der ombord i »Ulriken« bestemt kunde høres hvor mange. Ifølge 2den Styrmands Udsagn havdes Middelgrundsfortet da endnu omtrent i SSV. Der skal, fra der ombord i »Ulriken« blev givet Ordren »haardt Bagbord«, hvilken Ordre strax skal være bleven udført, indtil Sammenstødet, være forløbet henved 1 Minut, og skal »Ulriken« i den Tid som Følge deraf have drejet ca. 3 $\frac{1}{2}$ Streg Styrbord over, saa at Skibet, da Sammenstødet skete, laa omtrent helt i Øst, og blev det, efter hvad man mente at iagttage ombord, ramt omtrent under en ret Vinkel om Bagbord agten for midtskibs (ved Nr. 3 Luge). Maskinen, der indtil da havde gaaet med fuld Kraft, blev beordret »stop« omtrent i Sammenstødsøjeblikket (man vil i Maskinrummet have mærket Sammenstødet netop som Ordren »stop« modtoges). Strax efter, da Vandet strømmede ind i Rum Nr. 3, beordredes der fuld Fart frem, og sattes Kursen da ret VNV. mod Land, saaledes at Skibet tog Grunden ca. Kl. 7, og laa det da i ca. $\frac{1}{2}$ Kvartmils Afstand Nord for »Stubben«s nordre Tønde med Gjentofte Kirke over Sydenden af Charlottenlunds Fort og med Dokskorstenen over Vestkanten af Trekroner, med Bougen

i misvisende VSV. og med 23' Vand for og 24' agter. »Ulriken«s Kaptajn har derhos bemærket, at, ligesom han ved sin Manøvre formentlig havde handlet overensstemmende med de gjældende Søvejsregler, saaledes kunde han efter sin Opfattelse ikke have ventet at undgaa Sammenstødet hverken ved, da han gav Ordren »haardt Bagbord«, i Stedet at stoppe og bakke, da han derved rimeligvis kun vilde have naaet, at Skibet var blevet ramt saaledes i Stor- eller Forrummet, at det under Hensyn til den svære Last i Forrummet var gaaet til Bunds med det samme, eller ved da at lægge Roret haardt Styrbord og dreje Bagbord over, idet han saa sandsynligvis var rendt lige ind i »Ancient Briton«, ganske bortseet fra at »Ulriken« med sin højreskaarne Skrue drejede hurtigere til Styrbord, og at han i Virkeligheden maatte vente, at »Ancient Briton« netop vilde dreje Styrbord over.

Ifølge »Ancient Briton« skete Sammenstødet ca. Kl. 6 Eftermiddag, men efter det Fremkomne maa det antages for givet, at Uhrene ombord i denne Damp, der angav engelsk Tid, netop da viste 50 Minutter mindre end den her fulgte Tid, hvormed »Ulriken«s Uhre stemmede, og Tidsangivelserne, der saaledes i Virkeligheden faldt sammen, ere derfor i det følgende for »Ancient Briton«s Vedkommende i det Hele satte 50 Minutter fremad. »Ancient Briton« kom, som tidligere nævnt, Nord fra uden Lods og havde Kl. 5³⁰ passeret Hveens Fyr i Ø. til N. 1 à 2 Kvartmil borte, og blev Kursen da forandret til S. $\frac{1}{4}$ V. efter Normal-Kompasset, som var paa den øverste Bro og i det Hele skal have angivet Kursen korrekt, idet der højst var $\frac{1}{4}$ Stregs Deviation (Styre-Kompasset var paa nederste Bro og viste $1\frac{1}{2}$ à 2 Streger vestligere). Lanterneerne vare satte ud og brændte klart. Kaptajnen og 1ste Styrmand, hvilken sidste havde Vagt fra Kl. 4 Eftermiddag, befandt sig paa øverste Kommandobro, medens 2 Matroser vare ved Rattet paa nederste Bro og en Matros paa Udkig paa Bakken. Skibet gik med fuld Fart, \approx : det gjorde ca. 7 Knob. Kl. ca. 5⁵⁰ fik man fra Skibet Fyret paa Middelgrundsfortet, der den Gang var anbragt ca. 85 Fod over dagligt Vande og viste hvidt Lys ca. 5 Sekunder ad Gangen og derefter i ca. $2\frac{1}{2}$ Sekund intet Lys, i Sigte i S. til V. Noget senere fik man først Nordre Røse Fyr og derpaa Hollænderdybets røde Ledefyr i Sigte, og styredes der saa efter dem paa Styrbords Boug. Ca. Kl. 6³⁵ saae Kaptajn Hole paa »Ancient Briton« paa sit Uhr; da havdes Nordre Røse Fyr ret forude og Fyret paa Middelgrundsfortet i SV. til S. 3 Streger paa Styrbords Boug i en Kvartmils gisset Afstand, og Kursen var da omtrent S. efter Normal-Kompasset. Han gik derpaa et Minuts Tid ned for at se paa Kortene og, da han kom op igjen og da havde Dragør Ledefyr ret forude aabne, det laveste mod Ø., drejede han $\frac{1}{2}$ Streg til Bagbord for at faa dem over et. Den Gang havde baade han og Styrmanden, der uafbrudt holdt Udkig og hyppig saae gennem deres Kikkert, allerede i nogen Tid, vistnok fra ca. en 20 Minutter før Sammenstødet, i Kikkertene faaet Øje paa et glimtende og flimrende Lys paa Fortets Terræn Ø. for selve dets Fyr, om hvilket de ikke kunde komme paa det Rene med, hvad det var. Da de først saae det glimtende Lys, gissede de endnu at være ca. 7 Kvartmil fra Fortet, men

mente Kaptajnen senere i Virkeligheden da allerede at have været en Del nærmere derved. Først flere Minutter efter at der, som anført, var drejet $\frac{1}{2}$ Streg til Bagbord, fik de pludselig en Toplanterne og en rød Sidelanterne, der begge brændte klart, i Sigte vel en 2 til 3 Streger paa deres Styrbords Ror — Udkigsmanden varskoede strax derom, — og saaes disse to Lanterner meget højere oppe end det omtalte flimrende Lys, som imidlertid var forsvundet. Udkigsmanden vil, da han fik Øje paa disse to Lanterner, ligeledes have haft Fortet ca. 2 til 3 Streger til Styrbord, ca. 1 à $\frac{1}{2}$ Kvartmil borte. Kun ganske kort efter at disse 2 Lanterner vare komne i Sigte, næppe 1 Minut efter fik de tillige Skroget af det paagjældende Skib — »Ulriken« — at se i en Afstand af omtrent et Par Skibslængder. »Ancient Briton«s Ror blev saa beordret »haardt Styrbord«, hvilket strax blev efterkommet, idet der samtidig blev givet 2 Stød i Dampsløjten, medens der ingen Lyd hørtes fra »Ulriken«. Ligesom Roret var blevet lagt i Borde, omtrent $\frac{1}{2}$ Minut efter at Ordren dertil var givet, telegrafe-rede Kaptajnen, som saa, at »Ulriken« kom lige tæt paa dem, »fuld Kraft bak« til Maskinen, hvilket ogsaa blev udført i Løbet af en 8 Sekunder, men umiddelbart derpaa skete Sammenstødet, \circ : kun 2 a 3 Minutter efter at »Ancient Briton« først havde faaet Øje paa »Ulriken«s Lanterner. »Ancient Briton« havde efter de fra dens Side fremkomne Forklaringer inden Sammenstødet vel drejet ca. $\frac{1}{2}$ Streg for det Styrbords Ror, og »Ulriken« var først lige før Sammenstødet kommen fri af Fortet, der vel da var ca. $\frac{3}{4}$ Kvartmil borte. Kjøbenhavns to Ledefyr, der kort forinden fra »Ancient Briton« vare sete over et, vare lige før Sammenstødsøjeblikket kommen ud af Sigte. »Ulriken« blev formentlig ramt under en Vinkel af ca. 45° fra agten regnet. Efter Sammenstødet bakkede »Ancient Briton« i ca. 2 Minutter, men standsede Maskinen da et Øjeblik af sig selv, idet det var, som om Skruen slog mod noget (2 af dens Blade fandtes bagefter stærkt beskadigede). Da Skibet ved Sammenstødet havde mistet Forstævnen og faaet Hul i Bougen, blev der derpaa styret Vest efter og taget Lods ombord, og »Ancient Briton« sattes paa Grund noget Nord for »Stubben«s Trekost, men sydligere end »Stenrevet«. Kaptajn Hole har derhos erklæret, at, naar han ikke, istedetfor at give haardt Styrbords Ror, da »Ulriken«s Skrog blev synligt, strax beordrede »fuld Kraft bak« istedetfor først $\frac{1}{2}$ Minut efter, var det, fordi han mente, at der endnu den Gang var en Mulighed for ved at beordre Styrbords Ror at gaa fri af »Ulriken«, medens han maatte antage, at Følgen af, at han strax slog bak, hvorved »Ancient Briton«, hvis Skrue var højreskaaren, vilde dreje Styrbord over med Stævnen, vilde blive den, at »Ulriken« løb ind i hans Skib. Fra »Ancient Briton«s Side er det derhos gjort gjældende, at naar man ikke derfra trods skarpt Udkig tidligere end sket fik Øje paa »Ulriken«s klart brændende Lanterner, var det formodentlig bevirket ved, at man paa »Ulriken« først fejlagtigheden var gaaet ud fra, at »Ancient Briton« agtede sig ind til Kjøbenhavn, og at man derfor paa »Ulriken« ikke havde villet dreje op foran den og derfor midlertidig havde stoppet Maskinen, samt at »Ulriken« som Følge deraf hurtig var falden af for den friske NV. Vind, hvorved dens Lanterner i nogen Tid var gaaet i Skjul for »Ancient

Briton«, medens disse, da »Ulriken«s Kaptajn, efter saaledes at være kommen noget sydligere over, opdagede, at »Ancient Briton« dog styrede ad Hollænderdybet til, og derpaa satte fuld Kraft paa Maskinen og lagde sit Ror Styrbord for at dreje op til sin Kurs Nord efter, pludselig kom tilsyne for »Ancient Briton«, men da for sent, til at Sammenstødet kunde undgaas.

Det findes imidlertid ikke med Føje at kunne statueres, at »Ulriken« paa den saaledes fra »Ancient Briton«s Side forudsatte Maade skulde, i Strid med de fra dens egen Side afgivne Forklaringer, noget Øjeblik være drejet af fra sin Kurs Syd over, hvorved dens Lanterner skulde være gaaede i Skjul for »Ancient Briton«, og det saa meget mindre, som der intet foreligger, der virkelig leder til at antage, at man ombord i »Ulriken« skulde være gaaet ud fra, at »Ancient Briton« styrede ind mod Kjøbenhavn, og det bliver saaledes ganske overflødigt at komme ind paa, hvorledes de to Skibes og særlig »Ancient Briton«s Manøvrer under en saadan Forudsætning vilde have været at bedømme. Men, idet de to Skibes Forklaringer i Mangel af yderligere Oplysninger hver for sig i det Hele forudsættes at være rigtige og lægges til Grund for Paadømmelsen, og idet det derhos ganske kan lades uafgjort, hvori det maatte være begrundet, at man fra »Ancient Briton«s Side først saa sent fik Øje paa »Ulriken«s Lanterner, findes Ansvaret for det skete Sammenstød helt at maatte lægges paa »Ancient Briton«. Medens nemlig »Ulriken« maa siges i det Hele at have handlet overensstemmende med de gjældende internationale Søvejsregler, særlig deres § 22, jfr. § 16, og det navnlig ikke kan bebrejdes samme, enten at det i sidste Øjeblik drejede Styrbord over, eller at det ikke stoppede og bakkede eller drejede Bagbord over, idet det ingenlunde kunde antages, at Sammenstødet derved kunde være undgaaet, men tværtimod kunde befrygtes, at det vilde være blevet fuldt saa ødelæggende, findes det derimod at maatte bebrejdes »Ancient Briton«, hvis Pligt det ifølge Søvejsreglernes § 16 var at gaa af Vejen for »Ulriken«, at det ikke, saa snart det fik »Ulriken« i Sigte, enten strax stoppede og bakkede, istedetfor først at foretage en anden Manøvre, eller ogsaa strax lagde sit Ror haardt Bagbord og drejede Styrbord over for at gaa agten om »Ulriken«, idet Sammenstødet i begge Tilfælde ikke usandsynlig vilde være undgaaet.

Som en Følge deraf findes Indstævnte overensstemmende med Sølovens § 220, 1ste Stykke, at burde dømmes i Henhold til den af Sagsøgerne nedlagte Paastand, dog saaledes, at Sagens Omkostninger fastsættes til 500 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 6 Januar.

Nr. 109. **Aktieselskabet Holstebro Landmandsbank**
(Høgsbro)

contra

Kjøbmand **A. Pedersen** (Ingen),

betr. et Vexelmellemværende.

Hjerm-Ginding Herreders ordinære Rets Dom af 25 September 1896: Imod Extradition i kvitteret Stand af den under Sagen omhandlede Vexel bør Indstævnte, A. Pedersen af Eising, til Citanterne, Aktieselskabet Holstebro Landmandsbank, betale 291 Kr. 54 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Maj 1895, til Betaling sker. Trøster Indklagede sig til med sin Ed at bekræfte, at han ikke har anmodet Holstebro Landmandsbank om at iværksætte Retsforfølgning mod Akceptanten af den under Sagen omhandlede Vexel, bør han for Citanternes videre Tiltale i denne Sag fri at være, men drister Indklagede sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Citanterne yderligere betale 180 Kr. 23 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Maj 1895 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Marts 1897: Citanten, Kjøbmand A. Pedersen, bør for Tiltale af de Indstævnte, Aktieselskabet Holstebro Landmandsbank, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Overretssagfører Wium i Holstebro bør til Amtets Fattigkasse bøde 30 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Aktieselskabet Holstebro Landmandsbank, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat en af Citanten, Kjøbmand A. Pedersen af Eising, til egen Ordre under 1 Juni 1893 paa daværende Gaardejer Christen Christensen sammesteds trukken og af denne akcepteret 3 Maaneders a dato Vexel for 341

Kr. 54 Øre var bleven forsynet med Blankoendossementer af Citanten og en anden Mand samt derpaa diskonteret af de Indstævnte, Aktieselskabet Holstebro Landmandsbank, modtog disse ved Vexlens Forfaldstid et af Akceptanten betalt Afdrag paa dens Paalydende af 50 Kr., og uden at optage Protest for den iøvrigt manglende Betaling eller at iværksætte nogen til Inddrivelse af Restbeløbet sigtende Retsfølgning lode de derpaa Vexlen bero, indtil der efter deres Rekvisition af 21 Februar 1894 hos bemeldte Christen Christensen, som paa den Tid endnu boede i Eising, under samme Dato afholdtes en Fogedforretning, hvorunder der til Sikkerhed for Vexlens Restpaalydende, 291 Kr. 54 Øre, med Renter til 1 Februar 1894, 5 Kr., og Omkostninger, der opgjordes til 102 Kr. 93 Øre, eller ialt 399 Kr. 47 Øre med videre paaløbende Renter og Omkostninger blev dekretet Arrest dels i den Christensen da tilhørende Ejendom Fodgaard, Matr.-Nr. 18 a, 23 og 58 c af Eising, af Hartkorn 1 Td. 3 Skpr. 3 Fdkr. 1½ Alb., der med Tilbehør samt med Besætning og Inventarium — som dog ikke bleve specificerede eller gjorde til Gjenstand for nogen nærmere Beskrivelse — vurderedes til 5000 Kr., dels i en Fordring paa 340 Kr., som han, der var personlig tilstede, uden at det sees, at han forsaa-vidt gjorde nogen Indvending, havde paa Gaardejer Christen Godsk af Haasum Torp i Anledning af en Hestehandel. En Afskrift af denne Arrestforretning blev derpaa den 24 s. M. ved Stævningmændene forkyndt for Christen Godsk, hvorhos de Indstævnte efterat have erhvervet en Dom af 16 Marts 1894, ved hvilken Arrestforretningen stadfæstedes og Christen Christensen tilpligtedes at betale de Indstævnte 399 Kr. 47 Øre med Renter heraf 7 pCt. p. a. fra den 26 Februar 1894, indtil Betaling skete, og Processens Omkostninger skadesløst, under 9 Juni næstefter indgave en Rekvisition til Fogden om Afholdelse af en Forretning til Exekution af denne Dom hos Christen Christensen — der imidlertid var flyttet til Sønderlem og her boede som Indsieder, idet en Panthaver paa Grund af Udeblivelse med Renter over Forfaldstid under 15 Marts 1894 havde ladet sig give Udlæg i hans Ejendom i Eising og derpaa havde foranstaltet denne bortsolgt ved Auktion —, og ved den derefter den 21 Juni afholdte Exekutionsforretning, under hvilken Christensen ikke blev antruffen, medens hans Hustru var tilstede og erklærede sig ude af Stand til at fyldestgøre de Indstævntes Fordring, blev der, efterat det Christensen tilhørende Løsøre, som ifølge Fogedvidnernes Skjøn ikke havde en større Værdi end 60 Kr., i Henhold til Konkurslovens § 160 var blevet undtaget fra Udlæg, givet de Indstævnte Udlæg i den, som meldt, arresterede Fordring paa Christen Godsk til Fyldestgjørelse af deres til 482 Kr. 43 Øre opgjorte Fordring paa Christensen — nemlig foruden de ved Dommen tilkjendte 399 Kr. 47 Øre med Renter heraf til Rekvisitionens Datum, 8 Kr. 5 Øre, et Beløb af ialt 74 Kr. 91 Øre i Procesomkostninger og Omkostninger ved Exekutionsforretningen — med videre paaløbende Renter og Omkostninger. Endelig lode de Indstævnte under 14 Juli 1894 udtage en Forligsklage mod bemeldte Christen Godsk angaaende Betaling af den udlagte Fordring paa 340 Kr., som han, efter hvad der angaves i Klagen, skulde skyldte for en Hest, som han i Februar Maaned 1894 havde afkjøbt Christen Christensen og under 22 s. M. faaet overleveret af denne, men efterat Christensen

havde afgivet en Erklæring om, at Christen Godsk havde købt Hesten d. 16 Februar 1894 og 2 Dage derefter berigtiget Købesummen, 340 Kr., ved at love at betale Christensens Gjæld af omtrent samme Størrelse til en Trediemand, og efterat endvidere denne Sidste i en Erklæring af 20 Juli 1894 havde udtalt, at hans Tilgodehavende af 333 Kr. hos Christensen var ham betalt derved, at Christen Godsk under 18 Februar s. A. tilbød ham Pengene med Anmodning om at maatte laane dem en Tid, hvilket tilstodes ham, blev den saaledes indledede Sagsanlæggelse indstillet og ikke senere gjenoptagen.

Under Anbringende af, at den ovennævnte under 21 Juni 1894 afholdte Udlægsforretning er iværksat efter Anmodning af Citanten, have de Indstævnte — som derhos have fremlagt en Beskrivelse af denne Forretning, for hvilken Beskrivelse der sees at være betalt i Gebyr m. v. 2 Kr. 39 Øre, saaledes at der, naar dette Beløb sammenlægges med de ovennævnte 482 Kr. 43 Øre, udkommer ialt 484 Kr. 82 Øre — derefter under nærværende, efter Forligsklage af 25 Maj 1895 anlagte Sag i 1ste Instants søgt Citanten til Betaling af dette sidste Beløb med Renter af 399 Kr. 47 Øre, 7 pCt. p. a. fra den 9 Juni 1894, og af 85 Kr. 35 Øre, 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 5 Juni 1895, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er det antaget, at de Indstævnte ikke kunne gjøre Krav paa Citanten for de under den paastævnte Fordring indbefattede Renter til Beløb 13 Kr. 5 Øre, hvorhos Sagen iøvrigt er afgjort derhen, at Citanten er tilpligtet mod Extradition i kvitteret Stand af den ommeldte Vexel at betale de Indstævntes dennes Restpaalydende, 291 Kr. 54 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Maj 1895, indtil Betaling sker, men at han, saafremt han med Ed bekræfter, at han ikke har anmodet de Indstævnte om at iværksætte Retsforfølgning mod Akceptanten af Vexlen, iøvrigt er frifunden for de Indstævntes Tiltale, medens han for det Tilfælde, at Eden ikke aflægges, er tilpligtet endvidere at betale de Indstævnte 180 Kr. 23 Øre, ligeledes med Renter 5 pCt. p. a. fra den 25 Maj 1895, indtil Betaling sker. Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaat sig frifunden for de Indstævntes Tiltale, hvorhos han har nedlagt forskjellige subsidære Paastande. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Imod Citantens Benægtelse have de Indstævnte, hvis Anbringende om, at bemeldte Udlægsforretning er foretagen ifølge Anmodning af Citanten, efter deres Procedure er at forstaa paa den Maade, at Citanten skal have foranlediget hele den omhandlede Retsforfølgning derved, at han, som de have gjort gjældende, kort Tid forud for Afholdelsen af Arrestforretningen har ved en i hans Forretning ansat Broder rettet en Anmodning til de Indstævnte om at lade Arrestforretningen foretage, nu ikke tilvejebragt Bevis for, at dette i Virkeligheden har været Tilfældet, idet de af de Indstævnte til Støtte herfor paaberaabte Forklaringer, der ere afgivne af tvende af dem førte Vidner, hvis Edfæstelse Parterne have frafaldet, ikke frembyde noget Datum af videre Betydning for, at Citantens Broder har til de Indstævnte fremsat en Anmodning som den af dem paaberaabte, og derhos ialfald af den Grund, at Forklaringerne ikke oplyste noget om, at

han har havt Bemyndigelse til i den nævnte Henseende at optræde paa Citantens Vegne, ikke kunne komme i nogen Betragtning.

De Indstævnte — der ej heller have godtgjort Rigtigheden af deres af Citanten bestridte Anbringende om, at han i sin Tid har anmodet dem om ikke at lade den ommeldte Vexel protestere og samtidig lovet, at han nok skulde indfri denne, og hvis Regresfordring i Forhold til Citanten saaledes, foruden at den under alle Omstændigheder forinden Sagens Anlæg var præskriberet i Medfør af Vexellovens § 78, maa ansees at være gaaet tabt allerede paa Grund af de Indstævntes Forsømmelse af at optage Protest de non solutione — have imidlertid endvidere gjort gjældende, at det ialfald ifølge bemeldte Lovs § 93 maa paahvile Citanten at betale dem Vexlens oprindelige Paalydende, 341 Kr. 54 Øre, som et Beløb, hvormed han maa ansees at være bleven beriget paa de Indstævntes Bekostning. Efter hvad der er in confesso under Sagen, har Citanten nu vel ogsaa ved Hjælp af Vexlen erholdt Fyldestgjørelse for en til det nævnte Beløb svarende Fordring, som han ved Vexlens Udstedelse havde paa Christen Christensen; men da denne ifølge Citantens uimodsagte Anbringende nu er ude af Stand til at betale Noget, og da de Indstævnte overfor Citantens Benægtelse ikke have tilvejebragt noget Bevis for, at det Samme var Tilfældet allerede paa Vexlens Forfaldstid eller i den nærmeste Tid derefter, hvad ej heller uden videre kan have Formodningen for sig, navnlig naar hensees til den væsentlige Forandring, som hans økonomiske Stilling i ydre Henseende som ovenanført senere er undergaaet, mangler der Føje til at gaa ud fra, at Citanten, forsaavidt angaar Muligheden af at opnaa Skadesløsholdelse hos Christensen for, hvad han maatte betale de Indstævnte, ikke nu vilde blive ugunstigere stillet, end Tilfældet vilde have været, saafremt de Indstævnte ikke havde forsømt at lade Vexlen protestere, eller ikke, som sket, havde ladet flere Maaneder hengaa, inden de gjorde Skridt til Vexelfordringens Inddrivelse hos Christensen, og idet der saaledes ligesaa lidt paa en stedfunden Berigelse for Citanten som derpaa, at der til Grund for den ovennævnte Retsfølgning mod Christensen skulde ligge en Anmodning fra Citantens Side, kan bygges en Forpligtelse for ham til at betale nogen Del af den indtalte Fordring, vil han være i det Hele at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil de Indstævntes Sagfører for Underretten, Overretssagfører Wium i Holstebro, være at ansee efter Fr. 16 Januar 1828 § 14 med en Bøde til Amtets Fattigkasse af 30 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 321. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
Vilhelm Christoffer Petersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Oktober 1898: Arrestanten Vilhelm Christoffer Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarier til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Vilhelm Christoffer Petersen til Høiesteretssagførerne Salomon og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Vilhelm Christoffer Petersen for Tyveri.

Arrestanten er født den 28 Maj 1865 og anset bl. A.: ved Amager Birks Extraretsdom af 22 Januar 1889 efter Straffelovens § 281, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder; og senest ved Høiesteretsdom af 22 Maj 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde ligeledes i 18 Maaneder.

Arrestanten sigtes nu for at have den 7 Maj d. A. om Aftenen Kl. ca. 11 under et Ophold i en herværende Beværtning, »Nordpolen« kaldet, frastjaalet Arbejdsmand Carl Strand 6 Kr. i rede Penge.

I saa Henseende har Strand edeligt forklaret, at han den paa-gjældende Aften kom ind i »Nordpolen«. Efter at han havde opholdt sig der en Snes Minutter, mærkede han, at der var en Berøring ved hans udvendige højre Lomme, i hvilken han havde sine Penge liggende løse, og han saa da Arrestanten, der sad paa hans højre Side, trække Haanden til sig ud fra hans (Strands) Lomme. Strax efter opdagede han, at de Penge — 2 Tokronestykker og 2 Enkronestykker —, som han lige forinden havde havt i Lommen, vare borte. Han sigtede da strax Arrestanten for at have stjaalet Pengene, og opfor-

drede de i Lokalet Tilstedeværende til at stoppe Arrestanten, medens han selv løb efter en Politibetjent, og han vendte kort efter tilbage med en Betjent, der førte Arrestanten paa Politistationen.

Ved Indbringelsen til Stationen viste Arrestanten sig at være i Besiddelse af 2 Tokronestykker og 2 Enkronestykker, der laa i hans Benklædelomme.

Arrestanten har under Sagen vedholdende nægtet at have stjaalet Strands Penge og gjort gjældende, at de hos ham forefundne 6 Kr. var Resten af et Beløb af 13 Kr. 75 Øre, som han den paagjældende Dags Eftermiddag havde været i Besiddelse af, og hvoraf han samme Dag havde hævet 10 Kr. 75 Øre som tilgodehavende Arbejdsløn hos Aktieselskabet »Burmeister & Wain«, medens han alt tidligere paa Dagen havde været i Besiddelse af 3 Kroner.

Det er nu vel under Sagen oplyst, at Arrestanten den 7 Maj d. A. fra det fornævnte Aktieselskab har faaet udbetalt et Beløb af 11 Kr. 89 Øre, men, efter hvad der iøvrigt er oplyst, maa det antages, at han havde forbrugt de Penge, han havde havt, nogen Tid forinden Strand mistede sine Penge.

I saa Henseende er Sagens Oplysninger følgende:

Emma Randrup har forklaret, at hun den 7 Maj d. A. om Eftermiddagen ved Tretiden i sin daværende Bopæl paa Christianshavn blev afhentet af Arrestanten, til hvem hun da stod i Kjæresteforhold. Arrestanten sagde, at han ikke ejede en Øre og derfor skulde ud til »Burmeister & Wain« og hente et Tilgodehavende; han gik da ogsaa bort i nogen Tid, og da han kom tilbage, sagde han, at han havde faaet Pengene, hvoraf han betalte hendes Værtinde 50 Øre. Hun og Arrestanten gik derefter ned i Beværtningen »Nordpolen«, hvor Arrestanten trakterede forskjellige af de Tilstedeværende, deriblandt Kusk Lars Larsen og et offentligt Fruentimmer.

Sammen med disse 2 og Arrestanten gik hun, efter at have opholdt sig i Beværtningen omtrent en halv Time, hjem i Larsens nærliggende Lejlighed. Her blev Arrestantens Penge eftertalte, og det viste sig, at han havde 3 Tokronestykker og en Del Smaaenge — til Beløb ca. 1 Kr. eller maaske noget over 1 Kr. Arrestanten betalte en Omgang Øl og gav hende en Tokrone til at leje Logis for, hvorefter hun forlod Larsens Lejlighed.

I Overensstemmelse hermed har Dorthea Petersen, Nielsens Enke, edeligt forklaret, at Arrestanten den 7 Maj d. A. om Eftermiddagen Kl. 3—4 kom ud til hende, hos hvem Emma Randrup da boede, og spurgte hende, om hun kunde give Kaffe, hvortil hun svarede, at hun ingen Penge havde, og da Arrestanten ogsaa sagde, at han ingen Penge havde, fik de ikke Kaffe, før Arrestanten hos »Burmeister & Wain« havde hentet nogle Penge, hvoraf han gav hende 50 Øre til Kaffe.

Kusk Lars Larsen har edeligt forklaret, at Arrestanten den 7 Maj d. A. om Eftermiddagen i »Nordpolen« trakterede samtlige de Tilstedeværende, og at han derefter Kl. ca. 5 sammen med Emma Randrup og det fornævnte offentlige Fruentimmer gik hjem i hans (Larsens) Lejlighed. Her eftertalte Arrestanten sine Penge, der viste sig at bestaa af 3 Tokronestykker og maaske ca. 2 Kroner i Smaamønt. Arrestanten, der sagde, at det var alle hans Penge, betalte

deraf en Omgang Øl, som blev drukket i Lejligheden, og gav Emma Randrup 2 Kr. til at leje Logis for. Da de havde siddet en Times Tid i Larsens Lejlighed, gik han, Arrestanten og det offentlige Fruentimmer atter ned i »Nordpolen«, hvor Arrestanten paany begyndte at traktere de Tilstedeværende, saa at der ikke kan være gaaet mange Timer, inden han, der stadigt betalte, hvad han forlangte, maa have brugt de 5—6 Kroner, han havde.

Værtshusholder Niels Hansen har edeligt forklaret, at Arrestanten den 7 Maj d. A. om Eftermiddagen Kl. 4—5 kom ned i hans Beværtning »Nordpolen«, hvor han — med en kortere Afbrydelse — opholdt sig, indtil han blev anholdt. I den første Tid havde Arrestanten Penge og gav en Del ud, men da Kl. var bleven ca. 9, havde han sikkert ikke flere Penge, thi han anmodede flere Gange om Kredit, men fik det ikke, saa at de Tilstedeværende gjentagne Gange maatte skillinge sammen til Drikkevarer for ham. Da Strand havde mistet sine Penge, bestilte Arrestanten »10 Bajere«, hvorefter han sagde til ham, at han ikke skjænkede for ham, da han ingen Penge havde; men Arrestanten paastod, at han havde Penge, hvilket ogsaa viste sig, da han umiddelbart derefter blev anholdt.

Arbejdsmand Andreas Peter Larsen, der den paagældende Dag var Opvarter i »Nordpolen«, har forklaret, at Arrestanten i Løbet af Eftermiddagen gav adskillige Kroner ud i Beværtningen. Da han sidste Gang serverede noget Øl for Arrestanten, udtalte denne, at han nu havde brugt alle sine Penge, hvorfor han, da Arrestanten senere forlangte Drikkevarer, ikke vilde give ham Kredit.

Skomager Fritz Ferdinand Henrik Johansen har edelig forklaret, at han, der den paagældende Aften var Gjæst i »Nordpolen«, hørte, at Arrestanten, et Kvartertid før Strand sigtede ham for Tyveri, udtalte, at han ingen Penge havde til Bidrag til en Omgang Øl, som de andre skillingede sammen til, og at Arrestanten, da Strand løb efter Politi, forlangte »10 Bajere«, og da Værten sagde, at han ingen Penge havde til at betale dem med, fremviste nogle større Sølvmønter, og en ganske lignende Forklaring er afgiven af Arbejdsmand Fritz Johansen, hvorhos Marie Magdalene Hertel, Hansens Enke, edelig har forklaret, at Værten, da Arrestanten, efter at være sigtet for Tyveri, rekvirerede Drikkevarer, nægtede at servere for ham, og som Grund hertil angav, at Arrestanten tidligere paa Aftenen ingen Penge havde havt, og følgelig heller ikke nu kunde have saadanne paa lovlig Maade.

Skomager Christian Henriksen har forklaret, at han den paagældende Aften Kl. 9 a 10 kom ned i »Nordpolen«, hvor kort efter ogsaa Strand kom ned. Han sad paa Strands højre Side, og han saa, at Strand, der trakterede de Tilstedeværende, havde Penge, og at han puttede sine Penge i den højre Yderlomme. Arrestanten, der sad paa Henriksens højre Side, foreslog, at de skulde bytte Plads, hvad der ogsaa skete, hvorved altsaa Arrestanten kom til at sidde paa Strands højre Side. Paa een Gang sigtede Strand Arrestanten for at have stjålet hans Penge, hvorefter Arrestanten, der gjorde Mine til at forlade Beværtningen, og som blev opfordret til at forholde sig rolig, til Politiet kom, forlangte »10 Bajere«; da Værten svarede, at det kunde

ikke nytte, at Arrestanten bestilte noget, da han jo ingen Penge havde, svarede Arrestanten, at han havde Penge, og fremviste nogle Krone- og Tokronestykker.

Arrestanten har erkjendt, at det er rigtigt, at hans Penge bleve eftertalte oppe hos Kusk Larsen, men angivet, at det ikke var alle hans Penge, der blev talte, idet han, som ikke vilde, at de andre skulde kjende hans Pengeaffærer, gjemte nogle af sine Penge paa sig, uden at han dog kan mindes, hvor mange Penge han gjemte eller hvor han gjemte dem; fremdeles har han erkjendt, at han en Gang under Opholdet i Beværtningen sagde, at han ikke havde flere Penge og derfor ikke kunde være med til at skillinge sammen til Drikkevarer, men har samtidigt gjort gjældende, at dette var i Strid med Sandheden, og at Grunden til, at han fremkom med denne Usandhed, var den, at han ønskede at spare sine egne Penge; endelig har han erkjendt, at han byttede Plads med Henriksen, saaledes som af denne forklaret, og angivet, at Grunden hertil kun var den, at han vilde have noget mere Øl af Strand, samt paastaet, at han ikke har rørt ved Strands Lommer, men kun taget ham i Armen, da han bad ham om noget Øl.

Hensees nu til, at Arrestantens Fortid taler stærkt imod ham — i denne Henseende fremhæves, at han to Gange tidligere, senest i den af Høiesteret den 22 Maj 1896 paakjendte Sag, mod sin Benægtelse er bleven dømt for Tyveri, og at han, efter at den nævnte Høiesteretsdom overgik ham, to Gange har siddet arresteret i længere Tid som sigtet for Tyveri, uden at der dog, paa Grund af manglende Bevis, blev institueret Tiltale imod ham i noget af disse Tilfælde, — findes der ved alt, hvad der saaledes foreligger, at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har frastjaalet Strand de i hans Besiddelse forefundne 6 Kr., og han vil som Følge deraf nu være at ansee efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Nr. 106. Jægermester A. **Krabbe** til Hald (Rée)

contra

Firmaet Brødrene **Bendix** ved dets Indehavere W. Bendix og G. S. Bendix (Ingen),

betr. Betaling for nogle Avlsbrugsmaskiner og Erstatning for disses for sene Aflevering.

Fjends-Nørlyng Herreders ordinære Rets Dom af 2 Februar 1897: Hovedcitanterne, Firmaet Brødrene Bendix af Kjøbenhavn, bør for Tiltale af Kontracitanten, Jægermester Krabbe til Hald, i denne Sag fri at være, og bør Kontracitanten til Hovedcitanterne be-

tale 630 Kr. 42 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra 30 Oktober 1895, til Betaling sker. Saavel Hoved- som Kontrasøgsmaalets Omkostninger ophæves. Der forelægges Kontracitanten en Frist af 14 Dage til at berigtige Stempelingen af den udtagne Kontrastævning og det af ham den 28 Januar 1896 irettelagte Indlæg. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Juni 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den af Kontracitanten, Jægermester A. Krabbe, for Underretten fremlagte Beskrivelse af en afhjemlet Skjønnsforretning kan sees, at selve Skjønnsforretningen er udfærdiget paa behørig stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ifølge den mellem Parterne førte Korrespondance, hvis væsentlige Indhold er gengivet i den indankede Dom, vare de Indstævnte forpligtede til at bringe de under Sagen omhandlede Maskiner i brugbar Stand i god Tid, inden Høsten 1895 indtraadte. Denne Forpligtelse have de misligholdt ved trods gjentagne i betimelig Tid givne Paamindelser fra Appellantens Side først at lade de fornødne Arbejder udføre nogle Dage, efter at Rugen paa Appellantens Gaard var moden til Indhøstning, og da det maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Rughøsten paa Grund af den ommeldte Forsinkelse er bleven udsat for skadelige Følger af Vejrliget, hvilke vilde have været undgaaede, ifald de Indstævnte havde efterkommet deres Forpligtelse, samt at det Appellanten derved tilføjede Tab udgjør 657 Kroner, ville de Indstævnte efter derom nedlagt Paastand være at dømme til at betale Appellanten denne Sum med Fradrag af deres Tilgodehavende hos Appellanten til Beløb 630 Kroner 42 Øre eller 26 Kroner 58 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Kontraforligsklagens Dato den 16 December 1895. Processens Omkostninger for alle Retter ville de Indstævnte have at betale til Appellanten med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Firmaet Brødrene Bendix, bør til Appellanten, Jægermester A. Krabbe, betale 26 Kroner 58 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 16 December 1895, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter betale de Indstævnte til Appellanten med 300 Kroner. Saa betale de Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Hovedcitanterne, Firmaet Brødrene Bendix i Kjøbenhavn, i første Instants sagsøgt Kontracitanten, Jægermester A. Krabbe til Hald, til i Henhold til fremlagt Regning at betale dem for leverede Avisbrugsredskaber med Tilbehør ialt 629 Kr. 92 Øre, derunder som første Afdrag paa en Høstmaskine 150 Kr., tilligemed Renter af sidstnævnte Beløb 4 pCt. p. a. fra den 1 Oktober 1895 til Forligsklagens Dato den 30 s. M., opgjort til 50 Øre, og Renter 5 pCt. p. a. af det saaledes opgjorte Beløb, ialt 630 Kr. 42 Øre, fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker, medens Kontracitanten under et Kontrasøgsmaal har paastaet Hovedcitanterne tilpligtede at betale ham for Misligholdelse af deres Forpligtelser med Hensyn til Tiden for Monteringen af bemeldte Høstmaskine og for Eftersynet af en af dem tidligere leveret Mejemaskine i Erstatning 657 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato den 16 December 1895, indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen ere Hovedcitanterne frifundne for Kontracitantens Tiltale i Kontrasagen, medens denne er dømt overensstemmende med deres fornævnte Paastand i Hovedsagen, og Sagen er derefter af begge Parter indanket for Overretten, hvor Hovedcitanterne have procederet til Underretsdommens Stadfæstelse, medens Kontracitanten har paastaet denne Dom forandret overensstemmende med den af ham for Underretten nedlagte Paastand.

Kontracitanten har erkjendt Rigtigheden af de af Hovedcitanterne paastævnte Fordringer til Beløb 630 Kr. 42 Øre, og Striden mellem Parterne drejer sig saaledes alene om den af Kontracitanten nedlagte Erstatningspaastand.

Det fremgaar i saa Henseende af Sagens Oplysninger, at Kontracitanten i Maj 1895 gjorde Bestilling hos Hovedcitanterne paa Levering af den ovennævnte Høstmaskine, Mac Cormicks Staaelsvinder kaldet, der ifølge Hovedcitanternes Skrivelse af 29 s. M., i hvilken de erkjende Bestillingens Modtagelse, skulde betales med 150 Kr. den 1 Oktober 1895, med 300 Kr. den 1 Oktober 1896 og med 300 Kr. den 1 Oktober 1897, idet der beregnedes Rente 4 pCt. p. a. fra 1 Oktober 1895, hvorhos Maskinen skulde forblive Sælgerens Ejendom, indtil den var fuldt udbetalt, at denne Maskine med Tilbehør derefter den 11 Juli s. A. afsendtes til Hald, og at Hovedcitanterne i Skrivelse af s. D. gav Meddelelse herom med Tilføjende, at de bade Kontracitanten lade den blive i Kasserne, indtil deres Montør »i god Tid inden Høsten« indfandt sig. Da Høsten imidlertid nærmede sig, uden at Montøren var ankommen, ligesom et af Hovedcitanterne i en Skrivelse af 20 September 1894 givet Tilsagn om i Løbet af Foraaret at lade en af deres Montører grundig efterse en af Hovedcitanterne tidligere leveret Mejemaskine, ej heller var blevet efterkommet, anmodede Kontracitanten, der efter sit Anbringende blev ængstelig for de skadelige Følger, som Undladelsen af rettidig Montering og Eftersyn af Maskinerne kunde have for hans Høst, Tirsdagen den 23 Juli sin Kjøbmand i Viborg om at lade Hovedcitanterne vide, at Rughøsten paa Hald vilde begynde først i den kommende Uge, og denne Meddelelse blev ogsaa samme Dag sendt Hovedcitanterne, ligesom Kontracitanten desuden den følgende Dag lod sin Forvalter sende en lignende Meddelelse direkte til Hovedcitanterne, som under 25 s. M. svarede, at en

benævnt Montør »en af de første Dage i kommende Uge« vilde indfinde sig paa Hald for at opsætte og igangsætte Binderen og efterse Mejemaskinen. Kontracitanten, efter hvis Anbringende Rugen alt i flere Dage havde været fuldmoden til Høst, og som ikke, da Vejret var meget gunstigt, turde spille Tiden, paabegyndte imidlertid Høsten med de Midler, han havde for Haanden, og sendte derhos Tirsdag Aften den 30 Juli, da Montøren endnu ikke var kommen, Brev til Hovedcitanterne om, at Høsten samme Dag var begyndt, og om, at han haabede, at de sendte Montøren snarest, da han var i stor Forlegenhed. Dagen efter modtog han Telegram om, at Montøren vilde komme den følgende Dag, og Torsdag den 1 August om Formiddagen indfandt den nævnte Montør sig derpaa, overfor hvem Kontracitanten ifølge sit Anbringende, der er bestyrket ved nogle under Sagen afgivne Vidneforklaringer, strax reserverede sig at ville gjøre Ansvar gjældende mod Hovedcitanterne, hvis der paa Grund af indtrædende Vejrforandringer skulde blive Vanskeligheder med Høsten. Maskinerne bleve nu monterede og eftersete, saaledes at Selvbinderen kunde sættes i Gang Fredag Middag den 2 August og Mejemaskinen Lørdag Middag den 3 s. M., hvorefter der — efter Kontracitantens Anbringende af al Kraft — blev drevet paa Høsten, indtil der, just som al Rugen paa Gaarden var mejet og sammenbunden, den 8 August om Morgenen indtraadte en stærk og vedholdende Regn, der forhindrede Hjemkjørslen saaledes, at Sæden maatte blive staaende paa Marken udsat for den uafbrudte Nedbørs Indvirkning indtil den 14 s. M., hvorefter Hjemkjørslen fandt Sted i Dagene fra den 15 til den 17 August. Kontracitanten, som den 4 August havde tilskrevet Hovedcitanterne angaaende nogle Reservedele til Maskinerne og samtidig havde takket for den tilsendte dygtige Montør uden at tage noget Forbehold i Anledning af hans for sildige Ankomst, havde imidlertid i en Skrivelse til Hovedcitanterne af 13 s. M. forespurgt, om de vare villige til at erstatte ham den Skade, som var ham paaført ved, at de for sent havde leveret ham den ommeldte Selvbinder, idet han meddelte, at han havde faaet sin Rug halvt ødelagt, og da Hovedcitanterne ikke vilde indlade sig derpaa, begjærede Kontracitanten i Henhold til Stævning til Hovedcitanterne af 6 September s. A. 2de Mænd udmeldte af Retten til — som det i Stævningen angives — at foretage en Syns- og Skjønforretning over den paa Hald Hovedgaard i den indeværende Sommer indhøstede Rug til Bestemmelse af den Forringelse i Rugens Kvalitet og Værdi, der maatte ansees bevirket ved ugunstigt Vejr under Indhøstningen, og de saaledes udmeldte Mænd havde derpaa d. 16 September 1895 foretaget og den 29 Oktober s. A. inden Retten afhjemlet en Forretning, der af Parterne er taget for gyldig uden Edsaffæggelse, og som gaar ud paa, at den Skade, Kontracitantens Rug har lidt, og den Værdiforringelse, der er foraarsaget ved, at Rugen har staaet paa Marken i Regntiden, efter Mændenes

Færdig fra Trykkeriet den 19 Januar 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frønkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 42..

Fredagen den 6 Januar.

bedste Skjøn og Overbevisning maa ansættes til 2 Kr. pr. Tønde — 1 Td. regnet til 200 Pd. dansk Vægt — nemlig 1 Kr. 75 Øre for Kornet og 25 Øre for det dertil svarende Straa.

Under Anbringende af, at Kontracitantens Rughøst i 1895 udgjorde ialt 404 Traver, hvoraf ikkun 15¹/₂ Traver vare indkjørte, inden Regntiden begyndte, og at hver Trave ved Tærskningen udbragtes til 169,12 Pd., hvilket for 388¹/₂ Traver udgjør ca. 65700 Pd., samt under Henvisning til, at hans Tab ifølge Skjønnsforretningen er ansat til 1 Øre pr. Pd., har Kontracitanten derefter opgivet det Beløb, som han under nærværende Sag søger erstattet hos Hovedcitanterne, til de ovenanførte 657 Kr.

Efter Resultatet af den ommeldte Skjønnsforretning og de af Kontracitanten under Sagen tilvejebragte detaillerede og tilsyneladende nøjagtige Oplysninger om Udbyttet af hans Rughøst i 1895 er der nu vel ikke Grund til at betvivle, at han har lidt et Tab af omtrent den angivne Størrelse som Følge af, at den aldeles overvejende Del af hans Rug er bleven staaende paa Marken under hele den ovenommeldte Regnperiode; men der kan dog ikke — saaledes som Kontracitanten har villet gjøre gjældende — gaas ud fra som givet, at hele dette Tab vilde være undgaaet, saafremt Høsten havde kunnet paabegyndes med de omhandlede Maskiner et Par Dage før, end det skete, idet det efter det Foreliggende maa antages, at det under alle Omstændigheder var nødvendigt, at Kornet efterat være høstet henstod paa Marken i nogle Dage, før det kunde blive tjenligt til at kjøres ind, hvorhos der ej heller uden videre kan gaas ud fra, at Høsten i saa Fald vilde være bleven fremmet med den Hurtighed, hvormed det skete, efterat Maskinerne vare bragte i arbejdsdygtig Stand, og der foreligger ikke under Sagen saadanne Oplysninger, hvorefter det vilde være muligt at bestemme, hvor stor en Del af Tabet der i Virkeligheden maa tilskrives den Opsættelse med Høstens Paabegyndelse, som foranledigedes ved, at Maskinerne ikke vare i arbejdsdygtig Stand tidligere, end Tilfældet blev. Men forøvrigt findes der ikke heller at være tilstrækkelig Føje til at antage, at Hovedcitanterne have gjort sig skyldige i nogen saadan Forsømmelighed med Hensyn til Maskinernes Aflevering i arbejdsdygtig Stand, der maatte paadrage dem Erstatningspligt med Hensyn til nogen Del af det Tab, Kontracitanten maa antages at have lidt. Naar Hovedcitanterne navnlig i deres ovenfor ommeldte Skrivelse af 11 Juli 1895 tilkjendegav Kontracitanten, at deres

Montør vilde indfinde sig hos ham »i god Tid inden Høsten«, maa de efter Omstændighederne antages derved at have havt for Øje det Tidspunkt, da Høsten i Almindelighed tager eller ialfald kunde ventes i det paagjældende Aar at ville tage sin Begyndelse i den Egn, hvorom der under Sagen er Spørgsmaal, hvorimod de ikke kunne antages særlig at have villet forpligte sig til, at Montøren skulde være tilstede i god Tid, før Høsten i 1895 faktisk indtraf paa Hald. Under et af Kontracitanten fremlagt Thingsvidne have imidlertid to Mænd fra Stanghede, der begge ere Naboer til Hald, afgivet Forklaringer, der af Parterne ere vedtagne som ligesaa gyldige, som om de vare beedigede, og som bl. A. gaa ud paa, dels at Høsten (paa Hald) i Almindelighed eller, som det ene Vidne har udsagt, altid indtræffer tidligere paa Hald end i den nævnte Naboby — efter det ene Vidnes Forklaring 5 a 6 Dage tidligere, og efter det andet Vidnes mindst 8 Dage tidligere — dels at man i Stanghede i 1895 ikke høstede Rug før samtidig med, at dette skete paa Hald, og derfor ogsaa først fik Rugen hjem, efterat den havde staaet høstet paa Marken i Regnperioden. Idet der her-efter maa gaas ud fra, at hvis Rugen paa Hald — saaledes som af Kontracitanten anbragt — i 1895 har været moden til at høstes i Begyndelsen af den Uge, der begyndte med Søndagen den 28 Juli, maa Modningen være indtraadt flere Dage tidligere, end saadant var Tilfældet i den nærmeste Omegn, kunne Hovedcitanterne ved at afsende deres Montør saa tidlig, at han var tilstede paa Hald den 1 August om Morgenen eller Formiddagen, hvilket efter de almindelige Forhold paa Egnen maatte antages at være god Tid, ikke ansees at have overtraadt den Termin, inden hvilken de i deres ovennævnte Brev havde lovet at sende ham. I ethvert Tilfælde burde Kontracitanten, naar han ventede, at hans Høst allerede vilde indtræffe først i den ommeldte Uge, have underrettet Hovedcitanterne derom tidligere, end det skete ved de ovennævnte Breve af 23 og 24 Juli — der maa antages at være modtagne af Hovedcitanterne respektive 24de og 25 Juli — idet han ellers ikke kunde paaregne, at Montøren vilde komme førend den Tid, da Høsten i Almindelighed begyndte der paa Egnen, ligesom han ikke kunde forudsætte, at Hovedcitanterne havde en Montør disponibel med nogle ganske faa Dages Varsel, og forsaavidt Hovedcitanterne i deres Svarskrivelse af 25 Juli havde meddelt Kontracitanten, at Montøren vilde ankomme »en af de første Dage i kommende Uge«, medens han, som meldt, først ankom Torsdag Morgen i denne Uge, da findes der efter Tidsangivelsernes Ubestemthed ikke at kunne lægges afgjørende Vægt herpaa, og det havde ialfald ligget nær, at Kontracitanten, naar han ansaa det af særlig Vigtighed, at Montøren kom senest den 30 Juli, efter Modtagelsen af Hovedcitanternes nysnævnte Brev ikke havde ventet til denne Dag med at skrive til Hovedcitanterne derom.

Efter det saaledes Anførte vil den af Kontracitanten nedlagte Paastand om at tilkjendes Erstatning hos Hovedcitanterne ikke kunne tages til Følge, hvorimod det maa have sit Forblivende ved Underrettsdommens ovennævnte Resultat, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den af Kontracitanten for Underretten fremlagte Beskrivelse af en afhjemlet Skjønforretning kan sees, at selve Skjønforretningen er udfærdiget paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt sees i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at foreligge.

Mandagen den 9 Januar.

Nr. 325.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Carl Julius Valdemar Svendsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Oktober 1898: Arrestanterne Nr. 1 Carl Johannes Andersen, Nr. 2 Niels Christian Jensen, Nr. 3 Christian Peter Wahlgreen, Nr. 4 Axel Vilhelm Lassen, Nr. 5 Alfred Emil Madsen, Nr. 6 Hans Heinrich Petersen, Nr. 7 Carl Julius Valdemar Svendsen og Nr. 8 Martin Johannes Lassen bør straffes, Arrestanterne Jensen, Wahlgreen, Svendsen og Martin Lassen med Forbedringshusarbejde, Jensen i 1 Aar, Wahlgreen, Svendsen og Martin Lassen hver især i 8 Maaneder, Arrestanterne Andersen, Axel Lassen og Madsen med Fængsel paa Vand og Brød, Madsen i 6 Gange 5 Dage, Axel Lassen i 3 Gange 5 Dage og Andersen i 2 Gange 5 Dage, og Arrestanten Petersen med 20 Rottingslag. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Casse, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne Jensen, Petersen og Martin Lassen, Een for Alle og Alle for Een, dog saaledes, at Arrestanterne Andersen, Wahlgreen, Axel Lassen, Madsen og Svendsen deraf in solidum med dem, Een for Alle og Alle for Een, tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen for Carl Julius Valdemar Svendsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høie-

steret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretssagførerne Jensen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne 1. Carl Johannes Andersen, 2. Niels Christian Jensen, 3. Christian Peter Wahlgreen, 4. Axel Vilhelm Lassen, 5. Alfred Emil Madsen, 6. Hans Heinrich Petersen, 7. Carl Julius Valdemar Svendsen og 8. Martin Johannes Lassen tiltales under nærværende Sag, Nr. 2, 3, 6, 7 og 8 for Tyveri Nr. 1, 4 og 5 for Hæleri.

Arrestanten Svendsen er født den 13 September 1872, og, foruden to Gange at være straffet for Tyveri begaaet før det 18de Aar, anseet bl. A. ved Rettens Dom af 18 April 1891, dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, jfr. tildels § 54, og efter § 229, 4de Stk., jfr. tildels § 46, samt efter § 238, samtlige disse §§ sammenholdte med § 37 lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 228 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 23 April 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 1 November 1892 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, kfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og senest ved Rettens Dom af 15 Januar 1895 efter Straffelovens § 203 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

I en mod Arrestanten for Røveri anlagt Sag blev han ved Høiesteretsdom af 13 Maj 1897 frifunden af Mangel paa aldeles tilstrækkeligt Bevis.

Arrestanterne, som efter deres Erkjendelse Natten mellem den 14 og 15 Juni d. A. i Forening med en her under Sagen ikke tiltalt Person satte sig i Besiddelse af en ved Kalvebodstrand beliggende Baad og lode sig ved Arrestanten Svendsens Hjælp stage ud til Svømmebroen paa Vesterbros Badeanstalt, tiltales som ovenanført i Anledning af et Tyveri, der ved denne Lejlighed blev begaaet fra Bademesteren Chr. Petersens aflaaede Værelse paa Anstalten, hvorved der her blev stjaalet en Kasse med bajersk Øl paa Flasker, nogle Flasker med Bitter og nogle Cigarer til samlet Værdi af ca. 13 Kr.

Om Arrestanternes Andel i denne Forbrydelse have de nu hver for sig afgivet Forklaringer, og uagtet enhver af disse Forklaringer paa forskellige Punkter er uoverensstemmende med, hvad de andre Arrestanter have afgivet, findes den dog for saa vidt angaar Arrestanterne Nr. 1—6 og Nr. 8 at maatte lægges til Grund ved Paadømmelsen af den paagældende Arrestants Forhold.

Ved Arrestanterne Jensens, Petersens og Martin Lassens Erkjendelser maa det ansees godtgjort, at disse tre Arrestanter efter at Baaden var lagt til ved Badeanstalten og de vare komne op paa Svømmebælden, i Forening have udført det paagældende Tyveri, idet Arrestanten Jensen, for i tyvagtig Hensigt at naa ind i Bademesterens Væ-

relse, først skaffede sig Adgang til det ved Siden af liggende aflaaede Materialrum ved med en Kniv, som Arrestanten Petersen i dette Øjeblik laante ham, at skyde Riglen tilbage i Laasen og dernæst, da han herfra ikke kunde trænge ind i Værelset, ved Arrestanten Martin Lassens Hjælp, der ydedes i samme tyvagtige Hensigt, krøb over Anstaltens Tag og fra den mod Land vendende Side ved Indstigning gennem et Vindue skaffede sig Adgang til Værelset, hvis aflaaede Dør han indvendig fra aabnede ved med Kniven at tvinge Laasriglen tilbage, hvorefter Arrestanterne ved fælles Hjælp bragte de ovennævnte Koster, der beroede frit fremme i Værelset, hen til Baaden, hvor Drikkevarerne blev bragte ombord og Cigarerne fordelte, medens Ølkassen, der er vurderet til 1 Kr., blev kastet i Vandet.

Arrestanten Axel Larsen . . .

Medens sidstnævnte Arrestant har forklaret, at han paa Grund af sin ved nævnte Lejlighed af Drikkevarer paaavirkede Tilstand ikke kan udtale sig om Arrestanten Svendsens Andel i Tyveriet, have de andre 6 Arrestanter sigtet Svendsen for saadan Andel. Arrestanten Wahlgreen har vel paastaet om denne Arrestant, lige saa vel som om sig selv, at han forinden Tyveriets Udførelse erklærede ikke at ville have noget dermed at gjøre, men han har erklæret, at han husker, at der efter Tyveriets Udførelse blev trukket bajersk Øl op til Svendsen saa vel som til de andre, og at han ingen som helst Grund har til at tro, at Svendsen ikke skulde have drukket, hvad der blev rakt ham. Arrestanten Andersen har derimod forklaret, at han før Tyveriets Udførelse hørte Svendsen opfordre Arrestanten Jensen til at begaa det og siden saa Svendsen deltage i Kosternes Fortæring. Arrestanten Martin Lassen har forklaret, at Svendsen deltog i den forudgaaende Samtale om, hvem der skulde tage Øllet, og erklærede, at han selv ikke vilde gjøre det, da han »stod for højt« (d: da hans Fortid udsatte ham for særlig stræng Straf) og vistnok ogsaa, at de andre ikke maatte røbe ham, hvis Tyveriet blev opdaget, hvorimod Svendsen ikke yttrede nogen Misbilligelse af Forehavendet, samt at Svendsen siden deltog i Fortæringen. Arrestanten Petersen har forklaret, at Svendsen var behjælpelig ved Kosternes Ombordbringelse, og at han senere yttrede, at de andre, hvis de opdagedes, ikke maatte røbe ham, samt at Svendsen deltog i Fortæringen. Arrestanten Jensen har forklaret, at Svendsen deltog i den forudgaaende Samtale om, hvem der skulde tage Øllet, i hvilken Samtale Jensen selv paatog sig at gjøre det, samt at Svendsen deltog i Fortæringen. Endelig har Arrestanten Madsen forklaret, at han ikke har hørt og ikke tror, at Arrestanten Svendsen tilkjendegav nogen som helst Misbilligelse af Tyveriet, og at han i hvert Fald har seet Svendsen deltage i Nydelsen af de stjaalne Koster.

Arrestanten Svendsen har imidlertid nægtet sig skyldig i enhver Andel i Tyveriet og forklaret, at han i den Hensigt den følgende Dag at gaa paa Arbejde sammen med Arrestanten Axel Lassen tog ud med Medarrestanterne i Baaden, som han stagede, da ingen af de andre forstod det, at han, der ikke under Overfarten hørte nogen Tale om Tyveri, efter Ankomsten til Badeanstalten saa Arrestanterne Jensen, Petersen og Martin Lassen udøve Tyveriet og saae Drikkevarerne blive

bragte ombord og Cigarerne uddelte, men at han, der erklærede ikke at ville have noget med Tyveriet at bestille, afslog at deltage i Nydelsen af de stjaalne Koster.

Arrestantens Paastand om ikke at have villet have nogen som helst Andel i Tyveriet er imidlertid lidet stemmende med — hvad der er oplyst — at han, som umiddelbart efter Tyveriets Udførelse stagede Baaden med Arrestanterne i Land, for paa den ovenomtalte ikke tiltalte Persons Begjæring at sætte ham i Land, derefter atter stagede fra Land for at fortsætte Baadfarten sammen med Medarrestanterne, der endnu havde en ikke ringe Del af de stjaalne Drikkevarer liggende i Baaden. Betydningen af Arrestantens Benægtelse svækkes endvidere ved, at han i det Hele taget har afgivet vaklende og løgnagtige Forklaringer i Sagen, ligesom ogsaa hans Fortid taler imod ham. Endelig har den nævnte ikke tiltalte Person, Arbejdsmand Otto Larsen, der iøvrigt som straffet for Tyveri ikke er et fuldgyldigt Vidne, forklaret, at han paa Hjemturen fra Badeanstalten erklærede, at han ikke vilde have noget med det Hele at gjøre, dertil »stod han for højt«, og at Svendsen hertil svarede, at han stod endnu højere, men at Arrestanten Jensen havde lovet ham at holde ham udenfor Sagen og paatage sig hele Skylden, hvis han blev opdaget, at han saa bajersk Øl blive rakt hen til Svendsen og anseer det for givet, at denne ogsaa tog imod Øllet, og at han i hvert Fald husker, at Svendsen røg af de stjaalne Cigarer.

Herefter findes det tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten Svendsen ved heromhandlede Lejlighed har gjort sig skyldig i Hæleri, hvorimod Medarrestanternes Sigtelse, for saa vidt den angaar anden Meddelagtighed i Tyveriet, ikke ved det iøvrigt oplyste findes at have vunden saadan Bestyrkelse, at den imod Arrestantens Benægtelse vil kunne lægges til Grund ved Paadømmelsen.

 Som Følge af det anførte . . . ville Arrestanterne være at ansee:

Arrestanten Nr. 7, Svendsen, i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238, som for fjerde Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 30. Tømmermester N. Sørensen Søtofte (Selv)

contra

Kammerherre, Lehnsgreve **Krag-Juel-Vind-Frijs** som Besidder af Stamhuset Stensballegaards Fideikommis (Shaw) og Bogholder L. C. Bokkenheuser (Ingen),

betr. Omstødelse af en Udlægsforretning, Erstatning for samme m. v.

Hatting Herreds Fogedrets Forretning af 2 Oktober 1894, hvorved for et Beløb af 37076 Kr. er dekretet Udlæg i Ejendommen »Røde Mølle« m. m.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Februar 1896: Den paaankede Udlægsforretning bør være ophævet. Iøvrigt bør de Indstævnte, Lehns greve Krag-Juel-Vind-Frijs som Besidder af Stamhuset Stensballegaards Fideikommis og Bogholder Louis Christopher Bokkenheuser, for Tiltale af Citanterne, Konsul A. Crome og Tømmermester Sørensen-Søtofte, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den nuværende Besidder af Stamhuset Stensballegaards Fideikommis, Lehns greve M. Krag-Juel-Vind-Frijs, er indtraadt i Sagen for Høiesteret efter den tidligere Besidders Død.

For Høiesteret har Kontraappellanten gjtaget den i forrige Instants fremsatte Paastand om Afvisning af Sagen, fordi den Fordring, hvorfor Udlæg var skeet, er bleven betalt under Appelsagens Drift, men som i den indankede Dom antaget, kan Hovedappellanten ikke herved ansees afskaaren fra at se Udlægsforrettningens Lovlighed og de mulige Følger af dens Omstødelse prøvede ved Appel.

I Henseende til Sagens Realitet vil derhos Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste, dog saaledes, at der findes at burde gives Hovedappellanten Dom for Tilbagebetalingen af de af ham under Forbehold erlagte Omkostninger ved den paaankede Udlægsforretning til Beløb 839 Kroner 5 Øre med Renter af samme fra den 26 Oktober 1894. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Kontraappellanten, Kammerherre Lehns greve Krag-Juel-Vind-Frijs som Besidder af Stamhuset Stensballegaards Fideikommis, bør til Hovedappellanten, Tømmermester N. Sørensen-Søtofte, betale 839 Kroner 5 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 26 Oktober 1894, indtil Betaling skeer. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Konsul A. Crome af Frederiksberg, der var 2den Prioritetshaver i den under Nr. 13, 10 b, 6 d og 6 e af Ørum Sogn og Nr. 2 a og 4 b af Lille Dalby i Hedensted Sogn matrikulerede Ejendom »Røde Mølle«, ved én over denne Ejendom i Aaret 1886 afholdt Tvangsauktion var bleven Højstbydende og havde taget Forbehold om at lade sig som ufyldstgjort Panthaver Ejendommen udlægge, traadte han, der ønskede at afhænde denne og derfor helst vilde undgaa strax at berigtige sin Adkomst dertil, i Underhandling med Godsforvalteren paa Boller, Møgelkjær og Stensballegaard angaaende Overtagelsen af en i Ejendommen paa 1ste Prioritet indestaaende, til Stamhuset Stensballegaards Fideikommis skyldig Kapital af 36000 Kr., hvorfor den tidligere Ejer, Bogholder Louis Christopher Bokkenheuser af Skibet, under 12 Juni 1882 havde udstedt en med Ratihabitionspaategning af 11 September s. A. forsynet og derpaa den 23. næstefter thinglæst Obligation, i hvilken det var bestemt, at Kapitalen, som forrentedes med 4 pCt. p. a., fra Kreditors Side kunde opsiges med $\frac{1}{4}$ Aars Varsel, og at den bl. A. i Tilfælde af, at Pantet afhændedes, strax uden Opsigelse skulde være forfalden til Udbetaling. I den Anledning tilstillede Godsforvalter Konsul Crome en Skrivelse af 24 Juni 1886, hvormed der til Underskrift af Sidstnævnte fulgte en i dennes Navn udfærdiget Obligation for den ovennævnte, til Stamhuset Stensballegaards Fideikommis skyldige Kapital, for hvilken der efter denne Obligations Indhold, som i det Hele stemmede med den ældre, af Bokkenheuser udstedte Obligation, navnlig ogsaa forsaaavdt angik de Eventualiteter, under hvilke Kapitalen uden Opsigelse skulde være forfalden til Udbetaling, ligeledes gaves 1ste Prioritets Panteret i den nævnte Ejendom, der nu betegnedes som tilhørende Crome, hvorhos Godsforvalteren i samme Skrivelse anmodede Crome om ved Tilbagesendelsen af Obligationen i underskreven Stand at tilstille ham hans Salær, 360 Kr., og 60 Kr. til Obligationens Stempling samt tilføjede, at han da foreløbigt skulde lade Obligationen ligge uthinglæst, indtil Crome fik sin Adkomst paa Ejendommen berigtiget, og efterat Crome derpaa i en Skrivelse af 2 Juli s. A. til Godsforvalteren havde udtalt, at Opfordringen til allerede nu at udstede ny Obligation kom ham noget uventet, eftersom det, som tidligere meddelt Godsforvalteren, var hans Hensigt at afhænde Ejendommen, svarede Godsforvalteren ved en den 3 s. M. dateret Skrivelse, at han havde antaget det for Cromes Mening, at denne endnu ikke var paa det Rene med sig selv, om han vilde tage Skjøde paa Ejendommen eller ikke, og at han af den Grund samt af Hensyn til Cromes personlige Vederhæftighed var gaaet ind paa at fratælde Fordringen om strax at faa Kapitalen udbetalt eller thinglæst Obligation fra Crome, imod at denne ved en Paategning overtog Gjælden med personlig Forpligtelse, men at det dog for det Tilfælde, at Crome senere skulde bestemme sig til at beholde Ejendommen, vilde være det for Stempelafgiftens Vedkommende mest besparende strax at udstede ny Obligation, og at han med Hensyn til Thinglænsningen jo havde lovet Crome at ville se Tiden an, hvorpaa Godsforvalteren modtog den forønskede nye Obligation, dateret den 7 Juli 1886 og forsynet med Cromes Underskrift, saavel som det forlangte Salær og 60 Kr. til Obli-

gationens Stempeling, medens dog den ældre, af Bokkenheuser udstedte Obligation fremdeles forblev i Fideikommisets Værge.

Uden tinglæst Adkomst besad Crome derefter Ejendommen i den paafølgende Tid, indtil han, som derhos betalte de efterhaanden forfaldne Renter af Fideikommisets ommeldte Tilgodehavende, i November Maaned 1893 til Tømmermester Sørensen-Søtofte i Kjøbenhavn afhændede sin Ret til at erholde Udlægsskjøde paa samme bl. a. paa Vilkaar, at Sørensen-Søtoftes Adkomst paa Ejendommen skulde berigtiges i December Termin 1894, og at han dels skulde overtage den nævnte deri paa 1ste Prioritet indestaaende Gjæld, dels give Crome 2den Prioritet for 14000 Kr., og i December Termin 1893 og i Juni Termin 1894 lod Sørensen-Søtofte derefter de da forfaldne Renter af Fideikommisets Tilgodehavende betale ved Overretssagfører O. Petersen i Kjøbenhavn, som efter den sidste af disse Røntebetalinger modtog en Skrivelse af 16 Juni 1894 fra Godsforvalteren, i hvilken Skrivelse denne næst at kvittere for det betalte Beløb bad Overretssagfører Petersens Mandant underrettet om, »at Kapitalen, der iøvrigt overensstemmende med Obligationens Ordlydende allerede er forfalden til Udbetaling, nu vil blive opsagt til 11 December 1894«, hvorhos Godsforvalteren den paafølgende 6 August tilstillede bemeldte Sagfører en Opsigelse af Kapitalen til denne Termin med Anmodning om at erhverve Sørensen-Søtoftes Tilstaaelse for lovlig modtagen Opsigelse. Da Sagføreren, der vilde have underrettet Sørensen-Søtofte om Indholdet af Skrivelsen af 16 Juni umiddelbart efter dennes Modtagelse, imidlertid lod Opsigelsen bero, indtil Sørensen-Søtofte lejlighedsvis maatte indfinde sig hos ham, men Sørensen-Søtofte, inden dette var sket, begav sig paa en Udenlandsrejse, blev den forønskede Tilstaaelse for Opsigelsen ikke tilstillet Godsforvalteren, der, som det maa antages, ej heller blev underrettet om Grunden hertil, og uden nogen yderligere Forhandling med eller Underretning til Sørensen-Søtofte eller Crome blev der nu mellem Overretssagfører Plenge i Horsens som Befuldmægtiget for Lehnsgreve Krag-Juel-Vind-Frijs til Boller, og L. C. Bokkenheuser d. 6 og 8 September 1894 indgaaet et saakaldet frivilligt Forlig, der blev ratihabet inden Forligskommissionen den 10 s. M. og hvorved Bokkenheuser erkjendte, at han ifølge den ovennævnte Obligation af 12 Juni 1882 var skyldig til Lehnsgreve Krag-Juel-Vind-Frijs som Besidder af Stamhuset Stensballegaards Fideikommis 36000 Kr., der, som det hedder i Forliget, ifølge Panteobligationens Indhold forlængst vare forfaldne til Udbetaling paa Grund af Pantets Afhændelse, og som han forpligtede sig til mod Renter, 4 pCt. p. a. fra 11 Juni 1894 til 6 September s. A. og derefter 5 pCt. p. a., indtil Betaling skete, samt et Beløb af 375 Kr. som de med Forligets Oprettelse, Ratihabering og Beskrivelse m. v. forbundne Omkostninger, derunder Sagførersalær, at betale senest den 11 næstefter, hvorhos det ved Forliget vedtoges, at Kreditor, saafremt Betalingen udeblev over dette Tidspunkt, strax skulde være berettiget til at gjøre Udlæg i den ved Obligationen pantsatte Ejendom uden at paabegynde Forretningen paa Bokkenheusers Bopæl. I en til Sørensen-Søtofte rettet Skrivelse af 11 September 1894 meddelte Overretssagfører Plenge dernæst, at da Godskontoret efter Afsendelsen af den ovennævnte Skrivelse af 6

August s. A. intetsonhelst havde hørt enten fra Sørensen-Søtofte eller fra Overretssagfører O. Petersen paa hans Vegne, havde Stamhusbesidderen overgivet Plenge den ommeldte Pantefordring til Inkassations, og idet han derhos anmodede Sørensen-Søtofte om inden 8 Dage enten at indbetale 36000 Kr. med Renter 4 pCt. p. a. fra 11 Juni s. A. samt Inkassationsomkostninger og Salær 50 Kr. 82 Øre eller samtidig med kontant Indbetaling af dette sidste Beløb at stille Sikkerhed i let realisable Værdipapirer for Udbetaling af Kapital og Renter i den paafølgende 11 December Termin, tilføjede han, at der, saafremt et af disse Alternativer ikke fuldt ud blev efterkommet inden den 19 September, »i Henhold til et med Debitor efter Panteobligationen indgaaet Forlig strax vilde blive gjort Udlæg i Pantet og dette stillet til Tvangsauktion«.

Mellem Overretssagfører O. Petersen, til hvem Sørensen-Søtoftes Hustru under sin Mands Fraværelse lod den nysnævnte Skrivelse overlevere, og Overretssagfører Plenge foregik der dernæst en Brevvexling, under hvilken Petersen forestillede Plenge, at Opsigelsen ikke vilde blive betvivlet*), og at han iøvrigt ikke kunde indse, hvorledes man, som det hedder i en Skrivelse fra ham, i Juni Termin kunde opsiges en Kapital til December s. A., og saa, uden at der var sket noget i Mellemtiden, ville gaa frem ved Udlæg og Auktion inden December Termin, hvorpaa der efter en af Overretssagfører Plenge paa Lehns greve Krag-Juel-Vind-Frijs's Vegne til Fogden indgiven Rekvision af 1 Oktober 1894 den følgende Dag paa Røde Mølle blev afholdt en Eksekutionsforretning, hvorved Plenge gav Møde, og under hvilken der i Henhold til det ovennævnte Forlig for Hovedstol med Renter til Rekvisionens Datum og Omkostninger, derunder Forligs- og Inkassationsomkostninger 375 Kr., for Rekvisionen med Stempel 25 Kr., Befordringsgodtgjørelse 16 Kr. og Salær for Plenges Møde 200 Kr. til Beløb ialt 37128 Kr. 73 Øre, — som forgjæves blev affordret Sørensen-Søtoftes paa Ejendommen antrufne Avlskarl — med yderligere paa-løbende Renter og Omkostninger, blev givet Udlæg i bemeldte Ejendom, der vurderedes til 65000 Kr., og endvidere i sammes specificerede Besætning og Inventarium.

Efter Stævning til Lehns greve Krag-Juel-Vind-Frijs som Besidder af Stamhuset Stensballegaards Fideikommis og til Bogholder L. C. Bokkenheuser have Citanterne, bemeldte Konsul Crome og Tømmermester Sørensen-Søtofte, nu under nærværende Sag indanket denne Udlægsforretning her for Retten, hvor de — der efterat Sagen var anhängiggjort for Overretten, under 18 December 1894 til bemeldte Godsforvalter have indbetalt den omhandlede Prioritetsgjæld 36000 Kr., Renter for $\frac{1}{2}$ Aar 720 Kr. og de af Indstævnte, Greve Krag-Juel-Vind-Frijs's Sagfører forlangte Omkostninger med 839 Kr. 5 Øre og samtidig have reserveret sig deres formentlige Ret i Anledning af den afholdte Udlægsforretning, navnlig til at tilbagesøge Omkostningerne og til at fordre Erstatning m. v. — have nedlagt Paastand om, at Udlægsforretningen annulleres eller omstødes, og at de Indstævnte tilpligtes in solidum at betale Citanten Sørensen-Søtofte eller Citanten Crome eller dem begge i Forening i Erstatning for Tort, Tab og Kre-

*) Skal formentlig være »bestridt«.

ditspilde et Beløb af 20000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Appelstævningens Dato den 26 Oktober 1894, indtil Betaling sker, samt in subsidium om, at Forligs- og Udlægsomkostningerne nedsættes, hvilke Paastande, forsaavidt angaar Erstatningen, med Hensyn til hvilken det i Citanternes Deduktionsindlæg udtales, at Spørgsmaalet om, hvem den skal tilkomme, noget vil bero paa, hvad der fremtidig sker, men at det antages for rigtigst, at den tilkjendes Sørensen-Søtofte som Besidder, Citanterne i Henhold til en mellem dem under 19 April f. A. indgaaet Overenskomst derefter nærmere have præciseret saaledes, at Erstatningsbeløbet paastaas tilkijendt Sørensen-Søtofte, der i December Termin 1894 har ladet sig meddele Udlægsskjøde paa »Røde Mølle«. Indstævnte, Lehns greve Krag-Juel-Vind-Frijs, har nedlagt Paastand om, at Sagen afvises i sin Helhed eller ialfald forsaavidt angaar Udlæget for Kapital og Renter samt Erstatningspaastanden og Citanten Crome, og subsidiært om, at den paaankede Udlægsforretning stadfæstes, og at bemeldte Indstævnte i Henseende til den af Citanterne paastaede Erstatning frifindes for disses Tiltale. Indstævnte Bokkenheuser har ikke givet Møde for Overretten.

Foruden at der nu ikke kan gives den mødte Indstævnte Medhold i hans Formening om, at Sagens Gjenstand, efter at den omhandlede Pantegjæld med Renter er bleven betalt, ikke udgjør objectum appellabile, maa det, efter hvad ovenfor er anført om begge Citanternes Stilling til den Ejendom, som har været Gjenstand for den paaankede Udlægsforretning, og den deri indestaaende 1ste Prioritet paa den Tid, da Udlæget blev iværksat, anses ubeføjet, naar det endvidere fra hans Side er gjort gjældende, at Citanterne, og særligt Crome, skulde savne den til Paaanke af Forretningen fornødne retlige Interesse i dennes Omstødelse, og ligesom derfor den fornemmelig paa disse Grunde byggede Paastand om Afvisning af Sagen i dens Helhed eller ialfald for Citanten Cromes Vedkommende ikke kan tages til Følge, saaledes kunne Citanterne ej heller, som af bemeldte Indstævnte forment, ved den stedfundne Betaling af Kapitalen med Renter anses afskaarne fra forsaavidt at fortsætte den forinden indledede Appel til Omstødelse af Udlægsforretningen eller fra at se den heraf afhængige Erstatningspaastand tagen under Paakjendelse, og idet derhos ej heller denne sidste Paastand — hvad ligeledes er gjort gjældende fra den indstævnte Fideikommisbesidders Side — kan anses, selv i sin oprindelige Skikkelse — at lide af nogen Ubestemthed, som maa bevirke Afvisning af denne Del af Sagen, maa de nedlagte Afvisningspaastande i det Hele forkastes.

Hvad dernæst angaar Sagens Realitet, have Citanterne til Støtte for deres Paastande gjort gjældende, at Modtagelsen af den ovennævnte af Citanten Crome udstedte Obligation maa have afskaaret Fideikommisbesidderen fra at kontrahere med Indstævnte Bokkenheuser paa den Maade, som sket er ved det mellem dem indgaaede Forlig, der paa Grund heraf ifølge Citanternes Formening maa anses ugyldigt i Forhold til dem, forsaavidt som det ikke har kunnet afgive tilstrækkelig Hjemmel for Fideikommisbesidderen til at lade den paaankede Udlægsforretning iværksætte, og at der, selv om Indholdet af Cromes Obligation i og for sig kunde medføre, at Fideikommisets Tilgodehavende allerede paa det Tidspunkt, da Forliget blev indgaaet, maatte betragtes

som forfaldent til Udbetaling paa Grund af den endnu ikke fuldbyrdede Overdragelse til Citanten Sørensen-Søtofte af den Ejendom, hvori dette Tilgodehavende var prioriteret, ved den ovennævnte Skrivelse af 16 Juni 1894 er givet Afkald paa denne Virkning af Afhændelsen.

Ved Modtagelsen af den af Citanten Crome, efterat han ved den i Aaret 1886 stedfundne Retsforfølgning var bleven Ejendomsbesidder af den pantsatte Ejendom, udstedte Obligation, i Forbindelse med, at Fideikommisbestyrelsen, som meldt, af Hensyn til, at Crome agtede at afhænde Ejendommen, gav Tilsagn om, at Obligationens Thinglæsning foreløbigt skulde blive stillet i Bero, og derefter har ladet denne Ordning forblive bestaaende gennem en Række af Aar, hvori Crome efter det Foreliggende maa antages tillige faktisk at være bleven betragtet som Debitor for den paagældende Pantegjæld, af hvilken han navnlig stadigt forinden Afhændelsen af Ejendommen til Sørensen-Søtofte har betalt de efterhaanden forfaldne Renter, maa Fideikommisset nu ogsaa ansees at være indtraadt i et saadant Retsforhold til Citanten Crome, at denne saavel som Citanten Sørensen-Søtofte, der som Følge af den af ham erhvervede Adgang til at erholde Udlægsskjøde paa Ejendommen havde en selvstændig Interesse i, at Cromes retlige Stilling til denne ikke blev forrykket, med Føje kunde gjøre Krav paa, at der, navnlig af Hensyn til den pantsatte Ejendoms Overgang til Sidstnævnte, ikke paa Grundlag af et med den oprindelige Debitor alene indgaaet Forlig gjordes Exekution i Ejendommen for den paagældende Fordring, men at en til dennes Inddrivelse sigtende Retsforfølgning ialfald tillige blev rettet mod Crome. Allerede paa Grund heraf, og uden at det bliver fornødent at komme ind paa, hvad Citanterne iøvrigt have anført til Støtte for deres Paastand om Omstødelse af den paaankede Udlægsforretning, vil denne være at ophæve, og idet dette Resultat maa medføre, at de af Citanterne, som ovenanført, under Forbehold betalte Omkostninger bør tilbagebetales — hvorom der dog efter Proceduren ikke vil være at træffe nogen positiv Bestemmelse her under Sagen, — bliver det under denne omtvistede Spørgsmaal om, hvorvidt de under bemeldte Omkostninger indbefattede, af den indstævnte Fideikommisbesidders ovennævnte Sagfører beregnede Honorar for hans Virksomhed under den stedfundne Retsforfølgning, maa ansees for ubillige, uden Betydning for Sagens Udfald.

Derimod findes den nedlagte Erstatningspaastand — der, forsaavidt den gaar ud paa Godtgjørelse for Kreditspilde, efter Citanternes Procedure maa forudsættes alene at sigte til de Ulemper i denne Henseende, som skulde være paaførte Citanten Sørensen-Søtofte — ikke at kunne tages til Følge, idet det under de ved Afholdelsen af Udlægsforretningen, der efter det til Grund for samme liggende Forlig ikkun fremtræder som iværksat for en Indstævnte Bokkenheuser paahvilende Gjæld, forhaandenværende Omstændigheder ikke kan antages, at Forretningen har medført nogen Tort for Citanterne, og det derhos ikke er godtgjort, at disse, af hvilke Sørensen-Søtofte beholdt det Udlagte i sin Besiddelse, have lidt noget Tab ved Udlægsforretningen, ligesaa lidt som der er oplyst Omstændigheder, som give tilstrækkelig Føje til at forudsætte, at denne har bevirket noget Skaar i Sørensen-Søtoftes Kredit, som efter hans Stilling og Forhold kunde give ham et beretti-

get Krav paa Skadesløsholdelse, og de Indstævnte ville derfor under denne Del af Sagen være at frifinde for Citanternes Tiltale.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 338.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Victor Petersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 November 1898: Arrestanten Victor Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Lange, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Victor Petersen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Victor Petersen, som under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er født den 12 Marts 1862 og anseet bl. A.: ved Hillerød Kjøbstad og Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 7 Januar 1891 efter Straffelovens § 238, kfr. § 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, ved Rettens Dom af 25 Juni 1892 efter Straffelovens § 228 eller i Medfør af dens § 241, 2det Stykke, efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri og efter dens § 238 for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 1 Oktober 1892 efter Straffelovens § 238 for 3die Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 14 Oktober 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, eller i Med-

før af Straffelovens § 241, 2det Stykke, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved Rettens Dom af 27 Marts 1897 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 48 Dage.

Arrestanten sigtes for den 21 September d. A. Kl. Kl. mellem 4 og 5 Eftermiddag i Gothersgade fra en aabenstaaende Flytteomnibus at have stjaalet et Par Sko, medens Ejeren, Arbejdsmand Christen Jørgensen tilligemed Arbejdsmand Lars Nielsen vare beskjæftigede med fra Vognen at bære Bohave op i en Lejlighed.

Arbejdsmand Jørgensen har i saa Henseende edeligen forklaret, at da han ved nævnte Tid fra det Hus, i hvilket han havde bragt Møbler op fra Vognen, kom ned paa Gaden, saa han sine Sko, som han nogen Tid i Forvejen havde stillet ind i Flyttevognen, nu ligge paa Gaden, hvorfra de bleve opsamlede af en ikke i Sagen tilstede-kommen Dreng, der igjen satte dem ind i Vognen, og tillige saa han Arrestanten, hvem Arbejdsmand Nielsen stod og holdt paa; og Arbejdsmand Nielsen har edeligen forklaret, at da han kort forinden fra Huset kom ned til Flyttevognen, saa han en Kusk, som han kjender af Udseende, men som ikke har kunnet bringes tilstede under Sagen, holde Arrestanten i Kraven, idet han yttrede til Arrestanten: »Hvor kan det falde Dig ind at tage de Sko fra Vognen.« Vidnet saa samtidig Arrestanten kaste et Par Sko fra sig, som Vidnet gjenkjendte som et Par, Jørgensen noget i Forvejen havde sat fra sig i Vognen.

Arrestanten har nu ogsaa erkjendt ved nævnte Lejlighed at være bleven paagreben med et Par Sko som de nævnte i Hænde, men han har nægtet at have stjaalet dem, og har afgivet følgende Forklaring.

Umiddelbart forinden han blev paagreben, kom en ham ubekjendt Person hen til ham og rakte ham Skoene med det Spørgsmaal, om Arrestanten vilde købe dem, men inden han fik Tid til at svare, som hans Agt var, at nu skulde han se paa dem, kom en af Flyttefolkene tilstede og gjorde sin Ret gjældende til Skoene, som Arrestanten enten kastede eller leverede fra sig, han husker det ikke længer, medens den ubekjendte Person forsvandt.

Denne Forklaring er imidlertid lidet sandsynlig og ganske ubestyrket, og Betydningen af den svækkes yderligere ved, at Arrestanten ikke, da han paagrebes af Flyttefolkene, omtalte, at en anden Person havde givet ham Skoene i Hænde, samt ved at han, hvad imod Arrestantens Benægtelse maa ansees godtgjort, heller ikke til den Politirapport, som samme Dag optoges over ham, gav den omtalte Forklaring, men tværtimod erklærede, at han paa Grund af sin Beruselse ved nævnte Lejlighed ikke kunde erindre, hvorledes han er kommen i Besiddelse af Skoene.

Men desuden pege Sagens øvrige Omstændigheder hen paa Arrestanten som den, der har stjaalet Skoene, i hvilken Henseende følgende fremhæves:

Foruden hvad Arbejdsmand Nielsen har forklaret om den ovenomtalte Kusks Udtalelse, har han afgivet, at Arrestanten paa Vidnets Spørgsmaal om, hvad Arrestanten havde at gjøre med de Sko, svarede: »Giv mig et Par paa Tosken og lad mig saa løbe«, og Nielsen, saavel som Politibetjent Nr. 528, Udby, der begge ledsagede Arrestanten til Stationen, have — ogsaa for Udby Vedkommende under Ed —

forklaret, at Udby paa Vejen foreholdt Arrestanten, hvor han kunde være saa tosset at stjæle Skoene midt paa Gaden ved højlys Dag, og at Arrestanten hertil svarede: »Ja, det var ogsaa dumt, men jeg tænkte, jeg kunde tjene et Par Skilling derved, og jeg troede ikke, at Flyttemanden var saa tosset at ville melde det til Politiet.«

Efter det saaledes Foreliggende og under Hensyn til, at Arrestantens Fortid taler stærkt imod ham, findes der at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten selv og i tyvagtig Hensigt har tilvendt sig de nævnte Sko, der maa antages at have haft en Værdi af 10 Kr.

Som Følge af alt Foranført vil han være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter § 238 som for femte Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedes.

Nr. 305. **Finantsministeriet** (den kst. Kammeradvokat)

contra

Postkontrollør **Frederik Vilhelm Seiths Enke, Marie Rosaline**, født **Petersen** (Nellemann efter Ordre),

betr. en Pensionsret m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 April 1898: Citantinden, Postkontrollør Frederik Vilhelm Seiths Enke, Marie Rosaline, født Petersen, bør være berettiget til at erholde Pension efter Pensionsloven og til at faa de ovenfor omhandlede Overlevelsesserter behandlede som pligtige. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret ville være at ophæve, og det Kontraappellantindens beskikkede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Nulleman 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved at andrage, at Citantinden, Enkefru Marie Rosaline Seiths Mand, Postkontrollør Frederik Vilhelm Seith, afgik ved Døden den 14 Marts 1896, men at Finantsministeriet paa et af hende i den Anledning indgivet Andragende om Pension af Statskassen har svaret, at det paa Grund af den Kasseangel, som hendes Mand har efterladt sig, ikke seer sig i Stand til at bevilge det ansøgte, samt at Bestyrelsen for Statsanstalten for Livsforsikring i Anledning af en af hende fremsat Forespørgsel angaaende de af hendes Mand til Fordel for hende tegnede Overlevelserefter Litra D. D. Nr. 15974, 18468, 20702 og 22466 paa tilsammen 541 Kr. 46 Øre aarlig, har meddelt, at Finantsministeriet har tilskrevet Anstalten, at da Ministeriet ikke kan erkjende Citantinden for pensionsberettiget efter hendes Mand, kan det heller ikke erkjende hende berettiget til at faa de af ham tegnede Overlevelserefter behandlere som pligtige — har Citantinden efter meddelt fri Proces, dog uden Beskikkelse af Sagfører, under nærværende Sag efter Stævning til den daværende Finantsminister paa Finantsministeriets Vegne paastaet sig kjendt berettiget til Pension efter Pensionsloven og til at faa de ovenomtalte Overlevelserefter behandlede som pligtige, samt de Indstævnte tilpligtede at tilsvare Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

De Indstævnte, der have givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, have paastaet sig frifundne og Citantinden tilpligtet at udrede Salær til Kammeradvokaten.

Ifølge Sagens Oplysninger blev der ved et af Finantsministeriets 2det Revisionsdepartement den 14 Marts 1896 foretaget Eftersyn af den Citantindens afdøde Mand som Postkontrollør betroede Kasse fundet i denne at mangle i Frimærker eller, for saa vidt der var solgt af disse, i Penge ialt ca. 13000 Kr. Samme Dag fandtes Citantindens Mand, som var fraværende under Kasseeftersynet, død paa et Traktørsted ved Valby under saadanne Omstændigheder, at han maa antages at have aflivet sig ved Hængning.

Foreløbig bemærkes, at der ikke kan gives de Indstævnte Medhold i, at det af Sagens Oplysninger fremgaar, at Citantinden før dennes Anlæg har erkjendt, at hendes afdøde Mand havde Kasseangel.

De Indstævnte have iøvrigt gjort gjældende, at deres Frifindelse for Pensionens Vedkommende maa følge af, at Citantindens Mand, om han havde levet, paa Grund af Kasseangelen ifølge Straffelovens § 135 vilde være bleven straffet med Embedsfortabelse, ligesom deres Frifindelse i Henseende til Paastanden om, at de ovenomtalte Overlevelserefter behandles som pligtige, naar Afdøde ansees at have gjort sig skyldig i Kasseangel, maa følge af § 7 i Enkeforsørgelsesloven af 5 Januar 1851 samt af Bekjendtgørelsen af 28 Januar 1871 om Tillæg til Planer for Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 § 12, 2det Stk.,

Færdig fra Trykkeriet den 26 Januar 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 43—44.

Mandagen den 9 Januar.

idet den af ham tegnede Overlevelsereente da ophører at være pligtig Overlevelsereente, men ansees tegnet paa sædvanlige Vilkaar, saa at Overlevelsereenten ikke kan erhverves ved Forsørgerens Selvmord.

I det anførte kan der dog ikke gives de Indstævnte Medhold.

Det maa nemlig i ethvert Tilfælde ansees som en nødvendig Betingelse for Pensionsrettens Bortfald af den af de Indstævnte angivne Grund, at der enten ved paagjældende Embedsmands egen Erkjendelse eller paa anden Maade er tilvejebragt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i et Forhold, som ifølge Straffelovens § 135 maatte have medført Forbrydelse af Embedet. Da saadant Bevis imidlertid ikke foreligger med Hensyn til Citantindens Mand, der maa ansees ved sin Død endnu at have staaet i Statens Tjeneste, maa det statueres, at de i Pensionsloven fordrede Betingelser for Citantindens Pensionsberettigelse ere tilstede, hvoraf atter maa følge, at de ovenomhandlede Overlevelsereenter maa behandles som pligtige.

Der vil saaledes være at give Dom i Overensstemmelse med Citantindens Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves, og kan der som Følge heraf ikke tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat noget Salær.

For stemplet Papir har der ikke været Brug under Sagen.

Tirsdagen den 10 Januar.

Nr. 294.*)

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Johann Ludwig Theodor Conrad (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af et ham i Medfør af Lov om Tilsyn med Fremmede og Rejsende m. m. af 15 Maj 1875 § 2 givet Tilhold.

*) Den af Høiesteret tidligere i denne Sag afsagte Kjendelse, de indankede Domme samt Overretsdømmens Præmisses findes i Tidenden for 1898 p. 466.

Høiesterets Dom.

Da der efter de i Henhold til Høiesterets Dom af 31 Oktober f. A. tilvejebragte Oplysninger maa gaaes ud fra, at Tiltalte i Medfør af den tidligere Lovgivning før den 1 Januar 1892 havde erhvervet Forsørgelsesret her i Landet, kan det ham under Paaberaabelse af Lov af 15 Maj 1875 § 2 givne Tilhold om ikke paany at lade sig finde her i Landet ikke ansees for at have været berettiget. Tiltalte vil som Følge heraf være at frifinde.

Thi kjendes for Ret:

Johann Ludwig Theodor Conrad bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen, 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

Nr. 309.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Carl Olsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Mishandling af sin Hustru.

Nyborg Kjøbstads Extrarets Dom af 11 Juli 1898: Tiltalte, fhv. Bogholder Carl Olsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage, hvorhos han betaler denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Clausen, og Defensor, Sagfører Quist, 15 Kr. til hver At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Oktober 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Sinding for Overretten betaler Tiltalte Carl Olsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret be-

taler Tiltalte Carl Olsen til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 40 Kroner til.hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nyborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Carl Olsen, der er født den 18 Oktober 1860 og anseet ifølge Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 10 December 1894 efter Straffelovens § 269, 1ste Stk., jfr. § 274 og tildels § 46, § 270, jfr. i det Hele § 62, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, aktoneret for bedrageligt Forhold og Mishandling af sin Hustru.

Ved Kontrakt af 12 Januar 1887 lejede Tiltalte af R. Hansen forskellige nærmere specificerede Løsøregjenstande for en aarlig Leje af 50 Kr. Af disse Gjenstande har Tiltalte i Slutningen af forrige og Begyndelsen af dette Aar pantsat 1 Sølv-Kageske, 6 Sølv-Kaffeskeer og 3 Sølv-Spiseskeer for ialt 18 Kr. Tiltalte har imidlertid forklaret, at da han saaledes disponerede over Skeerne, vare de hans Ejendom, idet han har paaberaabt sig, at Hansen ved Skrivelse af 14 November 1896 gik ind paa et af Tiltalte til ham stillet Forslag om, at de lejede Gjenstandes Værdi 273 Kr. 88 Øre med Renter skulde betales af Tiltalte med 10 Kr. maanedlig og Renter af det til enhver Tid skyldige Beløb, hvorved han strax blev Ejer af dem. Vel har nu Hansen forklaret, at det var hans Mening med Skrивelsen, at Gjenstandene først, naar deres Værdi med Renter var betalt — hvilket endnu ej er sket, idet der kun er afbetalt 120 Kr. — skulde være Tiltaltes Ejendom, og at Tiltalte sikkerlig var enig heri, men Rigtigheden af Tiltaltes modstaaende Forklaring om, hvorledes han har opfattet Skrивelsen, findes dog ikke at kunne forkastes, og han, der iøvrigt under Sagens Drift maa antages at have indløst de nævnte pantsatte Gjenstande, vil derfor forsaavidt være at frifinde.

Ved et den 1 Februar d. A. dateret Dokument forpligtede Tiltalte sig til at tilbagebetale Gaardejer Tofte 45 Kr., af hvilket Beløb han havde modtaget de 23 Kr. til Laans af Tofte nogen Tid før Dokumentets Oprettelse og Resten samtidig med denne, med 15 Kr. maanedlig, første Gang den 1 April s. A., idet Tiltalte i Dokumentet tilføjede, at dersom noget af Afdragene skulde udeblive til Forfaldsdag, gav han Tofte Tilladelse til at hæve det af Tiltaltes Løn hos hans daværende Principal, Fabrikant Lange. Da Tofte, til hvem Tiltalte den 1 April ikke betalte det da forfaldne Afdrag, henvendte sig til Lange for at faa Afdraget betalt af Tiltaltes Løn, [havde Tiltalte], der fra samme Dag fratraadte sin Tjeneste hos Lange, (viste det sig, at Tiltalte)* efterhaanden havde optaget al sin Løn hos Lange og ikke havde underrettet denne om det Tofte givne Tilsagn, og det maa efter Omstændighederne antages at have staaet klart for Tiltalte ved Doku-

*) De indenfor Parenthesen staaende Ord burde formentlig staa i Stedet for de i den foregaaende Linie indklamrede 2 Ord »havde Tiltalte«, der burde udgaa.

mentets Udstedelse, at han ikke havde nogen Udsigt til at kunne opfylde den derved paatagne Forpligtelse til at tilbagebetale de laante Beløb til de fastsatte Forfaldstider. For dette Forhold bliver Tiltalte at ansee efter Straffelovens § 257.

Den 30 April d. A. laante Tiltalte af Kjøbmand Hansen 35 Kr., idet han foregav, at Laanet skulde blive tilbagebetalt den 2 Maj næstefter, til hvilken Tid han havde Løfte om et lige saa stort Laan hos sin daværende Principal, Murermester Jensen. Tiltalte tilbagebetalte imidlertid ikke Laanet paa den sidstnævnte Dag, og Murermester Jensen har under Sagen forklaret, at han ikke har givet Tiltalte noget bestemt Løfte som det ommeldte, om end han har sagt denne, at han ikke vilde være utilbøjelig til at hjælpe ham til Penge. Tiltalte, der først under Forhørene fastholdt, at Jensen havde givet ham det nævnte bestemte Løfte, har senere, foreholdt Jensens Benægtelse deraf, forklaret, at han vistnok maa have misforstaaet denne. Med Hensyn til sidstnævnte Forhold har Tiltalte, der under Sagens Drift i 1ste Instants, men efterat Aktionsordren var udfærdiget, har afgjort sit Mellemværende med Hansen, som har erklæret, at han ikke begjærer Tiltalte straffet for hans Forhold, nægtet at have havt nogen bedragerisk Hensigt, og da denne hans Forklaring ikke findes at kunne forkastes, vil han forsaavidt være at frifinde.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte endelig overbevist at have den 30 April d. A. gjentagne Gange tilføjet sin med ham da samlevende Hustru Christine, med hvem han indgik Ægteskab den 26 Marts 1886, Slag med sin Haand, der maa antages at have været knyttet. Ifølge en Dagen efter af vedkommende Distriktslæge foretagen Undersøgelse fandtes som Følge af Slagene paa hendes højre Kind en ret betydelig Svulst, der strakte sig fra Øjet og helt ned mod Mundvigen og var forbunden med Rødme og betydelig Ømhed, en lignende, noget mindre Svulst bag venstre Øre og paa venstre Skulder samt nogen Svulst og Ømhed over hele den behaarede Del af Hovedet. Efter Distriktslægens Erklæring vilde disse Læsioner ikke have nogen Indflydelse paa hendes fremtidige Helbred, og efter hendes Forklaring i Retsmødet den 16 Maj d. A. vare Læsionerne da lægte og uden Spor.

For dette Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 202.

Den af ham efter de citerede to Paragrafer i Straffeloven forskyldte Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 53. **Helsingør Byraad (Jensen)**

contra

Skibstegner **C. L. Mikkelsen**, Vognmand **J. Nielsen** og Enke **Marie Hansen** (Ingen),

betr. Borttagelse af nogle i en Sti nedlagte Vandrør m. m.

Helsingør Kjøbstads ordinære Rets Dom af 22 Juni 1896: Indstævnte, Helsingør Byraad, bør for Tiltale af Citanterne, Skibstegner C. L. Mikkelsen, Vognmand J. Nielsen og Enke Marie Hansen, alle af Lappen i Helsingør, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 November 1896: De Indstævnte, Helsingør Byraad, bør under en Bøde til Helsingør Kjøbstads Fattigkasse af 5 Kroner for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, fjerne de ovenfor omhandlede Vandrør. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden to Maaneder efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen, der ikke fra de Indstævntes Side er paaanket, foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Vandrørens Bortfjernelse regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, Helsingør Byraad, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i første Instant ved Helsingør Kjøbstads ordinære Ret anlagte Sag paastode Citanterne, Skibstegner C. L. Mikkelsen, Vognmand J. Nielsen og Enke Marie Hansen, alle af »Lappen« i Helsingør, de Indstævnte, Helsingør Byraad, tilpligtede under en af Retten fastsat daglig Mulkt at bortfjerne de Vandrør, som de — efter hvad der er uomtvistet — havde nedlagt i en over Citanternes Grunde førende paa de under Sagen fremlagte Kaart nærmere angiven Sti, uagtet Citanterne havde protesteret herimod, at betale en Erstatning af indtil 1000 Kroner til Citanterne for den Skade, Forulempelse og Ulejlighed, som Nedlægningen af Rørene havde foraarsaget dem, med Renter 5

pCt. p. a. fra Klagens Dato den 23 November 1894, til Betaling sker samt Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have, næst at nedlægge Paastand om Sagens Afvisning paa Grund af mangelfuld Deduktion, paastaaet sig frifundne og Citanterne tilpligtede in solidum at betale dem Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved Underrettens Dom af 22 Juni d. A. blev de Indstævntes Paastand om Frifindelse efter Forkastelse af den nedlagte Afvisningspaastand tagen til Følge, hvorhos Sagens Omkostninger blev ophævede, og Citanterne have derefter ved Stævning af 20 August d. A. indanket denne Dom for Overretten, hvor de have gjentaget deres i første Instants nedlagte Paastand samt paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte ere, skjøndt lovlig stævnedes, hverken mødte eller have ladet møde for Overretten, hvorfor Sagen for deres Vedkommende bliver at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, derunder Underrettsakten.

Det er oplyst under Sagen, at Helsingørs Kommune den 25 Juni 1859 tilskjødede forskellige Lodsejere i Forstaden »Lappen« i Helsingør, deriblandt de tidligere Ejere af de af Citanterne nu ejede Grunde, Stykker af et til Ejendommen Marienlyst henhørende Terræn, beliggende mellem Lappen og Stranden, over hvilke den her omhandlede Sti løb, og at der i hvert af Skjøderne blev optaget følgende Bestemmelse: »Den paa det solgte Jordstykke værende, paa Kortet (et Skjødet vedhæftet Kort) betegnede Gangsti maa ikke nogensinde spærres, men skal stedse holdes aaben til fri Afbenyttelse for enhver Gaaende.«

Citanterne have nu gjort gjældende, at Ejendomsretten over det Jordstykke, der benyttedes som Sti, i Følge Skjødets Ordlyd er overført til Kjøberne sammen med den øvrige Del af det solgte Areal, saaledes, at der paa dette Stykke kun er lagt den Servitut, som indeholdes i den citerede Bestemmelse. At Ejendomsretten over hele Arealet er overført til Kjøberne bestyrkes efter Citanternes Formening ved, at det i de respektive Skjøder angivne Maal for Arealets Størrelse kun faas ved at medregne det Areal, som Stien indtager, og ved at der i Skjøderne kun tales om eet Stykke, uagtet Stien for nogle af de solgte Stykkers Vedkommende løber saaledes, at den deler det solgte Areal i 2 Dele, samt ved, at det solgte Areal i Skjøderne angives som »det paa det vedhæftede Kort afsatte Jordstykke«. Paa Kortet findes nu Grænsden for det ny erhvervede Stykke afsat med en dobbelt rød Streg, og denne er trukken langs Loddens Længdesider helt ned til Enden og ikke langs Siderne af Stien, der kun er afsat med en enkelt Streg, altsaa ikke med en Grændsestreg.

Hertil kommer, at Lodsejerne selv og ikke Kommunen efter Citanternes Anbringende have sørget for Stiens Vedligeholdelse, men dette tyder paa, at Kommunen har betragtet Stien som tilhørende Lodsejerne, altsaa som en privat Sti, idet det i § 94 i Politivedtægten for Helsingør Kjøbstad hedder: »Ved offentlig Gade, Vej og Plads forstaas i denne Vedtægt saadanne, hvis Vedligeholdelse paahviler Kommunen eller Amsraadet.«

Men naar vedkommende Grundejere saaledes maa ansees for Ejere

ogsaa af det Jordstykke, som er indtaget til Sti, blot med den Begrænsning, som følger af den omtalte Servitut, have de Indstævnte ikke været berettigede til at udøve den paatalte Raaden, som ikke blot allerede har forarsaget Citanterne Ulejlighed og Ulempe, men ogsaa fremtidig udsætter dem for Ulemperne ved Opgravningen af Stien for Ledningens Skyld og deres Bygninger for at lide Skade, hvis et Vandrør springer, ligesom Rørledningen berøver dem Adgang til f. Ex. at grave Kuler eller lægge Ledninger ind under Stien.

De Indstævnte have til Støtte for deres Frifindelsespaastand anført, at Stien ikke hører til Citanternes Grund, men maa betragtes som en udenfor de forskellige Ejendomme liggende offentlig Sti, over hvilken Kommunen har den fulde Raadighed, ligesom dens Vedligeholdelse paahviler og ogsaa virkelig er besørget af Kommunen.

At Stien er offentlig bestyrkes efter de Indstævntes Formening ved den foran citerede Bestemmelse i Skjøderne, idet Stien herefter netop ikke er forbeholdt til Brug for vedkommende Grundejere alene, men for alle og enhver, og ved at Stien paa de under Sagen producerede Kort er afsat med samme Farve som Gader og Veje, der ere offentlige.

Men selv om der fra først af kunde rejses Tvivl, om Stien var offentlig, har den, i Henhold til Lov om Kjøbstædernes kommunale Beskatning af 11 Februar 1863 og Instrux af 17 April s. A. stedfundne Matrikulering efter de Indstævntes Formening i ethvert Tilfælde gjort det klart, at Stien er offentlig. Ved bemeldte Matrikulering blev nemlig det Areal, hvorover Stien førte, og som forhen, ligesom det øvrige tilkøbte Areal, havde henhørt under Byens Markjorder, henført under Bygrunden og i Byens Matrikulfortegnelse opført under et særlig samlet Areal, uden at faa noget Matr.-Nr. eller at blive sat i Hartkorn, hvorimod det henførtes til de ikke taxerede Arealer. Om disse Foranstaltninger er der i Henhold til Bestemmelserne i den ovennævnte Lov sket behørig Bekjendtgjørelse og Indkaldelse af de Ejere, der maatte have Indsigelse herimod, uden at der fra nogen af Ejernes Side fremkom nogen Indsigelse.

Men naar Stien maa ansees for en offentlig Sti, maa Nedlægningen af Vandrørene, der var nødvendig, efter de Indstævntes Formening være en Foranstaltning, som en Kommune i det Offentliges Interesse maa kunne foretage med Hensyn til de den tilhørende Veje og Gader.

Hvad den paastaaede Erstatning angaar, have de Indstævnte benægtet, at Citanterne have lidt noget Tab, og indvendt, at Erstatningen i ethvert Tilfælde ikke kan tillægges Citanterne under Et, idet deres Krav ere af ulige Størrelse; for Citanten, Vognmand Nielsens Vedkommende have de særlig indvendt, at han allerede har faaet udbetalt en Erstatning, med hvilken han har erklæret sig tilfreds.

Ingen af Parterne have godtgjort deres af Modparten benægtede Anbringende om, at de have vedligeholdt Stien.

Parternes fra de fremlagte Kort hentede Beviser findes der ikke at kunne tillægges afgjørende Betydning, og det samme gjælder den af de Indstævnte paaberaabte Matrikulering og Taxering af Stiens Areal, idet disse Foranstaltninger maa antages alene at have Hensyn til Spørgsmaalet om Beskatningen af bemeldte Areal og derimod ikke at

tilsigte iøvrigt at afgjøre Spørgsmaalet om Kommunens og vedkommende Grundejeres indbyrdes Retsforhold med Hensyn til Stien.

Ved Spørgsmaalets Afgjørelse findes Retten alene at være henvist til de paagjældende Skjøders Indhold, derunder navnlig den citerede Bestemmelse om Stien.

Da Ejendomsretten over Stiens Areal herefter er gaaet over til Citanterne for det deres Lodder vedrørende Stykkes Vedkommende, blot med den Indskrækning, som følger af den paa Arealet lagte Vejservitut, og der ikke af denne kan udledes nogen Ret for de Indstævnte til en saadan Raadighed over Arealet, som Nedlægningen af Vandrørene indicerer, vil Citanternes Paastand om, at de Indstævnte tilpligtes under en daglig Mulkt at fjerne de paagjældende Vandrør, være at tage til Følge, saaledes at Tvangsbøden, der vil være at tillægge Helsingør Kjøbstads Fattigkasse, sættes til 5 Kr. daglig.

Hvad derimod Erstatningspaastanden angaar have Citanterne ikke godtgjort at have lidt noget bestemt Tab eller angivet, hvorledes Erstatningen for Tabet, til hvis Fastsættelse af Retten der ej heller foreligger tilstrækkelige Momenter i Sagen, burde fordeles mellem dem, og bemeldte Paastand vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 11 Januar.

Nr. 254.

Høiesteretsagfører Lunn

contra

Christen Mikkil Jørgensen (Def. Salomon),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 6 April 1898: Tiltalte Christen Mikkil Jørgensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Undersøgelsen og Sagen flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Rasmussen, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Jørgensen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juli 1898: Tiltalte Christen Mikkil Jørgensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Gottschalck, betaler Tiltalte 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Af de i den indankede Dom herfor anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er frifunden for Aktors Tiltale i denne Sag, men Aktionens Omkostninger findes at maatte paalægges det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Christen Mikkel Jørgensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon, 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Christen Mikkel Jørgensen, der er født den 10 Marts 1863 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, aktioneret for bedrageligt Forhold. Sagens Omstændigheder ere ifølge de af Tiltalte afgivne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste følgende:

Den 1 Februar 1897 erholdt Tiltalte, der er Murersvend og da kun ejede ca. 350 Kr., af Tømremester Lars Hansen Transport-Kjøbekontrakt paa Ejendommen Matr.-Nr. 1 bf af Christiansdal Hovedgaard under Odense Kjøbstad med de paa samme under Opførelse værende Bygninger samt Materialer m. m. for en Kjøbesum af 7400 Kr., der skulde berigtiges saaledes, at 3400 Kr. skulde betales kontant inden Udgangen af Juni s. A., medens Tiltalte for Resten, 4000 Kr., skulde udstede en Obligation med Panteret i Ejendommen med Tilbehør næst efter et saa stort Laan, som han kunde faa mod 1ste Prioritets Panteret i Ejendommen af offentlige eller Kreditforenings Midler. Det var derhos i Kontrakten bestemt, at naar Tiltalte havde berigtiget Kjøbesummen, skulde han have Ret til at erholde Skjøde paa Ejendommen. Tiltalte fuldførte herefter Bygningerne paa Ejendommen og blev i den Anledning efterhaanden af Bryggeriejer, Sagfører Haugsted af Odense forstrakt med Beløb, der den 3 Juli 1897 udgjorde ialt 2486 Kr. 50 Øre, og han, der til Sikkerhed for det ham af Haugsted først forstrakte Beløb af 400 Kr. havde udstedt et saakaldt Skadesløsbrev, ved hvilket han gav Haugsted oprykkende Prioritet i Ejendommen, hvis Matr.-Nr. m. m. dog ikke var nævnt i Dokumentet, næstefter 7400 Kr., forpligtede sig ved Paategning af 14 April 1897 paa bemeldte Dokument til til Sikkerhed for Tilbagebetalingen af fornævnte 400 Kr., og hvad Laan han senere havde modtaget af Haugsted, at udbetale denne det fulde Beløb, han maatte være Haugsted skyldig, af det første Prioritetslaan, han maatte erholde i Ejendommen, naar han havde modtaget dette. Dette Dokument blev dog ikke thinglæst.

Tiltalte, der agtede at etablere en Restauration i Ejendommen, paadrog sig endvidere, dels ved Fuldførelsen af Bygningerne, dels ved Indkjøb af forskellige Inventariegenstande og Løsøre m. m., en Gjæld paa ca. 9000 Kr., og i Juni Maaned 1897 begyndte han at drive Gjæstgiveri i Ejendommen.

Imidlertid havde Tiltalte stiftet Bekjendtskab med Pigen Jørgine Laurine Hansen, en Datter af Restauratør Hansen af »Skovlyst« ved Odense, og i Begyndelsen af Juli 1897 blev det endelig aftalt, at de skulde giftes. Allerede forinden havde Tiltalte fattet den Beslutning, at der forinden Indgaaelsen af deres Ægteskab skulde oprettes en Ægtepagt mellem dem, ved hvilken saavel den nævnte faste Ejendom som hans og hendes Løsøre skulde tilsikres hende som hendes særlige Ejendom, og herpaa gik saavel Pigen som hendes Forældre ind. Med Bistand af Sagfører Krarup i Odense ordnedes derefter Forholdet saaledes, at den faste Ejendom først skulde overdrages til Jørgine Hansen, idet det fra alle Sider var Forudsætningen, at saavel Kjøbesummen for Ejendommen som Gjælden til Haugsted, et Beløb af 100 Kr., som Krarup havde laant Tiltalte, et Beløb af 380 Kr., som Restauratør Hansen havde tilgode hos Tiltalte, og Omkostningerne ved Overdragelsen af Ejendommen til Jørgine Hansen ved samme Lejlighed skulde berigtiges, de kontante Beløb af det Laan, som i Anledning af Overdragelsen skulde søges optaget i Ejendommen, men at Jørgine Hansen ikke iøvrigt skulde give Vederlag for Ejendommen, og at derefter en Ægtepagt som den oven ommeldte skulde oprettes. Efter at der derpaa ved Hjælp af to af Jørgine Hansen, hvis Ægteskab med Tiltalte nu var bestemt til at skulle finde Sted i Begyndelsen af August 1897, med hendes Fader som Kurator udstedte, af fornævnte Haugsted endosserede Vexler, var tilvejebragt et Beløb af 3400 Kr., blev dette den 24 Juli 1897 udbetalt til Tømrermester Hansen, hvorhos Jørgine Hansen samtidig hermed til ham udstedte Obligation med Pant i Ejendommen næstefter 7000 Kr., hvilken Obligation kom til at lyde paa 4200 Kr. i Stedet for, som stipuleret, 4000 Kr., idet bemeldte Hansen havde tilgode hos Tiltalte foruden Kjøbesummen for Ejendommen 68 Kr. 60 Øre for nogle Tagrender m. m. og endvidere ydede som Laan 131 Kr. 40 Øre. Ved samme Lejlighed erholdt Jørgine Hansen Skjøde paa Ejendommen. Af et Kreditforeningslaan paa 7000 Kr., som var tilstaaet Jørgine Hansen, med første Prioritets Panteret i Ejendommen, efter at denne ved en den 1 Juli 1897 stedfunden Taxationsforretning var bleven ansat til en Indtægtsværdi af 16000 Kr. og en Salgsværdi af 14500 Kr., og som udbetaltes med 6671 Kr. 30 Øre, samt af de ommeldte af Tømrermester Hansen ydede 131 Kr. 40 Øre, blev der derefter afholdt Tiltaltes Gjæld til Haugsted, der, efter at denne havde indfriet de to nævnte Vexler til Beløb 3400 Kr., opgjordes til ialt 5886 Kr. 50 Øre, de ovennævnte Beløb til Sagfører Krarup og Restauratør Hansen paa henholdsvis 100 Kr. og 380 Kr., Diskonto af de to Vexler 6 Kr. 68 Øre, og Omkostningerne ved Overdragelsens Berigtigelse m. m. 113 Kr. 60 Øre, medens Resten, 315 Kr. 92 Øre, forblev i Sagfører Krarups Besiddelse.

Et Par Dage efter, at de ovennævnte Dokumenter vare oprettede, blev der ført Forhandlinger om Oprettelsen af fornævnte Ægtepagt, og under disse blev der af Sagfører Krarups Fuldmægtig, som under

Krarups Bortrejse optraadte paa dennes Vegne, foreslaaet, at Tiltalte ved et Gavebrev skulde overdrage sit Løsøre til Jørgine Hansen. Herpaa vilde Tiltalte imidlertid ikke gaa ind, og da fornævnte Fuldmægtig erfarede Tiltaltes Status, erklærede han ikke at ville have noget at gjøre med Oprettelsen af Ægtepagten. Herefter maa det paatænkte Ægteskab antages at være opgivet i alt Fald fra Jørgine Hansens Side.

Tiltalte, mod hvem der allerede den 12 Juli 1897 ved Odense Kjøbstads Ret var inkamineret en Gjældssag, henvendte sig derefter gjentagne Gange forgjæves til Jørgine Hansen og hendes Forældre med Anmodning om at betale hans Kreditorer eller lade den skete Ejendomsoverdragelse gaa tilbage, og blev han derpaa den 2 August 1897 paa Foranledning af nogle af hans Kreditorer erklæret fallit. Under Konkursen blev Boets Passiver opgjorte til 8366 Kr. 09 Øre og dets Aktiver til 1505 Kr. 30 Øre.

At Overdragelsen af den ovennævnte Ejendom ikke har været alvorlig ment, eller at den planlagte Ægtepagt, hvorved Ejendommen og Tiltaltes Løsøre skulde holdes udenfor det ægteskabelige Formuefællesskab mellem de eventuelle Ægtefæller som Hustruens Særeje, kun skulde oprettes pro forma, er der intet, som tyder hen paa.

Tiltalte har forklaret, at Grunden til, at han indlod sig paa de ommeldte Transaktioner, var den, at han vilde sikkre sin eventuelle Hustrus Fremtid, og har følgelig erkjendt, at han ved Transaktionerne tilsigtede at forhindre sine Kreditorer i at søge Fyldestgjørelse i de nævnte Gjenstande, men han har vedblivende fastholdt, at det ikke destomindre var hans Mening, at hans Kreditorer skulde fyldestgjøres, i hvilken Henseende han har forklaret, at det var en Forudsætning fra hans Side, allerede da han fattede Planen til de nævnte Transaktioner, at hans Kreditorer skulde dækkes af Jørgine Hansen eller hendes Forældre, der vare velstaaende Folk, enten ved et Laan, som skulde optages mod Sikkerhed paa 3die Prioritet i den faste Ejendom, eller af Midler, tilhørende Jørgine Hansens Forældre. Vel have nu saavel Jørgine Hansen som hendes Forældre benægtet Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring om, at han paa et tidligere Tidspunkt har gjort dem bekjendt med Antallet af sine Kreditorer og Størrelsen af deres Tilgodehavende, men naar henses til, at Jørgine Hansens Forældre efter det Oplyste have forstrakt Tiltalte, dels med Laan, dels med Betaling af Regninger for ham, dels endelig med Betaling af hans Andel af Omkostningerne ved den faste Ejendoms Overdragelse, ialt med 380 Kr., og at Tiltalte, som bemærket, efter at Ægteskabet var opgivet, gjentagne Gange har henvendt sig til Jørgine Hansen og hendes Forældre med Anmodning om at betale hans Kreditorer eller lade Ejendomsoverdragelsen gaa tilbage, findes hans fornævnte Forklaring ikke at kunne forkastes. Det findes herefter betænkeligt at statuere, at Tiltalte paa den Tid, da de ommeldte Transaktioner fandt Sted, maatte forudse en Exekutionsforretning eller sin Fallit som forestaaende, eller at han iøvrigt med disse har forbundet nogen svingagtig Hensigt, og han vil som Følge heraf være at frifinde.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ifølge hvilken Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 261 med Fængsel paa Vand og

Brød i 2 Gange 5 Dage være at forandre, medens den i Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, vil være at stadfæste.

Nr. 327.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Jørgen Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 8 September 1898: Tiltalte Jørgen Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt betale alle af Sagen flydende Omkostninger, herunder Salærer til Aktor, Sagfører Kiørboe, 12 Kr., og Defensor, Prokurator Kramer, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 November 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Gottschalck og Juel for Overretten betaler Tiltalte Jørgen Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jørgen Hansen til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jørgen Hansen, som er født den 3 April 1856 og som ikke er funden tidligere straffet, aktioneret for Tyveri.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han, som siden November forrige Aar havde arbejdet hos Farver Schrøder i Odense, først som Maskinpasser og senere — fra Januar eller Februar dette Aar — ved forefaldende Arbejde af forskjellig Art,

har i Løbet af det sidstnævnte Tidspunkt paafølgende Halvaar i forskellige Gange frastjaalet bemeldte Schrøder en Del Metalgjenstande af samlet Værdi ca. 55 Kr., hvilke Gjenstande beroede frit fremme i et uaflaaset Loftsrum paa 2den Sal i den vedkommende Fabriksbygning, hvortil Tiltalte havde uhindret Adgang.

For dette sit Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228, og den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende.

Torsdagen den 12 Januar.

Nr. 320.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Rasmus Olsen (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri.

Ringsted Kjøbstads Extrarets Dom af 16 Juli 1898: Tiltalte, Vognmand Rasmus Olsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til de befalede Sagførere, Aktor, Prokurator Drechsel, og Defensor, Sagfører Kisbye, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Oktober 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne V. Lund og V. S. Salomonsen, betaler Tiltalte Rasmus Olsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Rasmus Olsen til Høiesteretssagførerne Jensen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Rasmus Olsen, der er født den 12 Juni 1860 og ikke funden forhen straffet, for Bedrageri, og er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han under en hos ham den 5 Marts d. A. til Dækning af et Beløb paa 224 Kr. 11 Øre afholdt Exekutionsforretning i Strid med Sandheden har opgivet kun at eje 3 Heste, som vurderedes til ialt 165 Kr., medens han om en 4de i hans Besiddelse værende brun Hest, som han nogen Tid i Forvejen havde erhvervet ved Byttehandel, og som, efter at der senere var givet vedkommende Kreditor Udlæg i den, ved Tvangsauktion den 26 Maj d. A. udbragtes til 90 Kr., usandfærdig opgav, at den ikke tilhørte ham, men Kommissionær Ghr. Hansen, af hvem Tiltalte foregav at have laant Hesten, som derefter ikke ved denne Lejlighed blev Gjenstand for Udlæg. Tiltalte udstedte nogle Dage derefter til nævnte Kommissionær Hansen et Dokument, der gik ud paa, at han af Hansen havde modtaget Hesten paa Foder med Ret til at beholde den mod Betaling af 60 Kr., hvorved bemærkes, at han skyldte Hansen et saadant Beløb for en ham af denne tidligere solgt Hest — og Tiltalte har forklaret, at han ved sin Handlemaade tilsigtede at forskaane Kommissionær Hansen for Tab, da denne daarlig kunde taale at miste det nævnte Beløb og havde vist Imødekommen ved at have givet ham Henstand med Betalingen af det ovenfor nævnte Beløb, samt at det ikke har været i hans Tanker herved at forurette Rekvirenten af Exekutionsforretningen; men da Tiltalte efter den af ham givne Forklaring og Indholdet af det ovennævnte Dokument maa forudsættes at have villet forebygge, at Brugen af den paagjældende Hest blev ham unddraget, samt da denne derhos efter det Foreliggende havde en væsentlig højere Værdi end 60 Kr., maa det have været Tiltalte klart, at han ikke blot unddrog Rekvirenten det nævnte Beløb, men at han selv vilde have Fordel heraf, og han maa herefter antages tillige at have handlet i egennyttig Hensigt.

Under den fornævnte Exekutionsforretning opgav Tiltalte derhos, at han for en Stenleverance til Sorø Amts Vejvæsen, hvoraf dog kun Halvdelen var fuldført, havde et Beløb tilgode, og blev der da gjort Udlæg i denne Fordring, ligesom Betydningen og Virkningen af Udlæget blev ham tilkjendegivet, men da Leverancen var fuldført, hævdede Tiltalte uanseet Udlæget, paa Ringsted Herredskontor, hvor Udbetalingen for Amtets Vejvæsen fandt Sted, sit Tilgodehavende for Leverancen, 90 Kr., og forbrugte Beløbet til egen Fordel, uagtet han forinden Udbetalingen blev adspurgt om, hvorvidt Forholdet til Udlægshaveren var ordnet, og advaret om det Strafansvar, han vilde kunne paadrage sig, ved i egen Interesse at disponere over Beløbet.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 260, kfr. Konkurslovens § 168, samt Straffelovens § 253, og da den i Dommen fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom — — — — være at stadfæste.

Nr. 243.

Høiesteretssagfører Salomon

contra

Frantz Joseph Brinkmann (Def. Asmussen),

der tiltales for svigagtigt Forhold.

Nykjøbing (paa Mors) Kjøbstads Politirets Dom af 18 Maj 1898: Tiltalte, Kjøbmand Frantz Joseph Brinkmann af Nykjøbing, bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betingelse hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han vil have at udrede alle Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Juni 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frantz Joseph Brinkmann til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Kjøbmand Frantz Joseph Brinkmann — der er født i Aaret 1862, og som tidligere har været straffet ifølge Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Juli 1891 for Meddelagtighed i ulovligt Østersfiskeri med en Bøde til Thisted Amts Fattigkasse af 25 Kr. — er under nærværende Sag ved Politiretten sat under Tiltale for svigagtigt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte — der er Indehaver af en Manufakturhandel i Nykjøbing paa Mors, men, som det maa antages, ved Siden deraf havde skaffet sig en Del Forbindelser ved at opdrætte Jagthunde samt sælge Jagtrekvisiter og levende Vildt, hvorfor han i Begyndelsen af November Maaned f. A. besluttede sig til tillige at begynde en Forretning med Østers — i den Anledning henvendt sig til Firmaet Tonning & Co. i bemeldte By, der er Forpagter af Statens Østersfiskeri i Limfjorden, for hvilket Nykjøbing paa Mors er Depotsted, med Forespørgsel, om han kunde faa Østers der til videre Forhandling, og Firmaet svarede da, at det ikke kunde nægte at sælge

ham Østers mere end andre, men at det ikke kunde indlade sig paa at opfylde hans Forlangende om at faa de Østers, han bestilte, udsøgte. Tiltalte, som i »Jyllands Adresseavis« og »Herregaardenes Hovedadresseavis« havde ladet indrykke et staaende Avertissement, hvori han tilbød extra udsøgte, store, friske Limfjords-Østers til 18 Kr. i Smaapartier paa 100 Stk., 43 Kr. for 1 Tønde med 250 Stykker, indkjøbte ogsaa i Førstningen de Østers, han solgte, i det nævnte Depot for Limfjords-Østers, men han begyndte snart ved Siden deraf til dette Brug ogsaa at forskrive udenlandske Østers, der vare fiskede i Nordsøen, fra Vendsyssels Fiskeexportforretning i Frederikshavn og fra to Fiskehuse i Kjøbenhavn, efter sin Forklaring dels fordi de ham af Tonning leverede Limfjords-Østers hyppigt ikke vare udsøgte, dels fordi han ofte paa sin Henvendelse til denne om Østers fik det Svar, at han ingen kunde faa, og fra 29 Januar d. A., da han sidste Gang købte et mindre Parti Limfjords-Østers hos Tonning, og indtil Undersøgelsen i nærværende Sag i Midten af Marts Maaned begyndte, har han udelukkende købt udenlandske Østers til Brug i sin nævnte Forretning.

Sigtelsen mod Tiltalte gaar nu ud paa, at han skal have gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold ved at have solgt udenlandske Østers, skjønt denne Slags skal være af ringere Kvalitet end de i Limfjorden fiskede Østers, som Limfjords-Østers.

I saa Henseende har Tiltalte ogsaa vedgaaet, hvad der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han i Tilfælde, hvor Folk have bestilt Limfjords-Østers hos ham, har, efter sin Forklaring, naar han ikke har kunnet faa saadanne, sendt Bestillerne udenlandske Østers, og at han i saadanne Tilfælde i alt Fald ikke altid har gjort Kjøberne opmærksomme paa, at det ikke var Limfjords-Østers, men desuagtet har taget en Pris derfor, der svarede til eller endog oversteg den af ham for Limfjords-Østers averterede. Han har imidlertid benægtet nogensinde at have forsendt udenlandske Østers i de af Tonning til Limfjords-Østers benyttede og med Paaskrift om at indeholde saadanne Østers benyttede*) Fustager, idet de af ham til saadan Forsendelse benyttede kun vare paaskrevne »Østers«, og hans Forklaring gaar derhos ud paa, at ligesom han dog undertiden har gjort Bestillere af Limfjords-Østers opmærksomme paa, at det var udenlandske Østers, han sendte, saaledes har han ogsaa undertiden, naar han til saadanne Bestillere har sendt udenlandske Østers, taget en lavere Betaling derfor; men Tiltalte — der ifølge sin Forklaring, efter Paabegyndelsen af nærværende Sag har forandret sine ovennævnte Avertissementer saaledes, at Ordet »Limfjords-Østers« er taget ud, og at Prisen er noget nedsat — har ikke villet erkjende, at Limfjords-Østers ere af bedre Kvalitet end Østers, der ere fiskede i Nordsøen.

Ovennævnte Tonning har imidlertid bl. A. udsagt, at de forskellige Slags Nordsø-Østers, der sælges her i Landet til betydelig billigere Priser end Limfjords-Østers, vel kunne være lige saa store eller endog større end disse, men at de ikke ere saa velsmagende eller saftfulde, og det er ogsaa oplyst, at Prisen paa Limfjords-Østers i det nævnte

*) Skal være »forsynede«.

Depot har været 16 Kr. pr. 100 Stykker, medens Prisen paa Østers, fiskede i Nordsøen, paa Leveringsstedet i Frederikshavn eller Kjøbenhavn kun har været 9 a 11 Kr. pr. 100 Stykker; men iøvrigt maa det antages, at de Personer, hvem Tiltalte saaledes har sendt udenlandske Østers istedetfor Limfjords-Østers, for saa vidt der foreligger Oplysninger om dem, have været vel tilfredse med de modtagne Østers og endog antaget dem for Limfjords-Østers, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

Idet det nu maatte være Tiltalte indlysende, at de Personer, der efter indsendt Bestilling om Limfjords-Østers modtog Østers fra Tiltalte uden Oplysning om, at det var en anden Slags, og navnlig for disse maatte betale den samme eller endog en højere Pris end den, Limfjords-Østers ifølge Tiltaltes Avertissement kostede, maatte gaa ud fra, at det var af den bestilte Slags — i hvilken Henseende Tiltalte ogsaa har erkjendt, at de Personer, der bestilte Østers hos ham, og som tildels vare bosiddende paa Øerne og i det sydlige Jylland, naturligt kunne have antaget, at de fra Nykjøbing som Depotstedet for Limfjords-Østers vilde være sikre paa at faa den Slags Østers — maa han, ved til Bestillere af denne Slags Østers at have sendt en anden og, som det efter det Ovenanførte maa antages, mindre værdifuld Slags, uden at gjøre opmærksom derpaa, og for disse, hvis ringere Kvalitet Kjøberne, som det maa antages, først vilde kunne opdage ved at konsumere dem, at lade sig betale mindst samme Pris som for Limfjords-Østers, ansees at have gjort sig skyldig i et svingagtigt Forhold, der maa paadrage ham Straf efter Straffelovens § 257. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er anset efter den nævnte § i Straffeloven, og idet den i Dommen bestemte Straf af en Bøde til Statskassen af 100 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 14 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom — — — — være at stadfæste.

Fredagen den 13 Januar.

Nr. 173.

Advokat Hindenburg

contra

Rasmus Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Lodsvæsenet af 13 Juni 1879 § 13.

Svendborg Kjøbstads Sørets Dom af 19 Oktober 1897: Tiltalte Dampskibsfører Rasmus Hansen af Svendborg bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 December 1897: Søretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Mundt, betaler det Offentlige 15 Kr. til hver.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 23 Marts 1898 er Høiesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appella- bilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillæg- ges der Advokaterne Hindenburg og Nellemann hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær- værende fra Svendborg Kjøbstads Soret hertil indankede Sag tiltales Dampskibsfører Rasmus Hansen af Svendborg for Overtrædelse af Lov om Lodsvesenet af 13 Juni 1879 § 13. Sagens Omstændigheder ere følgende:

Tiltalte, der var antaget til med Bugserdampskibet »Ørnen«, af hvilket han er Fører, at bugsere Skonnertribriggen »S. Louise« af Kjø- benhavn, ført af Jens Andersen, fra Thurø til Københavns Inderred for en Sum af 165 Kr., udførte denne Bugsering den 29 og 30 Marts d. A. Da under Vejs Lodsens paa Tærø tilbød sin Assistance med Lodsning, blev han afvist af Tiltalte, som derimod ved Nyord tog Lods ombord paa Damperen, hvilken Lods førte Damperen gennem det der- værende Farvand. Skonnertribriggen, der blev slæbt ved en 50—60 Favne lang Slæber, havde ikke Lods ombord, i hvilken Henseende dens Fører til en Rapport har forklaret, at han, der kjendte Farvandet, styrede sit Skib efter Damperen.

Tiltalte har forklaret, at han aldeles ikke havde paataget sig no- gen Lodsning af Skonnertribriggen, hverken overfor dennes Fører eller over for den Person, ved hvis Mellekomst han blev antaget, hvorfor hans Bugsering ikke indeholdt nogen Garanti for at føre Skonnertribri- gen uskadt gennem Farvandet, og at han heller ikke ved Ord, Tegn eller paa anden Maade har styret Skonnertribriggens Sejlads, i hvilken sidste Henseende han har gjort gjældende, hvad ogsaa er bekræftet af de søkyndige Medlemmer af Soretten, at Skonnertribriggen i de paa- gjældende Farvande med 60 Favne Slæber meget vel, trods Bugser- baadens rigtige Manøvrering, vilde have kunnet løbe paa Grund. Til-

talte har fremdeles forklaret, at det ogsaa er Reglen, at det bugserede Skib i det heromhandlede Farvand tager og selv bekoster Lods — ligesom det ved den heromhandlede Lejlighed akkorderede Beløb ikke omfattede noget som helst i Lodspenge — samt at han over for Lodsens fra Tærø, da denne lagde til ved Damperen og tilbød sin Assistance, samtidig med at afslaa denne for sit Vedkommende gav ham Anvisning paa at henvende sig til Skonnerbriggen.

Efter den saaledes af Tiltalte afgivne Forklaring, der paa væsentlige Punkter støttes ved, hvad der under Sagen iøvrigt er fremkommet, kan det ikke ansees godtgjort, at Tiltalte ved den heromhandlede Lejlighed enten udtrykkelig eller stiltiende har paataget sig eller har udført nogen Lodsning af Skonnerbriggen, og han, der er født den 2. Februar 1838, og ikke funden forhen tiltalt eller straffet, vil som Følge heraf være at frifinde for det Offentliges Tiltale. Søretsdommen, ved hvilken Tiltalte ligeledes er frifunden — — — vil herefter være at stadfæste.

Tirsdagen den 17 Januar.

Nr. 74. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet**
(den kst. Kammeradvokat)

contra

Hofjægermester **Chr. Howden-Rønnenkamp** (Nellemann),

betr. Tilbagebetaling af Gebyrer for Skovauktioner.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Maj 1897: De Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, bør til Citanten, Hofjægermester Howden-Rønnenkamp til Næsbyholm og Bavelse Godser, betale de paastævnte 351 Kr. 85 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Juli 1896, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Om end de under Sagen omhandlede Skoveffekter i Henseende til Anvendelsen af Sportelreglementets §§ 104 og 105, jfr. Fdg. 27 Juli 1832, rettest maa ansees som Handelsvarer, maa dette dog efter det foreliggende antages ikke at have været stemmende med den i lange Tider hos alle Vedkommende herskende Retsopfattelse, der heller ikke har savnet Støtte i de i Sportelreglementet brugte Udtryk. Det kan nu ikke ansees grundet i Forholdets Natur, at de i Overensstemmelse med denne Retsopfattelse erlagte Betalinger skulle kunne kræves tilbagebetalt, i alt Fald ikke i et Tilfælde som nærværende, hvor der ikke med Føje kan lægges de Myndigheder, som have oppe-

baaret Sportlerne, noget til Last. Appellanten vil saaledes være at frifinde. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, bør for Indstævnte, Hofjægermester Howden-Rønnenkamps Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at de Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, ved en i Ministerialtidende A for 1895 under Nr. 292 optagen Skrivelse bl. A. havde udtalt, at Generaldirektoratet efter en den 5. November 1890 i en Sag mellem dette og Overretssagfører Sporon af Høiesteret afsagt Dom maatte holde for, at Auktioner over andre Arter af Skoveffekter end paa Roden staaende Træer fremtidig vilde kunne sportuleres efter de for Auktioner over Handelsvarer gjældende Regler, androg Citanten, Hofjægermester Howden-Rønnenkamp til Næsbyholm og Bavelse Godser ved Skrivelse af 14 April 1896 til de Indstævnte om at erholde anvist til Udbetaling 1953 Kr. 24 Øre, nemlig Differencen mellem de Beløb, som han havde erlagt i Gebyr for Auktioner over Skoveffekter, afholdte i de sidste 20 Aar under Næsbyholm og Bavelse Godser, hvilken Gebyrberegning inden 1 Januar 1895 havde fundet Sted efter Sportelreglementets § 99, og det Gebyr, som han skulde have erlagt herfor efter den ved Generaldirektoratets fornævnte Skrivelse opstillede Beregningsmaade. Da de Indstævnte afslog dette Andragende, har Citanten, efter at have indhentet Generaldirektoratets Samtykke til, at Proces kunde anlægges med Hensyn til en Del af de paagjældende Auktioner, men med bindende Virkning for alle —, anlagt nærværende Sag, under hvilken han paastaar de Indstævnte tilpligtede at betale 351 Kr. 85 Øre, som han i Henhold til det foran Anførte vil have betalt for meget i Gebyr for Skovauktioner, afholdte paa hans ovennævnte Godser i Tiden fra den 23 Maj 1876 til den 16 Oktober 1877, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 1 Juli 1896, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. De Indstævnte, for hvem den kst. Kammeradvokat efter Ordre har givet Møde, har paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Efter Proceduren vil der ved nærværende Sags Paadømmelse være at gaa ud fra, at fældede Skoveffekter ere »Handelsvarer«. De Indstævnte have imidlertid gjort gjældende, at der deri, at Citanten uden Protest har erlagt de paagjældende Beløb, ligger en Anerkjendelse fra hans Side af, at han var forpligtet til at erlægge dem. Heri kan der

Forretning foretagen den 22 Juli 1897 af vedkommende Sognefoged, hvorved er dekretet Udpankning hos Jørgen Kliims Enke for et Bidrag til Oprensning af et Vandløb.

Løve Herreds Fogedrets Kjendelse af 17 August 1896: Den hos Gaardejer Jørgen Kliims Enke af Rye den 22 Juli 1895 foretagne Udpankningsforretning stadfæstes.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Januar 1897: Den paaankede, af Kongens Foged i Løve Herred den 17 August 1896 afsagte Kjendelse bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Kalko 50 Kroner i Salær hos det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 13 August 1897 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte findes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger nærmest bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil den efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellantinden at maatte betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellantinden, Jørgen Kliims Enke, det Retsgebyr, der skulde erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Holbæk Amtsraads Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret. Saa betaler hun og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Den 22 Juli 1895 blev der af vedkommende Sognefoged foretaget Udpankning hos Citantinden Gaardejer Jørgen Kliims Enke af Rye, for et Beløb af 30 Kroner, der som en Del af Udgifterne ved Oprensning af Bødstrup Moseaa forskudsvis af de Indstævnte, Holbæk Amtsraad, var udredet for hende som Ejerinde af Matr. Nr. 18 a i Rye.

Da Rekvisita imidlertid havde protesteret imod Forretningens Fremme, blev en Udskrift af samme tilstillet Kongens Foged i Løve Herred, som, efterat nævnte Amtsraad havde taget til Gjenmæle over-

for den fremsatte Protest og paastaet Forretningen stadfæstet, ved en den 17 August f. A. afsagt Kjendelse afgjorde den saaledes opstaaede Dispute derhen, at Amtsraadets Paastand toges til Følge.

Citantinden har derefter ved Stævning af 6 Oktober forrige Aar indanket denne Kjendelse her for Retten, hvor hun, hvem der er meddelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Kalko, har paastaet samme forandret og omstødt og Sagens Omkostninger paa-lagte de Indstævnte samt Salær tillagt Prokurator Kalko.

De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten, hvorfor Sagen i Medfør af L. 1—4—30 og Forordningen af 3 Juni 1796 § 2 vil være at paadømme efter de af Citantinden fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Fogedakten.

Til Støtte for sin forommeldte Protest har Citantinden anført følgende:

Ved Regulativ af 26 September 1894 har det indstævnte Amtsraad trods hendes Protest lagt Oprensningspligten for 306 $\frac{1}{2}$ Favne af Bødstrup Moseaa over paa hende som Ejerinde af Matr. Nr. 18 a i Rye. Dette Regulativ er forsaavidt ikke blot i Strid med det tidligere Regulativ for Aaen af 8 Marts 1893, men navnlig ogsaa med Landvæsenskommissionskjendelse af 13 September 1890. I denne fastsættes det nemlig, at Udgifterne ved de aarlige Oprensningsarbejder ved bemeldte Aa — hvilke Udgifter afholdes forskudsvis af Amtsfondet — refunderes »efter de hidtil gjældende Regler« for oprensningsspligtige Lodsejere. De hidtil gjældende Regler vare de, der vare fastslaaede ved Landvæsenskommissionskjendelse af 27 Juli 1850 og Regulativ af 8 December 1853 for Bødstrup Moseaa og herefter var det netop med Hensyn til den foran nævnte Aapart bestemt, at Oprensningen paa hvilede Ejeren eller Brugeren af Matr. Nr. 44 og 45 i Rye. Naar Landvæsenskommissionen saaledes i 1850 lagde Oprensningen af disse Aaparter over paa Matr. Nr. 44 og 45, stadfæstede den i Virkeligheden kun, hvad der faktisk havde bestaaet i umindelige Tider, idet Matr. Nr. 18 aldrig, saalangt nogen kunde huske tilbage, havde haft med Vedligeholdelsen af ommeldte Aapart at gjøre, hvorimod den bestandig havde været udført af Brugeren af Matr. Nr. 44 og 45. Hun formentede derfor, at Amtsraadet havde været uberettiget til at gjøre denne Forandring, og at Amtsraadet under alle Omstændigheder havde savnet Kompetence til at forandre, hvad Landvæsenskommissionen havde fastsat.

Ifølge Sagens Oplysninger blev det ved en under 30 December 1791 kongelig konfirmeret Kontrakt af 3 Februar 1790 om Augerup Vandmølles Nedlæggelse paalagt Ejeren af Aagaards Gods bestandig at oprense Vandgrøfterne gennem Bødstrup Moseaa, forsaavidt hans eller Godsets Grunde »paastøde«, hvorhos det i samme bestemtes, at hvis nogen af hans Bønder nægtede at opgrave Aaen eller Vandgrøfterne for deres Grunde, kunde han lade Arbejdet udføre paa deres Bekostning og lade Beløbet inddrive hos dem ved Udpantning.

Ved Fæstebrev af 21 December 1842 § 8 paa Matr. Nr. 18 a i Rye paalægges det ogsaa Fæsteren af denne Ejendom at oprense den Del af Vandløbet, som efter Konventionen om Augerup Vandmølles Nedlæggelse er tillagt Gaarden, og selv derfor staa til Ansvar.

Ved Kjøbekontrakt af 24 Februar 1866 og Skjøde af 8 Juni samme Aar blev Matr. Nr. 18 a solgt til den daværende Fæster, uden at der i disse Adkomstdokumenter udtales noget om Oprensningspligten med Hensyn til Aaen, og ved Kjøbekontrakt af 17 Januar 1891 og Skjøde af 9 December samme Aar blev ovenomtalte Matr. Nr. 44 og 45 ligeledes solgte fra ovennævnte Gods, uden at nogen Forpligtelse til Oprensning for Matr. Nr. 18 a i disse Dokumenter blev paalagt Kjøberen, hvilken Oprensning for de her omtalte Aaparters Vedkommende var bleven udført af Besidderen af Matr. Nr. 44 og 45, indtil Ejeren af disse Parceller under 20 November 1893 i saa Henseende indgav en Besværing til Amtsraadet med Anmodning om fremtidig at blive fritagen for Oprensningspligt udfor Matr. Nr. 18 a, støttende sig paa, at — som forommeldt — saadan Forpligtelse ikke var ham paalagt i hans Adkomstdokumenter, hvilken Begjæring Amtsraadet ved Affattelse af Regulativet af 26 September 1894 som ovenomtalt tog til Følge.

Det indstævnte Amtsraad har erkjendt, at Regulativet af 1ste Marts 1893 for Bødstrup Moseaa med Hensyn til Reglerne for Oprensningspligtens Fordeling er bleven udarbejdet som en Gjengivelse af Regulativet af 8 December 1853, hvorved Amtsraadet forment at fyldestgjøre Forskriften i Landvæsenskommissionskjendelsen af 13 September 1890 om, at Oprensningsudgifterne efter forskudsvis at være udredede af Amtsfonden skulde refunderes af Aabredsejerne efter de hidtil gjældende Regler, idet man forudsatte, at Regulativet af 1853 forsaa vidt angik den uforholdsmæssige Fordeling af Oprensningspligten imellem Matr. Nr. 18 a og Matr. Nr. 44 og 45 — hvorefter førstnævnte Parcel havde en langt mindre og de to sidstnævnte Parceller en langt større Oprensningspligt, end Hensynet til Aabreddernes Størrelse medførte — støttede sig til Regler, som i Henhold til Kjendelsen burde følges. Da Amtsraadet, efter i Anledning af den foromtalte Besværing at have indhentet nærmere Oplysninger, imidlertid maatte antage, at den hidtidige Ordning i Henseende til Oprensningen af tidtommeldte Aaløb hvilede paa privat Overenskomst imellem Gods-ejeren og Fæsteren af Matr. Nr. 44 og 45, idet denne Fæster som Vederlag for at oprense Aaløbet for Matr. Nr. 18 a var bleven fritaget for Udredelse af Fæsteafgift, og denne Overenskomst formentlig maatte være bortfalden ved, at begge de foromtalte Ejendomme vare blevene bortsolgte fra Godset, har Amtsraadet anset sig berettiget til at fravige den hidtidige Ordning og til, som sket ved Regulativet af 1894 at fordele Udgifterne efter den almindelige, oprindelige Regel, at enhver Aabredsejer skal betale i Forhold til sin Aastrækning.

Det maa nu ogsaa antages, at der i ovennævnte Konvention af 3 Februar 1790, som det ved forommeldte Fæstebrev af 31 December 1842 for saa vidt var paalagt Fæsteren af Matr. Nr. 18 a at efterkomme, er udtalt den almindelige Regel, at enhver Ejer eller Bruger skal oprense udfor sin Aabred, og er det stemmende med denne Opfattelse, naar det i en under Sagen fremlagt Jordebog fra 1863 vedrørende det her omhandlede Gods, dels ved den daværende Fæster af Matr. Nr. 44 og 45, Husmand Niels Pedersen, er gjort Bemærkning

om, at han »vedligeholder endel Grøftestrækninger«, og dels ved Fæsteren af Matr. Nr. 18 Rye, findes følgende Anmærkning: »Ved Fæsteforandring maa det paalægges den nye Fæster at vedligeholde den Del af Hovedgrøften, som støder til Lodden og som oprindelig er tillagt Gaarden, men som for Tiden vedligeholdes af Husmand Niels Petersen«.

Da denne Oprensningspligt saaledes er lagt paa Matr. Nr. 18 a som en Realbyrde, maatte den vedblive at hvile paa denne Ejendom, uagtet ovennævnte Skjøde af 1866 ikke særligt omtaler samme, og den personlige Forpligtelse til at oprense Aaen udfor Matr. Nr. 18 a, som Ejeren af Aagaards Gods til Fyldestgjørelse af bemeldte Realbyrde havde paalagt Fæsteren af Matr.-Nr. 44 og 45, maatte som alene beroende paa en privat Overenskomst bortfalde, da Matr. Nr. 44 og 45, som foran berørt, bleve solgte fra Aagaards Gods, uden at Oprensningsforpligtelsen ved Afhændelsen blev paalagt Ejendommen som en thinglæst Behæftelse.

Da det saaledes først er fra det Tidspunkt, da Skjødet paa Matr. Nr. 44 og 45 blev udfærdiget den 9 December 1891, at der bliver Spørgsmaal om Frigjørelse for Besidderen af disse Parceller for den her omhandlede Oprensningsforpligtelse, kan der ikke fra Citantindens Side med Føje gjøres gjældende, at Regulativet af 1894 kommer i Strid med Landvæsenskommissionskjendelsen af 1890, idet denne altsaa i Tiden er forud for den først ved nysnævnte Skjøde hidførte Retstilstand, til hvilken det er, at bemeldte Regulativ har taget Hensyn, ligesom det forøvrigt end ikke kan forudsættes, at oftnævnte Landvæsenskommissionskjendelse ved at fastsætte, at Udgifterne til Vedligeholdelsen af Aaen skulde afholdes efter de hidtil gjældende Regler, har sigtet til de for ældre Regulativer til Grund liggende private Overenskomster.

I Henhold til det Foranførte, og da Citantindens Fritagelse for den her omhandlede Forpligtelse ej heller, som af hende yderligere forment, vil kunne støttes paa Alderstidshævd, kan hun ikke ansees at have godtgjort Beføjelsen af sin Anke imod Regulativet af 26 September 1894, hvorfor den i Henhold til samme foretagne herommeldte Udpantning, mod hvilken ingen anden Indsigelse under Sagen er fremsat, maa ansees lovlig, og vil som Følge heraf den indankede Fogedkjendelse være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der være at tillægge Prokurator Kalko, hvis Sagførelse har været lovlig, 50 Kroner i Salær hos det Offentlige.

Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke her for Retten.

Nr. 61. Sagfører **Henrik Schultz** og Partikulier **C. Gatzwiller**
(Høgsbro)

contra

Nähmaschinenfabrik und Eisengiesserei vormals Seidel & Naumann, Dresden (Ingen),

betr. Opfyldelse af en Kautionsforpligtelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Marts 1897: De Indstævnte, Sagfører Henrik Schultz og Partikulier C. Gatzwiller, begge af Næstved, bør En for Begge og Begge for En til Citanterne, Nähmaschinenfabrik und Eisengiesserei vormals Seidel & Naumann, Dresden, betale de paastævnte 3484 Kr. 76 Øre tilligemed Renter heraf 7 pCt. p. a. fra den 1 August 1895, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ovennævnte, under 16 Marts 1896 fremlagte Kautionsbevis af 2 Marts 1894 ikke er behørig stemplet.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne, Sagfører Henrik Schultz og Partikulier C. Gatzwiller, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der i Februar Maaned 1894 mellem Citanterne, Nähmaschinenfabrik und Eisengiesserei vormals Seidel & Naumann, Dresden, ved deres her tilstedeværende Agent, og Cykleforhandler Raun Linde her af Staden var truffet mundtlig Aftale om Indledelse af en Forretningsforbindelse mellem Citanterne og nævnte Linde, modtog Sidstnævnte i Marts Maaned samme Aar fra Citanterne i tvende Gange 15 Cykler til en Fakturapris, iberegnet Emballage, af 3596 Rmk., hvilke Cykler, dels efter hvad der fremgik af Fakturaen paa de 13, dels efter hvad der er Enighed om mellem alle Vedkommende, vare sendte Linde i Konsignation, samt endvidere i forskellige Gange i Maj, Juni og Juli Maaned s. A. ialt 14 Cykler foruden nogle Hjul m. m. til et samlet Fakturabeløb, iberegnet Emballage, af 3590 Rmk. 70 Pf., hvilke sidstnævnte Cykler m. m. fremkom med Fakturaer, hvis trykte Text lød paa, at Varerne sendtes for Modtagerens Regning. Da Linde da endnu

ikke havde sendt dem nogen Afregning, opfordrede Citanterne ham i Juli Maaned s. A. til at sende dem en Opgjørelse over de solgte Cykler og at regulere Beløbet for dem, hvad Linde besvarede i en Skrivelse af 9 August s. A., som indeholdt en Opgjørelse, hvori samtlige 29 Stk. Cykler fandtes opførte som modtagne i Konsignation, hvorhos Linde angav, at heraf 23 Stk. endnu vare i Behold, medens Resten var solgt. I Svarskrivelse af 14 s. M. bestrede Citanterne Rigtigheden af den nysnævnte Opgjørelse, navnlig med Hensyn til Antallet af de af Linde solgte Cykler, hvorhos de bebrejdede ham, at han ikke, hver Gang han havde solgt en af de ham først sendte 15 Cykler, havde betalt dem Beløbet herfor, forinden han forlangte sig tilsendt nogen Cykle til Erstatning for, hvad der var udgaet af Lageret som solgt.

Under en derefter af Citanterne mod bemeldte Linde til Betaling af deres Resttilgodehavende anlagt Retssag blev den Paagjældende ved Kjøbenhavns Sø- og Handelsretsdom af 20 Juni 1895 dømt til Betaling af 3794 Kr. 12 Øre med Renter og Sagsomkostninger.

Under Anbringende af, at det fornævnte Beløb ved Afdrag paa udestaaende Salgssummer og ved Salg af arresterede Effekter senere er nedbragt til 3484 Kr. 76 Øre, samt at de Indstævnte, Sagfører Henrik Schultz og Partikulier C. Gatzwiller, begge af Næstved, ved fremlagt Kautionsbevis af 2 Marts 1894 have indestaaet for et Beløb af indtil 5000 Rmk. af, hvad Citanterne i Anledning af deres foran nævnte Forretningsforbindelse maatte faa tilgode hos bemeldte Raun Linde, have Citanterne under nærværende her ved Retten som vedtaget Værnething anlagte Sag søgt de Indstævnte in solidum til Betaling af de fornævnte 3484 Kr. 76 Øre med Renter heraf 7 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 1 August 1895 og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

De Indstævnte, som ikke have fremsat nogen Indsigelse mod Paastanden om Solidaritet i deres Kautionsforhold eller mod Størrelsen af den beregnede Forhalingsrente, have til Støtte for deres Frifindelsepaastand gjort gjældende, at ligesom de ved Kautionsbevisets Udstedelse ville være gaaede ud fra, at det var Meningen kun at overlade Linde 15 Cykler i Konsignation, saaledes have de i hvert Fald ved Beviset alene villet indestaa for, hvad den Paagjældende maatte blive Citanterne skyldig for Konsignationsvarer, hvortil af de ham leverede Varer kun de førstankomne 15 Cykler kunde henregnes, hvorimod Resten er solgt ham i fast Regning, samt at den Del af Citanternes Tilgodehavende, som hidrørte fra disse 15 Cykler, og som udgjorde 3596 Rmk., fuldt er dækket, saaledes at der paa den Gjæld, for hvilken de have kationeret, intet mere skyldes.

Til Afbevisning af Citanternes modstaaende Anbringende om, at ingen af de Linde af dem leverede Varer ere ham solgte i fast Regning have de Indstævnte anført, at Fakturaerne for de i Maanederne Maj—Juli 1894 leverede Cykler lyde paa, at Varerne sendes for »Deres ærede Regning og Risiko«, hvorimod i Fakturaen af 13 Marts 1894, vedkommende 13 af de ovennævnte 15 Stk. Cykler, Ordene i den trykte Text: »Deres ærede Regnings« vare overstregne og paa Fakturaens Fod tilføjet »I Kommission for vort Lager«.

Men ligesom det herfra hentede Bevisdatum maa tabe betydeligt i Vægt, allerede naar hensees til, at Fakturaen af 30 Marts 1894, vedkommende 2 af de omspurgte 15 førstafsendte Cykler, ligeledes lyder paa »Deres ærede Regning«, uagtet det, som tidligere anført, er uomtvistet, at disse 2 Cykler alene vare Linde overladte i Konsignation, saaledes findes det, overfor det fra Fakturaernes forskjellige Text hentede Argument for Rigtigheden af de Indstævntes Paastand, navnlig at maatte komme i Betragtning, at det af den ovenberørte mellem Citanterne og Linde førte Brevvexling angaaende Afviklingen af de Førstnævntes Tilgodehavende fremgaar, at man dengang fra begge Sider var paa det Rene med, at samtlige Cykler vare at betragte som Konsignationsvarer.

Naar hertil endvidere kommer, at Citanternes ovennævnte Agent som Vidne har forklaret, at det var en udtrykkelig Aftale mellem ham og Linde — som, efter hvad der er in confesso, da var ganske insolvent — at denne det første Aar skulde modtage Citanternes Varer udelukkende i Konsignation, hvorom Vidnet strax havde tilskrevet disse, skjønnes der ikke at være tilstrækkelig Grund til at antage, at nogen af de Linde af Citanterne overladte Varer vare ham solgte i fast Regning.

Da det herefter er uden Betydning, hvorvidt det paagjældende, i det tyske Sprog affattede Kautionsbevis, hvoraf der foreligger tre, paa dette Punkt indbyrdes uoverensstemmende og uklare Translatør-oversættelser, bør, som af Citanterne hævdet, forstaas saaledes, at det omfatter ikke alene disses Tilgodehavende for overladte Konsignationsvarer, hvad, som anført, er uomtvistet, men tillige deres Tilgodehavende for Salg i fast Regning, vil Citanternes Paastand være at tage tilføje, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ovennævnte, under 16 Marts 1896 fremlagte Kautionsbevis af 2 Marts 1894 ikke er behørig stemplet.

Løvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke under Sagen.

Nr. 113. **Konsul N. C. Andersen** (Jensen)

contra

Entreprenør Fr. Loldrup (Ingen),

betr. Misligholdelse af en Deklaration.

Thisted Kjøbstads ordinære Rets Dom af 4 Juni 1895: Indstævnte N. C. Andersen bør til Citanten Fr. Loldrup betale en saadan Erstatning for det Tab, han har lidt derved, at Indstævnte har solgt Jordstykket Matr. Nr. 1 ep af Dueholm Hovedgaards Jorder, Nykjøbing Landsogn, Hartkorn 2 Fdk. 2 Alb., 5000 □ Alen, for en

Pris af 1 Kr. 1 Øre pr. □ Alen, saaledes som dette bestemmes ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog ikke udover 3000 Kr. og med Fradrag af de af Indstævnte til Citanten alt betalte 50 Kr. Sagens Omkostninger hæves. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt den af Indstævnte under 22 December 1892 udstedte Deklaration er skrevet paa ustemplet Papir. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Juni 1897: Hovedcitanten, Konsul N. C. Andersen, bør, efterat Værdien af Parcellen Matr. Nr. 1 gb af Dueholm Hovedgaard paa den Tid, da den blev afhændet ved det ovenommeldte Mageskifteskjøde, er bestemt ved Skjøn af uvillige, inden Retten udmeldte Mænd, til Kontracitanten, Entreprenør F. Loldrup, betale det Beløb, hvormed denne Værdi maatte overstige 5050 Kroner, dog ikke udover 2950 Kroner, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 19 Maj 1893, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og der tillægges den for Kontracitanten beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Johnsen, i Salær 70 Kr., der udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det af Hovedcitanten den 5 Juni 1894 for Underretten fremlagte, af Murmester J. Thorsted udstedte Dokument af 2den s. M. ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Værdien af den i samme omhandlede Parcel paa det i Dommen nærmere angivne Tidspunkt ved Skjøn af uvillige inden Retten udmeldte Mænd bleven fastsat til 6250 Kroner, og Indstævnte har derpaa under en efter hans Rekvisition af Thisted Kjøbstads Fogedret den 16 November 1897 foretagne Udlægsforretning erholdt Udlæg hos Appellanten for det ham herefter ifølge Dommen tilkommende Beløb af 1200 Kroner med Renter og Omkostninger.

Ved at indanke Dommen for Høiesteret har Appellanten paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale og samtidig paastaaet den nævnte Udlægsforretning ophævet.

Om det nu end maatte antages, at Appellantens Afhændelse af det i Sagen omhandlede Grundstykke uden Erhvervelse af Indstævntes Samtykke hertil er stridende imod den i Dommen ommeldte Deklaration af 22 December 1892, findes der dog at maatte tillægges Appellanten Frifindelse for Indstævntes Tiltale som Følge af, at det ikke af denne er godtgjort eller blot bragt til Sandsynlighed, at Grundstykket til den omspurgte Tid kunde være afhændet til højere Pris end den af Appellanten opnaaede, og at Indstævnte saaledes har lidt noget Tab ved den skete Afhændelse.

Naar Appellanten saaledes frifindes, bliver det heraf en Følge, at den i Henhold til Dommen foretagne Udlægsforretning bortfalder.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for alle Retter, og det Indstævntes befalede Sagfører for Overretten tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Konsul N. C. Andersen, bør for Indstævnte, Entreprenør F. Loldrups Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Overretten tillægges der Overretssagfører Johnsen 70 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I en af Hovedcitanten, Konsul N. C. Andersen i Thisted, til Kontracitanten, daværende Gasmester i Nykjøbing paa Mors, nu Entreprenør i Thisted F. Loldrup, udstedt, den 22 December 1892 dateret Deklaration erklærede Hovedcitanten, at han, der ved Købekontrakt af s. D. havde afkjøbt Kontracitanten et Jordstykke, stort 5000 □ Alen, af den denne tilhørende Ejendom Matr. Nr. 1ep af Dueholm Hovedgaards Jorder i Nykjøbing Landsogn, i 2 Aar fra Deklarationens Dato ikke maatte sælge dette Jordstykke eller nogen Del deraf under eller til 1 Kr. pr. □ Alen. »Derimod kan der« — som det videre hedder i DeklARATIONEN — »sælges af Jordstykket, naar der kan opnaas en Pris af over 1 Kr. pr. □ Alen, men skal det, der erholdes ud over 1 Kr. pr. □ Alen, tilfalde Fr. Loldrup, som altsaa i nævnte Tidsrum skal give sit Samtykke til ethvertsomhelst Salg. Efter nævnte 2 Aars Forløb kan jeg uindskrænket sælge af Jorden«. — Det ommeldte Jordstykke blev derpaa af Hovedcitanten overdraget til Murmester J. Thorsted i Nykjøbing ved et den 4 Maj 1893 udstedt, den 6 s. M. thinglæst Mageskifteskjøde, hvori det angives, at det akkorderede Vederlag for Jordstykket, der ifølge Skjødet var skyldsats under Matr. Nr. 1gb af Dueholm Hovedgaard, var berigtiget derved, at Kjøberens under s. D. havde meddelt Hovedcitanten Mageskifteskjøde paa Ejendommen Matr. Nr. 9ao og 9ap af Thisted Kjøbstads Mark, ansat til en Værdi af 11100 Kr., i hvilken Ejendom der indestod en Kreditforeningssgjæld, oprindelig stor 7000 Kr., som Hovedcitanten overtog, mod at Thorsted havde udstedt et Gjældsbevis til ham paa 950 Kr., hvorhos det endvidere i Skjødet hedder, at den ved samme solgte Ejendom ved Mageskiftet var ansat til en Værdi af 5050 Kr., hvorefter det stemplede Papir beregnedes. Den 8 s. M. sendte Hovedcitanten under Opgivende af, at Jordstykket saaledes ved Handelen var ansat til en Værdi af 1 Kr. 1 Øre pr. □ Alen, til Kontracitanten 50 Kr. som det Overskud, der efter den ovennævnte Deklaration kunde tilkomme denne, og

Kontracitanten modtog ogsaa Beløbet, som han vil have deponeret i et Pengeinstitut; men han, hvis Samtykke ikke var blevet erhvervet til den nævnte Mageskiftehandel, reserverede sig strax sin formentlige yderligere Ret overfor Hovedcitanten, og under nærværende Sag har han nu i første Instans paastaet denne tilpligtet at betale ham en Erstatning af 3000 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn tilligemed Renter af Erstatningssummen 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 19 Maj 1893, indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen er Hovedcitanten tilpligtet at betale til Kontracitanten en saadan Erstatning for det Tab, han har lidt derved at Hovedcitanten, som det i Dommen hedder, har solgt Jordstykket Matr. Nr. 1ep af Dueholm Hovedgaard's Jorder, 5000 □ Alen, for en Pris af 1 Kr. 1 Øre pr. □ Alen, som bestemmes ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog ikke udover 3000 Kr. og med Fradrag af de af Hovedcitanten til Kontracitanten betalte 50 Kr., hvorved bemærkes, at medens der i Dommens Præmisser er tillagt Kontracitanten Renter som anført af Erstatningssummen, er der ikke i Konklusionen optaget nogen Bestemmelse herom. Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitanten ligesom i første Instants har paastaet sig frifunden for Kontracitantens Tiltale, hvorimod denne principaliter har paastaet Underretsdommen forandret saaledes, at Hovedcitanten tilpligtes at betale Kontracitanten 3000 Kr. eller dog et saadant Erstatningsbeløb, som under nogle af ham nærmere opgivne Hensyn maatte fremkomme, efterat de mageskiftede Ejendommers eller dog det paagældende i Nykjøbing Landsogn beliggende Jordstykkets virkelige Værdi er fastsat ved uvillige Mænds Skjøn, eller som maatte fastsættes af Retten selv, dog — idet det ommeldte Jordstykkets Værdi, efter hvad der er in confesso for Overretten, ved en af to i Henhold til Underretsdommen ifølge Kontracitantens Rekvisition inden Nykjøbing Kjøbstads og Morsø Herreders Ret udmeldte Mænd den 26 September 1895 afholdt Skjønforretning, der dog ikke er bleven afhjemlet, og som ej heller er fremlagt for Overretten, er ansat til 1 Kr. 20 Øre pr. □ Alen — i intet Tilfælde mindre end 20 Øre pr. □ Alen af Jordstykkets Areal, altsaa ialt 1000 Kr., tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet som af Kontracitanten i første Instants paastaet, medens han subsidiært har paastaet Underretsdommen stadfæstet.

Hovedcitanten — efter hvis Opgivende Hovedøjemedet med Udstedelsen af den ovennævnte Deklaration af 22 December 1892 var at sikre Kontracitanten imod, at det paagældende Jordstykke eller nogen Del deraf i Løbet af 2 Aar blev solgt for en Pris af 1 Kr. eller derunder pr. □ Alen, idet Kontracitanten, der ejede anden ved Siden af Jordstykket beliggende Jord, som han agtede at sælge, paa Grund heraf var interesseret i, at Prisen ikke blev trykket ned — har under Sagen søgt at gjøre gjældende, at han ikke ifølge Deklarationen har været pligtig at indhente Kontracitantens Samtykke til den ommeldte med Murmester Thorsted afsluttede Mageskiftehandel. I saa Henseende har han paastaet, at han ikke er gaaet ind paa nogen yderligere Indskrænkning i sin Dispositionsret over Jordstykket end den, i Løbet af 2 Aar fra Deklarationens Udstedelse ikke at sælge dette eller nogen Del deraf for 1 Kr. eller derunder pr. □ Alen og i Tilfælde af Salg

at betale Kontracitanten, hvad der erholdtes mere end 1 Kr. pr. □ Alen, og han har forment, at der ej heller kan udledes andet af Deklarationen, idet dennes Bestemmelse om, at Kontracitanten »altsaa i nævnte Tidsrum skal give sit Samtykke til ethvertsomhelst Salg«, ikke skal have Hensyn til Salg for en Pris af over 1 Kr. pr. □ Alen, hvilket efter hans Formening fremgaar af hele Sammenhængen og navnlig af Ordet »altsaa« i den nævnte Sætning samt af Deklarationens Slutning, der modsætningsvis viser, at Hovedcitanten i de nævnte 2 Aar havde en, om end indskrænket Dispositionsret over Jorden, hvad han ikke vilde have haft, hvis han i alle Tilfælde skulde have Kontracitantens Tilladelse til at afhænde denne. Der mangler imidlertid Føje til at antage, at Deklarationens Bestemmelse om, at Kontracitantens Samtykke skulde indhentes til ethvertsomhelst Salg, ikke ogsaa skulde gjælde med Hensyn til de nysnævnte Salg; thi ligesom der, efter Bestemmelsens Sammenhæng med Deklarationens øvrige Indhold ikke er nogen Nødvendighed for at forstaa Deklarationen paa denne Maade, saaledes taler det mod en saadan Forstaaelse, at Kontracitanten af Hensyn til den ham ved Deklarationen tillagte Ret til i det paagjældende Tidsrum at oppebære, hvad der opnaaedes i Salgsudbytte af Jordstykket udover 1 Kr. pr. □ Alen, hvilken Stipulation efter det Foreliggende maa antages at have været et Led i den hele Handel mellem Parterne om Jordstykket — havde Interesse i ogsaa at sikre sig Indflydelse paa Salg til en højere Pris end den her omhandlede ved at fordre, at hans Samtykke dertil skulde indhentes, idet Størrelsen af Salgsprisen var uden Betydning for Hovedcitanten, naar den blot oversteg 1 Kr. pr. □ Alen. Ej heller kan der gives Hovedcitanten Medhold i, hvad han endvidere har villet gjøre gjældende, at Deklarationen, der kun taler om Salg, overhovedet ikke skulde være anvendelig paa den mellem ham og Thorsted afsluttede Handel, der, som meldt, var en Mageskiftehandel, thi efter Forholdets Beskaffenhed, idet Deklarationen bl. A. gik ud paa eventuelt at sikkre Kontracitanten en Del af Salgsudbyttet af Jordlodden, kan det ikke antages, at Mageskiftehandler, der maa henføres under »Salg« i videre Forstand, skulde ligge udenfor Deklarationens Bestemmelser, og Hovedcitanten har ogsaa handlet i Overensstemmelse hermed, idet han, som meldt, efter Handelens Afslutning sendte Kontracitanten 50 Kr. som den denne efter Deklarationen tilkommende Andel af Vederlaget for Jordstykket, hvad han dog, efter hvad han har anbragt under Sagen, kun gjorde for at undgaa Proces.

Ligesom herefter den uden Kontracitantens Samtykke stedfundne Afhændelse af det omhandlede Jordstykke indeholder et Brud fra Hovedcitantens Side paa det ved Deklarationen af 22 December 1892 indgaaede Retsforhold mellem Parterne, saaledes kan det overfor den Kjendsgjerning, at Hovedcitanten i Strid med den ham derefter paa hvilende Forpligtelse har paa egen Haand afhændet Jordstykket, ikke

Færdig fra Trykkeriet den 2 Februar 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 45.

Torsdagen den 19 Januar.

tillægges nogen Betydning i Henseende til det heraf flydende Ansvar, at det, som af ham gjort gjældende, er uvist, om Jordstykket, saafremt Mageskiftehandelen med Thorsted ikke var kommen i Stand, overhovedet vilde være blevet solgt inden Forløbet af 2 Aar fra den 22 December 1892, og navnlig vilde have staaet i hans Magt at vægre sig ved at sælge Jordstykket i dette Tidsrum, og der findes derfor ved Hovedcitantens ommeldte Forhold at være begrundet en Pligt for ham til at yde Kontracitanten Erstatning for det Tab, som der med den faktisk skete Afhændelse til Udgangspunkt maatte findes herved at være paaført ham.

Forsaavidt nu Kontracitanten i Henseende til den Erstatning, hvorom der efter det Anførte bliver Spørgsmaal, har anbragt, at Hovedcitanten ved den omhandlede Mageskiftehandel har for Jordstykket opnaaet et Vederlag, hvis Værdi overstiger den af ham, som meldt, til Kontracitanten opgivne af 1 Kr. 1 Øre pr. □ Alen, er Rigtigheden heraf imidlertid ikke imod Hovedcitantens Benægtelse godtgjort, og navnlig kan den af Kontracitanten paaberaabte Omstændighed, at den Hovedcitanten i Bytte givne Ejendom i Thisted, efter hvad der er in confesso, ved en Taxationsforretning, der i Efteraaret 1892 blev afholdt i Anledning af en Begjæring om et Laan i Ejendommen af Ny jydsk Kjøbstad-Kreditforening, er vurderet til 14000 Kr., ikke betragtes som noget afgjørende Datum for, at Ejendommen ved Mageskiftehandelens Indgaaelse i Maj 1893 har haft en saadan Værdi eller overhovedet en højere Værdi end den, hvortil den i det ovennævnte Mageskifteskjøde er ansat, hvad ej heller Sagens øvrige Oplysninger frembyde noget Holdepunkt for. Derimod maa Hovedcitanten overensstemmende med, hvad Kontracitanten endvidere har gjort gjældende, ansees pligtig til at godtgjøre denne Forskjellen mellem den Pris, hvorefter Hovedcitantens Andel i det ved et eventuelt Salg af det omhandlede Jordstykke indvundne Udbytte ifølge Indholdet af Deklarationen af 22 December 1892 skulde bestemmes, og den højere Værdi, som Jordstykket maatte have haft paa den Tid, Hovedcitanten afhændede dette, og da nu de af Kontracitanten, navnlig under et af ham foranstaltet Thingsvidne, tilvejebragte Oplysninger, bl. a. angaaende de Priser, til hvilke andre Parceller af Dueholm Hovedgaard i de paa-gjældende Aar ere blevne solgte, trods Hovedcitantens Benægtelse gjøre det antageligt, at Jordstykket ved Afhændelsen har haft en højere Værdi end den i Mageskifteskjødet angivne, vil Hovedcitanten være at

tilpligte at betale Kontracitanten i Erstatning det Beløb, hvormed den ved Skjøn af uvillige inden Retten udmeldte Mænd ansatte Værdi af det omhandlede Jordstykke paa den Tid, da det blev afhændet ved det ovennævnte Mageskifteskjøde, maatte overstige 5050 Kroner, dog ikke udover 2950 Kroner — hvortil Kontracitanten efter sin Procedure maa antages at ville have sin Paastand begrændset, naar der tages Hensyn til de ham alt udbetalte 50 Kroner — med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 19 Maj 1893, indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Kontracitanten beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 70 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet Ophold, der findes at burde bevirke Ansvar, fundet Sted.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at det af Hovedcitanten den 5 Juni 1894 for Underretten fremlagte, af Murmester J. Thorsted udstedte Dokument af 2den s. M. ikke er skrevet paa behørig stempelt Papir. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses isvrigt ingen anden Stempelovertrædelse end den i Underretsdommen ommeldte at være begaaet.

Nr. 330.

Advokat Nellemann

contra

Jens Frederik Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Forsøg paa Røveri og paa Manddrab samt for falsk Anmeldelse.

Øster Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 26 September 1898: Arrestanten Jens Frederik Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Thomsen og Sagfører Poulsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 November 1898: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Høiesteressagfører Levison og Prokurator Lehmann, betaler Arrestanten Jens Frederik Jensen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret be-

taler Tiltalte Jens Frederik Jensen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Bagger 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Øster-Flakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Frederik Jensen aktioneret for Forsøg paa Røveri og paa Manddrab samt for falsk Anmeldelse. Ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder.

Da Arrestanten, der tjente som Ølkusk hos Kjøbmand Holme i Arløse og havde paadraget sig en forholdsvis betydelig Gjæld, samt bl. A. havde brugt af de Penge, som han i den nævnte Egenskab havde inkasseret for sin Principal, ved sin Opgjørelse med denne om Aftenen den 9 Maj d. A. erfarede, at han da var ham et Beløb af henved 60 Kr. skyldig, besluttede han, idet han mente ikke længer at kunne skjule sin Underballance for Holme, at realisere Tanken om at søge sin Underballance dækket ved en Forbrydelse — hvilken Tanke han af og til havde havt i den sidste Tid uden at have lagt nogen bestemt Plan — ved Røveri hos den 61-aarige Tømrer Peter Cornelius Jensen i Sneslev Overdrev, om hvem han fejlagtig antog, at han, som tidligere, endnu var Formand for et Mejeri og som saadan laa inde med mange Penge, som han skulde udbetale den følgende Dag. Arrestanten medtog i den Anledning sin dobbeltløbede Bøsse, hvis ene Løb var ladet med en skarp Patron, og begav sig ca. Kl. 10¹/₂ om Aftenen til Sneslev i den Hensigt ved Hjælp af Bøssen at true Jensen til at udlevere sig Penge, idet han dog tænkte, at det ikke skulde blive nødvendigt at afskyde Bøssen paa Jensen eller paa anden Maade at dræbe denne. Efter i Sneslev at have søgt at gjøre sig ukjendelig ved at smøre sig ind i Ansigtet med noget Mudder, bindt et Tørklæde om Hovedet og trække sin Hat dybt ned over Hovedet, kredsede han i et Par Timers Tid omkring Tømrer Jensens Hus, idet han dels frygtede for, at Planen ikke skulde lykkes, dels ikke rigtig kunde bekvemme sig til Iværksættelsen. Først ca. Kl. 2¹/₂ skred han til denne, og efter at have begivet sig til Jensens Hus, hvor han antog, at denne og hans Hustru vare ene tilstede, stillede han sig foran et Vindue, som han rigtigen antog for at høre til Sovekammeret, og efter at have slaet en Rude ind med Kolben af sin Bøsse, lagde han, der nu var aldeles bestemt paa Udførelsen af sin Forbrydelse, Bøsepipen op i den ituslaaede Rude, og da Jensen, der var vaagnet ved Støjen, i bart Linned var sprunget ud af Sengen og var kommen hen til Vinduet, sagde Arrestanten — idet Bøsepipen var rettet mod Jensen, og Arrestanten, saa vidt han mindes, med højre Haand holdt om Bøssen ved Aftrækkeren — med fordrejet Stemme: »Giv mig Deres Penge«, og da Jensen svarede Nej, gjentog Arrestanten, efter hvad Jensen og dennes Hustru har forklaret, og Arrestanten ikke har turdet benægte, paa lignende Maade sit Forlangende et Par Gange, idet han tilføjede »Ellers

skyder jeg«. Jensen, der havde søgt Dækning bag et Skab, kastede derpaa et Nøgle Uldgarn hen mod det Vindue, bag hvilket Arrestanten stod, for ved at slaa en Rude itu at slynge Arrestanten Glasskaar i Øjnene, hvad dog ikke lykkedes, medens Jensens Hustru, der ligeledes var sprungen op af sin Seng, kastede en Stol hen mod Vinduet uden dog at ramme dette. I det samme gik Arrestantens Bøsse af, og Skudet gik gennem Stolen og gennem en aabenstaaende Dør ind i den ved Siden af Sovekammeret liggende Dagligstue. Arrestanten har erkjendt, at han rimeligvis ved en Bevægelse med Haanden maa have foranlediget, at Skudet, som efter Bøssens Stilling og Ladningens Beskaffenhed let vilde have kunnet ramme Jensens Hustru og saaret hende dødeligt, gik af; men han har forklaret, hvad ikke kan forkastes, at dette skete uden hans Villie, om han end har erkjendt, at han ellers selv vilde have afskudt Bøssen, dog kun for at skræmme Folkene, men ikke for at ramme nogen af dem. Arrestanten forlangte nu paany Penge, og da Jensen, der tilligemed sin Hustru var kommen ind i Dagligstuen, atter svarede Nej, tilføjede Arrestanten — efter hvad Jensen og hans Hustru have forklaret, men Arrestanten ikke vil kunne erindre —: »Ja, saa har jeg endnu to Skud«, hvilket imidlertid ikke var Tilfældet, idet kun Bøssens ene Løb havde været ladet.

Arrestanten aabnede derpaa Sovekammervinduet ved at tage Hænderne fra igjennem den ituslagne Rude og krøb gennem Vinduet ind i Huset, og, da det nu var blevet ham klart, at Jensen ikke vilde lade sig bevæge ved Trusler til at efterkomme hans Begjæring om Penge, besluttede han at skille Jensen ved Livet for derefter at tilegne sig hans Penge. Efter at have aabnet en aflaaet Dør ud til Gaarden for her at have en Udgang, og efter at have bragt sin Overfrakke og sin Bøsse, hvilke Gjenstande han mente vilde genere hans Bevægelser, ud til Havestakittet, ca. 60 Alen fra den ommeldte Dør, gik han, i den Hensigt at skille Jensen ved Livet, op ad en Stige, der førte til Loftet, hvor han antog, at Jensen, der imidlertid havde seet Lejlighed til at komme ud af Huset, var. Det var efter Arrestantens Forklaring hans Hensigt at dræbe Jensen ved Hjælp af Hænderne og nærmest ved Kvælning, uden at han dog nøje havde tænkt over Drabsmaaden eller i det Hele var klar over, hvorledes han i det Enkelte skulde handle, ligesom han ikke havde overlagt, hvor vidt han ogsaa vilde dræbe Jensens Hustru. Da han var naaet med Overkroppen op over Loftslugen, saa han imidlertid Loftslommen i Gavlen blive aabnet og Jensens Hustru, der var flygtet op paa Loftet, i Færd med at springe ud ad Aabningen, og da Arrestanten deraf sluttede, at Jensen maatte være løben efter Hjælp, gav han sig paa Flugt og løb hjem medtagende Bøssen og Frakken. Jensens Hustru, der er 65 Aar gammel, skjulte sig, efter at være sprungen ud fra Loftaabningen, i et Brændehus med bare Ben og kun iført Nattøj, indtil hendes Mand kom tilbage med Hjælp. Herved og paa Grund af den udstaaede Skræk blev hun stærkt nervøst medtagen, og ifølge en den 31 August d. A. afgiven Lægeerklæring maa det antages, at hendes nervøse Tilfælde — Søvnløshed, Angstfølelse og af og til Hallucination — aldrig fuldstændig vil ophøre.

Efter paa Vejen hjem ad at have besluttet sig til at fingere og falskeligt angive, at der var begaaet Tyveri hos ham og derfor at have

kastet Bøssen fra sig i en Mergelgrav, hvor den senere blev funden, tog Arrestanten, der godt vidste, at Politiet eventuelt vilde sætte sig i Virksomhed i den Anledning, i den nævnte Hensigt ved sin Hjemkomst forskjellige Ting ud af sit Skab og lagde dem rundt omkring paa Gulvet. Den næste Morgen angav han for Kjøbmand Holme og dennes Hustru, at han var bleven bestjaalen om Natten, og da Holme, der forjæves havde opfordret ham til at tilstaa, hvis der var noget galt ved Regnskabet, sagde, at han vilde gaa op paa Herredskontoret og melde Tyveriet, sagde Arrestanten: »Ja, gaa kun!« hvorved det var hans Mening, at der skulde gøres falsk Anmeldelse til Herredskontoret. I Overensstemmelse hermed forklarede Arrestanten da ogsaa, efter at Politiet var sat i Bevægelse, først for en Politibetjent til en Rapport og senere under de første Forhør i Sagen i Politiretten, at han var bleven bestjaalen den paagældende Nat for et Pengebeløb af ca. 120 Kr. og en Jagtbøsse.

For det af ham saaledes udviste Forhold er Arrestanten, der er født den 1 Maj 1877 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom rettelig ansat efter Straffelovens §§ 186 og 243, 2det Led, sammenholdte med § 46, samt efter dens § 224 med en Straf, der findes passende ansat til Forbedringshusarbejde i 6 Aar.

Fredagen den 20 Januar.

Nr. 323.

Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Louis William Johan Wætjen (Def. Bagger),

der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Oktober 1898: Arrestanten Louis William Johan Wætjen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Olsen og Salomonson, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte i en Skrivelse til sin Defensor og derefter inden Retten forandret sin under Forhøret afgivne Tilstaaelse, idet han har paastaet, at han, uden at Nothdorft mærkede det, tog Portemonnæen ud af dennes Lomme, og at det først var senere, da Nothdorft opdagede, at han havde mistet sin Portemonnæ og greb fat i Tiltalte for at faa den tilbage, at denne, for at opretholde sin Besiddelse af Portemonnæen, øvede Vold imod Nothdorft. Der vil imidlertid ikke kunne tages noget Hensyn til denne Forklaring, der er

ganske ubestyrket, og som iøvrigt, selv om den var rigtig, ikke kunde medføre Anvendelse af en anden Straffebestemmelse end den i Dommen anførte. Dommen vil derfor være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Louis William Johan Wætjen til Høiesteretssagførerne Asmusen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Louis William Johan Wætjen, som under nærværende Sag tiltales for Røveri, er født den 3 Marts 1876 og er anset: ved Rettens Dom af 5 September 1896 efter Straffelovens §§ 100 og 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 31 August 1897 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 16 April 1898 efter Straffelovens § 228 eller i Medfør af dens § 241, 2det Stykke, efter § 238, som for anden Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

En i indeværende Aar mod Arrestanten for Vold herved Retten indledet Undersøgelse blev sluttet uden Tiltale, imod at Arrestanten vedtog en Bøde af 400 Kroner.

Ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er Arrestanten overbevist at have gjort sig skyldig i følgende:

Da Arrestanten under et Ophold i »Treflasker Kro« ved Lyngby-vejen Natten mellem den 27 og 28 August d. A. havde bemærket, at en Person, som havde trakteret ham, Murersvend Johann Nothdorft, var i Besiddelse af en Del Penge, fulgte han med ham, da Nothdorft forlod Kroen, for at se Lejlighed til at frarøve ham disse Penge. Efter at være gaaet et Stykke Vej ind ad Byen til sammen med Murersvenden, greb Arrestanten pludselig fat i dennes Hals og kastede ham omkuld. Nothdorft værgede for sig og søgte navnlig at afværge Arrestantens Forsøg paa at tage Portemonnæen ud af hans Buxelomme, idet han holdt sin Haand nede i Lommen, men Arrestanten, der var langt den kraftigste, fik Murersvenden overvældet, særlig ved at holde ham saa fast om Struben, at han var ved at miste Bevidstheden, rev Haanden op af Lommen paa ham og rev Portemonnæen til sig. Derefter tog Arrestanten Flugten forfulgt af den Overfaldne, der raabte om Hjælp, og vel lykkedes det Nothdorft at indhente Arrestanten, men hans Forsøg paa igjen at fratage Arrestanten Portemonnæen var forgjæves, idet Arrestanten hurtigt unddrog sig ved at løbe sin Vej.

Efter det foreliggende maa der vel gaas ud fra, at Nothdorft i sin Portemonnæ havde en Sum af 120 a 130 Kr., men efter Omstændighederne findes Arrestantens Forklaring dog ikke at kunne forkastes,

hvilken gaar ud paa, at han, der kort efter Overfaldet bortkastede Portemonnæen, ikke bemærkede, at den, foruden nogle tyske Smaamønter, indeholdt mere end 26 Kr., hvilke Arrestanten tilegnede sig.

Ved Overfaldet fik Nothdorft sine Benklæder iturevne, og Arrestantens Greb om Struben paa ham forårsagede ham nogle Dages Ømhed, men iøvrigt har han ingen Men havt af Arrestantens Voldshandlinger.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 243 efter Omstændigheder med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Nr. 340.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Alfred Georg Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Blodskam, Voldtægt og uterligt Forhold.

Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 31 Oktober 1898: Arrestanten Alfred Georg Hansen bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører J. P. Nielsen, 30 Kr, og til Defensor, Prokurator Hude, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 December 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Meyer og Overretssagfører Levinsen, betaler Arrestanten Alfred Georg Hansen 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Alfred Georg Hansen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Roskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Alfred Georg Hansen, der er født den 16 Januar 1855 og bortset fra, at han under sin Militærtjeneste nogle Gange er straffet arbitrært for

Tjenesteforseelser, ikke er funden forhen straffet, akzioneret for Blodskam, Voldtægt og uterligt Forhold.

For saa vidt angaar Sigtelsen for Blodskam og uterligt Forhold, er det, saaledes som Sagen efter den skete Indankning foreligger Overretten til Paakjendelse, ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i sidstnævnte Forbrydelse overfor sine i hans Ægteskab med hans nuværende Hustru fødte tre Døtre, Anna Augusta Andrea Hansen, født den 4 September 1879, Jenny Adolfine Eline Hansen, født den 11 Januar 1881, og Agnes Amalie Marie Hansen, født den 2 September 1885, og i førstnævnte Forbrydelse med sin fornævnte Datter Anna. Det er saaledes oplyst, dels at han har behandlet Anna Hansen fra hendes 10de a 11te Aar til i sidstafvigte Sommer, Jenny Hansen fra hendes 7de a 8de Aar til i indeværende Aars Forsommer og Agnes Hansen fra i November f. A., indtil han den 9 September d. A. blev anholdt under nærværende Sag, mange Gange paa uterlig Maade, navnlig ved at beføle dem paa deres Kjønsele og, uden dog at tilsigte legemlig Omgang med dem, at lægge sig op i Sengen hos dem og gnide sit mandlige Lem mellem deres Laar, undertiden saaledes, at Sæden gik fra ham, dels at han i Løbet af de sidste Par Aar 6 a 8 Gange har havt Samleje med Anna Hansen, uden at han dog har besvangret hende.

For saa vidt Arrestanten endvidere er sigtet for ved de sidstnævnte Lejligheder at have gjort sig skyldig i Voldtægt mod Anna Hansen, har denne vel forklaret, og Arrestanten paa Forehold af hendes Forklaring indrømmet, at han hver Gang, han har plejet legemlig Omgang med hende, har tiltvunget sig Samlejet, idet hun gjorde den Modstand, hun kunde, men da han senere har forandret sin Forklaring derhen, at Anna vel ikke godvillig hengav sig til ham, men at hun dog ikke gjorde videre Modstand, og at han ikke har anvendt Vold eller Trusler om Vold for at opnaa sit Øjemed, og da det iøvrigt Oplyste bestyrker hans seneste Forklaring, kan han ikke antages overfor bemeldte sin Datter at have udvist noget Forhold, der kan tilregnes ham som Voldtægt.

Efter det Oplyste kan det ikke antages, at Arrestantens nævnte Døtre i legemlig Henseende have havt nogen Men af hans ommeldte Adfærd mod dem.

Som Følge af Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 161 og § 176, jfr. § 161, sammenholdt tildels med § 173 tildels med § 174 og . . . den ved den indankede Dom valgte Straf af Tugthusarbejde i 8 Aar findes passende.

Mandagen den 23 Januar.

Nr. 304.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Edward Andersen (Def. Hansen),

der tiltales for uterligt Forhold overfor et 8 Aars Pigebarn.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 10 September 1898: Arrestanten Christian Edward Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, og Defensor, Prokurator Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Oktober 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Lange, betaler Arrestanten Christian Edward Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat, maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Christian Edward Andersen bør hensættes til Tugthusarbejde i to Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Christian Edward Andersen, der er født den 20 Oktober 1865 og 6 Gange straffet for Overtrædelse af Straffelovens § 185, senest ifølge Høiesterets Dom af 17 April 1894 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, aktioneret for uterligt Forhold overfor et 8-Aars Pigebarn, og sigtes han for den 30 April d. A. at have gjort sig skyldig i saadant For-

hold overfor Pigebarnet Gerda Anna Axeline Jørgensen, der er født den 28 Juli 1889.

Bemeldte Pigebarn har forklaret, at da hun den ommeldte Dag befandt sig i Frederiksberg Have, kjørende en Barnevogn med et lille Barn i og havende en mindre Broder ved Haanden, anmodede hun, der vilde over en af Broerne over Kanalen i Haven og ikke selv kunde faa Vognen over, Arrestanten om at hjælpe sig. Arrestanten, hvem hun iøvrigt ikke kjendte, hjalp hende dermed og fulgte nu med til en Bænk, hvor han satte sig og opfordrede hende til at tage Plads ved hans Side. Da hun ikke vilde dette, befalede han hende det, og efter at hun af Frygt for ham havde gjort det, blottede han sit mandlige Lem og opfordrede hende til at beføle det, hvorhos han tog fat i hendes Haand for at føre den hen til hans Lem, hvad dog ikke lykkedes, da hun gjorde Modstand. Han stak derefter sin Haand op under hendes Skjorter og ind under hendes Benklæder op ved hendes Kjønsele, som han befølte, og i hvilke han stak sin ene Finger ind, uden at det dog gjorde ondt. Under det Passerede trykkede Arrestanten sig ind til hende og kysede hende to Gange paa en voldsom Maade. Efter at Arrestanten havde fortsat sin ommeldte Behandling af hende i nogen Tid, løb han pludselig sin Vej, og strax efter kom en uniformeret Politibetjent tilstede, som satte efter ham.

Fornævnte Pigebarns Stifmoder, Malermester Jørgensens Hustru, har edelig forklaret, at Pigebarnet, da hun kom hjem, har givet hende en Forklaring af det Passerede, der er ganske i Overensstemmelse med Foranstaaende, og tvende Damer, Konditor Jostys Hustru og Cand. Bjerregaards Hustru, have ligeledes edelig forklaret, Førstnævnte, at hun i ca. 10 Minuter iagttog, at Arrestanten, der sad paa en Bænk ved Siden af oftnævnte Pigebarn, havde sin Haand inde under Skjorterne paa Barnet, uagtet dette øjensynlig gjorde Forsøg paa at slippe væk, at hun henlede Fru Bjerregaards Opmærksomhed paa det Ommeldte og blev enig med denne om, at hun skulde hente en Politibetjent, at Arrestanten endnu i hened 10 Minuter vedblev at behandle Pigebarnet paa den nævnte Maade, og at han flygtede, da Politibetjenten kom tilstede, og Sidstnævnte, at hun saa, at Arrestanten sad paa Bænken ved Siden af Pigebarnet og havde sin Haand oppe under hendes Skjorter, at hun derefter hentede en Politibetjent, og at Arrestanten, da Politibetjenten ca. 10 Minuter efter kom tilstede, flygtede. Endelig har Politibetjent Lurgenstein edelig forklaret, at da han, afhentet af Fru Bjerregaard, kom tilstede, sad Arrestanten paa Bænken tæt op ad Pigebarnet, men da Arrestanten saae ham, flygtede han, øjensynlig af Frygt for Betjenten.

Ved en foretagen Lægeundersøgelse af det ommeldte Pigebarn have hendes Kjønsele ikke vist Spor af nogen mod dem udvist uterlig Adfærd.

Arrestanten har vel erkjendt, at han har hjulpet Pigebarnet med at faa Vognen over Broen, og at han har siddet ved Siden af hende paa Bænken, men han har vedblivende benægtet, at han overfor hende har udvist det af hende og Vidnerne skildrede Forhold eller i det Hele nogen uterlig Adfærd.

Naar imidlertid henses til, at han, som ommeldt, er en for uterligt Forhold 6 Gange tidligere straffet Person, findes der ved de frem-

komne Oplysninger at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han ved den paagjældende Lejlighed har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold.

Arrestanten, der under en af de tidligere mod ham indledede Undersøgelser i Aaret 1890 har været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvorefter vedkommende Overlæge erklærede, at der ikke var Grund til at betvivle Arrestantens fulde Tilregnelighed, har paany under nærværende Sag været underkastet Observation med Hensyn til sin mentale Tilstand, men har Arresthuslægen erklæret sig ganske i Overensstemmelse med fornævnte Overlæge.

For sit fornævnte Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 176, jvfr. § 173, og . . . den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar findes passende . . .

Tirsdagen den 24 Januar.

Nr. 207.

Høiesteretsagfører Jensen

contra

Peter Johan Buch (Def. Shaw) og **Søren Jensen** (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 11 April 1890 om Beskyttelse for Varemærker.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Marts 1898: De Tiltalte, Peter Johan Buch og Søren Jensen, bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse hver især bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger hver for sit Vedkommende. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretsagførerne Jensen og Shaw og Advokat Hindenburg hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte Peter Johan Buch og Søren Jensen hver med Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter Begjæring af Firmaet Jas. Hennessy & Co., Cognac, for hvilket Firma der ved det herværende Varemærke-Register i Følge Anmeldelse af 17 September 1881 er indregistreret og fra den 25 September 1891 fornyet et Varemærke, der i Registret beskrives saaledes: »En firkantet Etikette, trykt med Guld paa hvid Grund, i Midten Anmelderens Navn og Hjemsted, omgivet af Vinranker med Løv og Druer, foroven en rustet Arm, holdende en Hellebard. Etiketten anbringes paa Emballagen«, tiltales under nærværende Sag Vinhandlerne Peter Johan Buch, der er født den 10 Januar 1859 og ikke funden forhen straffet efter Dom, og Søren Jensen, der er født den 12 April 1866 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Lov af 11 April 1890 om Beskyttelse for Varemærker, og i Følge de Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte Peter Johan Buch, der har Borgerskab som Vinhandler her i Staden af 30 Juni 1887, har siden 1893 eller 1894 solgt Cognac, ca. 3000 Flasker, der maa antages at være saakaldet »forskaaret« Hennessy Cognac — altsaa Cognac modtaget i Foustager fra det fornævnte franske Firma og af ham tilsat Sprit og Vand i et nærmere bestemt Forhold — i Flasker forsynede med en Etikette af firkantet Form, hvori med Guld paa hvid Grund er trykt foroven i lignende Udstyrelse som paa den indregistrerede Etikette Firmanavnet Jas. Hennessy & Co., Cognac, og nedenunder, omgivet paa de tre andre Sider af en gylden Vinranke med Løv og Druer, trykt med sorte Typer Ordene: »Importe & mis en bouteilles par Peter Buch, Copenhague.«

Tiltalte Søren Jensen, der er eneste Indehaver af Firmaet H. Kjørup & Co., og som under 31 Marts 1892 vandt Borgerskab som Vinhandler her i Staden og driver en gros Forretning som saadan i Indlandet, har i de sidste 4 Aar solgt Cognac — ca. 7000 Flasker — der maa antages at være saakaldet forskaaret Hennessy Cognac, i Flasker forsynede med Etiketter, der ligesom den fornævnte indregistrerede Etikette har det franske Firmanavn, alene med Udeladelse af Ordene »& Co.«, trykt i Guld, omringet af Vinranker med Løv og Druer, ligeledes i Guld, medens Forskjellen mellem Varemærket og Etiketten i det væsentlige kun er den, at hvor Varemærket over Navnet har en Arm holdende en Hellebard, har Etiketten et Skjold med Initialerne S J, hvorhos Etiketten endvidere under det franske Firmanavn med mindre fremtrædende Typer i sort Farve er paatrykt Ordene: »Importeres ved H. Kjørup & Co.«

Efter de Tiltaltes Forklaringer maa de antages at være gaaede ud fra, at den omforklarede Etikette har været indregistreret for Firmaet Jas. Hennessy & Co., og efter det Oplyste er der hverken af det franske Firma eller af nogen, der var, eller med Føje af dem kunde antages at være kompetent til i saa Henseende at optræde paa sammes Vegne, blevet meddeilt dem Tilladelse til Benyttelse af de af dem anvendte Etiketter.

Det skjønnes nu ikke rettere, end at de af de Tiltalte benyttede Etiketter frembyde en saadan Lighed med det indregistrerede Varemærke, at Benyttelsen af samme ikke kan anses tilladt, idet Forskjellen mellem disse og det indregistrerede Varemærke ikke er større end,

at en Forvexling let vil kunne ske, og idet de Tiltaltes Anbringende om ikke at have tilsigtet en Efterligning af den indregistrerede Etikette ikke findes at kunne tillægges nogen Betydning, ville de følgelig være at anse efter § 13, jfr. § 12, 2det Stykke, i Lov om Beskyttelse for Varemærker af 11 April 1890, efter Omstændighederne hver især med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Nr. 103. Skræddermester **L. Madsen** (O. Liebe)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet ved Generaldirektør
E. D. G. Blechingberg (den kst. Kammeradvokat)

betr. Stemppling af en Opsigelse af en Forsikringskontrakt.

Kjøbenhavns Gjælds kommissions Dom af 7 August 1897: Indstævnte, Skræddermester L. Madsen, bør til Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne, i Stempeltaxt for den ovenfor omhandlede Opsigelse betale 1 Kr. 30 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 4. Januar d. A. til Betaling sker, samt som Kjendelse til vedkommende Amtsforvalter 33 Øre. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd fter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 11 December 1897 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte findes at udgjøre summa appellabilis.

Da den aarlige Præmie for den i den indankede Dom omhandlede Forsikring maa betragtes som et Udtryk for Gjenstandens Værdi, hvorefter i Følge Stempelovens § 64 Stemplet til Opsigelsen skal beregnes, haves der ikke Hjemmel til at beregne dette Stempelgebyr efter den i Policen nævnte Forsikringssum. Appellantens Paastand om Frifindelse mod at betale 15 Øre i Stempelgebyr og 33 Øre i Kjendelse til vedkommende Amtsforvalter maa derfor gives Medhold.

Processens Omkostninger for begge Instantser findes Indstævnte efter Sagens Omstændigheder at maatte betale til Appellanten med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Skræddermester L. Madsen, bør for Tiltale af Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, i denne Sag fri at være, mod at betale i

Stempeltaxt 15 Øre og som Kjendelse til vedkommende Amtsforvalter 33 Øre. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 200 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skrivelse af 30 September 1896 opsagde Indstævnte, Skræddermester L. Madsen, en af ham efter Police Nr. 120348 den 31 Oktober 1894 hos Aktieselskabet »Det kongelige oktrojerede almindelige Brandassurancékompagni for Varer og Effekter«, tegnet vedvarende Forsikring, stor 8000 Kr., for hvilken den aarlige Præmie udgjorde 12 Kr. 20 Øre, til Op-hør den 31 Oktober 1896, men Kompagniet sendte Skrivelsen tilbage til Indstævnte med Anmodning om i Henhold til Stempelovens § 64 at lade den forsyne med Stempel til Taxt 1 Kr. 30 Øre. Indstævnte æskede derefter Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenets Resolution med Hensyn til Opsigelsens Stemping, og ifølge Skrivelse fra Citanterne af 27 Oktober 1896 have disse antaget den til at stemples efter Forsikringssummen 8000 Kr. til Taxt 1 Kr. 30 Øre.

Da Indstævnte imidlertid har ønsket Spørgsmaalet om Rigtigheden af denne Resolution afgjort ved Domstolene, have Citanterne, for hvem den kst. Kammeradvokat har givet Møde, under nærværende Sag paa-staaet Indstævnte [paa Statskassens Vegne]*) tilpligtet at betale fornævnte Stempelgebyr 1 Kr. 30 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 4 Januar d. A. til Betaling sker, i Kjendelse til Amtsforvalteren for Stempelingen 33 Øre og Sagens Omkostninger, der- under Salær til den kst. Kammeradvokat.

Indstævnte har erklæret sig villig til at betale Kjendelsen til Amtsforvalteren, men har med Hensyn til Stempelgebyret gjort gjæl-dende, at den ommeldte Polices Forsikringssum ikke er et Udtryk for dens Værdi, hvorimod der ved denne maa forstaaes Policens Pris, o: det Pengevederlag, hvorfor den af alle og enhver kan erhverves, alt-saa den fastsatte Præmie. Da nu Opsigelser efter Stempelovens § 64 skulle stemples efter Gjenstandens Værdi, og den aarlige Præmie i nærværende Tilfælde udgjør 12 Kr. 20 Øre, samt da Forholdet er ind-gaaet paa ubestemt Tid, og følgelig Bestemmelsen i Stempelovens § 21 f maa komme til Anvendelse, maa den Værdi, hvorefter Opsigelsen skal stemples, efter Indstævntes Formening udgjøre 5 Gange 12 Kr. 20 Øre eller 61 Kr., hvoraf følger, at den vil være at stemple til Taxt 15 Øre. Indstævnte har i Henhold hertil paa-staaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger mod at betale ialt 48 Øre uden Renter.

Da den ommeldte Police imidlertid indeholder en Tilstaaelse for en, om end betinget Gjældsforpligtelse, findes den Værdi, hvorefter Op-sigelsen vil være at stemple, at maatte sættes lig med det største Be-løb, for hvilket Policen kan blive gjort gjældende, altsaa lig med For-sikringssummen.

Citanternes Paastand vil derfor være at tage til Følge, dog at

*) De indklamrede 3 Ord burde formentlig udgaa.

Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve, hvoraf følger, at der ikke under Sagen vil kunne tilkjendes den kst. Kammeradvokat Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 344.

Advokat Nellemann

contra

Hans Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Skads Herreds Politirets Dom af 20 Oktober 1898: Tiltalte Hans Jensen af Esbjerg bør til Ribe Amtsfattigkasse bøde 200 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 November 1898: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Hindberg, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Jensen til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Jensen, der efter sit Opgivende er født i Aaret 1866, og som tidligere har været straffet ifølge Overrettens Dom af 29 August d. A. efter Næringslovens § 75 og § 78 for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjækning med en Bøde af 60 Kr. til Ribe Amts Fattigkasse, er under nærværende Sag paany sat under Tiltale for Overtrædelse af Næringsloven.

Det Forhold, med Hensyn til hvilket Tiltalte er funden strafskyldig ved den ovennævnte Overretsdom, der stadfæstede Skads Herreds Politirets Dom af 24 Juni d. A., bestod i, at han, der samtidig med,

at der den 11 Januar f. A. blev paa hans Bopæl i Esbjerg oprettet en saakaldet Forening under Navnet »Sorgenfri«, blev valgt som Vært for samme, havde i denne sin Egenskab til Stadighed udskjænket Drikkevarer, ogsaa Spirituosa — hvorunder navnlig ogsaa Brændevin efter det foreliggende maatte anses indbefattet — til Foreningens Medlemmer, idet det ved Dommen statueredes, at bemeldte Forening, efter hvad der var oplyst om dens Virkemaade, ikke kunde anses som et saadant sluttet Selskab, som det ifølge Næringslovens § 61 kunde være Tiltalte — der drev den omhandlede Beværtning for egen Regning og udelukkende til egen Fordel — tilladt at beværte.

Tiltalte har nu erkjendt, at den ommeldte Forening, efterat den nysnævnte Sag var afgjort ved Politiretten, er ophørt at fungere som saadan, men at han ikke desto mindre har fortsat Beværtningen ganske som før, idet han navnlig selv har indskrevet de Personer — dog muligvis ikke alle — der efter den Tid indfandt sig for at nyde noget i Foreningen, og af hvilke nogle — overensstemmende med, hvad der var foreskrevet i de for Foreningen vedtagne Love — betalte Indskud, medens andre intet saadant betalte, i en dertil anskaffet Bog, samt at han, der selv beholdt de som Indskud indkomne Beløb uden at aflægge noget Regnskab derfor, har beværtet de Personer, der saaledes indfandt sig i Lokalet, med bajersk Øl og Kaffe med Brændevin, og Tiltalte har særligt erkjendt, at den af ham tidligere som Vært i den ommeldte Forening udøvede Beværtning er bleven drevet af ham fuldstændig som offentlig, ogsaa efter Forkyndelsen af Overrettens ovennævnte Dom.

Idet det nu herefter maa billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er funden ved den af ham saaledes udøvede Beværtning at have gjort sig skyldig i en Overtrædelse af Næringsloven, vil han for dette Forhold være at anse for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning efter den nævnte Lovs §§ 75 og 78 med en Bøde til Amtets Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Dommen passende bestemt til 200 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 9 Februar 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: **Høiesterets Protokolsekretærer.**

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898

Nr. 46—48.

Fredagen den 27 Januar.

Nr 10. Aktieselskabet »De jyske Kalkværker« (Winther)

contra

Husmand **Laust Laursen** af Daugbjerg (Nellemann efter Ordre),

betr. Ophævelse af et Forbud og Erstatning for samme m. m.

Fjends Nørlyng Herreders Fogedrets Forretning af 2 Maj 1892, hvorved efter Rekvisition af Overretssagfører Rye for Aktieselskabet »De jyske Kalkværker« er ankyndt Rettens Forbud for Husmand Laust Laursen imod, at han bryder eller lader bryde, brænder eller lader brænde Kalk paa Matr. Nr. 6 af Daugbjerg By og Sogn.

Fjends-Nørlyng Herreders ordinære Rets Dom af 19 September 1893: Den ovennævnte Forbudsforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. I Hovedsagen betaler Kontracitanten, Husmand Laust Laursen af Daugbjerg, til Hovedcitanterne, Aktieselskabet »De jyske Kalkværker«, Sagens Omkostninger med 88 Kr. 32 Øre. I Kontrasagen bør Hovedcitanterne for Kontracitantens Tiltale fri at være. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at 2 den 6te September 1892 fremlagte Lejekontrakter, daterede henholdsvis 10 April 1891 og April 1891, ere skrevne paa ustemplet Papir, hvorhos der forelægges Sagfører Mikkelsen af Viborg en Frist af 8 Dage til at berigtige Stempelingen af et den 13 Juni 1893 fremlagt Indlæg og en den 8 August 1893 fremlagt Protokollation. Det idømtes at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Januar 1895: Det ovenfor omhandlede Forbud bør være ophævet, og bør Hovedcitanterne, Aktieselskabet »De jyske Kalkværker«, til Kontracitanten, Husmand Laust Laursen, betale Erstatning for Tort og Kreditspilde samt for det ovenfor angivne Næringstab efter uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog ikke udover 6000 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 3 Juni 1892, indtil Betaling sker, samt Processens Omkostninger for begge Retter med 300 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ovenfor nævnte af Laust Chr. Laursen til Kontracitanten under 7 Juli 1886 udstedte Skjøde, der er thinglæst den 20

s. M. og som findes indført i en for Underretten den 6 September 1892 af Kontracitanten fremlagt Beskrivelse af det inden Viborg Kjøbstads Auktionsret angaaende en sammesteds den 11 Februar 1892 paakjendt Disput Passerede, herefter ikke er behørig stemplet, samt med Hensyn til, at den mellem Laust Christian Laursen og Lyder Pedersen under 25 September 1878 indgaaede, den 8 Oktober s. A. thinglæste Kjøbekontrakt om Ejendommen Damgaard ifølge en af Kontracitanten for Overretten den 30 April f. A. fremlagt Udskrift af Fjends-Nørlyng Herreders Skjøde- og Panteprotokol ejheller er forsynet med behørigt Stempel. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Hovedappellanten har for Høiesteret frafaldet den af ham i de foregaaende Instantser nedlagte Paastand om Stadfæstelse af Forbudet og indskrænket sig til at paastaa sig frifunden for Kontraappellantens Tiltale, forsaavidt angaar Erstatning for Tort og Kreditspilde samt Næringstab, eller i alt Fald Erstatningen fastsat ved Rettens Skjøn saa lavt som muligt.

Ligesom den indankede Dom herefter i Overensstemmelse med Kontraappellantens Paastand vil være at stadfæste, forsaavidt Forbudet er ophævet, saaledes findes den ogsaa af de i samme under denne Del af Sagen anførte Grunde med Rette at have paalagt Hovedappellanten at udrede Erstatning til Kontraappellanten for det denne ved det uberettiget nedlagte Forbud tilføjede Næringstab samt for Tort og Kreditspilde, men denne Erstatning findes efter samtlige foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, derunder et af uvillige af Retten udmeldte Mænd afgivet Skjøn, der dog paa Grund af Sagens Indankning for Høiesteret ikke er blevet afhjemlet, at kunne fastsættes under Et til et Beløb af 5000 Kroner. Idet derhos Dommens Bestemmelse om Processens Omkostninger billiges, vil Hovedappellanten tillige have at betale Processens Omkostninger for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær og Godtgjørelse for havt Udlæg til den for Kontraappellanten befalede Sagfører.

Thi kjendes for Ret:

Det nedlagte Forbud bør være ophævet. Hovedappellanten, Aktieselskabet »De jyske Kalkværker«, bør til Kontraappellanten, Husmand Laust Laursen, betale 5000 Kroner samt Processens Omkostninger i de foregaaende Instantser med 300 Kroner. Til det Offentlige betaler Hovedappellanten det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Kontraappellantens Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt til Advokat Nellemann i Salarium 400 Kroner og Godtgjørelse for

Udlæg 13 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der paa Rekvisition af Hovedcitanterne, Aktieselskabet »de jyske Kalkværker« i Kjøbenhavn, som i Henhold til en af Møller Johan Peder Knudsen som Ejer af Daugbjerg Mølle med Tilliggende under 13 December 1890 udstedt og den 23 s. M. thinglæst Deklaration formene sig eneberetigede til at bryde og brænde Kalk paa Matr.-Nr. 6 af Daugbjerg, under en paa Kontracitanten, Husmand Laust Laursens Bopæl i Daugbjerg den 2 Maj 1892 foretagen Fogedforretning, ved hvilken alene hans Hustru blev truffen tilstede, var blevet nedlagt Rettens Forbud mod, at han »bryder eller lader bryde, brænder eller lader brænde Kalk« paa bemeldte Matr.-Nr., have Hovedcitanterne under nærværende Sag i første Instants paastaaet dette Forbud stadfæstet som lovligt gjort og forfulgt og Kontracitanten tilpligtet under Dagmulkt at afholde sig fra saadan Brydning og Brænding i Fremtiden, hvorimod Kontracitanten, der anser sig berettiget til den af ham, da Forbudet nedlagdes, udøvede Kalkdrift paa Matr.-Nr. 6, næst at paastaa Forbudet ophævet og sig frifunden for Hovedcitanternes Tiltale, under en Kontrasag har søgt disse til at betale en Erstatning af 6000 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn for Tort og Kreditspilde samt Næringstab, paaført ham ved Forbudet, tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. p. a. fra Kontra-Forligsklagens Dato den 3 Juni 1892 til Betaling sker.

Ved Underrettsdommen er den nævnte Forbudsforretning som lovlig gjort og forfulgt kjendt ved Magt at stande, og Kontracitanten tilpligtet at betale til Hovedcitanterne Forretningens Omkostninger og Processens Omkostninger i første Instants med ialt 88 Kr. 32 Øre, hvorimod Hovedcitanterne ere frifundne for Kontracitantens Tiltale, og denne Dom er derefter af Hovedcitanterne indanket her for Retten til Stadfæstelse, medens Kontracitanten, der har gjort en af ham udtagen Appelstævning, som var udtagen før Hovedcitanternes, men faldt senere i Rette, gjældende som Kontrastævning, har paastaaet Underrettsdommen forandret i Overensstemmelse med sine Paastande i første Instants, i hvilke han alene har gjort den Forandring, at Erstatningen for Overretten subsidiært er paastaaet fastsat enten ved Rettens eller ved uvillige Mænds Skjøn.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Hovedcitanterne efter at have tilkjøbt sig Mønsted Kalkværker have søgt at skaffe sig Frihed for Konkurrence ved at erhverve Eneret til Kalkdrift i Daugbjerg, og at de til den Ende have formaaet de fleste Ejendomsbesiddere i Daugbjerg til herom, hver for sin Ejendoms Vedkommende, at udstede Deklarationer, hvoriblandt den ovenfor nævnte af Møller Knudsen udstedte, hvori denne erkjender at have overdraget Hovedcitanterne den udelukkende og uindskrænkede Brug og Benyttelse af Retten til paa hans Ejendomme Matr.-Nr. 6 og 9 f af Daugbjerg samt hans Andel i Matr.-Nr. 24 sammesteds at bryde eller lade bryde og bortføre Kalk og

Flint. Det hedder derefter i Deklarationen: »Herunder er ogsaa indbefattet den mig eller Ejendommen tilkommende Ret eller Andel i Daugbjerg Bymænds fælles Kalkdrift med tilhørende Ovne, Grave og Fælleslodden.«

Kontracitanten paastaar nu, at der ved denne Passus i Deklarationen, der, efter hvad der er in confesso, findes i samme eller lignende Form ogsaa i de øvrige til Hovedcitanterne udstedte Deklarationer vedrørende Kalkdrift i Daugbjerg, maa være sigtet til et paa Matr.-Nr. 6 beliggende Terræn, som findes afsat paa et i Aaret 1815 over Daugbjerg Møllens Jorder optaget Kort, ligesom Grændserne for samme ere antydede paa Matrikulkortet, og hvor Bymændene i Daugbjerg fra gammel Tid i Fællesskab have brudt og brændt Kalk, samt at Knudsen, der selv kun havde en Ret til i Fællesskab med de øvrige Berettigede at bryde Kalk i dette Terræn, i hvert Fald med Hensyn til dette ikke har kunnet overdrage Hovedcitanterne en større Ret og navnlig ingen Eneret. Møller Knudsen, der af Kontracitanten er ført som Vidne, og hvis Forklaring af Parterne er vedtaget at skulle have samme Gyldighed, som om den var beediget, har bekræftet, at der findes et saadant Kalkterræn paa Matr.-Nr. 6, idet han har tilføjet, at dette, saavidt ham bekendt, i den senere Tid kun brugtes af Kontracitanten, samt udsagt, at han fra Overdragelsen til Hovedcitanterne har undtaget alt, hvad der henhører til Fællesskabet, og det er ved Knudsens Forklaring i Forbindelse med, hvad der er forklaret af de øvrige af Kontracitanten førte Vidner, godtgjort, at der i bemeldte fælles Kalkbrud i en lang Aarrække er udøvet Kalkdrift af Daugbjerg Bymænd, hvoriblandt Kontracitantens Fader, Laust Chr. Laursen, og efter ham Kontracitanten, hvilke sidste navnlig efter nogle af Vidneforklaringerne have drevet Kalkbrydning i det saakaldte Bakfældet. Hovedcitanterne have ejheller benægtet, at saadan Kalkdrift har fundet Sted paa det omtalte Terræn, hvilket de dog ikke ville have betegnet som en Fælleslod; men de have bestridt, at de Paagældende, og navnlig Kontracitanten dertil have haft nogen lovlig Adkomst, idet efter deres Formening Ejerne af Daugbjerg Mølle altid have haft udelukkende Ret til Kalkbrydning paa hele Matr.-Nr. 6, om de end have fundet sig i, at Andre førte sig til Nytte Kalkdriften paa den ommeldte uopdyrkede Del af samme, hvortil der ikke skal være sigtet ved den citerede Passus i Deklarationerne, som skal angaa nogle fælles Kalkgrave i Stounsbjerg.

Kontracitanten har indrømmet, at der to andre Steder i Daugbjerg har været fælles Kalkgrave, nemlig de saakaldte søndre Kalkgrave og de nævnte Grave i Stounsbjerg; men disse Kalkgrave have efter hans ikke betimeligt og bestemt modsagte Anbringende i umindelig Tid været ude af Drift, og han har iøvrigt med Hensyn til sin Ret til Kalkbrydning i Terrænet paa Matr.-Nr. 6 givet en for Overretten med Hovedcitanternes Samtykke suppleret og nærmere dokumenteret Redegørelse, hvoraf det for det første fremgaar, at det ved den i Aaret 1796 foretagne Udskiftning af Daugbjerg By vedtoges, at enhver Ret til Kalkgravene og Vejene til og fra samme skulde være dem forbeholdt, medens Udskiftning af de paagældende Lodder alene fandt Sted for Græsningens Vedkommende. Det ses saaledes, at Græsningen paa Dybdals Kalkgrave, der efter det Foreliggende ere identiske med det

omhandlede Kalkterræn paa Matr.-Nr. 6, blev tillagt Visti Christensen, som ifølge Skjøde af 23 Juni 1795 havde erhvervet Daugbjerg Mølleejendom med »den Andeel af Kalkbruget, som meerbemeldte Steds Hartkorn er berettiget til.«

Med Hensyn til Kalkdriften i Dybdal vare de Andelsberettigede, efter hvad Kontracitanten dernæst har anført, inddelt i 4 saakaldte Fælleder, nemlig Daugbjerggaards Fæled, Bakfæled, Søren Fæled og Kjærgaards Fæled, og efter disse Fælleder havde atter de forskellige Kalkgrave faaet Navne; han har derhos oplyst, at hans ovennævnte Fader, da han i Aaret 1878 afhændede Damgaard, som nu tilhører Daugbjerg-Mønsted-Smollerup Kommune og benyttes som Fattiggaard, tilligemed en ham tilhørende Anpart i den saakaldte Søren Grav, forbeholdt sig en til Ejendommen hørende paa fælles Jord beliggende Kalkgrav, der skal være den saakaldte Bakgrav, samt at han ifølge Skjøde af 7 Juli 1886 for en Kjøbesum af 10600 Kr. af sin nævnte Fader fik overdraget nogle denne paa den Tid tilhørende Parceller i Daugbjerg af samlet Hartkorn 3 Skpr. » Fdk. $2\frac{3}{4}$ Alb., ved hvilken Lejlighed der efter hans Anbringende medfulgte i Handelen Rettigheden til den nævnte Kalkgrav samt en Gaardspart af Daugbjerggaards Grav, der ligeledes tilhørte hans Fader, men ved en Forglemmelse ikke blev omtalt i Kjøbekontrakten om Damgaard. Da Forbudet blev nedlagt, havde Kontracitanten desuden lejet Ret til Kalkbrydning i det paa-gældende Terræn af forskellige af de øvrige Andelsberettigede. Han havde saaledes lejet: 1) mod en Leje af 20 Kr. for Aaret 1892 den ovennævnte af hans Fader sammen med Damgaard solgte Anpart i Søren Grav, som nu tilhører den omtalte Kommune; 2) en Gaardspart i Søren Grav af Gaardmand Jeppe Christensen, der iøvrigt ses kun at have Adkomst paa $\frac{7}{8}$ Gaardspart i Søren Grav og Ovn; 3) af Gaardmændene Hans Hansen og Johan Laursen Bakholt, ifølge Kontrakt af April 1891 for 20 Aar og mod en aarlig Leje af 20 Kr. til hver, de dem tilhørende Anparter i Retten til at grave Kalk i »Dybdal«, der i vedkommende Adkomstdokumenter angives som henholdsvis 1 Ovns Kalk i Søren Grav og $\frac{1}{2}$ Ovns Kalk i Søren Ovn; 4) af Gaardmændene Jens Peter Andersen og Christen Johansen ifølge Lejekontrakt af 10 April 1891 ligeledes for 20 Aar, dog saaledes, at Lejemaalet for Christen Johansens Vedkommende ophører ved hans Død, og mod en aarlig Leje af 20 Kr. til hver den dem tilhørende Part af Kjærgaards Grav i Daugbjerg Kalkfæled, hvorved bemærkes, at Andersen ses at have Adkomst paa $\frac{1}{2}$ Ovns Kalk i Daugbjerg Bys Kalkovn, medens Johansens Skjøde paa Matr.-Nr. 8 af Daugbjerg alene indeholder, at Kalkrettighed er medfulgt Ejendommen, samt endelig — hvad Kontracitanten først har anført for Overretten, uden at Hovedcitanterne imidlertid have fremsat Indsigelse —, 5) den Gaardmand Anders Pedersen af Laanum tilhørende Kalkrettighed, som i vedkommende Adkomstdokument betegnes som $\frac{1}{5}$ af Daugbjerggaards Kalkfæled og $\frac{1}{3}$ af Daugbjerggaards Kalkovn, og som i Aaret 1848 skal være frasolgt Daugbjerg Mølle. Kontracitanten har iøvrigt med Hensyn til disse Lejemaal anført, at ovennævnte Hans Hansen kort før Forbudets Nedlæggelse i Strid med den under Nr. 3 omtalte Lejekontrakt, bortlejede sin Kalkrettighed til Hovedcitanterne, og at Lejemaalene med Anders Pedersen og Jeppe Christensen samt Lejemaalet om

den med Damgaard solgte Anpart i Søren's Grav som Følge af Forbudet ere hævede, medens det er lykkedes ham at holde de øvrige Lejemaal i Kraft. Anders Pedersen har derefter selv drevet Kalkbrydning i det paagjældende Terræn, og Kontracitanten har havt Arbejde saavel for ham som for tvende andre Mænd, der have drevet Kalkbrydning sammesteds efter at have lejet de Jøppe Christensen og Kommunen tilhørende Kalkrettigheder.

Idet det af det Anførte fremgaar, at det i Sagen omhandlede Kalkterræn ved Udskiftningen er forbeholdt for fælles Kalkdrift, som derefter maa antages at have fundet Sted indtil de senere Aar, kunne Hovedcitanterne ikke paa den af Møller Knudsen udstedte Deklaration støtte nogen Eneret for sig til at bryde Kalk paa den paagjældende Del af Matr.-Nr. 6, og der kan navnlig, selv om man ikke vil forstaa Deklarationen paa den af Kontracitanten angivne Maade, ikke lægges nogen Vægt paa, at den er bleven thinglæst uden Retsanmærkning, eftersom det maa antages, at der ikke har fundet nogen Thinglæsning Sted med Hensyn til det nævnte Forbehold, hvilket ej heller har været nødvendigt for at opretholde dets Gyldighed overfor Trediemand, in casu Hovedcitanterne.

Da nu de anførte Lejemaal af Kontracitanten ere indgaaede med saadanne, der maa antages at have faktisk raadet over de udlejede Rettigheder i Henhold til skriftlige Adkomster, og da ogsaa Kontracitantens Fader maa antages paa samme Maade at have faktisk udøvet ialfald Rettigheden til Kalkbrydning i Bakgraven, findes Hovedcitanterne, som have støttet Forbudet og deres Paastand i Sagen alene paa Møller Knudsen's Deklaration, hvorefter de efter det Anførte kun kunne have faaet overdraget den Rettighed til Kalkbrydning i det titommeldte Terræn, der endnu, da Deklarationen udstedtes, maa antages at have hørt til Daugbjerg Mølle, at have været ubeføjede til at modsætte sig, at Kontracitanten drev Kalkbrydning i Terrænet i Henhold til de af ham paaberaabte Adkomster, i hvert Fald naar bortsees fra den Gaardspart af Daugbjerggaards Grav, han vil have faaet overdraget af sin Fader, uden at han dertil har paavist nogen særlig Adkomst, i hvilken Henseende bemærkes, at Proceduren ikke giver Anledning til at opretholde Forbudet alene med Hensyn til Kontracitantens Benyttelse af denne Rettighed. Hovedcitanterne have vel endnu mod Kontracitanten søgt at gjøre gjældende, at de af ham paaberaabte Lejemaal skulde være fingerede eller indgaaede pro forma; men til dette ganske ubestyrkede Anbringende vil der ikke kunne tages noget Hensyn, og naar Hovedcitanterne endelig støttende sig til, at Skjødet af 7 Juli 1886 intet udtrykkeligt herom indeholder, have benægtet, at Kontracitanten af sin Fader har faaet overdraget Kalkrettigheder, skjønnes det, naar henses til, at det efter det Foreliggende er givet, at Fader og Søn ere enige om, at saadan Overdragelse har fundet Sted, samt til, at Hovedcitanterne ved selve Forbudets Nedlæggelse maa ansees at have erkjendt, at Kontracitanten for egen Regning udøvede de paagjældende Rettigheder, til hvilken Hovedcitanterne ej have nogen Adkomst, ikke under nærværende Sag at være af nogen Betydning, om bemeldte Overdragelse maatte være fingeret, hvad der iøvrigt efter det Oplyste og navnlig i Betragtning af Kjøbesummens Størrelse ikke er nogen videre Grund til at antage. Som Følge af det saaledes An-

førte, samt da det efter Proceduren maa forudsættes, at Kontracitanten ikke paa Matr.-Nr. 6 har gravet Kalk udenfor Fællesterrænet, vil det nedlagte Forbud være at ophæve.

Hvad Kontrasagen angaar bemærkes, at Kontracitanten, der ved det nedlagte uretmæssige Forbud blev sat ud af en Næringsvirksomhed, der, som det maa ansees at være in confesso, gav ham gode Indtægter, skjønnes at have Krav paa Erstatning for Tort og Kredit-spilde, samt at det ejheller kan være Gjenstand for Tvivl, at han har lidt Næringstab, forsaavidt han efter det Anførte ved Forbudet har været hindret i at udøve Rettigheder til Kalkbrydning i Bakgraven samt i at bryde Kalk paa Fællesterrænet i Henhold til de indgaaede Lejemaal, der ere holdte i Kraft.

Med Hensyn til Næringstabet er Kontracitanten fremkommen med en specificeret Redegjørelse for, hvor megen Kalk han i Henhold til de indgaaede Lejemaal samt de ham selv tilhørende Rettigheder maatte tage; men dennes Rigtighed er af Hovedeitanterne benægtet, og da den ikke finder nogen Bestyrkelse ved det Foreliggende, findes Erstatningsbeløbet, hvoraf der vil være at tillægge Kontracitanten Renter efter hans Paastand, i det Hele at burde fastsættes ved Skjøn af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, dog saaledes at det ikke maa overstige 6000 Kr.

Som Oplysninger i Sagen, der ved Bestemmelsen af Næringstabets Størrelse foruden det alt Anførte maa komme i Betragtning, fremhæves, at der i Aaret 1886 mellem Kontracitantens Fader og den daværende Ejer af Mønsted Kalkværker var indgaaet en Overenskomst, hvorefter den Sidste lejede de nu Kontracitanten tilhørende Kalkrettigheder for 240 Kr. aarligt, foruden Forpligtelse for Lejeren til at købe de Tørv, Udlejeren producerede, samt at den Leje, som Kontracitanten skulde give for de af ham, da Forbudet blev nedlagt, lejede Rettigheder, efter hans uimodsagte Opgivende androg ialt 150 Kr. aarligt, hvorhos der vil være at tage Hensyn til, at Kontracitanten har indrømmet at have overtraadt Forbudet ved at tage 2 Ovnfulde Kalk af Daugbjerggaards Grav. Hovedeitanterne findes endelig efter Omstændighederne at burde betale Kontracitanten Processens Omkostninger for begge Retter med 300 Kroner.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ovenfor nævnte af Laust Chr. Laursen til Kontracitanten under 7 Juli 1886 udstedte Skjøde, der er thinglæst den 20 s. M. og som findes indført i en for Underretten den 6 September 1892 af Kontracitanten fremlagt Beskrivelse af det inden Viborg Kjøbstads Auktionsret angaaende en sammesteds den 11 Februar 1892 paakjendt Disput Passerede, herefter ikke er behørig stemplet, samt med Hensyn til, at den mellem Laust Christian Laursen og Lyder Pedersen under 25 September 1878 indgaaede, den 8 Oktober s. A. thinglæste Kjøbekontrakt om Ejendommen Damgaard ifølge en af Kontracitanten for Overretten den 30 April f. A. fremlagt Udskrift af Fjends-Nørlyng Herreders Skjøde- og Panteprotokol ejheller er forsynet med behørigt Stempel. Iøvrigt ses med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen andre Stempelovertrædelser at være begaaede end de i Underrettsdommen omhandlede.

Nr. 271. Overretssagfører **Carl Skibsted** (Selv)

contra

Overretsprokurator **Rich. B. Lehmann** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet, om en Sag med Rette var afvist fra Hof- og Stadsretten.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juni 1898: Denne Sag afvises. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Vel kan Enkefru Johansens Krav paa Udbetaling af den i den indankede Dom omhandlede, hos Indstævnte beroende Arvekapital, hvori der er givet Udlæg, ikke, som Appellanten har forment, henregnes til de i Auktionsloven af 9 April 1891 § 18 omhandlede Fordringer, som Udlægshaveren har Valget imellem at stille til Auktion eller indkræve hos Skyldneren paa den deri angivne Maade, men det maa ikke desto mindre antages, at ligesom Rekvizita før Udlæget kunde have søgt Indstævnte til Betaling af det hende tilkommende Pengebeløb, saaledes har ogsaa Udlægshaveren i Kraft af det ham givne Udlæg kunnet anlægge et Søgmaal mod Indstævnte i første Instans for ved Hjælp heraf at opnaa den ham tilkommende Fyldestgjørelse hos Indstævnte. I Betragtning heraf, og da det ved Spørgsmaalet om Afvisning maa blive uden Betydning, at Appellanten, om end til Overflod, har erhvervet en Autorisation af Fogden som Inkassator og under Sagen ukorrekt har betegnet sig som Fogdens Inkassator, medens han i Virkeligheden har været Udlægshaverens Befuldmægtigede, har der manglet tilstrækkelig Føje til ex officio at afvise Sagen. Denne vil derfor efter Appellantens Paa-stand være at hjemvise til Paakjendelse i Realiteten.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten og af samme i Realiteten paakjendes.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 5 Marts d. A. med paagjældende Parters Samtykke paa Kongens Fogeds Kontor her i Staden afholdt Exekutionsforretning blev der til Dækning af en Rekvirenten, Overretssagfører Axel Olsen, i Følge Dom tilkommende Fordring paa Enkefru Emma Johansen med Renter og Omkostninger blandt andet dekretet Udlæg i Kontanter beroende i Indstævnte Overretsprokurator Rich. B. Lehmanns Væрге, hidrørende fra Arv efter Kjøbmand Ludvig August Johansen, hvilke Kontanter tilhørte Fru Johansen som eneste Arving efter hendes afdøde Søn Albert Johansen, og den 12 s. M. blev Citanten, Overretssagfører Carl Skib-

sted, af Kongens Foged autoriseret som Inkassator — som det hedder — af Fru Johansens Fordring paa bemeldte Kontanter. Under disse er indbefattet et Beløb, der af Indstævnte som executor testamenti i Ludvig August Johansens Bo er udlagt som Arv til Vexelmægler Carl Johansen, men som, da Carl Johansens Arv i bemeldte Bo i Henhold til en af ham den 9 Juli 1892 udfærdiget Transport og forskellige senere paa samme Stykke Papir tegnede Transporter var overgaaet til nu afdøde Albert Johansen, tilkommer Fru Emma Johansen som dennes Arving, og da Indstævnte har vægret sig ved at udbetale dette Beløb, medmindre det ommeldte Transportdokument bringes til Stede, for at Udbetalingen kan afskrives derpaa, har Citanten under nærværende Sag, idet han har angivet at være ude af Stand til at tilvejebringe Transportdokumentet, paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham som Kongens Fogeds Inkassator 25516 Kr. 67 Øre — nemlig Summen af det omhandlede kontante Arvebeløb med Tillæg af indvundne Sparekasserenter til 1 Januar d. A. — med de deraf siden denne Dato gaaende Sparekasserenter, medens Indstævnte under Paaberaabelse af sin formentlige Berettigelse til at forlange Transportdokumentet bragt til Stede forinden Beløbets Udbetaling har paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale. Begge Parter have derhos paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger og nedlagt forskellige subsidiære Paastande.

Idet der imidlertid efter det Anførte er dekretet Udlæg i selve det hos Indstævnte i hans Egenskab af executor testamenti beroende kontante Beløb og ikke i en Fru Johansen tilkommende Fordring hos Indstævnte paa Beløbet, maatte Spørgsmaalet om Udlægsrekvirentens Adgang til at erholde Dækning af Beløbet for den paagjældende Fordring retteligt finde sin Afgjørelse under en hos Indstævnte som Indehaver af Beløbet foretagen Fogedforretning, hvorimod der maa anses at have manglet Hjemmel til paa den angivne Maade at indbringe dette Spørgsmaal for Retten til Afgjørelse a prima instantia. Som Følge heraf vil Sagen ex officio være at afvise, medens dens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 245. Grosserer **O. Petersen**, Indehaver af Firmaet Joh. Chr. Petersen & Søn (Jensen)

contra

Firmaet **Thiele & Dirksen** ved dets Indehavere, Teglværks-ejer Noelte og Kjøbmand Dirksen (Ingen).

betr. Betaling af 1056 Reichsmark m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 4 April 1898: Indstævnte, Grosserer O. Petersen, Indehaver af Firmaet Joh. Chr. Petersen & Søn, bør til Sagsøgerne, Fabrikanten og Handlende Thiele & Dirksen i Eberswalde, betale 1056 Rmk. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 13 Januar 1897, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det

idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret er der, idet Sagen ikke er appelleret af det indstævnte Firma, kun Spørgsmaal om det Appellanten ved den indankede Dom ikjendte Beløb af 1056 Reichsmark med Rente for de under Sagen omhandlede 27 Barnevogne, som han tilbagesendte Firmaet den 5 Oktober 1895.

Ligesom Appellantens Forslag i Brevene af 29 August og 21 September 1895 om at tilbagesende Vognene, hvis Mangler det indstævnte Firma havde erkjendt, ikke mødte nogen bestemt Afvisning fra Firmaets Side, saaledes fremkom dette, efter at Tilbagesendelsen havde fundet Sted, ej heller med nogen Indsigelse, der kunde forstaas som en Nægtelse af at modtage dem, ligesaa lidt som det tog noget Forbehold, idet det navnlig hverken betingede sig, at Vognene atter modtoges af Appellanten i ændret Stand, eller at de indførtes toldfrit til Tydskland. Firmaet maa herefter ansees at have godkjendt den skete Tilbagesendelse, og Appellanten vil som Følge heraf være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Grosserer O. Petersen, Indehaver af Firmaet Joh. Chr. Petersen & Søn, bør for Tiltale af det indstævnte Firma Thiele & Dircksen i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler det indstævnte Firma 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Marts 1895 blev der indledet en Brevvexling i nærværende Sag: Grosserer O. Petersen hersteds, Indehaver af Firmaet Joh. Chr. Petersen & Søn, og en personlig Bekjendt af ham, en Hr. Noelte i Berlin, der var Medindehaver af Sagsøgernes Firma: Fabrikant og Handlende Thiele & Dircksen i Eberswalde, om Forhandling her i Landet samt i Norge og Sverrig ved Indstævnte som Generalagent for Sagsøgerne af nogle af disse da konstruerede Børnevogne, der vare bestemte til at kunne lægges sammen, og paa hvilke Sagsøgerne erhvervede sig Patent bl. A. her i Landet, foruden af flere andre lignende Ting, og førte denne Brevvexling til en Slags fast Aftale i saa Henseende, derunder ogsaa om den Indstævnte indrømmede Rabat (20 pCt.), uden at der dog blev oprettet nogen egentlig Kontrakt, og udtalte Hr. Noelte sig særlig i et Brev af 1ste April 1895 om Forholdets Karakter derhen: »De kjøber ligesom

en Exportør Vognene og gjør dermed, hvad De vil, hvilken Udtalelse ikke ses at være bleven modsagt af Indstævnte.

I Henhold til den trufne Aftale og, som det maa antages, i alt Fald for Størstedelen efter Bestilling modtog Indstævnte først ved Faktura af 23 April 1895 en Prøvevogn og derpaa ved Fakturaer af 16 Maj og 11 Juni s. A. 6 og 3 af den omtalte Art Børnevogne, altsaa ialt 10 Vogne, for hvilke den samlede Betaling efter Fradrag af den indrømmede Rabat udgjorde 367 Rmk. 10 Pf., og blev dette Beløb afgjort af Indstævnte i Løbet af Maj, Juni og Juli Maaneder 1895. — Med Fakturaer af 15 og 25 Juni s. A. modtog Indstævnte dernæst, ligeledes i alt Fald for Størstedelen efter Bestilling, 21 lignende Børnevogne til et samlet Beløb, efter Fradrag af Rabatten, af 824 Rmk. 60 Pf. Allerede forinden havde Indstævnte dog besværet sig over, at særlig Hjulene paa de tidligere modtagne Vogne ikke vare stærke nok til Kjørsel paa Brostenene her, og havde Sagsøgerne, samtidig med at love Indstævnte Imødekommen ved at sende ham andre og stærkere Hjul, omtalt, at der allerede var indført forskjellige Forbedringer i Konstruktionen af den heromhandlede Slags Børnevogne, og at de Børnevogne, som Indstævnte senere maatte bestille, vilde blive leverede efter de nye Modeller, hvorhos de, som det maa antages, overfor Ytringer fra Indstævntes Side om, at de ældre Vogne saa let bleve usælgelige, havde udtalt sig derhen, at de paa en eller anden Maade vilde vise sig imødekommende i saa Henseende.

Efter at Indstævnte dernæst ved Fakturaer af 5 og 9 August 1895 havde modtaget en Barnevogn og nogle Barnestole m. m., udtalte han under 29 August ved at indsende Betalingen derfor med 77 Rmk. 03 Pf., at han havde næsten alle de med Fakturaerne af 15 og 25 Juni modtagne 21 Vogne — hvilke ikke vare blevne betalte — staaende paa Lager endnu og ikke turde sælge dem af Hensyn til Hjulenes Mangler, tilmed da han havde faaet flere af de solgte Vogne tilbage med Reklamationer, og at han derfor ønskede at returnere de Vogne, han havde tilbage af de gamle Modeller, saa snart han fik andre fra Sagsøgerne af den nye Model, samt at han ventede Imødekommen i den Retning, da han allerede havde tabt mange Penge paa disse Vogne. I Svar herpaa af 31 August ytrede Sagsøgerne, at det var bedst, at Spørgsmaalet om Vognene af 15 og 25 Juni stod hen, til Indstævnte, som af ham omtalt, snart kom ned til Hr. Noelte — hvilken Rejse imidlertid ikke blev til Noget —, da Sagen saa nok blev ordnet mundtlig til Tilfredshed. Kort efter tilstillede Sagsøgerne ved 2 Fakturaer af 2 og 17 September Indstævnte nogle Børnevogne, Børnestole og andre Gjenstande til et samlet Beløb, efter Fradrag af en lige saa stor Rabat som tidligere, af 441 Rmk. 60 Pf., hvilket Beløb, sammenlagt med det ovenfor nævnte, ubetalte Beløb for de 2 Fakturaer af 15 og 25 Juni: 824 Rmk. 60 Pf., udgjorde ialt 1266 Rmk. 20 Pf.. — Den 21 September tilstillede Indstævnte derpaa Sagsøgerne en Skrivelse, hvori han, uden at gjøre nogen Indsigelse af Betydning mod Sendingerne af 2 og 17 September, for hvilke han tvertimod lovede snarest Rimse, dels udtalte, at han gjerne ved første Lejlighed vilde kjøbe og sende Sagsøgerne en Barnevogn af engelsk Façon for at faa at vide, til hvilken Pris de vilde levere ham et større Antal efter den som Model, dels paany bemærkede, at han ikke vidste, hvad han

skulde gjøre med alle Vognene af den gamle Model, som han ikke længere turde sælge for ikke at ødelægge Forretningen, og at det vilde være bedst, at han ved første Skibslejlighed sendte alle disse Vogne, som han da opgav til 27, tilbage, idet Sagsøgerne saa maaske kunde forandre dem efter de nye Modeller og anvende deres Hjul til andre Ting, hvorhos Indstævnte iøvrigt samtidig bestilte flere nye Barnevogne. I Svar paa denne Skrivelse udtalte Sagsøgerne i Brev af 24 September til Indstævnte, at de gamle Barnevogne, hvoraf de selv havde et betydeligt Forraad, laa dem stærkt paa Sinde, men at der vel nok lod sig finde en Udvej for dem, som Indstævnte havde i Behold, og særlig henstillede, at han søgte dem solgte ved Auktion her gennem en Anden, saaledes at Sagsøgerne bar en Del af Tabet derved.

I Skrivelse af 5 Oktober 1895 meddelte Indstævnte imidlertid Sagsøgerne, at han allerede havde gjort flere Forsøg paa at slippe af med de gamle Vogne, hvad ikke havde villet lykkes uden altfor stort Tab, og at han nu samtidig havde afsendt alle de hos ham henstaaende 27 Vogne af den gamle Model — nemlig 6 af de 10 først modtagne og alle de 21 fra 15 og 25 Juni — til en Speditør i Stettin med Anmodning om at befordre dem videre til Sagsøgerne tilligemed en af Indstævnte for deres Regning, som i Skrivelsen af 21 September omtalt, kjøbt engelsk Barnevogn. Indstævnte lod derhos med denne Skrivelse følge en Afregning, hvori han havde opført alle disse 27 Vogne til deres oprindelige Fakturapris ÷ den sædvanlige Rabat med ialt 1032 Rmk., hvortil han havde lagt Værdien af de Kasser, hvori de sendtes tilbage: 24 Rmk., altsaa 1056 Rmk., og derhos Betalingen for den nævnte engelske Barnevogn 27 Rmk., og, idet han saaledes debiterede Sagsøgerne for 1083 Rmk., men erkjendte samtidig at have skyldt dem for Fakturaerne af 15 og 25 Juni og 2 og 17 September tilsammen, som ovenfor anført, 1266 Rmk. 20 Pf., tilstillede han tillige Sagsøgerne til Udligning af hele deres Mellemværende hidtil en Checque paa 183 Rmk. 20 Pf., idet han endelig gjorde en yderligere Bestilling hos dem.

Efter Modtagelsen af det nysnævnte Brev af 5 Oktober tilskrev Sagsøgerne den 12 s. M. Indstævnte, at Hr. Noelte var borte, og at de afventede Instruktioner fra ham om de til Stettin tilbagesendte Vogne, at de imidlertid i alle Tilfælde maatte have Oplysninger om de Toldafgifter etc., som Tilbagesendelsen medførte, for at se at faa dem godtgjorte, samt at det forhaabentlig passede Indstævnte, at de paany sendte ham de omtalte Vogne, naar de vare forandrede. I Forbindelse dermed tilskrev Hr. Noelte den 15 Oktober Indstævnte fra Berlin, at han havde ventet dennes Ankomst, og at han havde erfaret Tilbagesendelsen af de 27 Vogne, men at det havde været bedst, at der havde været talt derom først og søgt Oplysning om Toldafgifterne derved, da der, hvis disse viste sig ikke at kunne blive eftergivne og at være høje, mulig kunde have været fundet anden Udvej. Der blev derpaa i den nærmest følgende Tid søgt Oplysninger om Toldforholdene, som synes at have ført til det Resultat, at de 27 gamle Vogne ikke kunde komme Sagsøgerne toldfrit i Hænde, og de bleve derfor liggende i Stettin, medens Sagsøgerne derimod foranledigede, at den fornævnte ene engelske Barnevogn blev dem tilstillet, hvad der skal have med-

ført Udgifter paa 17 Rmk. 70 Pf. — Sidst i November eller først i December 1895 kom dernæst en Udsending fra Sagsøgernes Fabrik hertil og plejede mundtlige Forhandlinger med Indstævnte om atter at tage de 27 Vogne hertil, mod at der sendtes ham nye Hjul og tilstodes ham yderligere Dekurt paa Priserne, hvad Indstævnte ogsaa erklærede, skjøndt nødig, at ville gaa ind paa; men den i saa Henseende mundtlig truffne Aftale brast igen ganske strax efter, baade fordi der opstod Uenighed om, paa hvilke Vilkaar man i saa Henseende i Virkeligheden var bleven enig, og fordi det viste sig, at de 27 Vogne heller ikke kunde komme tilbage hertil fra Stettin uden ny Toldafgift.

Ved Stævning af 13 Januar 1897 have Sagsøgerne derpaa, uden at der ses at være passeret Noget i Mellemtiden, fraregnet at Parternes øvrige Mellemværende synes at være blevet afviklet, paastaet Indstævnte dømt til at betale dem det ovenfor anførte Beløb af 1083 Rmk. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 13 Januar 1897, foruden skadesløse Sagsomkostninger. Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger.

Af det saaledes paastævnte Beløb findes Sagsøgerne nu ikke at kunne gjøre Krav paa de 27 Rmk., som hidrøre fra, at Indstævnte har debiteret dem dette Beløb for den den 5 Oktober af ham afsendte, ovenomtalte engelske Barnevogn, da Sagsøgerne selv i November 1895 have foranlediget, at den, som Indstævnte havde opgivet var kjøbt for deres Regning, blev dem tilstillet fra Stettin, uanset at der allerede da var opstaaet Tvist imellem Parterne, og uanset, at de kun ville have gjort det, fordi Indstævnte havde stillet dem en større Bestilling i Udsigt efter denne Vogn som Model.

Derimod findes Indstævnte at maatte betale Sagsøgerne den øvrige Del af det paastævnte Beløb: 1056 Rmk. med Renter, hvorved bemærkes, at der efter det tidligere Anførte ikke er Tvist om Beløbets Størrelse. Efter alt det Foreliggende kan der nemlig ikke være Tvivl om, at Indstævnte havde modtaget alle de 27 Vogne, der, som omtalt, for Størstedelen vare bestilte og for de 6's Vedkommende endog for længe siden betalte, i fast Regning, og at han ikke efter deres Modtagelse har reklameret behørig med Hensyn til deres Kontraktmæssighed og Godhed. Indstævnte kunde derfor ikke være berettiget til, som fra hans Side sket, den 5 Oktober 1895 at returnere dem, og Sagsøgerne kunne heller ikke siges at have akcepteret denne Returnering, idet de maa antages kun at have villet modtage Vognene tilbage for at ændre dem og derpaa atter at tilstille Indstævnte samme, og det endda kun under en Forudsætning, som viste sig ikke at kunne opfyldes, hvorfor de 27 Vogne ogsaa maa siges siden den 5 Oktober 1895 at have henligget hele Tiden i Stettin for Indstævntes Regning og til hans Disposition. — Naar Indstævnte dernæst subsidiært har paastaet, at der i alt Fald i det omtalte Beløb bør ske Fradrag overensstemmende med, hvad Sagsøgerne tidligere havde lovet ham, og i alt Fald af Værdien af nye Hjul, da kan der heller ikke gives ham Medhold deri, da Sagsøgernes Tilbud i saa Henseende maa antages at have været betingede af, at Forholdet mellem dem med Hensyn til disse Vogne blev ordnet i Mindelighed.

Tirsdagen den 31 Januar.

Nr. 250. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Johan Peter Johansen Bekker og Ventzel Peter Johansen (Def. Jensen),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 290.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Juni 1898: Tiltalte Johan Peter Johansen Bekker og Ventzel Peter Johansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 14 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Seidelin, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at [redacted] paa det billiges, at de Tiltalte ere frifundne for Overtrædelse af Straffelovens § 290 og ansete efter dens § 257, men efter [redacted] tilfældige, dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte [redacted] findes Straffen at kunne fastsættes til en Statskassen tilfaldende Bøde, der for hver af de Tiltalte bestemmes til 50 Kroner eller i Mangel af disse Bøders fulde Betaling til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Johan Peter Johansen Bekker og Ventzel Peter Johansen bør til Statskassen bøde hver Halvtredstindstyve Kroner eller i Mangel af Bødernes fulde Betaling inden fjorten Dage efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Saa betale de Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Salomon og Jensen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Johan Peter Johansen Bekker og Ventzel Peter Johansen for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 290.

De Tiltalte ere fødte, Bekker den 2 Oktober 1861, Johansen den 13 Februar 1864 og begge have adskillige Gange inden Rettens Afdelinger for offentlige Politisager vedtaget mindre Bøder for Overtrædelse

af Sundhedsvedtægtens § 32, men ere ikke fundne forhen straffede efter Dom.

Sagens Omstændigheder ere ifølge de Tiltaltes Forklaringer og det iøvrigt Oplyste følgende:

Siden 1891 have de Tiltalte i Fællesskab drevet Slagterinæring i Kjøbenhavns Omegn med forskellige Kjødudsalg heri Staden, og i dette Tidsrum indtil Efteraaret f. A. er der til den fælles Forretning indkjøbt selvdøde Heste — gennemsnitlig tre om Aaret — for en Pris, der i Reglen noget oversteg Prisen for de selvdøde Heste, der indkjøbtes til Forretningen for Hudens, Benenes og Fedtets Skyld, men var lavere end Prisen for de til Slagtning indkjøbte levende Heste. Disse Heste ere derpaa parterede i Slagteriet, hvorefter Kjødet — gennemsnitligt 300 Pd. af hver Hest — i Udsalgene er solgt til Menneskeføde for den samme Pris som Kjødet af slagtede Dyr, nemlig 35 à 40 Øre for Pundet af skjært Kjød og 15 à 20 Øre for Pundet af Hakkebeuf, idet det holdtes skjult for Kjøberne, at Kjødet ikke skrev sig fra saadanne Dyr.

Tiltalte Bekker har erkjendt, at denne Fremgangsmaade er anvendt efter hans Ordre, og han har været paa det Rene med, at Kjøberne rimeligvis slet ikke vilde have købt det omtalte Kjød, hvis de havde vidst, at det skrev sig fra saadanne Dyr.

Hvad de Tiltaltes Sædvanlighed angaar, har nævnte Tiltalte endvidere forklaret, at enkelte Tilfælde har ment at have en Dyrlæges Udtalelse, at det egnede sig til Menneskeføde, hvilken Forklaring ikke tør forkastes, uagtet den ikke er støttet ved, hvad der i Sagen er oplyst. For nogle andre Tilfældes Vedkommende vil han forinden Salget have ladet Kjødet syne og stemple paa Byens Kjødkontrolstation, idet han dog her fortiede, at det paagældende Dyr var selvdødt, men iøvrigt vil han i alle Tilfælde være gaaet ud fra, at Kjødet var uskadeligt som Menneskeføde.

Tiltalte Johansen har erkjendt, at den ovenomtalte Trafik er drevet med hans Vidende og Villie, uden at han dog vil have havt Kundskab om de enkelte Tilfælde, ved hvilke selvdøde Heste have været solgte som anført, eller de Omstændigheder, under hvilke det er sket, men han har gjort gjældende, at han er gaaet ud fra, at det var uden Betydning for Kjøberne, om Kjødet hidrørte fra selvdøde eller slagtede Dyr, og at denne Forskjel ingen Indflydelse kunde have paa den Pris, Kjøberne vilde give for Kjødet, som han i alle Tilfælde har anset for godt.

I en i Sagen fremlagt Erklæring har det kgl. Sundhedskollegium udtalt, at det maa anses for sundhedsfarligt uden mindste Kontrol at anvende Kjød af selvdøde Heste til Menneskeføde, eftersom man ved en saadan Fremgangsmaade ikke ved eller kan vide, hvilken Sygdom der har foraarsaget Dyrets Død, og om denne ikke i visse Tilfælde kan overføres paa Mennesker eller paa anden Maade foraarsage Skade, og at, selv om Sygdommen, der har foraarsaget Dyrets Død, i mange Tilfælde ikke kan overføres paa Mennesker, det dog er en Erfaring, at Kjødet af selvdøde Dyr lettere fordærves, og navnlig naar Dødsarsagen har været en Infektionssygdom, under den begyndende Forraadnelse kan indeholde giftige Stoffer (saakaldte Liggifte), der vel i Reglen

kun fremkalde lette Sygdomstilfælde og derfor let overses, men som i andre Tilfælde kunne være meget farlige.

Ligesom det imidlertid ikke er oplyst, at det ovennævnte Kjød i noget Tilfælde i Virkeligheden har været sundhedsfarligt, saaledes maa de Tiltaltes Forklaringer ogsaa lægges til Grund ved Paadømmelsen, for saa vidt de gaa ud paa, at de Tiltalte i intet Tilfælde have tænkt sig, at Nydelsen af Kjødet kunde være forbunden med Fare.

Medens de Tiltalte herefter ikke findes overbeviste om at have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Straffelovens § 290, ville de som Følge af det Ovenanførte — og idet det for Tiltalte Johansens Vedkommende bemærkes, at ligesom der efter det Oplyste maa gaas ud fra, at det i hvert Fald for en stor Del af Kjøberne har været en Forudsætning ved Kjødet, at Kjødet skrev sig fra et slagtet Dyr, saaledes maa det ogsaa efter alt Foreliggende, trods Tiltaltes Benægtelse, statuere, at han ikke kan have været ubekjendt med dette Forhold — være at anse efter Straffelovens § 257, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 14 Dage.

Nr. 85. Forsikringsaktieselskabet »Tre Kronor« af Stockholm (Winther)

contra

Enke **Signe Frandsen**, **J. H. Matthiesen**, **I. Knudsen** og **N. V. Hammer** (Ingen),

betr. Udbetaling af et Forsikringsbeløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 August 1897: De Indstævnte, Forsikringsaktieselskabet »Tre Kronor«, bør til Citanterne, Enkefru Signe Frandsen, J. H. Matthiesen, I. Knudsen og N. V. Hammer, betale de paastævnte 1676 Kr. 36 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 3 December 1895, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Hede en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 10 August 1896 fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Selv om den i den indankede Dom gjengivne § 1 af Forsikringsbetingelserne maatte antages at hvile paa den Forudsætning, at Forsikring afsluttes med den Person, der ved at betro Andenmand Penge i Hænde løber en Risiko, maa det i alt Fald ved den foreliggende Forsikringskontrakts Indgaaelse fra begge Parters Side have været forudsat, at en saadan Begrænsning af Forsikringen ikke skulde finde Anvendelse i nærværende Tilfælde, hvor Appellanten, Forsikringsaktieselskabet »Tre Kronor«, har

paataget sig Forsikringen ikke overfor Københavns Magistrat, men overfor de Indstævnte, fra hvis Side der, som Selskabet bekendt, ikke var Spørgsmaal om at betro forhenværende Rodemester Hansen Penge i Hænde. Da der nu ikke iøvrigt af Selskabet er anført noget, som kunde fritage det for at svare til den indgaaede Forpligtelse, i hvilken Henseende bemærkes, at der ikke ved Forsikringens Afslutning af Hansen sees at være fordulgt nogen Omstændighed, som af ham med Føje kunde ansees at være af Betydning for Selskabet ved Bedømmelsen af den overtagne Risiko, maa det billiges, at Selskabet er dømt til at betale de paastævnte 1676 Kroner 36 Øre, og da det fremdeles i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde billiges, at det er paalagt Selskabet at betale Renter af bemeldte Beløb, ligesom det rettelig er paalagt det at betale Processens Omkostninger til de Indstævnte, vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Efter Sagens Beskaffenhed findes Appellanten i Mulkt for unødigt Trætte at burde betale 200 Kroner til Justitskassen.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen bør Appellanten, Forsikringsaktieselskabet »Tre Kronor«, for unødigt Trætte bøde 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den af Citanterne, Enkefru Signe Frandsen, J. H. Matthiesen, I. Knudsen og N. V. Hammer, i nærværende Sag givne Fremstilling gaar ud paa Følgende:

Da Assistent Julius Heinrich Hansen i 1892 erholdt Ansættelse som Rodemester under Københavns Magistrat og i denne Stilling skulde stille en Sikkerhed af 8000 Kr., assisterede Citanterne ham ved en Kaution for en Kassekredit i Landmandsbanken paa indtil 8000 Kr., og han laante derpaa strax 8000 Kr. i Statsobligationer, som han deponerede i Stadens Hovedkasse til Sikkerhed for de Oppebørsler, der maatte blive ham betroede som Rodemester. Efter at imidlertid Citanterne i Efteraaret 1894 havde tilkjendegivet Hansen, at de vilde træde tilbage som Kautionister for Kassekrediten i Banken, henvendte Hansen, i det Øjemed ved Tegning af en Forsikring at formaa Vedkommende til vedblivende at kautionere for Kassekrediten, sig til de Indstævnte, Forsikringsaktieselskabet »Tre Kronor«, for at faa tegnet en Kautionsforsikring hos samme, omfattende Kassekreditens hele Beløb, og idet Citanterne, naar en saadan Forsikring til deres Bedste kunde opnaas, vare villige til at vedblive at kautionere for Kassekrediten, udfærdigede Selskabet, efter fra Hansen at have modtaget tilbage i udfyldt Stand de i saa Henseende benyttede Oplysningsblanketter, under 17 December 1894 en paa Svensk affattet Police Nr. 1732, der i Oversættelse lyder saaledes:

»Forsikringsaktieselskabet Tre Kronor tilforsikrer Fru Signe Frandsen, J. H. Matthiesen, I. Knudsen og N. V. Hammer som Forsikringshavere paa omstaaende Betingelser Erstatning for saadant Tab, som deri nævnes, og kan dem i Løbet af den Tid, for hvilken Præmie er bleven af Selskabet Tre Kronor modtagen, udbetales (»tilskyndas«) af Julius Heinrich Hansen i Egenskab af Rodemester indtil Beløb af Kr. 8000.00 — — —.«

I Foraaret 1895 konstateredes det derpaa, at Rodemester Hansen i sin Stilling som saadan havde en Kasseangel paa 1676 Kr. 36 Øre, som blev dækket af det ovennævnte Depot af 8000 Kr. i Statsobligationer, og ved den i Efteraaret 1895 stedfundne Afvikling af Kassekrediten i Landmandsbanken maatte Citanterne, medens Resten af Depotet iøvrigt ydede Dækning, tilskyde et til Kasseangelen svarende Beløb. De søge derfor nu i Henhold til foranførte Police de Indstævnte tilpligtede at betale 1676 Kr. 36 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 3 December 1895, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Parterne maa ansees at være enige om, at Policen er at forstaa saaledes, at den tilsiger Citanterne Erstatning for det Tab, som disse maatte lide derved, at J. H. Hansen paa retstridig Maade forbruger Midler, betroede ham i hans Egenskab af Rodemester, Alt under de i Policen paaberaabte Betingelser, men de Indstævnte hævde under Henhold til disses § 1, der er saalydende: »Forsikringsaktieselskabet »Tre Kronor« erstatter det Tab, som maatte paaføres den af Selskabet paa dette Forsikringsbrev antegnede Indehaver af samme derved, at den Forsikrede lader det mangle paa Redegjørelse for kontante Midler eller Værdipapirer, som han for Forsikringsindehaverens Regning har faaet sig betroet, men har forødt«, at Tabet, for at omfattes af Policen, skal være Forsikringsindehaveren paaført »direkte« ved den Forsikredes ogsaa overfor ham retstridige Forhold, og da dette efter deres Anskuelse ikke gjælder her, idet hverken Hansen har forbrugt Citanterne tilhørende, ham af dem betroede Midler eller endog de til Sikkerhed for hans Oppebørslers deponerede Værdieffekter vare Citanterne tilhørende, formene de Indstævnte, at de ville være at frifinde.

Da det imidlertid er ubestridt, at J. H. Hansen i Egenskab af Rodemester retstridigt har forbrugt 1676 Kr. 36 Øre, og at Citanterne som hans Kautionsister have maattet tilsvare dette Beløb, findes de Indstævnte, hvem det maatte paahvile, forinden Udfærdigelsen af Policen selv at paasee, om det alt da bestaaende Kautionsforhold, som ved samme søgtes forsikret, var ordnet paa en med Selskabets Statuter stemmende Maade, at burde tilpligtes at betale det paastævnte Beløb tilligemed Renter som begjært, idet Bestemmelsen i Forsikringsbetingelsernes § 4 om, at der ikke skal svares Rente af Erstatningsbeløb, ikke, som af de Indstævnte forment, kan antages at have Hensyn til Paa-taletilfælde.

De Indstævnte findes derhos at burde tilsvare Citanterne Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Hede en Frist af 8

Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 10 August 1896 fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Onsdagen den 1 Februar.

Nr. 269. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Karen Marie Pedersen, Wentzel Bekkers Enke, og Niels Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 290.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Maj 1898: De Tiltalte Karen Marie Pedersen, Wentzel Bekkers Enke, og Niels Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage. I Salær til Prokurator Kalko betaler Wentzel Bekkers Enke 20 Kr., og i Salær til Prokurator Lassen betaler Tiltalte Larsen 20 Kr. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Juel, udredes af de Tiltalte En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste Forhold, der i det Væsentlige er fremstillet i den indankede Dom, ere de rettelig ansete efter Straffelovens § 257, men Straffen findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at kunne fastsættes til Bøder, der for Tiltalte Bekkers Enke bestemmes til 200 Kroner, subsidiært 20 Dages simpelt Fængsel, og for Tiltalte Niels Larsen til 100 Kroner, subsidiært 10 Dages simpelt Fængsel.

Thi kjendes for Ret:

Karen Marie Pedersen, Bekkers Enke, og Niels Larsen bør til Statskassen bøde Førstnævnte To Hundrede Kroner og Sidstnævnte Et Hundrede Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden Fjorten Dage efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse hensesættes i simpelt Fængsel Førstnævnte i Tyve Dage og Sidstnævnte i Ti Dage. Saa betale de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De Tiltalte Karen Marie Pedersen, Wentzel Bekkers Enke, og Niels Larsen, som under nærværende Sag tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 290, ere fødte, Bekkers Enke den 25 Oktober 1852, Larsen den 4 Juli 1857.

Sidstnævnte er ikke funden forhen straffet efter Dom, hvorimod Bekkers Enke foruden adskillige Gange inden Rettens 1ste og 2den Afdeling for offentlige Politisager at have vedtaget og erlagt mindre Bøder for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten, to Gange ved Dom er anset for saadan Overtrædelse, senest inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager den 13 August 1897 efter Lov af 12 Januar 1858 § 2 cfr. Sundhedsvedtægtens § 32 med en Kjøbenhavns Kommune tilfaldende Bøde af 10 Kr.

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Tiltalte Bekkers Enke, der siden sin Mand's Død i Aaret 1886 har drevet Slagteri paa Utterslev Mark med adskillige Kjødudsalg her i Byen, og Tiltalte Larsen, der i de sidste 6 Aar har været ansat som Bestyrer paa nævnte Slagteri, have gjort sig skyldige i Følgende:

I Løbet af den sidstnævnte Aarrække er der, snart paa den ene af de Tiltaltes snart paa den andens Foranledning, men bestandig med begge de Tiltaltes Vidende og Villie, indkjøbt selvdøde Heste — gennemsnitlig 5 om Aaret — til Slagteriet, hvor de ere blevne parterede, og hvorfra de ere bragte til de ovennævnte Kjødudsalg, uden at de Tiltalte først have ladet Kjødet passere Kjødkontrollen, og i de nævnte Udsalg, der ved Skiltning ere angivne som Udsalg af kontrolleret Kjød, have de Tiltalte dernæst ladet Kjødet sælge til Menneskeføde, idet Kjøberne ere blevne holdte i Uvidenhed om, at Kjødet ikke hidrørte fra slagtede Dyr og ikke var kontrolleret.

De Tiltalte, som i Reglen erhvervede de selvdøde Dyr for en Pris af fra 10 til 25 Kr. Stykket — svarende omtrent til Hudernes, Benenes og Fedtets Værdi — have forklaret, at de ved Parteringen gennemsnitligt indvandt til det herommeldte Brug 100 Pund Kjød af hver Hest, og at der ved Salget af dette Kjød indvandt den samme Pris som for Kjød af slagtede Dyr, nemlig 35 à 30 Øre pr. Pund.

Ligesom Tiltalte Larsen har erkjendt at have været paa det Rene med, at Kjøberne overhovedet ikke vilde have givet Penge for Kjødet, hvis det var blevet meddelt dem, at det hidrørte fra selvdøde Dyr, saaledes har det efter Tiltalte Bekkers Forklaring staaet hende klart, at Kjøberne under denne Forudsætning ikke vilde have kjøbt Kjødet eller i ethvert Tilfælde ikke givet de nævnte Priser for det.

De Tiltalte have endvidere forklaret, at de ikke altid forinden Salget af de selvdøde Hestes Kjød have forvissat sig om, hvilken Sygdom der havde foraarsaget det paagjældende Dyrs Død, og at den væsentligste Rettesnor for dem ved Valget af Kjød til Salg som ovenanført har været den, at Kjød, der lugtede af den Medicin, som den døde Hest i sin Tid havde indtaget, ikke blev anvendt.

I en i Sagen fremlagt Erklæring har det kgl. Sundhedskollegium udtalt, at det maa ansees for sundhedsfarligt uden mindste Kontrol at anvende Kjød af selvdøde Heste til Menneskeføde, eftersom man ved en saadan Fremgangsmaade ikke veed eller kan vide, hvilken Sygdom der har foraarsaget Dyrets Død, og om denne ikke i visse Tilfælde

Nissen Jacobsen til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Nissen Jacobsen — der er født i Slesvig i Aaret 1848, og som her i Landet, foruden at han 5 Gange har været straffet for Betleri alene, senest ifølge Tybjerg Herreds Politirets Dom af 20 Juni 1895 med Tvangsarbejde i 90 Dage, gjentagne Gange har været straffet for Tyveri eller Hæleri, tildels i Forbindelse med Betleri, nemlig ifølge Hobro Kjøbstads Extrarets Dom af 3 Juli 1886 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 19 November 1887 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Rougsø med flere Herreders Extrarets Dom af 5 April 1889 efter Straffelovens § 231, 1ste Mbr., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Maj 1891 efter Straffelovens § 238, kfr. § 241, som for 4de Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ifølge Høiesterets Dom af 19 April 1893 efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, 1ste Led, som for 5te Gang begaaet Hæleri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ifølge Nørvang og Tørrild Herreders Extrarets Dom af 23 Juli 1896 efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, jfr. §§ 238 og 241, 2det Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar — tiltales under denne Sag for Tyveri eller Hæleri.

Den 31 August d. A. anmeldte Tømrer Søren Andersen, kaldet Plet, af Hygum, der dengang havde Arbejde paa Thyborøn, og som sammen med en Arbejdskammerat beboede et af de sammesteds for Arbejdere opførte Fjælhuse, til Sognefogden i Thyborøn, at der samme Dag var blevet ham frastjaalet et Uhr, en Uhrkjæde, en tør Haj og en tør Hvilling, og under det derefter optagne Forhør har han herom nærmere forklaret, at han, da han den nævnte Dags Morgen Kl. 6 $\frac{1}{2}$ forlod Huset, der lukkedes ved Hjælp af en Hængelaas, aflaaede Døren, idet han dog, for at hans Kammerat kunde komme ind, lod Nøglen sidde i Hængelaasen, dog saaledes, at han lod Nøglen vende ind mod Huset, saa at Uvedkommende ikke saa let bemærkede, at Nøglen sad i Laasen, at han, da han om Middagen mellem Kl. 11 og 12 kom tilbage, fandt Døren aabnet, idet Stablen i Dørkarmen, hvori Krampen var fastgjort, var brækket løs, og Krampen hang i den løse Stabel, medens Hængelaasen, der ikke var lukket, og hvori Nøglen sad, hang i Stablen paa Døren, og at han da savnede de ommeldte Gjenstande, af hvilke Uhret og Kjæden havde hængt paa Væggen i Huset, Kjæden dog et Stykke fra og noget højere oppe end Uhret, hvorhos ogsaa de to tørrede Fisk havde hængt fremme i Huset. Da Andersen ved Anmeldelsen af Tyveriet havde henledet Mistanken paa Arrestanten som Gjerningsmand, idet denne i nogle Dage før den 31 August

havde drevet omkring paa Thyborøn, hvor han ogsaa var bleven seet af Andersen den nævnte Dags Morgen i Nærheden af det ommeldte Fjælhus, medens han om Formiddagen var gaaet derfra til Harbøre, satte Sognefogden i Thyborøn sig i Forbindelse med Sognefogden i Harbøre, som derpaa samme Dags Aften omtrent Kl. 8 antraf og anholdt Arrestanten hos en Mand i Harbøre, ved hvilken Lejlighed Arrestanten, der da nægtede at have begaaet Tyveriet, ligesom han nægtede at give Sognefogden Tilladelse til at undersøge hans Lommer, derpaa fandtes i Besiddelse af en Uhrkjæde, der stak ud af Gylden paa hans Benklæder, ligesom Sognefogden derpaa fandt liggende ved Arrestantens Fod et Uhr, der maatte antages at være skredet ned gjennem hans Benklæder. Under et over Arrestanten den følgende Dag, altsaa den 1 September, om Formiddagen Kl. 10¹/₂ ved Skodborg og Vandfuld Herreders Politiret optaget Forhør, under hvilket det nævnte Uhr samt en tør Haj, der efter det Foreliggende maa antages ligeledes at være forefunden i Arrestantens Besiddelse, var tilstede i Retten, erkjendte Arrestanten, efterat disse Gjenstande vare ham foreviste, at det — som det i Retsprotokollen hedder — er det Uhr og den Fisk, som han har stjaalet paa Thyborøn den 31 August; men under det derefter i Sagen, hvis videre Forfølgning fandt Sted ved Hassing og Refs Herreders Jurisdiktion, hvor Tyveriet var begaaet, ved disse Herreders Politiret den 9 September optagne Forhør nægtede Arrestanten — der Aftenen eller Natten efter det første over ham optagne Forhør var bleven syg og derefter indtil den 6 s. M. havde været under Lægebehandling i Lemvig for Delirium — at vide, hvorledes han var kommen i Besiddelse af Uhret, Kjæden og den tørrede Fisk, ligesom han, der, som han udtrykte sig, i mange Tider havde været fuld, nægtede at kunne erindre, at han i Forhøret den 1 September havde tilstaaet sig skyldig i Tyveri af Uhret og Fisken, og i et Forhør den 12 s. M., der blev optaget, efterat Arrestanten samme Dag havde gjort et Forsøg paa at undvige fra Arresten, benægtede han at have gjort sig skyldig i det omhandlede Tyveri.

Efterat Søren Andersen derpaa i et den 13 s. M. afholdt Forhør havde erklæret, at han, efter hvad han den foregaaende Dag havde opdaget, endvidere havde mistet et blaatærnet Bomuldstørklæde, der havde hængt under nogle Arbejdsklæder paa den modsatte Væg af den, hvor Uhret og Kjæden havde hængt, foreviste Arrestforvareren i Retten Stykkerne af et iturevet blaatærnet Tørklæde, som Arrestanten havde haft om Halsen, da han blev indsat i Arresten, og i de saaledes fremkomne Stykker Tøj gjenkjendte Andersen med Bestemthed det af ham omforklarede Tørklæde. Med Hensyn hertil erklærede Arrestanten, at han ikke erindrede, hvorledes han var kommen i Besiddelse af det nævnte, nu iturevne Tørklæde, hvorhos han med Hensyn til de øvrige, ovenommeldte Gjenstande fastholdt sine tidligere Udsagn; men efterat det under Forhøret den 13 September endvidere var blevet oplyst, at Andersen den 31 August om Morgenen, som det maa antages, før Tyveriet var begaaet, ca. 50 Alen syd for Fjælhuset havde fundet en Kurv, som Arrestanten tidligere havde haft i sin Besiddelse, og som Andersen, da han fandt den, havde sat ind i Huset for senere at oplyse den, forandrede Arrestanten i det følgende den 17 s. M. afholdte Forhør sine tidligere Forklaringer, idet han nu paa-

stod, at han havde fundet alle 4 Gjenstande, nemlig Uhret, Kjæden, Halstørklædet og Fisken, syd for Fjælhuset paa Thyborøn, da han den 31 August om Morgenen sammesteds ledte efter sin Kurv.

Vel har nu Arrestanten under Forhørene villet gjøre gjældende, at hans Tilstaaelse i Retten den 1 September skal være afgiven »i Delirium«, eller at han ikke var rask, da han afgav Tilstaaelsen; men da vedkommende Forhørsdommer og Retsvidner i denne Anledning til Retsprotokollen have erklæret, at Arrestanten i Forhøret den 1 September befandtes at være i normal Tilstand, og at navnlig hans nævnte Tilstaaelse ikke er afgiven i delirerende Tilstand, hvilket ogsaa stemmer med den af vedkommende Arrestforvarer afgivne Forklaring, der gaar ud paa, at Arrestanten efter Forhøret spiste sin Middagsmad uden at omtale, at han havde noget Ildebefindende, og først om Aftenen Kl. ca. 6 begyndte at ryste over Kroppen, hvad han dog, da Distriktslægen blev tilkaldt, efter dennes Paabud hørte op med, og at han først om Natten blev virkelig syg, findes der saa meget mindre at kunne tages noget Hensyn til Arrestantens nævnte Anbringende, som hans Forklaringer under Sagen i det Hele have været ubestemte, vakkende og, i alt Fald tildels, løgnagtige. Det maa derfor ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger — hvorved bemærkes, at Andersen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Uhret, og at hans Ejendomsret til samme edelig er bevidnet af tvende Vidner, af hvilke dog det ene er hans Hustru — anses tilstrækkelig godtgjort, at han har stjaalet Uhret og den tørrede Haj, og da hans egen ovenførte Forklaring i Forhøret den 17 September gaar ud paa, at han ved en og samme Lejlighed er kommen i Besiddelse af alle 4 ommeldte Gjenstande, findes der ikke at kunne være nogen Tvivl om, at han ved den paagjældende Lejlighed ogsaa har tilvendt sig Kjæden og Tørklædet, med Hensyn til hvilke Gjenstande der ligeledes af Andersen er aflagt Tilhjemlingsed, hvorhos der angaaende Kjæden under Sagen er tilvejebragt, om end ikke fuldt Bevis for, saa dog en væsentlig Bestyrkelse af hans Paastand om at være Ejer af samme. Det omhandlede Tyveri vil dog kun kunne tilregnes Arrestanten som simpelt, idet det Foreliggende ikke giver tilstrækkelig Føje til at antage, at det har været forbundet med Indbrud. Endnu tilføjes, at der efter det Oplyste ikke er Grund til at antage, at Arrestanten ikke i Gjeringens Øjeblik skulde have været fuldt tilregnelig.

Søren Andersen har under Sagen frafaldet Krav paa Erstatning, naar den tilstedebragte Del af Kosterne — af hvilke Uhret er vurderet til 10 Kr., den tørrede Haj til 5 Øre og Tørklædet i hel Tilstand til 75 Øre, medens Kjædens Værdi ikke er oplyst under Sagen, — tilbageleveres ham.

Arrestanten har under Sagen tillige været mistænkt for at være Gjerningsmand til et andet Tyveri, der ifølge Anmeldelse af Høfdearbejder Anders Bak skal være begaaet samme Dag, altsaa den 31 August, i et af ham beboet, i Langer paa Harbøre beliggende Træhus, og hvorved der efter hans Opgivende blev ham frastjålet en Pung, der indeholdt 4 Kr. og nogle fremmede Mønter; og vel er denne Mistanke ved det Fremkomne bleven væsentlig bestyrket, idet Arrestanten efter sin Anholdelse er funden i Besiddelse af nogle fremmede Mønter, for en Del svarende til dem, der efter Anders Baks Opgivende vare

ham frakomne, hvorhos der i Arrestantens Klæder fandtes gjemt en Anders Bak dog ikke tilhørende Portemonnæ, der indeholdt 4 Kr., uden at det under Sagen er blevet oplyst, at han har været i lovlig Besiddelse af de ommeldte Penge; men der mangler dog tilstrækkeligt Bevis til mod Arrestantens Benægtelse at dømme ham for det ham saaledes paasigtede Forhold.

For sit først ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af § 241, 2det Stk., som for 7de Gang begaaet Hæleri efter § 238 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Det kan ikke billiges, at ovennævnte Tømrer Søren Andersen, der den 13 September d. A. under det i Sagen ved Hassing og Refs Herreders Politiret optagne Hovedforhør beedigede den af ham under dette Forhør afgivne Forklaring, og som derefter den 27 s. M. blev afhørt under et ved Skodborg og Vandfuld Herreders Politiret i Sagen optaget subsidiært Forhør, hvorunder han imidlertid ikke forklarede noget af Betydning, som han ikke alt edelig havde forklaret under Hovedforhøret, af Forhørsdommeren ved den sidstnævnte Ret er bleven stedet til at beedige den af ham saaledes afgivne Forklaring.

Nr. 99. Vexellerer **Theodor Green** (Shaw)

contra

Vexelmægler **P. Severin** (Ingen),

betr. Vindikation af fremmede Mønter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 December 1897: Indstævnte, Vexellerer Theodor Green, bør under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 2 Kroner for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Citanten, Vexelmægler P. Severin udlevere de ovenomhandlede to persiske Guldmønter. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 17 Januar 1898 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Efter Sagens Oplysninger maa der gaas ud fra, at de i den indankede Dom omhandlede Guldmønter ere gjældende Mønt i Persien, samt at Appellanten, da han tilforhandlede sig dem, ikke var vidende om, at de vare stjaalne, eller havde Anledning til Mistanke i saa Henseende.

Da nu fremmed Mønt lige saa lidt som dansk Mønt kan antages at være Gjenstand for Tilbagesøgning i Tilfælde som det foreliggende, vil Appellanten være at frifinde. Processens Omkostninger findes at kunne ophæves i begge Instanser.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Vexellerer Theodor Green, bør for Indstævnte, Vexelmægler P. Severins Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag er det in confesso, at Indstævnte, Vexellerer Theodor Green, er i Besiddelse af tvende med Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Segl forsynede persiske Guldmønter, der ere frastjaalne Citanten, Vexelmægler P. Severin, og hvilke Indstævnte har afkjøbt Tyven mod Betaling efter Vægt. Citanten paastaar derfor Indstævnte, der har nægtet at udlevere disse Mønter, tilpligtet, under Tvang af Mulkt i Undladelsestilfælde, at udlevere bemeldte Mønter til Citanten. Indstævnte procederer til Frifindelse.

Det er uomtvistet, at Indstævnte har været i god Tro ved Mønternes Erhvervelse, og Indstævnte gjør paa Grundlag heraf gjældende, at Mønterne ere blevne hans Ejendom i Kraft af den Regel, at Penge ikke kunne vindiceres fra den, der i god Tro har modtaget dem som Omsætningsmiddel.

Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at den nævnte Regel ikke kan udstrækkes til fremmede Mønter som de omhandlede, om hvilke det end ikke af Indstævnte er assereret, at det her i Landet er sædvanligt mellem Forretningsdrivende at modtage dem som Betalingsmiddel.

Citantens Paastand vil derfor være at tage til Følge, saaledes at Tvangsmulkten, der bliver at tillægge Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, bestemmes til 2 Kr. for hver Dag, Indstævnte sidder Dommen overhørig.

Sagens Omkostninger, som hver især af Parterne har paastaet sig tillagte hos Modparten, ville efter Omstændighederne være at opheve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 3 Februar.

Nr. 17. Pensioneret Lærer **Chr. Hauerslev** (Winther)

contra

Aktieselskabet »Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vexelbank« ved dets Direktion (Asmussen),

betr. Indfrielse af en Panteobligation.

Kjøbenhavns Gjæsterets Dom af 16 Juni 1896: De Indstævnte, Aktieselskabet »Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vexelbank«, bør for Tiltale af Citanten, pens. Lærer Chr. Hauerslev af Klæstrup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsterettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Obligation af 8 Februar 1886, thinglæst den 18 s. M., gav Citanten, pens. Lærer Chr. Hauerslev af Klæstrup, de Indstævnte, Aktieselskabet »Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vexelbank«, 1ste Prioritets Panteret for Obligationens Paalydende 6000 Kr. i den ham tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 10 b og 17 b med Andel i Matr.-Nr. 42 i Klæstrup m. m. I denne Obligation hedder det bl. A.: »Af denne Gjæld forpligter jeg mig og mine Arvinger, disse in solidum, til at betale en Ydelse af 5 $\frac{1}{2}$ pCt. er fem en halv pCt., eller 330 Kr. » Øre aarlig, der erlægges portofrit til Banken med Halvdelen til 2 halvaarlige Terminer, nemlig den 11 Februar og 11 August, første Gang til førstkommende 11 August for $\frac{1}{2}$ Aar, og hvoraf 5 pCt. af det til enhver Tid skyldige Beløb beregnes som Rente og Resten som Afdrag. Fra Bankens Side er denne Gjæld uopsigelig, saalænge jeg opfylder mine Forpligtelser efter nærværende Obligation og Hypothekbankens Regulativ. Derimod staar det mig frit for med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel til hver af de ovennævnte Terminer at tilbagebetale enten den hele Gjæld eller en saadan Del af samme, som svarer til Beløbet af det eller de nærmest efterfølgende Afdrag, dog er det ved alle Afbetalinger, der gaa

ud over den vedtagne ordinære Amortisation, Banken forbeholdt nærmere at bestemme Betalingsmaaden (∅: rede Penge eller Bankens Hypothekobligationer af den modsvarende Serie til pari Kurs)« og senere: »Iøvrigt underkaster jeg mig i enhver Henseende de Bestemmelser, som indeholdes i Regulativet for Landmandsbankens Hypothekafdeling, hvis Indhold er mig bekendt, saavel som de Forandringer, som dette maatte undergaa paa statutmæssig Maade«.

Den 1 Juli f. A. opsgav Citanten, der i Mellemtiden havde betalt de i Obligationen stipulerede halvårlige Ydelser — som dog efter en i 1887 truffen Aftale i Steden for i de i Obligationen fastsatte Terminer skulde erlægges hver 11 Januar og 11 Juli — Restgjælden, der opgjordes til 5805 Kr. 85 Øre til Udbetaling den 11 Februar d. A., hvilken Termin dog kort efter med de Indstævntes Samtykke forandredes til 11 Januar s. A., og ved Skrivelse af 3 December f. A. meddelte de Indstævnte Citanten, at der af Beløbet vilde være at erlægge 5600 Kr. i Bankens Hypothek-Obligationer af 4de Serie, der modtoges til pari Kurs, og Resten kontant; det tilføjes: »Om saadant foretrakkes, kunne ogsaa nævnte 5600 Kr. betales kontant mod et Vederlag af 8½ pCt.« Efter at Citanten ved Skrivelse af 10 December f. A. forgjæves havde anmodet de Indstævnte om som Vederlag at modtage 3 à 4 pCt. — omkring 200 Kr. — tilskrev han under 10 Januar d. A. de Indstævnte saaledes: »Efter den Opgjørelse, som Banken har sendt mig, viser det sig til min store Forundring, at jeg, foruden min Restgjæld 5640 Kr. 85 Øre, skal udrede et Vederlag af 8½ pCt. af 5600 Kr., altsaa 476 Kr. ud over, hvad jeg formener at være Banken skyldig. Ved Indbetalingen af min Restgjæld, nævnte 5640 Kr. 85 Øre med paaløbende Renter og Afdrag 165 Kr., samt det forlangte Vederlag 476 Kr., tilsammen 6281 Kr. 85 Øre, forbeholder jeg mig fuld Ret til at faa Tillægget »476 Kr.« tilbagebetalt med Renter, hvis det ved Dom viser sig, at Banken har været uberettiget til at affordre mig dette Vederlag. Tilstaaelse for, at jeg har indbetalt de omskrevne 476 Kr. under Reservation, udbedes«.

Denne Skrivelse modtog han tilbage med Paategning af de Indstævnte, dateret 14 s. M., og saaledes lydende: »Foranstaaende Skrivelse er modtaget her den 11 ds., samme Dag, som Aalborg Bys og Omegns Sparekasse med Skrivelse af 10 ds., der lyder saaledes: Under Henviisning til Bankens Skrivelse af 3 f. M. til pens. Lærer Hauerslev, Klæstrup, skulle vi hermed fremsende til Indfrielse af hans Laan Nr. 4521 a (i Matr.-Nr. 10 b og 17 b) 6281 Kr. 85 Øre, idet vi udbede os den kvitterede Panteobligation tilstillet.« har indbetalt 6281 Kr. 85 Øre.

Citanten søger nu de Indstævnte tilpligtet at betale de omhandlede 476 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 9 April d. A. til Betaling sker; de Indstævnte procedere til Frifindelse.

Foreløbig bemærkes, at der ikke kan gives de Indstævnte Medhold, forsaavidt de have gjort gjældende, at Citanten ikke er rette Sagsøger, fordi Betalingen er tilstillet dem af en Trediemand, der efter deres Formening alene er kompetent til at kræve Tilbagebetaling, eftersom det, naar den Skrivelse, hvorved Betalingen fremsendtes, ses i Forbindelse med den af Citanten samtidig fremsendte Reservations-skrivelse, maa antages, at bemeldte Trediemand har sendt Pengene paa

Citantens Vegne, og herefter det af denne samtidig tagne Forbehold maa anses gyldigt.

Citanten har til Begrundelse af sin Paastand gjort gjældende, dels at den af de Indstævnte krævede Betaling af 476 Kr. ikke har Hjemmel i Obligationens Bestemmelser, dels at de Indstævnte, selv om saa var, efter Aagerlovgivningen ere uberettigede til at oppebære dette Beløb.

Hvad den første Indsigelse angaar, maa der dog gives de Indstævnte Medhold i, at de i og for sig i de foran citerede Bestemmelser i Obligationen have haft Beføjelse til at stille det af dem fremsatte Krav, hvis Berettigelse iøvrigt yderligere fremgaar af det i Obligationen paaberaabte, under Sagen fremlagte Regulativ, hvorved bemærkes, at det maa være uden Betydning, naar Citanten, der har erkjendt, at han samtidig med Obligationens Underskrift har modtaget et Exemplar af Regulativet, under Proceduren har anbragt, at han ikke har gjort sig bekjendt med dettes Indhold, samt at det maa anses tilstrækkeligt godtgjort, at den i Obligationen omhandlede modsvarende Serie af Bankens Hypothek-Obligationer er 4de Serie, hvilke Obligationer den 10 Januar 1896 noteredes til 109 $\frac{1}{2}$ —111. Da den af Citanten fremsatte Aagerindsigelse derhos ikke vil kunne tages i Betragtning, allerede af den Grund, at det for Debitor var en ganske frivillig Sag, om han vilde fortsætte sit Skyldforhold til Banken og afvikle det paa de i Obligationen vedtagne Betingelser eller afgjøre det paa den ovenangivne Maade, vil de Indstævnets Frifindelsespaastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger, som hver især af Parterne har paastaet sig tillagte hos Modparten, findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 6 Februar.

Nr. 279. Grosserer **Søren Espersen** (Ingen)

contra

Handelsfirmaet **Hermann Levithan & Co.** i Königsberg (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Grosserer Søren Espersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 280. **Grosserer Søren Espersen** (Ingen)

contra

Handlende og Fabrikant (Dampmøller) **A. H. Zander** i Stettin ved Grosserer Poul Christensen (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Grosserer Søren Espersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 31. **Marie Hassager** (Salomon efter Ordre)

contra

Prokurator **J. Langballe** (Ingen),

betræffende Betaling af 844 Kr. 10 Øre.

Randers Kjøbstads ordinære Rets Dom af 11 Februar 1895: Indstævnte, Prokurator Langballe, bør til Citantinden, Frøken Marie Hassager, betale 844 Kr. 10 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 26 Juli 1893, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Juni 1896: Citanten, Prokurator J. Langballe, bør for Indstævnte, Frøken Marie Hassagers Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

Af de Høiesteret forelagte, efter den indankede Doms Af-sigelse tilvejebragte Oplysninger fremgaar, at J. Kastoft ikke har optaget noget Laan paa c. 13000 Kr. i Randers Diskontobank, men at de fornødne Penge bleve delvis tilvejebragte ved Diskon-tering i nævnte Bank den 23 August 1888 af en af Kastoft accep-teret, af Indstævnte, Mægler Hassager og N. B. Langballe garan-teret Vexel stor 10300 Kr., der endeligen indfriedes med sit Restbeløb 6500 Kr. den 23 Februar 1890, og at den Haandpante- ret i Varelager m. m., som Kastoft gav bemeldte Garanter ved et Skadesløsbrev af 31 December 1897, blev givet dem til Sik-

kerhed, for hvad de i Anledning af deres Garantiforpligtelse for hans Akkord med hans Kreditorer maatte have tilgode hos ham, dog ikke over 13000 Kr., derunder indbefattet Salær til Indstævnte, der ikke maatte overstige 1000 Kr.

Hverken i den Indstævnte givne Fuldmagt af 9 April 1879 eller i Mægler Hassagers Forhold til Appellantinden eller i de forhaandenværende Omstændigheder har Indstævnte enten alene eller i Forbindelse med Mægler Hassager havt nogen Beføjelse til for Interessentskabet eller særlig Appellantinden at indgaa den i Dommen omhandlede Garantiforpligtelse. Men efter samtlige foreliggende og væsentlig de efter Dommens Afsigelse tilvebragte Oplysninger maa det derhos antages, at Indstævnte heller ikke, da han indgik Garantiforpligtelsen, har handlet paa Interessentskabets eller Appellantindens Vegne, i hvilken Henseende navnlig skal fremhæves, at der ikke sees at have været forhandlet herom mellem Interessentskabets Medlemmer eller at være optaget noget herom i dettes Forhandlingsprotokol eller Regnskaber, ligesom den Garantiforpligtelsen vedkommende Vexel først Aaret efter, at den var indfriet af Indstævnte, og efter at Indstævntes Paastand i Kastofts Konkursbo om at fyldestgøres som Haandpanthaver af Varelageret m. v. var forkastet af Skifteretten, førtes Interessentskabet til Udgift som et Tab for dette.

Den paaankede Udgiftspost maa herefter anses uhjemlet i Forhold til Appellantinden, og idet der ikke her under Sagen er Spørgsmaal om at føre Beløbet til Indtægt for Interessentskabet, maa Indstævnte anses pligtig til at betale hende Andel af samme med 844 Kroner 10 Øre med Rente som paastaet.

Bythingsdommen, der har samme Resultat, og ved hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger det efter Sagens processuelle Stilling maa have sit Forblivende, vil herefter kunne stadfæstes. Processens Omkostninger for Overretten findes Indstævnte at maatte tilsvare Appellantinden med 80 Kroner, ligesom han vil have at udrede Omkostningerne for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær og Godtgjørelse for Udlæg til Appellantindens befalede Sagfører.

Thi kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Indstævnte, Prokurator Langballe, til Appellantinden, Frøken Marie Hassager, med 80 Kroner. Saa betaler han og til det Offentlige det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgjørelse for det Stempelpapir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantindens Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt i Salarium til Appellantindens befalede Sagfører, Høiesteretssagfører Salomon, 300 Kroner, foruden Godtgjørelse for hans havte Udlæg 9 Kroner 32 Øre. Endelig betaler han til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser eré saalydende: Mellem Mægler Carl Hassager i Randers, Indstævnte Frøken Marie Hassager, den Gang i Randers, nu i Kjøbenhavn, Christian Hassager, Læge N. B. Langballe og Citanten Prokurator J. Langballe, Alle i Randers, samt Proprietær N. Langballe af Dronningborg, der for fælles Regning havde kjøbt Gaarden Matr.-Nr. 311 paa Torvegade i Randers, blev der den 26 Oktober 1875 oprettet en Interessentskabskontrakt, ifølge hvis Post 1 Interessentskabets Formue er den nævnte Ejendom med Tilbehør og dets Formaal at gjøre denne Ejendom, af hvilken enhver af Interessenterne eller Medejerne ifølge Post 2 ejede en Sjettedel, saa indbringende for Medejerne som muligt, hvorhos det i Post 9, ifølge hvilken Regnskabsaaret løber fra 1 Maj til 30 April, endvidere hedder: »Af Aarets Netto-Overskud udbetales der Interessenterne forlods 5 pCt. af de Beløb, de have indestaaende i Interessentskabet, og Resten af Overskudet henlægges som Reservefond og frugtbargjøres paa betryggende Maade. Reservefondet skal ikke være større end 10,000 Kr., og naar det aarlige Overskud efter Fradrag af de omtalte 5 pCt. udgjør mere, end der udfordres til at bringe Reservefondet op til 10,000 Kr., deles det Overskydende lige mellem Interessenterne som Udbytte. Reservefondet benyttes til ekstraordinære Udgifter ved Ejendommen, saasom til Dækning af Tab ved, at Lejligheder staa ledige, ved Brandskade, til Hovedreparationer m. v.« Ved en af samtlige de nævnte Interessenter underskreven, den 9 April 1879 dateret Fuldmagt blev der givet Citanten Bemyndigelse til, som det hedder, »ligesom hidtil« at bestyre Ejendommen, i hvilken Henseende han saaledes skulde være berettiget til paa Interessentskabets Vegne at udleje Lejligheder, Butiker og øvrige Lokaler i Ejendommen, lade Reparationer foretage, udbetale af Interessentskabets Kasse alle forefaldende Udgifter i Anledning af Ejendommen, inkassere Lejen af denne, »kort sagt« — som det videre hedder — »i alle forekommende Tilfælde at repræsentere Interessentskabet i Forhold til Andre og tage Beslutninger og afgive Erklæringer paa Interessentskabets Vegne samt foretage, hvad han finder tjenligst til Interessentskabets Tarv.« Nogen Tid efter denne Fuldmagts Udstedelse, hvilken, efter hvad der er in confesso, bl. A. var foranlediget ved, at Indstævnte agtede at forlade Randers og tage Bolig i Kjøbenhavn, flyttede Indstævnte til denne By, hvor hun siden har boet, og det maa ansees in confesso under Sagen, at hendes Broder, ovennævnte Mægler Carl Hassager, derefter, som det maa antages ifølge en mundtlig eller stiltiende Fuldmagt, har handlet paa hendes Vegne i Interessentskabets Anliggender, idet han navnlig stadig paa Møder, som Interessenterne holdt angaaende Ejendommen — ifølge Interessentskabets Forhandlingsprotokols Udvisende saaledes t. Ex. paa Møder, der afholdtes i 1880, 1881, 1882 og 1886 — mødte ikke alene paa egne Vegne men tillige for Indstævnte, hvorhos han stadig modtog og kvitterede for det Udbytte, der tilfaldt hende af Ejendommen. Efter at ovennævnte Christian Hassager i 1883 eller 1884 var afgaaet ved Døden, og hans Sjettepart i Ejendommen var tilfalden hans 3 Sødskende, Mægler Carl Hassager, Indstævnte og Skoleinspektør Hassager i Kjøbenhavn — hvorved Indstævnte blev lodtagen i Ejendommen med i det Hele $\frac{2}{9}$ — blev efter Citantens Opgivende ogsaa nævnte Skoleinspektør Hassager paa Møderne i Inter-

essentskabet repræsenteret af Mægler Carl Hassager. Da i Aaret 1887 en Lejer af et Butikslokale i Ejendommen, Manufakturhandler J. Kastoft, der skulde svare 1600 Kr. i aarlig Leje, maatte gaa fallit, hvis han ikke kunde opnaa en Akkord med sine Kreditorer, hvortil der udkrævedes, at han stillede Sikkerhed for Akkordens Opfyldelse, besluttede Mægler Carl Hassager — der i saa Henseende, efter hvad Citanten vil have antaget, tillige handlede paa sine to fraværende Sødskendes, Indstævntes og Skoleinspektør Hassagers Vegne — samt Læge Langballe og Citanten, denne tillige paa Medinteressenten Proprietær Langballes Vegne, at hjælpe Kastoft til at faa Akkorden i Stand, hvilket derefter skete paa den Maade, at Citanten ved en Paategning af 31 December 1887 paa det Akkordtilbud, som Kastoft udsendte til sine Kreditorer, og hvori han tilbød dem 60 pCt. af Fordringernes Beløb, indestod for Udbetalingen heraf inden 1 Maaned, efter at Tilbudet var antaget af alle Kreditorerne, samt at Kastoft til Opfyldelse af Akkorden i Randers Diskontobank optog et Laan paa c. 13,000 Kr. mod Mægler Carl Hassagers, Læge Langballes og Citantens Garanti. Efter Citantens Anbringende bleve disse Skridt foretagne af ham og de to andre Mænd paa Interessentskabets Vegne og i dettes Interesse, idet det kunde forudses, at Interessentskabet vilde lide et betydeligt Tab, hvis Kastoft gik fallit, eftersom det under de da forhaandenværende uheldige økonomiske Forhold maatte ansees for givet, at den af Kastoft lejede Butik i saa Fald vilde komme til at staa ledig eller i hvert Fald ikke vilde kunne udlejes for en saa høj Leje, som Kastoft gav. Det var en Aftale med Kastoft, som ved den nævnte Ordning blev befriet for sin øvrige Gjæld, at hans daværende Varelager, hvilket han ved et af ham udstedt Dokument havde givet Garanterne som Haandpant, skulde sælges ud, og at hvad der derved kom ind, skulde anvendes til Dækning af det ovennævnte Laan, hvortil Lageret efter Citantens Anbringende ifølge de Oplysninger, som den Gang forelaa om dets Værdi, maatte antages at ville være tilstrækkeligt. Ved det nævnte Udsalg, der efter Aftale med Garanterne blev besørget af Kastoft, som hver Aften til Citanten, der havde Kontor i den paagjældende Ejendom, indbetalte det i Dagens Løb ved Udsalget indkomne Beløb, hvilket derefter blev anvendt til Afbetaling paa Laanet i Banken, blev imidlertid, idet det bl. A. viste sig, at Varelageret var vurderet for højt, kun en Del, som det maa antages omtrent Halvdelen, af Laanet betalt, og efter et Par Aars Forløb gik Kastoft, der i Mellemtiden havde stiftet ny Varegjæld, fallit. Restgjælden i Banken med deraf skyldige Renter blev indfriet ved Betaling af ialt 6858 Kr. 97 Øre, medens der i Kastofts Konkursbo for det paagjældende Regreskrav kun beholdtes en Dividende med Renter af ialt 3060 Kr. 50 Øre, saa at der af bemeldte Krav blev tilbage som udækket 3798 Kr. 47 Øre, og dette Beløb blev i det af Citanten, der administrerede Ejendommen for Interessentskabet, for Regnskabsaaret fra 1 Maj 1891 til 30 April 1892 aflagte Regnskab angaaende den ommeldte Ejendom ført til Udgift for Interessentskabet som Tab.

Under nærværende Sag har nu Indstævnte — idet hun har gjort gjældende, at det nævnte Tab paa 3798 Kr. 47 Øre formentlig maa være hende eller hendes Part i Ejendommen uvedkommende, eftersom hun ikke har været med til at garantere for Betalingen af det om-

meldte af Kastoft optagne Banklaan og ej heller vil have samtykket i, at Garantien ydedes paa en saadan Maade, at der paadroges Ejendommen Risiko eller Tab, samt at Citanten følgelig i Forhold til hende har været uberettiget til at trække det nævnte Beløb fra Ejendommens Indtægter, hvorved, efter hvad hun videre har anbragt, hendes Andel i Ejendommens Overskud er bleven formindsket med $\frac{2}{9}$ af 3798 Kr. 47 Øre eller 844 Kr. 10 Øre — i 1ste Instans paastaaet Citanten tilpligtet at betale hende dette Beløb tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 26 Juli 1893, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er denne Paastand tagen til Følge, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, hvorimod denne procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af det ovennævnte Regnskab, i hvilket der findes en saalydende Indtægtspost: »Hævet Resten af Reservefonden 3000 Kr.«, at af de ovennævnte 3798 Kr. 47 Øre — der iøvrigt, efter hvad Citanten har anbragt under Sagen, ikke kunne betragtes som definitivt tabte, eftersom Beløbet haves tilgode hos Kastoft, hos hvem det muligen i Fremtiden vil kunne erholdes — ere de 3000 Kr. betalte af den i Interessentskabskontraktens ovenanførte Post 9 ommeldte Reservefond, saa at ikkun 798 Kr. 47 Øre ere betalte af Ejendommens Indtægter i det paagældende Aar. Medens nu Citanten, der, som alt antydet, har hævdet, at Garantien for det omhandlede Banklaan af ham og de to andre Mænd er ydet paa Interessentskabets Vegne eller i alt Fald i dets Interesse og for dets Regning, og som i saa Henseende bl. A. har anbragt, at allerede den ovenommeldte Fuldmagt af 9 April 1879 hjemlede ham Ret til paa Interessentskabets Vegne at tage Beslutning om at assistere Kastoft som sket, og at han i hvert Fald efter det Ovenanførte maatte antage, at Indstævntes Broder, Mægler Carl Hassager, ved at give sit Samtykke hertil tillige samtykkede deri paa Indstævntes Vegne, har gjort gjældende, at det herefter maatte paahvile Interessentskabet at bære det omhandlede Tab — hvori efter hans Anbringende ogsaa de øvrige Interessenter med Undtagelse af Indstævnte have været enige — og at det navnlig er i fuld Overensstemmelse med de ovenanførte Bestemmelser i Interessentskabskontraktens Post 9 angaaende Hensigten med Dannelsen af en Reservefond, at Tabet forlods er blevet dækket af denne Fond, forsaavidt den kunde tilstrække, har Indstævnte, der ikke har villet erkjende Rigtigheden af Citantens nævnte Forstaaelse af Fuldmagten af 9 April 1879 eller af hans Anbringende om, at Carl Hassager ogsaa for hendes Vedkommende skulde have samtykket i det paagældende Skridt, til Støtte for sin Paastand anført, at Forholdet med Hensyn til det omhandlede Beløb formentlig er det, at Citanten og maaske de øvrige Interessenter, blot med Undtagelse af Indstævnte, uden videre retsstridigt have anvendt Interessentskabets Midler, navnlig dets Reservefond, i et udenfor dets Formaal liggende, Indstævnte uvedkommende Øjemed. Selv om der imidlertid kunde gives Indstævnte Medhold i hendes ommeldte Anbringende, uanseet navnlig den omfattende Bemyndigelse, som Mægler Hassager efter det Ovenanførte maa antages at have haft til paa Indstævntes Vegne at deltage i Fællesbeslutninger vedkommende det omhandlede Interessentskab, og den Myndighed, han efter Sagens Oplys-

ninger ogsaa iøvrigt maa forudsættes at have udøvet med Hensyn til Indstævntes økonomiske Forhold, vilde dog den af hende under nærværende Sag nedlagte Paastand, der, som meldt, gaar ud paa, at Citanten skulde tilpligtes at udbetale hende personlig en til hendes Anpart i Ejendommen svarende Del af det efter hendes Formening af Interessentskabets Midler urettelig udbetalte Beløb, ikke kunne tages til Følge.

Ifølge de ovenanførte Bestemmelser i Interessentskabskontraktens Post 9 vilde nemlig de 3000 Kr., som udgjorde Interessentskabets Reservefond, forinden de, som meldt, blev anvendte til delvis Dækning af det omhandlede Tab, være forblevne i Reservefonden, hvis de ikke vare blevne anvendte paa denne Maade, og om nogen Fordeling af dette Beløb mellem Interessenterne vilde der selvfølgelig under Forudsætning af Interessentskabsforholdets fortsatte Bestaaen ikke have været Spørgsmaal. Hvad angaar den øvrige Del af Tabet, altsaa de 798 Kr. 47 Øre, der ere betalte af Ejendommens Indtægter i det paagjældende Aar, fremgaar det vel af Regnskabet, at der i det nævnte Aar kun blev fordelt et Beløb af 1500 Kr. mellem Interessenterne, medens de i Kontraktens Post 9 ommeldte 5 pCt. af Interessenternes i Ejendommen indestaaende Beløb, som forlods skulde betales dem af Aarets Netto-Overskud, efter det Oplyste vilde udgjøre 3000 Kr.; men Citanten har uimodsagt anbragt, at der altid har været fulgt den Regel i Interessentskabet, at Interessenternes Udbytte ikke udbetales paa anden Maade end med runde Summer, saaledes at der enten udbetales fuldt Udbytte med 3000 Kr. eller halvt Udbytte med 1500 Kr., samt at den Omstændighed, at Overskudet i Regnskabsaaret 1891—92 havde været 798 Kr. 47 Øre større, end det var efter Regnskabet, ikke vilde have bevirket, at der i dette Aar var blevet udbetalt Interessenterne fuldt Udbytte med 3000 Kr., hvorimod de nævnte 798 Kr. 47 Øre da vilde være blevne overførte til Reservefonden.

Der maa saaledes gaas ud fra, at der, selv om det under Sagen omhandlede Tab, stort 3798 Kr. 47 Øre, ikke var blevet dækket af Interessentskabets Midler, ikke vilde have tilfaldet Interessenterne, særlig altsaa ej heller Indstævnte, noget større Udbytte end det, som efter Regnskabet er udbetalt dem, hvorimod det nævnte Beløb i saa Fald vilde have været i Reservefonden og udgjort dennes Beholdning.

Indstævnte har nu vel villet gjøre gjældende, at Forholdet maa opfattes saaledes, at Citanten urettelig skulde have delt Reservefonden mellem sig og de øvrige Interessenter undtagen Indstævnte, hvoraf det formentlig maa blive en Følge, at hun ogsaa maa kunne forlange sin Andel i Reservefonden udbetalt; men heri kan der ikke gives Indstævnte Medhold. En saadan Deling kan nemlig ikke anses at have fundet Sted, idet det omhandlede Beløb, som det fremgaar af det Anførte, er anvendt til Dækning af et bestemt, i Forbindelse med den paagjældende Ejendom staaende Tab, og Spørgsmaalet in casu alene er, hvorvidt det paahvilede Interessentskabet at bære dette Tab eller ej. Naar Indstævnte, der paastaar dette Sidste, og altsaa gjør gjældende, at det omhandlede Beløbs Udredelse af Interessentskabets Midler er en Misligholdelse af Interessentskabskontrakten, vilde paatale en saadan Misligholdelse, maatte hun — idet der ikke under Sagen er Spørgsmaal om Interessentskabsforholdets Ophævelse af den nævnte

Grund — efter det Ovenanførte i hvert Fald være henvist til at rette sin Paastand paa Tilbagebetaling af det paagældende Beløb til Reserverfonden til eventuel Anvendelse i Overensstemmelse med Interessentskabskontrakten. Allerede som Følge heraf, og idet det herefter bliver uforment at komme ind paa, hvad Citanten iøvrigt har anført til Støtte for sin Frifindelsespaastand, vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse at foreligge end den i Underrettsdommen med Hensyn til den ovennævnte Interessentskabskontrakt ommeldte.

Nr. 331.

Advokat Halkier

contra

Christian Jacob Andersen, kaldet Kylling Jacob (Def. Jensen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 5 Oktober 1898: Tiltalte, Arbejdsmand Christian Jacob Andersen, kaldet Kylling-Jacob, af Stendalshus i Karup, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 November 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Jacob Andersen, kaldet Kylling Jacob, til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christian Jacob Andersen, kaldet Kylling-Jacob, der er født i Aaret 1865, og som tidligere har været straffet ifølge Høiesteretsdom af 9 Februar 1893 efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 52, sidste Led, samt efter Analogien af § 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Høiesteretsdom af 23 November 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og § 257 med samme Slags Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ifølge Overrettens Dom af 4 Marts 1895 efter Straffelovens § 245 med samme Slags Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 14 Juli 1896 efter Straffelovens § 251 og Lov 3 Marts 1860, § 3, med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage, samt ifølge samme Herreds Politiretsdom af 19 Maj 1897 efter Straffelovens § 257 med samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte den 12 August d. A., som det maa antages om Aftenen, indfundet sig i Smed af Porsmosehus Christen Holsts Bolig og her forlangt noget at spise, hvad han ogsaa fik, hvorimod Brændevin, som han ligeledes forlangte, men som ikke fandtes i Huset, blev ham nægtet, hvorfor han drak Brændevin af en af ham selv medbragt Flaske. Der opstod derefter Skjænderi mellem Tiltalte og Smed Holst, efter dennes Forklaring, fordi han nægtede Tiltalte Brændevin, hvorimod Tiltalte har angivet som Grund til Uenigheden, at han forekastede Holst, at denne paa Grund af en ham overgaaet Straf ikke kunde faa Alderdomsunderstøttelse. Holst viste nu Tiltalte ud af Huset, og denne efterkom ogsaa Opfordringen til at forlade Huset, men efterat han var kommet udenfor, skjældte han fremdeles Holst ud og kastede Sten efter ham, uden at det dog er oplyst, at han ramte ham. For at skræmme Tiltalte affyrede Holst, der var blevet staaende i Husets Dør, derpaa en, efter hans Forklaring alene med løst Krudt ladet Pistol, men Tiltalte løb nu — efter hvad han i Overensstemmelse med det iøvrigt Oplyste har tilstaaet — til og slog Holst et Slag i Panden med den Brændevinsflaske, han, som meldt, havde hos sig, hvorved der tilføjedes Holst et Saar midt i Panden noget nedenfor Haargrændsen, og som i en den paafølgende Dag efter stedfundet Undersøgelse udfærdiget Lægeattest beskrives som et ca. $1\frac{1}{2}$ Tomme langt horisontalt forløbende Saar, hvis Rande vare sammenklæbede af stærknet Blod, saa at der intet bestemt kunde ud-siges om Saarets Dybde, hvorhos det i Attesten hedder, at der skal have været betydelig Blødning fra dette Saar. Ifølge bemeldte Lægeattest fandtes der endvidere ved Undersøgelsen tæt nedenfor det ovennævnte Saar et andet mindre Saar, ca. $\frac{1}{4}$ Tomme langt, med gabende og temmelig skarpt afskaarne Rande, hvilket Saar dog var overfladisk og ikke naaede ind til Benhinden, men hvorvidt ogsaa dette Saar er bibragt Holst ved Slaget med Flasken eller muligen ved, at han er blevet strejft af en af de Sten, Tiltalte, som meldt, kastede efter ham, har ikke kunnet konstateres.

I et den 25 August d. A. afholdt Forhør forklarede Holst, at det mindre Saar nu var fuldstændig lægt, og det større Saar omtrent lægt, samt at han i en halv Snes Dage havde været ude af Stand til at forrette sit Arbejde, da han paa Grund af de ham tilføjede Læsioner

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han Søndag Formiddag den 9 Oktober d. A., da han, efter sin Forklaring i lovligt Ærinde, havde indfundet sig paa Loftet i en Ejendom i Viborg, hos hvis Ejer han den Gang havde Beskjæftigelse som Bydreng, har, for at finde Lejlighed til at stjæle, listet sig ind i et paa Loftet værende Kammer, der beboedes af Bundtmagersvend Niels Mastrup, hvem han kort forinden havde set forlade Ejendommen, og her af en Pengepung, som han vil have fundet henliggende paa Gulvet ved Siden af en Stol, og som efter Mastrups Forklaring indeholdt lidt over 8 Kr., har udtaget to Kronestykker, hvorpaa han anbragte Pungen i Lommen paa et paa den nysnævnte Stol henliggende Par Benklæder, fra hvilken den efter hans Antagelse var gledet ned paa Gulvet.

Det stjaalne Beløb vil Tiltalte dels have anvendt til Slikkerier, dels tabt, men Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit omhandlede Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 233 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 15 Slag Ris.

Nr. 97. **Murmester Martin Hansen** (Asmussen)

contra

Tømmerhandler A. Chr. Petersen (Ingen),

betr. Betaling af 2845 Kr. 49 Øre.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 4 September 1896: Indstævnte, Tømmerhandler A. Chr. Petersen, bør til Citanten, Murmester Martin Hansen, betale 125 Kr. 42 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 29 Februar d. A., til Betaling sker, men bør iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at ovennævnte 2de Erklæringer ere skrevne paa ustemplet Papir.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 December 1897: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter Forholdets Natur maa Formodningen være for, at den i August—September 1895 mellem Appellanten og Indstævnte afsluttede Overenskomst — paa samme Maade som de tilsvarende Overenskomster, der af Appellanten samtidig afsluttedes med

samtlige øvrige Kreditorer fra det i den indankede Dom omhandlede Byggeforetagende — fastslog Appellantens fra det nævnte Foretagende tilbageværende Forpligtelser overfor Indstævnte i det hele og saaledes angik baade den Del af Mellemværendet, for hvilken Indstævnte endnu var Kreditor, og den Del heraf, hvorover han havde disponeret ved Transporter og Vexelendosementer. Der kan ikke herimod lægges nogen videre Vægt paa, at Indstævnte i det af ham den 9 August 1895 afgivne, af Appellanten antagne Tilbud taler om Afgjørelse af Gjælden til »mig« eller paa de tilsvarende Udtryk i Indstævntes Kvittering af 7. September s. A., og det saameget mindre, som det er ubestridt, at det Beløb af 9000 Kroner, som Appellanten ifølge Overenskomsten skulde betale Indstævnte kontant, paa nogle faa Hundrede Kroner nær ikke blev betalt til denne selv, men dels til et Firma, til hvem Indstævnte havde givet Transport paa sit Tilgodehavende for et Beløb af ca. 4400 Kroner, dels til en Bank, der havde diskonteret 2 af Appellanten til Indstævnte udstedte og af denne endosserede Vexler hver paa 2000 Kroner. Vel har Indstævnte villet gjøre gjældende, at det skyldtes særlig Aftale, naar disse Poster, uagtet Indstævnte ikke var Kreditor for dem, desuagtet inddroges under Overenskomsten, og at saadan særlig Aftale ikke havde fundet Sted med Hensyn til de 2 Vexler, der ligge til Grund for nærværende Sag, men for dette Asser-tum, som ikke har mindste Støtte i Indstævntes ovenomtalte Tilbud, har Indstævnte mod Appellantens Benægtelse intet Bevis ført. Da nu fremdeles ogsaa flere andre Omstændigheder tale imod, at disse Vexler til Trods for den afsluttede Overenskomst skulde betales af Appellanten, maa det ansees at være med Urette, at Indstævnte har sagsøgt og hændet Dom over denne til at betale dem, og Appellantens principale Paastand vil derfor være at tage til Følge. Processens Omkostninger for alle Retter findes Indstævnte at burde betale til Appellanten med 400 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Tømmerhandler A. Chr. Petersen, bør til Appellanten, Murmester Martin Hansen, betale 2845 Kroner 49 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 29 Februar 1896, til Betaling sker, og Processens Omkostninger for alle Retter med 400 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved tvende af Frederiksberg Birks ordinære Ret den 31 Januar f. A. afsagte Domme blev Citanten, Murmester Martin Hansen af Frederiksberg, tilpligtet at indfri henholdsvis en af Indstævnte, Tømmerhandler A. Chr. Petersen sammesteds paa ham trukket og af ham akcepteret, den 1 Juni 1895 dateret 6 Maaneders Vexel, stor 1000 Kr., og en af Citanten til Ind-

stævnte udstedt, den 19 August 1895 dateret 3 Maaneders Vexel, stor 1500 Kr., ved til Indstævnte at betale Vexlernes Paalydende med Renter og skadesløse Inkasso- og Sagsomkostninger, og efterat Indstævnte havde ladet Udskriften af Dommen forkynde for Citanten, nedsagedes denne, for at undgaa Exekution, til at opfylde Dommene ved den 20 Februar f. A. at betale henholdsvis 1147 Kr. 81 Øre og 1697 Kr. 68 Øre, i hvilke Beløb var indbefattet henholdsvis 100 Kr. og 150 Kr. som Salær for Sagerne og Inkassationen. Da der ifølge Lovgivningen om Procedure i Vexelsager ikke under de fornævnte 2de Retssager mod Indstævntes Protest kunde tages Hensyn til, hvad Citanten anbragte om, at han i Virkeligheden ikke var pligtig til at indfri de nævnte Vexler, og at Indstævnte har været uberettiget til at indtale dem hos ham, har Citanten under nærværende ved samme Ret anlagte Sag paastaaet Indstævnte tilpligtet at tilbagebetale ham det af ham erlagte samlede Beløb 2845 Kr. 49 Øre, subsidiært 1697 Kr. 68 Øre eller 1147 Kr. 81 Øre, mere subsidiært det Beløb, hvormed Retten maatte finde Anledning til at nedsætte de fornævnte Salærer, mod hvis Størrelse Citanten har protesteret, og mest subsidiært 42 Øre, der af Citanten er erlagt formeget i Rente, hvorhos Citanten paastod sig tillagt Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 29 Februar f. A., til Betaling sker, af det Beløb, der maatte blive ham tilkendt, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastod sig frifunden mod at betale nysnævnte 42 Øre og sig tilkendt Sagens Omkostninger, og ved Underrettens Dom af 4 September f. A. blev Indstævnte, idet ovennævnte Salærer nedsattes til henholdsvis 50 Kr. og 75 Kr., dømt til at betale Citanten 125 Kr. 42 Øre med Renter som paastaaet, men iøvrigt frifunden for Citantens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom har Citanten derpaa ved Stævning af 22 Oktober f. A. indbragt her for Retten, hvor han, hvem der er meddelt Bevilling til at føre nye Vidner og fremlægge nye Dokumenter, har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastande, medens Indstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet, hvorhos begge Parter have paastaaet sig tillagte Appellens Omkostninger hos Modparten.

Ved Kontrakt af 9 April 1894 paatog Indstævnte sig at levere til Citanten til Brug ved et Byggeforetagende paa Grunden Matr. Nr. 45 i Kjøbenhavns udenbys Vester Kvarter (senere udstykket i Parcellerne Matr. Nr. 1043—1048) Tømmervarer for et Beløb af 69000 Kr., hvilket Beløb efter Kontrakten skulde afgjøres ved kontant Betaling i forskjellige Rater af 47000 Kr. og ved Udstedelse af Panteobligation for Restbeløbet 22000 Kr. Udenfor Kontrakten forpligtede Citanten sig til i Erstatning for forventet Kurstab paa nysnævnte Obligation at udstede til Indstævnte en 3 Maaneders Vexel for 2200 Kr., saaledes at Vexlen først endelig skulde indfries ved Bygningernes Prioritering.

Under Byggeforetagendets Gang viste det sig imidlertid umuligt for Citanten at opfylde sine Forpligtelser efter Kontrakten, og han indledede derfor Underhandlinger med Indstævnte, som dengang havde modtaget ialt 30000 Kr., saavelsom med de øvrige Interessenter i Foretagendet, og disse Underhandlinger førte til, at Indstævnte den 9de August 1895 afgav en saalydende Erklæring: »Undertegnede Tømmerhandler A. Chr. Petersen erklærer herved, at jeg som fuld Afgjørelse

af Murmester Martin Hansens Gjæld til mig i Anledning af Byggeforetagendet paa Matr. Nr. 1043—1048 udenbys vester Kvarter vil modtage kontant 9000 Kr. og i Prioritet 30000 Kr. indestaaende i Matr. Nr. 1043 næstefter 1ste Prioriteten 107000 Kr. og yderligere 70000 Kr.* Overensstemmende med dette Tilbud blev Mellemværendet ordnet, hvorefter Indstævnte under 7 September s. A. gav saalydende Kvittering: »Jeg erkjender rigtig Modtagelse af den foran omhandlede Obligation paa 30000 Kr. (Tredive Tusinde Kroner) og kontant 9000 Kr., er Ni Tusinde Kroner, hvorfor kvitteres med Tilføjende, at jeg herefter ikke har anden Fordring paa Hr. Martin Hansen hidrørende fra dennes Byggeri paa Matr. Nr. 1043—1048 i Kjøbenhavns udenbys Vester Kvarter end den, som indeholdes i ovennævnte Obligation paa 30000 Kr.* Imidlertid vare de fornævnte tvende Vexler af 1 Juni 1895 og af 19 August s. A. endnu løbende, idet de, hvad der var Citanten bekjendt, af Indstævnte vare diskonterede, og da Citanten ved deres Forfaldstid ikke indfrie dem, maatte Indstævnte indløse dem.

Citanten gjør nu gjældende, at hans Forpligtelse overfor Indstævnte med Hensyn til de tvende Vexler er bortfalden ved Tilbudet af 9 August 1895 og Kvitteringen af 7 September næstefter, i hvilken Henseende han nærmere har anbragt, at Vexlen af 1 Juni 1895 udgjør et Forskud, der var ydet Indstævnte paa, hvad der tilkom ham efter Kontrakten, og at det var Hensigten med den ved Tilbudet og Kvitteringen etablerede Ordning at ophæve Citantens Forpligtelse efter denne Vexel, og at det ligeledes var Mening, at Forpligtelsen efter Vexlen af 19 August 1895, hvilken Vexel er en Fornylesvexel for en Del af den ovennævnte Erstatning for Kurstab, skulde bortfalde.

Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at det ligger udenfor Ordlyden af Tilbudet og Kvitteringen at fritage Citanten for hans Forpligtelser efter Vexlerne, der dengang ikke tilhørte Indstævnte, saa at denne intet Krav havde paa Citanten efter dem. Det maatte derfor paahvile Citanten at godtgjøre, at det dog har været Mening, at Vexlernes Indfrielse skulde være ham uvedkommende, men i saa Henseende skjønnes han ikke at have tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis eller dog saadan Formodning, at Partsed vil kunne anvendes.

Da der endelig, som Sagen foreligger Overretten, ikke bliver Spørgsmaal om at træffe Forandringer i Underrettsdommens Bestemmelse om de ovennævnte Salærers Størrelse, og da der ejheller findes Anledning til at forandre Dommens Bestemmelse angaaende Sagens Omkostninger i Citantens Favør, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Tirsdagen den 7 Februar.

Nr. 125. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Søren Sørensen, Jens Peter Christensen og Niels Larsen
(Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Tilegnelse af et Anker.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 26 Februar 1897: Søren Sørensen, Jens Peter Christensen og Niels Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 5 Dage, og En for alle og Alle for En betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 September 1897: De Tiltalte Søren Sørensen, Jens Peter Christensen og Niels Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Mundt, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

De Tiltalte Christensen og Larsen have erkjendt, at de vare vidende om, at det er almindeligt, at Lystfartøjer, der ligge for-tøjede i Sundet langs Kysten, benytte Fortøjninger af den Art, som der i nærværende Sag er Tale om, og Tiltalte Sørensen har ligeledes erkjendt, at han har lagt Mærke til, at der langs Kysten henligger Lystfartøjer for-tøjede paa denne Maade. Naar der nu endvidere tages Hensyn til, at det kunde sees, at Ankerets ene Flig forsætlig var borttagen, hvorved det blev ubrugeligt som Skibsanker, og til Beliggenheden af det Sted, hvor Ankeret med Kjæde fandtes, vil der intet Hensyn kunne tages til de Tiltaltes Forklaring om, at de gik ud fra, at Ankeret var tabt fra et Skib. De ville derfor for det af dem udviste, forøvrigt i den indankede Dom fremstillede Forhold være at ansee efter Straffelovens § 228. Straffen findes for de Tiltalte Sørensen og Christensen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, for Tiltalte Larsen under Hensyn til Straffelovens § 23 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Søren Sørensen, Jens Peter Christensen og Niels Larsen bør hensættes, de to førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød, hver i 5 Dage, og sidstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Saa udrede de og En for Alle og Alle for En Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og

Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Shaw og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Søren Sørensen, Jens Peter Christensen og Niels Larsen aktionerede for ulovlig Tilegnelse af et Anker.

De Tiltalte Sørensen og Larsen ere fødte henholdsvis den 12 Januar 1854 og den 24 April 1832 og ere ikke fundne forhen straffede, medens Tiltalte Christensen, der er født den 27 Juni 1845, er anset ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 April 1885 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvilken Straf var udstaaet den 12 Maj s. A.

Sagens Omstændigheder ere efter de Tiltaltes Forklaringer og det iøvrigt Oplyste følgende:

Den 25 September f. A. opfiskede de Tiltalte, der ere Sandgravere, i Forening et, som det senere har vist sig, Fabrikant Hans Jacob Braun tilhørende Anker med Kjæde, som af Ejeren var udlagt i Øresund udfor hans paa Charlottenlund Strandmark liggende Ejendom for at benyttes til Fortøjning af hans Lystbaad. Ankeret, der ikke var forsynet med Bøje, havde kun en Flig, idet den anden Flig var afskaaret af Hensyn til Ankerets Brug som Fortøjningsanker, og det laa ca. 680 Alen fra Land og paa en Dybde af 10—11 Fod ved dagligt Vande. Efterat de Tiltalte havde opfisket Ankeret og Kjæden — af hvilke Ankeret vejede 380 Pd. og Kjæden, der var 20 Favne lang, vejede 1051 Pd. — sejlede Sørensen, der allerede et Par Dage i Forvejen, da han passerede Stedet, havde set Ankeret med Kjæde ligge i Vandet, med det Opfiskede til Kjøbenhavn, hvor alle 3 Tiltalte ere hjemmehørende, og anmeldte her næste Dag paa en af Byens Politistationer, at han i Sundet lidt Syd for Skovshoved havde opfisket et gammelt blindt Jernskibsanker med vedhængende ca. 16 Favne lang Jernkjæde, og at han havde oplagt det paa et nærmere angivet Sted.

Da der ikke hos Politiet meldte sig nogen Ejer til det Opfiskede, fik Sørensen det den 16 November f. A. af dette udleveret til Ejendom, og de Tiltalte solgte derefter Ankeret og Kjæden for 30 Kr. og delte Fortjenesten.

Medens de Tiltalte Sørensen og Christensen have forklaret, at de, da de satte sig i Besiddelse af Ankeret med Kjæde, gik ud fra, at det var tabt fra et Skib, og at de derfor vare berettigede til at optage det, naar de blot foretog behørig Melding til Politiet om Fundet, gaar den af Tiltalte Larsen afgivne Forklaring ud paa, at han vel, da de opfiskede Ankeret, nærrede den samme Anskuelse, men at han, da det var kommen ovenfor Vandet, fik nogen Tvivl i denne Henseende, uden at han dog udtalte denne Tvivl for de 2 andre Tiltalte eller ved denne lod sig bevæge til at forandre sin Beslutning om at sætte sig i Besiddelse af det Opfiskede.

Alle 3 Tiltalte have dernæst under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør forklaret, at Grunden til, at de nærede den omtalte Anskuelse, at Ankeret m. m. var tabt fra et Skib og ikke blev benyttet til Fortøining for et Lystfartøi var den, at der ingen Bøie var ved Ankeret saaledes som der efter deres Formening maatte have været, naar det skulde have været benyttet paa den nævnte Maade.

Denne Forklaring af de Tiltalte findes efter alt det Foreliggende ikke at kunne forkastes, og vil derfor være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Herefter findes de Tiltalte imidlertid ikke overbeviste om ved deres beskrevne Handlemaade at have gjort sig skyldige i noget strafbart Forhold, og de ville derfor være at frifinde for Aktors Tiltale. . . . Underrettsdommen, ved hvilken de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 5 Dage, . . . vil saaledes være at forandre.

Onsdagen den 8 Februar.

Nr. 332.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Lars Peter Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Assurancesvig.

Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 25 Juni 1898: Tiltalte Lars Peter Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Holst, og Defensor, Overretssagfører Andresen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 November 1898: Tiltalte Lars Peter Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører E. Christensen og Prokurator Lassen for Overretten betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er frifunden for Aktors Tiltale, men Aktionens Omkostninger findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Lars Peter Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og

Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg, 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Falsters vestre Herreds Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Lars Peter Nielsen for Assurancesvig, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt oplyste følgende:

Ved en den 13 April d. A. opstaaet Ildsvaade nedbrændte det af Tiltalte og hans Hustru beboede Sted paa Horreby Mark, saaledes at tillige en stor Del af Indboet, Avlsredskaber, Landvæsenprodukter m. v. ødelagdes og Kreaturerne indebrændte. Stedet saavel som den overveiende Del af Løsøret tilhørte ifølge Ægtepagt Hustruen som hendes Særeie, og samtlige Eiendele vare forsikrede, Løsøret m. v. i det gjensidige Forsikringsselskab »Danmark« for 6000 Kr. Ved den den 19 s. M. foretagne Vurderingsforretning, der fandt Sted under Ledelse af en Underinspektør ved bemeldte Brandforsikringsselskab i Overværelse af den stedlige Agent for dette samt under Medvirkning af en af Selskabet og en af Tiltalte antagen Vurderingsmand, hvilken sidste, ligesaalidt som de andre ved Forretningen medvirkende Mænd var kjendt med Tiltaltes og hans Hustrus økonomiske Forhold, afgav hver af Ægtefællerne til Veiledning for Vurderingsmændene ved Fastsættelsen af Erstatningssummen de fornødne Oplysninger angaaende de ved Branden ødelagte Gjenstande, om hvilke de hver for sig vidste bedst Besked, saaledes at Tiltalte navnlig gjorde Rede for Kvantiteten og Kvaliteten af de ødelagte, til Bedriften hørende Redskaber, den ved Branden tilintetgjorte Afgrøde og Brændebeholdning samt Besætningen.

Brandskadeerstatningen blev i Henhold til Ægtefællernes Opgivender ansat til 2734 Kr. 30 Øre, af hvilket Beløb dog foreløbig ingen Del blev udbetalt, idet der strax efter opstod Mistanke om, at Ægtefællerne havde gjort sig skyldige i misligt Forhold ved under Forretningen at give falske Oplysninger om de ødelagte Gjenstandes Kvantitet og Kvalitet. Under den i denne Anledning indledede kriminelle Undersøgelse, og efterat Tiltalte den 29 April d. A. var bleven belagt med Varetægtsarrest, erkjendte ogsaa Tiltalte, der iøvrigt ikke havde underskrevet Vurderingsforretningen, idet hans Hustru som den, paa hvis Navn Forsikringen lød, underskrev alene som Forsikringstager — i et Dagen efter hans Arrestation afholdt Forhør, at Opgjørelsen over de ødelagte Gjenstande, der var affattet efter hans og hans Hustrus Opgivender, udviste et væsentlig høiere Beløb end Brandskaden kunde ansættes til, samt at han, der var fuldkommen bekjendt med det med hans Opgivender under Forretningen forbundne Ansvar, ogsaa indsaa dette og saaledes dermed, at han handlede urigtigt overfor Assurance-selskabet.

Med Hensyn til Vurderingssummerne forklarede han nærmere, at

de som brændte opførte Gjenstande, ikke blot forsaauidt enkelte Poster angik, men saa godt som gennemgaaende vare satte for høit, og at Opgjørelsen, forsaauidt den hvilede paa hans Opgivender, vilde være at nedsætte med et Beløb af 694 Kr., dog at det efter hans Forklaring skulde bero paa en Misforstaaelse, at en Stak Halm, hvis virkelige Værdi han under Forhøret opgav til 50 Kr., blev ansat til det dobbelte af det af ham forudsatte Beløb, nemlig til 180 Kr., saa at det Beløb, hvormed Erstatningssummen paa Grund af Tiltaltes bevist usandfærdige Opgivender blev for høit ansat, herefter androg 604 Kr.

Det bemærkes, at Tiltaltes Hustru forinden Forhørenes Afslutning nedlagde Indsigelse mod, at de af Tiltalte afgivne Forklaringer om, med hvilke Beløb de ved Vurderingsforretningen fastsatte Erstatningssummer vilde være at nedsætte, lagdes til Grund ved Bestemmelsen af hendes Krav overfor Forsikringselskabet, idet hun ansaa disse Nedsættelser, forsaauidt angaar Kreaturer og Redskaber, for alt for store.

Tiltalte har under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør i Strid med sine tidligere Forklaringer forklaret, at Vurderingen i det Hele og Store ikke var for høi, om end dette vel kan have været Tilfældet med Hensyn til en og anden Post i Vurderingsforretningen, ligesom han i Forbindelse hermed har gjort gjældende, at han ved sine Opgivender under Forretningen i Virkeligheden ikke havde haft til Hensigt at besvige Forsikringselskabet. Under Reassumtionsforhøret er det derhos oplyst, at der paa Foranledning af Tiltaltes Hustru den 26 Juli d. A. — efter Underretsdommens Af sigelse — er bleven afholdt en i Overensstemmelse med Forsikringselskabet »Danmarks« Statuter foretagen Overtaxationsforretning til Bestemmelse af den hende hos Selskabet tilkommende Brandskadeerstatning, og at Erstatningen ved denne Forretning blev fastsat til ialt 2499 Kr. 80 Øre, eller, forsaauidt angaar de Gjenstande, der efter Tiltaltes Erkendelse i Forhøret den 30 April d. A. ved den først afholdte Forretning var ansat 694 Kr. for høit, til et Beløb, der ikkun var 258 Kr. lavere end det ved den første Vurdering fastsatte. Idet der efter det Foreliggende maa gaas ud fra de ved Overtaxationsforretningen fastsatte Vurderingssummers Overensstemmelse med de ødelagte Gjenstandes virkelige Værdi, og idet der ikke findes aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltaltes stadig fastholdte Anbringende om, at det beroede paa en ham utilregnelig Misforstaaelse, at den ommeldte Stak Halm under den første Forretning blev ansat til 180 Kr. i Stedet for, som af ham forudsat og som ved Overtaxationsforretningen sket, til 90 Kroner, reduceres det Beløb, hvormed Brandskadeerstatningen under den første Forretning i Henhold til Tiltaltes Opgivende maa antages at være bleven for højt beregnet, til 168 Kr. Da nu en saadan i Forhold til den samlede Brandskade-

Færdig fra Trykkeriet den 16 Februar 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkell) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende.

Udgivere: Høiesterets Protokolsekretærer.

42. Aargang.

Høiesteretsaaret 1898.

Nr. 49—50.

Onsdagen den 8 Februar.

erstatning forholdsvis mindre betydelig Afvigelse fra det rette ikke med Nødvendighed behøver at forudsætte nogen Hensigt til at besvige Brandforsikringsselskabet, særlig da Værdiansættelserne af de ødelagte Gjenstande for den væsentligste Del beroede paa et Skjøn og Overskridelsen fordeler sig paa et større Antal Poster, og da den af Tiltalte i Forhøret den 30 April d. A. afgivne og af ham senere tilbagekaldte Tilstaaelse ikke — uanset D. L. 1—15—1 — findes at kunne lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, idet den delvis er i Strid med de ved Overtaxationsforretningen fastslaaede Resultater, og der ej heller efter Omstændighederne ganske vil kunne bortses fra Tiltaltes Anbringende om, at det paa det paagældende Tidspunkt, hvad han ogsaa dengang nærmere begrundede, var ham af yderste Vigtighed at blive sat paa fri Fod, og at han mente ved til en vis Grad at erkjende den mod ham rejste Sigtelses Rigtighed hurtigere at ville blive løsladt, findes det betænkeligt at statuere, at han har gjort sig skyldig i et Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar. Han vil saaledes være at frifinde for Aktors Tiltale, dog at han efter Omstændighederne vil have at udrede Aktionens Omkostninger. — — — — —

Den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte — der er født den 2den Oktober 1856 og tidligere anseet ved Storehedinge Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Juli 1888 efter Straffelovens §§ 228 og 251, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Nykjøbing paa Falster Kjøbstads Extrarets Dom af 31 August 1891 i Medfør af Straffelovens § 251 og denne Paragraf sammenholdt med § 46, samt efter § 278, 2det Stykke, jfr. § 62, med lige Straf og ved Høiesterets Dom af 17 December 1897 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage — er anseet efter Straffelovens § 259 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og tilfunden at udrede Sagens Omkostninger, vil i Overensstemmelse hermed være dels at forandre, dels at stadfæste.

Torsdagen den 9 Februar.

Nr. 347.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Peder Jensen med Tilnavn **Theiltoft** (Def. Nellemann),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 31 Oktober 1898: Arrestanten Christian Peder Jensen, kaldet Theiltoft, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar, og bør derhos udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Herschend og Prokurator Bjerregaard, henholdsvis 80 og 50 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1898: Forsaa-vidt angaar Sigtelsen for Bedrageri, forøvet mod Gjæstgiver Ottosen i København, afvises Sagen fra Underretten. Arrestanten Christian Peder Jensen med Tilnavn Theiltoft bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2½ Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 40 Kr., til Defensor samstedts 30 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Medens det i Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 269, og at han er frifunden for det ham paasigtede Bedrageri med Hensyn til de Prøver, som han har modtaget af Grosserer Bendixen, vil det af ham overfor Restauratør Jørgensen udviste Forhold være at henføre under Straffelovens § 257, og efter samme Lovbestemmelse findes han at have paadraget sig Strafansvar for i de i Dommen nærmere omhandlede Tilfælde at have forskaffet sig og søgt at forskaffe sig Kredit ved Hjælp af de paa Overretssagførerens Kontor udfærdigede 5 Dokumenter, i hvilke det fordulgtes, at de Varer, hvis Forauktionering bebudedes som nærforestaaende, først skulde skaffes tilveje af Tiltalte, hvortil denne ikke kan antages at have foretaget Skridt. Straffen for Tiltalte findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Christian Peder Jensen med Tilnavn Theiltoft bør hensættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salarier og i

Salarium for Høiesteret til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ghristian Peder Jensen med Tilnavn Theiltoft, der er født i Aaret 1864, og som, foruden at han i sin militære Tjeneste har været anset med en arbitrær Straf for en Tjenesteforseelse, tidligere har været anset ifølge Ning Herreds Extrarets Dom af 29 Mai 1886 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 3die November 1888 med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage efter Straffelovens § 251, § 257, § 275, kfr. § 268, 2det Stykke, og § 270, ifølge samme Rets Dom af 19 Juli 1892 med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage efter Straffelovens § 253, tildels jfr. med § 46, samt sidst ifølge Hammerum Herreds Extrarets Dom af 11 Marts 1897 efter Straffelovens §§ 274, kfr. 268, 251, 257 og 269, med Forbedringshusarbeide i 18 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Falsk og Bedrageri.

Forsaavidt Arrestanten er sigtet for Bedrageri overfor Gjæstgiver Ottosen i Kjøbenhavn, vil Sagen, da det paagjældende Forhold først er oplyst, efter at Aktionsordren var udstedt, og saaledes ligger udenfor denne, være at afvise fra Underretten.

Efter at det var kommet til Politiets Kundskab, at Arrestanten, der i Marts Maaned d. A. var bleven løsladt fra Straffeanstalten efter Udstaaelsen af den ham sidst idømte Straf, formentlig havde gjort sig skyldig i Vexelfalsk med Hensyn til en den 30 Juli d. A. i Horsens udstedt 3 Maaneders Vexel paa 400 Kr., der er underskrevet med Navnet Magdalene Mikkelsen som Trassent, accepteret af Arrestanten og forsynet med et Inblanco-Endossement af Sagfører Knudsen i Horsens, blev Undersøgelse i den Anledning indledet mod Arrestanten, der ogsaa erkjendte, at han, der tilligemed sin Familie havde Bopæl i Kibæk, men som havde tilbragt den største Del af Maanederne Juni og Juli i Kjøbenhavn, og som i Slutningen af sidstnævnte Maaned, i den Hensigt at forskaaffe sig Penge hos sin Hustrus Plejemoder, Magdalene Mikkelsen, havde begivet sig til Horsens, hvor han i nogle Dage havde Ophold hos bemeldte Magdalene Mikkelsen, har uden dennes Vidende og Villie skrevet hendes Navn paa nævnte Vexel som Trassent, i hvilken Henseende han først har forklaret, at han søgte at efterligne hendes Underskrift — hvad ogsaa en Sammenligning mellem Vexlen og en under Sagen tilvejebragt Prøve paa hendes Underskrift tyder paa — medens han derimod senere har nægtet at have forsøgt at efterligne hendes Underskrift, idet han kun vil have gjort sig Umage for, at Underskriften ikke kom til at ligne hans egen Haandskrift. Iøvrigt forklarede Arrestanten, at han, efter forgjæves at have anmodet Magdalene Mikkelsen om et Laan paa 400 Kr., for at komme i Besiddelse af et saadant Beløb, i Magdalene Mikkelsens Bolig udfyldte en af ham i Forvejen kjøbt Vexelblanket, og, efter at have forsynet den med sin

egen Akcept, den 1 August præsenterede den for ovennævnte Sagfører Knudsen, der ogsaa, efter hvad Knudsen har forklaret, i Tillid til, at Vexlen var trukken af Magdalene Mikkelsen, forsynede den med Endossement og derefter lod den diskontere i en Bank i Horsens, idet Meningen var, at det Beløb, som indkom ved Diskonteringen, skulde udbetales Arrestanten. Da Sagfører Knudsen imidlertid havde bragt i Erfaring, at Magdalene Mikkelsen nægtede at have underskrevet den ommeldte Vexel, tilbagebetalte han Banken Vexlens Paalydende og fik Vexlen tilbage, hvorhos han strax meddelte Arrestanten, at Magdalene Mikkelsen fragik Underskriften paa Vexlen. Efter Knudsens Forklaring vilde Arrestanten da ikke erkjende, at han havde skrevet Magdalene Mikkelsens Navn, men paastod, at hun selv to Dage forud havde skrevet det paa Vexlen, og bad Knudsen om at henvende sig til hende for at faa Bekræftelse paa, at det var hendes Underskrift, og han henvendte sig ogsaa samme Dag til hende, men hun nægtede vedblivende at have underskrevet Vexlen. Den af Arrestanten som ovenfor anført aflagte Tilstaaelse har han imidlertid under et efter Aktionsordrens Udstedelse optaget Reassumtionsforhør fragaet, og gaar hans senere Forklaring om, hvorledes det skal være gaaet til med Vexlens Udstedelse, i det Væsentlige ud paa Følgende:

Han, der paastaar, at Magdalene Mikkelsen skylder ham 1000 Kr. — hvad hun dog har benægtet, og hvad ikke iøvrigt er bestyret af Nogetsomhelst — havde Lørdagen den 30 Juli om Formiddagen anmodet hende om et Laan paa 400 Kr., men hun erklærede i den Anledning, at hun ikke kunde hjælpe ham med Penge, men iøvrigt var villig til at støtte ham paa enhver som helst Maade, og han indfandt sig da samme Dags Eftermiddag atter paa Magdalene Mikkelsens Bopæl, medbringende den købte Vexelblanket i den Hensigt at spørge hende, om hun vilde paategne Vexlen, men da der, da han kom, var en fremmed Kone tilstede, rettede han ingen saadan Anmodning til hende, men udfyldte Blanketten og forsynede den med Magdalene Mikkelsens Underskrift, hvorefter han gjorde sig et Ærinde ud af Stuen, idet han lod Vexlen blive liggende paa et Bord, som Magdalene Mikkelsen sad ved, uden at han dog, da han gik, gjorde nogen Hentydning til Vexlen. Han vil nu have forudsat, at hun, medens han var borte, gjorde sig bekjendt med, hvad der var skrevet, og da hun efter hans Tilbagekomst ingen Bemærkning gjorde om Benyttelsen af hendes Navn, vil han være gaaet ud fra, at hun i Virkeligheden godkjendte, hvad han havde gjort. Ligesom denne Forklaring imidlertid i sig selv er lidet sandsynlig, saaledes er den ganske ubestyrket ved, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, og navnlig har Magdalene Mikkelsen bl. A. edelig forklaret, at Arrestanten vel ved den omhandlede Lejlighed underrettede hende om, at han skrev en Vexel, og at han ogsaa anmodede hende om at sætte sit Navn paa Vexlen, men at hun hverken udtrykkelig eller stiltiende har givet ham nogen Bemyndigelse til at skrive hendes Navn paa Vexlen. Der findes herefter samt efter det iøvrigt foreliggende i Medfør af D. L. 1—15—1 ikke at kunne tages noget Hensyn til Arrestantens Tilbagekaldelse af den af ham tidligere aflagte, ved Sagens øvrige Oplysninger bestyrkede Tilstaaelse, og han vil for sit omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 269.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med, hvad der

isvrigt er oplyst, er det endvidere godtgjort, at han, der den 31 Juli d. A. om Eftermiddagen havde indfundet sig hos Restauratør Jørgensen i Horsens, anmodede denne om et Laan af 5 Kr., idet han, der samtidig havde lagt den ovenomhandlede falske Vexel og et andet Dokument, der, efter hvad Arrestanten har erkjendt, var ganske værdiløst, men som han betegnede som en Obligation, paa et Bord, tilbød Jørgensen at ville give ham disse Dokumenter i Haandpant for Laanet, men Jørgensen, der kjendte Arrestanten som en uvederhæftig Person, vilde ikke indlade sig med ham. For dette Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 256, cfr. § 251, sammenholdte med § 46.

Medens Arrestanten, som tidligere berørt, opholdt sig i Kjøbenhavn, indfandt han, der var i Pengeforlegenhed, sig en Dag i Begyndelsen af Juli Maaned paa en Overretssagførers Kontor, hvor han med dennes Fuldmægtig traf Aftale om, at der i Slutningen af samme Maaned paa Børsen skulde afholdes en Auktion over 6000 Flasker svensk Punsch, som Arrestanten forinden vilde fabrikere, og han formaaede endvidere samme Fuldmægtig til i Principalens Navn efterhaanden i den nærmest paafølgende Tid at udfærdige 5 Dokumenter, af hvilke 4 ere bragte tilstede, hvilke Dokumenter i det Væsentlige gaa ud paa, at den ommeldte Overretssagfører overfor en bestemt i Dokumentet nævnt Person forpligtede sig til af Nettoprovenuet af den eventuelle Auktion at tilbageholde det Beløb, som Beviset lød paa, og Arrestanten har derefter anvendt disse Dokumenter til at skaffe sig eller søge at skaffe sig Kredit hos forskellige Personer. Det er saaledes oplyst, at Arrestanten den 9 Juli hos Herreekviperingshandler Jens Kjeldsen i Kjøbenhavn har kjøbt forskellige Beklædningsgjenstande til en samlet Værdi af 96 Kr. 75 Øre, idet Jens Kjeldsen som Sikkerhed fik et samme Dag dateret Bevis lydende paa 100 Kr. Den 20 s. M. kjøbte Arrestanten et Gulduhr hos Uhrmager Hallberg for 155 Kr., idet han leverede denne et Bevis, dateret Dagen forud, og lydende paa den nævnte Kjøbesum, hvilket Uhr han isvrigt kort efter pantsatte for 85 Kr. Til Værten i Industrihotellet i Kjøbenhavn, Andresen, hos hvem Arrestanten den 2 Juni havde indlogeret sig, og hvem han derefter var kommen til at skyldte 28 Kr., overleverede Arrestanten et ikke under Sagen tilstedebragt Bevis lydende paa 100 Kr., hvorefter Andresen fremdeles lod Arrestanten forblive boende hos sig, og, da Arrestanten endelig den 23 Juli forlod Hotellet, skyldte han Andresen 107 Kr. 73 Øre. For Grosserer Michaelsen, med hvem Arrestanten havde indledet Underhandlinger om at overtage et Restparti af Vin og noget Inventar tilhørende et Dødsbo, idet det var Meningen, at disse Gjenstande, der vurderedes til 2356 Kr., af Arrestanten skulde foranstaltes solgte ved Auktion, producerede han et Bevis dateret den 15 Juli og lydende paa den nævnte Sum, men da Grosserer Michaelsen ikke vilde modtage dette Bevis, blev der ikke noget af Handelen, og Arrestanten underrettede i Skrivelse af 23 Juli den ommeldte Overretssagfører om, at han ikke havde gjort Brug af Beviset. Endelig har Grosserer Bendixen forklaret, at Arrestanten, der gjentagne Gange havde anmodet ham om at faa Vin paa Kredit, uden at det dog var lykkedes ham at faa andet end forskellige Prøver til en Værdi af 17 Kr. 63 Øre, for ham, for at opnaa den ønskede Kredit, producerede et Bevis, dateret

den 8 Juli og lydende paa 400 Kr., men Bendixen vilde ikke indlade sig videre med Arrestanten, hvorimod han beholdt Beviset.

Arrestanten, om hvem det er oplyst, at han for en Del Aar siden har ladet afholde to Auktioner, ved hvilke han lod sælge noget af ham selv fabrikeret Cognac, hvorved han vil have haft en Fortjeneste henholdsvis af 1750 og 330 Kr., har under Sagen fastholdt, at det ikke har været hans Hensigt at bedrage Vedkommende med de omhandlede Beviser, idet det virkelig var hans Agt at fabrikere den svenske Punsch, og idet han har beregnet, at de 6000 Flasker vilde koste ham ca. 1150 Kr., medens han paa Auktionen lavest regnet vilde kunne faa $37\frac{1}{2}$ Øre pr. Flaske, altsaa ialt 2250 Kr., hvorefter hans Nettoudbytte vilde udgjøre ca. 1100 Kr., har han forment, at han havde haft Udsigt til at fyldestgjøre sine forskellige Forpligtelser, hvis han ikke ved sin Anholdelse den 7 August var bleven hindret i at sætte Fabrikationen i Værk. Vel har Arrestanten nu maattet erkjende, at han, da han blev anholdt, endnu intet Skridt havde foretaget sig i Henseende til Fabrikationen af den ommeldte Punsch, og at han navnlig ikke havde gjort Indkjøb af Ingredientser til samme, særlig Sukker og Sprit, men da den Mulighed, at han, som han har paa-staaet, ved Kredit kunde have forskaffet sig det Fornødne til Fabrikationen, ikke er udelukket — hvorved ogsaa bemærkes, at Arrestanten bl. A. havde underrettet den oftommeldte Overretssagfører om, at Auktionen ikke kunde afholdes før i sidste Halvdel af August Maaned — samt da det er oplyst, at han fra sit Hjem i Kibæk har tilskrevet baade Andresen, Hallberg og Jens Kjeldsen og overfor dem vedkjendt sig sine Forpligtelser, findes hans Anbringende om ikke at have handlet i bedragelig Hensigt ved at benytte sig af de omhandlede Beviser, ikke at kunne forkastes, og han vil derfor i den heromhandlede Henseende være at frifinde for Aktors Tiltale.

Forsaavidt Arrestanten endelig har erkjendt, at han, der, som ovenfor anført, af Grosserer Bendixen havde modtaget nogle Prøver paa Vin, har forbrugt denne Vin, medens Kjøbesummen for samme ikke er betalt, findes heller ikke dette Forhold at kunne betragtes som Bedrageri, da det ikke er godtgjort, at han har taget den ommeldte Vin paa Kredit i den Hensigt ikke at betale den.

Derimod vil Arrestanten for det Forhold, hvori han ifølge det Ovenstaaende iøvrigt har gjort sig skyldig, være at ansee efter de citerede Bestemmelser i Straffeloven med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i $2\frac{1}{2}$ Aar.

Nr. 335.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Lars Peder Andreassen (Def. Salomon),

der tiltales for Drab, Tyveri, Bedrageri og Falsk eller Meddelagtighed i sidstnævnte Forbrydelse.

Muckadell m. fl. Birkers Extrarets Dom af 24 Juni 1898: Arrestanten Lars Peder Andreassen bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne G. Christensen og J. Petersen, med 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 November 1898: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Gottschalck, betaler Arrestanten Lars Peder Andreassen 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Peder Andreassen til Høiesterets-sagførerne Jensen og Salomon 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Muckadell m. fl. Birkers Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Lars Peder Andreassen aktioneret for Drab, Tyveri, Bedrageri og Falsk eller Meddelagtighed i sidstnævnte Forbrydelse. Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 7 Juli f. A. ved Middagstid blev Pigen Marie Erichsen, der var nogle og fyrretyve Aar gammel, og som tjente hos en Gaardejer paa Vantinge Mark, funden død med et Reb slynget 2 Gange om Halsen og bundet i Knude, liggende under en Del frisk slaaet Græs ved bemeldte Gaards udvendige sydøstlige Hjørne udenfor en Vognport. Ifølge den af vedkommende Distriktslæge samme Dag udstedte Dødsattest var Dødsarsagen Brud af Hjærneskallen, og ifølge den den 8de s. M. foretagne Obduktionsforretning fandtes paa Liget paa Forfladen af Halsen en brunlig Stribe, hvis Bredde svarede til Rebets Tykkelse. Striben, der ikke var egentlig fordybet som en Fure, gik forfra bagtil, ikke opad, og manglede bagtil. Ansigtet og Hovedet var blodigt, og

fundtes der i Ansigtet flere Saar, ligesom der var Brud af Underkjæben 2 Steder. Paa Baghovedet fandtes flere dybe Saar, og medens Pandebenet og den forreste Del af Issebenet viste sig uskadt, fandtes den øvrige Del af Baghovedet og Siderne af Hjerneskillen i en Mængde større og mindre skarpkantede Stykker. Paa den øvrige Del af Legemet fandtes intet Tegn paa Vold. Efter de obducerende Lægers Konklusion kunde Døden ikke antages fremkaldt ved Kvælning, men ved det overordentlig voldsomme Brud af Hjerneskillen og Beskadigelsen af selve Hjernen.

Mistanken om at have dræbt bemeldte Pige blev strax henledet paa Arrestanten, der tjente paa samme Gaard som hun, og som, kort før Liget blev fundet, havde bortfjernet sig fra Gaarden.

Pigen var nemlig samme Dags Formiddag paa Arrestantens Anmodning gaaet hen i fornævnte Vognport for at hjælpe ham med at skyde en sammesteds henstaaende Vogn, der var belæst med nyslaaet Græs, ud af Porten, og hun var efter den Tid ikke seet af sin Madmoder, som den paagjældende Dag var alene hjemme paa Gaarden med hende og Arrestanten, og som efter hendes Bortgang i længere Tid havde søgt efter hende og spurgt Arrestanten om, hvor hun var. Den paafølgende Dag blev Arrestanten anholdt i Ugerslev, og har han med Hensyn til det nævnte ham paasigtede Forhold afgivet følgende Forklaring og Tilstaelse:

Efter at Pigen paa Arrestantens Anmodning var kommen ned i Vognporten for at hjælpe ham at skyde Vognen ud af Porten udenfor Gaarden, tog hun fat paa Vognens venstre Forhjul, medens Arrestanten trak i Vognstangen. Omtrent en Alen udenfor Vognporten gik der langs med Bygningen en c. 8 Tommer dyb Rende, til hvis Bund Grunden skraanede jævnt ned fra Porten i en Afstand af 3 Fod fra Bygningens Ydermur til Rendens Bund, medens den anden Side af Renden hævede sig temmelig brat. Idet Arrestanten og Pigen havde faaet Forhjulene lidt op ad den stejle Skrænt af Renden, gled Vognen tilbage, og i det samme faldt Pigen med Hovedet ned i Renden bag ved Hjulet, og da Arrestanten ikke kunde holde Vognen tilbage, gled den med det venstre Forhjul ned over Pigens Hoved. Hun skreg ikke, men gav kun en svag klagende Lyd fra sig, og Arrestanten tog da fat i det venstre Forhjul og fik det drejet saa meget, at han fik det bort fra Pigen. Han løftede hende derefter op og forsøgte, om hun kunde staa eller tale, men da hun ikke kunde nogen af Delene, lagde Arrestanten hende c. 9 Fod fra Vognen paa Jorden med Ansigtet nedad. Da det forekom Arrestanten, at hun blev svagere og svagere, og han antog, at hun ikke kunde leve, samt da han syntes, at det var en Skam, at hun skulde pines, hentede han, for at gjøre Ende paa hendes Liv, fra Gaardens Huggehus skyndsomst en Hammer, med hvis Bane han derefter, idet han stod op og bøjed sig over Pigen, tilføjede hende nogle, højst 4, Slag i Baghovedet, saa at Blodet flød ud. Hun gav ikke under Slagene nogen Lyd fra sig. Da Arrestanten endnu ikke var sikker paa, at Døden var indtraadt, gik han — efter at have aftørret Blodet af Hammeren og lagt den tilbage i Huggehuset — ind i Kostalden og tog et Reb, som han, for at opnaa sit Formaal, lagde to Gange om Halsen paa Pigen, der bevægede Arme og Ben ubetydeligt og klagede sig lidt, hvorpaa han bandt begge Ender af Rebet sam-

men i en dobbelt Knude og strammede til. Da han derefter mente, at Livet var udslukt, dækkede han Liget til med Græs, som han tog af Vognen.

Den ovennævnte Hammer er en almindelig Jernhammer med Træskaft og vejer godt $1\frac{1}{3}$ Pd. Skjøndt den af Arrestanten saaledes afgivne Forklaring om Maaden, hvorpaa, og Grunden til, at han har dræbt fornævnte Pige, efter det Foreliggende maa anses mindre sandsynlig, findes den dog, da der ikke er oplyst Omstændigheder, som godtgjør dens Urigtighed, ikke at kunne forkastes, og den vil som Følge heraf være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse for saa vidt, i hvilken Henseende bemærkes, at den af Arrestanten omfinklede Overkjørsel af Pigens Hoved efter det Oplyste i ethvert Fald ikke kan antages at have fremkaldt en Beskadigelse, der alene vilde kunne have medført hendes Død.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det endvidere godtgjort, at han, da han den 7 Juli f. A. havde bestemt sig til at forlade Gaarden, har i det Karlekammer, han paa Gaarden beboede i Fællesskab med Tjenestekarlene Anders Jørgensen og Hans Carl Hansen, opbrudt Førstnævntes aflaaede Hængeskab og deri forgjæves søgt efter Legitimationspapirer, som han kunde tilegne sig og benytte, og derefter opbrudt Sidstnævntes aflaaede Klædeskab og derfra tilegnet sig hans Skudsmaalsbog samt fra en Skuffe under Skabet, som han aabnede efter at have optaget en Pind, der fra Skabet var stukken ned i Skuffen, tilægnet sig en til 3 Kr. vurderet Skjorte og et til 50 Øre vurderet Par Strømper, hvilke Gjenstande tilhørte bemeldte Hansen.

Efter at Arrestanten derpaa havde forladt Gaarden, lejede han af Maskinist Hans Hansen af Nørre Søby Mark en til 85 Kr. vurderet Cykle paa Vilkaar, at han skulde levere den tilbage samme Dags Aften, og denne Cykle, som det ikke var hans Agt at tilbagelevere, solgte han svigagtig samme Dag for 40 Kr., hvoraf han strax modtog 5 Kr., medens Resten skulde betales den paafølgende Dags Eftermiddag. Da han indfandt sig hos Køberen for at faa Restbeløbet, blev han imidlertid anholdt.

Fremdeles har Arrestanten tilstaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold i Forening med en anden Person, for hvis Vedkommende disse Forhold ere paakjendte ved Odense Købstads Extrarets Dom af 15 Juni 1896. Efter at Arrestanten og bemeldte anden Person den 8 November 1895 i Skotøjsfabrikant Christensens Forretning i Svendborg, hvor Arrestanten havde forlangt et Par Sko paa Kredit, havde erfaret, at man ikke vilde gaa ind paa at levere Skoene paa Kredit, med mindre der forelaa et Kautionsbevis fra den Mand, hos hvem Arrestanten maatte arbejde, affattede bemeldte anden Person under Medvirken af Arrestanten i en anden Butik falskelig et hertil sigtende, med et fingeret Navn underskrevet Kautionsbevis, ved Hjælp af hvilket Arrestanten i nævnte Forretning fik udleveret paa Kredit et til 7 Kr. vurderet Par Sko, som det ikke var hans Hensigt at betale, og som han senere pantsatte. Samme Dags Aften indfandt Arrestanten og oftnævnte Person sig paa samme Maade hos Købmand Therkelsen i Svendborg, hvor Arrestanten forlangte et Sæt Tøj paa Kredit, og da de erfarede, at de ikkun

vilde erholde Tøjet paa Kredit mod et Kautionsbevis fra den Formand ved Jernbanen, hos hvem de foregav at arbejde, udfærdigede de den paafølgende Dag i Forening paa Svendborg Jernbanestation 2 saadanne Kautionsbeviser, falskelig underskrevne med Navnet A. C. Chlavsén, med hvilket Navn der heller ikke sigtedes til nogen bestemt Person.

Ved Hjælp af det ene af disse Beviser fik Arrestanten derpaa udleveret paa Kredit af Kjøbmand Therkelsen en Hat af Værdi 3 Kr. og et Sæt Tøj af Værdi 30 Kr., og ved Hjælp af det andet af Kjøbmand Jørgensen i Svendborg et Sæt Tøj af Værdi 45 Kr. samt en Krave, et Par Manchetter og et Par Manchetknapper af Værdi ialt 5 Kr. 20 Øre. De ommeldte Gjenstande, som det ikke heller var Arrestantens Hensigt at betale, har han senere dels pantsat, dels opslidt.

Forsaavidt endelig Arrestanten er sigtet for sammen med ovennævnte Person og en tredie Person at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Falsk overfor Marskandiser Rasmussen i Svendborg, kan det ved det Fremkomne ikke ansees godtgjort, at han har gjort sig skyldig i saadant Forhold, om hvilket han har erklæret, at han ikke kan erindre Noget.

Da der var opstaaet Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed med Hensyn til det af ham begaaede Drab, har han været indlagt til Observation paa Middelfart Sindssygeanstalt, og gaar den af vedkommende Overlæge afgivne Erklæring ud paa, at Arrestanten lider af Epilepsi, og at det synes utvivlsomt, at denne Lidelse til en vis Grad har øvet en svækkende og sløvende Indflydelse paa hans aandelige Personlighed, hvilken Indflydelse dog i sig selv paa ingen Maade kan siges at være saa stor, at den tilintetgjør eller blot i væsentlig Grad svækker hans Tilregnelighed overfor en saa stor og alvorlig Forbrydelse som Drabet. Naar Arrestantens Tilstaaelse herom imidlertid lægges til Grund, har han efter Overlægens Formening handlet under Indflydelse af en abnorm Sindstilstand, der sandsynligvis maa være grunden i hans epileptiske Lidelse, der stundom synes hos ham at give sig tilkørende ved en omtaaget og uklar Tilstand, hvorimod der ikke kan være Tale om en i bevidstløs Tilstand udført Voldshandling, saaledes som de kunne forekomme hos Epileptikere.

Det kgl. Sundhedskollegium, hvis Erklæring om, hvorvidt samme kunde tiltræde den af fornævnte Overlæge afgivne Erklæring om Arrestantens Sindstilstand, da han begik det omhandlede Drab, samt om hans mentale Tilstand kan antages at have haft nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed ved Begaelsen af de øvrige i Sagen ommeldte Forbrydelser, Overretten har indhentet, har i Skrivelse af 5te d. M. udtalt, at da Arrestanten under sit Ophold paa Sindssygeanstalten har haft et utvivlsomt Anfald af epileptisk Krampe, maa det ansees for bevist, at han er Epileptiker; men der er Intet i de foreliggende Oplysninger, der tyder paa, at han har haft et epileptisk Anfald, da han begik Drabet. Kollegiet maa i Overensstemmelse med Overlægen antage, at ingen af de foreliggende Oplysninger tyde paa, at Arrestanten, da han begik Drabet, har været i fuldstændig bevidstløs Tilstand eller har handlet efter instinktive, uimodstaaelige Indskydelser, saaledes som Tilfældet kan være hos Epileptikere efter eller før Anfaldet. Men selv

om Arrestanten paa selve Drabsdagen ikke har haft noget tydeligt ud-talt Krampeanfald, er der efter Kollegiets Formening meget i hans Adfærd under Forbrydelsens Udførelse, som tyder paa, at han har udført Drabet i en sygelig Tilstand. I ethvert Tilfælde kan efter Kollegiets Mening den Mulighed ikke benægtes, at Epilepsien hos ham har fremkaldt en uklar, maaske halvbevidst Tilstand med brutal, voldsom Ophidselse, der har behersket hans Sind og forhindret eller vanskeliggjort fornuftigt Overlæg. Bagefter angiver han da de Motiver, der beherskede ham, saa vidt han kan huske dem, og selv kan han da indse, at de vare urigtige og ufornuftige.

Angaaende det andet af Retten fremsatte Spørgsmaal har Kollegiet erklæret sig ude af Stand til at meddele andre Oplysninger, end der fremgaar af det Foranførte og Overlægens Erklæring.

Arrestanten er født den 16 Juni 1871 og anset: ifølge Lunde Skam Herreders samt Grevskabet Roepstorffs Birks Extrarets Dom af 24 November 1891 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, ifølge Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Marts 1894 efter Straffelovens § 268, jvfr. dog § 271, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge Bjerge-Aasum Herreders Extrarets Dom af 11 Juli 1894 efter Straffelovens § 282, jvfr. § 47, 1ste Mbr., med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ifølge Vinding Herreds Extrarets Dom af 13 April 1895 efter Straffelovens § 253, jvfr. § 57, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ifølge Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 10 September 1895 efter Straffelovens § 251, jvfr. § 64, med lige Arbejde i 2 Maaneder.

Som Følge af Foranstaaende, og idet Arrestanten efter det Foreliggende, særligt de af vedkommende Sindssygelæge og det kgl. Sundhedskollegium som ommeldt afgivne Erklæringer, maa ansees, da han udøvede det ovennævnte Drab, at have været vel ikke fuldstændig utilregnelig, men dog ikke heller i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælssunde Persøner, vil han være at ansee efter Straffelovens § 186, jvfr. § 39, § 228, § 253 og § 275, jvfr. § 268, og den ved den indankede Dom valgte Straf af Tugthusarbejde i 8 Aar findes passende.

Fredagen den 10 Februar.

Nr. 350.

Advokat Nellemann

contra

Georg Valdemar Ernst Ingerslev (Def. Salomon),

der tiltales for Ran.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 November 1898: Arrestanten Georg Valdemar Ernst Ingerslev bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Georg Valdemar Ernst Ingerslev til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Georg Valdemar Ernst Ingerslev for Ran.

Arrestanten er født den 28 Marts 1869 og ofte straffet, bl. A.: ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 22 Januar 1889 efter Straffelovens § 228, jfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 5 Maj 1891 efter Straffelovens § 251 med lige Straf, og senest ved Rettens Dom af 24 November 1896 efter Straffelovens § 236 med lige Straf.

Arrestanten sigtes nu for at have den 3 September dette Aar om Aftenen fraranet Tjener Thomas Bentin Johansen et under Sagen tilvejebragt Uhr med vedhængende Kjæde af samlet Værdi 40 Kr.

I saa Henseende har Johansen nærmere forklaret, at han den paa-gjældende Aften hen ved Kl. 11 paa Højbroplads blev tiltalt af Arrestanten, der var ham ganske ubekjendt, og som bad ham om Penge til Natteløgis. Johansen svarede, at han ingen Penge havde, og Arrestanten bad ham da at følge med hjem til Arrestantens Vært og kautionere for, at Logis'et blev betalt, da han ellers ikke kunde blive der om Natten. Johansen fulgte ogsaa med Arrestanten gjennem forskellige Gader, og da de vare komne til Hjørnet af Hummergade og Asylgade, hvor der var temmelig mørkt, standsede Arrestanten pludselig, sagde, at han ikke kunde tro, at Johansen ingen Penge havde, og vilde undersøge hans Lommer, men tog saa pludselig fat i Johansens Uhr, som denne havde i sin Vestelomme, trak med et Ryk Uhret med tilhørende Kjæde til sig saaledes, at Johansen af denne sidste kun beholdt tilbage den Tværstang, hvormed Kjæden var fastgjort i et Knap-hul i hans Vest, og sagde til Johansen, at han ikke fik Uhret igjen, før han betalte 10 Kr., som han kunde gaa hjem og hente til Arrestanten, der vilde afvente hans Tilbagekomst. Johansen forlod saa Arrestanten, og da han kort efter vendte tilbage med 2 Politibetjente, som han havde truffet i Nærheden, var Arrestanten forsvunden.

Efter at Johansen den 4 September d. A. om Morgenen paa Politistation II havde gjort Anmeldelse om det mod ham forøvede Ran og samtidig havde opgivet et Signalement af den Person, der havde fraranet ham Uhret og Kjæden, blev Arrestanten, paa hvem dette Signalement passede, anholdt den 7de samme Maaned og indbragt til den nævnte Politistation, hvor han bestemt blev gjenkjendt af Johansen som den af ham sigtede Person. Arrestanten nægtede imidlertid at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold og forklarede, at han

den 3 September d. A. om Aftenen havde besøgt forskjellige Beværtninger paa Vesterbro, hvor han havde nydt en Del Drikkevarer, og herved var han bleven saa beruset, at han aldeles ikke kunde mindes, hvad han havde foretaget sig den nævnte Aften; først Søndag Morgen den 4 September kom han atter til Bevidsthed, idet han fandt sig siddende paa en Bænk i Aborreparken, hvor han saaledes maa have sovet Rusen ud.

Under Sagen blev det imidlertid oplyst, at Arrestanten kort før sin Anholdelse havde solgt en Laaneseddel paa et Uhr med tilhørende Kjæde, og disse Gjenstande blev derefter bragte tilstede og gjenkendte af Johansen som de ham frarannede Arrestanten har nu ogsaa erkjendt, at han har været i Besiddelse af det nævnte Uhr og Kjæde, og at han har pantsat disse den 5 September d. A. Derimod har han vedvarende fastholdt, at han ikke har gjort sig skyldig i det ham paa-sigtede Ran, og har om sin Adkomst til Uhret og Kjæden forklaret, at han om Formiddagen den 4 September d. A. havde kjøbt dem for 8 Kr. af en ham ubekjendt Mandsperson, som han traf paa Gaden. Arrestanten har derhos under Sagen fastholdt, at han aldrig har sammen med Johansen og aldrig har set denne før her under Sagen, og har derhos vedvarende forklaret, at han ikke mindes, hvor han var henne om Aftenen den 3 September d. A.

Da nu Arrestantens Forklaring om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af Uhret og Kjæden, er ganske ubestyrket, og da Johansen har aflagt Tilhjemlingsed og godtgjort sin Ejendomsret med Hensyn til disse Ting, findes der at foreligge et efter Danske Lov 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten — hvis Fortid taler stærkt imod ham — for uhjemlet Besiddelse af de nævnte Gjenstande.

Da derhos den af Johansen afgivne edelige Forklaring yderligere bestyrkes ved, at et under Sagen afhørt Vidne ligeledes under Ed har forklaret at have den 3 September d. A. om Aftenen inden Kl. 10 seet de omhandlede Gjenstande i Johansens Besiddelse, ved at de to Politibetjente, til hvilke denne henvendte sig senere hen paa Aftenen, have forklaret, at Johansen til dem gav en lignende Forklaring om, hvad der lige forud var passeret ham, som den, der foreligger under Sagen, og endelig ved, at Johansen i Retten har forevist den Tværstang, som efter hans Forklaring blev tilbage, da Uhr og Kjæde revs fra ham, hvilken Tværstang viste sig ganske at svare til Kjædens Led, findes der i Henhold til alt det Forestaaende at være saadanne særlige Omstændigheder tilstede, at Arrestanten vil kunne dømmes — som Gjærningsmand — for Ran.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anses efter Straffelovens § 230, jfr. § 237, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 346.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Hans Peter Markvond Breil (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold, Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold.

Hobro Kjøbstads Extrarets Dom af 11 November 1898: Arrestanten Hans Peter Markvond Breil bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa bør han og udrede følgende Erstatningsbeløb: 1. Til Kjøbmand Wulff i Svinninge 5 Kr. 2. Til Indsidder Hans Olaf Hansen i Svinninge 8 Kr. 3 Øre. 3. Til Arbejdsmand Hans Møller i Grenaa 5 Kr. 4. Til Gjæstgiver Jensen i Grenaa 7 Kr. 16 Øre. 5. Til Gjæstgiver Jensen i Viborg 3 Kr., samt de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 16 Kr., og Defensor, Sagfører Schibbye, 12 Kr. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 December 1898: Arrestanten Hans Peter Markvond Breil bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt i Erstatning til Kjøbmand August Frederik Wulff, Indsidder Hans Oluf Hansen, Gjæstgiver J. P. Jensen og Gjæstgiver J. S. Jensen betale henholdsvis 5 Kr., 8 Kr. 3 Øre, 3 Kr. og 7 Kr. 16 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 20 Kr. til den Første og 15 Kr. til den Sidste, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Peter Markvond Breil til Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Peter Markvond Breil — der er født i Aaret 1873, og som, foruden at han ved Københavns Kriminal- og Politiret er mulkteret en Gang med 300 Kr. for Vold og Fornærmelse mod Politiet og en Gang med 40 Kr., efter sin Forklaring for Værtshusuorden, tidligere har været

straffet ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 November 1891 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, og § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 22 December 1891 efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 9 April 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og § 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge samme Rets Dom af 6 Maj 1893 efter Straffelovens § 251 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 22 September 1893 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Ringsted Herreds Extrarets Dom af 5 Oktober 1895 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 August 1896 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar — tiltales under nærværende Sag for Vold, Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold.

Efter at Arrestanten efter Udstaaelsen af den ham ved den sidstnævnte Dom ikjendte Straf under 12 April d. A. var bleven løsladt af Straffeanstalten, tog han Ophold i Kjøbenhavn, hvor der den 13 s. M. til Politiets Protokol over mistænkelige Personer blev under Trusel om Straf for Løsgængerer givet ham Tilhold bl. A. om ikke uden foregaaende Anmeldelse for Politiet at forlade Staden Kjøbenhavns Grund for at tage Ophold andetsteds; men efter nogen Tids Forløb forlod Arrestanten imidlertid Kjøbenhavn, hvorefter han, som det endvidere fremgaar af Sagens Oplysninger, indtil han den 5 September d. A., da han ved Paabegyndelsen af Undersøgelsen i nærværende Sag blev anholdt i Hobro, under falske Navne opholdt sig paa forskjellige Steder og bl. A. efterhaanden havde Arbejde i Svinninge paa Sjælland samt i Grenaa, Viborg og Hobro.

Foruden at det nu ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er tilstrækkelig godtgjort, at han, da han, som meldt, forlod Kjøbenhavn, ikke herom gjorde Anmeldelse for Politiet, og at han saaledes har overtraadt det ovennævnte Tilhold, maa det, for saa vidt angaar de Sigtelser for Bedrageri, hvorom der er Spørgsmaal for Overretten, til hvilken Sagen er appelleret alene efter Arrestantens Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, paa samme Maade ansees godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Svinninge, hvor Arrestanten under Navnet Briel arbejdede ved et Jernbaneanlæg, henvendte han sig Fredagen den 29 Juli d. A. til den derboende Kjøbmand August Frederik Wulff og formaaede denne, der stod i Forretningsforbindelse med Entreprenør Wætold, til at udlevere ham en Murske, en Fugeske og et Beløb af 30 Kr., idet Arrestanten urigtigen foregav, at Ingeniør Petersen, der var ansat hos Wætold, havde givet ham Tilladelse til at lade sig dette Beløb og de nævnte Redskaber udlevere for Wætolds Regning, men efter at Wulff senere paa Dagen ved en Samtale med Petersen havde erfaret, at denne ikke havde givet nogen saadan Tilladelse, blev der gjort Anmeldelse til Politiet, ved hvis Foranstaltning Arrestanten, der imidlertid sammen med et Fruentimmer havde begivet sig til Jyderup, blev efter-

sat og samme Dag antruffen paa Jernbanestationen dersteds, hvor han til den Politibejnt, som antraf ham, afleverede 25 Kr., og da han derhos efter Politibejntens Forklaring lovede i Løbet af Ugen yderligere at betale Wulff 5 Kr., blev der overensstemmende med et af Wulff i saa Henseende udtalt Ønske ikke den Gang fra Politiets Side foretaget Videre overfor Arrestanten i den ommeldte Anledning. For saa vidt Arrestanten, der oprindeligt vil have haft til Hensigt at vende tilbage til Svinninge, men som dog, idet han efter sin Forklaring opgav dette paa Grund af den skete Anmeldelse til Politiet, den nævnte Dags Aften begav sig til Kallundborg og den følgende Dag rejste herfra til Aarhus, har forklaret, at han, der vil have ladet sig Pengene udbetale i det Øjemed at anvende dem til Indkjøb af Sten, som skulde bruges ved hans Arbejde ved Jernbaneanlægget, ikke har haft til Hensigt at bedrage Wulff, vil der efter de Omstændigheder, som efter det Foreliggende i det Hele have været forbundne med hans Forhold, ikke kunne tages noget Hensyn til dette Foregivende. Medens Arrestanten ikke senere har betalt Kjøbmand Wulff de ovennævnte 5 Kr., ere de af Arrestanten til Politiet afleverede 25 Kr. udbetalte Wulff, hvorhos Murskeen og Fugeskeen, der maa antages at have havt en Værdi af ialt 1 Kr. 75 Øre, og som Arrestanten havde efterladt i Svinninge, under Sagen ere foranstaltede tilbageleverede til Wulff.

Forinden Arrestanten forlod Svinninge, havde han af Indsider Hans Oluf Hansen dersteds modtaget et denne tilhørende Lommeuhr, som han førte med sig fra Svinninge og senere afhændede til en Arbejdsmand i Grenaa; men medens Hansen har forklaret, at Arrestanten Torsdag Aften den 28 Juli fik Uhret til Laans med den Aftale, at det skulde tilbageleveres den næste Dags Morgen, gaar Arrestantens Forklaring ud paa, at Uhret blev overleveret ham i det Øjemed, at han skulde have det paa Prøve for senere eventuelt at købe det; men selv om denne sidste Forklaring lægges til Grund ved Bedømmelsen af Arrestantens Forhold med Hensyn til det ommeldte Uhr, maa dette Forhold dog tilregnes ham som bedrageligt. Under Sagen er Uhret bragt til Stede og efter at være vurderet til 5 Kr. udleveret Hans Oluf Hansen.

Da Arrestanten, der i Dagene fra Tirsdagen den 23de til Torsdagen den 25 August d. A., i hvilke han under Navnet Eriksen arbejdede i Viborg som Brolægger, logerede hos Gjæstgiver J. P. Jensen der i Byen, den sidstnævnte Dags Eftermiddag Kl. omtrent 6 vendte hjem til dette sit Logis, efter at det Arbejde, han hidtil havde havt, umiddelbart forinden var ophørt, og han i den Anledning havde modtaget 8 Kr. i Afregning, anmodede han Gjæstgiver Jensen om et Laan af 8 Kr., for ved Hjælp deraf at kunne købe sig et Par Sko, og efter at Jensen først havde vist sig utilbøjelig til at yde Arrestanten et saadant Laan, købte han for egen Regning et Par Sko til en Pris af 8 Kr., hvilke Sko han overlod Arrestanten, der efter Jensens Forklaring lovede at betale ham de 8 Kr. den paafølgende Lørdag — hvad Arrestanten dog ikke vil kunne erindre bestemt at have givet Tilsagn om —, hvorpaa Arrestanten, der ikke havde sat Jensen i Kundskab om, at han ikke længere havde noget Arbejde i Byen, og som Kl. henved 8 gik bort fra sit Logis under Foregivende af, at han agtede sig hen til et offentligt Anlæg, hvor der blev musiceret, samme Aften

forlod Byen med et Jernbanetog. De ommeldte Sko, som Arrestanten efter det Anførte maa antages at have forskaffet sig uden Hensigt til at betale dem, fandtes ved hans Anholdelse endnu i hans Besiddelse og ere, efter at være vurderede til 6 Kr., udleverede Gjæstgiver Jensen.

Om Morgen den 29 Juli d. A., hvilken Dag Arrestanten, som ovennævnt, forlod Svinninge, erholdt han af fornævnte Indsidder Hans Oluf Hansens Hustru udleveret en Tikroneseddel, som han derefter beholdt, i hvilken Henseende Hansens Hustru nærmere har forklaret, at Arrestanten anmodede hende om et Laan af 50 Øre, og at hun, der ikke var i Besiddelse af Smaapenge, for at blive i Stand til at imødekomme denne Anmodning, overlod ham bemeldte Pengeseddel, for at han kunde foranstalte den byttet for hende, hvorimod Arrestanten vedholdende har paastaet, at han af Hansens Hustru laante hele det modtagne Beløb, for hvilket han agtede at købe Sten, hvad dog som Følge af, at han ikke traf den Mand, med hvem han i Forvejen havde truffet Aftale om Kjøb af Sten, ikke skete. Til at forkaste denne Arrestantens Forklaring give Sagens Oplysninger vel ikke aldeles tilstrækkelig Føje; men Arrestantens Forhold ved strax efter Modtagelsen af de ommeldte 10 Kr. at rejse bort fra Svinninge uden at tilbagebetale Beløbet eller en Gang at sætte Hansen eller Hustru i Kundskab om, hvor han derefter tog Ophold, findes ikke destomindre at maatte tilregnes ham som svigagtigt.

Ligeledes maa Arrestanten — der, da han, som ovenanført, forlod Svinninge og senere Viborg, skyldte paa det førstnævnte Sted 5 Kr. 58 Øre til Indsidder Hans Oluf Hansen for Kost og paa det sidstnævnte Sted 3 Kr. til Gjæstgiver J. P. Jensen for Kost og Logis, og som endvidere den 16 August d. A. efter i nogle Dage at have logeret hos Gjæstgiver J. S. Jensen i Grenaa, hvor han optraadte under Navnet Petersen, uden Jensens Vidende og uden at betale et Beløb af 7 Kr. 16 Øre, som han var bleven Jensen skyldig for Kost og Logis samt Drikkevarer, forlod Byen — ansees at have gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold ved under de anførte Omstændigheder, og idet han derhos end ikke senere underrettede de Paagjældende om sit Opholdssted, at unddrage sig Opfyldelsen af disse Gjældsforpligtelser. Under Sagen har Hans Oluf Hansen som delvis Fyldstgjørelse for de 5 Kr. 58 Øre, som han havde tilgode hos Arrestanten for Kost, og for de 10 Kr., som Arrestanten, som ovennævnt, havde faaet af hans Hustru, modtaget nogle Arrestanten tilhørende Effekter til en Værdi af 7 Kr. 55 Øre.

Hvad endelig angaar Sigtelsen for Vold, fremgaar det af Sagens Oplysninger, at, efterat Brolægger Jens Michaelsen den 4 September d. A. paa »Grøndalsvej« i Hobro havde været i Haandgemæng med en anden Mand, hvem nogle tilstedekomne Personer befriede for Michaelsen, der var en Del beruset, tilkaldte denne Arrestanten, der paa den Tid arbejdede som Brolægger i Hobro, hvor han havde navngivet sig Hansen, og de gik derpaa i Følge med hinanden henad Byens Hovedgade og herfra ind paa den saakaldte Skovvej, hvor de antraf Arbejdsmand Hans Jensen. Af Arrestanten, der har forklaret, at Michaelsen havde indfundet sig i Arrestantens Logis og sagt, at han skulde komme med, »da der var 10 Mand, der havde slaet ham«, er det nu erkjendt, at han ved denne Lejlighed, som han har udtrykt sig, uden Grund

slog Hans Jensen, i hvilken Henseende denne har afgivet en nærmere Forklaring, hvis Rigtighed i det Væsentlige er godtgjort ved de af 2de Vidner afgivne beedigede Forklaringer, og som gaar ud paa, at skjønt han ikkun havde været Vidne til det paa Grøndalsvej stedfundne Opttrin, men ikke havde taget nogen Del heri, ytrede Michaelsen, da han og Arrestanten antraf Jensen: »Der er saa den Første«, og at Arrestanten derefter sprang paa ham og gjentagende bibragte ham »Skaller«, af hvilke den ene ramte ham under det venstre Øje, samt kastede ham omkuld og slog ham flere Gange med knyttet Næve oven i Hovedet, ligesom Arrestanten rev hans Benklæder itu. Hans Jensen, der ved sit Møde i Politiretten den 5 September d. A. viste sig at være noget blaafarvet under det venstre Øje, har derhos forklaret, at han da ikke følte nogen videre Smerte, men at han den foregaaende Dag havde været stærkt ophovnet og øm.

For sit Forhold i de ommeldte Henseender vil Arrestanten være at ansee dels efter Straffelovens §§ 251, 253 og 257 samt i Medfør af Lov 11 Maj 1897 § 1 efter Straffelovens § 200, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 2, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Efter de i saa Henseende nedlagte Paastande vil Arrestanten derhos være at tilpligte at betale Kjøbmand August Frederik Wulff, Indsieder Hans Oluf Hansen, Gjæstgiver J. P. Jensen og Gjæstgiver J. S. Jensen i Erstatning henholdsvis 5 Kr., 8 Kr. 3 Øre, 3 Kr. og 7 Kr. 16 Øre, hvorimod den af Arbejdsmand Hans Møller i Grenaa, der havde tilforhandlet sig det ovenommeldte Hans Oluf Hansen tilhørende Uhr af den Mand, til hvem Arrestanten havde afhændet samme, nedlagte Paastand om Tilkjendelse hos Arrestanten af en Erstatning af 7 Kr. for dette af ham udleverede Uhr, ikke kan tages under Paakjendelse under nærværende Sag.

Mandagen den 13 Februar.

Nr. 266. Bogholder **F. V. Struve** eller **Strufve** (Jensen)

contra

Grosserer **Herman Pahl** (Ingen),

betr. Betaling af 400 Kr. 2 Øre m. v.

Sø- og Handelsrettens Dom af 30 Juni 1898: Indstævnte, Bogholder F. V. Struve eller Strufve, bør til Sagsøgeren, Grosserer Hermann Pahl betale de paastævnte 400 Kr. 2 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 14 Januar d. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det væsentlige tiltrædes,

kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Bogholder F. V. Struve, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Grosserer Herman Pahl paastaet Indstævnte, Bogholder F. V. Struve eller Strufve, dømt til at betale 400 Kr. 2 Øre, som denne skal skyldte ham til Rest paa i sin Tid leverede Varer, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 14 Januar d. A. foruden Sagsomkostninger. Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger.

Det er under Sagen givet, at Indstævnte, der er Svensk, i sin Tid drev Handelsforretning i Malmø, hvor han da var bosat, og at han i 1886 til denne Forretning fra Sagsøgerens herværende Forretning fik leveret i forskellige Gange Varer til et samlet Beløb af 667 Kr. 82 Ø. Det er derhos af Sagsøgeren paastaet, men af Indstævnte benægtet og ikke bevist, at Indstævnte skal have kjøbt og i alt Fald tildels modtaget flere af disse Varer under personlige Besøg her i Byen.

I 1887 kom Indstævntes Bo under Konkursbehandling i Malmø, og fra Konkursboet modtog Sagsøgeren den 7de eller 27 August 1887 en Dividende af 267 Kr. 80 Øre (o: ca. 40 pCt.), hvorefter der til Rest paa det ovennævnte Gjældsbeløb skyldtes de paastævnte 400 Kr. 2 Ø. Indstævnte tog faa Aar efter Ophold her i Kjøbenhavn, hvor han i de sidste ca. 7 Aar før Sagens Anlæg havde været bosat med sin Husstand og indtaget Stilling som Bogholder i en herværende Forretning, hvad han endnu gjør.

Indstævnte har støttet sin Frifindelsespaastand paa, at der inden Sagens Anlæg var forløbet mere end 10 Aar, efter at den omtalte Dividende i hans Konkursbo var betalt, og at der ikke i al den Tid var skeet noget Skridt for at holde Fordringen i Kraft fra Sagsøgerens Side, særlig ved at denne, der en Tidlang skal have været ubekjendt med Indstævntes Opholdssted, foretog en saadan Anmeldelse for svensk Domstol eller Øvrighed med fornøden Bekjædtgjørelse derom, som er foreskrevet i den svenske Forordning om Forældelse af 4 Marts 1862, samt at det paastævnte Krav saaledes maatte siges at være forældet, idet han har hævdet, at svensk Ret maa komme til Anvendelse i nærværende Tilfælde, da Gjælden var stiftet, medens han var bosat i Sverrig, og da han fremdeles er svensk Statsborger og netop har til Hensigt atter, saa snart Forholdene tillade det, at bosætte sig i Sverrig.

Sagsøgeren har heller ikke bestridt, at Fordringen maatte siges at være forældet inden Sagens Anlæg, hvis svensk Ret skulde komme til Anvendelse i nærværende Tilfælde, men han har i Modsætning dertil hævdet, at dansk Ret, hvorefter det er givet, at Fordringen ikke vilde være forældet, maa lægges til Grund ved Sagens Afgjørelse.

Naar Sagsøgeren har ment, at dette maatte blive en Følge allerede deraf, at Sagen er anlagt ved dansk Domstol, kan der ikke gives ham

Medhold deri, da Spørgsmaalet om en Fordrings Forældelse ikke er af processuel Natur. Ej heller kan det i og for sig blive af nogen Betydning i saa Henseende, om Indstævnte, som af Sagsøgeren paastaet, selv maatte have kjøbt Varerne, i alt Fald for en stor Del, her paa Pladsen, eller om de efter skriftlig Bestilling fra Malmø af Sagsøgeren maatte være blevne ham sendte dertil.

Det findes imidlertid ikke hverken af, hvad der iøvrigt foreligger, eller af Fordringens Karakter at kunne udledes, at det ved dens Stiftelse skulde have været Parternes Hensigt, at den netop skulde opfyldes i Sværrig, og at den særlig i Henseende til de den vedrørende Forhold til enhver Tid skulde være svensk Ret undergiven, og Sagsøgeren findes, efter at Indstævnte havde taget fast Ophold her i Landet, medens Fordringen endnu var i Kraft, at have været beføjet til at gaa ud fra, at Fordringen, saa længe Indstævnte derpaa havde sit Hjemsted her, maatte, uanseet at han fremdeles maatte være svensk Statsborger, med Hensyn til Fordringens Opretholdelse og Forfølgelse være at bedømme efter de her gjældende Love.

Indstævnte vil derfor blive at dømme efter den nedlagte Paastand, dog at Sagens Omkostninger findes at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 16 Februar.

Nr. 18. Handelsfirmaet **H. Chr. Hansen & Co.**, Indehaver
Grosserer H. Chr. Hansen (Nellemann)

contra

Enken **Tatarinowas** Konkursbo i St. Petersborg ved Høiesterets-
advokat Hindenburg (Hindenburg),

betr. et Handelsmellemværende.

Sø- og Handelsrettens Dom af 13 August 1896: Indstævnte, Handelsfirmaet H. Chr. Hansen & Co. hersteds — Indehaver Grosserer H. Chr. Hansen — bør til Skifteforvalteren i Enkefru A. M. Tatarinowas Konkursbo i St. Petersborg betale 9011 Kr. 41 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 11 Oktober 1893, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den være at stadfæste, dog at de Beløb, som Hovedappellanten vil have at betale Kontraappellanten for de 80 Fustager Smør og for de i Rusland solgte 672 Par Gæs, paa Grund af begaaede Regnefejl ville, efter hvad

der er uomtvistet for Høiesteret, være at nedsætte henholdsvis med 390 Kroner 69 Øre og 106 Kroner 50 Øre, saaledes at det Kontraappellanten hos Hovedappellanten tilkommende Beløb bliver 8514 Kroner 22 Øre med Renter.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Hovedappellanten, Firmaet H. Chr. Hansen & Co., bør til Kontraappellanten, Enken A. M. Tatarinowas Konkursbo, betale 8514 Kroner 22 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 11 Oktober 1893, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Henhold til Stævning af 11 Oktober 1893 paastod Enkefru A. M. Tatarinowa, der da drev Handelsforretning i St. Petersborg, paa Grundlag af en af hende samtidig fremlagt Kontokurant Indstævnte, Handelsfirmaet H. Chr. Hansen & Co. hersteds — hvis Indehaver er Grosserer H. C. Hansen — dømt til at betale hende til Rest for leverede Varer 16,066 Kr. 82 Øre med Renter, der under Sagens Gang ere nedsatte til 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, foruden Sagsomkostninger. Indstævnte, der ligeledes strax fremlagde en Kontokurant, hvorefter han i alt Fald kun skulde skyldes Sagsøgerinden 7059 Kr. 28 Øre til Rest paa de ham leverede Vareposter, gjorde gjældende, at han fra sin Side havde et Erstatningskrav paa Sagsøgerinden, der langt oversteg den af ham opgivne Debetsaldo, og han fordrede sig derfor frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger, idet han forbeholdt sig Ret til senere under særlig Sag at gjøre sit øvrige Erstatningskrav gjældende.

Under den skriftlige Procedure erkjendte Sagsøgerinden imidlertid, at hun burde betale tvende af Indstævnte fordrede Beløb paa tilsammen 9 Kr. 14 Øre for et hende tilsendt Telegram og et Tidsskrift, hvilke ikke vare opførte i hendes Kontokurant, og at en Debetpost i denne derhos burde nedsættes med 35 Kr. 93 Øre, da to under den henførte Fustager Smør, som ved Fremsendelsen i sin Tid erkjendt, havde været af ringere Beskaffenhed end det øvrige Smør under nævnte Post og derfor burde have været opførte med de anførte 35 Kr. 93 Øre mindre; men, da det omvendt var oplyst, at to andre Poster i hendes Kontokurant ved en Fejltagelse vare blevne opførte med tilsammen 3 Kr. 60 Øre for lidt, berigtigede hun sin oprindelige Paa-stand endeligen derhen, at hun fordrede sig tilkjendt 16,066 Kr. 82 Øre ÷ 41 Kr. 47 Øre (∴ 9 Kr. 14 Øre + 35 Kr. 93 Øre ÷ 3 Kr. 60 Øre) eller 16,025 Kr. 35 Øre. Endvidere er under Sagens Gang Enkefru A. M. Tatarinowas Bo blevet taget under Konkursbehandling, og, idet Konkursboet derpaa er indtraadt i Sagen i hendes Sted, er

Paastanden derfor bleven ændret derhen, at det nysnævnte Beløb af 16,025 Kr. 35 Øre med Renter og Omkostninger tilkjendes Skifteforvalteren paa Konkursboets Vegne.

Den Handelsforbindelse, der havde fremkaldt det omtvistede Mellemværende, indlededes i Efteraaret 1891, men antog navnlig et større større Omfang, efter at en Mand af dansk eller norsk Herkomst ved Navn Thielo under 15 Februar 1892 var bleven optagen i Enkefru Tatarinowas Forretning, saaledes at han ifølge en foreliggende Fuldmagt overtog dennes Exportafdeling og i denne Branche underskrev Firmaet pr. procura.

Handelsforbindelsen bestod i, at Enkefru Tatarinowa efterhaanden tilstillede Indstævnte foruden nogle faa mindre Partier Æg og Ost, der ikke have foranlediget nogen Tvist, en stor Mængde Partier russisk Smør, idet hun omtrent samtidig trak ti Dages Vexler paa Indstævnte for Beløb, der tilnærmelsesvis svarede til Varernes antagne Værdi. Enkelte Partier af det nævnte Smør maa Indstævnte antages strax at have købt for egen Regning til en forud aftalt Pris, men den allerstørste Del af Smørret blev sendt ham saaledes, at han, efter først at have vejet det og undersøgt dets Kvalitet samt i flere Tilfælde at have solgt i alt Fald mindre eller større Dele deraf, derpaa foretog Afregning af hver enkelt saadan Sending Smør overfor Enkefru Tatarinowa, idet han faktisk da overtog dette for egen Regning og, uden at meddele hende nogensomhelst Oplysning om sine Udgifter ved Smørret og om, hvorledes han havde disponeret eller agtede at disponere over Smørret, samt om sin Fortjeneste eller sit Tab derved, afregnede Smørret overfor hende til et af ham, uden Iagttagelse af de samtidige Smørnoteringer, selv opgivet bestemt Beløb, som i adskillige Tilfælde fastsattes under Et for samtlige Fustager til et vist Beløb pr. Fustage, men i andre Tilfælde — som det maa antages, fordi Fustagerens Kvalitet var meget forskjellig indbyrdes i Sendingen — derimod fastsattes for hver enkelt Fustage for sig. I denne Afregningsmaade, der efter Indstævntes af Sagsøgerinden bestridte og ikke beviste Anbringende skal have støttet sig til en Aftale, som efter hans Fremstilling udtrykkelig blev truffen, medens han i Foraaret 1892 var i St. Petersborg, sees Sagsøgerinden ogsaa i alt Fald stiltiende at have fundet sig — hvad der efter hendes Fremstilling dog kun var begrundet i, at hun den Gang ikke havde Noget at indvende imod de Priser, hvortil Indstævnte afregnede Smørret — indtil den Tvist opstod mellem Parterne i Slutningen af 1892, der har fremkaldt nærværende Retssag. Det skal i Forbindelse hermed nævnes, at de 14 Leveringer Smør, som Sagsøgerinden afsendte fra Begyndelsen af Marts til Begyndelsen af Juni 1892 (efter vor Tidsregning), og som tilsammen udgjorde over 1300 Fustager, alle bleve afregnede af Indstævnte i Løbet af en Maanedstid efter, samt at 3 Leveringer Smør paa tilsammen 121 Fustager, som Sagsøgerinden afsendte i Juli og første Halvdel af September s. A. (vor Tidsregning), bleve afregnede af Indstævnte i Løbet af sidstnævnte Maaned.

Enkefru Tatarinowa tilstillede fremdeles i Tiden fra den 24 September til den 17 December 1892 efter vor Tidsregning Indstævnte efterhaanden endnu henholdsvis 50, 50, 25, 80, 44, 177, 20, 30 og 100 Fustager Smør og trak som tidligere omtrent samtidig Vexler for

den omtrentlige Værdi af disse Sendinger paa Indstævnte, som ogsaa indfrie disse Vexler ved Forfaldstid med Undtagelse af en Vexel paa 7000 Kr., som var bleven trukken paa ham den 5 December, gammel, 17 December, ny Stil, samtidig med Afsendelsen af de ovenfor sidstnævnte 100 Fustager Smør, idet Indstævnte vægrede sig ved at acceptere og indfri denne Vexel og et Par andre paa Grund af et da opstaaet Brud mellem Parterne i Anledning af en nedenfor omtalt Gaaseforretning mellem dem, der efter hans Paastand hjemlede ham et betydeligt Erstatningskrav. Af de saaledes sidstnævnte 9 Smørsendinger i Tiden fra den 24 September 1892 til den 17 December afregnede Indstævnte ingen før i Marts 1893, men de 5 af disse Afregninger vedrørende de 5 Sendinger paa 50, 50, 25, 44 og 30 Fustager, hvilke Afregninger fremkom i Tiden fra den 7 Marts til den 10 April 1893, have dog ikke fremkaldt nogen Tvist mellem Parterne. Anderledes stiller det sig derimod med Afregningerne for de 4 øvrige Leveringer paa 80, 177, 20 og 100 Fustager (afsendte henholdsvis 21 og 31 Oktober og 17 December vor Tidsregning), hvilke Afregninger vare daterede henholdsvis den 30 og 15 Maj, den 22 April og den 6 Juni 1893, idet disse Afregninger af Indstævnte vare opgjorte til 4259 Kr. 28 Øre, 12,738 Kr. 30 Øre, 1090 Kr. 26 Øre og 4727 Kr. 75 Øre, medens Sagsøgerinden paa den af hende fremlagte Kontokurant og her under Sagen har fordret disse 4 Leveringer afregnede henholdsvis med 6251 Kr. 04 Øre — hvilket Beløb hun dog senere har nedsat til 6215 Kr. 11 Øre, idet hun, som tidligere omtalt, har erkjendt, at 2 Fustager af dette Parti, der vare af ringere Beskaffenhed, maatte afregnes med 35 Kr. 93 Øre mindre — og med 15,014 Kr. 62 Øre, 1235 Kr. 40 Øre og 6011 Kr. 84 Øre, o: henholdsvis med 1955 Kr. 83 Øre, 2276 Kr. 32 Øre, 145 Kr. 14 Øre og 1284 Kr. 09 Øre eller tilsammen med 5661 Kr. 38 Øre mere, end det fra Indstævntes Side var skeet.

Forsaaavidt der nu fra Indstævntes Side herimod er rejst den Indsigelse, at Fru Tatarinowa allerede af den Grund maatte være afskaaren fra at fremkomme med Indvendinger mod disse Afregninger, at hun ikke havde reklameret overfor dem ved deres Fremkomst, men, som anført, først ved at rejse Sagen havde fremsat sin Paastand om disse Posters Forhøjelse for de to Posters Vedkommende endog ganske vilkaarligt, findes der ikke at kunne gives ham Medhold deri, naar hensees til, at det allerede længe før Fremkomsten af disse Afregninger af andre Grunde var kommet til et fuldstændigt Brud mellem Parterne, og at der allerede da var Tale om at søge Forholdet mellem dem afgjort ved Retssag, saa at der ikke var nogen Grund for Sagsøgerinden til da særlig at rejse Forhandling om disse Afregninger. Hvad dernæst særlig angaar Afregningen af 15 Marts 1893 for de 177 Fustager, der vare afsendte til Indstævnte den 31 Oktober 1892 ny Stil, da har han under Sagen erkjendt, at disse i Virkeligheden af ham vare overtagne i fast Regning til en forud bestemt Pris, og at det Beløb, hvormed Sagsøgerinden har fordret dem afregnet, svarer til den saaledes aftalte Pris, og, skjøndt han har forment, at han ikke kunde være bunden ved den om Prisen trufne Aftale, fordi det ved Fremkomsten af de 177 Fustager, der bestod af 3 forskellige Partier, havde vist sig, hvad han strax havde meddelt Sagsøgerinden, at det

ene Parti var af et andet Mærke end lovet og det andet Parti 19 Foustager mindre end tilsagt, har Indstævnte dog under Proceduren erkjendt, at han ikke ved at modtage dette Smør behørig havde gjort Indsigelse mod at betale det med den engang aftalte Pris, og han har derfor akcepteret, at Afregningen for samme forhøjes, dog ikke, som af Citantinden forlangt, med de ovennævnte 2276 Kr. 32 Øre, men kun med 2149 Kr. 25 Øre, o: med 127 Kr. 07 Øre mindre, da det ved Vejningen af Smørret efter Ankomsten her havde vist sig, at det ene Parti kun vejede 6334 Pd. istedetfor, som af Sagsøgerinden angivet, 6483½ Pd., hvad der netop svarede til en Prisnedsættelse af 127 Kr. 07 Øre. Heri findes der nu ogsaa at maatte gives Indstævnte Medhold, da han sees strax at have gjort Sagsøgerinden opmærksom paa, at hendes Vægtspecifikation for dette Smør var urigtig, hvad hun omvendt ikke strax bestred, og da det, efter hvad der foreligger, maa antages, at Sagsøgerinden, uagtet hun leverede alt Smøret fob St. Petersborg, dog engang for alle var gaaet ind paa, at den ved Eftervejning af Smøret her af Indstævnte — særlig under Hensyn til Undersøgelse af Taraen — udfundne Vægt lagdes til Grund for Afregningerne. Naar Sagsøgerinden dernæst har fordret Afregningen af 30 Maj 1893 for de af hende den 21 Oktober 1892 fremsendte 80 Fustager Smør forhøjet med 1955 Kr. 83 Øre til 6215 Kr. 11 Øre, da skjønnes der at maatte gives hende Medhold deri. Ved Forhandlingerne inden Afsendelsen af disse 80 Foustager Smør var der — som det synes paa Grund af en fejlagtig Telegrafdepeche — indløbet en Misforstaaelse, idet Sagsøgerinden mente, at Indstævnte havde overtaget dem i fast Regning til 90 Øre pr. Pd., medens Indstævnte kun havde villet modtage dem som sædvanlig mod senere Afregning, samtidig med at han udtalte Haab om, hvis Smørret var godt, at kunne opnaa mulig endog 96 Øre for det fob. Hvorledes det nu imidlertid end maatte forholde sig dermed, maa Indstævnte imidlertid, uagtet han ikke kunde siges fra først af at have overtaget Smøret for egen Regning til 90 Øre pr. Pd., dog siges i alt Fald senere overfor Sagsøgerinden at have forpligtet sig til mindst at skaffe hende den af hende saaledes fordrede Pris for dette Smør, idet han, efter at Misforstaaelsen var oplyst, og efterat Smøret var kommet hertil og af ham besigtiget, udtrykkelig tilskrev hende den 27 Oktober 1892, at, endskjøndt Halvparten af dette Smør var gammelt og af talgagtig Tendens, kunde hun være ganske rolig med Hensyn til dets Salg, da Indstævnte nok skulde opnaa den af ham telegraferede Pris 96 Øre fob derfor, hvormed Alt den Sag vedrørende var klart. Og da Indstævnte nu ikke har benægtet, at en Pris af 96 Øre fob vilde medføre Berettigelse for Sagsøgerinden til mindst at faa dette Smør afregnet med de af hende derfor fordrede 90 Øre pr. Pd., der svarer til 6215 Kr. 11 Øre, maa han ogsaa tilsvare hende dette Beløb for de 80 Fustager. Derimod findes Sagsøgerinden ikke at have været berettiget til at fordre de af hende den 31 Oktober og 17 December 1892 afsendte 20 og 100 Fustager Smør afregnet som af hende paastaaet med 145 Kr. 14 Øre og 1284 Kr. 09 Øre mere end som sket i Indstævntes Afregninger derover af 22 April og 6te Juni 1893. De omtalte 20 og 100 Fustager vare nemlig sendte Indstævnte paa sædvanlig Maade, saaledes at han først senere skulde gjøre Afregning derfor til en af ham under

Hensyn til Smørkonjunkturerne og Smørets Kvalitet m. m. angiven Pris, og har han, forsaavidt dette Smør blev afregnet saa sent og til en saa lav Pris, som det skete (henholdsvis 54 og 50 Øre pr. Pd.), fremhævet, at dette Smør havde været endnu daarligere og mere overgjemt end adskilligt af det tidligere fra Sagsøgerinden modtagne og saaledes særdeles vanskeligt at faa solgt, hvilket kun havde kunnet ske til Bageribrug og i Smaapartier, naar det ikke skulde sælges for omtrent slet Intet. At Smøret blev afregnet saa sent, som det skete, kan der nu ikke tillægges nogen Betydning til Indstævntes Skade, da Sagsøgerinden tidligere havde erklæret, at hun kun ønskede Afregning over hvert fremsendt Parti samlet under Et, og maa det i Forbindelse dermed bemærkes, at Sagsøgerinden ikke sees at have besvaret særlig to Breve fra Indstævnte af 11 og 22 April 1893, hvori denne i Anledning af Begjæring om Afregning over det usolgte Smør forespurgte, om han skulde sælge det tilbagestaaende Smør bedst muligt, eller om Sagsøgerinden, hvad han helst saa, selv vilde disponere derover mod Refusion af Forskudsbeløbet. Og, om end Indstævnte selvfølgelig ikke var berettiget til at afregne Smørret til hvilken som helst Pris, han fandt for godt, findes der dog, da de omtalte to Afregninger vare skete, saa vidt det kan sees, ganske paa samme Maade som alle Indstævntes tidligere Afregninger, som Sagsøgerinden uden videre havde akcepteret, derunder endnu Afregningerne af Marts og Begyndelsen af April 1893, ikke under Sagen med Føje at være rejst Indsigelse mod samme, og der foreligger i alt Fald heller ikke noget Grundlag for den af Sagsøgerinden for disse to Partier under Sagen fordrede højere Pris af ca. 60 Øre pr. Pd., i hvilken Henseende det bemærkes, at der ikke kan tillægges nogle Udtalelser af Sagsøgerindens Folk om Smørets Beskaffenhed ganske i Almindelighed større Vægt end nogle Erklæringer fra Indstævntes Folk i modsat Retning.

Af de under Sagen omtvistede 5661 Kr. 38 Øre vedrørende Smørforretningen findes hun altsaa berettiget til 4105 Kr. 08 Øre (2149,25 + 1955,83), hvorved altsaa den af Indstævnte erkjendte Debetsaldo paa 7059 Kr. 28 Øre i alt Fald stiger til 11,164 Kr. 36 Øre, men kan der derimod ikke tilkjendes hende de øvrige 1556 Kr. 30 Øre (127 Kr. 07 + 145 Kr. 14 Øre + 1284 Kr. 09 Øre), saa at det af hende paastaaede Beløb af 16025 Kr. 35 Øre i alt Fald bliver at nedsætte til 14,469 Kr. 05 Øre.

Forskjellen mellem disse 14,469 Kr. 05 Øre og Indstævntes, som anfør, til 11,164 Kr. 36 Øre forøgede Debetsaldo, nemlig 3304 Kr. 69 Øre, hidrører fra, at Indstævnte har paastaaet, at der tilkommer ham en Godtgjørelse hos Sagsøgerinden af 542 Kr. for Udlæg, og at Sagsøgerinden omvendt har fordret 2327 Kr. 12 Øre som et Resttilgodehavende fra Parternes Gaaseforretning og 435 Kr. 57 Øre i Protestomkostninger m. m. ved de af Indstævnte i December 1892 ikke akcepterede, ovenfor nævnte Vexler.

Hvad nu først angaar de af Indstævnte saaledes fordrede 542 Kr., da er der vel ingen Grund til at betvivle, at han deraf har udgivet 66 Kr. til Anskaffelse og Forsendelse i December 1892 af nogle Kobberstik til den tidligere nævnte Hr. Thielo og har leveret denne kontant 476 Kr., da han i Januar 1893 var kommen hertil i Anledning af den mellem Parterne opstaaede Tvist, men Indstævnte findes ikke

berettiget til at fordre disse Hr. Thielo personlig tilgodekomne Beløb betalte af Fru Tatarinowas Firma, da det ikke er bevist, at Hr. Thielo indtog en Firmadeltagers Stilling i Forretningen og var at betragte som mere end Prokurist i samme, og Indstævntes Debetsaldo maa saaledes forhøjes til 11,706 Kr. 36 Øre.

Den allerede gjentagende nævnte Gaaseforretning mellem Parterne blev uden Oprettelse af Slutseddel indgaaet ved en gennem Breve og Telegrammer i August til Begyndelsen af Oktober 1892 stedfunden Korrespondance mellem dem, hvis uomtvistede Resultat var, at Enkefru Tatarinowa forpligtede sig til at levere 13,000 Par Gæs, nemlig 2000 Par i Oktober, 2000 i November, 6000 i December 1892, 2000 i Januar og 1000 i Februar 1893, med en Vægt af mindst 20 Pund dansk pr. Par, pakkede i Kasser med Filt, dog at Indstævnte udtalte, at han ikke havde noget mod Forsendelse i gode Kvistkurve, medens Sagsøgerinden anbragte, at dette ikke gik an undtagen i streng Kulde. Gæssene skulde uden Udgifter for Indstævnte leveres frit ombord eller paa Jernbane til en Pris af 3 Rub. 20 Kop. pr. Par foruden 3 pCt. Kommission. Det var ikke i Korrespondancen omtalt, hvorledes Leveringstiden blev at beregne, men kun efter et af Indstævnte udtalt Forlangende fastslaaet, at det 1ste Parti blev at levere den 17 Oktober gammel Stil, 29 Oktober ny Stil fra Hangø. I Indstævntes første Brev om Sagen havde han udtalt, at Gæssene bleve at levere og at modtage successive, uden at dette derefter blev Gjenstand for nærmere Omtale, men i et Brev af $16/28$ Oktober umiddelbart før den første Afsendelse af Gæs udtalte Sagsøgerinden, at Indstævnte under Hensyn til Vejrliget maatte overlade til hende at bestemme, naar Afsendelsen skulde skee og nogenlunde Kvantumet, medens hun dog i Brev $19/31$ Oktober opfordrede ham til i Begyndelsen af hver Uge at underrette hende om Gaasekvantum, og i den Anledning udtalte Indstævnte kun i en Skrivelse af 5 November særlig med Hensyn til Decemberleveringerne, at de store og største Kvantum skulde han have saaledes, at de afgik fra Hangø Lørdag den 10 og den 17 December \circ : ny Stil, hvorved det bemærkes, at det under Sagen er omtalt, at der kun afgik Dampskib hertil fra Hangø, hvorover Forsendelserne skete, hver Lørdag Aften, og at det af Sagsøgerinden i et Brev af $5/17$ November uimodsagt var anbragt, at, naar Gæssene forsendtes som Ilgods, behøvede de først at afsendes Fredag inden Kl. 4 Eftm. fra St. Petersborg for at komme med Damperen fra Hangø Lørdag Aften, men at saadan Forsendelse kostede 52 Kop. pr. Par istedetfor 24 Kop. med Godstog, samt at Gæssene med Godstog helst af Hensyn til Expeditionen maatte naa Hangø Fredag Aften Kl. 6 for at afgaa derfra næste Aften, hvilket kun kunde ske, naar de afsendtes Onsdag Morgen Kl. $3\frac{1}{2}$ fra St. Petersborg og derfor indleveredes der Dagen forinden. Endelig skal det bemærkes, at det under Korrespondancen fra begge Sider var udtalt, at Forretningen var at annullere, om Kolera eller andre Forbud hindrede Exporten eller Vejrliget (Ishindringer ved Hangø osv.) umuliggjorde samme.

Den første Sendelse af Gæs foregik den 19/31 Oktober og omfattede 65 Kurve med 780 Par Gjæs til et Beløb af 4571 Kr. 02 Øre. De nævnte Gæs ankom imidlertid — som det maa antages paa Grund af under Forsendelsen indtraadt Tøvejr — hertil i det Hele i fordær-

vet Stand, hvad der medførte en Brevvexling mellem Parterne, hvis Resultat dog blev, at Indstævnte den 21 November 1892 erklærede selv i det Væsentligste at ville bære Tabet derved. Som en Følge af, at disse Gæs ankom fordærvede, telegraferede Indstævnte imidlertid tillige strax efter Ankomsten Tirsdag den 8de og atter den 9 November til Sagsøgerinden, som den 8 November, ny Stil, telegrafisk havde meddelt ham, at 672 Par Gæs samme Dag bleve afsendte, at der absolut ingen Gæs maatte afsendes, før det kunde skee under Frost. Sagsøgerinden, som først vil have faaet Telegrammet af 8 November deif følgende Dag, telegraferede den 9. tilbage, at det var for sildigt, da de 672 Par (56 Kurve) vare afgaaede, men ved yderligere telegrafisk Korrespondance blev Forholdet endnu samme Dag ordnet saaledes, at Sagsøgerinden skulde sørge for, at de 672 Par, før de afgik fra Hangø, bleve tilbagesendte til St. Petersborg, saaledes at hun solgte dem der, og Indstævnte, som først havde gjort gjældende, at disse 672 Par vare for tidlig afsendte fra St. Petersborg for at komme med Damperen fra Hangø Lørdag den 12 November, erkjendte i et Brev af 21 November, at dette Salg, som af Sagsøgerinden paastaaet, maatte skee for hans Regning, saa at han bar Tabet derved. Da Sagsøgerinden, der skulde have haft 3888 Kr. 61 Øre for disse 672 Par Gæs, efter Anbringende kun fik dem betalte ved Salget med 1561 Kr. 49 Øre, fordi ogsaa de havde taget Skade, debiterede hun under 14/26 November Indstævnte for Forskjellen derimellem med 2327 Kr. 12 Øre. Naar Indstævnte har vægret sig ved at betale dette Beløb, der, som omtalt, ikke er optaget paa hans Kontokurant, er det begrundet i, at han mener under Sagen at have oplyst, at de omhandlede Gæs i Virkeligheden ikke vare blevne indleverede i St. Petersborg til Afsendelse den 8 November, men at de, forsaa vidt de overhovedet maatte være blevne afsendte fra St. Petersborg, hvad han ikke har erkjendt, ialtfald først vare blevne afsendte tidligst den 10 November og isaafald derhos i slet Indpakning, saa at Forudsætningen for hans Erkjendelse i Brevet af 21 November af, at han maatte bære Tabet derved, slet ikke var tilstede. Der er nu ganske vist ogsaa af Indstævnte tilvejebragt forskjellige, delvis officielle Attester fra Rusland, som tale for, at den af Sagsøgerinden paastaaede Afsendelse af de 672 Par Gæs i Virkeligheden ikke havde fundet Sted, men i Modsætning dertil har Sagsøgerindens Bo senere tilvejebragt andre officielle russiske Attester fra Autoriteter, der efter det Foreliggende maa antages at være rette Vedkommende, ifølge hvilken den af hende paastaaede Afsendelse dog havde fundet Sted, og hvorledes det nu end maatte forholde sig med den ialtfald tilsyneladende Modstrid mellem disse Aktstykker, kan Indstævnte derfor ialtfald ikke siges at have bevist, at Afsendelsen ikke havde fundet Sted, hvad der efter hans omtalte tidligere Erkjendelse af 21 November 1892 maatte paahvile ham, og han maa saaledes ansees pligtig til at betale de nævnte 2327 Kr. 12 Øre, hvorved hans skyldige Debetsaldo forøges til 14033 Kr. 48 Øre.

Den 11/23 November, den 21 November/3 December og den 26 November/8 December, efter hvad der er opgivet, afsendte Sagsøgerinden dernæst henholdsvis i 42, 85 og 32 Kurve 504, 680 og 384 Par Gæs til de ved Gaaseforretningens Afslutning aftalte Priser, mod hvilke Gæs Indstævnte kun rejste den Indvending, at de ikke vejede

saa meget som de skulde, og ikke vare indpakkede, som de burde, men for hvis Beløb han dog har krediteret Sagsøgerinden uafkortet. Da Indstævnte imidlertid gjentagende ved Begyndelsen af December, ny Stil, havde begjært flere Gæs afsendte, og navnlig den 21 November/ 3 December 1892 havde beordret 5000 Par afsendte med det Lørdag den 17 December, ny Stil, fra Hangø afgaaende Skib, meddelte Sagsøgerinden ham gjentagende, at Priserne vare stegne, og at det overhovedet ikke var muligt at skaffe Gæs til under 3 Rub. 70 Kop. Parret, samt at disses Vægt endda var ubestemt — og, efterat hun den 29 November/11 December havde telegraferet, at under den nysnævnte Pris blev der ikke leveret flere Gæs, gik Indstævnte telegrafisk ind paa, at modtage indtil 5000 Par til den Pris i den Uge, idet han dog udtrykkelig fremhævede, at dette blev at betragte som en ganske særlig Forretning, som han kun gik ind paa som Følge af de af ham selv her paatagne Forpligtelser, og at den paa ingen Maade skulde influere paa den tidligere Gaaseforretning. Af de saaledes særlig til 3 Rub. 70 Kop. rekvirerede Gjæs blev der paa den 5/17 December i 121 Kurve tilsendt Indstævnte 1548 $\frac{1}{2}$ Par til et samlet Beløb af 10800 Kr. 39 Øre, idet Sagsøgerinden, der ved samme Lejlighed tilsendte ham de ovenomtalte sidste 100 Fustager Smør, samtidig trak to Vexler paa ham for disse Gæs og for det nævnte Smør paa henholdsvis 10800 Kr. 39 Øre og 7000 Kr. Den 12/24 December afsendte Sagsøgerinden endnu 24 Kurve med 189 Par Gæs til Indstævnte til den oprindelig aftalte Pris af 3 Rub. 20 Kop. + Kommission, altsaa til et Beløb af 1144 Kr. 6 Øre, for hvilket hun ligeledes samtidig trak en Vexel paa Indstævnte.

Indstævnte havde imidlertid allerede den 5/17 December telegrafisk forlangt yderligere 5000 Par Gæs i Henhold til den ældre Handel, α : à 3,20 Rub. pr. Par, og, da Sagsøgerinden den 5/17 meddelte ham, at hun kun kunde levere 1500 Par til 3,50 Rub. pr. Par, afsløg han den 7/19 December telegrafisk at gaa ind derpaa, hvorhos han i en Skrivelse af 10/22 December, hvormed han sendte Afregning, udtalte, at han af Sagsøgerindens Meddelelser saa, at hun ikke vilde levere de af hende solgte Gjæs til kontraktmæssig Pris, og at han, da der derved paa Grund af de stegne Priser var tilføjet ham betydeligt Tab, vilde fordre sig dette godtgjort. Dette gjentog Indstævnte delvis i en ny Skrivelse af 12/24 December, hvori han tillige atter beklagede sig over de modtagne Gæsses Emballage og over, at de delvis langt fra holdt den betingede Vægt. Da derpaa de to Vexler paa 10800 Kr. 39 Øre og paa 7000 Kr. bleve præsenterede ham til Akcept den 27 December, nægtede han at acceptere dem — hvad han ligeledes gjorde ved Vexlen paa 1144 Kr. 6 Øre, da den nogle Dage efter blev ham præsenteret — og i et Brev af 16/28 December udtalte han i den Anledning, at, naar han havde nægtet Akcept, var det ingenlunde, fordi han ikke vilde betale, hvad han tværtimod vilde gjøre baade for Gæssenes og for Smørrets Vedkommende, og at han vilde afregne begge Dele snarest (samtlige modtagne Gæs vare afregnede den 19 Januar 1893) men at han havde været nødt dertil paa Grund af Sagsøgerindens Optræden, idet hun havde nægtet at opfylde sine Forpligtelser med Hensyn til de ham til en bestemt Pris solgte 13000 Par Gæs og maatte holde ham skadesløs for det ham derved tilføjede be-

tydelige Tab. Paa dette Tidspunkt var det, at Hr. Thielo, som tidligere omtalt, blev sendt hertil for at forsøge en mindelig Ordning, men uden Resultat, hvad heller ikke opnaaedes ved efterfølgende Brevvexling, under hvilken Indstævnte erklærede kun at ville indgaa paa Forlig, mod at faa 15000 Kr. i Erstatning, medens han under en Retssag vilde gjøre Fordring paa ca. 25000 Kr., hvorimod Sagsøgerinden foreslog at dele begges samlede Tab lige. I et Brev af 12/24 Januar 1893 anførte Sagsøgerinden i saa Henseende, at hun havde afsluttet en Leverancekontrakt i Rusland om den 15/27 December at faa 6000 Par (— før var det ikke muligt —) for dermed at opfylde sine Forpligtelser overfor Indstævnte, hvad der var rettidigt, og at hun som Følge af dennes Tilbagetræden forinden havde lidt et betydeligt Tab ved den nysnævnte Leverancekontrakt.

Hvad nu angaar den af Sagsøgerinden fordrede Godtgjørelse af 435 Kr. 57 Øre for de Udgifter til Protester m. m., som hun vil have haft i Anledning af, at Indstævnte ikke akcepterede de 3 ovennævnte Vexler paa 10800 Kr. 39 Øre, 7000 Kr. og 1144 Kr. 6 Øre, nemlig henholdsvis 237 Kr. 6 Øre, 160 Kr. 32 Øre og 38 Kr. 13 Øre, da bemærkes det foreløbig, at det mod Indstævntes Benægtelse ikke kan ansees godtgjort, at de Udgifter dertil, om hvis Refusion der kan være Tale, overhovedet kunne sættes til mere end henholdsvis 110 Kr. 56 Øre, 78 Kr. 25 Øre og 24 Kr. 63 Øre eller tilsammen 213 Kr. 44 Øre. Indstævnte findes nu vel efter det mellem Parterne bestaaende Forhold i og for sig at have været pligtig at acceptere og indfri de to paa ham trukne Vexler paa 10800 Kr. 39 Øre og paa 1144 Kr. 6 Øre, der udgjorde Betaling for de ham samtidigt i Henhold til de trufne Aftaler i fast Regning tilstillede 1548½ og 189 Par Gæs, og deri findes det ikke at have kunnet medføre nogen Forandring, selv om der maatte kunne tilkomme ham nogen Erstatning for Brud paa Gaasehandelen iøvrigt. Derimod sees Indstævnte ikke at have været pligtig at acceptere den af Sagsøgerinden som Forskud paa Betaling for de 100 Fustager Smør trukne Vexel paa 7000 Kr., uanset hvad der tidligere var passeret, da det, saaledes som Parternes Mellemværende stillede sig dengang, ganske bortset fra det omtalte Erstatningskrav, ingenlunde var givet, at Sagsøgerinden ved Opgjørelse vilde faa et endog blot tilnærmelsesvis saa stort Beløb tilgode hos Indstævnte, hvad der ogsaa stemmer med det nu Fremkomne, hvorefter Sagsøgerindens Tilgodehavende til Rest for Varer som omtalt kun udgjorde lidt over 14000 Kr., altsaa ikke synderlig mere end 2000 Kr. udover det samlede Beløb af de to andre Vexler (Betalingen for de to nysnævnte Gaaseleveringer).

Indstævnte vil derefter ikke heller være pligtig at betale Omkostningerne ved Protesten m. m. af bemeldte Vexel, men kun disse Omkostninger for de to andre Vexlers Vedkommende med 110 Kr. 56 Ø. + 24 Kr. 63 Øre, o: med 135 Kr. 19 Øre, hvorved hans Debetsaldo til Sagsøgerinden forøges til 14168 Kr. 67 Øre, hvilket Beløb ogsaa fremkommer ved at drage Resten af de fordrede Vexeludgifter 300 Kr. 38 Øre fra det ovennævnte Beløb af 14469 Kr. 5 Øre, hvortil Sagsøgerindens Krav allerede forinden var nedsat.

Indstævnte har imidlertid, som tidligere omtalt, gjort gjældende, at han maa blive at fritage for at betale nogen Del af den ham paa-

hvilende Debetsaldo, da han har et langt større Erstatningskrav overfor Sagsøgerindens Bo paa Grund af hendes Brud paa Gaaseleverings-overenskomsten, hvorved der efter Indstævntes Anbringende ved Sagens Anlæg var bibragt ham et Tab paa ialt 27218 Kr. 98 Øre, medens hun, som ligeledes nævnt, omvendt har hævdet, at han har tilføjet hende Tab ved uden berettiget Grund at træde tilbage fra denne Overenskomst. Forsaavidt det nu i den Anledning har været omtvistet mellem Parterne, hvorvidt der med Hensyn til den i Overenskomsten fastsatte Forpligtelse til at levere et vist Antal Gæs i de forskellige Maaneder maatte antages at være ment Maanederne efter almindelig evropæisk Tid (vor Tid, ny Stil) som af Indstævnte hævdet, eller efter russisk Tid (gammel Stil), som af Sagsøgerinden paastaet, da findes der ikke uden udtrykkelig Hjemmel, der ikke foreligger i Korrespondancen, at kunne gives Indstævnte Medhold i, at Sagsøgerinden maa siges at have villet paatage sig eller at have paataget sig Forpligtelser i saa Henseende uden netop i Henhold til sin egen Tidsregning. Omvendt maa der gives Indstævnte Medhold i, at, om han end ikke kunde fordre bestemte Kvanta Gæs hver Uge, maatte Sagsøgerinden dog efter Forudsætningerne i Korrespondancen være berettiget og forpligtet til at iværksætte de maanedlige Leveringer efterhaanden og kunde ikke vilkaarlig tvinges til at udsætte eller vilkaarlig udsætte dem til hver Maanedes Slutning. Efter hvad der foreligger, afsendte Sagsøgerinden nu efter russisk Tid 1452 Par i Oktober Maaned (780 Par 19/31 Oktober og de tilbagetagne 672 Par, som maa medregnes, den 27 Oktober/8 November) og 1568 Par i November Maaned (504, 680 og 384 Par henholdsvis den 11/23 November, den 21 November/3 December og den 26 November/8 December), medens hun, inden Indstævnte traadte endelig tilbage, i December kun afsendte 189 Par (den 12/24 December), idet de den 5/17 December afsendte 1548 $\frac{1}{2}$ Par til 3 Rub. 70 Kop. efter den udtrykkelige Aftale betragtes som en særlig Handel udenfor Overenskomsten. Medens det nu derefter er givet, at Sagsøgerinden allerede hverken i Oktober eller November Maaned havde leveret det stiplede Antal Gæs, bliver dette, der dog ialtfald delvis skyldtes den Omstændighed, at Indstævnte, som omtalt, da til sine Tider paa Grund af det milde Vejrlig ikke ønskede at modtage Gæs, forsaavidt af mindre Betydning, som Indstævnte under Proceduren, formentlig af Hensyn dertil, selv har frafaldet Krav paa Erstatning for Oktober og November Maaneder. Ligesom Sagsøgerinden efter det Anførte derimod indtil den 12/24 December kun havde leveret 189 Par Gæs for December, saaledes findes hendes Optræden da, idet hun den 5/17 December nødte Indstævnte til at købe de 1548 $\frac{1}{2}$ Par til en langt højere Pris end den vedtagne og samtidig betingede yderligere Leveringer fra hendes Side af en Pris af 3 Rub. 50 Kop. pr. Par, medens hun end ikke da med et Ord antydede for Indstævnte sit i hendes Skrivelse af 12/24 Januar 1893 fremsatte, men overfor hans Benægtelse ganske ubeviste Anbringende om, at hun den 15/27 December havde sikret sig at kunne levere 6000 Par til den betingede Pris, at have medført Berettigelse for Indstævnte til, som skeet i Skrivelserne af 22, 24 og særlig 28 December 1892 at sige sig fra Overenskomsten med Forbehold af Ret til Erstatning for de manglende Leveringer. Der findes nu imidlertid ikke at kunne tilkjendes Indstævnte

Erstatning for manglende Leveringer i Januar og Februar 1893, da det er givet, at der fra kort efter Begyndelsen af Januar paa Grund af Ishindring ikke kunde ske Transport over Hangø som forudsat, og da det endvidere, selv om dette, som af Indstævnte paastaet, kunde berettigede ham til at gaa fra Overenskomsten, hvad han dog ialtfald ikke klart havde meddelt Sagsøgerinden, maa antages, at Indstævnte aldeles ikke har lidt noget Tab ved ikke, trods at Gæssene da maatte være faldne i Pris, at modtage dem forsendte ad anden Vej, hvad der tvertimod vistnok vilde have beredet ham Tab. Derimod maa Indstævnte antages at have lidt Tab ved ikke at modtage de manglende 5811 Par Gæs a 3 Rub. 20 Kop i December Maaned, men dette Tab findes, da Indstævnte ikke har bevist sin Paastand om, at han her vilde have kunnet faa 45 Øre for Pundet af Gæssene, og at de kun vilde have staaet ham i ca. 31 $\frac{1}{2}$ Øre pr. Pd., saa at han vilde have tjent 2 Kr. 70 Øre pr. Par, og da der ved Fastsættelsen af Tabet findes nærmest at maatte gaas ud fra Prisforholdene da i St. Petersborg, hvor det omvendt ikke er bevist, at Prisen faldt før sidst i December, at burde fastsættes til 50 Kop. pr. Par under Hensyn til, at Indstævnte maatte betale de 1548 $\frac{1}{2}$ Par i December med 3 Rub. 70 Kop. (o: 50 Kop. over den vedtagne Pris) altsaa for de 5811 Par til 2905 $\frac{1}{2}$ Rub. eller efter den Kurs, hvorm Parterne efter en Del Tvist ere blevne enige under Sagen, nemlig 177 $\frac{1}{2}$, til 5157 Kr. 26 Ø.

Naar dette Beløb drages fra Indstævntes ovenfor fastsatte Debet-saldo af 14168 Kr. 67 Øre, bliver han altsaa at tilpligte at betale 9011 Kr. 41 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 11 Oktober 1893 til Sagsøgerindens Konkursbo, medens Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Hermed endte Høiesteretsaaret 1898.

Færdig fra Trykkeriet den 23 Februar 1899.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.